CENNET BOZKURT

SİYAH AŞK BEYAZ

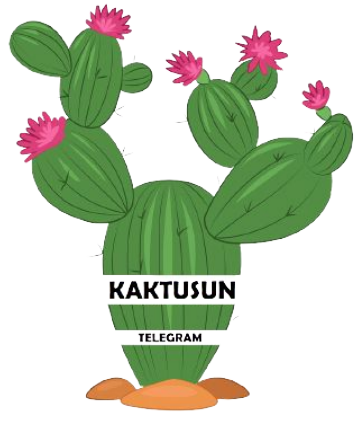
KAKTUSUN
TELEGRAM

Epsilon

SİYAH BEYAZ

II

Aşk

epsilon

Düğün bittiğinde Emir ve Zeynep o kadar mutluydu ki gözlerim dolmuştu onlara bakarken. Sevmek, sevilmek çok güzeldi. Bizim gibi adamların evlenip yuva kurması çok zordu. Hayatımız pamuk ipliğine bağlıyken, evlenip sevdiğimiz insanı da tehlikeye atmak çok bencilce bir davranıştı fakat âşık olunca mantık devre dışı kalıyordu. Bunu Emir'in gözlerinde çok net bir şekilde görmüştüm ve o günden bu yana Emir neyse Zeynep de oydu benim için, canımdan öteydi.

Korumaları kapıya dikip otelden çıkmak üzereyken gözlerim bir anda Aslı'nın ela gözleriyle çakışınca olduğum yerde kaldım. Birkaç saniye sonra Aslı gözlerini kaçırıp kafasını çevirince yanındaki sünepeyi fark ettim ve aniden içimde adam dövme isteği uyandı. Hoş, yanındaki pek adamdan sayılmazdı ya neyse. Onlara doğru yürüdüğümü görünce Aslı, Murat'ı gönderip koşarak asansöre doğru gitti.

Kaç bakalım Aslı Hanım kaç, yarın görürsün sen Yusuf kimmiş?

Ertesi gün erkenden kalkıp Ferit'i aradım ve gelmesine gerek olmadığını söyleyip Aslı'yı beklemeye başladım. Saat on gibi anne ve babasıyla birlikte otelin kapısında göründüğünde şoför koltuğunda oturuyordum. Korumalar onları benim olduğum araca doğru yönlendirip kapıları açtıklarında anne ve babası arka koltuğa oturmuş, Aslıcığım da ön koltuğa oturmak zorunda kalmıştı. Beni görünce ufak çaplı bir şok geçirdi tabii.

"Günaydın Aslı Hanım, nereye gidiyoruz?" dedim tüm şirinliğimle.

Dişlerini sıkıp "Günaydın," dedikten sonra arkaya doğru döndü ve "Önce Ortaköy'de kahvaltı yapalım, oradan Eminönü'ne geçeriz," diye sıralamaya başladı. "Kapalıçarşı'yı gezip sonra da balık ekmek yeriz."

"Tamam kızım, sen nasıl istersen," diyen annesinin cevabıyla arabayı çalıştırıp Ortaköy'e doğru sürmeye başladım. Aslı her ne kadar varlığımdan rahatsız olsa da anne ve babasıyla neşeli bir şekilde sohbet ediyor, arada bana kaçamak bakışlar atıyordu.

Annesi, "Murat gelmeyecek mi kızım, gelmişken onunla da vakit geçirseydik," dediğinde, "Halletmesi gereken işler varmış anneciğim, kahvaltıya gelemedi ama sonra katılacak bize," dedi tedirgin bir şekilde. Gülümsemeye çalışsa da huzursuzluğu ortadaydı. Belli ki sünepe ekmişti bizimkini.

Ortaköy'e gidip Aslıları deniz kenarında bir kafeye bıraktıktan sonra telefonla işlerimi hallettim ve birlikte Eminönü'ne geçtik.

Aslı arabadan inerken gözlerime bakıp "Yusuf Bey beklemenize gerek yok, işimiz uzun sürebilir," dedi. "Getirdiğiniz için teşekkür ederim." İtiraz ettim tabii ki.

"Rica ederim Aslı Hanım, vazifemiz. Siz rahatınıza bakın, ben bekliyorum."

Memnuniyetsizce kapıyı kapatıp çantasından telefonunu çıkardı ve aradığı kişiyle hararetli bir şekilde konuşmaya başladı. Anne ve babasının birkaç adım gerisinden yürümesine bakılırsa Murat'a fırça atıyor olma ihtimali yüksekti.

Yaklaşık üç saat amele gibi arabanın içinde bekledikten sonra nihayet hanımefendi teşrif ettiler. Arabadan inip annesinin elindeki poşetleri aldıktan sonra bagaja koyup şoför koltuğuna geçtim.

"Sizi de beklettik kusura bakmayın," dedi annesi.

"Estağfurullah anneciğim, ne demek. Aslı'nın ailesi benim de ailem sayılır."

"Teşekkür ederiz oğlum."

Aslı gözlerini belertip homurdanırken keyifle arabayı çalıştırıp gaza bastım. Kısa bir süre sonra babası söylenmeye başladı. "Kızım ne işiymiş bu pazar günü? O kadar yol gelmişiz insan bir yolcu eder."

"Babacığım işleri yoğun bu aralar, çok özür diliyor, en kısa zamanda Bursa'ya geleceğiz birlikte."

"Ya ya, kesin!" diye mırıldandığımda Aslı öyle bir bakış attı ki gülmeden edemedim. Sünepeye olan sinirini benden çıkaracaktı ama öyle bir dünya yoktu.

Akşama doğru otele uğrayıp oradan Harem'e geçtik. Anne ve babası bana bin bir teşekkür edip Aslı'yla vedalaştıktan sonra otobüse bindiler. Birlikte arkalarından el sallayıp arabaya bindiğimizde hatunun suratı sirke satıyordu. Camdan dışarıyı izleyip arada telefonuna göz atıyor, aklı sıra beni umursamıyor görünmeye çalışıyordu. Telefonum çalınca cebimden çıkarıp kulağıma götürdüm. Abi arıyordu fakat bunu Aslı'nın bilmesine gerek yoktu. Radyonun sesini açıp yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"Yusuf, neredesin koçum?" diye sordu Abi.

"Efendim hayatım," oldu cevabım.

Aslı'ya bakmasam da bana doğru döndüğünü fark etmiştim.

"Ne hayatı lan, benim ben Emir!"

"Bu gece mi? Tamam yavrum... Ben bir saate eve geçerim."

"Ulan başlatma yavruna, topla o ağzını ben çok güzel toplarım yoksa! Esrar mı çektin ne yaptın zibidi?"

"Kırmızı mı siyah mı diyorsun yani? Bana fark etmez gülüm, ne giysen yakışıyor sana."

Şu an ölüm fermanımı imzalamıştım. Abi kesin kafama sıkacaktı ama önemi yoktu. Aslı'm için değerdi. Göz ucuyla yârime baktığımda gözlerini kısmış, beni boğmak için bekliyordu. Telefondan gelen sesle hafifçe yutkunsam da bozuntuya vermedim.

"Lan manyak mısın ne kırmızısı ne siyahı? Kapat şu telefonu getirtme beni oraya! Ağzını burnunu kıracağım o olacak!"

Telefon suratıma kapandığında derin bir oh çektim ve "Sakin ol yavrum, fazla heyecan kalbe zarar," dedim. "Vaktimiz bol nasılsa... Tamam, bekliyorum hayatım, kendine dikkat et."

Telefonu kapatıp ıslık çalmaya başladım sonra. Aslı gözünü kırpmadan bana bakmaya devam ediyordu.

"Eve mi bırakayım seni, otele mi?" dedim umursamaz bir tavırla. Bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi atladı hemen. "Eve gidemem tadilat bitmediği için sular akmıyor."

"Otele o zaman."

"O otelin günlüğü kaç lira haberin var mı senin? Bir ay çalışsam ödeyemem."

Gülmemek için büyük bir çaba sarf edip son derece ciddi bir şekilde konuşmaya devam ettim.

"Nereye o zaman, parkta mı yatacaksın?"

Bir süre düşündükten sonra ağzındaki baklayı çıkardı.

"Sana geleyim ben en iyisi. Bir gece beni misafir edersin herhalde. Yok istemem diyorsan başımın çaresine bakarım yani, Murat'ı ararım bir şekilde hallederiz."

Bu kadınlar şeytan değilse ben de hiçbir şey bilmiyordum. Gizliden tehdit ediyor bak bak!

"E gel bari. Madem sokakta kaldın, çekeceğiz bir gece, ne yapalım..."

"Yusuf!"

"Tamam tamam şaka yaptım, başımın üstünde yerin var Aslıcığım."

Kafasını cama doğru çevirse de güldüğünü görmüştüm.

"Aç mısın? Önce yemek yiyelim," dedim tüm misafirperverliğimle.

"Yok, aç değilim. Eve geçelim," dedi tüm güzelliğiyle.

Levent'teki daireme geldiğimizde kapıyı açıp geçmesi için kenara çekildim. Eve her gece başka hatun geliyordu ama liseli ergenler gibi heyecan yapmıştım. Söz konusu Aslı cadısıydı ne de olsa. İçeri girip kapıyı kapattığımda Aslı et-

rafı inceliyordu. Evim üç oda bir salon klasik bekâr eviydi. Arada temizlikçi gelir her tarafı temizlerdi. Yemekle işim olmazdı zaten dışarıda yiyordum çoğu zaman.

"Çok güzelmiş evin," dediğinde, "Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. "Geç lütfen rahatına bak, ben üzerimi değiştirip geliyorum."

Aslı'yı salona yönlendirip yatak odasına geçmiştim ki Aslı'nın çığlığıyla tekrar salona koştum. Koşmaz olaydım. Aslı'nın elinde bir kadın çorabı vardı. Öteki eli ise belindeydi.

"Yusuf bu ne?"

"Çorap sanki!" dedim gözlerimi kısıp.

"Evet, kadın çorabı, umarım sen giyiyorsundur."

İki adımda yanına gidip çorabı elinden aldım.

"Orada dur bakalım Aslı Hanım! Delikanlılığıma laf ettirmem ben, yavaş gel! O alıştığın erkek modelleriyle karıştırma beni."

Bir adım geri çıkıp bozuntuya vermeden devam etti.

"Kimin o zaman bu çorap?"

"O... şeyin..."

"Neyin?"

"He... Şey hırsız girmişti de eve, kafasındaki çorabı düşürmüş."

Hay senin vereceğin cevaba!

Akıl mı bıraktın kızım adamda? Böyle ceylan gibi bakıyorsun...

Kendini tutmaya çalışsa da dudaklarından firar eden kahkahaya engel olamamıştı. Öylece kalakaldım. Huysuz cadımızın güldüğü nadir anlardan biriydi ve evime güneş doğmuştu sanki. Gözümü kırpmadan güzel yüzünü izlerken ona doğru çekiliyordum sanki. Aramızdaki mesafe kendiliğinden kapanırken gözlerimiz birbirine kenetlendi ve ben tam dudaklarına doğru hareketlenmiştim ki lanet olasıca telefonu çaldı. Kısa süreli bir afallamanın ardından geri çekilip telefonunu açtı.

"Efendim Murat."

Duyduğum isimle yine adam dövme isteğim uyanmıştı. Aslı ise kaşlarını çatmış camdan dışarıyı izliyordu.

"Gerek yok gittiler, çok önemli işlerin aksamasın!"

Ulan bu kız bu Murat'a kaldıysa benim de Adriana Lima için sıraya girmem şart olmuştu.

"Hayır, evde değilim... Yusuf'un evindeyim, biliyorsun evde tadilat var."

Aha kesin bu sünepe evi basardı ben de bir güzel gebertir, nefsi müdafaadan yırtardım.

"Tamam canım, iyi geceler."

Ne oluyor lan? Yok, kesin yanlış duydum!

Aslı telefonu kapatır kapatmaz yanında bittim.

"Sen şimdi o Murat sünepesine bende kalacağını söyledin ve o da hiçbir şey söylemedi öyle mi?"

Söylediğim şey çok normal bir şeymiş gibi omuz silkti. "Evet, ne olmuş?"

"Yuh diyorum, pes diyorum, oha diyorum ama yetmez! O... O erkek müsveddesine yetecek kelime yok lügatte. Lan hiç mi akıl yok, idrak yok o beyinsizde? Hadi ben sana tecavüz etsem burada şimdi, öldürsem bir çukura atsam ne olacak ha söyle ne olacak?"

Ben avaz avaz bağırırken Aslı suçlu kendisiymiş gibi eziliyordu karşımda. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım fakat beceremedim tabii ki.

"Aslı, canım benim, aç artık gözlerini! O şerefsizin umurunda bile değilsin sen. Kendin gör istedim ama görmüyorsun, adam iş diye tutturmuş her gece ayrı barda gönül eğlendiriyor."

Aslı söylediğim şeyle allak bullak olurken elini havaya kaldırıp bir adım geri çekildi.

"Saçmalamayı kes! Murat bana güveniyor ve yanlış bir şey yapmayacağımı biliyor. Maço fikirlerini kendine sakla!"

"O pezevenk seni hak etmiyor Aslı! Senin ona verdiğin değerin yüzde birini bile vermiyor sana."

"Düzgün konuş, bahsettiğin kişi benim nişanlım."

Gözlerinden ateş saçıyordu fakat biliyordum ki siniri bana değil, söylediklerimin doğru olmasınaydı.

"Sıçarım lan öyle nişanlıya!" dedim öfkeyle "Erkek adam sevdiğinin başka bir erkekle kalmasına müsaade eder mi? Yakarım lan o evi!"

Ben hiddetlenince gözleri doldu ve telaşla arkasını dönüp pencereye yanaştı. Bu gece bu iş bitecekti kararlıydım. Yatak odasına gidip Murat'ın peşine taktığım çocuklardan Ayhan'ı aradım. Tam tahmin ettiğim gibi beyefendi şirketten bir hatunla çıkmış, her gece gittiği barlardan birine gitmişti. Üzerimi değiştirip Aslı'nın yanına gittiğimde çantasını almış, kapının önünde duruyordu.

"Ben gidiyorum, saçmalıklarını daha fazla dinlemeye niyetim yok!" dedi gücenmiş bir tavırla.

Kederli gözlerine bakıp sakince yanına gittim. Ela gözlerinde her zaman görmeye alışkın olmadığım bir hüzün vardı. Tereddütle elimi uzatıp elini tuttuğumda geri çekildi.

"Aslı seni üzmek istemiyorum ama daha fazla kendini kandırmana izin veremem," dedim kati bir tonda. "Yürü gidiyoruz."

Kapıyı açıp dışarı çıktığımda şüpheli bakışlarla yüzüme bakıyordu.

"Sana o itin gerçek yüzünü göstereceğim," dedim asansöre doğru ilerlerken.

"Ne diyorsun sen be?" diye isyan etti.

"Yürü Aslı yürü!"

Arabaya binip Taksim'deki barın önüne geldiğimizde ağzını bıçak açmıyordu. İtiraz etmeyi bırakmış, kendi içinde muhasebe yapmaya başlamıştı. Arabadan inip yolcu kapısını açtım ve gözlerine baktım.

"İn!"

Meydan okurcasına yüzüme bakıp arabadan indi ve yanımda yürümeye başladı. Bardan içeri girdiğimizde yoğun bir içki ve ter kokusu doldu burnuma. İstanbul'un en ucuz, en kötü mekânlarından birisindeydik. Cimri pezevenk!

Aslı'yı önüme almış sağa sola çarparak karanlıkta ilerlerken Aslı bir anda durunca ben de durmak zorunda kaldım. Onun bakışlarını takip ettiğimde beklediğim manzara tam karşımdaydı. Murat iti yanındaki esmer kaşarın boynuna gömülmüş, elleriyle de hatunun vücudunu keşfe çıkmıştı. Aslı koşarak muhabbetin dibine vurmuş kumruların yanına giderken ben de hemen arkasından ilerledim. Bizi fark etmekten aciz haldeki sünepe, Aslı'nın masaya vurup parçalara ayırdığı kadehin şangırtısıyla başını kaldırınca kekelemeye başladı.

"Aslı... Aşkım... Sen... Ne işin var senin burada?"

Aslı çoktan masanın üstüne çıkmış, eline geçirdiği viski şişesini Murat'ın kafasına geçirmişti.

"Seni adi pislik, yalancı domuz, sahtekâr, düzenbaz, şerefsiz..."

Kendini kaybetmiş bir halde Murat'a saldırıyor, sünepe de başını kollarıyla korumaya çalışıyordu. Yanındaki kaşar anında toz olmuştu. Beş dakika boyunca karşımdaki sahnenin tadını çıkardım.

"Aşkım yanlış anladın, biz sadece..."

Aslı'm tam bana yakışır şekilde bir taraftan durmaksızın sağlı sollu kroşeler çakarken bir taraftan da avaz avaz bağırıyordu.

"Siz sadece hayvanlar gibi ortalık yerde sevişiyordunuz, utanmaz, arlanmaz, şerefsiz namussuz, öküz!"

Etraftaki herkes dans etmeyi bırakıp bizi izlemeye başlayınca tek kolumu beline dolayıp Aslı'yı masadan aldım ve çıkışa doğru götürdüm. Tabii ayaklarını çırparak daha çok bağırmaya başladı.

"Bırak beni, bırak diyorum Yusuf, kıracağım onun o taş kafasını, yalancı köpek!"

Çıkış kapısına geldiğimizde Aslı'yı yere bırakıp sıkıca kollarından tuttum. Derin derin nefes alıp verirken gözleri alev alev yanıyordu. Elimi omzuna koyup ikna etmek istercesine yüzüne baktığımda gözleri doldu.

"Aslı'm sen arabaya geç, ben hemen geliyorum," dedim yumuşak bir tonda.

Kapının önünde bizi izleyen Ayhan'a gözümle Aslı'yı işaret ettikten sonra arkamı dönüp hızla bardan içeri girdim ve yumruğumu gelişine Murat'ın sol gözüne indirdim. Oh be dünya varmış! Sünepe yere yapıştığında sağ elimle boğazını sıkıp yumruğumu ardı ardına suratına indirmeye başladım. Müthiş bir zevk duyuyordum.

"Ulan puşt, sen kim Aslı kim? Bir daha seni onun yanında yöresinde görürsem ahtım olsun yolgeçen hanına çeviririm seni!"

Murat artık bayılma noktasına geldiğinde elimi gevşetip nefes almasına izin verdim.

"Anlaşıldı mı?"

Ağzına dolan kanı tükürüp öksürmeye başladığında bir taraftan da kafasını sallıyordu. Son bir yumruk atıp ayağa kalktım.

"Akılsız pezevenk!"

Bardan çıkıp karanlıkta arabaya doğru ilerlerken az ilerde dikilen Ayhan'ı gördüm. Yanına gittiğimde Aslı yüzünü duvara doğru dönmüştü. Muhtemelen ağlıyordu. Ayhan'ı gönderip elimi omzuna koyduğumda bir süre öylece durduktan sonra gözlerini silip hızlı adımlarla arabaya doğru yürümeye başladı. Hemen arkasından gidip arabanın kapısını açtığı sırada elini tuttum.

"Aslı..."

Başını öne eğip, "Beni eve bırakır mısın?" dedi. Sesi titriyordu.

Elimi çenesine koyup başını yukarı kaldırdım ve kızarmış burnuna, ağlamaktan şişmiş gözlerine baktım. Bu haliyle bile çok güzeldi be...

"Bak Aslı ben öyle süslü laflar etmeyi beceremem ama seni bu halde yalnız bırakacak kadar öküz değilim bunu bil."

"Lütfen Yusuf, yalnız kalmak istiyorum," dedi titreyen sesiyle.

"Yalnız kalıp o gereksiz için gözyaşı dökmene izin vermem Aslı, benimle geliyorsun."

"Nereye?"

"İçindeki zehri atmaya."

Aslı'yı koltuğa oturtup kapıyı kapattıktan sonra sürücü koltuğuna geçip peçeteyle ellerimdeki kanı temizledim ve Balat'a doğru sürmeye başladım. Yol boyunca Aslı başını camdan tarafa çevirip hiç konuşmadı ama arada iç çekişinden ağladığını anlamıştım. Ulan Murat senin cesedini çiğnemeden bana rahat yok!

Ziya Baba'nın meyhanesinin önünde arabayı durdurduğumda Aslı soran gözlerle yüzüme baktı.

"Hadi gel," dedim göz kırparak.

Lüksten gösterişten uzak bu küçük mekânda ne acılar gömmüş, ne çok gözyaşı dökmüştüm. İçeri girer girmez Ziya Baba yanıma gelip boynuma sarıldı.

"Hoş geldin Yusuf oğlum."

"Hoş buldum baba."

Ben de Ziya Baba'ya sarıldıktan sonra geri çekildim.

"Hoş geldin kızım, geçin hadi ayakta kalmayın," dedi Aslı'ya.

En köşedeki masaya geçtiğimizde Aslı etrafı inceliyordu. Ziya Baba masayı donatıp üstüne bir de büyük bıraktı masaya ve sessizce uzaklaştı. Aslı çekingen bir şekilde otururken kadehlerimizi doldurup masaya bıraktım.

"Hadi bakalım Aslı Hanım, gömelim mevtayı da kokmasın."

Aslı aslan sütünü alıp kafasına diktiğinde, "Hop, hop," dedim elindeki kadehe uzanarak. "Ağır ol kızım. Rakı içmenin de bir adabı var, yavaş gel."

Kadehi masaya bırakıp yorgun bir nefes verdi. "Hah şöyle," dedim geriye doğru yaslanırken, "Ağır ağır, sakin sakin."

Güldü. Başladık demlenmeye sonra. Şişeyi yarıladığımızda dökülmeye başlamıştı.

"Allah o Murat'ın belasını versin, boynu altında kalsın, sürüm sürüm sürünsün inşallah! Yapılır mı lan bu bana? Bana, bana... Ama bende hata, çok yüz verdim ben buna, basacaktım tekmeyi zamanında. Sen kim köpek? Sen kim beni aldatmak kim?"

Aslı başını yanındaki duvara yaslamış, erkek bozuntusuna saydırırken arada benimle kadeh tokuşturup uzaklara dalıyordu. Murat'a uzun uzun saydırdıktan sonra bu defa kendine dönüyor, öfkesini nereye saçacağını bilemiyordu.

"Ulan hadsiz, sen benim tırnağım etmezken ben seni adam yerine koydum be! Tabii insan muamelesi görünce götü kalktı bunun, ama hata kimde? Bende!"

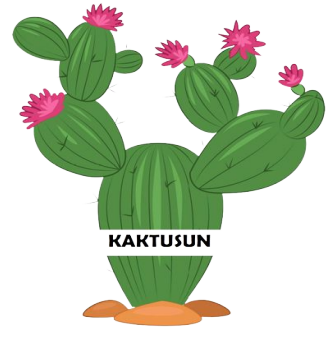
Gözlerini gözlerime dikmiş elini kolunu savurarak içindekileri dökerken, ben de hayran hayran onu izliyordum.

Allah'ım neler yaratıyorsun?

"Ne demişler; Eşeğe fazla değer verirsen kendini yarış atı zannedermiş. Al işte ben eşeğe bir de kravat takmaya çalıştım... Öküz müydü o ya? Neyse sen anladın işte."

Rakının dibini gördüğümüzde Aslı da içindekileri döküp ağlama faslına geçmişti. Orhan Baba arka fonda ciğerimizi deştikçe Aslı da ona eşlik ediyordu.

Vazgeç gönlüm, sen bu aşktan
Sana kıymet veren mi var
Unut dertten zevk almayı
Seni ancak seven anlar...
Kapat çile kapısını

Girmesin o vefasız yar
Dünya denen şu hanede
Seni elbet biri anlar...

Aslı elini kadehine götürüp boş olduğunu fark edince elini havaya kaldırıp arkasını döndü.

"Ziya Baba, getir bir büyük daha!"

"Yavaş ol kızım, yeter bu kadar," dedim ayağa kalkıp.

"Ohoo sen böyle yapacaksan içmem ben seninle," diye söylenmeye başladı. "Daha yeni başlıyoruz."

"Aslı yeter dedim, merhumu gömdük üstüne bir de seni gömmeyelim."

"Orada dur Yusuf Efendi! Ben öyle iki kadehle sarhoş olmam. Ama bak kendine güvenmiyorsan açık açık söyle."

Kayan gözlerine, dolanan diline bakılırsa birazdan sızacaktı ama kuyruğu dik tutmaya çalışıyordu.

"Hadi Aslı eve gidelim, evde devam ederiz," dedim kolundan tutup.

Gözlerini kısıp elindeki kadehi masaya bıraktı ve parmağını bana doğru salladı.

"Şimdi anladım ben seni, eve gelecek hatunun derdindesin sen. Tüüüh, erkek değil misiniz hepiniz aynısınız! Ama var ya tipine bakan da seni adam sanır, Allah topunuzun cezasını versin. Kalk git kalk kalk, bekletme aşüfteni!"

Ben kahkahalarla gülerken bu defa ağlamaya başladı.

"Ben ne salak ne aptalmışım Yusuf ya! Kim bilir kaç aydır bir yalanın içinde yaşıyorum? B12 eksikliği mi var bende acaba? Bu kadar çabuk kanmazdım ben yani, boynuzlarım çıkmış resmen. Bir de bu Habeş maymunuyla evlenecektim ben düşünebiliyor musun? Allah benim de cezamı versin!"

"Aslı'm hadi gel eve gidelim, sen bugün yat iyice dinlen, yarın istersen tüm erkekleri ortadan kaldırırım ben, hadi yavrum."

Elimi omzuna yerleştirdiğimde buğulu gözleriyle yüzüme baktı.

"Senin evine gelmem ben! Aşüfte var orada, parka bırak sen beni."

"Tamam hadi parka gidelim," dedim gülerek.

Belinden tutup arabaya doğru yürümeye başladığımızda başını omzuma yasladı. Aynı anda sarı saçlarının kokusu burnuma doldu ve içimde depremler olmaya başladı. Kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atıyor istemsizce Aslı'ya doğru çekiliyordum.

Yaşadığım işkenceden habersizce başını omzumdan kaldırıp, "Yusuf ben salak mıyım?" diye sordu.

"Valla o sünepeyle nişanlandığına göre öyle bir ihtimal var."

"O zaman neden öptün beni?"

Elimin tersiyle yüzünü okşayıp usulca yanağından öptüm. "Benim de çok akıllı olduğum söylenemez."

"Yusuf..." dedi tüm içtenliğiyle.

"Aslı'm."

"Sen beni öptüğünde ben Murat'ı sevmediğimi anladım ama..."

"Ama tekmeyi basamadın?"

Aklına her ne geldiyse bir anda başka bir moda geçti ve elini alnına vurdu.

"Ah eşek kafam! Bir de vicdan yaptım ben ya, günlerce kendi kendimi yedim. Adam gözüme baka baka beni boynuzlamış, ben de aptal gibi..."

Ellerini tuttuğumda pişmanlık dolu bakışlarıyla gözlerime baktı.

"Yeter Aslı, geçti gitti," dedim güven verircesine. "Eğer istersen her gün bir posta gider o iti döverim ama unut artık."

"İçimde bir ateş yanıyor sanki. Nasıl söner... Söner mi bilmiyorum Yusuf. Ben... Hazmedemiyorum bir türlü."

"Sönecek o ateş, çünkü o ateş nefret değil öfke ateşi Aslı'm. Eğer senin şu an aşkından yanıp tutuştuğunu düşünseydim kılımı bile kıpırdatmazdım ama biliyorum ki senin içini yakan sadece öfke. Ve o öfke dinecek..." Aramızdaki mesafeyi kapatıp parmağımı kalbinin üzerine koydum. "Öfken dindiğinde sen benim için atan kalbinin sesini duyacaksın. Aramızdaki karşı konulmaz çekimin aşk olduğunu göreceksin."

Elimi saçlarının arasından geçirerek eğildiğimde gözlerini kapatıp bana izin verdi ve dudaklarımız büyük bir tutkuyla birleşti. Yine ilk defa öpüşüyormuş gibi heyecanlanmıştım. Bu aşk beni yakıp kül etmezse iyiydi arkadaş. Yılların çapkını Yusuf, bir kızın karşısında böyle titreyecek? Olacak iş değildi!

Aslı geri çekildiğinde alnından öpüp kollarımı bedenine sardım. Tam olarak adlandıramasam da şu an içimde çok güzel bir his vardı. Bayram sevinci yaşayan bir çocuk gibi mutluydum. Aslı kollarını belime sararken sessizce fısıldadı.

"Şimdi ne olacak Yusuf?"

Ne olacağını yaşayıp görecektik ama şu saatten sonra aşkın peşinden gitmek farz olmuştu.

"İkimiz bir olacağız Aslım... Gör bak, efsane olacak!"

Zeynep

Üzerimde hissettiğim ağırlıkla gözlerimi araladığımda etrafımı saran zifiri karanlık, ölüm gibi çökmüştü üzerime. Yeniden yumdum gözlerimi. Bunun zihnimin bir oyunu olduğunu kendi kendime birkaç kez tekrar ettikten sonra açtım gözlerimi. Fakat karanlığın içine doğru çekilmeye başlamıştım. Olamazdı, kesin kâbus görüyordum, olmamalıydı! Bir anda ayak parmaklarımda hissettiğim kıpırtılarla nefesim ciğerlerimi yakarken bir el boğazımı sıkıyormuşçasına çırpınmaya başladım fakat hareket edemiyordum. Karanlık... Günlerdir beni terk ettiğini düşündüğüm kâbus geri dönmüştü. Nefes almaya çalıştım fakat olmuyordu, boğazımdaki eller izin vermiyordu, boğuluyordum. Ayaklarımı geri çekip kulaklarımı tırmalayan tıkırtıların verdiği acıdan uzaklaşmaya çalıştım ama yapamadım, yapamayacaktım, beni kapattıkları bu bodrumda çürüyüp gidecektim.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp içine düştüğüm girdaptan çıkmaya çalışırken dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu.

"Emir!"

Aynı anda sarsılarak gözlerimi açtığımda yanı başımda hissettiğim tanıdık kokuya tutunmaya çalıştım.

"Zeynep," diyordu Emir, "Zeynep kendine gel, buradayım Zeynep!"

Omuzlarımdan tutulduğumu hissedince irkilerek geri çekildim. Biliyordum, Emir'di yanımdaki ama hareketlerimi kontrol edemiyordum. Nihayet gözlerim ışıkla buluştuğunda karşımda dehşete düşmüş bir halde beni izleyen Emir'le göz göze geldim. Ellerimle tişörtünün yakasından sıkı sıkı tutmuş koparırcasına çekiyordum. Komodinin üzerindeki abajurun cılız ışığı beni kaybolduğum karanlıklardan çekip çıkarmıştı.

"Emir..." dedim inler gibi.

"Canım..." dedi, buradayım, der gibi.

Ellerim ayaklarım buz kesmiş, kontrol edemediğim bir titreme bedenimi ele geçirmişti. Emir beni kucağına çekip kemiklerimi kırarcasına sarılınca gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Ellerimi daha da sıkıp bilinçaltımda beni esir alan korkularımdan Emir'e sığındım. Karanlık, bir veba gibi yapışmıştı yakama. Tam kurtuldum dediğim anda hiç ummadığım bir şekilde karşıma çıkıyor, beni yine kör kuyulara atıyordu.

Uzun süren bir sessizliğin ardından tamamen kendime gelmiş, güvende olduğuma ikna olmuştum. Emir yüzünü saçlarımın arasına gömmüş, kollarını her dakika daha da sıkarak sakinleşmemi bekliyordu. Sessizliği beni endişelendirmeye başladığında başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözleri vicdanındaki sızıyı açık açık ortaya sererken elini yanağıma yerleştirip alnını alnıma yasladı.

"İyiyim, geçti," dedim hiç de inandırıcı olmayan bir ses tonuyla. İyi olmadığımı biliyordu fakat üzülmesini istemiyordum. Elimi yüzüne götürüp sakallarında gezdirdiğimde derin bir nefes verdi. Hissettiği çaresizliği ve vicdan azabını iliklerime kadar hissediyor, buna sebep olduğum için kendimden nefret ediyordum. Gülümsemeye çalışıp kollarımı boynuna doladığımda sımsıkı sardı yine titreyen bedenimi.

Yüzünü boynuma gizleyip, "Ölüyorum Zeynep, seni böyle gördükçe ölüyorum," dediğinde hissettiğim acı ikiye katlandı. En mutlu günümüzde yine her şeyi mahvetmiştim. Elimi saçlarında gezdirip geri çekildim ve kararmış gözlerine baktım.

"İyiyim dedim Emir, sadece karanlıkta kalınca... Duygularımı kontrol edemiyorum. Işığı kapatmazsak hiçbir sorun yok yani."

Gülümseyerek başımı yana eğip kaçırdığı gözlerine baktığımda beni tekrar kollarının arasına aldı. Başımı omzuna

yaslayıp sessiz bir nefes verdim. Zihnini kemiren düşüncelerin sancısını iliklerimde hissediyordum.

"Geçti sanıyordum," dedi usulca saçlarımı öperken.

Bunu her şeyden çok istiyordum fakat bu gece bu konuyu daha fazla uzatmaya niyetim yoktu. Yüzümü göğsüne gizleyip, "Uyuyalım mı?" diye sessizce mırıldandığımda saçlarımı okşadı.

"Uyu güzelim, uyu sen."

Sabah gözlerimi açtığımda Emir yanımda yoktu. Odaya hızlıca göz gezdirip yataktan kalktım ve onun balkonda olduğunu görünce sabahlığımı giyip yanına çıktım. Soğuğa aldırmadan, gözlerini boğazdan geçen gemilere sabitlemiş sigara içiyordu. Beni fark edince sigarasını söndürüp gülümsedi ve kucağında bana yer açtı. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle bacaklarının üzerine oturdum ve kollarımı boynuna sardım.

"Günaydın karıcığım," dedi eşsiz gülümsemesiyle.

"Günaydın kocacığım," diye kıkırdadığımda boynumdan öpüp kokumu içine çekti uzun uzun. Kül tablasındaki izmaritlere bakılırsa uykusuz bir gece geçirmişti. Başımı omzuna yaslayıp bakışlarımı bembeyaz bulutların süslediği İstanbul Boğazı'na çevirdim. İçinde olduğumuz an paha biçilmezdi benim için.

"Ne tuhaf değil mi?" dedim heyecanla, "Daha tanışalı bir yıl bile olmadı ama seni yıllardır tanıyormuşum, hep yanımdaymışsın gibi hissediyorum."

Boynuma iyice sokulup, "Hım," diye mırıldandı.

"Sen de öyle hissediyor musun?"

"Hım!"

"Emir!"

"Hım!"

Dudakları boynumdan dudaklarıma doğru ilerlemeye başladığında boşa konuştuğumu anlamıştım.

"Sen beni dinlemiyor musun?" dedim sitemle.

Yüzümü avuçlarının arasına alıp, "Dinliyorum," diye mırıldandıktan sonra dudakları dudaklarımı buldu. Arsız dudaklarım dudaklarına büyük bir istekle karşılık veriyordu. Beni kucağına alıp odaya girdiğinde içimde yanan ateşe karşı koymam imkânsızdı. Koymadım da. Kalbim dörtnala koşarken bedenimi Emir'in maharetli dokunuşlarına teslim ettim.

Birbirimize sarılmış bir halde sessizce yatakta uzanırken Emir telefonunun sesiyle ayağa kalkıp konsolun üzerindeki telefonu aldı ve kulağına götürdü.

"Efendim Mert."

Mert ne söylüyordu bilmiyordum fakat Emir her saniye dişlerini biraz daha sıkıyor, arada göz ucuyla bana bakıyordu. Uzun süre hiç konuşmadan dinledikten sonra, "Tamam koçum," dedi ve telefonu kapattı. Sırtımı yatak başlığına yaslayıp gözlerimi kıstım.

"Bir sorun mu var?"

Banyoya doğru ilerlerken, "İş güzelim, her zaman ki sorunlar," dedi fakat içimden bir his konunun benimle alakalı olduğunu söylüyordu. Hislerimde yanılmadığımı telefonumu elime aldıktan beş dakika sonra anlamıştım.

"Metin Kozacıoğlu'nun kızı olduğu iddia edilen Zeynep Karaca dün akşam ünlü iş insanı Emir Karadağ ile evlendi. İkili herhangi bir açıklama yapmazken Metin Kozacıoğlu, bahsi geçen kişinin benimle hiçbir alakası yoktur, diyerek konuya açıklık getirdi."

Haberin hemen üstünde Emir'le benim otele girerken çekilmiş bir fotoğrafımız ve sağ alt köşede de babamın küçük bir fotoğrafı vardı. Neyse ki fotoğrafta güzel çıkmıştım, yani ben görsem kıskanırdım Emir'le ikimizi.

Sırıtarak fotoğrafımıza bakarken banyodan çıkmış, beni izleyen Emir'in sesiyle kendime geldim.

"Neye bakıyorsun öyle hayran hayran?"

Yanıma gelip telefonuma baktığında şaşkınlıkla kalakaldı. Telefonu yüzüne yaklaştırıp, "Çok güzel çıkmışız," dedim gülerek. Delirmişim gibi yüzüme bakıyordu.

"Beğenmedin mi?" dedim tekrar fotoğrafa bakıp. Gayet güzeldi bence.

"Zeynep, açlık başına vurdu herhalde, hadi kalk kahvaltı yapalım."

Oda servisini aramak üzere telefona uzandığında elini tuttum. "Dışarıda yiyelim ne olur. Sonra da evimize gidelim."

Yüzünde oluşan tebessüm görülmeye değerdi. "Evimize?" dedi yanağımdan öperken. Kafamı sallayıp yataktan kalktığımda hâlâ gülümsüyordu.

Kimin hazırladığını bilmediğim ufak valizden seçtiğim kıyafetleri giydikten sonra otelden çıktık. Kafam karmakarışıktı ve öteleyerek bu sorunu çözemeyeceğim aşikârdı. Bir an önce Metin Kozacıoğlu'yla konuşup kafamdaki soru işaretlerini giderecek ve hayatıma kaldığım yerden devam edecektim. Kendim için olmasa da annemin rahat uyuyabilmesi için bunu yapmak zorundaydım. Annem sevmediği bir adamla evlenip yıllarca hiç hak etmediği bir hayat sürmüştü. Peki ama neden? Bana bile söyleyemediği gerçekleri bilen tek kişi vardı, o kişi aynı zamanda annemin acılarının da sorumlusuydu. Ve tabii benimkilerin de...

"Bebeğim, hadi," diyen Emir'in endişeli bakışlarına aldırış etmeden arabadan indim. Kararımı vermiştim. Gerçekleri en kısa zamanda öğrenip, bu konuyu bir daha açmamak üzere zihnimin derinliklerine gömecektim.

Kahvaltı boyunca Emir'in söylediklerine konsantre olamamış, kafamdaki düşüncelerle boğuşup durmuştum.

"En kısa zamanda uzun bir tatile çıkıyoruz Zeynep, ben işlerimi yoluna koyana kadar sen de derslerini ayarla," dediğinde umursamazca omuz silktim. "Olur."

Kaşlarını yukarı doğru kaldırıp sorarcasına gözlerime baktığında omuzlarımı düşürüp çaresizce gözlerine baktım.

"Emir benim babamla konuşmam lazım. Düşünmemeye çalışıyorum ama olmuyor. Benim annem sevmediği bir adama kendini teslim edecek, onun çocuğunu doğuracak bir kadın değildi. O adamdan babalık beklemiyorum, istemiyorum da zaten ama gerçekleri öğrenmek zorundayım."

Gözlerim dolunca bakışlarımı kaçırıp tabağımdaki kahvaltılıklarla uğraşmaya başladım. Emir bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ben halledeceğim merak etme," dedi.

İtiraz etmek için ağzımı açacağım sırada beni susturdu. "O adamla görüşmeni istemiyorum Zeynep! Bana bırak."

İtiraz etmemin boşuna olacağını bildiğim için uzatmadım ve kahvaltımızı yapıp evimize geçtik. Akşama kadar koltuğa yayılıp film izlemiş, tembellik yapmıştık. Uyku gözkapaklarımın üzerine çöktükçe koltuğa iyice gömülüyordum. Yüzümü Emir'in göğsüne sürterek kocaman esnediğim sırada, "Yarın İzmir'e gideceğim," dedi gözlerini televizyondan ayırmadan. Hayretler içinde doğrulup yüzüne baktım. "Ne İzmir'i Emir? Daha dün evlendik."

Güldü. "İş güzelim, yapacak bir şey yok."

Başımı yana doğru eğip, "Gitme!" diye mırıldandım. Gülüşü yüzüne yayıldı.

"Merak etme akşama döneceğim. Dönmeyecek olsam mecburen seni de götürecektim. Bensiz uyumak yok artık."

Memnuniyetle başımı omzuna yasladığımda kolunu belime doladı. Bir saattir Fenerbahçe'nin maçını izliyordu ve ben yine sıkıntıdan uyku moduna girmiştim. Gözlerim kapanıyor, arada Emir'in hakeme ya da futbolculara ettiği küfürlerle yerimden sıçrıyordum. Kendimi tamamen uykunun kollarına bıraktığımda gözlerimin önünde Emir'le ikimizin gazetedeki fotoğrafı vardı.

Sabah uyandığımda Emir takım elbisesini giymiş, çıkmak için hazırlanıyordu. Kollarımı arkaya doğru esnetip gülümsediğimde yanıma gelip yanağımdan öptü. "Çıkıyorum bebeğim, kendine dikkat et."

Kollarımı boynuna sarıp kulağına, "Çabuk gel," diye fısıldadım. Dudaklarını boynuma bastırıp uzun uzun soluklandı. Gözleri gözlerimi buldu sonra. "Gitmek hiç bu kadar zor olmamıştı," dedi elini yanağıma yerleştirip. Bakışları sözlerini onaylıyordu. Yavaşça yataktan doğrulup kapıya doğru yönelince arkasından seslendim.

"Emir arabam nerede?"

Bana doğru dönüp gözlerini kıstığında yatakta doğruldum ve "Okula gideceğim," dedim rahat bir tavırla.

"Gidebileceğine emin misin?" dedi ifadesiz bir tonda. Yüzü ve ses tonu ifadesiz olsa da, sorunun kendisi başlı başına hakaretti zaten.

"Şüphen mi var?" dedim yataktan kalkarken.

Allah'ım resmen dalga geçiyordu!

"Pek şüphe sayılmaz aslında," dedi utanmadan.

Ellerimi belime koyup başımı dikleştirdim ve durumdan oldukça keyif aldığı belli olan yüzüne baktım.

"Görürsün gidiyor muyum gidemiyor muyum?"

Elleriyle belimdeki ellerimi kavrayıp arkamda birleştirdi. "Görelim bakalım."

Dudaklarımdan öpüp çapkın bir gülüş attıktan sonra odadan çıkıp gitti. Arkasından bakakalmıştım. Kendini beğenmiş pislik, ukala! Görürsün sen!

Arkamda iki arabalık konvoyla biraz geç de olsa okula geldiğimde tüm bakışları üzerimde hissediyordum. Evden çıkmadan önce birlikte gelmek için Aslı'yı aramıştım fakat cevap vermemişti. Okulun bahçesinden içeri girdiğimde insanların beni göstererek, muhtemelen evliliğim hakkında, konuştuklarını fark etmemem mümkün değildi. Tabii bir de baba mevzusu vardı ve hangisinin daha çok merak uyandırdığını tahmin etmek zordu.

İkinci dersin sonunda kafeteryaya gittiğimde bir masanın etrafında toplanmış kızlı erkekli grup bana doğru dön-

dü ve ardından gülerek konuşmaya başladılar. İçlerinden ikisinin rahatsız edici bakışlarına sabah arabamı park ederken de maruz kalmıştım fakat görmezden gelmeyi tercih etmiştim. O tarafa yönelip masanın dibine kadar gittim ve bakışlarımı tek tek masadaki beş kişinin üzerinde gezdirdim. "Komik bir şey mi var?"

Karşımda durmuş anlamını çözemediğim saçma sapan bir yüz ifadesiyle bana bakan bu insanları daha önce de görmüştüm fakat tanışmıyorduk. Sandalyesine iyice yayılmış sakız çiğneyen çocuk hafifçe doğruldu.

"Oo Gelin Hanım çok asabi neden acaba?" Gevşek gevşek güldü. "Zengin koca almakla mutlu olunmuyor mu yoksa Zeynep Hanım? Evlendiğinin ertesi günü soluğu okulda aldığına göre enişte seni pek sallamıyor anlaşılan."

Duyduğum sözlerle kan beynime sıçrarken hemen karşımdaki kız elini benimle konuşan çocuğun omzuna koydu.

"Aykut!"

Omuzundaki eli silkeleyen Aykut ayağa kalkıp sinsi bir gülüşle öne doğru eğildi.

"Yalan mı?"

Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuçlarıma batırırken, "Sözlerine dikkat et!" dedim dişlerimin arasından.

Aykut arkasını dönüp masadakilere eliyle beni gösterince bir kahkaha tufanı koptu. Ben hâlâ komik olan şeyi çözememiştim.

"Diyelim ki etmedim, çok merak ediyorum babana mı söylersin kocana mı?" dedikten sonra kendi kendine hayıflandı. "Pardon ya babanın kim olduğu belli değildi senin. Unutmuşum."

Duyduğum sözler yüzünden başımdan aşağı kaynar sular dökülürken kaldırdığım elim karşımdaki kendini bilmezin bileğimden tutmasıyla havada asılı kaldı. Tüm okula bir hafta boyunca yetecek kadar malzeme çıkmıştı. İnsanların

neden bu kadar kötü olduklarına bir türlü anlam veremiyordum. Karşımda durmuş benimle dalga geçen insanlarla hiçbir alakam, tanışıklığım, dostluğum, düşmanlığım yoktu fakat canımı acıtmaktan zevk alıyorlardı. Evliliğimle ilgili burada saatlerce konuşabilir kendimi savunabilirdim fakat babam söz konusu olunca söylenecek tek kelime yoktu. Gözlerimin sızladığını hissedince bileğimi sıkan parmaklardan kurtulup arkamı döndüm ve koşarak oradan uzaklaştım. Bahçe kapısından çıkana kadar tüm gözler bana çevrilmişti ya da ben öyle hissediyordum bilmiyorum fakat Ferit'le göz göze geldiğimde gözyaşlarımı tutamıyordum artık.

Ben arabaya binene kadar Ferit yanıma gelmişti. Kapıyı hızla kapatıp aracı çalıştırdım. Eve geldiğimde dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Dışarıdan bakınca zengin koca avcısı gibi göründüğüme mi yoksa babası belli olmayan kız yaftası yediğime mi daha çok üzülüyordum bilmiyorum fakat çok canım yanıyordu. Emine Hanım beni görünce telaşla yanıma geldi.

"Zeynep Hanım iyi misiniz?"

Kendimi sıkıp güç bela, "İyiyim," dedikten sonra koşarak yukarı çıktım ve kapıyı kapatıp boğazımdaki hıçkırıkları serbest bıraktım. Sırtımı kapıya yaslayıp yere çökerken üzüldüğüm için kendime kızıp daha çok üzülüyordum. Bugüne kadar başkalarının ne düşündüğüyle çok fazla ilgilenmemiştim. Daha doğrusu bugüne kadar insanlar benim hakkımda hiç konuşmamıştı. Hayatımdaki bu hızlı değişime nasıl ayak uyduracağım hakkında en ufak fikrim yoktu ve şu an tek istediğim bu odaya kapanıp bir daha dışarı çıkmamaktı. Kendi halimde yaşayıp giderken bir anda gazetelere manşet olmaya başlamıştım. İşin kötüsü bu durumun negatif etkilerini kaldıracak güçte değildim şu an, hem de hiç değildim.

Ne kadar olduğunu kestiremediğim bir süre boyunca ağladıktan sonra üstümdeki kıyafetleri çıkarıp pijamala-

rımı giydim ve yatağa girdim. Son aylarda yaşadığım ani duygu değişimleri beni yormaya başlamıştı artık. Bir an mutluluktan havalara uçuyorken bir an sonra kendimi yerlerde buluyordum. Mutlu olduğum her anın bedelini misliyle ödemek zorundaydım sanki.

Saatlerce yatağın içinde kendimle verdiğim savaş sonrası uykuya yenik düşmüştüm. Başımdaki zonklamayla gözlerimi araladığımda tavandaki spotların ışığıyla yüzümü buruşturdum. Akşam olmuştu. Bu da demek oluyordu ki saatlerdir uyuyordum. Ayaklarımı sürüyerek mutfağa gittiğimde Emine Hanım telaşla oturduğu sandalyeden kalkıp yanıma geldi.

"Kalktınız mı Zeynep Hanım? Emir Bey, uyanınca hemen kendisini aramanızı söyledi, endişelendirdiniz bizi."

"İyiyim merak etmeyin, başım ağrıyor biraz, bir ağrı kesici alırsam..."

"Hemen veriyorum, önce yemek hazırlamamı ister misiniz?"

"Hayır teşekkür ederim, ilaç yeterli."

Ağrı kesiciyi içip tekrar yukarı çıktıktan sonra çantamdan telefonumu çıkardım. Emir ve Aslı defalarca aramıştı. Yatağa oturup tek elimle başımı tutarken Emir'i aradım fakat telefonu kapalıydı. Uçaktaydı muhtemelen. Aslı'yı aradığımda hemen açtı telefonu.

"Kuzum neredesin? Öldüm meraktan."

"İyiyim Aslıcığım, uyuyordum" dedim her şey yolundaymış gibi.

"Okulda olanları duydum," dedi öfkeli bir tonda. "Pelin aradı. Umarım o geri zekâlıların söylediklerini ciddiye almıyorsundur?"

Aslı'nın sesi kulağımdan girip beynimde yankılanıyor, sarf ettiği her kelime dayanılmaz bir işkenceye dönüşüyordu. Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp, "Yarın konuşalım mı bebeğim?" dedim uykulu sesimle. "Başım ağrıyor biraz."

"Tamam kuzum uyu sen," dedi anlayışla. "Yarın o boş-boğazlara haddini bildireceğim ben, merak etme."

"Görüşürüz Aslı," diyerek telefonu kapattıktan sonra başımı yastığa bırakıp kahrolası ağrının geçmesini bekledim. Yarın okula gideceğimi hiç sanmıyordum, hatta ertesi gün de...

Saçlarımda gezinen parmaklarla, bir çocuk gibi eteklerine sarıldığım uykunun kollarından sıyrılıp gözlerimi açtım. Emir tedirgin gözlerle beni izliyordu. Hasretle boynuna sarıldım. Kimin ne düşündüğü ya da ne söylediği umurumda bile değildi. Şu an hissettiğim huzuru anlatacak kelime yoktu. Anlatsam dahi anlattıklarımı anlayacak çok az insan vardı yeryüzünde.

Kollarımı sıkı sıkı sarıp, "Seni çok seviyorum," dediğimde Emir de aynı şekilde bana sarıldı.

"Zeynep ne bu halin? Kötü bir şey mi oldu?"

Yatağa uzanıp Emir'i de yanıma çektikten sonra başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım ve "Seni özledim," dedim fısıltı halinde. Yalan değildi özlemiştim. Yüzümü kendine doğru çevirip endişeyle gözlerime baktı.

"Anlat Zeynep."

Yüzümü tekrar göğsüne gömüp, "Başım ağrıyordu, ilaç içince uyuyakalmışım," dedim umursamazca. Neyse ki daha fazla uzatmadı ve göğsünde uyumama izin verdi.

Ertesi sabah tam bir kâbustu. Emir erkenden kalkmış, beni okula bırakmak için tutturmuştu. Yastığa gömülüp aklıma gelen bahaneleri tek tek sıralamaya başladım.

"Hiç iyi hissetmiyorum Emir, bugün okula gitmeyeceğim."

Yanıma gelip elini alnıma koydu. "Ateşin de yok ama bir doktora gidelim kötüysen?"

"Sadece yatmak istiyorum," dedim bıkkın bir ses sonuyla.

Ayağa kalkıp üzerimdeki yorganı çekti ve keskin bakışlarını gözlerime dikti.

"Yirmi saattir uyuyorsun Zeynep! Hemen kalk ya da doktor çağırıyorum!"

"Dersim yok bugün Emir, rahat bırak beni," dedim ve yataktan kalkıp banyoya yöneldim. Kolumdan yakalayıp beni kendine doğru çevirdi. "On dakikan var Zeynep, aşağıda bekliyorum." Gitti sonra.

Kampüsün önünde durduğumuzda Emir hızlıca arabadan indi. Etrafta yine bakışmalar, fısıldaşmalar başlamıştı. İsteksizce arabadan indim. Emir yanağımdan öpüp ben içeri girene kadar arkamdan baktı. Koşar adım amfiye gittiğimde neyse ki Aslı gelmişti. Hemen yanına gidip sarıldıktan sonra olanları anlatıp içimdeki sıkıntıdan kurtulmaya çalıştım. Anlattıklarımı dinleyince hemen celallendi tabi.

"Bana bak Zeynep, parçalarım ben o geri zekâlıları! Ama sende hata, ne konuşturuyorsun böylelerini? Onlara mı kalmış senin hayatını yargılamak?"

Ön taraftaki birkaç kişi bize doğru dönünce, "Aslı bağırmasana, bir dur gözünü seveyim," dedim fakat umursamadı.

"Ne duracağım Zeynep? Yürü gidiyoruz!"

Elimden tutup beni kafeteryaya doğru sürükledi sonra. Kapıdan girer girmez Aykut denen çocukla burun buruna gelmiştik. Ben afallayınca Aslı da söz konusu şahsın kim olduğunu anlamış oldu. Aykut elleri ceplerinde, yanındaki üç kişiye beni gösterip gevrek gevrek gülmeye başladı yine. "Vay Gelin Hanım, erkencisiniz bakıyorum."

Aslı öne doğru çıkıp, "Bana bak sırık, o ağzını topla yoksa ben çok güzel toplarım!" dedi öfkeyle. "Anlaşılan kendine eğlence arıyorsun ama yanlış sularda yüzüyorsun. Hadi başka kapıya!"

Aslı'nı siniriyle Aykut'un neşesi doğru orantılı olarak artıyordu.

"Doğruları söyledim diye mi bu öfkeniz?" dedi Aykut. "Sırf zengin diye önünüze çıkan ilk erkekle evlenip sonra

bana namus bekçiliği yapmayın! Adam evlendiğinin ertesi günü gelini okula postalıyor. Ne sevgi ama!"

Kafamın içinde şimşekler çakarken Aslı'yı geriye doğru çekip ileri atıldım. İşaret parmağımı havaya kaldırdığımda sabrım çoktan taşmıştı. Tam ağzımı açacağım sırada Aykut da dâhil olmak üzere tüm gözler arkamdaki bir noktaya sabitlenince gayri ihtiyari arkamı döndüm ve çatık kaşlarıyla bize doğru gelen Emir'le göz göze geldim. Yanımıza geldiğinde hâlâ havada olan elimi tutup diğer elini belime koydu ve yanağımdan öptü. "Ağzını kapat güzelim."

Şaşkınlıkla, "Emir!" diye kekelediğimde belimden kavrayıp beni iyice kendine doğru çekti. Her şeyi öğrenmişti kesin ve birazdan kıyamet kopacaktı. Sevgi dolu bakışları Aykut'a çevrildiğinde birer buz kütlesine dönüştü. Elini öne doğru uzatıp, "Bizi tanıştırmayacak mısın güzelim?" diye sordu sonra. Muhatabı bendim.

Emir'in yırtıcı bakışları Aykut'u allak bullak etmeye yetmişti. Havaya kalkan elinin titrediğine bizzat şahit olmuştum.

"Aykut," dedi zavallı parmakları Emir'in avucunda son nefesini verirken. Emir elini sıktıkça Aykut da dişini sıkıyor ama gık demiyordu. "Demek Aykut!" dedi Emir elini bu defa korkudan rengi atan Aykut'un omzuna yerleştirip. Aslı keyifle gülümsüyor, yavaş yavaş etrafımızı saran kalabalıktan çıt çıkmıyordu. Aykut durumun ciddiyetini kavrayınca, "Evet Aykut, bir sorun mu var?" dedi karizmasını yerlerden toplamaya çalışarak.

Emir elini sıktıkça elinin altındaki omuz aşağı doğru kayıyordu. Öfkesinin varabileceği noktaları bildiğim için belimdeki elini tutup uyarırcasına sıktım.

"Emir lütfen, herkes bize bakıyor."

Emir beni umursamayıp Aykut'la konuşmaya devam etti. Yüzünde tek kas oynamıyordu.

"Bak koçum, senle şöyle erkek erkeğe bir konuşalım diyorum. Duydum ki benimle ilgili birtakım teorilerin varmış ve işin kötüsü bunu sadece ben duymamışım. Şimdi gözlerime iyi bak ve aklından geçenleri bir de bana söyle! Hadi aslanım bekliyorum!"

Aykut dik durmaya çalışarak ağzında bir şeyler geveleme ye başladı.

"Ben sadece evliliğinizin bu kadar ani olması, bir de Zeynep'in babasıyla ilgili çıkan..."

"Emir tamam, hadi gidelim," dedim elimi omzuna yerleştirip. Birazdan olacakları tahmin edebiliyordum ve olmasına izin veremezdim. Bütün okula rezil olmuştum. Emir beni yine sallamayıp arkasında bıraktı ve Aykut'un dibine kadar girdi.

"Benim karımı üzenin soluğunu keserim!" dediğinde kısık, bir o kadar tehditkâr ses tonu beni bile ürkütmüştü. "Anladın mı Aykut Efendi?" dedi aynı ölümcül tonda.

Aykut omzundaki elin acısından mıdır Emir'in bakışlarının gazabından mıdır bilinmez, mora yakın bir renk alırken güçlükle başını salladı. Emir elini birkaç kez Aykut'un yanağına vurup ensesinden tuttu.

"Aferin, aferin çabuk öğreniyorsun. Şimdi özür dile... Ve bir daha sakın... Sakın üstüne vazife olmayan işlere karışma!"

Of Allah'ım ya! Resmen velisini çağıran çocuk durumuna düşmüştüm.

Aykut benden defalarca özür dilerken içeriye Yusuf girdi ve gözlerini Aykut'a dikip sözüm ona ortaya konuştu.

"Arkadaşlar park halindeki bir Corolla'ya kamyon çarpmış diyorlar. Araba pert, Allah rahmet eylesin!"

Ben Emir'e bakarken o arabanın sahibine dönmüş gülüyordu.

"Cana geleceğine mala gelsin. Öyle değil mi Aykut?"

Emir'in sözleriyle Aykut ellerini yumruk yapıp, öfkeyle

harmanlanan bakışlarını bana çevirdi. İçimi kaplayan suçluluk duygusu nedeniyle öylece kalakalmıştım. Bakışmamız Emir'in araya girip tüm gücüyle Aykut'u göğsünden itmesiyle son buldu. "İlla cana gelsin diyorsun yani?"

Hemen ileri atılıp Emir'i kolundan tuttuğumda Aykut yerden kalkıp koşarak dışarı çıktı. Bütün okul kafeteryaya toplanmış, başrolünde Emir'in oynadığı filmi izlemeye gelmişti. Gözlerimi kısıp, "Emir ne yapıyorsun?" dedim hesap sorarcasına.

Küstah bir gülüş yerleşti dudaklarına. "Yapabileceklerimi düşününce... Hiçbir şey yapmıyorum karıcığım. İlk günden adımız kılıbığa çıkacak!"

Sinirlerim tepeme çıkarken, "Çocuğun arabasını parçaladın," dedim kolunu sıkarak. "Bu mu hiçbir şey yapmamış halin?"

Etrafımızı saran kalabalıktan uğultular yükselmeye başlamıştı. Emir gömleğinin yakasını düzeltip elimi avucunun içine aldı. "Ağzı burnu yerinde, kolu bacağı sağlam olduğuna göre bence takdir etmen lazım kocanı. Fakat görüyorum ki durumdan hoşnut değilsin karıcığım. Çok istiyorsan hemen şimdi..."

Devamını getirmesine izin vermeyip "Emir!" diye tısladığımda gülüşü yüzüne yayıldı.

Gözlerine ters ters baktıktan sonra bakışlarımı etrafta gezdirdim. Yusuf ve Aslı hemen arkamızdaydı. "Abi gelmişken bir kahvaltı yapalım, özlemişim üniversite havasını," dedi Yusuf.

Olay çıkmayacağına ikna olan meraklı kalabalık da dağılmaya başlamıştı. Tabii Emir'e yiyecekmiş gibi bakan kızlar hariç.

"Yapalım tabii Yusuf," dedi Emir. Arkasındaki sandalyeyi geriye doğru çekip başıyla, otur, dercesine bir hareket yaptı sonra. Topuğumu hırsla yere vurup çıkışa doğru yürümeye başladım.

Of Allah'ım of! Adamdaki rahatlığa bak.

Emir'in arkamdan, "Zeynep!" diye seslenmesine aldırmadan koşarak bahçeye çıktım ve kapının önündeki kalabalığa doğru ilerledim. Kampüsten çıkar çıkmaz bahçe duvarının dibindeki akordeon gibi bükülmüş arabayı görmüştüm. Aynı anda arkamda bıraktığım üçlü de yanıma gelmiş, keyifle arabaya bakıyorlardı. Aslı da dâhil...

Yusuf ellerini ceplerine koyup sırıttı. "Valla fena geçirmişler, yazık olmuş arabaya. Kim çarptı acaba? Zeynep sen bugün arabayla mı gelmiştin?"

Gözlerimi devirdiğimde Aslı sesli olarak Emir ise bıyık altından gülüyordu.

"Ha ha çok komik," dedim öfkeyle. "Hiç konuyu değiştirmeye çalışmayın, yaptığınız çok... Çok barbarca! Ben halledebilirdim."

"Kış uykusuna yatarak mı halledecektin bebeğim?" diyen Emir'in sözleriyle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bir dakika bir dakika sen..." dedim ellerimi belime yerleştirip. "Sen bana ayı mı demek istiyorsun?"

Emir eliyle yüzünü sıvazlarken Yusuf kahkahayı bastı. "Valla direkt söyledi, kavgada söylenmez yani!"

Emir, "Yusuf!" diye kükreyip Yusuf'a öldürücü bakışlar atarken nereye gittiğimi bilmeden hırsla yürümeye başladım.

"Zeynep, bebeğim öyle demek istemedim..." gibisinden bir şeyler zırvalıyordu Emir. Arkamı döndüğümde yüz yüze geldik.

"Ne demek istedin pardon?" dedim gözlerimi ardına kadar açıp.

"Yapma Zeynep," dedi yüzsüzce. "Hadi gidelim, kahvaltı yapalım güzel bir yerde."

"Sen eşkıya gibi araba kundaklayacaksın üstüne bir de bana ayı diyeceksin sonra hiçbir şey olmamış gibi kahvaltı yapacağız öyle mi? Oldu..."

Yusuf ve Aslı kollarını göğüslerinde birleştirmiş bizi izliyorlardı. Emir tahammülsüz bir öfkeyle kolumdan yakaladı. "Arabayı değil o piç kurusunu kundaklamadığıma pişman etme beni Zeynep! Yürü gidiyoruz."

Kolumu çekip kurtulmaya çalıştım fakat başaramadım tabii. "Gelmiyorum ben!" diye çırpınıyordum boş yere.

"Hadi güzelim, hadi!" diyerek aracın ön koltuğuna zorla oturttu beni. Hâlâ söyleniyordum.

"Haydutsun işte... Bildiğin şehir eşkıyası! Evlendiğimizin ikinci günü ayı olduk bakalım daha neler duyacağız. Bir haftaya kalmaz öküz olurum en iyi ihtimalle!"

"Sadece ayılar kış uykusuna yatmaz bebeğim," dedi ukala. "Yarasalar, kurbağalar hatta bazı böcekler de kışı uyuyarak geçirirler."

"Çok merak ediyorum hangi üstün ırkı layık gördünüz bana Emir Bey?"

İçeri doğru eğilip burnumu iki parmağının arasına aldı ve "Sinirlenince dikenlerini çıkardığına göre kirpi olma olasılığın yüksek Zeynepçiğim," dedi küstah gülümsemesiyle.

"Emir!" dedim omzundan ittirerek. Kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna geçti. Yusuf ve Aslı da Yusuf'un arabasına biniyordu.

"Bunlara ne oluyor böyle bir gülüşmeler, bir bakışmalar?" dedim sinirle. "Daha dün kedi köpek gibi dalaşıyorlardı."

Emir sinsice gülümsedi. "Üsküdar'ı çoktan geçmişler gibi görünüyor."

"Ne diyorsun Emir ya? Saçmalama Allah'ını seversen."

"Ah safım benim," dedi gülerek. "Uyu sen daha uyu!"

Dördümüz birlikte deniz kıyısındaki lüks bir restorandan içeri girerken Aslı benden gözlerini kaçırıyordu. Üstüne gitmedim. Elbet alacaktım ifadesini. Masaya oturup siparişlerimizi verdikten sonra masanın üzerindeki telefonum çalmaya başladı. Ekranda yazan ismi görünce herkes aynı anda telefona uzandı.

Murat...

"Niye arıyor bu gereksiz seni?"

"Sakın açma!"

"Şerefsizin çocuğu!" dediler sırayla.

Telefonu kapıp sessize aldıktan sonra gözlerimi karşımda oturan ikiliye diktim.

"Dökülün!"

Yusuf, Aslı'ya dönünce Aslı bir şeyler gevelemeye başladı.

"Zeynep bak ben sana anlatacaktım ama... Biz o gün Yusuf'la şey olunca yani efsane olunca, of yani işte Murat'ı sekreteriyle görünce..."

Aslı'nın söylediklerinden hiçbir şey anlamayınca önce Yusuf'a sonra Emir'e baktım. Emir arkasına yaslanıp garsonun masaya bıraktığı çaydan bir yudum aldıktan sonra elini omzuma attı.

"Aslı, Murat'ı sekreteriyle basınca Yusuf muradına ermiş Zeynepçiğim."

Gözlerim yuvalarından fırlarken, "Yok artık," dedim şaşkınlıkla. "Peki, hangi ara olmuş bütün bunlar ve benim neden şimdi haberim oluyor?"

Emir, Aslı'ya dönüp kafasıyla beni işaret ettiğinde Aslı gözlerini devirdi.

"Zifaf gecenizde arayıp Murat'ın sekreteriyle nasıl yiyiştiğini anlatmamı beklemiyordun herhalde Zeynep!"

Şaşkın bakışlarım üçü arasında gidip gelirken Emir başıyla Aslı'yı onayladı. "Haklı!"

"Of Allah'ım! Bir yavaş gelin ne olur ya, devrelerim yandı yemin ederim."

Kollarımı göğsümde birleştirip sırtımı sandalyeme yasladığımda Emir önümdeki tabaktan ceviz alıp bana doğru uzattı. Bu ne, dercesine yüzüne baktığımda hafifçe gülümsedi.

"Ceviz."

Bu adam bugün beni delirtmezse iyiydi.

Elimin tersiyle elini itip etrafımızdakilere aldırmadan bağırmaya başladım.

"Emir beni delirtme, sen ye onu belki zihnin açılır! Hepiniz arkamdan iş çevirin sonra ceviz ye. Ceviz ağacını yesem ne fayda? Akıl mı bıraktınız insanda!"

Sinirle ayağa kalktığımda Emir gülerek beni yerime oturtup başımı omzuna yasladı. "Aklını severim ben senin. Kızma tamam, hadi kahvaltını yap."

"Bırak Emir ya!" dedim gücenmiş bir tonda. Dudaklarını saçlarıma bastırdı şefkatle. Biraz geçmişti sinirim. Çok az. Ekmeğe reçel sürüp ağzıma tıktı sonra.

"Beni niye aradı ki?" dedim ağzımdaki lokmayı yutarken.

"Niye olacak? Aslı'yla arasını yapman için. Çok akıllı ya aklına sıçtığım!" dedi Yusuf öfkeyle.

Emir, Yusuf'a ters ters bakınca Yusuf ağzının içinde sessizce homurdanmaya devam etti. O sırada telefonum tekrar çalmaya başlamıştı. Gelen itirazlara aldırmadan masadan uzaklaşıp telefonu açtım.

"Zeynep," dedi Murat çekingen bir tavırla.

"Efendim Murat."

"Seninle konuşmak istiyorum Zeynep, Aslı'yla olanları duymuşsundur."

"Kısmen," dedim Emir'in bana diktiği gözlerine bakmamaya çalışarak.

"Bak Zeynep, beni az çok tanıyorsun, bir yanlış anlaşılma oldu inan bana," dedi Murat çaresizce. "Ben Aslı'yı çok seviyorum ve onu kaybetmek istemiyorum, lütfen yardım et."

Emir'in oturduğu sandalyeden kalkıp bana doğru geldiğini görünce, "Bilmiyorum Murat," dedim aceleyle. "Şu an pek müsait değilim sonra konuşalım mı?"

"Peki Zeynep, aramanı bekliyor olacağım, hoşça kal. Lütfen Aslı'ya onu..."

Telefon elimden çekilince hemen aramayı sonlandırıp Emir'e dik dik baktım. "Ne yapıyorsun Emir ya, iyice zorba oldun."

"Yediği haltları sana mı anlatıyor o kafasız?" dedi öfkeyle. "Kırdıracak bana ağzını burnunu bak demedi deme!"

Bıkkın bir şekilde oflayarak Aslı'nın yanına gittim. "Aslı kalk, kalk biraz alışveriş falan yapalım yoksa kafayı sıyıracağım, kalk, kalk, kalk!"

Deli çıkacaktım sonunda.

Aslı gözleri parlayarak çantasını aldı. "Haklısın bebeğim, ne zamandır gidemedik, yaz sezonu açılmıştır."

Emir telefonumu uzatıp aklımı başımdan alacak şekilde gülümsedi. Hiç gevşemedim, cıvımadım da. Öylece baktım yüzüne.

"Yusuf sizi bıraksın nereye istiyorsanız, ben şirkete geçiyorum," dedi sonra. "İşin bitince ararsın."

"Hı hı!" dedim, umurumda değilsin bakışı atarak fakat bu Emir'i daha çok güldürdü. Dibime kadar girip saçlarımı geriye attı ve boynumdan öptü usulca. Öfkem de beynim gibi buhar olup uçmasın diye geri çekilmeye çalıştım fakat izin vermedi. Kolunu belime sarıp bedenimi bedenine bastırdı.

"Emir!" dedim dişlerimin arasından. "Hım," dedi burnunu burnuma sürterek. Daha fazla dayanamayıp gülmeye başladım. Dudağımın kenarına minik bir öpücük kondurdu. "Evliliğimizin ilk kuralı karıcığım; trip atmak yok!"

Omuz silkip gülümsediğimde o da güldü ve "Kartın yanında mı?" dedi sessizce. Gözlerimle onaylayıp Aslı'nın koluna girdim ve birlikte Kadıköy'e, sosyete pazarına doğru yola çıktık.

Yusuf'a, "Geldik burası," dediğimde etrafa bir göz attı. "Ben AVM göremiyorum," dedi şaşkınlıkla. Gözümle pazarı gösterdikten sonra Aslı'yla beraber arabadan indik. Yusuf çoktan inmiş önümüze dikilmişti. "Pazara mı gideceksiniz?"

Aslı, "Evet ne olmuş?" dediğinde Yusuf akın akın pazara giren insanlara baktı. Sonra tekrar bize baktı hayretle.

"Kızım bu pazara girerseniz kucağınızda üç çocukla çıkarsınız, o da çıkabilirseniz. Kafayı mı yediniz? Hadi hadi geçin arabaya adamı katil etmeyin!"

Ellerini sırtımıza koyup ikimizi birden arabaya doğru ittirince Aslı bir elini beline koyup gözlerini belertti. "Saçma saçma konuşma Yusuf, çekil önümüzden!"

"Yusuf uzatma hadi, her zaman geldiğimiz yer, başımıza da hiçbir şey gelmedi bugüne kadar," dedim ettiğimiz kavgaları ve çalınan cüzdanlarımızı yok sayarak. Yusuf sinirlenmeye başlamıştı.

"Türkiye'nin en zengin adamlarından biriyle evlisin ve alışverişe Salı Pazarı'na mı geliyorsun Zeynep? Yuh diyorum! Oha da diyorum hatta. Ruhunuz fakir kızım sizin. Hadi binin şu arabaya en yakın AVM ye bırakayım sizi, hadi, hadi!"

Aslı arabaya doğru meyledince işi inada bindirdim. "Tavuk mu kışkışlıyorsun sen be?" dedim öfkeyle. "Sensin fakir! Hem bu senin bildiğin pazarlara benzemez, marka satıyorlar burada."

Hemen sonra Aslı'ya çevirdim bakışlarımı. "Sen de iki dakikada kocam köylü oldun bakıyorum. Ben gidiyorum, ister gel ister gelme!"

Emir bitti bir de Yusuf'la uğraşacaktım!

Hızlı adımlarla tam pazarın girişine gelmiştim ki tahmin edin kim aradı?

"Efendim Emir," dedim telefonu açar açmaz.

Bağırıyordu yine. "Zeynep yaktırma bana o pazarı, gidin bir AVM'ye, al ne alacaksan! Hasta mısın kızım sen? Cebinde limitsiz kart var, pazara gidiyorsun!"

Arkamı dönüp Yusuf'a öldürücü bakışlar gönderdim fakat ne fayda? Her zamanki gibi sırıtıyordu. Ama ben de Zeynep isem o pazara gidecektim. Emir'i işi inada bindire-

rek ikna edemeyeceğimi bildiğim için, "Ama aşkım o ayrı bu ayrı," dedim en uysal ses tonumla. "Hem buraya kadar geldik bir göz atıp çıkalım, lütfen aşkım ya, zaten canım sıkkın, biraz kafam dağılır!"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Zeynep..." dedi yumuşak bir tonda.

Of Allah'ım! Pazara gitmek için yalvarmam kalmıştı bir, bu ne ya!

"Emir lütfen..." dedim en şirin ses tonumla. "Hem ne olabilir ki pazarda? Her zaman geldiğim yer. Bir gün seninle de gelelim bak, çok güzel şeyler var gerçekten."

Emir'i sosyete pazarında tişört seçerken düşününce ağzıma kadar gelen kahkahayı dudaklarımı ısırarak zapt ettim ve "Üzme beni," dedim ağlamaklı bir ses tonuyla. Çarpılmazsam iyiydi.

"Tamam Zeynep tamam," dedi yorgun bir ses tonuyla. "Git bakalım ne alacaksın çok merak ediyorum. Dikkatli olun."

Yumruğumu havaya savurup, "Teşekkür ederim aşkım," dediğimde, "Yusuf'u ver telefona!" dedi sert bir şekilde. Koşarak telefonu Yusuf'a uzattım. Tabii Yusuf habere pek sevinmedi.

"Abi beni kimse o pazara sokamaz, en az üç milyon kişi var göt kadar pazarda! İki milyonunu öldürürüm çıkana kadar!"

Emir ne dediyse artık, Yusuf, "Tamam abi, eyvallah," diyerek telefonu kapatarak bana uzattı.

"Bir saatiniz var, burada bekliyorum!"

Aslı'yla beraber hızla pazara doğru yürürken Yusuf söyleniyordu. "Ulan iki günde muma çevirdi adamı, maymun etti..."

On beş dakika sonra pazardan çıkarken burnumdan soluyordum adeta. Yusuf bizi görünce koşarak yanımıza geldi. "Ne oldu?"

Aslı uyuzu atladı hemen "Ne olacak bizim Leyla kaptırdı telefonla cüzdanı."

Gözlerimi ardına kadar açıp, "Pardon da sen ne yapıyordun o arada?" dedim tüm çirkefliğimle. "İnsan bir uyarır, etrafı bir kolaçan eder. Ama yok! Üç buçuk liralık tişörtleri görünce aklın başından gitti! Gömülmüşsün tezgâha, dünya yansa umurunda değil!"

Aslı sinirle gülmeye başladı. "Ha ha hayt, diyene bak! Tişörtü ikiye böldünüz be yanındaki şişkoyla çekiştire çekiştire. Bir de kaptırdın yani onu hiç söylemiyorum."

"Aslı zaten canım burnumda, delirtme beni! Ne yapsaydım yani? Kadın iki yüz kiloydu, kavga mı edecektim?"

"Edeceksin kızım, beş yüz kilo da olsa edeceksin. İlk sen aldın o tişörtü senin hakkındı!"

Yusuf tenis maçı seyreder gibi bizi izlerken bir anda bağırmaya başladı. "Ya siz manyak mısınız? Dört bin liralık telefon gitmiş, üç buçuk liralık tişörtün kavgasını mı yapıyorsunuz? Hadi yürüyün karakola! Of Allah'ım... Akıllısı bulmaz beni!"

Kuzu kuzu arabaya bindiğimizde Yusuf arkasını döndü. "Cüzdanında ne vardı?"

Camdan dışarıya bakıp ofladım.

"Ehliyetim, kimliğim, biraz para... Şey bir de Emir'in kredi kartı," dedim en kısık sesimle. Yusuf hızla önüne dönüp arabayı çalıştırdı.

"Çok güzel, çok güzel, Abi'ye sen söylersin artık! Hiç karışmam Zeynep baştan söyleyeyim."

Yusuf banka müdürünü arayıp kartı iptal ettirdikten sonra karakola gidip ifade verdik ve şirketin yolunu tuttuk. Emir'in odasına girdiğimizde Nazlı moronu da odadaydı. Yusuf kendini koltuğa bırakıp bana eliyle Emir'i gösterirken, Emir şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. Koltuğundan kalkıp yanıma geldikten sonra, "Ne oldu?" dedi endişeyle. Göz ucuyla Nazlı'ya bakıp içimden üç kulhuvallah bir el-

ham okudum ve Emir'in yüzüne üfledim. Nazlı'nın yanında beni azarlamasını istemiyordum tabii ki.

Emir dibime kadar gelmiş yüzüme bakarken başımı öne eğip ağlayacakmış gibi yaptım. Evet, yaptım... "Telefonumla cüzdanımı çaldırdım," dedim sesimi pürüzlü çıkarmaya özen göstererek. Emir'in ne tepki verdiğini göremiyordum fakat Yusuf geri zekâlısı boş durmuyordu.

"Kartı iptal ettirdim Abi, yenisini gönderecekler hemen. Kart telefon neyse de, Zeynep'i toptan götürmediklerine şükret sen Abi. Bu ikisi bildiğin sazan... Üç buçuk liralık tişörtleri görünce uçuşa geçmişler, adamlar da bunları bir güzel oltaya getirmiş."

Ben ağzımı açmadan Aslı hemen devreye girdi.

"Yusuf düzgün konuş, gösteririm şimdi sana sazanı!"

O esnada Nazlı'nın keyifle sırıttığını görünce kan beynime sıçradı. Neyse ki Emir kızgın değil şaşkın bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Kollarımı beline dolayıp yüzümü göğsüne gizlediğimde o da bana sarılıp saçlarımdan öptü. "Tamam, üzülme sen, sana bir şey olmadı ya. Gerisi umurumda değil."

Yusuf'a bakıp, bu da sana kapak olsun bakışı atarken gülüyordum.

Tabii Emir'in, "Bir daha pazar kelimesini kullanırsan dilini keserim!" demesiyle benim gülüşüm Yusuf'un suratına ışınlandı. Gıcık!

Daha Nazlı'ya bakamamıştım ve bakmaya da hiç niyetim yoktu. Başımı kaldırıp Emir'in yüzüne baktım ve her zamanki gibi konuyu değiştirdim. "Emir çok acıktım ben, hem yoruldum da. Eve gidelim ne olur."

Yüzüme düşen saçlarımı geriye atıp, "Tamam canım gidelim, birkaç evrak var incelemem gereken, sen otur yarım saate çıkarız," dedi. Ben koltuğa oturmak için hareketlendiğimde Aslı yanıma geldi.

"Kuzum ben kaçtım, yarın okulda görüşürüz."

Olduğum yerde kalıp ters ters gözlerine baktım. "Ne okulu Aslı? Yeterince rezil oldum bugün, daha fazlasına hiç gerek yok bence."

Aslı beni umursamayıp yanağımdan öptükten sonra kapıya doğru yöneldi. "Sana bırakıyorum Emir, sabah dokuzda okulda olsun."

Emir, Aslı'ya göz kırpıp koltuğuna otururken Yusuf da ayaklandı. "Abi benim de biraz işim var, sonra görüşürüz."

"İşin bitince Şişli'ye geç Yusuf, boş bırakmayın mekânları," dedi Emir.

Yusuf sırıttı. "Tamam Abi sen keyfine bak."

Yusuf ve Aslı çıkmıştı fakat odadaki moronun gitmeye hiç niyeti yok gibiydi. Ben duvar kenarındaki ikili koltuğa otururken elindeki dosyalarla birlikte Emir'in yanına gitti ve masaya eğildi. Tabii ne var ne yok ortaya döküldü ama sevgili kocacığım başını kaldırıp da bakmadı bile. Kıyamam ya...

Emir önündeki evrakları okurken Nazlı arada müdahale edip Emir'i bilgilendiriyordu. Yarım saat boyunca gözümü bile kırpmadan ikisini izledikten sonra sıkıntıdan oflamaya başladım. Telefonum da yoktu ki internete girip kafa dağıtayım. On dakika daha bekleyip hızla ayağa kalktım ve "Hadi Emir, çok sıkıldım!" dedim oflayarak. Emir bana bakıp, "Tamam güzelim beş dakika," dedikten sonra tekrar evraklara gömüldü. Odanın içinde bir sağa bir sola turlarken odadaki diğer iki kişiye öldürücü bakışlar atıyordum fakat kimse görmüyordu maalesef. Masaya yaklaşıp Emir'in tam karşısında durduğumda önündeki dosyayı kapatıp Nazlı'ya uzattı. "Sonra devam edelim Nazlı."

Nazlı hayretle gözlerini açtı. "Sebep?"

Emir Nazlı'nın fevri tepkisine kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Çünkü ben öyle istiyorum!"

Nazlı alay edercesine gülerek dosyayı masaya bıraktı. "Burada şirket yönetiyoruz Emir. Sevgili eşinin karnı acıktı

diye bu kadar acil bir işi erteleyemezsin. Adamlar günlerdir bizden rapor bekliyorlar ama sen karınla o kadar meşgulsün ki, kimin ne yaptığı umurunda bile değil. Bir gün daha kazanabilmek için dün bir saat dil döktüm ben haberin var mı? Eğer bugün bu raporlar ellerine ulaşmazsa milyon dolarlık anlaşma iptal olacak ve ben buna izin verecek kadar aptal değilim, kusura bakma!"

Emir elindeki kalemi sert bir şekilde masaya fırlattığında içimdeki ses ilk defa Nazlı'nın haklı olduğunu söylüyordu. Konuşmanın başında beni aşağılamıştı ama bir moronun hakkımda ne düşündüğü pek de umurumda değildi açıkçası. Benim derdim Emir'i zor durumda bırakmamaktı.

Emir koltuğunu geriye doğru ittirip ayağa kalktığında benimle geleceğini anlamıştım. Tabii Nazlı da anlamıştı ve öfkeden kudurmak üzereydi. İki adımda Emir'in yanına giderek tam önünde durdum ve gözlerine baktım. Ellerim ceketinin yakasında gezinirken Nazlı gözlerini bizden ayırmıyordu.

"Düşündüm de aşkım," dedim tehlikeli bir tınıda. "Ben şimdi evimize geçsem, ikimiz için yemek yapsam... Sonra sen bir demet çiçek ve şarap alıp gelsen... Nasıl olur?"

Sözlerimle Emir'in yüzündeki öfke yerini gülümsemeye bırakırken ayaklarımın üzerinde yükselip dudaklarına minik bir öpücük bıraktım. Emir fırsatı kaçırmayıp beni kendine doğru çekti fakat geri çekildim hemen.

"Uslu dur!" dediğimde gözleri çok şey anlatıyordu ama aramızda tabii ki.

Emir'i şaşkın bir o kadar memnun bir halde odada bırakırken morona bakmamıştım bile. Maazallah gözüyle devirirdi beni şuracıkta.

Odadan çıktığımda açlıktan midem kazınıyordu. Bu halde değil yemek yapmak yumurta bile kıramazdım. Neyse ki Ferit beni eve götürürken yol üstündeki dürümcüde

durup dürüm almıştı da kendime gelmiştim. Karnım doyunca da pek yemek yapasım gelmiyordu ama laf ağızdan çıkmıştı bir kere.

Eve girince Emine Hanım gülümseyerek yanıma geldi. "Hoş geldiniz Zeynep Hanım." Buram buram yemek kokuyordu ev.

"Hoş buldum," dedim minnet dolu bakışlarımla. Koşarak mutfağa girip ocağın üstündeki karnıyarık ve pilavı görünce boynuna sarıldım bir de kadının. "Harikasınız."

Şaşkınlıkla olduğu yerde kalan kadın, "Hemen hazırlayayım Zeynep Hanım, çok acıktınız herhalde," dedi gülümseyerek.

"Hayır, Emir'i bekleyeceğim, siz çıkabilirsiniz," dedim müteşekkir bir gülüşle.

"Masayı hazırlasaydım bari..."

"Gerek yok ben hallederim," dedim ve koşarak yukarı çıktım. Gardırobu açıp kıyafetlerime göz gezdirirken en yakın zamanda adamakıllı bir alışveriş yapmayı aklımın bir köşesine not edip kırmızı mini elbisemi aldım ve üzerimi değiştirip makyaj yapmaya başladım. Yarım saat sonunda oldukça iddialı bir makyaj ve son derece cesur elbisemle hazırdım. Saçlarımı topuz yapma çabalarım başarısız olmuş, dağınık bırakarak o problemi de çözmüştüm.

Aşağıya inip yemek masasını da hazırladıktan sonra mumları yaktım. O esnada kapı çaldı. Ayağımdaki topuklularla koşmaya çalışarak kapıyı açtığımda Emir elinde bir demet beyaz gülle karşımdaydı. Beni görünce bir an afallasa da sonrasında baştan ayağa süzüp memnuniyetle gülümsedi.

"Güzelim," derken tek kolunu belime sarmış yüzünü çoktan boynuma gizlemişti.

"Gözlerim kamaştı," dediğinde kıkırdayarak geri çekildim ve elindeki gül demetini aldım.

"Çok güzeller, teşekkür ederim."

Kapıyı ayağıyla kapatıp gülleri portmantoya bıraktı ve kollarını belime doladı. "Güller kıskançlıktan ağlıyor şu an, o kadar güzelsin ki."

"Dalga geçme!" dediğimde saçlarımı geriye atıp başparmağını yüzümde gezdirdi.

"Geçmiyorum," dedi hayranlık dolu bakışlarla yüzüme bakarken. Öyle güzel bakıyordu ki kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissediyordum.

Dudaklarıma doğru eğildiğinde elini tutup salona doğru ilerledim ve masayı gösterip gururla gülümsedim. Masayı dikkatle inceledikten sonra kulağıma doğru yanaştı ve "Gördüğüm kadarıyla güzel olduğunuz kadar marifetlisiniz de Küçük Hanım," diye fısıldadı. "Ne yapacağım ben sizinle bilmiyorum?"

Ses tonu her saniye daha da gizemli bir hale bürünürken başımı geriye atıp yüzüne baktım. "Yemeği ben yapmadım ama... Geldiğimde hazırdı zaten, sadece masayı hazırladım."

"Sen yapman gerekeni yapmışsın bebeğim," dedi boynumdan öpüp. "Masaya bile gerek yoktu bence."

Sakallarından huylanıp geri çekildim fakat bedenimi mengene gibi sarmıştı, bırakmıyordu. "Emir!" dedim dişlerimin arasından. Aldığım cevap yine "Hım!" oldu.

Emir'i zorla sandalyeye oturtup mutfaktan tabaklarımızı getirdiğimde kadehlere şarap dolduruyordu. Tabakları masaya bırakırken "Bitti mi çok acil işiniz?" dedim imalı bir tonda.

"Bitti," dedi gülerek.

"Emir çok merak ediyorum, bir moronla çalışmak nasıl bir duygu, yani zor oluyordur herhalde?"

"Çok ayıp Zeynep!" dedi başını iki yana sallayarak.

Omuz silkip sandalyeme oturdum.

"IQ'su sıfırın altında olan birine az bile söylüyorum, nesi ayıp? Ayıp olan bir şey varsa o zekâsızın varını yoğunu ortaya sermesiydi bence. Gözümden kaçtı sanma. Sen

her gün böyle taarruzlara maruz kalıyorsan işimiz var seninle. Bir gün gözün falan kayar maazallah, deşerim bak ona göre!"

Sinirli görünmeye çalışsa da dudaklarından firar eden tebessüme mâni olamamıştı. "Hey Allah'ım ya!" dedi hayret dolu bir tonda. "Zeynep ne diyorsun, kafayı mı yedin? Ne taarruzu, ne deşmesi?"

"İkili taarruz canım!" diye izah ettim. Kahkaha atıyordu an itibarıyla.

"Gül sen gül, gözüm üstünde!" dedim tehditkâr bir sesle.

"Bu gözler ne taarruzlar gördü be güzelim, sen rahat ol," dedi utanmaz. Arsız bakışlarına karşılık ayağa kalkıp masaya doğru eğildim.

"Anlamadım?"

Ben sinirlendikçe keyfi yerine geliyordu. Sessiz kalıp kadehindeki şaraptan büyük bir yudum aldığında, "Emir!" diye cırladım. Yüzündeki gülümseme iyice genişlerken ayağa kalkıp elini omzuma attı.

"Gel ben sana detaylı olarak anlatacağım."

"Emir dur yemek yemedik daha!"

"Götürdüğün dürümden haberim var Zeynep, boşuna uğraşma."

"Ne götüreceğim ya? Ferit alınca ben de ziyan olmasın dedim."

Konuşmamız daha doğrusu atışmamız Emir'in telefonunun sesiyle bölününce hemen kaçıp masayı toplamaya başladım. Tabii aldığım tabakları mutfağa götüremeden Emir'in konuştuğu kişiye, geliyorum, demesi tüm hevesimi kaçırmaya yetmişti. Tabakları bırakıp geri döndüğümde Emir portmantodaki silahını beline takıyordu. Kesin kötü bir şey olmuştu.

Yanına gidip gözlerine baktığımda yüzümü ellerinin arasına aldı. "Çatma kaşlarını, hemen döneceğim."

"Nereye gidiyorsun bu saatte?" dedim endişeyle.

"Kulüpte ufak bir sorun çıkmış, halledip döneceğim güzelim. Sen uyu istersen."

"Sensiz uyuyamam," dedim titreyen sesimle.

Tamam, artık bu evde yaşıyordum ama koca evde tek başıma kalmak beni ürkütüyordu.

Emir sessiz bir nefes verdi. "Zeynep yapma lütfen, burası artık bizim evimiz. Çocuklar kapının önünde, endişelenmeni gerektirecek en ufak bir durum söz konusu değil."

Çaresizce boyun eğip gidişini izlerken bu duruma alışmam gerektiğini biliyordum. Emir silahını alıp ölümün kol gezdiği karanlık dünyasına doğru yol alırken benim onun sağ salim dönmesi için dua etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kolundan tutup, "Dikkatli ol lütfen!" dediğimde gözleriyle onaylayıp koşar adım uzaklaştı.

Bir süre arkasından baktıktan sonra kapıyı kapatıp içeri geçtim ve masanın üzerindekileri mutfağa taşıdım. Mutfağı toparladım sonra. Zaman geçirmek için yapabilecek bir şeyler düşünürken Emir'in kitaplığının karşısında buldum kendimi ve kitapları incelemeye başladım. Stephan King'in kitapları başköşedeydi, dünya klasikleri bir rafta, Türk klasikleri hemen altında yer alıyordu. Tüm kitaplığı gözden geçirip Küçük Prens'te karar kıldıktan sonra koltuğa uzandım. Bir saat kadar süren kitap okuma çabam başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Aklım Emir'deyken okuduklarıma odaklanmam mümkün olmuyordu. Telefonum olmadığı için kapıya gidip Ferit'in telefonuyla Emir'i aradım fakat açmadı. İyice telaşlanıp Yusuf'u aradığımda ikinci çalışta açmıştı.

"Yusuf, Emir'e ulaşamıyorum," dedim içimi kaplayan huzursuzlukla.

Yusuf, "Biraz meşgul Zeynep, birazdan arar seni, merak etme," dedikten sonra cevabımı beklemeden telefonu kapattı. İçeri geçip kendimi tekrar koltuğa bıraktım. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Kafamın içindeki felaket tellalını susturup gözlerimi kapattığımda ise sabah olmak üzereydi.

Yattığım yerden havalandığımı hissedince sıçrayarak gözlerimi açtım.

"Benim güzelim, korkma!" dedi Emir.

"Emir, iyi misin? Çok merak ettim seni," derken kollarımı boynuna dolamıştım.

"İyiyim canım, işim tahmin ettiğimden biraz daha uzun sürdü sadece," dedi. Beni yatağa bırakıp yanıma uzandı sonra. Gömleğindeki kan lekesini fark edince endişeyle yüzüne baktım. Gözlerini tavana dikmiş hiç kıpırdamadan öylece duruyordu. Gözleri gözlerimi bulunca saçlarımı okşayıp başımı omzuna yasladı.

"Benim kanım değil..." dedi acı çeker gibi. "Sorma ne olur!"

Sesindeki bıkkınlık, pişmanlık, çaresizlik içimi üşütmüştü. Sormadım. Dudaklarımı boynuna bastırıp gözlerimi kapattım. Bunca huzursuzluğun içinde huzurla uyumak mümkün değildi fakat birlikte uyumak her şeye değerdi.

Sabah Emir'in sesiyle gözlerimi aralamaya çalışsam da pek başarılı olduğum söylenemezdi. "Kalk bakalım uykucu," dediğinde yüzümü yastığa iyice gömdüm. İtiraz dolu mırıltılar dökülüyordu dudaklarımdan. Saçlarımı geriye doğru atıp parmaklarını boynumda gezdirdi. "Hemen hazırlan çıkalım, geç kalıyoruz."

Omuz silkip kendimi tekrar uykunun kollarına bıraktım fakat Emir rahat durmuyordu.

"Rahat bırak beni," dedim uykulu sesimle. "Sabaha karşı uyudum zaten, çok uykum var."

"Kalk hemen," dedi uyarıcı bir tonda. "Bir saat sonra çok önemli bir toplantım var, seni fakülteye bırakıp şirkete geçeceğim."

Oflayarak yatakta doğruldum. Muhtemelen harika görünüyordum. Makyajımı silmeden yatmıştım ve saçlarım sabahları tımarhane kaçkını gibi görünmemi sağlamakta oldukça başarılıydı.

İtiraz kabul etmeyeceğini haykıran bakışlarına karşılık, "Kendim gidebilirim" diye mırıldandım. Tek kaşını kaldırmış muhteşem görüntümü inceliyordu. Of Allah'ım neden ben? Zengin kadınların yüzde doksanı yataktan Bihter Ziyagil gibi kalkarken ben neden hâlâ Süleyman Efendi gibi kalkıyorum? Ben de zengindim artık, neden?

Gözlerimi kısıp, "Ne bakıyorsun?" diye sorduğumda başını çevirdi fakat güldüğünü görmüştüm.

"Emir!" dedim sinirle.

"Efendim güzelim."

"Neye gülüyorsun?"

Yüzüme baktı tekrar ve "Gülmüyorum," dedi. Artık gülmüyordu fakat ben anlayacağımı anlamıştım.

"Ama güldün!" dedim tek kaşımı kaldırıp.

Tavana bakıp derin bir nefes verdikten sonra, "Sabahları biraz huysuz mu oluyorsun karıcığım?" dedi sitemle. "Eğer öyleyse baştan söyle, hiç bulaşmadan uzarım."

Gözlerindeki alaycı ifadeyle sinirlerim iyice tepeme çıkarken yataktan kalkıp ayaklarımı yere vura vura banyoya girdim. "Uza sen uza, anladım ben seni!"

"Hey Allah'ım çattık!" diye söylendi arkamdan. "Zeynep on dakika sonra aşağıda ol, sabah sabah beni çileden çıkarma!"

Banyonun kapısını tüm gücümle çarptığımda Emir'in sesi odada yankılandı.

"Zeynep!"

Hemen ardından odanın kapısı büyük bir gürültüyle kapanınca yerimden sıçradım. Haydut!

Aynaya bakar bakmaz acı gerçek suratıma bir tokat gibi çarpmıştı. Savaştan çıkmış gibi görünüyordum. Kıyafetlerimi çıkarıp duşa girdim hemen. Üzerimi giyinip yüzümde sinsi bir gülüşle alt kata indim. Emir beni bekliyordu.

"Hazırsan çıka... Zeynep ne bu halin?"

Kıyafetimi baştan ayağa süzüp hayretler içinde yanıma geldiğinde, "Ne varmış halimde?" dedim şaşırmış gibi.

"Giyinmeyi unutmuşsun karıcığım, çık çık çık hemen çıkar o üzerindekileri!" dedi sabırsız bir öfkeyle.

Kollarımı boynuna dolayıp dudağına ufak bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildim. "Beğenmedin mi kocacığım?"

Dizimin hemen, yani hemen hemen üstünde biten kloş eteğim ve hafif transparan gömleğimle çok güzel göründüğümden emindim. Emir elini saçlarımın arasından geçirip alnını alnıma dayadı.

"Zeynep beni çıldırtma!"

Anlayışla gülümseyip kendimi geri çektim. "Geç kalıyoruz Emir."

Emir'den uzaklaşıp portmantodan montumu alırken bir taraftan da topuklu ayakkabılarımı giyiyordum. Bilerek Emir'e bakmıyordum çünkü gözlerinden ateş çıkma ihtimali çok yüksekti. Montumu giydiğim sırada hızlı adımlarla önüme geçti. Düşündüğümün aksine alay edercesine gülüyordu. "Bu şekilde bu kapıdan dışarı çıkabileceğini mi sanıyorsun safım?"

Yüzündeki abartılı sükûnet nedeniyle biraz tereddüt etmiştim fakat çaktırmadım. "Evet" dedim başımı yukarı doğru kaldırıp.

Önümden çekilip, "Çık hadi!" dedi. Şüphelerim ikiye katlandı. Ben hareket etmeyince eliyle kapıyı gösterip, "Hadi!" dedi kaşlarını çatarak.

Artık emindim, çıkamayacaktım.

Montumu çıkarıp yere fırlatırken, "Emir sen beni sevmiyor musun ya?" dedim gücenmiş gibi. "Ne yapsam kızıyorsun, bağırıyorsun. Ben sana güzel görünmek için o kadar uğraşıyorum senin şu yaptığına bak!"

Bir bakıma doğruydu zira sabahki hezimetten sonra karar vermiştim güzel görünmeye.

Emir kolumu tutup, "Zeynep," dediğinde elinden kurtulup merdivenlere doğru ilerledim.

"Gitmiyorum okula falan. Zaten benden Bihter falan olmaz, olsa olsa bahçıvan olur. Süleyman Efendi gibi gezerim yanında ancak!"

"Of Zeynep," diye isyan etti. "Sabah sabah yine formundasın ama inan ki vaktim yok, gömleğini değiştir gel hemen, bekliyorum."

Gömlek demişti, etek dememişti. Bu da demek oluyordu ki eteği çıkarmama gerek yoktu. Rakip takım Emir olduğu için şampiyonlar liginde sayılırdık ve bir puana razı gelmekten başka çarem yoktu. Üst kata çıkıp daha usturuplu bir gömlek giydikten sonra tekrar aşağı indim. Emir durumdan pek memnun olmasa da o da beraberliğe razı olmuştu anlaşılan. Kapıyı açıp geçmem için beklerken montumu uzatıp memnuniyetsizce eteğime baktı. Gözlerimi gözlerine dikip montumu aldım. O gülüşün hesabı sorulacaktı elbet.

Arabaya bindiğimizde eteğim yukarı doğru sıyrılmış, Emir'in kaşları iyice çatılmıştı.

"Emir," dedim umursamadan. Cevap vermese de konuşmaya devam ettim. "Bana bir yardımcı lazım, yani böyle özel işlerimde bana yardımcı olacak birisi."

Emir bana yandan bir bakış atıp tekrar yola çevirdi bakışlarını. "Emine Abla var ya, ne istiyorsan çekinmeden söyleyebilirsin."

"Öyle değil Emir ya! Böyle üniforma giyecek, banyomu falan hazırlayacak, kahvemi getirecek, üşüdüğümde şalımı getirecek. Emine Hanım olmaz yani, yabancı uyruklu olsa daha iyi olur sanki."

"Şalını?" dedi gülerek. Sessiz başlayan gülüşü saniyeler içinde kahkahalara dönüşürken tüm ciddiyetimle yüzüne bakıyordum. "Komik bir şey mi söyledim?"

Nihayet gülüşünü sonlandırabildiğinde elini elimin üzerine koydu. "Yok bebeğim, bin tane yardımcı feda olsun

sana. Aylin'e söylerim halleder. Rus kızların bu konularda oldukça başarılı olduğunu duymuştum."

"Rus kızları?"

"Evet canım, Rus kızlar. Hem yatılı olarak kalabileceği için 7/24 hizmetimizde olur, kesinlikle daha iyi olur yani."

Şu an zihnimde canlanan Rus kızları benim aklımdaki yardımcı profiline pek uymuyordu ama sesimi çıkarmadım.

Emir, aracı kampüsün önünde durdurduğunda ayaklarım geri geri gidiyordu. Tüm fakülte beni konuşuyordu muhtemelen. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açıp dışarı çıktım. Emir de çaktırmadan etrafı kolaçan ediyordu. Hemen arkamızda duran iki araç tüm dikkatleri üzerimize çekmemize yetmişti. Meraklı bakışlara daha fazla tahammül edemeyip yok olmak istercesine Emir'in kolunun altına girdim. Elini omzuma atıp diğer eliyle başımı yukarı doğru kaldırdı. Gözlerimi kaçırıp, "Gitmek istemiyorum," dediğimde iki elini birden omuzlarıma koydu ve tekrar gözlerine bakmamı sağladı.

"Bak güzelim sen artık Zeynep Karadağ'sın ve bu da demek oluyor ki eskiye nazaran biraz daha fazla merak uyandırıyorsun. İnsanlar seni... Bizi merak ediyorlar ve biz istesek de istemesek de konuşacaklar. Kimileri meraktan, kimileri kıskançlıktan, kimileri içindeki kötülükten ama insanlar konuşur, bunun önüne geçemeyiz. Önemli olan senin bunun üstesinden gelebilmen güzelim. Her işittiğin kötü sözle, gereksizin birinin sarf ettiği saçma sapan bir lafla böyle alt üst olursan bununla baş edemeyiz. Hepsini tek tek susturmak benim için hiç problem değil ama senin üzülmen çok büyük problem Zeynep. Güzel gözlerinde yaş görmek istemiyorum, bunu en baştan söylemiştim."

Omuzlarımı sıkı sıkı tutan eller, gözlerime sonsuz bir güven bahşeden gözler, her bir hecesinde aşk barındıran sözler Emir'in dimdik, sarsılmaz duruşuyla birleşince içimdeki tüm sıkıntıları alıp götürmüştü.

Emir haklıydı, olaylar karşısında daha soğukkanlı olmak zorundaydım. Başarabilir miydim bilmiyorum fakat eskisinden çok daha zor ve hareketli bir hayatım olduğu kesindi.

Ellerimi Emir'in yüzüne yerleştirip, "Seni seviyorum..." dedim içtenlikle. İçimi ısıtan bir tebessüm yayıldı yüzüne. Eğilip yanağıma uzun bir öpücük bıraktıktan sonra, "Seni seviyorum..." diye fısıldadı. Kalp atışlarım yine hızlanmıştı ki Ferit yanımıza geldi. Geri çekildim mecburen. Emir Ferit'in uzattığı telefonu alıp elime bıraktığında mahcup bir şekilde yüzüne bakıyordum. "Bu kaçıncı Emir ya? Apple benim yüzümden fazla mesai yapıyor son zamanlarda."

"Yapsın şerefsizler, işleri ne?" dediğinde gülmeye başladım.

"Dersim başlamak üzere, sen de geç kalma."

Kollarımı beline dolayıp sımsıkı sarıldıktan sonra yanağından öpüp hızlı adımlarla kampüse yöneldim. Henüz birkaç adım atmıştım ki arkamdan seslendi.

"Zeynep!"

Soran gözlerle yüzüne baktığımda tek parmağıyla beni yanına çağırdı. Aceleyle geri dönüp tam karşısında durdum.

"Ne oldu?"

"Paran var mı Zeynepçiğim?"

Of aptal kafam! Yanımda bir lira dahi yoktu. Zaten toplasan yüz lira param vardı o da çalınmıştı. Kahvaltı bile yapmamıştım ve akşama kadar açlıktan bayılarak yine tarih yazacaktım. Varlık içinde yokluk çekiyordum resmen. Ben sesimi çıkarmayınca Emir cüzdanını çıkarıp yüklü bir miktar parayı montumun cebine koydu. Evlenmiştik ama yine de Emir'den para almak biraz tuhaf hissettirmişti.

"Teşekkür ederim," dedim derin bir mahcubiyetle. "Etme!" dedi gülerek. "Mert kimlikle ehliyet işini halletsin bugün, yarın senin adına bir hesap açtıralım."

"Gerek yok Emir ya," dedim omuz silkip. "İki ay sonra mezun oluyorum zaten, kendim halledebilirim."

Bakışlarını gökyüzüne çevirip ofladıktan sonra tekrar gözlerime baktı. "Senin bu kendin halletmelerin bitirdi beni Zeynep. Sormasam açlıktan bir köşede düşüp bayılacaksın hâlâ kendim diyorsun. Adamı hasta etme, yürü çabuk dersine!"

Arkamı dönüp koşarak amfiye gittim. Aslı da gelmişti. Beni gören birkaç kişi kendi arasında fısıldaşmaya başlamıştı hemen. Umursamaz bir ifade takınıp Aslı'nın yanında yerimi alırken Pelin koşarak yanımıza geldi.

"Zeynep inanmıyorum o neydi öyle? Bütün okul seni konuşuyor şekerim. Daha doğrusu Emir'i..."

Saçlarımı savurup sırtımı geriye doğru yasladım ve "Bırak konuşsunlar bebeğim," dedim. "Eminim herkes ne konuşup ne konuşulmaması gerektiğini çok net anlamıştır..."Aslı takdir edercesine yüzüme bakıyordu.

"Adamı mecnun etmişsin kızım, bravo yani. Hiç ummazdım senden," dedi Pelin. Sanırım kötü bir şey demişti fakat üstünde durmadım.

"Çok üstüme düşüyor Pelin, bunaltıyor beni bazen ama elinde değil, o kadar çok seviyor ki!" dedim abartılı mimiklerle. Kendimden tiksinmiştim.

Pelin'in kıskançlık dolu bakışları bir an sonra anlamadığım bir heyecana dönüştü ve "Zeynepçiğim," dedi utana sıkıla. "Yusuf'un numarası var mı sende? Konuşmak istediğim bir konu var da."

Aslı çimdik yemiş gibi yerinden sıçrarken olay çıkmaması için hemen konuyu değiştirdim. "Söylerim o seni arar bebeğim. Aslı hadi kalk kafeteryaya gidelim, kahvaltı yapmadan çıktım evden, çok acıktım."

"Zeynep şimdi hoca gelir, biraz sabret ders bitince gideriz hemen," diye itiraz etti Aslı.

"Acıktım diyorum Aslı, aklım kaşarlı tosttayken nasıl ders dinleyeceğim sorabilir miyim?"

"Doyuramadım seni Zeynep, nerene yiyorsun o kadar yemeği bilmiyorum ki?"

Aslı'nın Pelin'e olan sinirini benden çıkaracağını anladığımda öfkeyle ayağa kalkıp dışarı çıktım. Açken ben, ben değildim işte ne yapabilirim? Koşa koşa gidip tostumu aldıktan sonra tekrar sınıfa dönmek için merdivenleri tırmanıyordum ki koluma dokunan elle olduğum yerde kaldım.

Aykut...

"Zeynep konuşabilir miyiz?" dedi uzlaşmacı bir tonda. Sakin görünüşünün korkudan olduğu apaçık ortadaydı.

"Ne istiyorsun, rahat bırak artık beni!" dedim ters bir şekilde.

Ders başladığı için etrafta kimse yoktu. Gerçi Aykut'un olay çıkarmaya pek niyeti yok gibi görünüyordu fakat yine de huzursuz olmuştum.

"Bak Zeynep, hatalı olduğumu biliyorum ama arabamın başına gelen çok fazla," dedi makul bir tonda. "Eğer polise gitmemi istemiyorsan hasarı ödeyeceksin!"

Kolumu çekip gözlerimi Aykut'un tereddüt dolu gözlerine diktim. "Çok akıllısın bakıyorum sen ama görünen o ki beni fazla hafife alıyorsun. Oradan bakınca saf gibi mi duruyorum?"

Gözlerimi devirip sert adımlarla merdivenleri çıkmaya başladım. O esnada Aykut'un kolumdan tutmasıyla topuğum boşa geldi ve ne olduğunu anlayamadan çığlık çığlığa merdivenden yuvarlanmaya başladım. Bir müddet sonra kendimi sırt üstü yerde bulmuştum. Aykut dehşetle açılmış gözleriyle bana bakıyordu. O esnada sesimi duyan birkaç kişi de yanımıza gelmişti. Doğrulmak için bir hamle yaptığımda omzumda ve ayak bileğimde hissettiğim sızıyla kendimi tekrar yere bıraktım. Dudaklarımdan acı dolu bir inilti yükselmişti.

"Zeynep iyi misin?" dedi Aykut panik içinde. "Özür dilerim Zeynep istemeden oldu, iyi misin?"

Onun perişan halini görünce kendi acımı unutup onu teselli etmeye çalıştım.

"İyiyim sadece... Ah... Bileğim!"

Sonrasında Aslı'nın gelmesi, Aykut'a saldırması, beni güçlükle arabaya taşımaları, hastaneye gitmemiz, ayağımın alçıya alınması hızlı çekimde gerçekleşmişti. Hissettiğim acı nedeniyle gözyaşlarım durmaksızın akıyordu. Beni odaya aldıklarında Aykut başına geleceklerden korktuğu için mi yoksa bana üzüldüğünden mi bilmiyorum sırtını duvara yaslamış gözünü bile kırpmadan öylece duruyordu. Yaşadığım korku ve hissettiğim acı nedeniyle serseme dönmüştüm fakat şu an düşünmem gereken çok daha önemli bir konu vardı, Emir.

"Aslı," dedim yatakta hafifçe doğrulup.

Aslı hemen yanıma gelip elimi tuttu. "Telefonumu verir misin? Yusuf'la konuşmam lazım." Sessizce telefonunu uzattı. Yusuf'u aradım hemen.

Yusuf telefonu açar açmaz, "Zeynep iyi misin? Beş dakikaya yanındayız," dedi.

Onun endişe dolu sesine aldırmadan "Yusuf, Emir'i durdur ne olur," dedim yalvarırcasına. "Sadece kazaydı, ne yap et durdur..."

"Kapat Zeynep!" diyerek telefonu yüzüme kapattı.

Of Allah'ım. Ne olur yardım et!

Yusuf'tan umudu kesince bu defa Aykut'a döndüm. "Aykut sen git hemen, birkaç gün de ortalıkta görünme, acele et çabuk!"

"Saçmalama Zeynep," dedi çatık kaşlarının altından. "Şu an ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile demezsin fakat ikimiz de biliyoruz ki yaşanan talihsiz bir kazaydı sadece. Bir suçlu gibi kaçmaya hiç niyetim yok."

Al işte bir beyinsiz daha. Hep mi beni buluyor bunlar?

Aslı'nın sinsice gülümsemesine aldırmadan, "Aykut git dedim, Allah'ını seversen git..."

Daha sözümü bitiremeden kapı ardına kadar açıldı ve Emir öfkeden deliye dönmüş bir halde içeri girdi. Gözleri yine simsiyah olmuş, çenesi kaskatı kesilmişti. Bakışları kıyamet habercisi gibi odada gezindikten sonra beni dikkatlice süzüp duvara sinmiş haldeki Aykut'a sabitlendi. Elleri yumruk haline geldiğinde uyarıcı bir tonda, "Emir..." diye bağırdım fakat beni duymuyordu. İki adımda Aykut'un yanına gidip yumruğunu çenesine indirdikten sonra parmaklarını boğazına geçirip başını duvara yasladı. Yaşadığım korku, çektiğim acıyı alaşağı etmeye yetmişti. Hızla yatakta doğrulup, aynı hızla ayağa kalktım ve Emir'e doğru hareketlendim. Aynı anda Aslı ve Yusuf da hareketlenmiş, beni tekrar yatağa oturtmuşlardı. Kollarımı savurup ayağa kalkmak için çırpınırken bir taraftan da bağırıyordum. "Emir yapma ne olur, sadece kazaydı, Emir dur ne olursun! Yusuf bir şey yap, öldürecek görmüyor musun?"

Aykut boğazını sıkan elden kurtulmaya çalışırken boğazından hırıltılı sesler yükseliyor, Emir'in elini tutan elleri can çekişircesine çırpınıyordu.

Korkuyordum. Korkuyordum çünkü Emir'in daha önce de bu raddeye geldiğini görmüştüm. Şu an öfkesinin ne denli büyük olduğunu biliyor, ölüm kokan ellerini boğazımda hissediyordum. Nefes alamıyordum. Yumruğunu bu defa Aykut'un karnına ardı adına indirmeye başladığında gözlerimi kapattım fakat sesi kulaklarımda çınlıyordu.

"Benim karıma dokunan o elini kırarım senin... Benim karıma bakan o gözlerini oyarım... Benim karıma uzanan o dilini keserim lan senin şerefsiz!"

Yardım dilenen bakışlarımı Yusuf'a çevirdim bu defa. Çevirdim fakat nafile bir çabaydı. Yusuf'un bırak rahatsız olmayı durumdan zevk aldığını görünce tek ayağıma yük-

lenip kendimi ileri attım ve Emir'in Aykut'un boğazındaki eline yapıştım.

"Emir dur artık, yeter öldüreceksin, kazaydı diyorum, ne olur dur!"

Emir çoktan kendini kaybetmiş, bir katilin soğuk ve ifadesiz ruhaniyetine bürünmüştü. Aykut'u öldürmesine ramak kalmışken yüzünde kas oynamıyordu. Onu böyle görmek kalbimi paramparça ediyor, bana yaşattığı tüm güzellikler vicdan azabı gibi içimi kemirmeye başlıyordu. Olamazdı. Bir insan aynı anda bu kadar uç noktalardaki iki kişiliği birden ruhunda barındıramazdı. Bir an dünyanın en romantik, en düşünceli erkeğiyken bir an sonra böyle acımasız bir katile dönüşemezdi, dönüşmemeliydi...

Yusuf omuzlarımdan tutup beni geri çekmeye çalıştığında kolumu savurdum ve aynı anda acı dolu bir çığlık atıp yere yığıldım. Gözlerimi kapatıp ciğerlerimi söken acıya katlanmaya çalışırken Aykut'un bedeninin duvara sürtünerek yere yığılışını duydum, duydum fakat gözlerimi açıp bakamadım. Ölmüş müydü? Hiç sebepsiz, yok yere, benim yüzümden ölmüş müydü? Saniyeler içinde Aykut'tan gelen öksürük sesiyle elimi omzuma götürüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Yüzümü tutan eller ve Emir'in "Zeynep" diyen sesi ağlamamı daha da şiddetlendirmişti fakat sımsıkı kapattığım gözlerimi açamıyordum. Emir beni kucağına alırken de yatağa bırakırken de açmadım, açamadım.

"Bebeğim iyi misin, yüzüme bak Zeynep, iyi misin?" dedi korku dolu sesiyle.

"İyi değilim..." diye bağırdım, gözlerimi açıp. "Hiç iyi değilim anladın mı? Beni düşürdüğün duruma bir bak, bu kadar acı çekerken tek derdim senin yapacaklarına engel olabilmek. Yapma bunu bana Emir, yapma!"

Çaresiz bir nefes verdikten sonra elini saçlarının arasından geçirip ensesini tuttu. "Öldüm meraktan Zeynep, aklımı kaçıracaktım gelene kadar."

Hissettiğim dayanılmaz acıyla elim bir kez daha omzuma giderken yüzümü buruşturup geri çekildim. "Beni bu kadar üzmeye hakkın yok Emir."

Yusuf, Aykut'u sürükleyerek dışarı çıkarırken Aslı da onunla beraber çıkmıştı. Emir gözlerini benden ayırmadan, "Yusuf doktoru getir hemen!" dedi, yatağa oturup sakinleşmek için derin bir nefes verdi sonra. Ayağımdaki alçıya sabitlenen bakışları gri bir toz bulutuyla kaplanmıştı. Tekrar gözlerime baktığında bakışlarımı kaçırdım. Ayağa kalkıp bu defa yanıma oturdu ve başımı göğsüne yaslayıp yüzünü saçlarıma gömdü. Gözyaşlarım yine yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. "Ağlama," dedi saçlarımı okşayarak. Az önceki Emir gitmiş, yerine beni şefkatle sarıp sarmalayan Emir gelmişti. Tüm benliğimi alt üst eden sıkıntıya teslim olurken çaresizce gözlerine baktım.

"Sormuyorsun, dinlemiyorsun, anlamıyorsun," dedim titreyen sesimle. "Öfken gözünü kör ettiğinde, beni bile görmüyorsun. Kırıyorsun, döküyorsun, yıkıyorsun. Yapma artık bunu, yapma ne olur!"

Hırsla ayağa kalkıp ellerini yana doğru açtı. "Şu haline bak Zeynep. Ne sormamı bekliyorsun, neyi dinleyeceğim? Bir ölmediğin kalmış. Ama bende hata senin aklına uyup o piçi serbest bıraktım. Bundan sonra sakın benim işime karışma Zeynep, sakın!"

"Sadece kazaydı, topuğum boşa gelince..." Emir'in inanmadığını belirtircesine kafasını salladığını görünce cümlemi yarıda kestim "Kime ne anlatıyorum ki?"

Tam ağzını açacakken kapı çaldı ve Yusuf yanında doktorla beraber içeri girdi. Doktor bana dönüp, "Nasılsınız Zeynep Hanım?" diye sorduğunda, "Daha iyiyim teşekkürler," dedim ve bakışlarımı pencereye doğru çevirdim. Daha iyi olamazdım gerçekten!

Sonraki on dakika boyunca Emir doktoru sorguya çekti. Bir kez bile dönüp bakmadım. Doktor ayağımda çatlak

olduğunu, tahminen bir hafta alçıda kalması gerektiğini, omzumun ezildiğini ve birkaç gün ağrım olacağını söyleyip çıktığında Aslı da gelmişti. Yusuf'a dönüp, "Ne yaptınız çocuğu?" dediğimde "Yaşıyor it!" dedi memnuniyetsizce.

Of Allah'ım hepsi manyak bunların!

Aslı yanıma gelip elindeki tepsiyi kucağıma bıraktı. "Zeynep hiçbir şey yemedin bu saate kadar, hadi ye de öyle çıkalım."

Tepsideki tost ve meyve suyuna bakıp, "İstemiyorum," dedim sert bir tonda. Aslı tavır yaptığımı anlayınca bir suçlu gibi gözlerime baktı.

"Özür dilerim Zeynep, hepsi benim yüzümden oldu. Seni yalnız bırakmasaydım o geri zekâlı..."

Artık çileden çıkıp avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım.

"Sadece kazaydı diyorum Aslı! Ben mi anlatamıyorum siz mi anlamak istemiyorsunuz?"

Sabahtan beri aynı cümleyi kurmaktan yorulmuştum artık. Hastane havası da sinirlerimi iyice alt üst etmiş, başım ağrımaya başlamıştı. Bileğimdeki ve omzumdaki ağrı da eklenince tek kelime daha edecek halim kalmamıştı.

Odanın kapısı açılıp genç bir hemşire ittirdiği tekerlekli sandalyeyle birlikte içeri girince biraz olsun rahatlamıştım. Eve gidip saatlerce uyumak ve bugün yaşananları unutmak istiyordum. Hemşire elindeki reçeteyi Aslı'ya uzatıp bana döndü.

"Artık çıkabilirsiniz Zeynep Hanım. Reçetede yazan ilaçları belirtilen saatlerde almayı unutmayın ve ayağınızın üstüne basmamaya özen gösterin lütfen. Bir hafta sonra kontrole gelirsiniz. Geçmiş olsun."

Teşekkür edip yatakta doğrulduğumda Emir koluma girmek için uzandı fakat kolumu çekip ayaklarımı yataktan sarkıttım ve kalkmak için ellerimle yataktan destek almaya çalıştım. Tabii omzuma saplanan acı nedeniyle iki büklüm

olunca bağırmamak için dudağımı ısırdım. Emir önümde diz çöküp saçlarımı yüzümden çektiğinde göz göze geldik.

"Keçilik yapma," dedi barış çubuğu uzatırcasına. "Yeterince canım yanıyor zaten, ekstra bir şey yapmana gerek yok."

Gözlerimi kaçırıp tekrar ayağa kalkmaya çalıştım. Bu hareketim Emir'in taşmak için bahane arayan sabrını taşırmaya yetmişti. Beni kucağına aldığı gibi odadan çıkıp asansöre yöneldi.

Emir'in kollarında eve girerken hâlâ yüzüne bakmıyordum. Beni salondaki üçlü koltuğa bırakıp Emine Hanım'a kahvaltı hazırlamasını söyledikten sonra ceketini çıkarıp koltuğa fırlattı. Aslı ayakucuma oturmuş, Yusuf da başucumda dikilmeyi uygun bulmuştu. Ayağımdaki sızı giderek artıyor, gözyaşlarım benden bağımsız olarak yanağımdan süzülmeye devam ediyordu.

Emir sinirli bir şekilde, "Zeynep, yeter ağlama!" dediğinde sessizce iç çekmeye başladım ama bu Emir'i daha da sinirlendirdi.

"Yeter dedim Zeynep! Ciğeri beş para etmez bir adam yüzünden kendini harap ettin. Söküp atacağım ciğerini şerefsizin, o olacak!"

Başımı kaldırıp ıslak gözlerle yüzüne baktığımda bir an afalladı. "Bağırma artık, yeter..." dedim çaresizce. Kelimelerim hıçkırıklarımda boğuluyordu. "Acı çekiyorum görmüyor musun?"

Ne yapacağını şaşırmış bir halde yanıma geldiğinde kollarımı boynuna doladım. Şu an tek ihtiyacım olan buydu işte, biraz ilgi ve şefkat. Kollarını dikkatli bir şekilde belime dolayıp, "Özür dilerim bebeğim," diye fısıldadı. Hâlâ burnumu çekiyordum.

"Abi dizi çekiyoruz da benim mi haberim yok?" dedi Yusuf geri zekâlısı. "Şu fani ömrümde ben böyle dram görmedim. Sabahtan beri içim şişti yemin ederim. Aykut

puştunu da öldürmedik zaten. Biraz daha sarılırsanız şerefsizim kendi kafama sıkacağım!"

Yusuf'un sözleriyle Emir beni serbest bırakıp ayağa kalktı. "Sık Yusuf, hiç beni uğraştırma direkt kafana sık!" Cebinden sigarasını çıkarıp dudaklarına götürdü sonra. "Bırakın gitsin puşt. Söyle ona, eğer okula yaklaştığını duyarsam dağıtırım beynini, hiç acımam!"

"Abi ne diyorsun sen? Yaptığı yanına mı kalacak herifin!" diye bağırdı Yusuf.

Aslı ayağa kalkıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Yusuf haklı."

Hah şimdi tam olmuşlardı. "Ya siz ne gıcık bir çift oldunuz? İki günde kendine benzettin kızı." Sırıtıyordu yüzsüz. "Ayrıca Aykut'un arabasını da yaptıracaksın!"

Emir bana bakarken Yusuf'un sırıtışı yüzünde dondu.

"Oldu bir de nikâhıma alayım tam olsun. Tövbe tövbe adamı dinden imandan çıkartırsın kızım sen!"

Yusuf, Emir'i kışkırtmak için elinden geleni yapıyordu ama benim elim de armut toplamıyordu. Elimi ayağıma götürüp alçının üstüne koyarken sesimi titretmeye özen göstererek duygu sömürüsüne başladım.

"Hepiniz beni suçlayın zaten, sabahtan beri başıma gelmeyen kalmadı, ayağımın ağrısı bir taraftan, omzum bir taraftan, siz bir taraftan. İçim kurudu ağlamaktan artık yeter, bıktım. Bir araba için yemediğim laf kalmadı, ben çalışır öderim siz hiç zahmet etmeyin..."

Ben serzenişlerimi sürdürürken Yusuf, Emir'in yanına geçti. "Abi bu Zeynep senin başını yer, demedi deme!"

Ellerimle yüzümü kapatıp, "Sizin zorbalığınız yüzünden kırıldı benim ayağım ama umurunuzda bile değil," dedim sitemle. "Tek düşündüğünüz yakıp yıkmak, kimsenin beni düşündüğü..."

Ellerimin yüzümden çekilmesiyle birlikte Emir'in anlamsız yüz ifadesiyle karşı karşıya kaldım.

"Zeynep manyak mısın?" dedi. "Kafanı falan mı çarptın düşerken doğru söyle?"

Ben kaşlarımı çatıp Emir'e dik dik bakarken Aslı gülmeye başladı. "Açlıktan hep açlıktan, sinirleri bozuldu, bir buçuk Adana yesin bak hiçbir şeyi kalmaz onun!"

Adana'yı duyunca midemden sesler yükselmeye başlamıştı fakat duymazdan gelip koltuğa uzandım. Emir ceketini alıp bacaklarıma örttükten sonra dizinin üstünde eğilip, "İster misin? Getirsin çocuklar," dedi gülerek.

"İstemiyorum," dedim kısık sesimle, bir anda yorulduğumu hissetmiştim. "Uykum geldi benim, biraz uyusam iyi olur."

"Tamam, hadi ilaçlarını iç, dinlen biraz," dedi saçlarımı okşayarak.

Emir ayağa kalkıp elinde tepsiyle bekleyen Emine Hanım'dan tepsiyi aldı ve tekrar yanıma geldi. Gözlerimi kapatıp, "Hiçbir şey yemek istemiyorum, ilaç da içmeyeceğim!" dedim küfür eder gibi.

Aynı anda tepsinin yere düşerken çıkardığı ses nedeniyle yerimden sıçradım. Emir gözünü bana dikmiş, çelik kadar sert ifadesiyle cebinden sigarasını çıkarıyordu. Bakışları yine zıvanadan çıktığını açık açık ortaya sererken kendini koltuğa bırakıp gözlerini benden ayırmadan sigarasını yaktı. "Yusuf git Aykut'un cezasını kes, fazla uzadı bu iş!"

Gözlerim Emir'e kenetlenirken Yusuf'un, "Oh be, sonunda," dediğini duydum. Böylece işin ciddiyetini de anlamış oldum. Karşımdaki adam acımasız bir mafya lideriydi ve ben bunu çoğu zaman unutuyor, Emir'in bana olan zaafını gözümde fazla büyütüyordum. Gözleri hâlâ gözlerimdeyken, "Yapamazsın..." dedim başımı sallayarak.

"Yaparım!" dedi sigarasından çektiği dumanı serbest bırakırken. Ciddiydi.

Başımı yana doğru eğip, "Yapma..." dedim. Yenilgiyi kabullenmiştim çünkü yapardı, biliyordum.

"Yaptırma!" dedi yerinden kalkıp keskin bakışlarıyla bana doğru gelirken "Beni zorlama Zeynep... Benim sabrımı zorlama zararlı çıkarsın!"

Gözyaşlarım yine gözlerime hücum ederken Emir mutfağa doğru seslendi. "Emine Abla!" Kadıncağız koşarak geldiğinde, "Zeynep Hanım'ın yemeğini hazırla ve yediğinden emin olduktan sonra ilaçlarını içir!" dedi ve arkasına bile bakmadan çıktı gitti.

Emir kapıyı çarpıp çıkarken gerçekleri de yüzüme çarpmış, beni ne kadar severse sevsin sınırı aştığım anda duvara toslayacağımı çok net bir şekilde göstermişti. Kendince kurallarından fazlasıyla taviz veriyordu fakat normal bir insan için bu bile olması gerekenden çok çok fazlaydı. Bugün Aykut'u öldürmesi an meselesiydi ve bu konuda yüzde yüz haklı olduğunu düşünüyordu. Benim sakarlığım yüzünden bir cana kıyacaktı ve benden buna sessiz kalmamı bekliyordu. Aslında çabalarım sonuç vermiş, bırakın gitsin, demişti Aykut için fakat ben her şeyi berbat etmiştim.

"Sonunda delirttin adamı bravo" dedi Yusuf kendini koltuğa bırakırken. "Valla sana gösterdiği iltimasın onda birini bana gösterse öldüreceği adamları tek tek önüne dizerim."

"Şimdi dizmiyorsun sanki?" dedim gözlerimi devirip.

Aslı, "Yusuf haklı" dedi yine. Kusacaktım artık.

"Ben bir Murat'la görüşsem iyi olacak sanırım," dedim yüzümü buruşturup. "Siz ikiniz hiç çekilmiyorsunuz böyle vıcık vıcık. Hem sana ne oluyor Yusuf? Ben tam ikna etmiştim Emir'i, her şeyi mahvettin."

Yusuf ayağa kalkıp tehditkâr bakışlarını gözlerime dikti. "Sen o sünepeyle bir konuş ben de aynı gün Şebnem'i getirtmezsem adam değilim!"

Dişlerimi sıkıp, "Allah'ın cezası pislik..." diye mırıldandığımda Yusuf çoktan kapıya ulaşmıştı. Aynı anda Emine Hanım elinde tepsiyle yanıma geldi. Tepsiyi alıp teşekkür ettikten sonra kuzu kuzu kahvaltımı yapmaya başladım. Aslı gülüyordu.

"Gülmesene kızım, zaten canım burnumda!" dedim sıkıntıyla. "Bir akıl ver bir şey yap, adamı kaçırttım iki günde."

Aslı bu defa kahkaha atmaya başladı. "Öyle kocası ölmüş kadınlar gibi ağıt yakarsan kaçar tabii adam. Hastayken hiç çekilmiyorsun Zeynep, Emir çok bile sabretti."

"Sağ ol Aslı ya, moralim yerine geldi, çok sağ ol valla."

"Tamam tamam. Sen şimdi Emir geldiğinde, beyim hoş geldin evimin direği gözümün nuru ben ettim sen etme, diyeceksin. Böyle elini falan öp, adama erkek olduğunu hissettir."

Aşağılayıcı bakışlarıma aldırmadan dâhiyane fikirlerini sunmaya devam etti.

"Sana bir şey sorsa dahi, sen en doğrusunu bilirsin beyim, diyeceksin. Öyle her şeye itiraz edersen adamı böyle kaçırırsın işte!"

"İğrençsin Aslı," dedim tiksinti dolu bir ifadeyle. "Bu dediklerini sen yap Yusuf'a!"

"Zeynep şaka bir yana Emir'i çok zorluyorsun," dedi makul bir tonda. "Adam bugüne kadar kimseye eyvallah etmemiş. Herkes etrafında mum olmuş, ağzından çıkacak lafı bekliyor. Buna rağmen Emir sen üzülme diye ne istesen yapıyor, gözünün içine bakıyor. Şansını fazla zorlama istersen, fazla naz âşık usandırır bak söyleyeyim."

"Usandı mı yani benden?"

"Henüz değil ama böyle devam edersen yakındır."

"Hepiniz beni suçluyorsunuz da, Emir'e bıraksam ayağım taşa takılsa taşı öldürecek. Bırak öldürsün diyorsunuz yani."

"Öldürmez Zeynep, biraz uyanık ol. Böyle şımarıklık yaparak ya da inatlaşarak Emir'i yola getiremezsin. Ben sana yola getirme demiyorum ama bunun bin tane yolu var, yanlış yoldan ilerliyorsun."

Aslı imalı bir şekilde göz kırptığında mal gibi kalmıştım.

"İnanmıyorum sana Aslı, kendimi şu an tam bir geri zekâlı gibi hissediyorum," dedim şaşkınlıkla. "Murat'ın niye ağzının içine düştüğü anlaşıldı."

"Hadi hadi ilaçlarını iç de biraz uyu, kendine gel," dedi ayağa kalkıp. "Paşamız geldiğinde seni gulyabani gibi görmesin."

"Görmesin değil mi?" dedim kendi kendime sorar gibi. "Bence de görmesin."

Aslı saçlarımdan öpüp gittikten sonra ilaçların da etkisiyle olduğum yerde uyuyakalmıştım. Kapı sesiyle huzursuz uykumdan uyanıp doğrulduğumda akşam olmak üzereydi. Hemen saçlarımı düzeltip Emir'in yanıma gelmesini bekledim. Nasıl bir yüz ifadesiyle karşılaşacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Emir ağır adımlarla odaya girip tam karşımdaki tekli koltuğa oturdu. Kaşları çatık, çehresi sertti. Soğuk bakışları konuşmama engel oluyor, ağzımın içinde biriken kelimeler bir türlü dışarı çıkamıyordu. Sessizce birbirimizi izlemeye devam ederken, "Özür dilerim," dedim parmaklarımla oynayarak.

"Ne için?" dedi buz gibi sesiyle.

"Şımarıklık yaptığım için," dedim sessizce. Dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğildi. "Başka?"

"Ne başka? Söyledim işte şımarıklık yaptığım için... Başka bir şey yok!"

Sesim yükselince Emir ayağa kalktı ve ağır adımlarla yanıma geldi. Tam karşımda durup gözlerini gözlerime dikti sonra. "Aferin Zeynep aferin, böyle devam et!"

Hay dilin kopsun Zeynep!

Kapıya doğru hareketlendiğinde uzanıp elini tuttum. "Of tamam Emir ya, aptalın tekiyim biliyorum. Saçma sapan davranıp seni üzüyorum haklısın ama ben de üzülüyorum, gitme lütfen."

Yüzüme bile bakmadan, "Zeynep beni çıldırtıyorsun bazen!" dedi sıkılmışçasına. Bıktırmıştım adamı.

Elini sıkıca tuttum ve ayaklarımı koltuktan aşağı sarkıtıp yanıma oturmasını sağladım. Kolumu boynuna doladım sonra. Gözlerimi gözlerine kenetleyip "Biliyorum..."diye fısıldadığımda gözleri dudaklarıma kaymıştı. "Biliyorum ama çıldırmış halin fazlasıyla çekici olduğu için..."

Sözlerim dudaklarının dudaklarımı bulmasıyla ağzının içinde kaybolurken kalbim hızlanmıştı. Ellerim can havliyle omuzlarına tutunduğunda beni kucağına çekip hırsını çıkarırcasına öpmeye başladı. Ne kadar süre öpüştük, ne ara yatak odasına geldik bilmiyorum fakat Emir beni yatağa bıraktığında gözleri yangın yeri gibiydi. Dokunuşları her bir hücreme ayrı ayrı nüfuz ederken birlikte aşkın en uç noktalarında kaybolmuştuk.

Kaybolduğumuz derinliklerden gerçek dünyaya döndüğümüzde başımı göğsüne yaslayıp kalbinin sesini dinlemeye başladım. Parmakları sırtımda geziniyordu.

"Bir daha o eteği giyersen bacaklarını kırarım Zeynep," dedi sıradan bir konudan bahseder gibi. Yüzüne baktığımda gözünü tavana dikmişti.

"Çok romantiksin kocacığım," dedim alay edercesine.

"Çok ciddiyim karıcığım!" dedi ifadesiz bir tonda.

Aslı'nın söylediklerini hatırlayınca inatlaşmayı bir kenara bıraktım ve "Peki, tamam," dedim normal bir insanmışım gibi.

"Ayrıca bir daha o küçük burnunu işlerime sokmayacaksın!" dedi bu defa.

Gözlerimi devirdim ben de bu defa. "Nazi kampı başladı diyorsun yani?"

"Zeynep!" dedi dişlerinin arasından.

Başımı yastığa bırakıp, "Of omzum acıdı," dedim inleyerek. Dirseğinin üstünde doğrulup başını eline yasladı. "Yalancı çobanın hikâyesini biliyor musun sen?"

"Biliyorum... Ama gerçekten acıdı," diye mırıldandım.

"Bilmem farkında mısın ama bugün çok daha kötü şeyler olabilirdi," dedi tüm ciddiyetiyle. Yine aynı konuya dönmüştük. Sabahtan beri midem bulanmıştı artık Aykut'tan.

"Emir lütfen," dedim. "Şu an bu konuyu konuşmak istemiyorum. Film izleyelim mi? Canım sıkıldı akşama kadar."

Aslında akşama kadar uyumuştum ama neyse.

Emir alnımdan öpüp yatakta doğruldu. "Kulübe gitmem lazım güzelim. Bir iki saat takılır gelirim."

Hesap sorarcasına gözlerine baktım. "Takılır derken?"

Karısı boylu boyunca yatıyor adam kulüp derdinde!

"Her zamanki şeyler işte," dedi kayıtsız bir şekilde. "Bir iki kadeh bir şey içerim, müzik, dansçılar, striptizciler, köpük partisi falan."

Öldürücü bakışlarıma karşılık, "Ne takılacağım Zeynep?" dedi öfkeyle. "Sorduğun soruya bak! Kaç kere geldin bilmiyor musun? Anlaşıldı senin dilini kesmeden bana huzur yok."

"Kes de, sen de kurtul ben de!" dedim hırsla. Yine tartıştığımıza inanamıyordum. Pişmanlıkla oflarken Emir elini yüzüme yerleştirip başparmağını dudağımda gezdirdi. "Canımın içi... Doğrudan gitmeni istemiyorum, desen hiçbir problem olmayacak ama sen illa damarıma basmayı tercih ediyorsun."

Nazlı bir edayla omuz silktim. "İstemiyorum evet, geceleri yanımda ol istiyorum."

Eğilip dudağımın kenarına minik bir öpücük kondurdu. "Aslı'yı arayalım ben gelene kadar yanında kalsın, çok gecikmem söz."

"Gerek yok," dedim uzlaşmacı bir tavırla. "Ama beni önce banyoya, ardından salona götürmen gerekiyor, malum ayağım."

Keyifle gülümseyerek, "Götürelim bakalım," dedi ve beni bir çırpıda kucağına aldı. "Başka bir arzunuz var mı Küçük Hanım?"

"Bir de gelirken çekirdek alırsan sevinirim."

"Peki Zeynep Hanım, alırız... Çekirdek de alırız."

Emir gittikten sonra ders notlarımı alıp gözden geçirmeye başladım. Önümüzdeki haftayı iyi bir şekilde değerlendirirsem eksiklerimi tamamlayabilirdim.

Artık kelimeleri çift görmeye başlamıştım ki dışarıdan bağrışmalar yükseldi. Elimdekileri bırakıp güçlükle kapıya kadar gittim. Ferit bir adamla tartışıyor, ısrarla adamı içeri alamayacağını söylüyordu. Tehlikeli bir durum olmadığına ikna olunca kapıyı açtım ve açtığım anda Metin Kozacıoğlu'yla göz göze geldim. Babam!

Korumalar hemen önümde set oluştururken Ferit, "Zeynep Hanım içeri girin lütfen!" dedi.

Gözlerimi babamdan alamıyor, gözlerine baktıkça da ilk tanıştığımız o ana gidiyordum. Neden gelmişti ki? Konuşacak ne vardı?

"Zeynep seninle konuşmak istiyorum," dedi düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Lütfen, sadece on dakika. Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum fakat o zorba kocan buna izin vermiyor."

Yaşadığım şaşkınlık nedeniyle ayakta kalmam zorlaşınca elimi kapıya yaslayıp destek almaya çalıştım. Emir bu durumdan hiç bahsetmemişti. Üstelik ona babamla konuşmak istediğimi söylemiştim. Korumalar babamı uzaklaştırmaya çalışırken, "Bırakın!" diye emrettim. Ferit endişeyle, "Ama Zeynep Hanım..." dedi fakat umursamadım. Kapıyı ardına kadar açıp babamın içeri girmesini bekledim.

Babam kollarını korumalardan kurtarıp içeri girerken Ferit de hemen telefona sarılmıştı. Kapıyı kapatıp duvardan destek alarak salona geçtim. Babam da peşimden geldi. Oturması için tekli koltuğu işaret edip ben de tam karşısına oturdum.

Benim için bir yabancıdan farkı olmayan bu adamın babam olması çok ilginçti gerçekten. Birincisi oldukça genç gösteriyordu, kırk beş yaşında olduğunu okumuştum dosyada ama kırk bile göstermiyordu. Ayrıca uzun uzun yüzünü incelememe rağmen aramızda en ufak bir benzerlik bulamamıştım. Esmer teni, ela gözleri ve düz saçlarıyla benim babam olamayacağını haykırıyor gibiydi adeta.

"Geçmiş olsun, ciddi bir şey yoktur umarım."

Babamın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldığımda onun da en az benim kadar tedirgin olduğunu fark ettim. Konuşmaya bir yerden başlama gereği duymuş ve ayağımda karar kılmıştı sanırım.

"Teşekkür ederim, ufak bir kaza geçirdim. Çok önemli bir şey değil," dedim. Aynı anda telefonum çalmaya başlamıştı ve tabii arayan kişi malumdu. "Bunu açmak zorundayım," dedikten sonra sehpanın üzerindeki telefonuma uzandım. Babam gözlerini benden ayırmıyor, bir iz, bir işaret arar gibi beni baştan ayağa süzüyordu.

"Efendim canım," dedim telefonu kulağıma götürüp.

"Zeynep ne yapıyorsun?" diye başladı Emir. "O adamı eve almak ne demek? Sana söylediği sözleri ne çabuk unuttun? Söyle ona ya hemen defolup gitsin, ya da ben gelip büyük bir zevkle haddini bildireceğim!"

Emir'in sesi her an kapıya dayanacakmış gibi çıkıyordu.

"Emir sakin ol lütfen," dedim güven veren bir tonda. "Ben iyiyim merak etme. İzin verirsen Metin Bey'e sormak istediğim birkaç şey var."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Pekâlâ Zeynep on dakika sonra tekrar arayacağım, eğer ses tonunda en

ufak bir değişiklik olursa o adam o evden çıkamaz haberin olsun!" dedi her bir hecenin üstüne bastırarak. Babamın bakışları bir taraftan, Emir bir taraftan üstüme üstüme gelince huzursuz olmuştum.

"Sakın seni üzmesine izin verme Zeynep, sakın!" dedi Emir sesini bir ton alçaltarak. "Tekrar söylüyorum senin kimseye ihtiyacın yok."

"Biliyorum," dedikten sonra telefonu kapatıp bakışlarımı yerde bir noktaya sabitledim. İçimde öfke ya da herhangi başka bir duygu yoktu, hissizdim. Babamın benimle ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyordum fakat geçen sefer takındığı ukala tavrından eser yoktu.

"Zeynep..." diye seslendiğinde başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yüzünün her bir zerresinde gözle görülür bir mahcubiyet vardı. "Ben özür dilerim..." diye devam etti. "Seni suçladığım için... Takdir edersin ki tüm bu yaşananlar senin için olduğu kadar benim için de fazlasıyla zor. Benim bir ailem, saygın bir iş hayatım var ve böyle bir olayla gündeme gelmek asla tahmin edemeyeceğim bir durumdu. Bu nedenle haberi ilk duyduğumda sağlıklı düşünemedim sanırım. Fakat seni ilk gördüğüm andan itibaren düşündüğüm tek şey var... Bakışların... Tıpkı annen gibi bakıyorsun Zeynep, hüzünlüyken bile hayat dolu, içten, ışıl ışıl..."

Ben hayretler içinde dudaklarından dökülen kelimeleri sindirmeye çalışırken konuşmaya devam etti.

"Bak Zeynep... Ben Leyla'yı gerçekten sevmiştim ama hayat bizi bir şekilde ayrı düşürdü. Bunları daha sonra uzun uzun konuşuruz. Sen de istersen tabii. Ama şunu bilmeni istiyorum; Leyla'nın hamile olduğundan haberim yoktu."

"Bu nasıl olabilir?" dedim sitemkâr bir öfkeyle. "Benim aklım almıyor. Annemi sevdiğinizi söylüyorsunuz ve görünen o ki bir hayli yakınlaşmışsınız. Sonrasında annemi karnında çocuğuyla bırakıp gitmek için nasıl bir gerekçeniz olabilir?"

"Bilmiyordum!"

"Hiç mi merak etmediniz, hiç mi arayıp sormadınız, nasıl bir sevgi bu? Siz mutlu mesut hayatınıza devam ederken annem yıllarca sevmediği bir adamla yaşamak zorunda kaldı."

Uzun zamandır içimde biriktirdiğimi bile bilmediğim öfkem karşısında bakışlarını yere çevirdi. "Çok üzgünüm Zeynep, bugüne kadar neler yaşadın, neler yaşadınız bilmiyorum ve geçen yılları telafi etmem maalesef mümkün değil... Ama bundan sonra..."

"Bundan sonra diye bir şey yok Metin Bey," dedim kati bir tonda. "Bugüne kadar yoktunuz bundan sonra da olmayacaksınız. O gün... Beni para avcısı olmakla suçladığınız gün, gözlerinizdeki aşağılayıcı ifadeyi unutmam mümkün değil. Bizden baba kız olmaz bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Bir kez bile okşanmayan saçlarımın, silinmeyen gözyaşlarımın, sıcağını hissedemediğim baba kucağının hesabını ne yapsanız ödeyemezsiniz. Şimdi lütfen Emir gelmeden gidin buradan!"

Gözlerini kuşatan keder yüklü ifadeye aldırmadan tek ayağım üzerinde doğrulup kapıyı gösterdim. Kalbimdeki kırıklar canımı acıtıyordu. Babamın da benden pek farkı yok gibiydi. Başını öne eğip, "Peki Zeynep, sen nasıl istersen," dedikten sonra ayağa kalkıp iki adımda yanıma geldi. "Ben her şeye, herkese rağmen senin yanında olmak, yaşadığın acıları unutturmak istiyorum kızım. Eğer sen de fikrini değiştirir, ikimize bir şans vermek istersen lütfen beni ara."

Gözlerimde biriken yaşlar ve burnumda hissettiğim sızı genzimi yakıyordu. Güçlükle yutkunup başımı kaldırdım. Ağlamayacaktım.

Babam kapıya doğru yürürken kendimi koltuğa bırakıp gözümden birkaç damla yaşın akmasına izin verdim. Şu an mutlu olmam gerekiyordu belki ama yaşadığım karmaşık duyguların mutlulukla uzaktan yakından alakası yoktu.

Emir'in sesi kulaklarıma dolduğunda hemen toparlanıp depresif ruh halimi bir kenara bıraktım. Neyse ki olay çıkmadan Emir içeri girmişti. Endişeli gözlerle bana doğru gelirken yüzüme bir gülümseme yerleştirip ayağa kalktım. "Daha erken bekliyordum, şaşırttın beni."

Kollarını hızlıca belime doladı ve "Trafik," dedi gülümseyerek. "Derdi neymiş sevgili kayınpederimin, yeni mi aklına gelmiş babalık yapmak?"

"Bilmiyorum Emir ya, kafam çok karışık," dedim başımı omzuna yaslayıp. "Söyledikleri hiç beklemediğim şeylerdi, yani bu saatten sonra pişman olması pek bir şey değiştirmeyecek biliyorum ama annemi gerçekten sevdiğini ve hamile olduğundan haberi olmadığını söylüyor."

"Ve tabii sen de hemen inanıyorsun?" dedi saçlarımı okşayarak.

"Çok samimiydi konuşurken, hem öyle her söylenene kanacak göz var mı bende bak bakalım!"

Emir gülmeye başladığında geri çekilip omzuna bir yumruk attım.

"Ne?"

"Hiç!"

"Ne gülüyorsun öyle imalı imalı?"

"Yani senin ne kadar da uyanık olduğunu konuşmaya bile gerek yok ama sonunda üzülme diye bir uyarmak istedim sadece."

"Dalga mı geçiyorsun?" dediğimde kafam karışmıştı gerçekten de. Emir soruma cevap vermek yerine yüzünü boynuma gizleyip kokumu içine çekti.

"Kokun bağımlılık yapıyor Zeynep, yörüngenden ayrılamıyorum bir türlü." Elimi tutup, "Gel bakalım şöyle yanıma," dediğinde birlikte koltuğa oturup boş gözlerle televizyona bakmaya başladık. Başımı omzuna yaslayıp, "Emir ben babamı gördüğümde hiç babammış gibi hissetmiyorum," dedim bir itirafı gerçekleştirir gibi. "Ne bileyim

yani hiç sarılmamışız, elimi tutmamış, saçlarımı okşamamış... Sadece aramızdaki kan bağı bizi bir araya getirmeye yeter mi sence?"

Elini saçlarıma götürüp usulca okşamaya başladı. Burnumda bir sızı hissettim yine.

"Senin saçının her telini tek tek okşarım ben," dedi yüreğime vuran sızıyı çekip almak ister gibi. "Bir ömür elini tutar, sarıp sarmalar, içimde saklarım seni."

Bir yemin gibiydi dudaklarından dökülen her kelime.

Gözlerim dolu dolu, gözlerine baktım. Kalbimi titreten kömür karası gözlerine... Alnımdan öpüp gözümden akan tek damla yaşı sildi. "Ağlama güzelim. Biraz zaman ver kendine, her şey yoluna girecek gör bak. Birlikte aşamayacağımız engel yok, bunu sakın unutma."

Ellerimi yanaklarına yerleştirip parmak uçlarımı yeni çıkan sakallarında gezdirdim. Unutmayacaktım. Emir yanımda olduğu sürece aşamayacağım engel yoktu, bunu asla unutmayacaktım.

***

Bir hafta boyunca evden dışarı hiç çıkmamıştım ve artık çıldırma noktasına gelmiştim. Emir'i ve Aslı'yı o kadar bunaltmıştım ki bugün ayağımdaki alçı çıkmazsa ikisi de beni terk edecekti muhtemelen.

Üçümüz birlikte hastaneye gittikten yaklaşık bir saat sonra neyse ki doktor alçıyı çıkarmıştı. Bir süre ayağımı inceleyip ağlamaklı gözlerle, "Emir bileğim incelmiş sanki!" dedim. Elini saçlarının arasından geçirip ensesini tuttu.

"Kestirelim Zeynep, kestirelim ayağını gitsin!"

Ben Emir'e öldürücü bakışlar atarken doktor araya girdi ve bir sorun olmadığını uzun uzadıya açıkladı. İnsan gibi insandı işte. Öküz değildi birileri gibi.

Doktor odadan çıkar çıkmaz ayağa kalkıp ürkek adımlarla kapıya doğru ilerledim. Aslı koluma girip beni sürüklerken bir taraftan da söyleniyordu.

"Zeynep çık artık şu hasta kafasından, bezdirdin yeminle. Hadi gel alışverişe gidelim, hafta sonu için ayakkabı falan bakarız hem."

"Süper olur canım ya," dedim hevesle. "Kafayı sıyırdım evde bir haftadır."

Pazar günü kulüpte bir davet vardı. Emir'le evliliğimizin kutlama yemeği gibi bir şey olacaktı sanırım. Daha doğrusu ne olacağı hakkında pek bir fikrim yoktu, Emir kutlama yapacağımızı söyleyince ötesini sormamıştım. Elbisem hazırdı, bir haftadır bolca vaktim olduğu için uzun uzun araştırıp kırık beyaz, sade bir gece elbisesi diktirmiştim.

Hastaneden çıkar çıkmaz Emir adımlarını yavaşlatıp bir sigara yaktı. "Emir biz Aslı'yla alışverişe gidelim diyoruz, ne dersin?" dedim önüne geçip.

Sigarasından çektiği dumanı serbest bırakırken, "Mahmutpaşa'ya mı?" dedi gülerek.

"Saçmalama Emir ya, ne Mahmutpaşa'sı?" dedim gözlerimi devirip. "İstinye'ye ya da Zorlu'ya gideriz, cimrilik yapma!"

Emir tuhaf bir şey söylemişim gibi uzun uzun yüzüme baktıktan sonra kolunu omzuma atıp başıma küçük bir öpücük kondurdu. "Ah Zeynep, gerçek misin diye şüpheye düşüyorum bazen. Gidin tamam, Ferit götürsün sizi. İşin bitince ararsın."

İki saat kadar mağazaları dolaştıktan sonra yemek yiyip İstinye Park'tan çıkmıştık. Ferit koşarak yanımıza geldikten sonra elimizdeki çantaları alıp arabaya yerleştirdi. Emir'le konuşup kulüpte olduğunu öğrenince yanına gitmeye karar verdim ve Şişli'ye geçip, Aslı'yı Ferit'le beraber eve gönderdim. Emir teklifime pek sıcak bakmasa da eve beraber

gitmek için ısrar etmiştim. Arada sırada boy göstermem iyi olurdu malum.

Kulüpten içeri girer girmez Yusuf yanıma gelip beni Emir'in odasına götürdü. Buraya gelmemden rahatsız olduğu açıktı. Emir'i beklerken, "Gelmişken biraz oyun oynasaydım Yusuf," dedim nabzını ölçmek için.

"Bebeklerini getirdiysen geç şu kenarda oyna Zeynep, sorun yok," dedi gülerek.

"Ha ha, çok komik!"

Uyuz şey!

"Zeynep oyun parkı mı burası?" dedi gereksiz bir ciddiyetle. "Zaten ortalık karışık, ne işin var senin burada?"

"Ne oldu ki?" dedim endişeyle.

Aynı anda Emir içeri girince cevabımı alamamıştım fakat ikisinin de gergin olduğu ortadaydı. Yusuf, "Abi ben aşağıdayım," dedikten sonra dışarı çıktı.

"Eve geçseydin keşke," dedi Emir yanıma gelip. "İşim var biraz, sıkılacaksın." Huzursuzdu.

"Bir haftadır evdeyim zaten," diye mızmızlandım. "Hem belki sahilde çay içeriz eve giderken."

Gözleriyle onayladıktan sonra yorgun adımlarla koltuğuna geçti. Ben de masanın diğer tarafındaki deri koltuğa oturdum.

"Aç mısın, çocuklar getirsin bir şeyler?" dediğinde başımı iki yana salladım. "Yok canım Aslı'yla yedik ama bir kahve içebilirim sen de içersen."

Emir eline telefonu aldığı sırada kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve Yusuf kolundan tutarak içeri soktuğu adamı hızla yere fırlattı. Otuz yaşlarındaki adamın kaşı yarılmış, yüzünün sağ tarafı kan içinde kalmıştı. Yusuf'un yüzünde Emir'de görmeye alışkın olduğum ölümcül ifade vardı. Emir hemen ayağa kalkıp adamın başında dikilirken Yusuf öfkeyle adamı tekmeledi.

"Abi bu iti odamda buldum, bil bakalım ne yapıyordu?"

Elini açıp avucundaki küçük cihazları gösterdiğinde Emir'in gözleri şüpheyle kısıldı. Hemen ardından eğilip adamın yakasından tuttu. Adam çoktan yalvarmaya başlamıştı.

"Kimin köpeğisin?" dedi Emir son derece sakin bir ses tonuyla. Tehditkâr bakışları adamı korkutmaya yetmişti. "Konuş yoksa o böcekleri sana yediririm!"

"Benim bir suçum yok," dedi adam titreyen sesiyle. "Allah çarpsın benim bir suçum yok, tehdit ettiler, yapmazsam..."

Emir'in yumruğunu suratına geçirmesiyle ağzı kan dolan adam daha fazla konuşamadı. Kan benim ağzımın içindeymişçesine yutkunma gereği hissetmiştim. Hemen sonrasında midemden yukarı doğru bir yanma hissettim ve gayri ihtiyari elimi ağzıma götürdüm.

Emir ayağa kalkıp belindeki silahı adamın kafasına doğrulturken, "Zeynep dışarı!" dedi yüzüme bakma gereği duymadan. Ayağa kalkıp ne yapacağımı bilmez halde öylece beklemeye başladım. "Zeynep!" dedi bu defa daha yüksek tondan. Yerimden sıçrayıp koşarak odadan çıktım. Emir'in yüzüne bakmadım. Bakmadım çünkü yüzündeki o ifadeyi görmek istemiyordum. Acımasız, karanlık, soğukkanlı bir katilin yüz ifadesiydi karşılaşacağım, biliyordum. Dışarı çıkıp kapıyı kapattıktan sonra sırtımı kapının yanındaki duvara yaslayıp nefes almaya çalıştım. İçeride farkında olmadan tuttuğum nefesim ciğerlerimi yakmaya başlamıştı. Zaman geçmek bilmezken içeriden gelen bağrışmalar bir el silah sesiyle son buldu. Başımı duvara dayayıp gözlerimi kapattığımda içimde fırtınalar kopuyordu fakat kapıyı açıp içeri girme cesaretini kendimde bulamıyordum.

Etrafımda koşturan ayak seslerini duyuyor, herkesin birbirine ne olduğuna dair sorduğu soruları sessizce dinliyordum. Kapının açılma sesini duyduğum anda başımı kaldırıp bomboş gözlerle Emir'in kararmış gözlerine bak-

tım. Alışıyordum sanki. Ne kadar istemesem de silahlara, cinayetlere, ölümlere alışıyordum. Emir yanıma gelip elini uzattığında sorgusuz sualsiz elimi avucunun içine bıraktım ve peşinden gittim. Arabaya binip eve doğru giderken aramızdaki sessizliğin verdiği huzursuzluk her geçen dakika daha da artıyordu.

Bir süre sonra araç durduğunda Üsküdar sahilindeydik. Emir hiç konuşmadan arabadan inip kapıyı kapattı. Başımı geriye doğru yasladım ve Emir'in kaportaya yaslanıp sigara yakışını izledim. Onu böyle görmek kalbimi paramparça ediyor, binlerce keşke zihnimi talan ediyordu. Kapıyı açıp yanına gittiğimde sessizce yüzüme baktı. Ne hissettiğini çözemiyordum ama pişman olduğuna inanmak istiyordum. Kollarımı beline doladığımda elini omzuma atıp derin bir nefes verdi.

"Özür dilerim Zeynep..." dedi pişmanlıkla. "Görme, duyma, bilme istiyorum ama başaramıyorum, seni uzak tutmak istedikçe..."

"Öldürmek zorunda mıydın?" dedim cümlesini yarıda keserek. Sözlerinden anladığım kadarıyla bir cana kıydığı için değil, ben buna şahit olduğum için üzgündü.

"Zorundayım Zeynep. Eğer ben bu akşam o iti öldürmeseydim yarın bütün İstanbul benim zafiyetimi konuşacaktı. Ayakta kalmak istiyorsam acımasız olmak zorundayım. Affetmek gibi bir lüksüm yok, hiçbir zaman da olmayacak!"

Yüzüne bakıp umutla, "Belki bir gün..." dediğimde gözleri uzaklara daldı.

"Öyle bir ihtimal yok Zeynep. Boş hayallere kapılıp kendini kandırma sakın, sonunda daha çok üzülürsün."

Söylenecek çok fazla söz vardı fakat gözlerine bakınca hepsini yuttum. Tek istediğim yanımda olmasıydı. Ne yaptığının ya da bundan sonra yapacaklarının bir önemi yoktu.

Emir biten sigarasını yere attıktan sonra iki elini belime yerleştirip beni aracın ön tarafına oturttu. Endişeyle gözlerime bakıyordu. Yüzüme düşen saçlarımı geriye atıp, "Tek korkum seni koruyamamak Zeynep," dedi kederli bakışlarıyla. "Dünya yansa umurumda değil ama senin kirpiğin titrese içim yanıyor. Öyle şerefsizler sarmış ki etrafımı elleri sana uzanacak diye aklım çıkıyor."

Parmaklarımı dudaklarına götürüp daha fazla konuşmasına engel oldum. "Ben iyiyim, sen yanımda olduğun sürece de iyi olacağım Emir. Hem daha dört çocuğumuz olacak, benden öyle kolay kolay kurtulamazsın."

Gergin yüz ifadesi aklımı başımdan alan tebessümüyle aydınlanırken eğilip boynuma uzun bir öpücük kondurdu.

"Dört çocuğa bakabileceğinden emin misin güzelim? Çocukların can güvenliği söz konusu yani sonuçta, bir daha düşün istersen."

"Dalga geçme Emir ya. Bizim birbirimizden başka kimsemiz yok zaten, kalabalık bir ailemiz olsun istiyorum... Böyle her odadan bir çocuk çıksın, birlikte oynasınlar, kavga etsinler istiyorum. Çok güzel olmaz mı?"

"Olur güzelim, muhteşem olur," dedikten sonra yüzümü göğsüne bastırdı. "Senin kurduğun hayalleri severim ben."

"Gidelim mi artık?" dedi sonra gözlerime bakıp, "Hafta sonu vereceğimiz davet için bazı düzenlemeler yapmam gerekiyor. Belki sonra da senin hayallerini gerçekleştirmek için bir şeyler yaparız."

Emir'in imalı gülüşüne gülümseyerek karşılık verirken hafta sonunun hayallerimin üzerine kara bir bulut gibi çökeceğini nereden bilebilirdim ki?

***

Pazar sabahı Emir erkenden kulübe gitmiş, ben de güzel bir kahvaltı yaparak güne başlamıştım. Gün boyunca enerji-

min yüksek olması gerekiyordu ve bunun için de kahvaltı şarttı. Duşa girmeden önce Aslı'yı aradım ve kısa bir durum değerlendirmesi yaptık. O esnada elbisemi ve ayakkabımı gözden geçirmeyi de ihmal etmemiştim. Bu gece mükemmel görünmem gerekiyordu zira Emir için bu davet çok önemliydi. Eşi olarak onu gururlandırmam gerekiyordu. E tabi aynı zamanda gelecek olan hatunlara da gözdağı vermiş olacaktım.

Duş sonrası bakım kremlerimi sürerken kapı çaldı. Duş sonrası krem sürmeden güne başlamazdım malum. Elimdeki kremleri yatağa fırlattıktan sonra koşarak aşağı indim ve Emine Hanım'a Türk kahvesi yapmasını söyleyerek salona geçtim.

Aslı çantasını koltuğa bırakırken, "Ne haber?" dedi gülümseyerek.

"Ölüyorum heyecandan," dedim telaşla. "Umarım bu gece bir sakarlık yapmam Aslı, çok tırsıyorum."

Aslı her zamanki gibi olağanüstü bir sakinlikle karşıladı heyecanımı. "Tabii ki yapmayacaksın Zeynep. Bir kuğu gibi süzüleceksin bu gece. Tüm gözler senin üzerinde olacak unutma."

"Tamam tamam unutmam, gel bak sana ne göstereceğim?" dedim ve üçlü koltuğa oturup orta sehpadan aldığım dergiyi Aslı'ya uzattım. İstediğim saç modelini ayrıntılarıyla tarif ettim sonra. Kahvelerimiz geldiğinde kuaförler de gelmişti ve işleri bittiğinde Aslı da ben de oldukça güzel görünüyorduk. Elbisemin sırtı açık olduğu için dağınık bir topuz yaptırmıştım. Aslı da saçlarının üst kısmını taç şeklinde örgü yaptırıp kalan kısmı serbest bırakmıştı. Makyajımı bir kez daha gözden geçirip kuaförleri gönderdikten sonra elbisemi giymek için yukarı çıktım. Kırık beyaz, vücudumu tamamen saran sade ama çok şık bir elbiseydi. Emir sırt kısmından pek memnun olmasa da biraz söylenip sonra ikna olmuştu.

Tekrar aşağıya indiğimde Aslı beni bekliyordu. Siyah, kolları şeffaf, mini elbisesiyle göz kamaştırıcı görünüyordu yine. Bu gece benden daha güzel olmasına bozulmayacağım tek kişi Aslı olacaktı muhtemelen.

Ferit'le beraber kulübe gittiğimizde saat altı olmuştu. Kapıdaki korumanın yönlendirmesiyle alt kattaki büyük salona geçtik. Henüz erken olduğu için konuklar gelmemişti. Heyecanımı bastırmak için derin derin nefesler alırken Emir ve Yusuf yanımıza geldi. Emir bu defa lacivert bir takım tercih etmişti ve yine muhteşem görünüyordu. Beni hayranlıkla süzdükten sonra elini belime yerleştirip kulağıma doğru eğildi ve "Yine göz kamaştırıyorsunuz Zeynep Hanım," dedi aklımı başımdan alan ses tonuyla.

"Size layık olmaya çalışıyorum Emir Bey," dedim ben de işveli bir tonda. "Siz de çok hoş görünüyorsunuz." Geri çekilip siyahın en koyu tonuna bürünen gözlerini gözlerime dikti. Ölecektim.

Ölmemek için Aslı'ya çevirdim bakışlarımı. Öldürecekmiş gibi Yusuf'a bakıyordu fakat Yusuf'un tüm dikkati etrafımızda koşturan garsonlardaydı.

"Ne haber Yusuf?" dedim dikkatini çekmek için.

"Koşturuyoruz be Zeynep, iş güç," diye kestirip attı. Başımla Aslı'yı işaret ettim fakat anlamadı öküz. E tabii herkes bir Emir Karadağ olamazdı.

Emir yanına gelen takım elbiseli adamla konuştuktan sonra, "Siz yukarı geçin Zeynep," dedi gözlerime bakıp. "Birazdan konuklar gelmeye başlar." Bu bir uyarıydı. Karanlık dünyasına adım attığım anda, ne kadar tedbir almış olursa olsun asla güvende olduğuma ikna olmuyor ve böyle zamanlarda beni herkesten, hatta kendinden bile uzak tutmak istiyordu.

Gözlerimle onayladığımda Yusuf "Evet evet, ayakaltında dolaşmayın," dedi gülerek. Salak! Aslı burnundan solu-

yarak merdivenlere doğru yöneldi. Yusuf'un şaşkın yüzüne bakıp, "Odun!" dedim ve ben de Aslı'nın peşinden gittim.

Emir'in odasına girdiğimizde Aslı delirmiş gibiydi. "Allah'ın kırosu! Ne anlar zarafetten, incelikten? Bir de ayakaltında dolaşmayın diyor. Ben gidiyorum Zeynep ya! Neden geldim ki zaten?"

"Saçmalama Aslı," dedim sakinliğimi korumaya çalışarak. "Sen benim tek misafirimsin, böyle bir günde yalnız bırakamazsın beni. Her zamanki Yusuf işte, takılma boş ver."

"Haklısın her zamanki öküz, niye takılıyorsam?" dedi öfkeyle. "Adam edeceğim ama ben onu. Böyle kafasına vura vura yontacağım ben onu, dur sen."

Aslı, öfkeyle kendini koltuğa bıraktığında odanın köşesine doğru ilerleyip ikimize birer kadeh şarap doldurdum. "İçelim de neşemiz yerine gelsin bebeğim. Bu gece sadece eğleneceğiz. Öyle sinirlenmek, üzülmek yok anlaştık mı?"

Gülmeye başladı. Koltuğa yanaşıp kadehlerden birini Aslı'ya uzattım ve gerginliğimin azalacağını umut ederek kadehlerini tokuşturduğumuz şarabımdan büyük bir yudum aldım.

"Bak Aslı," dedim sonra bir komutan edasıyla. "Bu gece senin görevin Emir'in etrafındaki kadınları gözetlemek... Herhangi bir tehlike sezersen hemen bana işaret ver tamam mı?"

Aslı ufak bir kahkaha atıp, "Direkt ben dalsam olmaz mı?" dedi hevesle "Sinirimi atarım hem."

"Hım," dedim düşünceli bir tavırla. "Birkaç tanesini alabilirsin tabii. Kardeş olmak bunu gerektirir sonuçta."

Bir kahkaha daha atıp, "Manyak," dedi keyifle. "Şerefe," dedim kadehine vurarak ve şarabımı tek seferde bitirdim. Rahatlamam gerekiyordu. İkinci kadehimi doldurmak üzere büfeye yöneldiğimde Emir odaya girdi. İlk işi elimdeki kadehi almak olmuştu. "Bu gece sarhoş olman hiç iyi bir

fikir gibi gelmiyor karıcığım," dedi üstelik alırken. "Ayık halin bile yeterince tehlikeliyken risk alamam, üzgünüm."

Kendisine doldurduğu viskiyi kafasına dikerken haince sırıtıyordu.

"Bu gece beni buraya getirerek o riski çoktan aldın kocacığım, üzgünüm," dedim ben de gülerek.

Tüm çekiciliğiyle göz kırptı. "Hallederiz sıkıntı yok."

Saat yedi civarı Emir, "Hadi," dedi kolunu uzatıp. Koluna girip derin bir nefes aldıktan sonra adımlarına ayak uydurdum. Aslı da hemen arkamızdaydı. Merdivenlerden inerken tüm gözler bize doğru çevrilmiş, salonu dolduran kalabalıktan fısıldaşmalar yükselmeye başlamıştı. Orkestra sakin bir şarkıyla bize eşlik ediyordu. Emir heyecanımı anlamış olmalı ki elini elimin üzerine yerleştirdi ve parmaklarımı hafifçe sıktı. Sakin olmalıydım.

Poker masaları kaldırılmış yerine bistro masalar yerleştirilmişti ve konuklar masaların etrafında toplanmıştı. Emir'le beraber ağır adımlarla meraklı bakışların arasından geçip sahneye doğru ilerledik. Emir'in ufak bir baş hareketiyle orkestra şarkıya son vermiş, beklenti dolu bir sessizlik çökmüştü salona. Benim aksine o son derece sakin görünüyordu. Bizi dikkatle takip eden konuklara ufak bir konuşma yaptıktan sonra beni takdim etti. Heyecanımı bastırmak için Emir'in elini sıkı sıkı tutuyordum. Tek yapabildiğim gülümsemekti fakat soğuk terler döküyordum. Bana asırlar gibi gelen kısa bir sürenin ardından nihayet müzik başladı ve sahneden inip bizim için ayrılan masaya gittik.

Emir kulağıma doğru yanaşıp, "Sakin ol bebeğim," diye fısıldadı. "Gerilmeni gerektirecek bir durum yok. Biraz eğleneceğiz o kadar."

Sesli bir soluk verdim ve ardından gözlerimi kapattım. "Peki tamam, sakinim, sakinim, sakinim..."

"Yine uçtu mu Abi?" diyen Yusuf'un sesiyle sakinleşme çabam sekteye uğramıştı. "İşin zor vallahi, böyle gidip gelmeler pek hayra alamet değil!"

Gözlerim kendiliğinden açılmıştı ve Yusuf yine sırıtıyordu.

"Bir uçan var ama o ben değilim Yusufçuğum," dedim öfkeyle. "Benimle uğraşacağına Emir'den biraz nezaket öğren de avucunun içindeki kuş uçmasın."

Gözlerini kısıp etrafa bakmaya başladı. Keyfim yerine gelmişti. Aslı kesin canına okuyacaktı. Kısa bir süre sonra Yusuf'un atmaca gözleri arkamda bir noktaya sabitlendi. Dişleri birbirine kenetlendi aynı anda, "O kuşun kanatlarını yoldurma bana Zeynep," dedi ve koşarcasına uzaklaştı.

Sonraki yarım saati masalar arasında dolaşarak geçirdik. Tebrikleri kabul edip ne kadar yakıştığımıza dair iltifatlara gülümseyerek karşılık veriyor, bir taraftan da çaktırmadan kadınları inceliyordum. Emir kadınlara karşı oldukça mesafeliydi fakat o kadınlardan bir tanesi beni küçümseyerek süzüp Emir'e samimi bir şekilde sarılınca benim antenler açılmıştı. Banu Hanım!

"Tebrik ederim Emirciğim," diyerek girmişti muharebe meydanına. "Aylardır neden aramadığın anlaşıldı. Açıkçası evlenmen büyük sürpriz oldu benim için, malum bizim yaşantımız evlilik için pek uygun değil."

Ne yani bu manken bozması da mı mafyaydı? Tavırlarından Emir'le aralarında bir takım münasebetsiz münasebetler olduğu anlaşılıyordu. Beyinsiz şıllık, sana mı kaldı benim kocam?

Masadaki diğer konuğumuz Rıdvan Bey içkisinden bir yudum alıp beni dikkatli bir şekilde süzdükten sonra keyifle gülümsedi. Huzursuz olmuştum nedensizce.

"Banu haklı Karadağ," dedi tek kaşını imalı bir şekilde havaya kaldırıp. "Seni damat olarak görmek oldukça şaşırtıcı... Fakat Zeynep Hanım'la tanıştıktan sonra sana hak vermediğimi söylemek aptallık olur."

Adamın hayranlık dolu bakışları ve söylediği sözler buz gibi bir hava estirirken Emir belimi sıkıca kavradı ve kartal bakışlarını avına kilitledi.

"Zeynep söz konusu olunca ne yapacağımı kestirmek pek mümkün olmuyor açıkçası," dedi ölümcül bir tınıda. "Yapabileceklerimi düşününce ben bile dehşete düşüyorum çoğu zaman!"

Mesaj yerine ulaşmıştı sanırım. Zira zavallı adamın yüz felci geçiriyor gibi bir hali vardı. Emir gözünü bile kırpmadan adamı izlemeyi sürdürüyordu ki kolundan çekiştirdim.

"İzninizle biz diğer konuklarımıza da bir merhaba diyelim."

Emir'i masadan uzaklaştırmak için insanüstü bir çaba sarf ediyordum fakat ettiği küfürlere engel olamıyordum.

"Ulan ben senin gelmişini, geçmişini, yedi sülaleni sıraya dizmezsem adam değilim..."

"Emir sus duyacaklar, ne oldu iki dakikada delirdin yine!" dedim fakat nafile, duymuyordu.

Masamıza geri döndüğümüzde masanın üzerindeki içkiyi kafasına dikti. Ağız dolusu küfürler savurmaya devam ediyordu. Mert'in yanımızdan geçtiğini fark edince can simidi gibi yapışıp Emir'i işaret ettim. Yüzüne bakar bakmaz çaktı durumu tabii. Yanımıza gelip, "Abi gel bir sigara içelim, sıkılmışsındır sen kalabalıktan," dedi gülümseyerek. Emir kolumdan tuttuğu gibi beni de sürüklemeye başladı. Düşmemek için büyük çaba sarf ediyordum.

"Emir yavaş kolumu koparacaksın!" dedim fakat daha da hızlandı.

"Yürü Zeynep yürü! Bende hata ki seni bu halde insan içine çıkartıyorum. Ağzının suyu aktı şerefsizin..."

Emir'in odasına girdiğimizde Mert hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Odanın içinde deli dana gibi dolanan Emir o kadar komik görünüyordu ki dudaklarımdan firar eden kıkırtıya mâni olamamıştım. İyice delirdi tabii.

"Ne gülüyorsun Zeynep? Canına mı susadın?"

"Of Emir saçmalıyorsun şu an!" dedim delici bakışlarını görmezden gelerek. "Banu şıllığının sana yaptığı kurları ört bas etmeye çalıştığının farkındayım ama boşuna uğraşma, yemezler!"

Mert araya girip, "Abi biri bir densizlik mi yaptı?" diye sordu fakat Emir kaşlarını yukarı doğru kaldırmış söylediklerimin şokunu atlatmaya çalışıyordu.

Gözlerimi devirip, "Kimsenin bir şey yaptığı yok Mert, Emir abartıyor her zamanki gibi," dedim.

Emir kendine viski doldurup tek nefeste içtikten sonra masaya yaslanıp bir sigara yaktı. Kafasında bir şeyler kurduğu bakışlarından belli oluyordu. Yanına gidip tam karşısında durdum. Karanlık bakışları gözlerimi buldu. Elimi ensesine götürüp saçlarının arasına daldırdım ve başımı yana doğru eğip gülümsedim. "Aşağıdaki adamların hepsini öldürecekmiş gibi bakıyorsun."

"Hiç fena fikir değil!" dedi kolunu belime dolarken. Nefessiz kalmışçasına boynuma doğru eğildi sonra. Yalnız olmadığımızın farkında olduğum için geri çekilmeye çalıştım fakat izin vermedi.

"Hepsi benim suçum Emir, özür dilerim..." dedim kederli bir tonda. Başını kaldırıp hayretle yüzüme baktı. "Yani bu kadar güzel olduğum için oluyor tüm bunlar ama elimde değil, Allah vergisi ne yapabilirim?"

Başını iki yana sallarken gülüyordu. "Bir an dünyanın sonu falan geldi sandım ama neyse ki sonradan toparladın."

"Haksız mıyım?" dedim ben de gülerek.

"Tanıştığımızdan bu yana ilk defa haklısın ve ben sadece bu konuda bu kadar acizim," dedi sahte bir kederle. "Aklıma gelen tek çözümse seni eve kapatmak güzel karıcığım, üzgünüm."

"Hayal kur!" dedim Emir'i taklit ederek ve elinden tutup kapıya doğru ilerledim. "Eğlence var dedin geldik, tıktın odaya aç susuz bekletiyorsun, bu ne ya?"

Ben söylenirken Emir, Mert'in kulağına çok kısa bir şey söyledi ve Mert başıyla onaylayıp bizden önce dışarı çıktı. Tabii ki aşağıya indiğimizde felçli adam ortalıkta görünmüyordu.

Emir başımızda bekleyen garsona benim için meyve suyu kendisi içinse viski getirmesini söylerken Aslı ve Yusuf geldi. Elele. Şaşkınlıkla kalakaldım tabii. Yusuf bana göz kırpıp keyifle sırıttı. Sevgili arkadaşım da etrafa gülücükler saçıyordu.

"Emir, bu Yusuf arkadaşımı tehdit ediyor olabilir mi?" dedim şüpheyle. Emir gülümsedi.

"Aslı'nın öyle tehditle falan yola geleceğini hiç sanmıyorum. Bence senin de Aslı'dan öğrenmen gereken şeyler var bebeğim. Benimle inatlaşmaktan fırsat bulabilirsen tabii..."

"Bu durumu da bana bağladın ya bravo Emir!" dedim saçlarımı savurup. "Beğenmiyorsan git kendine bir geyşa bul. Çirkin mirkin idare edersin artık, benim gibisini bulamayacağına göre."

Sinirli görünmeye çalışsam da ağzım kulaklarıma kadar uzanmış ve dudaklarımdan bir kıkırtı dökülmüştü. Gülüşüm Emir'in gözlerinde havai fişekler patlamasına neden olurken kulağıma doğru eğildi ve "Dünyada gülüşüyle içimi aydınlatan bir kadın daha yok maalesef karıcığım," dedi. "O yüzden çilem neyse çekeceğim mecbur."

"O halde aşkımızın bana verdiği yetkiye dayanarak sizi müebbede mahkûm ediyorum Emir Karadağ," dedim işveli bir tonda. "Sonsuza kadar..."

Memnuniyetle gülümsedi ve dudağıma ufak bir öpücük kondurdu. Ayaklarım yerden kesilmiş, midemde kuşlar uçuşmaya başlamıştı ki Yusuf'un gülme sesi işitildi. Geç kalmıştı. Kaşlarımı çatıp Aslı'nın gözlerine baktım.

"Oo Aslı Hanım, keyfiniz yerinde bakıyorum. Az önce pek bir sinirliydiniz oysaki!"

Aslı abartılı çıkışım karşısında bozulmuştu. Yusuf'un ne yaptığını söylememe gerek yok sanırım. Aslı gözlerini Emir'le benim üzerimde gezdirirken, "Siz yine kavga mı ettiniz?" dedi tek kaşını kaldırıp.

"Ne münasebet canım?" diye savunmaya geçtim hemen. "Niye kavga edecekmişiz?"

"Ne bileyim yani, sinirini çıkaracak yer arıyor gibisin. Günde üç milyon kere kavga çıkardığın da düşünülürse gayet mantıklı bence..."

Ağzım bir karış açık, hayretler içinde Aslı'ya bakıyordum. "Ben mi kavga çıkarıyorum? Kızım sen aynaya bak önce, senin yüzünden kaç senedir burnumuz boktan çıkmıyor. Şimdi buldumcuk oldun diye masum kız ayaklarına yatma hiç!"

Aslı gözlerini devirip umursamazca omuz silkti.

"Evet buldumcuk oldum ve saçma sapan sebeplerle sevgilimi üzmeye hiç niyetim yok."

Yusuf başıyla Aslı'yı işaret edip gıcık gıcık gülmeye başladı. Öfkeden delirmek üzereydim.

"Aslı sus yoksa şimdi saçını başını yolacağım!" dedim hırsla. "Az önce kıro diyordun şimdi sevgilin mi oldu? Hem olduysa oldu bana ne ya, bugüne kadar gördüğüm en uyuz çiftsiniz üstelik... Boşuna havalara girmeyin!"

Sessizce bizi izleyen Emir elini belime koyup beni kendine doğru çekince derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Emir hayranlık dolu bakışlarıyla beni izliyor, bir taraftan da gülüyordu.

"Saat üç yönünde tehlike Zeynep, dikkatli ol!" dedi Aslı, ben daha sakinleşemeden. Antenlerim hemen açılmıştı. Ne tarafa bakmam gerektiğini tayin edemeyince etrafa bir göz gezdirdim ve Banu şıllığının bize doğru geldiğini gördüm.

"Yuh diyorum Aslı, nasıl anladın?" dedim hayretler içinde. Aslı özgüven dolu gülümsemesiyle göz kırptı. Yusuf ve Emir gözlerini kısmış bize bakıyordu. O anda bir el silah

sesi yankılandı salonda. Şaşkınlığın yarattığı kesif sessizlik tüm salonu ele geçirirken gözlerim Emir'in gözlerine kilitlendi. Gece karası gözlerine, ilk defa şahit olduğum korku dolu bir ifade yerleşmişti. Ve o ifade kanımı dondurmaya yetmişti.

Yusuf'un, "Abi dikkat et!" diye yeri göğü inleten çığlığıyla Emir üstüme kapanıp silahına davrandı. Ardı ardına patlayan silahlar ortalığı bir anda savaş alanına çevirmişti. Birbirini ezerek koşturan insanlar ve korku dolu çığlıklar bir film sahnesi gibi zihnime kazınıyordu.

Yaşadığım şoku henüz atlamamışken Emir elimi tutup beni duvar kenarına doğru çekiştirdi. Sahnenin hemen arkasında kalan kısma geçtiğimizde dehşetle gözlerine bakıyordum.

"Sakın buradan ayrılma Zeynep!" dedi kollarımı sımsıkı tutup. "Ne olursa olsun, sakın!"

Gitmek için hareketliğinde ceketine tutunup gitmesine engel oldum. "Emir neler oluyor?"

Neler olduğu ortadaydı fakat bir teselli, tutunacak bir dal arıyordum iki dudağının arasında. Bir sarmaşık gibi zihnime dolanan korkularımı çekip alsın istiyordum.

Emir dişlerini sıkıp öfke dolu bakışlarını etrafta gezdirdi. Anbean gözlerine yerleşen karanlık, bir girdap gibi içine çekiyordu tüm tesellileri.

"Gitme ne olur..." diye bir inilti döküldü dudaklarımdan. Silah sesleri durmaksızın devam ediyor, can havliyle oradan oraya koşturan insanlar kanlar içinde yere yığılıyordu. Emir yüzümü ellerinin arasına alıp, "Zeynep!" dedi buyurgan bir tonda. "Zeynep bana bak! Sakın buradan ayrılmıyorsun tamam mı, ne olursa olsun... Sakın!"

Benim cevap vermeme fırsat vermeden arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Kulaklarımı kapatıp bu kâbusun bir an önce sona ermesi için dua etmeye başladım. Kahretsin ki yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu. Zangır zangır titriyordum. O anda bir kadın ayaklarımın ucuna yığıldı. Gencecik bir kadın... Başı yana doğru düşerken dudaklarından sızan kan halının üzerin-

de kırmızı lekeler bırakmıştı. Nefes alamıyordum. Başımı yukarı doğru kaldırıp almaya çalıştığım nefes, kulaklarımı sağır eden bir çığlıkla bıçak gibi ciğerime saplandı.

"Abi!"

Silah sesleri sustu. Hayatının en kötü anı hangisiydi diye sorarsanız işte o andı benim için. Yusuf'un acı dolu haykırışıyla bir el kalbimi yerinden söküp atmış, damarlarımda gezinen kan bir anda alev almıştı. Bir kor düşmüştü içime. Ruhumu yakıp kavuran bir kor...

Bacaklarım beynimin verdiği komutu uygulamaktan acizken titreyerek yerimden doğrulup ayaklarımın altındaki cansız bedenlerin arasında ilerlemeye başladım. Beş dakika ya da daha az bir sürede ortalık mahşer yerine dönmüştü. Az önce neşeyle dolanan insanlar birbiri üstüne yığılmış, boylu boyunca uzanıyordu. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmış, etrafımı saran sesler bir uğultuya dönüşmüştü. Nereye gittiğimi bilmeden ağır ağır ilerliyordum. Yusuf'u gördüm sonra. Merdivenlerin yanı başına oturmuş, çaresizce çırpınıyordu. Zihnime üşüşen ihtimaller birer ok gibi kalbime saplanırken ürkek adımlarla ilerlemeye devam ettim.

Emir...

Hayır, olamazdı, olmamalıydı. Emir böyle kanlar içinde yerde yatıyor olamazdı. Ona yakışmazdı. O güçlüydü... Acizlik onun duruşuna, heybetine yakışmıyordu. Kırmızıya boyanmış beyaz gömleği, eline ağır gelip yere düşmüş silahı, kireç gibi bembeyaz olmuş solgun yüzüyle bu benim Emir'im olamazdı.

Yusuf kulağındaki telefona, çabuk olun, diye bas bas bağırıyordu. Güçlükle iki adım daha atabildim ancak bacaklarım bu işkenceye daha fazla direnemedi ve boş bir çuval gibi yere yığıldım. Kuru bir yaprak gibi titreyen ellerim kendiliğinden Emir'in yüzüne uzanmıştı.

"Emir aç gözlerini," dedim gözyaşlarımın arasından. "Yalvarırım aç. Bak gözlerime, buradayım de, seni bırakıp gitmem de, ne olur bak yüzüme, Emir!"

Hıçkırıklarım birer yumru gibi boğazıma dizilirken Emir gözlerini araladı. Titreyen dudaklarımdan ağıtla gülümseme karışımı bir feryat döküldü. "Yusuf yaşıyor, yaşıyor Yusuf, çabuk bir şeyler yap Yusuf!"

Emir titreyen kirpiklerinin arasından masum bir çocuk gibi gözlerime bakıyor, yüzüne yakışmayan çaresiz bakışları içimi kanatıyordu.

Hafifçe aralanan dudakları boğazından yükselen iniltiyle yeniden kapandı. Konuşmayı beceremeyen dudaklarına isyan edercesine gözlerini sımsıkı kapattı sonra. "Zeynep..." diye fısıldadı son nefesini verir gibi. Çaresizce adımı zikreden dudaklarına uzandım usulca.

"Tamam, konuşma," dedim yalvarır gibi. "Yorma kendini, bak şimdi hastaneye gideceğiz..."

Siyahları griye çalmış gözlerini yüzümde gezdirip, "Korkma..." diye inledi. Elini ellerimin arasına alıp sımsıkı tuttum ve gülümsemeye çalıştım. "Korkmuyorum... Korkmuyorum bak, yanımdasın çünkü... İyi olacaksın..."

Ağzımdan çıkanların doğru olduğuna inanmak istiyordum fakat Emir'in feri sönmüş gözlerine bakarken öyle zordu ki bunu yapmak, hıçkırıklarım boğazımda düğümleniyordu.

"Bunu bana yapma ne olur..." dedim iki büklüm olup elini göğsüme bastırırken. "Beni sensiz bırakma Emir, dayanamam buna, sensiz kaybolurum ben..."

Yüzüme dokunan elle başımı kaldırdığımda Emir'in acıyla harmanlanmış gözleri içimdeki umut kırıntılarını da beraberinde götürerek usulca kapandı. Eli boşluğa düştü. Kulaklarımı dolduran çığlık kalbimin en derinlerinden sökülüp ruhumu paramparça eden acının ufak bir yansımasıydı sadece. Sesim duvarlara çarpıp tekrar kulaklarımda

çınlarken içimde yanan korun ıstırabıyla bedenim kavruluyordu. Allah'ım nasıl bir acıydı bu? Canımdan can sökülüyordu sanki...

Omuzlarımdan tutulup sarsıldığımda gözlerimi açtım. Aslı'nın keder yüklü bakışlarıydı beni karşılayan. O anda her şeyin kötü bir kâbus olma ihtimali de buhar olup uçmuştu. Gerçekti. Emir'in kıpırtısız bedeni yanımda, eli ellerimin arasında, tarifi imkânsız acım yüreğimin orta yerinde öylece duruyordu. Boğazıma oturan yumruyu yok edebilmek umuduyla yutkunmak istedim fakat yapamadım. Nefes alamadım, konuşamadım, bağıramadım. Yusuf'un feryadı doldu sonra kulaklarıma... Abim demesi, yapma demesi, gitme diye inlemesi... Ardından çocuk gibi omuzları sarsıla sarsıla ağlaması.

"Yaşıyor," dedi sonra biri. Kendime geldiğimde sağlık görevlileri gelmiş Emir'i sedyeye yatırıyorlardı. Yaşıyordu. Allah'ım yaşıyordu. Ciğerlerimde biriken nefesimi acıyla dışarı bırakırken ellerimizi ayırmaya çalışan hemşireyle göz göze geldim. Bırakamazdım, bırakırsam giderdi, giderse ölürdüm...

Hemşire anlayışla omzumu sıvazlayıp, "Lütfen" dedi. Çaresizce boyun eğdim.

"Ölmesin ne olur!" dedim bir dua gibi.

Ambulans hastaneye ulaşana kadar Yusuf'la beraber sessizce izlemiştik Emir'in hareketsiz yatan bedenini. Bizi ambulansa alamayacakları yönündeki konuşmalar Yusuf'un bir bakışıyla son bulmuş, itiraz etme cesaretini gösterememişlerdi. Anlamadığım terimler, cümleler beynimi kemirirken umutsuzluğum her geçen saniye daha da artıyordu.

Neyse ki kısa sürede hastaneye gelmiştik ve Emir'i hemen ameliyata almışlardı. Ameliyathanenin kapısı kapanırken sırtımı duvara yaslayıp ruhum çekilmişçesine yere yığıldım.

Yusuf'un yüzüne bakma cesaretini kendimde bulamıyordum. Her daim gülen yeşil gözlerindeki karanlığı, umutsuzluğu görmek istemiyordum. Başımı dizlerime yaslayıp geçmek bilmeyen saniyelerle savaşırken saçlarıma dokunan parmakları hissettim ama başımı kaldırıp da bakmadım.

"Kuzum, kalk hadi oturma böyle yerlerde," dedi Aslı. "Emir sağ salim çıkacak ameliyattan bak görürsün. Öyle iki kurşunla seni bırakıp gitmez o... Hem seni böyle görürse..."

Devamını getiremedi. Sözcükler ilmek ilmek boğazında düğümlendi ve başını omzuma yaslayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Öyle kolay kolay ağlamazdı Aslı. Cesurdu, metanetliydi, her zaman teselli eden taraf o olurdu ama şimdi o da biliyordu tesellilerin anlamsız olduğunu... Ölümün o pis elleriyle hesapsız kitapsız, acımasızca yakamıza yapıştığını o da biliyordu.

Gözümü ameliyathanenin kapısına dikmiş bir halde sessizce beklerken Aslı da yanıma oturmuştu. Bir saniye bile yanımdan ayrılmıyordu. Duvarlara sinen ölüm sessizliğini arada Yusuf'un telefonunun sesi bozuyor, her konuştuğunda biraz daha çöküyordu. Bu gece bir katliam yaşanmıştı ve hepimizin kalbine birer kurşun isabet etmişti. Yusuf alnını duvara yaslayıp elindeki telefonu kırarcasına sıkarken Emir'in amcası ve yengesi geldi. Ve tabii Nazlı... Amcası Yusuf'u kolundan tutup acımasızca hesap sormaya başladığında Yusuf perişandı.

"Bir anda oldu... Engel olamadım," dedi duvarları yumruklayarak. Nazlı'yla göz göze geldik sonra. Benim kadar içi yanabilir miydi bilmiyorum fakat aynı acının mahkûmuyduk şu anda. Gözlerindeki korku içimdeki korkunun aynadaki yansıması gibiydi.

Cahide Yenge görüş alanıma girince bakışlarımı Nazlı'dan çekip önümde diz çökmüş, ellerimi tutan kadına baktım. Ağlıyordu sessiz sessiz.

"Kendini bırakma güzel kızım..." dedi bir anne şefkatiyle. "Emir'im güçlüdür, Allah'ın izniyle çıkacak o ameliyattan, içini ferah tut."

"İnşallah," demek istedim fakat öyle zordu ki konuşmak, diyemedim.

Geçmek bilmeyen saatler sonunda sabır kotamızın sınırları çoktan aşılmıştı ki ameliyathanenin kapısı açıldı. Duvardan tutunarak ayağa kalkmaya çalıştım fakat bacaklarım kilitlenmişti, beceremedim. Aslı koluma girip destek oldu ve doktorun yanına gidip korkarak gözlerine baktım. Ellerim titriyordu. Hepimiz doktorun etrafında çember oluşturup sabırsızca beklerken, "Ameliyat başarılı geçti," dedi doktor. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Ölmemişti ya gerisi önemli değildi. Atlatırdı Emir, birlikte atlatırdık tüm zorlukları. "Üç kurşun çıkarttık hastanın vücudundan ve maalesef bu kurşunlardan bir tanesi göğüs kısmında ciddi bir hasara yol açmış. Şu an için durumu kontrol altına almayı başardık ancak önümüzdeki yirmi dört saat çok önemli."

Doktorun ağzından çıkan her bir kelimeyi dikkatle dinleyip kendimce yorumlamaya çalışırken Yusuf öne çıkıp, "Yaşayacak mı doktor?" diye bağırdı öfkeyle perçinlenmiş gözlerini doktorun gözlerine dikerek. Doktor bu çıkıştan pek hoşlanmasa da bu tip durumlara alışkın olduğu belliydi.

"Durumu kritik, bekleyip göreceğiz!" dedi robotik bir sesle.

Yusuf da bu cevaptan pek hoşlanmamıştı fakat Aslı önüne geçip bir saçmalık yapmasına engel oldu. Doktor hızla uzaklaşırken ellerimde başlayan titremenin tüm vücuduma yayıldığını hissettim. İçimde büyüyen acı ruhumu ele geçirmiş, bedenime ağır gelmişti. Görüşüm bulanıklaşmaya başladığında destek almak için elimi duvara uzattım ancak elim boşluğa düşünce bir anda yer ayağımın altından kaydı ve olduğum yere yığıldım. Kasıklarımda hissettiğim

sancıyla cenin pozisyonu alırken canımdan gerçekten can söküldüğünü henüz bilmiyordum...

***

"Emir!"

Çığlık atarak gözlerimi araladığımda burnuma dolan ilaç kokusu sayesinde hastane odasında olduğumu anlamam çok da zor olmamıştı. Gördüğüm kâbusun etkisiyle kalbim göğüs kafesimi zorlarken yaşadıklarımın hangisinin gerçek hangisinin rüya olduğunu anlamam için birkaç saniye düşünmem gerekti. Kulüpte yaşananlar gözümün önüne geldiğinde hâlâ aynı kâbusun içinde olduğumuzu kabul etmek zorunda kaldım. Aslı koşarak yanıma gelirken kolumdaki serumu çıkarıp bir kenara fırlattım ve yataktan kalktım. Başım fena halde dönüyordu fakat umurumda değildi. Aslı kollarımdan tutup beni tekrar yatağa yatırmaya çalıştığında, "Bırak!" dedim dişlerimin arasından.

"Zeynep sakin ol lütfen," dedi endişeli bir tonda. "Kendine zarar vereceksin."

Hırsla kolumu savurdum, "Aslı bırak dedim, Emir'i görmem lazım, bırak kolumu!"

Gözlerimin önünde uçuşan siyah noktalara aldırmadan çıplak ayaklarımla odadan çıktım. Korumalar kapının önünde dizilmişti. Nereye gittiğimi bilmeden koridorda koşmaya başladığımda dizlerim titriyordu. Aslı önüme geçip kollarımdan tuttu. Rica edercesine gözlerine bakıp, "Emir," dedim gözyaşlarıma engel olamayarak. "Emir'e götür beni Aslı."

Aslı elini yüzüme yerleştirip yanağımı okşadı. Gözlerinde tarifi mümkün olmayan bir keder vardı. Aklıma gelen ihtimal içimi kanatırken, "Öldü mü?" dedim titreyen sesimle.

Aslı elinin tersiyle gözyaşlarını silip "Hayır hayır, ölmedi Emir, iyi olacak Zeynep inan bana..." dedi. Söyledikleri-

nin doğru olması için ömrümü feda etmeye hazırdım fakat gerçek olan Aslı'nın gözlerindeki acıydı.

"Bana doğruyu söyle Aslı, Emir öldü mü? Biz öldük mü?" dedim gözyaşlarımın arasından. Aslı kollarını boynuma dolayıp sımsıkı sarıldı.

"Emir ölmedi, ölmeyecek Zeynep. Birlikte çok güzel günleriniz olacak daha. Birbirinize destek olup tüm bu yaşananları unutacaksınız."

Kollarımda Aslı'ya sarılacak gücü bulmaktan acizdim. Değil birine sarılmak, nefes almaktan bile acizdim. Geri çekilip tekrar koridorda ilerlemeye başladım. Emir'i görmem gerekiyordu, aksi takdirde iyi olmam imkânsızdı. Merdivenlere doğru yöneldiğimde koridorun diğer ucundan bana doğru gelen Yusuf'la göz göze geldim. Koşar adım yanına gidip, "Emir nerede Yusuf?" dedim sabırsız bir telaşla. Gözleri arkamda bir noktaya kaydı. Arkamı döndüğümde Aslı kafasını sağa sola sallıyordu. Tekrar Yusuf'a dönüp "Ne oldu... Çabuk söyleyin ne oldu?" diye bağırmaya başladım. Yusuf çaresizce gözlerime bakıp ardından beni kollarının arasına aldı.

"Zeynep tamam sakin ol, Abi'nin durumu iyi, yani iyiye gidiyor, önümüzdeki birkaç saati de atlatırsa uyandıracaklar."

Allah'ım kaç saattir uyuyordum ben? Emir orada can çekişirken ben hiçbir şey olmamış gibi nasıl uyuyabiliyordum?

Kasıklarımda yine aynı sancı baş gösterince elimi karnıma götürüp Yusuf'un yüzüne baktım. Bir şey vardı. Yusuf'un gözlerini kaçırmasından, Aslı'nın bana bakışlarından belliydi, bilmediğim bir şey vardı.

"Görmek istiyorum Emir'i, lütfen!" dedim yalvarır gibi. Yusuf anlayışla başını sallayıp elini omzuma atmıştı ki genç bir hemşire telaşla yanımıza geldi. Çıplak ayaklarıma kınayan gözlerle baktıktan sonra başını olumsuz anlamda salladı "Zeynep Hanım, bu yaptığınız çok tehlikeli, vücudunuzu sıcak tutmalısınız..."

Hemşire konuşmaya devam ediyordu ancak Yusuf beni kucağına alıp hızla yürümeye başladı. Duyduklarımı kendi içimde tekrar ederken elim istemsizce karnıma gitti. Olabilir miydi? Zannettiğim şey gerçek olabilir miydi?

Daha fazla acıyı kaldıramam dediğimiz anda hep daha fazlasıyla sınanmak kaderimiz miydi? Emir'in acısı tüm kalbimi kapladı zannederken şu içimde yanan ateş de neyin nesiydi? Yusuf ve Aslı'nın bakışmalarında gizli olan o acı, varlığından bile haberdar olmadığım bebeğimin kaybının habercisi miydi?

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladığında Yusuf beni yoğun bakımın hemen önündeki sandalyelerden birine oturtup kendisi de yanıma oturdu. Söyleyecek, beni teselli edecek bir söz bulamıyordu belki ama elimi sımsıkı tutuyordu.

Diğer elim karnımda sessiz sessiz ağlarken Aslı önümde diz çöktü ve ayakkabılarını çıkarıp benim ayaklarıma giydirdi.

Ellerini dizlerime yerleştirip şefkat dolu bakışlarıyla yüzüme baktı sonra. "Ağlama kuzum, bak görürsün her şey düzelecek, Emir iyileşecek. Sen bir toparlan önce. Emir'in her zamankinden daha çok ihtiyacı var sana, sen iyi ol ki ona destek olasın."

Haklıydı Aslı. Bu defa güçlü olması gereken bendim ama kendimi o kadar aciz hissediyordum ki, nasıl toparlanacaktım, tüm bu yaşadıklarımızı nasıl unutacaktım bilmiyordum.

"Emir'i görmem lazım," dediğimde Yusuf hızla ayağa kalkıp beni de peşinden sürükledi ve bir şekilde hemşireleri ikna edip içeri girmem için kapıları açtırdı. Yoğun bakımın kapısı iki yana açıldığında tenime çarpan soğuk hava ürpermeme neden olmuştu. Bakışlarım Emir'in bir ölüden farkı olmayan, solgun yüzüne ilişti sonra. Onu öyle kablolara bağlı bir şekilde, hareketsiz yatarken görünce boğazımdan

kaçan hıçkırığa mâni olamamıştım. Elimi ağzıma kapattım hızlıca. Güçlü olmak zorundaydım. Kendime birkaç saniye izin verdikten sonra küçük adımlarla yanına gidip elini tuttum güç vermek ister gibi.

Bir an önce kalksın istiyordum. Şu lanet hastaneden bir an önce çıkalım, gözleri yine aşkla gözlerime baksın, kokusu başımı döndürsün, ben saçmalayınca kaşlarını çatıp, Zeynep diye bağırsın, anlamadığım şeyleri izah edip sonra dalga geçercesine gülsün, beni deli edip sonra dokunuşlarıyla kendini affettirsin istiyordum.

"Emir," dedim fısıltıyla... Beni hissettiğini biliyordum. "Uyan ne olur, sensiz nefes alamıyorum, boğuluyorum, ölüyorum... Sen de terk etme beni... Senden başka kimsem yok şu hayatta biliyorsun, sen benim hissettiklerimi benden daha iyi biliyorsun... Yalvarırım aç gözlerini de tutunacak bir dalım olsun... Elimi tut ki dayanacak gücüm olsun..."

O soğuk odada ne kadar kaldım bilmiyorum. Belki beş dakika, belki bir saat farkında bile değildim. Omzumda hissettiğim elle kendime geldiğimde hızla dışarı çıkıp dizlerimin üstüne çöktüm ve bağıra bağıra ağlamaya başladım.

Allah'ım ne olur yardım et... Bitsin artık bu kâbus, dayanamıyorum...

Her saniyesinde ayrı ayrı kahrolduğum saatler sonunda bir mucize gerçekleşmiş Emir'i odaya almışlardı. Hayati tehlikeyi atlattığını söylüyordu doktorlar fakat hâlâ gözlerini açmamıştı. Başucunda bekliyor, elini tutuyor, gözlerimi bir an bile solgun yüzünden ayırmıyordum. Bir uyansa, gözlerime baksa, adımı fısıldasa dünyalar benim olacaktı.

Yusuf'la ben, Emir'in başucunda bekleyişimizi sürdürürken Aslı, Kadir Amca, Cahide Yenge, Nazlı ve Salih Baba da kapının hemen ardında bekliyorlardı. Ayrıca iki polis memuru da bir saniye bile kapıdan ayrılmıyordu.

Ve nihayet saatlerdir süren karanlığım Emir'in gözlerini aralamasıyla bir anda son buldu. Güneş yeniden doğdu,

dünya tekrar dönmeye başladı, karanlık geceler gündüze döndü. Oturduğum sandalyeden hızla doğrulup heyecanla aşığı olduğum gözlerine baktım. Bu defa sevinç gözyaşlarıydı döktüğüm.

Emir gözlerime uzun uzun bakıp, "Zeynep," diye fısıldadı boğuk çıkan sesiyle. Yüzünü ellerimin arasına alıp önce dudaklarını ardından yanaklarını, alnını, boynunu hasretle öperken ikinci kez dünyaya gelmiş gibiydim. "Canım," dedim gözlerine bakıp. "Kalbim, ruhum, her şeyim... Şükürler olsun... Allah'ım şükürler olsun..."

Yusuf yatağın diğer tarafına yanaşıp elini tuttuğunda Emir doğrulmaya çalıştı fakat başaramadı, acıyla yüzünü buruşturup başını tekrar yastığa bıraktı.

"Abi ne yapıyorsun?" dedi Yusuf elini omzuna yerleştirip. Kaçamak bakışlarla Emir'in soru işaretleriyle dolu gözlerine bakıyordu. Ellerimi yüzünden çekip elini avuçlarımın arasına aldım gitmesinden korkar gibi. Kapı açıldı sonra, dışarıda bekleyen herkes sevinçle odaya daldı. Ben gözlerimi bir an olsun Emir'in endişeyle gölgelenmiş yüzünden ayırmazken herkes teker teker dualarla, şükürlerle, sevinç gözyaşlarıyla yanımıza geldi. Emir ifadesiz bakışlarını karşı duvarda bir noktaya dikmişti. Canımı ne kadar yaktığının farkında bile değildi muhtemelen. Bir bakışıyla bana tüm yaşadıklarımı unutturabilecekken, ısrarla gözlerime bakmıyordu.

"Çıkın," dedi sonra itiraz kabul etmeyen bir tonda. "Yusuf sen kal!"

Beni de istemiyordu fakat umursamadım. Büyük bir felaketin eşiğinden dönmüştük, daha doğrusu felaketin altında kalmıştık ve hepimizden çok Emir yara almıştı. Bunun farkındaydım. Herkes birbirinin gözlerine bakıp sessizce odayı terk ederken yerimden kıpırdamadım ve avucumun içindeki eli daha sıkı tuttum. Sıcaklığına hasret kaldığım kara gözleri gözlerimi buldu. Git, diyordu bakışlarıyla. Ba-

şımı sağa sola sallayıp, "Gitmem..." dedim gözümden yaşlar akarken. "Gidemem."

Emir ne kadar kararlı olduğumu anladığı için mi yoksa sabırsızlandığı için mi bilmiyorum Yusuf'a döndü tekrar. "Kim yaptı?" dedi dişlerini sıkarak. Yine öfkesi gözünü kör etmiş, ruhunda açılan yaralar vücudundaki yaraların üstüne kalın bir perde çekmişti.

"Duran'ın işi kesin ama Bekir de işin içinde olabilir," dedi Yusuf kati bir sesle. "Duran puştu tek başına bu kadarına cesaret edemez."

Emir ellerini yumruk yapıp Yusuf'un gözlerine baktı. Aralarında anlam veremediğim bir bakışma oldu ve Yusuf gözlerini kaçırıp bize sırtını döndü. Başını yukarı doğru kaldırınca ağlamamak için direndiğini anlamıştım.

"Kim?" dedi Emir ölümcül bir tınıda. Neden bahsettiğini anlamıyordum. Yusuf bu defa alnını duvara yaslayıp avuç içlerini duvara bastırdı. Emir, "Konuşsana Yusuf!" diye duvarları inletti.

"Mert," diye fısıldadı sonra Yusuf hiç kıpırdamadan. "Kardeşime kıydılar..."

Yaşadığım şok nedeniyle nefesim kesilirken yaşlı gözlerle Emir'in yüzüne baktım. Dudaklarını mühürlemiş, öylece duvara bakıyordu. Gözlerinin akı bir anda kıpkırmızı olmuştu. Bağırmasını, etrafa küfürler savurmasını ya da içindeki acıyı gözyaşlarıyla dışarı atmasını bekledim ama yapmadı. Öylece baktı. Acıyla, kederle, ıstırapla öylece baktı. Tüm üzüntülerimi bir kenara itip yanına oturdum ve yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerime bakmasını sağladım. Bakışları bir kaya kadar sert bir o kadar acımasızdı ama umursamadım.

"Senin bir suçun yok," dedim neler hissettiğini çok iyi bildiğim için. "Kendine bunu yapma."

Ben boş teselli cümleleri kurarken üzerimdeki hastane önlüğüne kaydı gözleri. Gözlerini kısıp sessiz sorularını

bana yönelttiğinde, "İyiyim" dedim gülümsemeye çalışarak. "Sadece..." biraz başım döndü diyecektim fakat gözlerimden akan yaşlar cümlemi bitirmeme izin vermedi. Tek elimle gözyaşlarımı silip tekrar gülümsedim ama Emir'in yüzündeki ifade her geçen saniye daha da sertleşiyordu. Bakışlarını Yusuf'a çevirdi. Yusuf sırtını duvara yaslamış, tükenmiş bir halde bizi izliyordu. Gözlerinin içine baktım. Benim bile duymaya hazır olmadığım şeyi bu haldeyken ona söylememesi için gözlerinin içine baktım. Fakat Emir'in güvenini boşa çıkartmadı yine. "Bebek," dedi yumruğunu ritmik bir şekilde arkasındaki duvara vururken, "Bir bebeğiniz olacakmış ama ben onu da koruyamadım. Allah benim belamı versin ki, ben hiçbirinizi koruyamadım..."

Şu an kendi üzüntüm umurumda bile değildi. Emir'in ifadesiz yüzü, donuk bakışları, Yusuf'un perişan hali dayanılacak gibi değildi.

Daha fazla dayanamayacağımı anlayınca, "Ben üzerimi değiştirip..." dedim fakat sonunu getiremedim yine. Gözyaşlarımı görmesinler diye hızla ayağa kalkıp kapıya yöneldim.

Emir bileğime doladığı parmaklarıyla gitmeme engel oldu. Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu fakat beni kendine doğru çekip gözlerime bakınca çaresizce boyun eğdim. Yüzümü boynuna gömüp sessiz sessiz ağlarken elini saçlarımın arasından geçirip, "Ağlama," dedi ruhumu paramparça eden ses tonuyla. Ağlamak istemiyordum, Emir daha fazla üzülsün istemiyordum. Yanağını alnıma yaslayıp diğer elini omzuma koyduğunda kokusunu doya doya içime çektim. Ait olduğum yerde olmanın huzuruyla mabedime daha da sokulurken Emir'in yaşadığı suçluluk duygusunu tüm benliğimde hissedebiliyordum. Kendini suçladığını biliyordum.

Başımı kaldırıp elimi yüzünde gezdirirken, "Ağlamıyorum," dedim gözyaşlarımın arasından gülümseyerek. "Sen gözlerini açtın ya, ben artık ağlamıyorum."

Emir öfke ve acıyla harmanlanmış bakışlarını benden çektiğinde dün gece yaşananların uzun süre yakamızı bırakmayacağını anlamıştım. Emir'in hırsı her şeyi yakıp kavururken beni de içine atacak, etlerimi lime lime edecekti biliyordum. Ama dayanacaktım. Ne yaparsa yapsın hep yanında olacak, eski Emir'i geri getirecektim.

Ellerimi yüzünden çekip doğrulurken kapı çaldı ve kapının önünde bekleyen polisler odaya girdi. İşin bir de bu boyutu vardı ve Emir'in bu konuda ne yapacağıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Olay çoktan gazete manşetlerine çıkmış olmalıydı ve bir kumarhane baskınının yaratacağı gündem beni fazlasıyla ürkütüyordu.

Emir yüzüme bakmadan, "Zeynep dışarı!" dediğinde kalmak istiyordum, fakat ses tonu buna izin vermeyeceğini çok net bir şekilde ifade ediyordu. İtiraz etmenin faydasız olduğunu bildiğim için eğilip usulca yanağından öptüm. Emir yine gözlerini kaçırdı bir yabancıymışım gibi.

Odadan çıktıktan sonra Aslı'yla beraber benim kaldığım odaya gidip üzerimdeki hastane kıyafetinden kurtuldum ve Aslı'nın getirdiği eşofmanlarımı giydim. Banyoya girip elimi yüzümü yıkadıktan sonra tekrar odaya döndüğümde karşımda duran kişi benim için sürpriz olmuştu.

Babam, iki adımda yanıma gelip endişeli bir yüz ifadesiyle, "Zeynep," dediğinde ne tepki vereceğimi bilemedim. Dün geceden bu yana yeterince sarsılmıştım, bir duygusal çöküntüyü daha kaldıracak gücüm yoktu. "İyi misin?" dediğinde, "İyiyim teşekkür ederim," dedim düz bir sesle. Ne duymuştu, duyduklarını nasıl yorumlamıştı bilmiyordum fakat kaşlarının çatılmasından rahatsızlığını fark etmiştim.

"Zeynep senin için endişeleniyorum ve kocanın sana daha fazla zarar vermesini istemiyorum. Sen kabul etsen de etmesen de ben senin babanım ve seni korumak benim görevim. Hemen şimdi benimle gelmeni ve bu saçmalık bi-

tene kadar yanımda kalmanı istiyorum senden. Hatta mümkünse daha sonra da..."

Bir an şaka yapıyor sandım fakat bakışları ne kadar ciddi olduğunun kanıtlar nitelikteydi. Beni Emir'den uzak tutarak koruyacağını söylüyordu ve bunu söyleyen annemi yüzüstü bırakıp giden, yıllardır varlığımdan bihaber, mutlu mesut çocuklarını büyüten adamdı.

Elimle kapıyı gösterip, "Hemen şimdi gidin yoksa kalbinizi kıracağım..." dedim öfkeyle. "Beni korumak size kalmadı!" Babam itiraz etmek için ağzını açmıştı ki Aslı yanında korumalarla birlikte gelip öldürücü bakışlarıyla babamın karşısına dikildi.

"Zeynep'i duydun Metin Bey. Hemen şimdi çık git, zor kullanmak mecburiyetinde bırakma beni!"

Korumalar Aslı'nın arkasında hareketlendiğinde babam tek elini havaya kaldırıp bana döndü.

"Olay çıkarmak niyetinde değilim Zeynep, tek istediğim bir baban olduğunu unutmaman. Ne zaman ihtiyacın olursa yanında olacağımı bil ve lütfen hatamı telafi etmeme izin ver."

Babam arkasını dönüp giderken Aslı'yla göz göze geldim. Kafamın içinde bir bomba vardı sanki ve patlamasına ramak kalmıştı. Olaylar o kadar üst üste gelmişti ki Mert'in ölümü haber bültenlerinde en sonda verilen önemsiz bir haber gibi kalmıştı. Oysa Mert, Emir'in can yoldaşıydı, Yusuf sağ koluysa Mert de sol koluydu.

"Aslı telefonunu verir misin?" dedim içimde yanan ateşi bastırmaya çalışarak.

Aslı cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattığında internete girip haber sitelerinde dolaşmaya başladım.

"İstanbul'da dehşet gecesi!"

"Kanlı kumarhane baskını!"

"İstanbul'un göbeğinde kırk üç ölü!"

"Büyük hesaplaşma, Şişli'de silahlar konuştu!"

Aslı ne yaptığımı anlayıp telefonu elimden çekerken gözümün önünde geceye dair dehşet dolu görüntüler uçuşuyordu. Kırk üç ölü, yitip giden kırk üç can ve bunun vicdan azabıyla yitip gitmek üzere olan bir adam...

Aslı elini yanağıma koyup, "Zeynep, canım üzülme ne olur," dedi. "Çok hassas bir dönemden geçiyorsunuz ve şu an senin yapman gereken güçlü olup Emir'e destek olmak. Kendini daha fazla yıpratma lütfen."

"Biliyorum Aslı, biliyorum da nasıl başaracağım onu bilmiyorum. Bebeğimin acısı içimde büyürken, Emir gözlerime bir yabancı gibi bakarken nasıl iyi olabilirim?"

Aslı ellerimi tutup, "Olacaksın kuzum," dedi umutla. "Güzel günleri düşünüp bu günlerin üstesinden geleceğiz. Önümüzde koca bir ömür var ve günün birinde kocaman bir aile olup çocuklarımızı birlikte büyüteceğiz."

Dün geceden sonra o kadar uzak geliyordu ki kurduğu hayaller. "Umarım," dedim umutsuzca.

Aslı'nın ısrarlarıyla birkaç kaşık çorba yedikten sonra tekrar Emir'in odasına gittim. Emir gözleri kapalı bir şekilde yatıyordu. Nazlı da odadaydı. Yatağın yanındaki sandalyeye oturmuş sessizce bir şeyler mırıldanıyordu. Eli Emir'in elinin üstündeydi. Benim gelişimden hiçbir şekilde rahatsız olmamıştı fakat ben gördüğüm sahneden fazlasıyla rahatsız olmuştum. Duvar kenarında dikilen Yusuf'a çevirdim bakışlarımı. Ruhen burada olmadığını anlamam zor olmamıştı. Yanına gidip kolunu tuttum ve "Sen çık biraz hava al Yusuf, ben buradayım," dedim.

Yusuf çıkarken Emir gözlerini aralamış, "Su," demişti inler gibi. Hemen hareketlenip elimi su şişesine uzattım fakat Nazlı benden önce davranıp suyu bardağa doldurdu ve Emir'in başını eliyle kaldırıp bardağı dudaklarına götürdü. Emir sudan birkaç yudum alıp geri çekilirken Nazlı bardağı yerine bırakıp Emir'in yastığını düzeltti. "Yatağı

biraz kaldırmamı ister misin canım? Ya da uyu istersen biraz daha, ağrın varsa hemen hemşireyi çağırabilirim, yarım saat sonra..."

"Nazlı sus," dedi Emir sıkılmışçasına. "İyiyim gerek yok!"

"Tamam tamam sustum, sinirlenme hemen. Elimde değil endişeleniyorum senin için, çok korkuttun bizi Emir, sana bir şey olsaydı..."

Nazlı'nın dolan gözlerine karşılık, "Ölmedim işte Nazlı, uzatma!" dedi Emir sert bit şekilde. Ben aptal gibi ikisinin konuşmalarını dinlerken Emir nihayet farkıma vardı ve soğuk bakışlarıyla gözlerime baktı. Ne kadar üzgün olduğunu biliyordum fakat bana böyle uzak davranmasına anlam veremiyordum. Ruhumda açılan yaraları iyileştirebilecek tek kişiyken, aramıza koyduğu mesafelerle o yaraları daha çok kanatıyordu.

Ben ağzından çıkacak umut verici bir kelime için gözlerimle yalvarırken, "Yusuf seni eve götürsün, bu halde koşturup durma!" dedi acımasızca. Bu halde derken bebeğimizi kaybetmemden bahsediyordu sanırım. Aklı sıra beni düşünüyordu.

"Gerek yok iyiyim ben," dedim iyi olmadığımı haykıran sesimle. Aynı şekilde yüzüme bakmaya devam etti.

"Eve git dedim Zeynep, yorma beni!"

Lanet olası gözlerim dolunca Nazlı'nın yanında ağlamamak için kendimi dışarı attım. Kendime söz vermiştim, Emir ne yaparsa yapsın yanında olacaktım ve görünen o ki bu süre zarfında zor bir sınavdan geçecektim. Derdi neydi tam olarak çözemiyordum. Kafasında nasıl bir saçmalık kurduğunu bilmiyordum fakat ne olursa olsun atlatacaktık, bu günlerin üstesinden gelecektik.

Kapının önündeki sandalyelerden birine oturup kendimce çözüm yolları bulmaya çalışırken Yusuf ve Aslı geldi yanıma. Yusuf'a bakıp, "Beni istemiyor yanında, eve git-

memi söyledi," dediğimde kaşlarını çatıp içeri girdi. Nazlı hâlâ içerdeydi ve benim yapamadığımı o yapıyordu... Kocama destek oluyordu.

On dakika sonra Yusuf odadan çıktığında burnundan soluyordu adeta. Tüm ısrarlarımıza rağmen ne olduğunu söylememiş, sigara içme bahanesiyle dışarı çıkmıştı.

Gece, Emir uyuyunca Nazlı da eve gitmişti nihayet fakat giderken attığı imalı bakış beni huzursuz etmeye yetmişti. Aslı'yı ikna edip dinlenmesi için eve gönderdikten sonra sessizce Emir'in odasına girip yatağa oturdum. Muhtemelen ilaçların etkisiyle, uyanmamıştı. Şu an o kadar sakin, huzurlu görünüyordu ki gözlerini açtığında yine acımasız bakışlarına maruz kalacağıma inanmak güçtü. Ayakkabılarımı çıkarıp yanına uzandığımda hafifçe kıpırdansa da neyse ki uyanmadı. Nefesimi tutup göğsündeki yaraya dikkat ederek kolumu karnında yerleştirdim ve yüzümü boynuna gizleyip hasret kaldığım sıcaklığına teslim ettim yorgun bedenimi. Gözlerimi kapatıp bebeğim için sessizce gözyaşı dökerken huzursuz bir uykuya yenik düşmüştüm.

Saçlarımı okşayan parmakların hissettirdiği huzurla gözlerimi aralayıp kokusunu içime çektiğimde bedeninin bir anda gerildiğini hissettim ve hemen gözlerimi kapatıp uyuduğuma dair mırıltılar çıkardım. Emir gevşeyip elini tekrar saçlarımda gezdirmeye başladı. Dudaklarını alnıma yaslamış, ara ara öpücükler konduruyor, kokumu içine hapsetmek ister gibi derin nefesler alıyordu. Tek istediğim buydu işte; sadece sarılsa yeterdi acılarımı dindirmeye ama yapmıyordu. Bana yaklaşmadığı gibi bakışlarıyla beni de durduruyor, aramızdaki mesafeyi aşmama izin vermiyordu.

Uyandığımı anlamasın diye nefes almaya dahi korkuyordum. Saatler boyunca hiç kıpırdamadan öylece durdum. Emir'in dile getirmediği acısının parmak uçlarından ruhuma aktığını hissediyordum. Acısı dinecekse eğer günlerce

hareketsiz kalmaya razıydım. Yeter ki iyi olsun, yeter ki sevdiğim adam geri dönsün, tüm acıları ben çekmeye razıydım.

Sabah Yusuf'un sesiyle gözlerimi araladığımda Emir elini dudaklarına götürmüş, Yusuf'a sessiz olmasını işaret ediyordu. Benim uyandığımı fark edince omzumdaki elini hızlıca geri çekti. Yüzü anlamadığım bir şekilde gölgelenmişti. Hemen yatakta doğrulup ayakkabılarımı giydikten sonra saçlarımı düzelttim ve "Günaydın," dedim her şey çok normalmiş gibi. "Ben... Uyuyakalmışım, umarım rahatsız olmamışsındır?"

Emir cevap vermek yerine Yusuf'a dönüp anlamadığım bir ifadeyle gözlerine baktı. Gözleriyle sorduğu soru Yusuf tarafından sessizce onaylanmıştı. Ben neler döndüğünü anlamaya çalışırken Yusuf elindeki takım elbiseyi yatağın ayakucuna bıraktı. Bugün Mert ve hayatını kaybeden korumaların cenaze töreni vardı. Emir'in yatakta doğrulması bile yanlışken törene katılmaya karar vermişti anlaşılan.

Yusuf'a takım elbiseyi gösterip, "Bu ne?" dediğimde başıyla Emir'i gösterdi. "Saçmalama Emir, bu halde yataktan kalkmayı düşünmüyorsun herhalde!" dedim sitemkâr bir tonda. Emir söylediklerime cevap verme gereği bile duymadan Yusuf'a döndü.

"Yusuf Zeynep'i eve götür, kapıya da bin tane koruma dik. Kuş uçarsa senden bilirim ona göre!"

Bu kadarı çok fazlaydı. İzin veremezdim. Emir bu hastaneden çıktığında aylarca, belki yıllarca cezaevinde kalabilirdi. Ondan ayrı kalacağım günleri düşünmeye bile korkarken nasıl bırakıp gidebilirdim? Sırtımı duvara yaslayıp ellerimi arkamda birleştirirken, "Yapma," dedim yalvarırcasına. Emir'in ifadesiz bakışları oklarını kalbime fırlatmış, gözyaşlarım çoktan yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı.

"Yalvarırım yapma, beni gönderme..." dedim titreyen sesimle. "Her şey yeterince zor zaten, bir de sensiz bırakma... Dayanamam..."

Gözyaşlarımı silip öne doğru bir adım attığımda Emir üstündeki pikeyi fırlatıp öfkeyle ayağa kalktı. Acı çektiği yüzünden anlaşılıyordu ancak ne Yusuf ne de ben bir şey söyleyecek cesareti bulamıyorduk. Emir bana doğru iki adım attığında Yusuf daha fazla dayanamayıp kendini dışarı attı.

"Dayanacaksın Zeynep," dedi Emir işaret parmağını gözüme sokarcasına. Sesi odada yankılanırken söyleyeceklerini duymamak için kapıya doğru yöneldim ancak bileğimden yakalayıp beni kendine doğru çevirdi.

"Dayanacaksın, güçlü olacaksın, ben hiç olmamışım gibi hayatına devam edeceksin!"

"Yapamam..." dediğimde sesini daha da yükseltti.

"Yapacaksın! Üzülmeyeceksin, ağlamayacaksın, bu yaşadıklarının üstüne bir sünger çekip sıfırdan başlayacaksın!"

Duyduklarımın şokuyla nefes almakta bile zorlanırken güçlükle konuşmaya çalıştım.

"Ne diyorsun Emir sen? Sen hiç olmamışsın gibi nasıl yaşarım, nasıl dayanırım? Bu kadar ucuz mu sevmek, kolay mı öyle içinden söküp atmak? Yapma Emir... Ne olur yapma! Bu sevmekse sevme beni, korumaksa amacın koruma istemiyorum... Sensiz nefes almaktansa yanı başında ölmeye razıyım görmüyor musun?"

Emir dişlerini sıkıp ne yapacağını bilmez bir halde gözlerime baktıktan sonra bileğimi bıraktı ve yanındaki sandalyeyi aldığı gibi kapıya fırlattı. Hırsını alamayıp bu defa yemek sehpasına yönelince önüne geçip bileklerinden tuttum ve gücüm yettiğince kendine bir zarar vermesine engel olmaya çalıştım. Göğsündeki bandaj bir anda kırmızıya boyanmıştı ama bıraksam tüm hastaneyi yerle bir edecek gibi bir hali vardı. Yusuf kapıyı açıp içeri daldığında "Çıkın dışarı!" diye bağırdı bu defa ellerimden kurtulup kendini yatağa bırakırken. Gözlerini gözlerime dikmiş, benden vazgeçtiğini haykırıyordu adeta.

Yusuf'un elleri yumruk halini alırken dışarı çıkıp kapıyı kapattı. İçimde kopan fırtınalara aldırmadan bir adım öne çıktım ve ellerimi saçlarının arasından geçirip başını göğsüme yasladım. Kollarımı boynuna dolayıp saçlarını okşamaya başladığımda öfkeden titriyordu hâlâ.

"Bırakmam seni," dedim çaresizce. "Bırakamam..."

Kendi içimde bunun anlık bir sinir krizi, bir öfke nöbeti olduğunu düşünüyordum fakat Emir kollarımdan tutup beni kendinden uzaklaştırdı. Gözleri hâlâ soğuk bakışlarını muhafaza ederken, "Bırakacaksın!" dedi kati bir tonda ve karşı koymama fırsat vermeden paramparça olan kalbime son darbeyi de indirdi.

"Boşanıyoruz..."

Emir'in şuursuzca sarf ettiği o uğursuz kelimeyle birlikte dudaklarımdan anlamsız bir kahkaha döküldü. Hemen ardından gözlerimi kısıp hayretler içinde gözlerine baktım. "Anlamadım!"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan yatağın ayakucuna doğru uzandı ve takım elbisesinin altından bir dosya çıkarıp bana doğru uzattı.

"Gayet iyi anladın Zeynep, boşanıyoruz dedim. Bir an önce imzala şu kâğıtları. Zorluk çıkarma!"

Başımdan aşağı kızgın lavlar dökülüyordu sanki. Alevleri kalbime vuran lavlara aldırmadan öne doğru çıkıp Emir'in elindeki dosyayı aldım ve hırsla yere fırlattım.

"Ölürüm de imzalamam! Anlaşılan kurşunlar göğsüne değil beynine isabet etmiş senin ama benim aklım başımda çok şükür. Bak Emir, ne düşünüyorsun, nasıl bir saçmalığa inanıyorsun bilmiyorum fakat şu yaptığına bir son ver artık. Tamam, haklısın, zor bir dönemden geçiyorsun..."

"Kes şunu Zeynep!" dedi tahammülsüz bir öfkeyle. "Ben kararımı verdim ve sen her ne kadar farkında olmasan da senin için en doğrusu bu. Maddi olarak sıkıntı çekmeyeceğinden emin olabilirsin, ömrünün sonuna kadar..."

Avuç içimde hissettiğim sızıyla birlikte odanın duvarlarında tiz bir ses yankılandı. Emir'in yanağına hızla çarpan elim ateşe dokunmuşçasına yanarken, "Sakın..." dedim öfkeyle, "Sakın o cümlenin sonunu getirme!"

Yaşadığım hayal kırıklığı öylesine büyüktü ki, tüm vücudum zangır zangır titriyordu. Emir ilk şoku atlattıktan sonra başını hafifçe iki yana salladı. Gözlerinin üstüne çöken kara bulutlar ne hissettiğini anlamama izin vermiyordu. Avuç içimde hissettiğim sızı kalbime doğru yol alırken ağzından çıkabilecek herhangi kötü bir sözü duymamak, aramızdaki köprüleri tamamen yıkmamak için kendimi dışarı attım. Ben her şeyi yoluna koyma hayalleri kurarken, Emir çoktan gemileri yakmıştı da haberim yoktu.

Koridorda kızgın bir boğa gibi dolanırken Yusuf bir elinde çay diğerinde simitle yanıma geldi. Bir terslik olduğunu anlaması fazla sürmemişti. Başını iki yana sallayıp, "Ne oldu?" diye sorduğunda tüm sinirimi ona yönelttim tabii.

"Ne mi oldu? Bir de utanmadan soruyor musun ne olduğunu? Sen hazırlatmadın mı o lanet olasıca boşanma protokolünü Yusuf? Nasıl yaparsın böyle bir şeyi? Hadi o içerdeki öküz bir travma yaşıyor, buhran geçiriyor diyelim... Sana ne oluyor da koşa koşa gidip çok gerekliymiş gibi o evrakları eline veriyorsun? Yazıklar olsun ikinizi de!"

"Zeynep o sesini kıs yoksa o öküz dediğin şimdi ikimizi de doğrayacak," dedi Yusuf dişlerinin arasından. "Adam kahrından canlı cenazeye dönmüş, hırsından İstanbul'u yakacak sen tutmuş ne diyorsun? Kolaydı çünkü karşı çıkmak!"

"Ne yani şimdi biz kuzu kuzu boşanacak mıyız Emir Efendi sinirlenmesin diye? Bu nasıl bir bencillik, nasıl bir manyaklık Yusuf? Hepimiz üzülüyoruz, hepimiz perişan olduk, benim canımdan can koptu acısını yaşayamadım bile... Bu mu çözüm şimdi? Boşanmak mı? Kusura bakma ama bu aptallıktan başka bir şey değil!"

Yusuf elindeki çay ve simidi duvar kenarındaki sandalyeye bıraktıktan sonra "Tamam Zeynep bir sakin ol," dedi makul bir tonda. "Kafam çorbaya döndü zaten, biraz düşünelim bir çıkar yol buluruz elbet. Abi'nin seni bırakabileceğine hiç ihtimal vermiyorum ben. Aklı başına gelsin de bir, konuşur halledersiniz."

Ellerimi belime yerleştirip, "Aklını başına getirdim ben onun, merak etme sen!" dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. Yusuf dehşetle gözlerini açtı.

"Ne yaptın Zeynep? Adamı iyice dellendirip de bir saçmalık yaptırma Allah'ını seversen."

Attığım tokadı düşününce içim pişmanlıkla doldu bir an. Daha dün vücudundan üç kurşun çıkarmışlardı ve ben öfkemin kurbanı olup hasta adama tokat atmıştım. Benim endişeli yüzüm Yusuf'u da korkutmuş olacak ki kolumu tutup, "Ne yaptın diyorum Zeynep?" dedi sabırsızca.

Kolumu savurup, "Tokat attım ama hak etti," dedim öfkeyle. Yusuf iki elini birden havaya kaldırdı.

"Bravo Zeynep, bravo! Yemin ederim ikiniz birbirinizi çok güzel bulmuşsunuz ama olan gariban Yusuf'a oluyor arada. Ahtım olsun ayrıldığınız gün kırk tane kurban keseceğim, bu ne arkadaş?"

"Of Yusuf çok konuşma da git bak şuna," dedim pişmanlıkla. "Yarası da kanamıştı. Of Allah'ım ya... Yanına da gidemem şimdi delirmiştir iyice!"

"Tabii ya delirmiştir, at Yusuf'u önüne. Bıktım usandım yemin ederim. Düş önüme yediğin haltı temizle Zeynep. Adam feleğin sillesini yemiş zaten, bir de üstüne sen vuruyorsun. Biraz alttan alsan ölürsün çünkü!"

Yusuf bir taraftan söylenirken bir taraftan da odanın kapısını açıp geçmem için kenara çekildi. Ne kadar korksam da Emir'in ne halde olduğunu görmem gerekiyordu. Ürkek adımlarla içeri girdiğimde Emir takım elbisesini giymiş Azrail gibi odada dikiliyordu. Ben kapının önünde sessizce

beklerken keskin bakışlarını gözlerime dikerek, hiç konuşmadan beni yerin dibine sokmayı başarıyordu. Haklı olduğumdan yüzde yüz emindim fakat Emir'in yüzündeki ifade beni kendi içimde çelişkiye düşürüyordu. Tamam, biraz ileri gitmiş olabilirdim fakat tokat attığım için değil, yaralı bir adama tokat attığım için hatalıydım. Yoksa aynı sözleri yine söylese tepkim yine aynı olurdu, bundan emindim.

Yusuf, "Abi doktor gelsin de öyle çıkalım, daha dün ameliyattan çıktın enfeksiyon falan kapar sonra..." deyince ben de bir cesaret Emir'in yanına gidip konuşmaya başladım. Yüzüne bakamıyordum.

"Yusuf haklı Emir... Senin şu an hiç kıpırdamadan yatıyor olman gerekiyor. Hem yarana da bir baksınlar, kanıyordu. Doktorun bu halde dışarı çıkmana izin vereceğini hiç sanmıyorum, biraz dikkat et kendine ne olur."

Emir tepki vermeyince başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerindeki acı içimi kanatıyordu. Ne kadar gizlemeye çalışsa da içi yanıyordu biliyordum. Başta bebeğimizin acısı, Mert'in ölümü, ölen onlarca insanın vicdan azabı içinde büyüdükçe büyüyor, kalbi taş kesiliyordu muhtemelen. Acısını dışa vurmak yerine duygularını bertaraf etmeyi seçtiği için de, bana ne yaptığını görmüyordu. Ya da görmek istemiyordu.

"Yusuf koş doktoru getir hemen," dediğimde Emir'in itiraz etmesine fırsat vermeden odadan çıktı Yusuf. Tedirgin bir şekilde yerdeki şekilleri inceleyip özellikle Emir'e bakmıyordum çünkü aramızdaki bu soğukluktan nefret ediyordum. Neyse ki Yusuf çok geçmeden yanında bir doktor ve hemşireyle birlikte geri döndü. Hemşire elindeki malzemeleri yatağa bırakıp, "Emir Bey şöyle oturun lütfen," dediğinde Emir kaşlarını çatıp kapıya doğru yöneldi. "Gerek yok pansumana falan, işinize bakın!"

Emir'in kim olduğunu gazetelerden öğrendiklerini düşündüğüm doktor ve hemşire muma dönmüştü. Tam ka-

pıdan çıkmak üzereyken önüne geçip, "Emir yapma lütfen, hadi gel bir baksınlar yarana," dedim sert bakışlarını umursamadan. Yine aynı şekilde, "Gerek yok!" dedi gözlerime bakmadan. Kolundan tutup yatağa doğru çekiştirdim ve zor da olsa oturtmayı başardım.

"Gerek var işte, bu ne ya çocuk gibi!" diye söylenirken bir taraftan da aceleyle ceketinin yakasını tutup omzundan aşağı doğru çekiştirdim. Emir oflamaya başladığında bu defa gömleğinin düğmelerine uzandım. Ellerini ellerimin üzerine koyup, "Bırak!" dedi yüzüme bakmadan. Ellerimde ellerinin sıcaklığını, tenimde nefesini hissedince, bir de böyle iki yabancı gibi olduğumuzu düşününce gözlerime yaşlar hücum etmişti. İstiyordum işte. Ölesiye istiyordum hem de. Güçlü kollarıyla bedenimi sarsın, başımı göğsüne yaslasın, saçlarımı okşayıp, "Geçecek," desin... "Yanındayım," desin... "Senin kimseye ihtiyacın yok, ben varım," desin istiyordum. Hepsinden önemlisi bana hissettirdiği güven duygusuna ihtiyacım vardı. Hayatımda ilk defa kendimi kayıtsız şartsız birine teslim etmiştim ve şu an yokuş aşağı yuvarlandığımı hissediyordum. Yere çakılmam an meselesiyken Emir ısrarla beni görmezden geliyor, elini uzatıp da elimi tutmuyordu.

Gözümden firar eden bir damla yaş yanağımdan süzüldüğünde sessizce geri çekildim. Emir'in gömleğinin düğmelerini açmasını ardından hemşirenin gömleğini çıkarıp dikkatli bir şekilde bandajı açmasını izledim. Keşke izlemeseydim. Tam göğüs kafesinin ortasındaki çukuru görünce hastane başıma yıkılmıştı sanki. Günlerdir yutkunduğum tüm acılar bir bir boğazıma dizilmiş, dudaklarımdan acı bir hıçkırık yükselmişti. Gözlerimi göğsündeki yaradan uzaklaştırıp gözlerine baktım kederle. Bakışlarındaki yara göğsündeki yaradan daha ağırdı.

Kalbimin bir kez daha paramparça olduğunu hissettiğimde ellerimi yüzüme kapatıp omuzlarım sarsıla sarsıla

ağlamaya başladım. Sinirlerim alt üst olmuştu. Ruh sağlığım her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. Hayatımın en mutlu günlerini yaşarken bir anda her şey tepetaklak olmuştu ve önümüzdeki günlerin getireceği zorluklara dayanmak için içimde en ufak bir umut kırıntısı dahi yoktu.

Omzuma dokunan elle birlikte derin bir nefes alıp gözyaşlarımı sildim. Hâlâ iç çekiyordum. Yusuf beni kendine doğru çekip sarıldığında alnımı omzuna yaslayıp sakinleşmeye çalıştım.

"Zeynep, gel seni eve götüreyim," dedi Yusuf sırtımı sıvazlarken. "Biraz dinlen kendine gel, istediğin zaman yine gelirsin."

Başımı sallayarak onay verdim Yusuf'a. "Hadi," dediğinde son kez dönüp Emir'in gözlerine baktım. İçim buz kesti yine. Günlerdir maruz kaldığım soğuk bakışların etkisiyle düşüncelerim yavaş yavaş şekil değiştiriyordu. Emir'in beni çok sevdiği için değil de, yeterince sevmediği için benden bu kadar çabuk uzaklaşabildiğini kabullenmeye başlıyordum.

Tekrar Yusuf'a dönüp, "Senin gelmene gerek yok, burada kalsan daha iyi," dedim ifadesiz bir tonda. "Beni eve götürsünler, üzerimi değiştirir oradan mezarlığa geçerim."

Emir, "Cenaze törenine katılmıyorsun!" diyerek sözümü bıçak gibi kesti. Bitkin bir halde yüzüne baktığımda gömleğinin düğmelerini ilikliyordu ve benim artık itiraz edecek gücüm kalmamıştı.

Hiçbir şey söylemeden odadan çıkıp bir koruma ordusuyla birlikte eve gittim. Kendimi tükenmiş hissediyordum. Geleceğe dair en ufak bir umudum kalmamıştı. Çektiğim acı ruhuma fazla geliyordu fakat insanın kaderi değişmiyordu işte; yine tek başıma ayakta kalmaya çalışıyordum.

Emine Hanım'ı evine gönderip ılık bir duş aldıktan sonra kendimi yatağa bıraktım. Kafam karmakarışıktı. Yarının bize ne getireceğine dair hiçbir fikrim yokken, kalbimde

KAKTUSUN

açılan bu yaralarla nasıl baş edeceğimi hiç bilmiyordum. Kopuk kopuk birkaç saatlik uykunun ardından Yusuf'u aramak için yataktan kalktım fakat telefonum yoktu yine. En son o gece çantama koyduğumu hatırlıyordum. O hengâmede kim bilir ne olmuştu?

Oflayarak aşağı inip kapıdaki korumalardan birinin telefonuyla Yusuf'u aradım. Hastaneye gidebilmek için icazet alıyordum resmen ama çaktırmamaya çalıştım.

"Yusuf benim Zeynep," dedim telefonu açtığında. "Birazdan çıkacağım, bir şey lazım mı diye soracaktım?"

"Gelmesen daha iyi Zeynep," dedi mahcup bir tonda. "Yarın gelirsin." Bunun kendi fikri olmadığını tabii ki biliyordum. Daha fazla yüzsüzlük yapmayı midem kaldırmadığı için, "Peki Yusuf, öyle olsun," dedim ve telefonu kapattım.

İçeri girdikten sonra evdeki ölüm sessizliğini bastırabilmek umuduyla televizyonu açıp saçma sapan bir dizinin tekrarını izlemeye başladım. Yarım saat boyunca tek yaptığım boş gözlerle ekrana bakmak olmuştu. Yarım saatin sonunda savaş meydanına dönen zihnimden alevler yükseliyordu artık. Başım çatlıyordu. Zilin sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp kapıyı açtım. Aslı gelmişti. "İyi ki geldin," dedim boynuna sarılıp.

"Yusuf evde olduğunu söyleyince dersten çıkıp buraya geldim," dedi içeri girerken. "Sen iyi misin kuzum? Rengin solmuş iyice."

Salona doğru yürüyüp kendimi yavaşça koltuğa bıraktım. "Emir boşanmak istiyor."

Aslı ağır çekimdeymişçesine çantasını koltuğa bıraktıktan sonra tam karşıma dikildi. "Anlamadım ne boşanması?"

"Bildiğin ayrılıyoruz işte, bu sabah boşanıyoruz dedi ve oldukça ciddiydi."

"Bravo Zeynep, gerçekten bravo!" dedi ellerini birkaç kez birbirine vurup "Emir boşanıyoruz dedi, sen de kuzu

kuzu eve mi geldin? Şöyle ağzının ortasına kürekle vurup da yüzünü gözünü dağıtamadın öyle mi?"

"Of Aslı ya, Emir bambaşka biri olup çıktı, ne desem fayda etmiyor. Beni gözden çıkardı sanırım ve benim karşı koyacak gücüm kalmadı artık."

Aslı öfkeyle odanın içinde dolanmaya başladı. Bir taraftan da söyleniyordu.

"Kızım bu adam senin için ölüyordu daha düne kadar, ne oldu iki günde? Kafasına darbe falan mı aldı, beyni mi sulandı anlamadım ki? Seni korumak için yapıyorum, falan mı diyor yoksa? Türk filmi mi çekiyoruz Allah aşkına, ne bu saçmalık?"

"Ben de başta öyle düşünmüştüm ama mantıklı düşününce bunun ne kadar saçma olduğunu anladım. Ve maalesef geriye tek bir ihtimal kalıyor; Emir beni, benim onu sevdiğim kadar sevmiyor Aslı. Ben onun için her şeyi yapmaya hazırım fakat o karşısına çıkan ilk engelde beni kapının önüne koyuverdi."

Söylediklerim Aslı'yı daha da hiddetlendirmiş, ağzından çıkanı kulağı duymaz olmuştu.

"Ben gösterirdim ona kapının önüne koymak nasıl oluyormuş da, dua etsin daha yeni kevgire döndü! Bana bak Zeynep, sen sahipsiz değilsin tamam mı? Sakın kendi kendine kimsesizim triplerine girip de beni delirtme. Yarın git adamakıllı konuş bakalım süper zekâ kocanla, derdi neymiş? Sonra oturur bir çare düşünürüz."

O geceyi Aslı'yla beraber geç saatlere kadar konuşup, sabaha karşı birkaç saat uyuyarak geçirmiştim. Kafamın içinde bir örümcek gibi ağ ören düşünceler nedeniyle aklımı kaçırmak üzereydim. Neye üzüleceğimi şaşırmıştım artık. Anbean tükendiğimi hissediyordum.

Sabah erkenden Emir için birkaç parça kıyafet hazırladım ve Aslı'yla beraber hastaneye doğru yola çıktık. Özellikle Yusuf'a haber vermemiştik, zira gelmeyin diyeceği ke-

sindi. Emir'in odasının olduğu kata çıktığımızda etrafta ne korumalar ne de polisler vardı. Aklıma gelen ihtimalle dünya başıma yıkılırken elimdeki çantayı yere bırakıp koşarak odanın kapısını açtım. Beni karşılayan bomboş bir yataktı.

Gitmişti... Allah'ın cezası, tek kelime etmeden, bir açıklama yapmadan, veda etmeden, ardına bakmadan defolup gitmişti. Girdiği delikten kim bilir ne zaman çıkacaktı? Ben bir başıma ne yaparım, nasıl dayanırım hiç mi düşünmüyordu? Hadi sevmiyor diyelim, hiç mi acımıyordu?

Elim kapının kulpunda, gözüm boş hastane yatağında yanaklarımdan sicim gibi yaşlar süzülüyordu. Öylesine öfkeliydim ki dişlerimi sıkmaktan çenem kilitlenmişti. Bunu hak etmemiştim ben, bu kadarını hak etmemiştim...

Aslı beni teselli edebilmek için bir şeyler mırıldanıyordu fakat kulaklarımın uğultusundan hiçbir şey anlamıyordum. Şu an tek tek tırnaklarımı söküp, etlerimi lime lime doğrasalar hissetmezdim sanırım. O kadar hissizdim. Dibe vurmuştum artık. Ya kaybolup gidecektim ya da... Kaybolup gidecektim... Başka bir ihtimal yoktu.

İçimdeki devasa boşlukla eve gidip ne yapacağımı bilmez bir halde boş gözlerle etrafa bakarken Yusuf geldi. Aslı benden önce davranıp ağzına geleni söylemeye başladı fakat Yusuf en ufak bir tepki vermiyordu. Tam karşımdaki koltuğa oturup dirseklerini dizlerine dayamış öylece yere bakıyordu.

Aslı, "Yusuf, şu kızın haline bak. Delirdi mi bu adam, ne yapmaya çalışıyor?" dediğinde yine sessiz kaldı.

"Benim Emir'le konuşmam lazım Yusuf," dedim bitap bir halde. "Eğer biraz hatırım varsa sende, son bir iyilik istiyorum senden; ne yap et bizi görüştür."

Yalvarırcasına sarf ettiğim sözlerden sonra kararsız bakışlarını bana çevirdi. Belli ki kafasında bir şeyler kuruyor, konuşmakla konuşmamak arasında gidip geliyordu. Israrlı

bakışlarıma daha fazla kayıtsız kalamayıp konuştuğunda ses tonu çaresizliğini ele veriyordu.

"Zeynep ne desen, ne yapsan haklısın ama Abi'yi tanıyorsun. Gelmesin dedi ve karşı koymamın faydasız olduğunu sen benden daha iyi biliyorsun. Biraz sabret. İçeri girmesi insanları susturmak, göz boyamak için yapılan ufak bir formaliteden başka bir şey değil. Olay basına yansıdığı için bunu yapmak zorundaydı. Bir aya kalmaz çıkar, o zaman ne istiyorsan söylersin."

Ayağa kalkıp, "Ben söyleyeceğimi söyledim Yusuf," dedim kararlı bir tonda. "Düşün kararını ver. Ben Abi'min sözünden çıkamam, diyorsan da sen bilirsin!"

Yusuf'un kederli bakışlarına aldırmadan hızla yukarı çıkıp kendimi yatağa bıraktım. Olanları düşündükçe kalbim sıkışıyordu, nefes alamıyordum sanki. Birbirimizi ölesiye sevdiğimizi düşünürken böyle acımasızca terk edilmek çok ağırdı. Hâlâ kabullenemiyor, Emir'in pişman olacağını düşünüyordum. Bu nedenle de hayal kırıklığım gün geçtikçe daha da büyüyordu.

Sonraki üç gün boyunca yataktan çıkmamıştım. Aslı'nın zoruyla yediğim yemekleri saymazsak tüm zamanımı zihnimdeki düşüncelerle savaşarak geçiriyordum. Doluya koysam almıyor, boşa koysam dolmuyordu. Çıldıracaktım. Dördüncü günün sonunda Aslı dayanamayıp Yusuf'u bir güzel fırçalayınca akşam beklediğim haber gelmişti nihayet. Yusuf eve gelip yarın Emir'i görmeye gideceğini, sabah saat onda hazır olmamı söylemişti.

O anda nedensizce bir umut ışığı yanmıştı içimde. Hemen ardından okkalı bir küfür savurdum kendime. Emir'in gideceğimden haberi bile yoktu fakat ben o kadar aptaldım ki, bunca olayın üstüne bize dair hayaller kurmaktan geri durmuyordum. Bildiğin tescilli salaktım, geri zekâlıydım, bunun başka bir açıklaması yoktu.

Sabaha kadar yatakta dönüp durmuştum. Aslı beni kontrol etmek için odaya girdiğinde uyuyor numarası yapıyor, sonra tekrar Emir'e söyleyeceklerimi kafamda kurmaya başlıyordum. Bir tarafım beni görünce dayanamayacağını, saçma sapan düşüncelerinden vazgeçeceğini söylüyordu hâlâ. O da beni özlemiştir, diyordum içten içe çünkü ben ölüyordum hasretinden. Ne kadar kızgın olursam olayım yanımda olsun istiyordum, sarıp sarmalasın, teni tenime değsin, kokusuyla başımı döndürsün, öpsün, koklasın, beni bırakmasın istiyordum. O kadar alışmıştım ki varlığına, yokluğuna ihtimal dahi vermemiştim. Öyle hissettirmişti çünkü öyle söylemişti. Ben de her zamanki gibi inanmayı seçmiştim. Tamam, saf olabilirdim ama bir insan bu kadar aptal, bu kadar kör olabilir miydi bir türlü aklım almıyordu? Söylediklerini, hissettirdiklerini geçtim aşkla bakan gözleri de mi yalandı? Eğer Emir beni kalbinden bu kadar çabuk söküp atabiliyorsa yüzyılın salağı olarak tarihe geçmeliydim çünkü hâlâ beni sevdiğine inanmak için can atıyordum.

Ertesi gün erkenden kalkıp duş aldıktan sonra gardıroptan siyah kotumu ve kırmızı gömleğimi alarak aynanın karşısına geçtim. Zaten beyaz olan tenim iyice solmuş, gözlerimin altı çökmüştü. Umursamadım. Üzerimi değiştirdim hemen. Hafif bir makyaj yapıp yanaklarımı allıkla renklendirdikten sonra ince bir hırka alıp aşağıya indim. Havalar epey ısınmış, bahar iyiden iyiye kendini hissettirmeye başlamıştı fakat benim ruhum hâlâ sonbaharı yaşıyordu. Evliliğimin keyfini çıkaramadan bebeğimin acısıyla sınanmıştım ve tek başıma içimde yanan ateşi söndürmeye çalışıyordum. Yaşadığım bunca sıkıntının içinde bana asıl acı verense sevdiğim adamı nedensizce kaybediyor oluşumdu.

Aslı'nın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldığımda Yusuf arabanın içinde bizi bekliyordu. Arkamızda üç arabalık koruma ordusuyla cezaevinin önüne geldiğimizde içimi bir hü-

zün kapladı. Emir'i burada görmek, bu şekilde hatırlamak istemiyordum ama yapmak zorundaydım. Bana bir açıklama borçluydu ve benim beklemeye tahammülüm yoktu.

Aslı arabada kalırken Yusuf beni cezaevi müdürünün odasına götürdü. Bir nebze olsun rahatlamıştım. En azından burası hapishanede olduğumuz gerçeğini biraz olsun unutturuyordu. Yusuf'un tedirgin yüzüne bakıp "Teşekkür ederim," dediğimde gülümsemekle yetindi. Durumdan ne kadar rahatsız olduğu ortadaydı ve haklıydı da. Emir arkasından iş çevirdiği için Yusuf'a dünyanın lafını edecek, belki daha da ileri gidecekti.

Odayı baştan sona iki kez inceleyip sabırsızlıkla ayağımı yere vurmaya devam ederken kapı açıldı. Yaslandığım duvardan destek alarak yavaşça doğruldum. Emir kararlı adımlarla içeri girdi. Bacaklarım titriyordu. Arkamdaki duvar olmasa çoktan yere yığılmıştım.

Emir, Yusuf'a doğru ilerlerken bir anlık bir kararsızlığın ardından durdu. Fark etmişti. Yusuf'a yönelttiği ölümcül bakışları bir an sonra gözlerimi buldu. Kaşları anında çatılmıştı, kalbim deli gibi çarpıyordu. Üzerindeki siyah tişört ve lacivert kot pantolonuyla her zaman görmeye alışkın olduğum Emir'den oldukça farklı görünüyordu. Yorgun yüzüne uzun uzun bakıp gözlerinde bir sevinç kırıntısı görmeye çalıştım fakat yoktu. Nefes alamadığımı hissettim. Uzamış sakalları, birkaç günde daha da belirginleşen elmacık kemikleri, çatık kaşlarına rağmen hüzünle bakan gözleri beni darmaduman etmeye yetmişti. Ellerini pantolonunun ceplerine sokup hesap sorarcasına Yusuf'a döndüğünde, "Yusuf'a kızma... Ben çok ısrar ettim," diye mırıldandım.

Emir hiçbir tepki vermedi fakat Yusuf hızlı adımlarla odadan çıktı. Sessizliğin hüküm sürdüğü uzun bir süre boyunca ikimiz de kıpırdamadan birbirimizin gözlerine bakmaya devam etmiştik, aramızdaki iki metrelik mesafe açıldıkça açılıyordu sanki. Emir'i görünce dün gece kafamda

kurduğum tüm sözcükler buhar olup uçmuştu. Şu an tek istediğim kollarına atılıp başımı göğsüne yaslamaktı.

"Neden geldin Zeynep?" diye soran mesafeli sesi beni gerçek dünyaya döndürmeye yetmişti. Her incindiğimde başımı göğsüne yaslayabileceğim adam değildi artık karşımdaki. Fakat bunu kabullenmek hiç de kolay değildi.

Gözlerindeki uçurumlar kalbimi paramparça ederken, "Neden böyle davranıyorsun?" dedim titreyen sesimle.

Sorum Emir'i fazlasıyla rahatsız etmişti. Elini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes verdi. "Olması gerektiği gibi davranıyorum Zeynep. Biz boşanıyoruz. Sen de bu gerçeği bir an önce kabullensen iyi olur!"

Ona yaklaşıp gözlerimi gözlerine diktim ve "Hiç mi sevmedin beni?" dedim acınası sesimle. Gözlerini kaçırdı fakat elimi yanağına koyup tekrar yüzüme bakmasını sağladım. "Yalvarırım cevap ver Emir, yalan mıydı tüm yaşadıklarımız? Ben mi yanlış anladım, çok mu büyüttüm? Sen bu kadar çabuk kestirip atabiliyorken ben neden kahroluyorum?"

Gözlerimde biriken yaşları durdurabilmek için dişlerimi var gücümle sıkıyordum. Emir ifadesiz bakışlarıyla geri çekilip bana sırtını döndü. Yanağındaki elim boşluğa düşmüş, bedenim ayazda kalmışçasına titremeye başlamıştı.

"Bunları konuşmanın kimseye faydası yok Zeynep," dedi bir robot gibi. "Unut geçmişi ve kendini sorgulamayı bir kenara bırakıp hayatına devam et!"

Kolundan tutup yüzüme bakmasını sağladıktan sonra, "Hayatıma devam edeyim öyle mi?" diye bağırdım. "Senin içine ettiğin hayatıma devam edeyim? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Ölüyorum Emir ben, sensiz geçen her saniye ölüyorum. Bugün de bir cevap bulamazsam aklımı kaçıracağım, çıldıracağım ben, bir şey söyle ne olur. Neden? Neden böyle yapıyorsun söyle artık? Bekle dersen beklerim ben. Geleceğim de, bir ömür yolunu gözlerim. Ya da sev-

medim de, yanılmışım bir anlık hevesmiş de ama söyle, bir şey söyle Allah'ın cezası!"

Ben kendimi teskin edecek bir cevap için yalvarırken Emir susmaya devam ediyordu. Ellerini yumruk yapıp gözlerini kapattığında sesimi alçaltıp ellerini tuttum. "Ben mi zorladım seni, acıdığın için miydi tüm o bakışların, sözlerin? Cevap ver ne olur bir şey söyle... Ben bir başıma ayaklarımın üstünde durmaya çalışırken sen, bana güven, demedin mi? Senin kimseye ihtiyacın yok ben varım, demedin mi?"

Sesli bir soluk verdikten sonra gözlerini açtı fakat hâlâ tek kelime etmiyordu. Bu defa iki elimle birden tişörtünün yakasından tutup sarsmaya başladım.

"Konuşsana Emir! Tek kelime etmeden böyle arkanı dönüp gidemezsin! Karınım ben senin ya... Hiç mi değerim yok gözünde, hiç mi sızlamıyor için?"

Gözlerinden binlerce duygu geçti fakat ben hiçbirine anlam yükleyemedim. Tek gördüğüm dipsiz, karanlık bir kuyuydu. Bugüne kadar hep yanlış yorumladığım koskoca bir boşluk.

Gücümün tükenmeye başladığını hissettiğimde bileklerimden tutup alnını alnıma yasladı. Genzimi yakan gözyaşlarımı serbest bırakıp, "Bebeğimiz olacaktı bizim," dedim titreyen sesimle. "O lanet gece yaşanmasaydı eğer bir kızımız olacaktı belki..."

Boğazımdan dökülen hıçkırıklar bıçak gibi kesiyordu geçtiği yerleri. Emir bileklerimi serbest bırakıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Başparmağı dudağımın üzerinde gezinirken, "Yeter Zeynep, sus artık!" dedi yalvarır gibi.

"Bize bunu yapma ne olur..." dedim ellerimi ellerinin üzerine yerleştirerek. "Seni de kaybedersem ölürüm..."

Geri çekilip tüm kararlılığıyla gözlerime baktı. "Yapmak zorundayım Zeynep! En doğrusunun bu olduğunu er ya da geç sen de anlayacaksın!"

Dudaklarından dökülen kelimeler birer ok gibi kalbime saplanırken artık tutunacak bir dalım, sığınacak bir limanım kalmadığını geç de olsa idrak etmiştim. Sevdiğim adam, bana sevmeyi öğreten adam, ilmeği boynuma geçirmiş, ayaklarımın altındaki tabureyi acımasızca çekip almıştı.

Tükenmiştim.

"Tek söyleyeceğin bu mu?" dedim bir adım geri çekilirken. Bu defa safi öfke vardı sesimde. Bana doğru uzattığı elini hırsla ittim. Hayallerim, mutluluğum, umutlarım hepsi başıma yıkılmış, öfkem tüm duygularımın önüne geçmişti.

"Adam sanmıştım lan ben seni!" dedim tükürür gibi. "Adam sanmıştım ama yazık ki korkağın, ikiyüzlünün tekiymişsin! Ben senin için her şeyi göze aldım... Tanıştığımız günden bu yana başıma gelmeyen kalmadı ama bir gün bile seni terk etmeyi düşünmedim ben... Seviyorum lan ben seni, öyle böyle değil canımı ortaya koyacak kadar seviyorum ama değmezmişsin, ciğeri beş para etmez bir yalancıymışsın sen!"

Gözyaşlarımın arasında avaz avaz bağırırken hırsla omuzlarından ittirip yumruk yaptığım ellerimi göğsüne vurmaya başladım.

"Defol git hayatımdan, yüzünü bile görmek istemiyorum defol git! Canımı daha fazla yakma, kalbimi daha fazla kırma artık, yeter!"

Bileklerimden tutup, "Zeynep," diye inlediğinde ellerinden kurtulup parmağımı göğsüne bastırdım.

"Bebeğim öldü benim biliyorsun değil mi? Bebeğimiz. Peki, neden biliyor musun?" Histerik bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "Sana bir şey olacak diye kahrolurken bebeğimi kaybettim ben... Senin aşkından geberip giderken bir cana kıydım ben... Keşke sen ölseydin... Sevmekten, sevdiğine sahip çıkmaktan aciz bir korkak olduğunu göreceğime ölseydin keşke... Belki her gün gözyaşı dökerdim,

kahrolurdum belki ama en azından şerefli bir adam olarak kalırdın gözümde."

Gözlerine yerleşen kahrolmuş ifadeyi görünce ufak bir kahkaha attım.

"Ne kadar aptalım değil mi? Senin aşk dolu bakışlarına, bu perişan yüz ifadelerine hep inandım ben biliyor musun? Bu adam dedim... Gerçekten seviyor beni, benim için dünyaları yakar dedim. Geceleri kâbuslarımla boğuşurken, çocuk gibi karanlıklardan kaçarken hiç suçlamadım ben seni... Sen üzülme diye geçti dedim, iyiyim dedim çünkü üzülüyorsun sandım... Ben üzülünce sen kahroluyorsun sandım, kendini suçlayıp perişan oluyorsun sandım. Yazık ki ben bir hayal kurup o hayalin içinde kaybolmuşum. Sen bana safım diyordun ya hep, şimdi anladım ben seni. Öyle bir anladım ki hem de... Hayatım boyunca bana attığın kazığı unutmayacağı Emir Karadağ! Seni tanıdığım güne, senin için atan kalbime lanet olsun!"

Ben daha ne olduğunu anlamadan Emir beni kollarının arasına alıp elini saçlarımın arasından geçirdi ve "Özür dilerim..." diye fısıldadı pişmanlıkla. "Özür dilerim." Allah kahretsin ki hâlâ deli gibi istiyordum onu. Kollarında olmak benim için karşı konulmaz, tarif edilemez bir duyguydu. Hayatım boyunca başka hiçbir yerde hissedemeyeceğim bu huzuru, son kez bu hapishanenin duvarları arasında hissediyordum ne yazık ki...

Birkaç saniye kendime izin verip kokusunu içime çektikten sonra çığlık çığlığa bağıran kalbimin sesine kulaklarımı tıkayıp geri çekildim. Bunca yaşanandan sonra hâlâ sevebilir miydi insan? Bu nasıl bir saçmalıktı? Şu an Emir'den ölesiye nefret etmem gerekirken neden hâlâ kollarında olmak istiyordum? Bu kadar mı acizdim, muhtaçtım, gursuzdum?

Hayır değildim, olmayacaktım da!

"Sakın," dedim tek elimi havaya kaldırıp. "Sakın dokunma bana! Bitti. Sen beni en zor anımda kedi yavrusu gibi kapının önüne koydun ya, alacağın olsun Emir Karadağ! Bir daha sakın karşıma çıkma, adımı ağzına alma, benim senin gibi bir adamla işim yok artık!"

Tam kapıya doğru yönelmiş dışarı çıkacaktım ki kolumdan tutup bir kez daha, "Özür dilerim," dedi utanmadan. Zaten alt üst olmuş sinirlerim tamamen kontrolden çıkarken boğazım yırtılırcasına bağırmaya başladım.

"Neyin özrünü diliyorsun sen ya, neyin özrü bu? Ağzıma sıçtın lan sen benim, hayatımın içine ettin ne özründen bahsediyorsun? Çekip vursaydın bu kadar acıtmazdı belki şerefsiz herif, diri diri gömdün sen beni!"

Emir beni kollarımdan tutup sakinleştirmeye çalıştı fakat çok geçti artık. Tükenmiştik. Tenime dokunan ellerinden, gözlerime bakan gözlerinden, yüzüme vuran nefesinden tiksinircesine uzaklaşırken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Sırtımı çarptığım duvara sürtünüp yere çökerken, "Def ol git şimdi," dedim kalbimi yerinden söküp avuçlarına bırakır gibi. "Yarattığın enkaza iyi bak ve siktir ol git hayatımdan!"

***

Emir'le ayrıldığımız günün ardından tam üç ay geçmişti ve ben yine bir hastane odasındaydım. Son bir ayı nispeten sakin bir şekilde geçirsem de bir gün önce gazete sayfalarında gördüğüm bir fotoğraf beni alt üst etmeyi başarmıştı. Emir büyük bir anlaşmaya imza atmış ve Melis'le ortaklıklarını birlikte poz vererek tüm Türkiye'ye ilan etmişti. Ne kadar inkâr etsem de bana sinir krizi geçirtip hastanelik edecek kadar içimdeydi hâlâ ve ruh sağlığım her geçen gün daha kötüye gidiyordu.

Emir bir buçuk ayın sonunda cezaevinden çıkmıştı ve hızlı bir şekilde adım attığı gece gezmeleriyle beraber ayrılığımız yine haber konusu olmuştu. O haberlerden etkilenmemiştim çünkü düşmanlarının gözünde beni değersizleştirmeye çalıştığını biliyordum. O zamanlar kendimi eve kapatmış, yemeden içmeden, sürekli Emir'i düşünerek hayatta kalmaya çalışıyordum. Aslı ve Yusuf haricinde kimseyle görüşmüyordum. Yaşadığım deprem beni yerle bir etmişti, un ufak olmuştum. Kesinlikle yaşamak istemiyordum fakat canıma kıyacak cesareti de bir türlü bulamıyordum. Emir kanımda bir zehir gibi dolanıyor, ne öldürüyor ne de yaşamama izin veriyordu.

Uyku hapları, sakinleştiriciler ve tabii Aslı'mın sayesinde iki ayın sonunda evden dışarı çıkmayı başarmış, mezun olmam için vermem gereken dört ders için yaz okuluna başlamıştım.

Hastaneye düşme sebebim, Emir'le Melis'i yan yana görmemden ziyade Emir'in beni tek hamleyle silkeleyip hayatına kaldığı yerden devam ediyor oluşuydu. Kendimden nefret ediyor, onu düşünmemek için her yolu deniyor fakat dönüp dolaşıp yine bir yerden patlak veriyordum. Haberi görür görmez mideme bir kramp girmiş, saatlerce ağlamamın sonucu olarak da nefes alamaz hale gelmiştim. Kendi çabalarımla üstesinden gelemeyince de Aslı her zamanki gibi bakıcılığımı üstlenmişti ve soluğu hastanede almıştık.

Utanıyordum artık. Bu kadar aciz olmaktan, sürekli Aslı'ya yük olmaktan, Emir'i içimden söküp atamamaktan utanıyordum. Her sabah kendime söz veriyordum; güçlü olacağım, umursamayacağım, ağlamayacağım diye ama bana Emir'i hatırlatan en ufak bir söz bile krize girmeme sebep olabiliyordu.

Verilen sakinleştiricilerin etkisiyle içim bomboş olmuştu yine. Bu tür ilaçların kullanılmasına her daim karşı çıkan biri olarak aylardır avuç avuç içtiğim ilaçların zihnimden

Emir'i silip atmasını bekliyordum. Hepimiz belli dönemlerde çeşitli zorluklarla karşı karşıya kalıyorduk ve ben her zaman acıların da mutluluklar gibi hissedilmesi gerektiğini, ilaçların acıyı ertelemekten başka bir işe yaramadığını düşünüyordum. Ta ki dünyam başıma yıkılana kadar... Emir yaşama isteğimi elimden çekip alana kadar...

Şimdi sadece nefes alıyordum. Yaşamaktan saymıyordum ilaçlarla uyuştuğum, yüzümde bir maskeyle geçirdiğim Emirsiz günleri...

Pelte kıvamına gelmiş bacaklarımla yataktan kalkıp banyoya girdikten sonra elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı düzelttim. Çıktığımda Aslı her zamanki gülen yüzüyle karşımdaydı.

"Hadi kuzum hazırsan çıkalım."

Mahcup bir ifadeyle başımı salladığımda Aslı koluma girdi ve kapıda bizi bekleyen Yusuf'la birlikte eve gittik. Emir'le ayrıldığımız gün yine hastanelik olmuştum ve hastanede geçirdiğim iki günün sonunda gidecek bir evim yoktu artık. Aslı'nın oturduğu ev de Emir'in olduğu için oraya gitmeyi de kesinlikle reddetmiş ve bildiğin sokakta kalmıştım. Yaşadığım felaketin duygusal çöküntüleriyle savaşırken işin bir de maddi boyutu vardı ve ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ben kara kara düşünürken Yusuf arabayı kendi evinin önüne çekmiş, tüm itirazlarıma rağmen beni sürükleye sürükleye evine götürmüştü. Kapıdan içeri girip bir sığıntı gibi koltuğun kenarına iliştiğimde ise önümde diz çöküp ellerimi tutarak, "Zeynep sen benim kardeşimsin artık, ölmediğim sürece her ihtiyacın olduğunda yanında olacağım. Saçma sapan şeyler düşünüp üzme o tatlı canını," demişti bir abi şefkatiyle.

Ben yine ağlamaya başlamıştım fakat neticede uygun bir ev bulup eşyalarımızı taşıtana kadar Yusuf bizi evinde mi-

safir etmişti. Hatta biz rahat edelim diye bir hafta boyunca kendi evine uğramamıştı bile.

Eski evimizin iki sokak arkasında iki oda bir salon, temiz bir evdi yeni evimiz. Yusuf bizden para almayı ısrarla reddetse de burslarımızı birleştirip evin kirasını ve taşınma masraflarını ödemiştik.

Ilık bir duş alıp kendime geldikten sonra tedirgin bakışlarla beni izleyen Aslı ve Yusuf'a gülümsedim. "İyiyim merak etmeyin, iyi olacağım."

Aslı boynuma sarılıp, "Olacaksın kuzum," dedi güven veren bir tonda. "Olmak zorundasın yoksa kafanı kırarım! Hadi kahvaltı yapalım sonra da karşılıklı kahve içeriz."

Yusuf, işleri olduğunu söyleyip çıkarken yine suçluluk hissiyle sarmalanmıştı her yanım. Üç aydır benimle uğraşıyordu ve beni üzmemek için Emir hakkında tek kelime etmiyordu. Telefonu çaldığında gözlerime bakıp başka odaya geçince Emir'le konuştuğunu anlıyordum ve her seferinde boğazıma bir yumru oturuyordu. Zaman her şeyin ilacı dedikleri koca bir yalandan başka bir şey değildi. O hapishane odasında içimde oluşan yara durmaksızın kanıyordu ve sızısını her saniye kalbimde hatta tüm hücrelerimde hissediyordum.

Aslı mutfağa geçtiğinde ben de balkona çıkıp bir sigara yaktım. Evet, sigara yaktım. Dumanı ciğerlerime çekip gözlerimi kapattığımda yine onunlaydım işte. Emir'den bana miras kalan birçok şeyin arasında sigara en hafifiydi belki de. Bir gün okuldan çıkıp eve doğru yürürken yine aklımda Emir'le geçirdiğimiz güzel anlar uçuşuyordu ve o anda burnuma dolan kokuyla kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Beni o hale getiren sigara dumanından başka bir şey değildi. Aptal aptal etrafıma bakındıktan sonra sokağın başındaki kuruyemişçiden Emir'in içtiği sigaradan alıp eve gelmiştim ve o günden bu yana Emir ciğerlerime de zarar veriyordu artık. Özlemimi dindirmek için her sigara yaktı-

ğımda içimdeki sızı daha da artıyordu ve ben inadına daha çok içiyordum.

Günler rutin bir şekilde birbirini kovalarken yaz boyunca deli gibi çalışıp mezun olmayı başarmıştım. Gecelerim zaten uykusuz geçtiği için kendimi derse veriyor gündüz de aylak aylak dolanıyordum. Aslı bir hukuk bürosunda işe başlamıştı ve ne yazık ki evin tüm masraflarını o karşılıyordu. Bir an önce kendimi toparlayıp bir iş bulmak zorundaydım. Babam neredeyse her gün arayıp aramızdaki buzları eritmeye çalışıyordu ve benim soğuk tavrıma rağmen iki kez de eve gelmişti. Giderken bıraktığı para dolu zarfı Yusuf'la geri göndermiştim ve o gün bir kez daha, ne olursa olsun kimseye muhtaç olmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Bir diğer destekçim de Gökhan'dı. İlk günden bu yana sık sık arıyor, her hastanelik olduğumda yanıma gelip şebeklik yaparak beni güldürmeye çalışıyordu. Gün içinde babasının şirketinde çalıştığı için de arada sırada akşamları uğruyordu.

Eylül ayının ortalarında nihayet bir şirketten olumlu cevap alıp hukuk departmanında işe başlamıştım. Çalışmanın beni biraz olsun oyalayacağını umut ediyordum. Boş geçen her anımda zihnim Emir'le meşguldü ve hâlâ bana yaptığı haksızlığı hazmedemiyordum. Canımın ilk günkü gibi yanması beni haddinden fazla yoruyor, tüm enerjimi tüketiyordu.

Türkmen Holding, Türkiye'nin önde gelen inşaat firmalarından biriydi ve doğrusunu söylemek gerekirse stajyer bir avukat için bu devasa holdingde kabul görmek çok büyük bir fırsattı. İçimden bir ses işin içinde babamın parmağı olduğunu söylüyordu fakat öyle bile olsa gurur yapma aşamasını çoktan geçmiştim. Aslı'ya haddinden fazla yük olmuştum ve bir an önce bitkisel hayattan çıkıp normal bir insan gibi hissetmeye ihtiyacım vardı.

İlk iş günümde erkenden kalkıp siyah bir etekle beyaz şifon gömleğimi giydim ve yüzüme normalden biraz daha fazla makyaj yaparak evden çıktım. Bana kalsa yemeden, içmeden, 7/24 yatağımdan çıkmadan hayatımı idame ettirirdim fakat bir şekilde para kazanmam gerekiyordu. Üstelik kâbuslarım ve bir anda gelen sinir krizlerim canımı fazlasıyla sıkıyor, hayatımı çekilmez bir hale getiriyordu. En son hastanede ziyaretime gelen psikiyatrist, çalışmamın iyi gelebileceğini söylemişti. Her ne kadar söylediğine gülüp geçsem de şu an tek isteğim o ihtimalin gerçek olmasıydı.

Ataşehir otobüsüne bindikten kırk dakika sonra holdingin kapısından içeri girerken haddinden fazla tedirgindim. Avuçlarım terlemiş, şimdiden yorulmuştum sanki. Binanın tam ortasındaki asansörle üçüncü kata çıktığımda insan kaynakları departmanından daha önce görüştüğüm Berrin Hanım yanıma gelip samimi bir şekilde gülümsedi ve ufak bir bilgilendirme yapıp beni mesai arkadaşlarımın olduğu odaya yönlendirdi.

Stresten ne konuştuğumun bile tam olarak farkında değildim ancak üç yıldır holding bünyesinde çalışan Özge Hanım ve Eren Bey'in sayesinde akşama doğru epey bilgi sahibi olmuş, biraz olsun rahatlamıştım.

İlk günler benim için biraz sıkıntılı geçse de bir ayın sonunda yoğun çalışma temposuna alışmış, hayatımı belli bir düzene oturtmuştum. Her an birlikte çalıştığımız oda arkadaşlarımla sizli bizli konuşmamız bir süre sonra kendiliğinden ortadan kalkmıştı. Özge, yirmi altı yaşında oldukça güler yüzlü ve muhtemelen hiperaktif bir işkolikti. Eren ise yirmi beş yaşında, oldukça dikkatli, zehir gibi bir avukattı. Aynı zamanda disiplinli ve son derece samimiydi. Üçümüz holdingin emektar avukatı Serdar Bey'e bağlı olarak iş bölümü yapıyor, akşama kadar durmaksızın çalışıyorduk.

Gündüz yoğun bir şekilde çalışmanın geceleri uyumamda etkili olduğunu söylemeyi çok isterdim ancak ilaçlarımı almadığım takdirde sabaha kadar gözümü kırpmıyor, sürekli Emir'i düşünüyordum. Neden, sorusu hâlâ beynimi kemirmeye devam ediyordu ve bütün varsayımlarım tek bir noktada kesişiyordu; Emir için sıradan, gelip geçici bir hevestim sadece. Tabii bu gerçek beni öldürüyor, bedenimde ölü bir ruh taşırken etrafa sahte gülücükler atmak dengemi alt üst ediyordu.

Bir gün yine ofiste dosyalara gömülmüşken tanıdık bir sesle gözlerim hayretle açıldı, Yusuf. Böylesine büyük bir holdingde elini kolunu sallayarak içeri girebilmek pek mümkün değildi fakat bahsettiğimiz kişi Yusuf'tu. Kendi şirketiymiş gibi gülerek odaya girip karşımdaki koltuğa yayıldı.

"Ne haber Zeynep?"

Eren ve Özge meraklı gözlerle Yusuf'a bakarken gözlerimi kıstım.

"Ne işin var burada?"

Yusuf umursamaz bir tavırla sırıtıp, "Kalbimi kırıyorsun ama Zeynep, bir kahve ısmarlarsın diye düşünmüştüm," dedi.

Benim şüpheli bakışlarıma aldırmadan Özge ve Eren'e dönüp dikkatli bir şekilde süzdü onları. "Bizi tanıştırmayacak mısın?"

Mecburi tanışma faslının ardından Yusuf, "Cem'le görüşmem gereken ufak bir mesele vardı, gelmişken seni de göreyim dedim," dediğinde amacının ne olduğunu anlamıştım. Cem Bey holdingin sahibiydi ve kim bilir Yusuf ne saçmalamıştı? Öfkeyle koluna girip odadan dışarı çıkardığımda yüzsüz yüzsüz gülüyordu hâlâ.

"Umarım bir saçmalık yapmamışsındır Yusuf? Yemin ederim parçalarım seni!" dedim sinirle.

Yusuf sırtını duvara yaslayıp ellerini ceplerine koydu. Rahatlığı yine insanı katil edecek boyuttaydı.

"Bir kahve içerim hayaliyle gelmiştim ama patronun gibi sen de tersinden kalktın anlaşılan. İyi madem gidiyorum ben."

Tabii ki gitmesine izin vermedim ve dişlerimi sıkıp öfkeyle tısladım. "Yusuf Allah'ını seversen uzak dur. Kim bilir ne dedin adama? Eğer senin yüzünden işten atılırsam bir daha yüzüne bakmam haberin olsun!"

"Sen rahat ol Zeynepçiğim," dedi göz kırparak. "Seni işten atacak adam daha anasından doğmadı!"

Kime konuşuyordum ki?

"Hemen şimdi git buradan Yusuf," dedim sırtından ittirip. "Ve bir daha sakın gelme. Hem gidip sevgilinle uğraşsana sen ya bırak yakamı artık!"

"Doğru söylüyorsun," dedi koridorda ilerlerken. "Aslı'm özlemiştir beni. Kahveyi de onunla içerim artık, burada işim bitti nasıl olsa, hadi kolay gelsin."

Yusuf'un arkasından bakarken biten işinin ne olduğunu düşünüyordum haliyle. En kısa zamanda bu yaptığının hesabını soracaktım.

Eren ve Özge'nin sorularını geçiştirdikten sonra kendimi işe verip zihnimdeki düşünceleri uzaklaştırmayı başarmıştım ancak ertesi gün gelen bir telefonla bir anda alt üst oldum. Cem Bey'in sekreteri arıyordu ve sevgili patronum işe başladığım günden bu yana ilk defa benimle görüşmek istiyordu. Tabii bunun Yusuf'un ziyareti sonrası olması oldukça manidardı.

Telefonu kapatıp hızlı adımlarla asansöre bindikten sonra sakinleşebilmek için derin nefesler aldım. En üst kata çıktığımda vücudumu saran panik dalgası yerini umursamazlığa bırakmıştı. En fazla kovulurdum. Bu da başa çıkamayacağım bir problem değildi. Tabii Yusuf'u doğduğuna pişman edecektim orası ayrı.

Sekreter kız beni görünce gülümseyip, "Cem Bey sizi bekliyor Zeynep Hanım," dedi ve bakışlarını tekrar elindeki kâğıtlara çevirdi.

Elbisemi aşağı doğru çekiştirip saçlarımı düzelttikten sonra kapıyı tıklatıp içeri girdim. Elimde olmadan gerilmiştim yine.

Cem Bey; otuz altı yaşında, uzun boylu, kahverengi gözleri ve hafif kemerli burnuyla fazla yakışıklı olmasa da karizmatik bir adamdı. Beş yıl önce babası Haldun Bey'in kurduğu şirketin başına geçip kısa zamanda dev bir holding haline getirmişti şirketi. Daha önce birkaç kez karşılaşmıştık ve oldukça sert mizaçlı, mesafeli bir duruşu vardı.

Beni fark edince kafasını kaldırıp masasının tam karşısındaki koltuğu gösterdi. "Oturun Zeynep Hanım." Tekrar önündeki evraklarla ilgilenmeye başladı sonra. Kapıyı kapatıp ürkek adımlarla içeri girdikten sonra gösterdiği koltuğa oturdum ve "Benimle görüşmek istemişsiniz, bir problem mi var?" dedim çekingen bir tavırla.

Sırtını dikleştirip gözlerime baktı. İfadesiz yüzüne yerleşen küçümser bakışları insanı rahatsız edecek türdendi. Kendi kendime rahatsız olmam gereken bir durum olmadığına dair telkinde bulunup arkama yaslanırken ben de ısrarla gözlerine bakıyordum.

"Zeynep Karaca..." derken elindeki tükenmez kalemi durmaksızın açıp kapatıyor, dikkatimi dağıtıyordu. "Emir Karadağ'ın eski eşi, Metin Kozacıoğlu'nun yıllar sonra ortaya çıkan kızı, doğru mu?" dedi kaşlarını yukarı doğru kaldırarak.

Bu bilgileri edinmek hiç de zor değildi fakat karşımdaki adam marifetmiş gibi kasılıyordu. İstifimi bozmadan, "Evet," diye cevap verdiğimde Cem Bey belli etmese de şaşırmıştı. Omuzlarımı daha da dikleştirip, "Bir sorun mu var?" dedim bu defa gözlerinin içine bakarak. Çok acı çeken insanlarda ister istemez bir pervasızlık oluşuyordu sanırım. Bu bir bakıma, ben neler çektim sen bana ne yapabilirsin ki, demekti aslında.

Cem Bey tavrım karşısında sinirlenmişti sanırım fakat yüzünde herhangi bir değişiklik olmadı.

"Benim açımdan bir sorun yok Zeynep Hanım," dedi ifadesiz bir tonda. "Sadece sizinle tanışmak istedim. Takdir edersiniz ki özgeçmişiniz ve şu an bulunduğunuz konum göz önüne alındığında merak uyandırmanız kaçınılmaz."

"Özgeçmişimden kastınız özel hayatımsa eğer sizi ilgilendirdiğini düşünmüyorum açıkçası," dedim dümdüz bir sesle. "Ben burada avukat olarak bulunuyorum ve ilk günden itibaren sorumluluklarımı en iyi şekilde yerine getirmeye çalışıyorum. Performansımla alakalı söylemek istediğiniz bir şey varsa dinlemeye hazırım fakat görüyorum ki yok. Şimdi müsaade ederseniz işimin başına dönmek istiyorum, incelemem gereken bir yığın dosya var!"

Ayağa kalktığımda Cem Bey'in gözleri hayretle açıldı. Meydan okuyan tavrımın hoşuna gitmediği açıktı. Koltuğundan kalkıp ağır adımlarla yanıma gelirken tek düşündüğüm bugün bu holdingde son günüm olduğuydu.

Cem Bey dibime kadar girip gözlerini gözlerime dikerek ukala bir tavırla gülümsedi. "Anlaşılan güzel olduğunuz kadar küstahsınız da Zeynep Hanım! Emir Karadağ'ın neden çırpındığı size bakınca çok net anlaşılıyor."

Ben duyduklarımı idrak etmeye çalışırken Cem Bey yüzündeki sinsi gülüşle, "Müsaade sizin. Çıkabilirsiniz," dedi ve önümden çekildi.

Kendimi apar topar dışarı attığımda zihnimde Cem Bey'in son cümleleri yankılanıyordu. Emir'in çırpındığını söylemişti fakat çırpınmaktan kastının ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Aceleyle aşağı inip çantamı aldıktan sonra koridorun sonundaki ufak balkona çıktım ve bir sigara yaktım. Ciğerlerim nikotinle buluşunca hafiften başım dönse de kendimi daha iyi hissettiğim kesindi. Aylardır doğru dürüst yemek yiyemiyor, ayakta kalabilmek için vitamin haplarından medet umuyordum. Baş dönmelerim

ve midemdeki asit salgını ara ara beni korkutsa da yemek yemek için kendimi zorladığımda sonuçları daha kötü oluyor, içim dışıma çıkıyordu.

Sinirden topuğumu durmaksızın yere vururken bir taraftan da söyleniyordum. Of Yusuf of, seni öldürsem içim soğumaz yani, şu başıma açtığın işe bak! Ukala herif, sana ne benim babamdan, sana ne kocamdan? Geri zekâlı! Bir de sırıtıyor imalı imalı... Dua et ödemem gereken bir kiram, yığınla faturam var. Yoksa ben sana gösterirdim sırıtmayı, moron!

Sigaramı söndürüp odama gittiğimde daha çıkışa iki saat vardı ve ben o kadar gerilmiştim ki duvarlar üstüme üstüme geliyordu sanki. Özge halime bakınca bir terslik olduğunu anlamıştı fakat sorularını geçiştirip başım ağrıyor yalanını uydurdum. Gerçi yalan değildi, ufak ufak kendini hissettirmeye başlamıştı ya neyse.

Akşam eve gidip Aslı'ya olanları anlattığımda o da benim kadar sinirlenmişti. Yemeğimizi yiyip mutfağı toparlarken Yusuf geldi. Daha içeri girmeden elimi belime koyup karşısına dikildim. "Ne işin var senin benim işyerimde Yusuf? Git adam öldür, kumar oyna, mekân bas... Uğraşma benimle bak çok fena olacak!"

Yusuf beni umursamayıp yanımdan geçtikten sonra Aslı'yı öptü ve "Kurt gibi acıktım ne yemek var?" diyerek koltuğa yayıldı. Öküz!

Aslı gözlerini kısıp, "Zıkkımın kökü var Yusuf yer misin?" dediğinde koltuğa daha da yayıldı.

"Senin elinden zehir olsa yerim gülüm, koy getir."

Tabii Aslı kendinden geçip, yelkenleri suya indirdi. Aslı'yı ittirip Yusuf'un karşısına dikildim yine, "Yusuf çok ciddiyim, uzak dur işyerimden, patronumdan!"

Söylediklerim Yusuf'u bir anda farklı bir boyuta geçirmişti. Hırsla ayağa kalkıp avaz avaz bağırmaya başladı.

"Bir şey mi dedi o şerefsiz, doğru söyle Zeynep? Seni rahatsız edecek en ufak bir imada dahi bulunduysa o burnunu Voldemort'a çeviririm pezevengin!"

Yusuf alışkın olmadığımız bir öfkeyle haykırırken Aslı'yla göz göze geldik. İkimiz de boş tehdit savurmadığını anlayacak kadar tanıyorduk onu. Umursamaz görünmeye çalışıp kollarımı göğsümde birleştirdikten sonra, "Kimsenin bir şey dediği yok ama uzak duracaksın," dedim kati bir tonda. "O kadar söylüyorum!" Yusuf tepemden bana bakıyordu. Gözlerindeki öfke yerli yerinde dururken Aslı koluna girip, "Mantı yaptığımı söylemiş miydim hayatım?" dedi ve Yusuf'u mutfağa doğru sürükleyerek aramızdaki gerilime son verdi.

Sonraki günlerde Cem Bey'i daha sık görmeye başlamıştım. Kasti bir durum muydu yoksa ben mi kuruntu yapıyordum bilmiyordum. Ben yokmuşum, aramızda o konuşma hiç geçmemiş gibi davranıyordu ama son iki haftada birkaç kez odamıza gelmiş, iki kez de yemekhanede karşıma çıkmıştı. Özge de farkına varmış ve bunu açıkça dile getirmişti. Tabii bu durumun benimle ilgili olabileceği aklının ucundan dahi geçmiyordu.

Bir sabah yine ofise gelmiştim ki Cem Bey'in sekreteri koşarak yanıma geldi.

"Zeynep Hanım, Cem Bey bugün çok önemli bir ihaleye katılmak için Ankara'ya gidecek fakat Serdar Bey rahatsızlandığı için ona eşlik edemeyeceğini bildirdi. Acilen ihale dosyasını alıp havalimanına gitmeniz gerekiyor. Biletiniz ayarlandı, uçuşa tam iki saat var. Bir an önce çıksanız iyi olur, şoför kapıda sizi bekliyor."

Karşımda nefes almadan konuşan kadına bakarken ben de telaşlanmış ve elime tutuşturulan dosyayla beraber havalimanının yolunu tutmuştum. Yol boyunca aklıma saçma sapan düşünceler akın etmişti ancak mantığımı devreye sokarak kuruntularımı bir kenara bırakmayı başarmıştım.

Sonuçta Cem Bey benim patronumdu ve bir profesyonel gibi davranıp işime odaklanmak zorundaydım.

Şoför arabayı durdurup kapımı açtığında koşarak havalimanından içeri girdim. Güvenlik kontrolünden geçer geçmez Cem Bey her zamanki sert ifadesiyle yanıma geldi ve "Günaydın Zeynep Hanım," dedi mesafeli bir tavırla.

"Günaydın Cem Bey," diyerek karşılık verdikten sonra birlikte VİP salonuna geçtik ve huzursuz bir şekilde Cem Bey'in oturduğu koltuğun yanındaki koltuğa oturdum. Gerilmiştim zira ne katılacağımız ihale hakkında ne de burada bulunma sebebim hakkında en ufak bir fikrim vardı. Ayrıca Cem Bey konuşmasa bile duruşuyla, bakışlarıyla insanı rahatsız etmeyi başarıyordu. Şu an yine ben yokmuşum gibi davranıyor, gözlerini elindeki tabletten bir an bile ayırmıyordu ancak yaydığı enerji ellerimin terlemesine neden oluyordu.

Aramızdaki gerginliğe son vermek için birkaç kez konuşmaya yeltensem de her defasında vazgeçip sessizce oturmaya devam ettim. Yarım saatin sonunda Cem Bey saatine bakıp ayağa kalktı. Ben de kalktım hemen ve o an, sadece birkaç saniyeliğine göz göze geldik. Birkaç saniye sürmüştü çünkü delici bakışlarındaki anlam veremediğim ifade beni korkutmuş ve panik içinde başımı öne eğerek yürümeye başlamıştım.

Uçağa bindiğimizde hostes Cem Bey'e ismiyle hitap etmiş ve Business Class koltuklarımızı gösterip uzaklaşmıştı. Cam kenarındaki koltuğa oturup kemerimi taktıktan sonra telefonumu çıkarıp Aslı'ya Ankara'ya gittiğime dair bir mesaj attım ve telefonumu tekrar çantama koydum.

Uçak havalanınca gördüğüm bembeyaz bulutlar zihnimin derinliklerine hapsettiğim anıları teklifsizce gün yüzüne çıkarmıştı. Emir'le Marmaris'e gittiğimiz gün... Daha doğrusu Emir'in beni zorla Marmaris'e götürdüğü gün... Hayatımın en güzel günüydü belki de. Emir'le geçirdiğimiz

her gün, her an çok özeldi benim için fakat ömrüm boyunca, yaşadığım o özel anların diyetini ödemek zorundaydım. Böyle ansızın, sorgusuz sualsiz aklıma gelip yaşadığım andan nefret etmeme sebep oluyordu o güzel günler. Unutmam mümkün değildi fakat acısı biraz hafifler belki diyordum, o da mümkün olmuyordu. Hiç mi düşünmüyordu o günleri, hiç mi özlemiyordu beni? Senin bir damla gözyaşına dünyayı yakarım, diyen adam ben aylardır gözyaşlarımda boğulurken hiç mi vicdan azabı çekmiyordu?

"Zeynep Hanım..."

Duyduğum sesle anılarımdan sıyrılıp Cem Bey'e döndüğümde endişeyle yüzüme bakıyordu. Anlaşılan bayağı derinlere dalmıştım yine.

"Umarım seyahat engeliniz yoktur keza bu gece Ankara'da kalmamız gerekebilir," dedi sorgularcasına gözlerime bakarken. "İhalenin çok geç sonuçlanması durumunda işlemler ertesi güne kalabiliyor."

İşte bu hiç beklemediğim bir durumdu ve Cem Bey tek kaşını kaldırmış bana bakarken ne cevap vereceğimi şaşırmıştım. Kafamı sağa sola sallayıp "Hayır yok," diyebildiğimde dudağının sağ köşesi memnuniyetle yukarı doğru kıvrıldı ve tekrar elindeki ekonomi dergisini karıştırmaya başladı.

Havalimanının önünde bizi bekleyen lüks araca binip ihalenin yapılacağı salona geldiğimizde hâlâ ne işe yarayacağım hakkında bir fikrim yoktu ve ciğerlerim nikotin diye bağırıyordu adeta. Uçakta dosyaya hızlıca göz gezdirmiştim ve anladığım kadarıyla Özbekistan'da yapılacak bir havalimanı inşaatı için altı Türk firmasının katılacağı öngörülen bir ihaleydi katıldığımız. Sorun şu ki benim bu konu hakkında en ufak bir tecrübem yoktu. Haliyle, Özge ya da Eren dururken neden ben, diye sormaktan kendimi alamıyordum.

Şirketin genel müdürü Tarık Bey bizi karşılayıp oturacağımız masayı gösterdikten sonra Cem Bey'e ihale rakamlarıyla ilgili bir şeyler fısıldamaya başladı. Masaya geçtik birlikte. Ben dış kapının mandalı durumunda etrafı seyrederken Cem Bey pür dikkat Tarık Bey'i dinliyordu.

Ve o anda hiç beklemediğim bir şey oldu... Gözlerim hasretiyle, nefretiyle, sıcaklığıyla yanıp tutuştuğum bir çift kara göze takılı kalırken dünya durdu sanki... Dört tarafı camlarla çevrili salon bir anda karanlığa gömüldü... Kulaklarıma bir uğultu yerleşti, yer ayaklarımın altından kaydı...

İnanamadım önce. Hayal sandım, gözlerimi kapatıp tekrar açtım. Göz pınarlarıma dolan yaşları silip derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarımı aynı noktaya çevirdiğimde oradaydı işte, tam karşımda.

Sekiz aydır uyuduğum her an rüyalarıma ev sahipliği yapan, her gece hayaliyle uyuduğum, her sabah hayal kırıklığıyla uyandığım, varlığıyla bana yaşadığımı hissettiren yokluğuyla ruhuma kor ateşler salan adam... Umutlarımın, mutluluğumun, doğmamış çocuklarımın katili... Kalbimin tek sahibi, ruhumun acımasız celladı tam karşımdaydı...

Ben zamandan, mekândan soyutlanmış, kurum gibi ruhuma savrulan acılarla baş etmeye çalışırken Emir iki eliyle birden tuttuğu sandalyeyi geriye doğru çekti... Melis gülümseyerek o sandalyeye oturdu. Emir de hemen yanındaki sandalyeye oturdu. Kalbim sıkışıyordu. Kaçıp gitmek, daha fazla görmemek, daha fazla yanmamak istiyordum fakat hareket edemiyordum. Gözlerim Emir'e kilitlenmiş, görünmez bir el boğazıma yapışmış, aldığım nefes kor olup ciğerlerimi dağlamıştı.

Bedenim zangır zangır titremeye başladığında aşığı olduğum, aylardır ilmek ilmek aklıma nakşettiğim, hasretiyle yanıp tutuştuğum kömür karası gözler gözlerimle buluştu. Kalbime kör bıçaklar saplandı.

Emir'in yaşadığı şaşkınlık her zamanki soğukkanlı ifadesini alt etmeyi başarmış, gözleri hayretle açılmış ancak kısa bir süre sonra ifadesiz bakışları geri dönmüştü. Dipsiz bir kuyuyu andıran bakışları gözlerimi delip ruhuma doğru yol alırken her şey bulanıklaştı. Ağlıyordum. Gözümden sicim gibi yaşlar süzülüyordu ve biraz daha burada kalırsam tüm bu insanların içinde sinir krizi geçirmem kaçınılmazdı. Bir süre sonra nefes alamaz hale gelecek, ardından baş dönmesi ve kulaklarımdaki çınlamalarla birlikte yığılıp kalacaktım.

Avuçlarımı masaya dayayıp titreyen bacaklarıma işkence edercesine ayağa kalkmaya çalıştım. Gözlerim hâlâ Emir'deydi, çekemiyordum. Allah kahretsin ki sadece bakarak bile beni tarumar etmeyi başarıyor, duyduğum nefrete rağmen iliklerime kadar perişan olmamı sağlayabiliyordu.

Tüm gücümü kullanıp ayağa kalktığımda bileğimi saran el beni gerçek dünyaya döndürmeyi başarmıştı. Cem Bey gözleri şaşkınlıkla açılmış bir halde bana bakıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sorduğunda içimdeki fırtına kasırgaya dönmüş, ruhum uçsuz bucaksız karanlıklarda kaybolmuştu. Bir çocuk gibi Cem Bey'in gözlerine bakıp, "Neden yaptınız?" dedim en kısık sesimle. "Bunu bana neden yaptınız?"

Perişan halim Cem Bey'in pişmanlıkla yutkunmasına neden olmuştu. Bakışlarını kısa bir an Emir'in olduğu tarafa çevirdikten sonra, "Gidelim," dedi ve bileğimi daha sıkı tutup beni çıkış kapısına doğru sürüklemeye başladı. Yaşadığım duygusal çöküntünün yıkıntılarıyla savaşırken yürümek işkence haline geliyor, ayaklarım birbirine dolanıyordu. Neydi beni bu hale getiren? Hiç mi iyileşmemişti yaralarım, bunca zamandır hiç mi kabuk bağlamamıştı?

Nihayet kapıdan dışarı çıkıp uzun koridorda ilerlemeye başladığımızda olduğum yerde durup kolumu çektim ve öfkeyle Cem Bey'in gözlerine baktım. Kolumu kurtarmam

mümkün olmamıştı fakat bakışlarım biraz da olsa gevşetmişti bileğimi saran parmakları.

Nefes alabilmek için başımı yukarı doğru kaldırıp gözlerimi kapattıktan sonra gözyaşlarımı sildim. Beni izleyen Cem Bey'e tiksinerek baktım.

"Ne istiyorsunuz benden bilmiyorum ama bir daha sakın karşıma çıkmayın! Benim sizin oyunlarınızla başa çıkacak ne gücüm ne de zamanım var. Siz bana bakınca ne görüyorsunuz bilmiyorum fakat ben kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir zavallıyım sadece..."

Hıçkırıklarımın daha fazla konuşmama izin vermeyeceğini anladığımda nereye gittiğimi bilmeden koşmaya başladım. Nefesim ciğerlerimi yakıyor, başım dönüyordu fakat duramazdım, bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu buradan. Canımın acısını, tükenen nefesimi yok sayıp dışarı çıktığımda arkama bakmadan koşmaya devam ettim... Ta ki ismim en çok yakıştığı dudaklardan dökülüp beni olduğum yere çivileyene kadar.

"Zeynep..."

Emir'in sesi beni adım atamaz hale getirmeye yetmişti. Hissettiğim tüm duygular birbirine karışırken öfkemin hepsini bastırıp benliğimi ele geçirdiğini hissediyordum. Yolun kenarında öylece durmuş kendime gelmeye çalışırken yanımdan hızla geçen arabaların uğultusu, göğüs kafesimi zorlayan kalbimin sesine karışıyordu.

Gözümden akan yaşları silip arkamı döndüğümde Emir karmakarışık bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Aramızda en fazla bir metrelik mesafe vardı fakat bu sadece gözün gördüğüydü; bizim aramıza aşılması imkânsız mesafeler girmişti. Karşılaşmamızın onu da benim kadar sarstığı ortadaydı ancak beni asıl şaşırtan, aylardır içimi yakıp kavuran nefretime rağmen kalbimin derinliklerinde hissettiğim ince sızıydı; çok özlemiştim. Kalbimi yerinden söküp atmak, ayaklarımın altında ezip tüm bu saçma sapan duygulardan

kurtulmak istiyordum. Bu kadar aciz olmamalıydı insan, kendine bunca kötülük yapan birinin karşısında bu kadar çaresiz kalmamalıydı.

Aramızdaki sessizlik Emir'in bir adım öne çıkıp, "Zeynep iyi misin?" diye sormasıyla son buldu. Bunu sorarken gözleri endişeyle gölgelenmiş, daha doğrusu maskelenmişti. Artık emin olduğum bir şey vardı ki Emir çok güzel rol yapıyor, her istediğinde beni bir çocuk gibi kandırıyordu.

Dudaklarımdan sahte bir kahkaha dökülürken ellerimi havaya kaldırıp gözlerine baktım.

"İyi miyim öyle mi? Karşıma geçmiş utanmadan bana bu soruyu sorabiliyorsun yani? Bak bakalım iyi miyim? Allah'ını seversen bak ve ne gördüğünü söyle bana, iyi miyim sence?"

Sesim her saniye biraz daha yükselirken Emir elini bana doğru uzattı. "Zeynep lütfen..."

"Ne lütfen pardon? Sen hangi yüzle karşıma geçip benimle konuşma cesaretini gösterebiliyorsun sorabilir miyim? Zeynep diye biri yok artık senin için, öldü Zeynep. Böyle yavaş yavaş, can çekişerek, inleye inleye öldü hem de... Şimdi lütfen bu ilgili adam rollerini bir kenara bırak ve gidip çok önemli anlaşmalarınla, ihalelerinle ilgilen!"

Hırsla arkamı dönüp iki adım atmıştım ki acı bir fren sesi Emir'in çığlığına karıştı.

"Zeynep!"

Son sürat üzerime doğru gelen aracı fark etmemle, kolumdan çekilip geriye doğru savrulmam aynı anda gerçekleşmiş, yaşadığım şok nedeniyle bedenim kaskatı kesilmişti. Aracın şoförü kapıyı açıp, "Dikkat etsene kardeşim," diye bağırırken dizlerime temas eden araçtan gözlerimi alamıyordum. Tam o anda Emir'in kollarının arasında olduğumu fark ettim. Beni sımsıkı sarmış, başımı göğsüne yaslamıştı. Kalbinin sesi unutmaya yüz tuttuğum bir şarkının melodisi gibi kulaklarıma doluyor, beni aylar öncesine götürüyordu.

Kokusu burnuma dolunca nabzım daha da hızlanmış, aylardır uyuşmuş olan tüm hücrelerim bir anda canlanmıştı. Emir'in kalp ritmi de benimkiyle yarışıyordu ya da ben öyle olmasını istiyordum bilmiyorum fakat biraz daha kokusuna maruz kalırsam aklımı tamamen kaybedecektim.

Geri çekilmek için bir hamle yaptığımda Emir kollarını bedenime daha sıkı sardı. Bu hareketiyle gözyaşlarım göz pınarlarıma hücum etmiş, kalbim bir kez daha parçalara ayrılmıştı. Nasıl bu hale gelmiştik biz, birbirimizin nefesiyle hayat bulurken nasıl iki yabancıya dönüşmüştük?

Tüm irademi kullanıp Emir'i göğsünden ittirdiğimde bir adım geri çekildi. Gözleri daha önce şahit olmadığım bir acıyla gölgelenmişti. Ağlamak üzereydi. Ya da ben yaşlı gözlerimden dolayı öyle görüyordum. Öyle görmek istediğim için. Aptal olduğum için. Tam da bu sebepten bir an önce buradan gitmem gerekiyordu. Parmağımı havaya kaldırıp, "Sakın bir daha bana dokunma!" dedim öfkeyle. "Öleceğimi bilsen yine de dokunma. Emin ol Azrail bile senden daha merhametlidir!"

Sert bir şekilde yutkunup iki elini birden havaya kaldırdı. "Tamam, Zeynep nasıl istersen öyle olsun, yeter ki sen iyi ol."

Allah'ım çıldırmak üzereydim. Beni diri diri toprağa gömen adam karşıma geçmiş, iyi ol, diyordu. Ellerimi yumruk yapıp ayağımı hırsla yere vurduktan sonra, "Bana düşünceli adam numaraları yapma artık yeter!" diye bağırdım. "Yeter kandırdığın, yeter aptal yerine koyduğun, yeter canımı yaktığın, defol git artık, yeter yeter yeter!"

Çığlıklarım sokakları inletirken Emir kollarımdan tutmuş beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Ta ki Cem Bey tarafından omzundan ittirilip geriye doğru savrulana kadar... Gözleri şaşkınlıkla açılmış, kısa bir an sonra öfkeyle kısılmıştı. Cem Bey bana dönüp iyi olduğumdan emin olduktan sonra tehdit dolu bakışlarını Emir'e çevirdi.

"Zeynep'in söylediğini duydun, defol git Karadağ! Uzak dur Zeynep'ten. Yoksa..."

Emir'i biraz tanıyorsam şu an Cem Bey'i öldürmesi işten bile değildi. Dişlerini sıkıp adamın yakasından tuttuğu gibi park halindeki araca yasladı. Gözleri yine siyaha dönmüş, bir aslan gibi kükremeye başlamıştı.

"Kimsin lan sen, sen kimsin de Zeynep'i benden koruyacaksın piç kurusu! Öldürürüm lan seni, şuracıkta öldürür..."

Emir yumruğunu Cem Bey'in suratına geçirdiği anda karnına sıkı bir yumruk yemiş fakat bu onu durdurmaya yetmemişti. Gözü öylesine dönmüştü ki yine insanlıktan çıkıp vahşi bir hayvana dönüşmüştü.

"Uzak duracaksın dedim sana..." diyen Cem Bey'in ağzından dökülen kelimeler Emir'i iyice çileden çıkartmış, sesi ortalığı inletmeye başlamıştı.

"Sana ne lan Zeynep'ten, sen kim oluyorsun şerefsiz!"

Yumruklar havada uçuşurken etrafımızda bir çember oluşmuştu fakat insanlar birbirini boğazlayan iki adamı ayırma gereği duymuyor, aksine büyük bir keyifle izlemeyi tercih ediyordu. Emir'in korumaları koşarak yanımıza geldiğinde öne doğru atılıp, "Emir yapma..." diye bağırdım. Aynı anda Emir'in havaya savurduğu yumruğu çeneme çarptı ve dudaklarımdan acı bir çığlık yükseldi. Gözümün önünde yıldızlar uçuşuyordu ve çenemdeki uyuşmaya bakılırsa yarın yüzümün sol tarafında büyük bir morluk oluşacaktı. Emir çığlığımı duyar duymaz arkasını dönüp şaşkınlıkla yüzüme baktı. Gözlerinde dehşete düşmüş bir ifade vardı.

"Zeynep özür dilerim..."

Elini ittirip öfkeyle gözlerine baktım, "Özür dileme Emir, sadece uzak dur! İçinde biraz vicdan kırıntısı azıcık merhamet varsa yalvarırım benden uzak dur!"

Emir'i arkamda bırakıp hızla uzaklaşmaya başladım. Dudaklarından yine ismim dökülüyordu ve ben yine pa-

ramparça oluyordum. Aylardır toparlamaya uğraştığım bitik hayatım yine alt üst olmuş, fırtınanın ortasındaki bir yaprak gibi savrulmaya başlamıştım.

Çenemdeki dayanılmaz acıyla baş etmeye çalışırken durmaksızın koşuyor, Emir'den uzaklaşırsam nefes alabileceğimi umut ediyordum. Yanımda duran arabayı fark ettiğimde daha hızlı koşmaya başlamıştım ki Cem Bey'in sesi beni durdurdu.

"Zeynep."

Gözyaşlarımı silip tam karşımda duran adama baktım. Dudağının kenarından kan sızıyordu.

"Zeynep özür dilerim, tüm bu olanlara ben sebep oldum," dedi mahcup bir tonda. Usulca kolumdan tutup beni arabasına doğru yönlendirdi. "Hadi gel önce hastaneye gidelim sonra nereye istiyorsan bırakırım seni."

"Gerek yok ben bir taksiye biner giderim."

"Lütfen Zeynep, hatamı telafi edemem ama en azından iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Gerçekten üzgün görünüyordu ve ben bir an önce gitmek istiyordum. Aracın kapısını açtığında daha fazla itiraz etmeden arka koltuğa oturdum. Emir'in bizi izlediğini biliyordum fakat ne düşündüğü umurumda bile değildi, sadece buradan uzaklaşmak istiyordum.

Cem Bey de yanıma oturduğunda şoför aracı çalıştırdı ve Ankara sokaklarında ilerlemeye başladık. Elimi çeneme koymuş camdan dışarıyı izlerken kendimi sersem gibi hissediyordum. Art arda yaşadığım ani duygu değişimleri nedeniyle ne düşüneceğimi, ne yapacağımı şaşırmıştım.

Cem Bey şoföre "En yakın hastanede dur," dediğinde bakışlarımı endişeyle bana bakan adama çevirdim. "Buna hiç gerek yok, iyiyim ben. Bir an önce İstanbul'a gitmek istiyorum."

Aynı anda şoför, "Cem Bey takip ediliyoruz," dedi robotik bir sesle. Sıkıntıyla ofladım. Hâlâ ne istiyordu benden? Neyim var neyim yoksa almıştı zaten elimden.

Cem Bey, "Hızlan, İstanbul'a gidiyoruz," dedi kararlı bir tonda.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," diye itiraz ettim. "Siz beni burada indirin ben bir taksiyle havalimanına giderim. Üstelik katılmanız gereken bir ihale var, lütfen benim yüzümden başınızı daha fazla belaya sokmayın. Şu hayatta başınıza gelebilecek en kötü şey Emir'in sizinle uğraşması olur ve ben buna sebep olursam kendimi asla affetmem."

Cem Bey'in dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılırken kendinden gayet emin bir şekilde gözlerime baktı.

"Sen beni düşünme Zeynep, ben Karadağ'ın kim olduğunu çok iyi biliyorum. O beni pek tanımıyor anlaşılan ama sıkıntı yok, tanışırız."

Ya ya sıkıntı yok! Silahı kafana dayadığında da böyle gülebilecek misin bakalım?

Araç hızla yol almaya devam ederken, çantamın yanımda olmadığını fark ettim ve sıkıntıyla ofladım. Gözlerini bana doğru çeviren Cem Bey'e "Çantamı aldırmanız mümkün mü acaba?" dedim mahcup bir ifadeyle. "Telefonum, cüzdanım, kimliğim hepsi içindeydi." Başıyla onayladıktan sonra telefonunu çıkarıp Tarık Bey'i aradı ve çantamı holdinge göndermesini söyledi.

Ben teşekkür ederken Cem Bey başını yana doğru eğerek çenemden tuttu. Ani teması karşısında gerilmiştim. Dikkatlice yüzümü inceledikten sonra gözlerime bakıp, "Kötü görünüyor, en azından buz koymak lazım," dediğinde geri çekilip omuz silktim. "Üstesinden gelebilirim merak etmeyin."

Bakışlarımı tekrar camdan dışarıya doğru çevirdim. Ankara'dan çıkmış, otobanda son sürat ilerliyorduk. Şoför, "Atlattık," dediğinde derin bir nefes verip başımı cama yasladım. Hafiften yağmur çiseliyor, sonbahar yerini kışa teslim ederken ben de tüm yapraklarını rüzgâra teslim etmiş bir ağaç gibi bomboş hissediyordum. Geçen kış içime doğan güneş bir gecede buz kesmiş, ayazda kalan ruhum

sonsuz bir karanlığa esir olmuştu. Bana düşen, yine tek başıma ayağa kalkıp, yoluma devam etmekti. Şu dünyada herkesin bir imtihanı vardı ve benimki kesinlikle yalnızlık, kimsesizlikti. Alnıma yazılmamış, kazınmıştı adeta ve ne yapsam değişmeyecek, ölene kadar yakamı bırakmayacaktı.

Cem Bey'in sesiyle kendime geldiğimde yeşillikler içindeki bir dağ evinin önündeydik.

"Ufak bir mola versek iyi olacak sanırım," dedi kapıyı açarken. "Biraz hava alır, yemek yeriz. Ayrıca sana bir açıklama borçluyum ve kendimi affettirmek için ne istersen yapmaya hazırım Zeynep."

Hiç tanımadığım bir adam ansızın hayatıma dâhil olmuştu ve anlamadığım bir şekilde kendini belanın ortasına atıyordu. Sonuçta benimle ilgilenmesi ya da uğraşması için hiçbir sebep yoktu. Benden köşe bucak kaçması gerekirken ısrarla yanımda duruyordu. Ve evet bana bir açıklama borçluydu. Beni neden Emir'le karşı karşıya getirdiğini bilmek istiyordum. Anladığım kadarıyla tanışmıyorlardı. Benimle de bir problemi olmadığına göre neden bana bu kötülüğü yapmıştı, derdi neydi öğrenmek zorundaydım.

Arabadan indiğimde etrafımı saran yeşillik sayesinde nefes aldığımı hissettim. Yıllanmış ağaçların önünde sıra sıra dizilen küçük dağ evleri İstanbul'un keşmekeşine inat insanı eski zamanlara götürüyor, huzur vadediyordu. Soğuk hava bir anda ürpermeme neden olsa da beni kendime getirmiş, ruhuma çöreklenen kara bulutlar dağılmaya başlamıştı.

Bizi kapıda karşılayan görevlinin yönlendirmesiyle içeri girip arka taraftaki ahşap masaya oturduk. Cem Bey pür dikkat yüzüme bakıyor, meraklı bakışları beni huzursuz ediyordu.

Yirmi yaşlarında güleç yüzlü bir garson siparişlerimizi almak için yanımıza gelip köy kahvaltılarının meşhur olduğunu söyleyince kahvaltı yapmaya karar verdik. Şu an yemek yemek benim için imkânsız gibi görünse de midem-

den yükselen gurultular saatlerdir hiçbir şey yemediğimi hatırlatıyordu. Üstelik sigara içmek için bir iki lokma dahi olsa bir şeyler yemek zorundaydım aksi takdirde sonuçları kötü oluyordu.

Üzerimdeki kısa kollu elbise nedeniyle kollarım buz tutunca yanımdaki sandalyede duran şalı alıp omuzlarıma attım ve geriye doğru yaslandım. Kollarımı göğsümde birleştirip Cem Bey'e baktığımda ne demek istediğimi anlamış gibi konuşmaya başladı.

"Bak Zeynep, öncelikle bugün olanlar için gerçekten çok üzgünüm. Senin bu olaydan bu kadar etkileneceğini öngörebilseydim kesinlikle bu şekilde davranmazdım inan bana. Ben sadece Emir Karadağ'a haddini bildirmek istemiştim."

Cem Bey konuşurken bir an bile gözlerini benden ayırmıyordu ve ısrarlı bakışları hipnoz etkisi yaratarak başka tarafa bakmamı imkânsız hale getiriyordu.

"Emir'le tanıştığınızı bilmiyordum," dedim rahatsızlığımı gizleme gereği duymadan.

"Tanışmıyoruz zaten," dedi başını iki yana sallayarak. "Birkaç hafta önce Emir Karadağ'ın sağ kolu olduğunu öğrendiğim bir adam ansızın ziyaretime gelip beni seninle ilgili uyarana kadar da tanışmayı düşünmüyordum açıkçası. Yusuf denen adam alenen bana gözdağı vermeye çalıştığında önce gülüp geçtim fakat sonrasında fena halde kafamı kurcalamaya başladı."

"Ve benimle tanışmak istediniz?"

"Evvela küçük bir araştırma yaptım diyelim ve ardından Emir Karadağ'a ufak bir ders vermek istedim. Anlayacağın seni Ankara'ya getirmemin nedeni Emir'e haddini bildirmekti fakat bunu yaparken senin hâlâ ona âşık olabileceğini tahmin edemedim, özür dilerim."

Cem Bey gözlerini kısmış beni incelemeye devam ederken öne doğru eğilip dirseklerimi masaya dayadım.

"Emir'e âşık falan değilim, hatta ondan nefret ediyorum. Sadece biraz şaşırdım o kadar."

Sözlerim pek inandırıcı gelmemişti anlaşılan çünkü Cem Bey bıyık altından gülüyor, gözleriyle de gülüşüne eşlik ediyordu. Açıkçası inanıp inanmaması çok da umurumda değildi zira bugünden itibaren bir daha görüşeceğimizi sanmıyordum.

Aramızdaki bakışma siparişlerimiz gelince mecburen son buldu. Tekrar geriye doğru yaslanıp etrafı izlemeye başladım. Cennetten bir köşeydi sanki burası; kuş sesleri uzaklardan gelen su sesine karışıyor, hafif hafif esen rüzgâr yüzüme vururken burnuma dolan ıhlamur kokusu ruhumu canlandırıyordu. İnsan bu masalın içinde bir ömür kalabilir, dertsiz tasasız yaşayabilirdi.

Çayımdan bir yudum alıp ısınmaya çalışırken Aslı'yı aramam gerektiği geldi aklıma. Ankara'ya geleceğimi bile mesaj atarak bildirmiştim ve saatlerdir telefonum yanımda değildi. Cem Bey büyük bir iştahla kahvaltısını yapmaya devam ederken, "Telefonunuzu kullanabilir miyim?" dedim mecburen. Sessizce cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattı.

"Arkadaşımı arayıp geliyorum hemen," dedikten sonra ayağa kalkıp biraz uzaklaştım ve Aslı'yı aradım. Telefon çalar çalmaz açılmış ve "Aslı," dediğim anda bağırmaya başlamıştı.

"Zeynep sen misin? Neredesin Allah'ını seversen öldüm meraktan? Telefonuna neden cevap vermiyorsun?"

Anlaşılan haber uçmuştu ve Aslı çıldırmıştı.

"Bir sakin ol kuzum ya..." dedim oflayarak. "Anlatacağım her şeyi gelince, merak etme diye aradım. Birkaç saate evde olurum."

Aslı tam bir şey söylüyordu ki Yusuf kulak zarımı delercesine bağırmaya başladı.

"Zeynep neredesin söyle hemen geliyorum? O pezevenk yanında mı hâlâ senin, söyle çabuk neredesin?"

Yusuf'un sesini duyunca kan beynime sıçramıştı resmen. Hem suçlu hem de güçlü arkadaş, yüzsüzlüğe bak!

"Yusuf kes bağırmayı, beni daha fazla sinirlendirme!" dedim hiddetle. "Gelince görüşeceğiz seninle, bekle sen!"

"Zeynep nerede olduğunu söyle geliyorum hemen!" dedi ısrarla.

"Rahat bırakın artık beni Yusuf!" dedim. "Son kez söylüyorum eğer bir daha hayatıma burnunu sokarsan affetmem seni!"

Ve telefonu kapattım. Sinirden elim ayağım titriyordu. Anlaşılan Yusuf'a kendimi anlatamamıştım. Ya da ne kadar anlarsa anlasın Emir için canını vermeye hazır olduğu için önceliği her zaman o oluyordu. Yusuf'la sıkı bir konuşma yapıp o taş kafasına vura vura bir daha asla hayatıma müdahale etmesine izin vermeyeceğimi anlatmam gerekiyordu.

Tekrar masaya dönüp telefonu Cem Bey'e uzattığımda nikotin krizine girmem an meselesiydi fakat bunu nasıl söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yemek yiyememiştim henüz ama olan iştahım da kaçmıştı zaten Yusuf'la konuşunca.

Cem Bey endişeyle yüzüme bakıp, "Bir sorun mu var?" diye sorunca oflayarak kendimi sandalyeye bıraktım.

"Bir değil birden çok... Çok fazla sorun var ve benim artık kaldıracak gücüm kalmadı. Ayrıca beş dakika içinde sigara içmezsem karşıma çıkan ilk kişiyle kavga edeceğim ve bu büyük ihtimalle siz olacaksınız. E tabi siz beni o halde görünce de arkanıza bakmadan kaçıp gideceksiniz çünkü ben kavga ederken bayağı bir çirkinleşebiliyorum."

Cem Bey çok önemli bir şey söylüyormuşum gibi dikkatle beni dinledikten sonra cebinden çıkardığı sigara paketini ve çakmağı usulca masaya bıraktı ve iki elini birden havaya kaldırıp gülümsedi. Ben paketten bir sigara alıp

aceleyle yaktıktan sonra o da bir sigara yaktı ve ciddi bir yüz ifadesiyle gözlerime baktı.

"Bak Zeynep ben otuz altı yaşındayım ve bu yaşıma kadar epey insan tanıdım. Bugüne kadar da insanlar hakkında hiç yanılmadım diyebilirim. Sen odama geldiğin gün bana meydan okuyan tavrın ve gözlerindeki cesur bakışlar senin hakkında da az çok fikir sahibi olmamı sağlamıştı... Ki hâlâ o fikirlerimin arkasındayım. Ancak bu sabah seni o halde gördüğümde ve sen karşıma geçip bir zavallı olduğunu söylediğinde seni o hale getirenlerden nefret ettim. Ben sana bakınca aklı başında, ayakları yere basan, kimseye boyun eğmeyen, cesur ve güzel bir kadın görüyorum. Sebebi ne olursa olsun, kim için olursa olsun kendine bunu yapma Zeynep. Hayat o kadar kısa ki emin ol hiç kimse senin döktüğün bir damla gözyaşını dahi hak edecek kadar değerli değil."

Bugün benim yüzümden Emir'in gazabına uğrayan, dudağı patlayan adam karşıma geçmiş bana hayat dersi veriyordu ve söylediklerinde sonuna kadar haklıydı. Aylardır kendime işkence yapıyor, yaşarken öldürüyordum ruhumu. Sorun şu ki, bu benim seçimim değildi; elimden daha iyisi gelmiyordu. Her aşkın sonu böyle mi oluyordu, yoksa beni mi bulmuştu koca dünyada bilmiyorum fakat içim çekiliyordu. Emir giderken kalbimi de söküp almış, arkasında yaşayan bir ölü bırakmıştı.

Sigaramdan son bir nefes çekip izmariti kül tablasına bastırırken, "Kolay değil," dedim çaresiz bir şekilde. "Kalbime söz geçirmek tahmin ettiğiniz kadar kolay olmuyor maalesef."

Sözlerim Cem Bey'e komik gelmiş olabilirdi. Zira duygularını çoktan bir kenara bırakmış, mantığıyla hareket eden bir duruş sergiliyordu çoğu zaman. Masanın üzerindeki telefon çalmaya başladığında uzanıp telefonu aldı ve ekrandaki numarayı bana gösterdi. Aslı'nın numarasını görünce hemen telefonu alıp kulağıma götürdüm. "Aslı..."

"Zeynep neredesin bebeğim ya?" dedi ağlamaklı sesiyle. "İki saatte saçlarım beyazladı yemin ederim. Yanımdaki manyak saçma sapan bir şeyler söylüyor, Emir ikide bir arayıp duruyor. Sen ne haldesin, neredesin aklımı kaçıracağım. Söyle gelip alalım seni, başka türlü içim rahat etmeyecek benim."

"Aslı bir sakin ol, ben gayet iyiyim ama o yanındaki embesile söyle yüzünü bile görmek istemiyorum onun. Bugün yeterince yoruldum zaten, ben gelmeden defolsun gitsin."

"Tamam kuzum ben onu postalarım, hadi gel sen," diyen Aslı'nın sesini Yusuf'un sesi bastırdı.

"Güvercin mi postalıyorsun kızım sen? Zeynep gelmeden şuradan şuraya gitmiyorum, hadi bakalım nasıl postalıyorsun görelim!"

Aslı çığlık atmaya başladığında gözlerimi devirip, "Kapatıyorum Aslı, beni merak etme iyiyim," dedim ve telefonu kapattım. Cem Bey'in soru dolu gözlerine cevaben, "Buraya yerleşmek istiyorum," dediğimde arkasına yaslandı. "Bu gece kalabiliriz istersen, yarın erkenden yola çıkarız," dedi yine ciddi bir şekilde.

Teklifi benim için paha biçilemezdi çünkü bu küçük dağ evinde, aylardır içine düştüğüm girdaptan biraz olsun uzaklaştığımı hissediyordum. Belki de benim için en doğrusu İstanbul'u terk etmekti. Onunla aynı şehirde olmak, aynı havayı soluduğumu hissetmek beni daha çok tüketiyordu.

"Çok teşekkür ederim fakat pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dediğimde Cem Bey, "Kime göre, neye göre Zeynep? Sen kalmak istiyorsan iyi bir fikir demektir. Gereksiz ayrıntıları düşünüp kendini yorma, sadece ne istediğine karar ver ve yap," dedi. Bunu söylerken fikir beyan etmekten çok daha fazlasını yapıyor, ikna ediyordu. Uzun uzun düşünsem asla kabul etmeyeceğim bu teklife bir anlık kararla, "Peki," dedim. Bu geceyi burada geçirecek, tüm dertlerimi paket yapıp İstanbul'a postalayacaktım.

Cem Bey oda ayarlamak için içeri geçtiğinde ben de Aslı'ya mesaj atıp bu gece Ankara'da kalacağımı, yarın döneceğimi yazdım. Muhtemelen Yusuf'la uğraştığı için cevap yazmamıştı. Cem Bey elinde anahtarla yanıma geldi.

"Odan hazır."

"Kimliğim bile yok, sorun olmadı mı?"

"Yüklü miktarda bahşişin açamayacağı kapı yoktur Zeynep, sen rahatına bak," diyen Cem Bey göz kırparak ukala tavrını sempatik bir hale getirmişti. Ayağa kalkıp minnettar bir şekilde gülümsedikten sonra, "Çok teşekkür ederim, başınıza bela oldum," dedim. Cem Bey dikkatle yüzümü inceleyip gözlerini çenemde sabitledi. Büyük ihtimalle baktığı yerde kırmızıdan mora doğru giden bir yumruk izi mevcuttu. Elim istemsizce yüzümdeki sızlayan yere giderken Cem Bey bakışlarını gözlerime doğru kaydırdı.

"Bu sabahın özrü olarak kabul et lütfen, asıl belayı açan benim. Bu gece için biraz huzur, sessizlik ve güzel bir uykunun sana iyi geleceğini umuyorum. Tabii istersen akşam yemeğinde sana eşlik edebilirim. Kesinlikle zorunlu hissetmeni istemiyorum ama kabul edersen çok memnun olurum."

"Pekâlâ, akşam görüşürüz o halde," dedikten sonra Cem Bey'i arkamda bırakıp odama gittim ve orman manzaralı küçük bir penceresi olan odadaki tek kişilik yatağa uzandım. Ayakucumdaki battaniyeye sarılıp gözlerimi kapattığımda Emir'in yüzü yine karşımdaydı. Ama bu defa daha gerçek, daha canlıydı. Aylar sonra ilk karşılaşmamız beni derinden sarsmış, bakışları yine ruhuma işlemişti. Bir saat kadar uyur uyanık bir halde uzandıktan sonra yataktan kalkıp duvarda asılı olan küçük aynanın karşısına geçtim. Yüzümdeki morluk çok belirgin olmasa da yarına daha kötü olacağı kesindi. Lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadıktan sonra yatağın üzerindeki şalı alıp dışarı çıktım ve dağ evinin önünde uzanan patika yolda yürümeye başladım.

Akşamüstü hava daha da soğumuş, keskin dağ havası yarım saat içinde titrememe neden olmuştu. Hızlı adımlarla geri döndüğümde Cem Bey üst katın balkonunda sigara içiyordu. Ahşap merdivenlerden çıkıp yanına gittiğimde gülümseyerek kenara çekildi ve arkasındaki kapıyı gösterdi. Birlikte yemek salonuna geçip siparişlerimizi verdik. İkimiz de sessizce etrafı inceliyorduk. Daha düne kadar iki yabancıyken bugün bu dağ başında karşılıklı oturuyor olmamız tuhaftı gerçekten ve ikimiz de bunun farkındaydık. Aramızdaki sessizlik sinir bozucu olmaya başlayınca, "İhale," dedim Cem Bey'e doğru dönüp, "Umarım benim yüzümden kaybetmemişsinizdir."

Cem Bey masanın üzerindeki sudan bir yudum alıp keyifle gülümsedi.

"İhaleyi aldık."

"Öyle mi, çok sevindim," diyerek gülümserken yemeklerimiz gelmişti. Bir an önce yiyip odama gitmek istiyordum. Oldukça yorucu bir gün olmuştu, sohbet edecek halde değildim. Çatalımı elime alıp tabağıma götürdüğüm sırada Cem Bey'in gözleri arkamda bir noktaya kaydı. Aynı anda dehşetle açılan gözlerine bakarken, olamaz, diye bir çığlık attım içimden. Arkama bakmaya cesaret edemiyor, Cem Bey'in yüzünde herhangi bir rahatlama belirtisi arıyordum fakat şaşkınlığı ve gerginliği her saniye daha da artıyordu. Gözleri tekrar beni bulduğunda güçlükle yutkunup, "Ne oldu?" diye mırıldandım. Bileğime dolanan parmaklar ne olduğunu açıklarken çatal elimden düştü. Başımı kaldırdığımda Emir gözlerinden ateş saçarak bana bakıyordu.

Bileğimi sımsıkı tutup, "Yürü gidiyoruz," dedi tahammülsüz bir tonda. Bir an şaka yaptığını düşünmek istedim fakat yüzündeki ifade insanın kanını donduracak kadar gerçekti. Ayağa kalkıp kolumu ellerinden kurtarmaya çalışırken, "Saçmalama bırak kolumu!" dedim dişlerimin arasından.

Emir'in gözleri ölümcül bir ifadeye büründü. Beni bu şekilde korkutmasından nefret ediyordum. Tabii ki korkum kendim için değildi, benim yüzümden etrafımdaki insanlar zarar görüyordu. Daha önce bunu, beni seven adam, kocam olarak yapıyordu peki şimdi hangi sıfatla karşımdaydı?

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp, "Ya seni alıp buradan gideceğim, ya da sen bilirsin!" dediğinde, kastının ne olduğunu çok iyi biliyordum fakat ben artık eski Zeynep değildim.

Geri çekildiğimde korumalar çoktan silahlarını Cem Bey'e doğrultmuş, etrafımızda kimse kalmamıştı. Cem Bey'in gözleri gözlerimi buldu sonra. Mahcubiyetimi anlatacak kelime yoktu. Bana güven vermeye çalışırcasına gözlerini kapatıp açtıktan sonra oldukça soğukkanlı bir ifadeyle Emir'e dönüp "Seni pişman ederim Emir! Hemen şimdi köpeklerini de alıp gitmezsen seni doğduğuna pişman ederim!" dedi. Emir kolumu bırakıp bir kaplan gibi adamın üstüne atladı. Koşarak araya girmem iki saniye sürmüştü. Emir ellerini yumruk yapıp öfkeyle gözlerime baktı.

"Zeynep beni mecbur bırakma, istemediğim şeyler yaptırma bana! Seni almadan buradan gitmeyeceğim!"

Son cümlesini söylerken gözlerinden kıvılcım saçıyordu adeta fakat benim de ondan farkım yoktu. Ellerimi göğsüne koyup ittirirken, "Ya sen kimsin ya, kimsin sen?" dedim avaz avaz. "Ne istiyorsun hâlâ benden? Neyim var neyim yoksa aldın zaten elimden, düş yakamdan artık!"

Emir söylediklerimi duymamış gibi kolumdan tutup beni sürüklemeye başladı. Tüm gücümle karşı koyuyordum fakat onun gücünün yanında benim bir çocuktan farkım yoktu. Hızla merdivenleri inip arabanın kapısını açtığında bacağına bir tekme savurup koşmaya başladım ancak iki saniye sonra yine kolumdan yakaladı.

"Bırak beni pis zorba, haydut! Ancak zor kullanmayı bilirsin sen ama korkağın tekisin. Hayatımda gördüğüm en yüzsüz, en karaktersiz adamsın!"

Ben ağzıma geleni söylerken Emir beni çoktan ön koltuğa oturtmuş kemerimi takmıştı. Utanmadan gözlerime baktığında yumruğumu koluna geçirip tiksinircesine yüzüne baktım.

"Nefret ediyorum senden, hem de öyle böyle değil ölümüne nefret ediyorum! Ne yaparsan yap son nefesime kadar en büyük düşmanım olacaksın Emir Karadağ, bunu sakın aklından çıkarma!"

Günün ilk ışıklarıyla beraber cezaevinden çıkıp eve doğru yol alırken Yusuf'un anlattıklarını duymuyordum bile. Tam elli gündür içeride her an her saniye o geceyi düşünüyor, düşündükçe öfkeleniyor, öfkelendikçe bize bunu yapanlara diş biliyordum. Hesabını soracaktım. Hem de öyle böyle değil ölmek için yalvartacaktım köpekleri.

Benim sessiz bekleyişim gerginliği anbean arttırırken Duran puştu ne yapacağını şaşırmış, adamlarını beni öldürtmek için dibime kadar sokmuştu. Büyük bir zevkle kiralık köpeklerini öldürdüğümde ise yukarıdan birilerini devreye sokmuş, ben sessiz kalınca da iyice paranoyak olup gölgesinden bile korkar hale gelmişti. Duran'ı öldürmem İstanbul'daki tüm dengeleri alt üst edecek, uyuşturucu trafiği büyük sekteye uğrayacaktı. Haliyle bunun olmasını istemeyen para çarkının başındaki üst düzey yöneticiler ikimizi bir araya getirmek için her yolu deniyorlardı. Kumarhanelerin yönetimi bendeyken uyuşturucu da Duran'dan soruluyordu ve ikimizin düşman olması çarka çomak sokmuş oluyordu.

Duran nefesimi ensesinde hissedip ecelini beklerken Bekir iti kenara çekilmiş, yaşananlarla hiçbir ilgisi yokmuş gibi hayatına devam ediyordu.

Yusuf bana rapor vermeyi sürdürürken, "Zeynep'e gidelim" dedim ani bir kararla. Kalbime söz geçirmem sandığımdan daha zor olacaktı anlaşılan. Yusuf anında susup huzursuz bir şekilde yüzüme baktı. "Hemen" dedim itiraz kabul etmez bir tonda.

"Abi gitmesen daha iyi, Zeynep yeterince kötü zaten..."

Bakışlarım Yusuf'u susturmaya yetmişti. Yarım saat sonra araç durduğunda hızla dışarı çıktım. Zeynep'i görmem gerekiyordu aksi takdirde aklımı kaçıracaktım. Cezaevine geldiği o gün gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı bir an bile

yakamı bırakmıyor, vicdanımın sesi kulaklarımı sağır ediyordu. Kendimden nefret ediyordum. Yıllardır bu acımasız dünyanın içinde savrulup, nefretle, kinle, ölümle yaşamaya alışmışken, insan olduğumu hissettiren tüm duygularımdan arınıp boğazıma kadar çamura batmışken hiç yapmamam gereken bir şey yapmıştım... Âşık olmuştum. Zeynep'in yıldızlarla kaplı bir geceyi andıran güzel gözlerine, gülünce güller açan, hüzünlenince içimi yakan güzel yüzüne vurulmuştum ansızın. En çok da beni her an şaşırtmayı başarabilen saf kalbine vurulmuştum. Bir an dünyayı karşısına alabilecek kadar gözü karayken bir an sonra tüm kötülüklerden bihaber masum bir çocuğa dönüşüyordu. Onun o deli dolu hallerine kapılıp bana yaşattığı tarifi imkânsız duygularda kaybolmuştum fark etmeden. Yıllarca yerini bile unuttuğum kalbimin sesi mantığımı bastırınca da yaralı, savunmasız, kimsesiz bir masumu kendi bataklığıma çekip her geçen gün biraz daha dibe batırdığımı fark etmemiştim.

Zeynep'i unutmam mümkün değildi. Unutmak da istemiyordum zaten. Aşkımdan geberiyordum fakat lanet olasıca kalbim umurumda bile değildi. Beni asıl kahreden Zeynep'in ruhunda açtığım yaralardı. İlk günden beri ona zarar vermekten başka bir şey yapmamış, tozpembe dünyasını zifiri karanlığa çevirmiştim. Bana uzanamayan kirli eller en sevdiğime, kıymetlime uzanmış, bitmek bilmeyen kâbuslara mahkûm etmişlerdi sevdiğim kadını. O gece ben vurulduğumda gözlerinde gördüğüm korku, bebeğini, bebeğimizi kaybetmesine rağmen, hatta buna sebep ben olmama rağmen yanımdan bir an olsun ayrılmaması beni yediğim kurşunlardan daha çok yaralamıştı. Görmüyordu Zeynep. Hayatını nasıl mahvettiğimi görmüyor, arkasına bile bakmadan kaçıp gideceği yerde bana sığınıyordu.

Yaptığım şerefsizlik yüzünden üzülüyor, hatta kahroluyordu biliyordum ama yapmak zorundaydım. O gece büyük bir savaş başlamıştı ve ben bundan sonra kimin kuyru-

ğuna bassam pis ellerini Zeynep'e uzatacaktı. Biliyordum çünkü yaşayarak tecrübe etmiştim. Karşımdaki adamlar insanlıktan çıkmış, vicdanlarını çoktan susturmuş acımasız katillerdi ve ben onları Zeynep'ten uzak tutmak zorundaydım. Bunun ilk şartı da Zeynep'i önce kendimden uzak tutmamdı.

Sevdiğim kadın yaşayan bir ölüye, bir enkaza dönmüştü ama atlatacaktı. Benden nefret edecek, adımı bile ağzına almayacak ve ben bir gün kör bir kurşunla geberip gittiğimde de ardımdan bir damla bile gözyaşı dökmeyecekti. Bu kararı vermekte çok geç kalmıştım evet ama öyle çok seviyordum ki onu, gözlerine, güzel yüzüne bakınca yapabilirim sanmıştım. İkimize bir dünya kurabilir, tüm kötülükleri kapının ardında bırakabilirim sanmıştım. Ve bu aptallığımın bedeli üç cana mal olmuştu; Zeynep, ben ve doğmamış bebeğimiz...

Gözümü bile kırpmadan Yusuf'un gösterdiği apartman dairesini izlediğim uzun saatlerin sonunda Zeynep nihayet balkona çıkmıştı. Ve ben bir kez daha yıkılmıştım. Hayallerimde başköşeye oturttuğum düğün günümüzdeki Zeynep'le şu an karşımda duran Zeynep aynı kişi olamazdı. Üzerindeki solmuş tişört, özensizce yukarıdan topladığı saçları, ışığı sönmüş boş bakışları ve gözlerinin altındaki derin çukurlarla o kadar farklı görünüyordu ki göğsümün ortasına bir tekme yemiş gibi geriye doğru savruldum. İnsan olan bunu yapmazdı ama ben yapmıştım. Zeynep rengârenk, bahar kokulu bir çiçekken onu koparıp atmış, çaresizce savrulmasına göz yummuştum.

Gözlerimi aşığı olduğum kömür karası gözlerinden alamazken Zeynep bir adım öne çıkıp kollarını balkon demirlerine yasladı ve amaçsızca etrafa bakmaya başladı. Bu mesafeden beni görmesi kaçınılmazdı ancak o baksa da görmüyordu. Görmüyordu çünkü görmek istemiyordu. Dış dünyaya algılarını tamamen kapatmış, kendi iç dünyasında

yok olup gidiyordu. O an silahımı çekip kafama sıkmak istedim. Sevgisine, aşkına sahip çıkmaktan aciz korkağın tekiydim. Zeynep'in mutlu olması, gözlerinin yeniden bir çocuk gibi umutla bakması için her şeyi yapmaya hazırdım fakat elim kolum bağlanmış, çaresizlik bileklerime takılan bir pranga gibi beni esir almıştı.

Koşup kapısına dayansam, tüm itirazlarına, nefret dolu bakışlarına aldırmadan sarıp sarmalasam, acılarını dindirsem, ruhunda açtığım tüm yaralara merhem olsam çıkabilir miydik kör kuyulardan?

Günlerdir bu sorunun cevabını düşünüyor her seferinde aynı gerçekle yüz yüze geliyordum; benim karanlığımdan birlikte çıkma ihtimalimiz yoktu. Zeynep tek başına çıkacak, kendine yeni bir hayat kuracaktı. Benim, girdiğim savaştan sağ çıkma ihtimalim bile yokken bir kez daha Zeynep'i kandırmaya, kendi ihtiraslarıma kurban etmeye hakkım yoktu. Düzelecekti, bensiz yaşamayı öğrenecek hatta benden her gün biraz daha nefret edecek ve mutlu olacaktı.

Gözlerime dolan yaşlar görüşümü bulanıklaştırdığında avuç içlerimi gözlerime bastırıp ciğerlerimi yakan nefesimi dışarı verdim. Son bir kez sevdiğimin mahzun yüzüne baktığımda içimdeki intikam ateşi tüm hücrelerimi yakıp kavurmuş, ruhum kül olup savrulurken geriye sadece içi boş bir insan sureti kalmıştı.

***

Hızlı adımlarla Arnavutköy'deki depodan içeri girdiğimde Yusuf öne geçip koridorun sonundaki demir kapıyı açtı. O anda kanım alev aldı sanki. Aylardır içimde bir çığ gibi büyüyen intikam ateşi bugün biraz olsun durulacaktı. Yılan Bekir tam karşımdaki duvarda, bileklerinden kelepçelenmiş vaziyette ecelini bekliyordu. Ceketimi çıkarıp gömleği-

min kollarını yukarı doğru kıvırdıktan sonra ağır adımlarla Bekir'in yanına gidip tam karşısında durdum. Gözlerimi gözlerine diktiğimde meydan okurcasına başını yukarı doğru kaldırdı.

"Hayatının hatasını yapıyorsun Emir Karadağ, eğer beni öldürürsen başın büyük belaya girecek, yaşatmazlar seni!"

Yaşayan bir ölüye yakışır şekilde umursamazca gülümseyip silahımı çıkardım.

"Sana son bir şans veriyorum Yılan, hemen şimdi Duran'ın yerini söylersen kafana sıkıp birazdan yaşayacağın vahşetten seni kurtarabilirim!"

Yusuf, "Çok cazip bir teklif bence kaçırma Bekir," dediğinde adamın gözleri korkuyla açıldı.

"Bilmiyorum, ama bulabilirim."

"Son cümlelerini sarf ederken daha özenli olmalısın bence," dedim silahımı belime yerleştirirken. "Bunca yıllık hukukumuz var, sabırsız bir adam olduğumu öğrenmiş olman gerekirdi!" Sinir bozucu bir sakinlikle Yusuf'un uzattığı sopayı aldım sonra. Bekir'in az önceki meydan okuyan tavrı yerini endişeye bırakırken sopayı iki elimle birden kavrayıp karnına geçirdim. Acı bir çığlık atıp, "Bilmiyorum." diye inledi. "Yemin ederim bilmiyorum."

"Boş konuşuyorsun Bekir!" diye bağırdım. "Hâlâ tek kurşunla ölme lüksün varken bu yaptığın büyük aptallık!"

Sopayı bir kez daha karnına geçirdiğimde çığlıkları duvarları inletti. Dinmesini beklediğim öfkem daha da şiddetleniyordu. Ağzına dolan kanı tükürüp, "Bilmiyorum," diyen adamı izlerken aklıma Zeynep'in gülen yüzü, uçuşan saçları geliyor ve gözlerim kör oluyordu. Sopayı havaya kaldırıp bu defa dirseğiyle bileğinin tam ortasındaki noktaya indirdim. Kulaklarıma ulaşan kırılma sesinin verdiği hazla gözlerimi kapatıp sopayı yere fırlattım sonra. Bekir'in acı dolu feryatları tehditlerine karışırken cebimden

sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktım ve dumanı ağır ağır ciğerlerime çekip yaşadığım anın tadını çıkardım.

Bekir bir süre sonra yalvarmaya başladı. Acizliği karşısında iyice sinirlenmiştim. Öne doğru iki adım atıp elimdeki sigarayı karşımda tir tir titreyen adamın tam kalbinin üzerine bastırdım. Genzime dolan yanık kokusuyla tüm hücrelerim canlanmıştı. Bekir feryat figan bağırırken elimi daha da bastırıp gözlerine baktım.

"Öyle kırılan iki kemikle it gibi yalvaracaksan pazarda simit satacaksın Bekir Efendi! Hiç bu işlere bulaşmayacaksın, o pis ellerini Emir Karadağ'ın sevdiklerine uzatmayacaksın!"

Bekir artık bayılma noktasına geldiğinde sigarayı çekip yere fırlattım ve acıyla inleyen adama tiksinircesine baktım. "Bu koku var ya bu koku, yanık kokusu... İşte o gece benim ciğerimden yanık kokusu yükseldi Bekir! Siz benim can yoldaşımı, sevdiğim kadını, bebeğimi elimden aldınız ya, benim ciğerimi yaktınız ya, şimdi bir ölüm yetmez size..."

Tekrar sopayı elime alıp bu defa sağ kolundaki aynı noktaya vurduğumda Bekir'in çığlığı kırılma sesini duymama mâni olmuştu. Öfkeyle, "Kes lan sesini şerefsiz, o kadar masumun canına kast edip şimdi karşımda ne yüzle ağlıyorsun!" diye bağırıp bu defa kolunun üst kısmındaki kemiğe yüklendim. Nihayet istediğim sesi duyabilmiş ve biraz olsun rahatlamıştım.

Bekir'in bayıldığını görünce Yusuf'a dönüp, "Ayıltın puştu," dedim ve bir sigara daha yaktım. Ağır ağır sigaramı içerken Bekir başından aşağıya dökülen soğuk suyla kendine gelmiş, bir şeyler mırıldanıyordu. Yaklaşıp tekrar Duran itinin yerini sorduğumda, "Bittin sen Karadağ!" diye inledi soysuz. Elimdeki sigarayı fırlatıp yerdeki sopayı almamla dizinin hemen altına geçirmem bir olmuştu. Aynı hızla diğer bacağına vururken kendimi tamamen kaybetmiştim. Sesim duvarları inletiyordu.

"Ne istediniz lan benden, ne istediniz o masum insanlardan? Doğmamış bir çocuktan ne istediniz soysuz köpekler!"

Sopayı son gücümle suratına geçirdiğimde Bekir artık nefes almıyordu fakat ben kendimi durduramıyordum. Yüzünü darmaduman edene kadar son gücümle vurmaya devam ederken gözümün önünde Zeynep'in son görüntüsü vardı.

"Ölme lan şerefsiz, ölme sakın, ölme, ölme!"

"Abi tamam..." diyen Yusuf'un elini kolumda hissedince bir kâbustan uyanır gibi gözlerimi açıp Bekir'in paramparça olmuş yüzüne baktım. İçim soğumuş muydu? Kesinlikle hayır! Ne yapsam ne etsem içimdeki ateş sönmeyecekti. Ömrüm boyunca bu yükü taşımak, bu ateşte yanmak benim diyetimdi, çaresiz ödeyecektim.

***

İçimdeki boşluğu doldurmanın imkânsız olduğunu anladığım günden beri beynimi kemiren düşüncelerden uzaklaşmak için durmaksızın çalışıyor, kendime düşünme fırsatı vermiyordum. Sabah erkenden şirkete gidiyor orada işim bitince kulübe geçiyor, sabaha karşı eve gidiyordum. Yeterince içtiysem birkaç saat uyumayı başarıyordum aksi takdirde soluğu Zeynep'in evinin önünde alıyordum.

Zeynep beni unutsun, hayatına devam etsin, mutlu olsun istiyordum fakat onu görmeden yapamıyordum. Gün boyunca meşgul etmeye çalıştığım zihnim en ufak bir boşlukta yine Zeynep'le doluyor, kapısına dikilip narin bedenine ölesiye sarılmak, doya doya öpüp koklamak, içimdeki bu yangına bir son vermek istiyordum.

Bir gece Yusuf arayıp yine hastanede olduklarını söyleyince dünya dar gelmişti içimde büyüyen öfkeye. Boğuluyordum. Kulüpten çıkıp hastaneye ulaşana kadar bir el boğazıma yapışmış nefes almama izin vermemişti. Kısa sürede hastaneye ulaşıp Yusuf'a Aslı'yı uzaklaştırmasını söyledikten sonra odaya girdim. Zeynep uyuyordu. Her

zaman ay gibi ışıldayan yüzü solmuş, kireç gibi bembeyaz olmuştu. Onu böyle görmek beni paramparça ediyor, içimi kanatıyordu.

Yanına gidip yastığa dalga dalga yayılan saçlarını okşadığımda huzursuzca kıpırdandı. Yine kâbus görüyordu ve buna sebep yine bendim. Ruhum yine tarifsiz bir kederle sarmalanırken çaresizce eğilip yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunu doya doya içime çektim. Genzime dolan tanıdık kokuyla aylardır ilk defa nefes aldığımı hissediyordum. Şu an hissettiğim huzurun akla mantığa sığar bir tarafı, bir açıklaması yoktu. Zeynep yanımda olunca tamamlanıyordum, güzel yüzüne bakınca dünyam aydınlanıyordu, tenine dokunmak, nefesini nefesimde hissetmek istiyordum. Dünya benim için bir kişiden ibaretti ama ne yazık ki o kişi benim için imkânsızdı artık, bir yanım hep eksik kalmaya mahkûmdu.

Başımı kaldırıp elimi solgun yüzünde gezdirmeye başladığımda dilimden yine aynı çaresiz kelimeler döküldü.

Hiçbir işe yaramayan, aciz, saçma, gereksiz iki kelime...

Özür dilerim...

Sana layık olamadığım için özür dilerim...

Sana bu acıları yaşattığım için, seni, bebeğimizi koruyamadığım için özür dilerim...

Sen her şeyin en güzeline layıkken, seni bu acılara mahkûm ettiğim için özür dilerim...

Eğilip dudaklarımı alnına bastırdığımda gözümde biriken yaşlar usul usul süzüldü yanaklarımdan. Son bir kez yüzümü sevdiğim kadının boynuna gizledim ve hasret kaldığım teninde yaşadığımı hissettim.

Etim kemiğimden ayrılır gibi Zeynep'ten uzaklaştığımda arkamı dönüp gitmek ölüm gibiydi. Ben ihanetimin kefaretini canımdan çok sevdiğim kadını böyle öksüz gibi bırakarak, ciğerlerim sökülerek ödüyordum ödemesine de, Zeynep neyin bedelini ödüyordu? Yaşadığı tüm zorlukla-

ra rağmen bir şekilde ayakta kalmayı başarmışken en son yapması gereken şeyi yapmış, benim gibi aşağılık bir adama âşık olmuştu. Güvenmişti. Onu mutlu edebileceğimi bilsem tüm dünyayı karşıma alırdım fakat imkânsızdı. Ölüm iki adım ötemdeyken Zeynep'i sevmem bile ona ihanetti.

Ellerimi usulca yüzünde gezdirip saçlarını okşarken mantığımı bastırmaya çalışan kalbim deli gibi çarpıyor tüm hücrelerim özlemle yanıyordu. Eğilip hasret kaldığım dudaklarına son bir öpücük bıraktıktan sonra kendimi dışarı attım. Yerinden, yurdundan ayrılmış bir mülteci gibi yapayalnız ve çaresizdim. Ömrümün sonuna kadar içimdeki boşluk dolmayacak, hep eksik kalacaktım. Zeynep benim evim, barkım, vatanım, her şeyimdi ve ben o gece yediğim kurşunlarla bir sürgün olarak yaşamaya mahkûm olmuştum.

***

Gözlerim salonda gezinirken ansızın Zeynep'in yaşlı gözleriyle buluşunca donup kalmıştım. Hayal desem değildi, gerçek desem imkânsızdı. Aylardır bir an bile gözümün önünden gitmeyen güzel gözleri karşımdaydı ve öldürürcesine bana bakıyordu. Yüzüne bakmaya yüzüm yoktu fakat gözlerimi almaya da gücüm yetmiyordu.

Aylar önce cezaevinde gördüğüm, aylardır unutamadığım nefret dolu bakışları daha da perçinlenmiş, beni nefes aldığıma pişman ediyordu. İçimdeki sızı her geçen saniye daha da artarken Zeynep'in kolunu tutan parmakları gördüğüm anda içimde bir volkan patladı. Damarlarımda gezindiğini hissettiğim kızgın lavlar anbean ruhumu ele geçiriyordu. Ellerim kendiliğinden yumruk haline gelirken dişlerimi sıkıp sakinleşmeye çalıştım fakat imkânsızdı. Cem denen itin Zeynep'i kolundan tuttuğunu görünce mantığımın üzerine kara bir perde inmişti. Hızla oturduğum sandalyeden kalkıp Melis'in sorularına aldırmadan

dışarı çıktım. Tek istediğim o adamın Zeynep'e dokunan elini bedeninden ayırmaktı. Yapamazdı, izin vermezdim. Onun teninde başka bir adamın dokunuşlarını düşünmek tüm hayvani duygularımı ortaya çıkarmıştı. Damarlarımda gezinen kanın tenimi yaktığını hissediyordum. Buna hakkım olmadığını çok iyi biliyordum, aylardır er ya da geç Zeynep'in hayatında biri olacağını kendime hatırlatıp bu düşünceye alışmaya çalışıyordum fakat gördüğüm ufak bir dokunuş bile beni çileden çıkarmaya yetmişti. Buna katlanmak benim için ateşlerde yanmaktı.

Kendime hâkim olmaya uğraşsam da Cem piçinin Zeynep'i benden korumaya çalışması beni tamamen zıvanadan çıkarmaya yetmişti. İçimdeki öfke yumruk olarak Cem'in suratında patlarken de Zeynep'in geldiğini fark etmemiştim ve kazara yumruğum yüzüne çarpmıştı. İçim pişmanlıkla ezilirken kontrolsüz öfkem her şeyi daha da çıkmaza sokmuş, Zeynep ağzımın payını verip patronunun arabasına binerek uzaklaşmıştı. Haklıydı. Zeynep'e müdahale etmem çok saçmaydı, aptallıktı, kötülüktü ama başka türlüsü mümkün değildi. İçimde büyüyen kıskançlık duygusu beni yerden yere vuruyordu. Zeynep'in o adamla yalnız kalmasına asla müsaade edemezdim!

Saatler sonra Cem itinin telefonundan yerlerini tespit ettiğimizde oraya nasıl gittim, aklımdan neler geçti anlatacak kelime yoktu. O yemek masasında ikisini karşılıklı otururken görünce de aklım tamamen başımdan gitmişti.

Zeynep'i sürükleyerek zorla arabaya bindirirken bundan sonra ne olacağıyla ilgilenmiyordum. Tek istediğim onu alıp buradan gitmekti. Tabii Cem itinin kafasına sıkmak da bir seçenekti fakat Zeynep'in bakışları elimi kolumu bağlıyordu.

"Senden nefret ediyorum, hem de öyle böyle değil ölümüne nefret ediyorum! Ne yaparsan yap, son nefesime ka-

dar en büyük düşmanım olarak kalacaksın Emir Karadağ, bunu sakın aklından çıkarma!"

Zeynep'in sözleri beni yine çok derinlerden yaralasa da ne itiraz edecek, ne de kendimi savunacak tek kelimem yoktu. Haklıydı. Haklıydı fakat kendime engel olamıyordum, ikimiz birlikte buradan gidecektik, başka yolu yoktu...

Sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdığımda Zeynep kapıyı açıp kendini hızla dışarı attı ve ormanlık alana doğru koşmaya başladı. Yine formundaydı keçi ama elimden kurtulamayacaktı. Araçtan inip peşinden gitmem ve bileğinden yakalamam çok uzun sürmemişti. Yine çırpınmaya başladığında diğer elimle omzundan tutup yüzüme bakmasını sağladım. Titreyen dudakları, al al olmuş yanakları ve ateş saçan gözleriyle beni nasıl tükettiğinin farkında bile değildi. Onun bu öfkeli halleri beni bitiriyor, çelikten sandığım irademi un ufak ediyordu. Şu an dudaklarına kapanıp nefessiz kalıncaya dek öpmek, teninde kaybolmak için çıldırıyordum ve zihnime çomak sokan bu arzu Zeynep'in söylediklerini anlamama engel oluyordu. Gözlerim uzun süre dudaklarında takılı kalmıştı sanırım zira Zeynep susmuş, benden olabildiğince uzaklaşmıştı. Arzu dolu bakışlarımı gözlerine çıkarıp aramızdaki mesafeyi kapattığımda omzundaki elim kendiliğinden boynuna doğru yol aldı ve zaman, mekân, etrafımızdaki insanlar hepsi yok oldu benim için. Sadece ikimiz kaldık. Bir yakamozu andıran gözleri girdap gibi içine çekiyordu beni. Elimin altındaki teni alev alev yanıyor, titreyen dudakları anda kalmamı imkânsız kılıyordu.

Aramızdaki çekime karşı koymam imkânsız hale geldiğinde gözlerim yine dudaklarına kilitlendi, elim ensesindeki saçların arasında gezinmeye başladı. Zeynep hipnotize olmuş gibi gözlerime bakıyordu. Sesli bir şekilde yutkunup dudaklarını hafifçe aralayınca umutla gözlerine baktım. Bakışlarındaki tutku mantığımı tamamen devre dışı bırak-

maya yetmiş, kanım bir anda alev almıştı. "Zeynep," diye adını fısıldayarak dudaklarını esir aldığımda gözleri usulca kapandı ancak birkaç saniye sonra ellerini göğsüme yerleştirip çırpınmaya başladı. Başını daha sıkı kavrayıp dudaklarındaki baskıyı arttırdım. Tüm gücüyle beni itiyordu fakat bu kendimi durdurabilmem için yeterli değildi. Aylardır hasretini çektiğim dudaklarında kaybolmuş, teninin verdiği huzurla sarhoş olmuştum. Gördüğüm rüyadan bu gece bacağıma yediğim ikinci tekmeyle uyanıp sersemlemiş bir halde geri çekildim ve Zeynep'in allak bullak olmuş yüz ifadesiyle karşı karşıya kaldım. Onun bu sersemlemiş halini görünce anlamadığım bir şekilde keyfim yerine gelmişti. Yazık ki aynı şey onun için geçerli değildi. Elinin tersiyle dudaklarını sildikten sonra öfkeyle gözlerime baktı.

"Ne yapıyorsun sen geri zekâlı? Nasıl böyle bir şeye cesaret edersin? Uzak dur benden diyorum anlamıyor musun, uzak dur!"

Bir taraftan nefesini kontrol altına almaya çalışırken hırsla gözlerime bakıyordu. Bense içimdeki gülme isteğini bastırmaya çalışıyordum ancak pek başarılı olduğum söylenemezdi. Elimi sakallarımda gezdirip gülümsememi gizlemeye çalıştım. Zeynep'in az önceki tutku dolu bakışları gözümün önünden gitmiyordu. Bu durumda kötü hissetmem gerekirken dünyanın en mutlu erkeği olmamın tek açıklaması olabilirdi; aşk...

Gözlerini kısıp işaret parmağını havaya kaldırarak "Hemen şimdi buradan gidiyorsun Emir, beni daha fazla konuşturma, pişman olursun!" dediğinde, "Seni almadan gitmem!" dedim gözlerine bakarak.

"Gideceksin!" dedikten sonra umursamazca arkasını dönüp yürümeye başladı. Ellerimi ceplerime sokup, "Pekâlâ..." dedim sakin bir şekilde. "Eğer sen gelmiyorsan, ben de mecburen B planını uygulayacağım; sevgili patronunu götüreceğim!"

Zeynep çıldırmış bir halde arkasını dönüp yanıma geldiğinde ifadesizce yüzüne bakıyordum. Dediğimi yapacağımı biliyordu ve eminim o üçkâğıtçı patronuna zarar gelmesin diye kendini feda edecekti.

Tabii yanıldığımı anlamam çok sürmedi...

Zeynep hızlı adımlarla yanıma gelip parmağını göğsüme bastırdı ve başını yukarı doğru kaldırarak gözlerime baktı.

"Öncelikle senin karşında eski Zeynep yok, bunu o güzel kafana sok!" dedi meydan okurcasına. "Eğer Cem Bey'in kılına zarar verirsen seni pişman ederim! Ayrıca beni tehdit etmeyi de bırak artık, komik oluyorsun!"

Ben duyduklarımı hazmetmeye çalışırken bir anda arkasını dönüp koşmaya başladı. Bende jeton düştüğünde çoktan benim arabama binmiş, gecenin karanlığında tozu dumana katarak toprak yolda ilerlemeye başlamıştı.

Zeynep

Altımdaki son model araçla gecenin karanlığında ilerlerken sinirden elim ayağım titriyordu. Normal şartlar altında bu halde İstanbul'a kadar gidebilmem imkânsızdı fakat şu an şartlar pek normal olmadığı için sınırları zorlayacak, bir şekilde eve gidecektim. Benim için araba kullanmak problem değildi de alışamamıştım henüz altındaki araca. Yere çok yakındı bir kere, koltuğa gömülmüştüm adeta. Tabii sahibi deve olduğu için sıkıntı olmuyordu muhtemelen ama benim önümü görmem biraz zor oluyordu.

Navigasyonu açıp otobana çıktıktan sonra direksiyonu sımsıkı kavrayıp hızımı arttırdım. O süre zarfında ettiğim küfürleri ben bile ilk kez duyuyordum. Hak etmişti ama öküz! Bir de karşıma geçmiş beni öpmeye kalkıyor! Kimsin sen ha, kimsin ki beni öpüyorsun? Geri zekâlı! Hem beni piç gibi ortada bırakıp gidiyorsun, aylarca arayıp sormuyorsun, sonra da hiçbir şey olmamış gibi benimle geleceksin diye ortalığı birbirine katıyorsun. Oldu paşam, başka derdin?

Ama bende hata, ben çok yüz verdim zamanında buna! Görmemiş gibi adamın ağzının içine düşersen olacağı bu, böyle tepene çıkar işte! Bir de Melis'i almış yanına, çok gerekti sanki ortaklıkları!

Tek elimle direksiyonu yumruklarken kendimi öyle bir kaptırmıştım ki önüme geçen arabayı son anda fark edip paçayı zor kurtarmıştım. İbre 160'ı gösteriyordu fakat bana sorsan elliyle gidiyor gibiydim. Tabii bunun tek nedeni aracın üzerindeki Porsche etiketiydi.

Kendi kendime söylenmeye devam ederken İstanbul'a iki yüz kilometre olduğunu gösteren tabelayı görünce biraz dinlenmeye karar verdim ve ilk gördüğüm tesiste durdum. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Tepe lambasını açıp bozuk para ya da sigara bulma umuduyla etrafa göz gezdirdikten sonra sıkıntıyla ofladım. Aracın kiralık olma ihtimali yük-

sekti ve değil sigara bir kuruş dahi yoktu hiçbir yerde. Sanki Emir'in olsa deste deste para çıkacaktı torpido gözünden!

Araçtan inip gecenin ayazında titreyerek tesisten içeri girdim. Çok doğru bir yerde olmadığımı anlamam fazla uzun sürmemişti. Gecenin bu saati tek başıma geldiğim yer kamyon şoförlerinin uğrak yeriydi anladığım kadarıyla ve içeri girdiğim anda tüm gözler bana çevrilmişti. Şansıma bir küfür savurup geri dönmek için kapıya yöneldiğimde cam kenarındaki masalardan birinde oturan çocuklu bir aile çarptı gözüme. Kurda kuşa yem olma ihtimalime karşılık Aslı'yı aramamın mantıklı olacağına karar vererek yemek yiyen aileye doğru yöneldim ve gülümseyerek, "İyi akşamlar" dedim. Beş yaşlarındaki çocuğuna yemek yedirmeye uğraşan kadın gülümseyerek karşılık verince telefonunu rica edip hemen yandaki masaya oturdum ve Aslı'yı aradım.

Telefon uzun uzun çalarken etrafımdaki tüm gözler üzerimdeydi. Sol tarafımdaki masada oturan beyaz atletli adam kürdanla dişini karıştırırken bir taraftan da bacaklarıma bakıyordu ve biraz daha bakmaya devam ederse masanın üzerindeki bıçağı alıp gözünü oyacaktım.

"Efendim!" diye ters bir şekilde telefonu açan Aslı'ya, "Benim Zeynep," dedim çekinerek. Belli ki çıldırmıştı.

"Zeynep seni öldüreceğim, neredesin sen?" diye bağırmaya başladı. "Çabuk söyle hangi cehennemdesin? Yemin ederim yaşlandım senin yüzünden! Söyle çabuk neredesin?"

"Of Aslı bir sus ne olur! Geliyorum İstanbul'a, merak etme diye aradım."

"Nasıl merak etmem ya nasıl? Sen boş yolda arabayı çarpmadan süremiyorsun, bir de tutmuş şehirlerarası yolda kullanmaya kalkıyorsun!"

"Abartma Aslı, geliyorum işte," dedim sitemle. "Dinlenme tesisindeyim şimdi, iki saate evde olurum."

Ciyak ciyak bağırmaya başladı. "Zeynep gözünü seveyim dur orada, biz Yusuf'la geliyoruz hemen. Bak gece gece geberip gideceksin dağ başlarında."

"Aslı saçmalama," diye itiraz ettim. "Hadi kapatıyorum, telefonun sahibi pis pis bakıyor."

Telefonu kapatıp sahibine teslim ettikten sonra kendimi dışarı attım. Biraz daha kalsaydım bacaklarımı kökünden kesip atmam şart olmuştu. Telefonla konuştuğum süre boyunca beyaz atletlinin salyalarını tenimde hissetmiştim adeta ve şu an kendimden tiksiniyordum. Aracın yanına gittiğimde öfkeyle tekerleğine bir tekme geçirdim. Bir sigara bile içememiştim ve bütün bunlar Emir'in zorbalığı yüzünden oluyordu.

Direksiyona geçip gaza bastığımda kulağıma dolan sesten anladığım kadarıyla aracın sağ tarafını boydan boya kaldırıma sürtmüştüm. Bir an durup hasar tespiti yapmayı düşünsem de vazgeçip yola devam ettim. Yani bu kadar alçak araba yaparlarsa bu tür kazalar da kaçınılmazdı.

Yarım saatin sonunda araca iyice alışmış, keyifle ilerliyordum. Kayıyordu mübarek. Bir on dakika daha gittikten sonra yakıt ışığının yandığını fark ettim. Ne zamandır yanıyordu kim bilir?

Of Allah'ım zaten bende şans olsa...

Bir elli kilometre daha gittikten sonra artık şansımı daha fazla zorlamanın tehlikeli olacağını düşündüğüm için sağ şeride geçip bariyerlere yanaştım ve dörtlüleri yaktım. Tüm bunların başıma gelebilmesi için nasıl bir günah işlemiş olabilirdim acaba? Hava buz gibiydi, açlıktan ölüyordum ve acilen sigara içmem gerekiyordu. Arabadan insem bir dert inmesem ayrı dert!

Telefonla joker hakkımı kullanmak istiyordum fakat onu da tüketmiştim.

On dakika kadar olası ihtimalleri değerlendirip en mantıklısının İstanbul'a giden bir otobüsü durdurmak oldu-

ğuna karar verdim ve arabadan indim. Aksi gibi yolun en karanlık, en kör noktasında durmuştum. Bir an önce buradan gitmezsem yarın ana haber bültenlerinde ilk sırada yer alacağım kesindi.

Ellerimi kollarıma sürterek ısınmaya çalışırken bir taraftan da otobüs bekliyordum. Hava o kadar soğuktu ki, kısa bir süre sonra dişlerim birbirine vurmaya başlamıştı. Yanımdan vızır vızır arabalar, kamyonlar geçiyordu fakat sadece bir tane İstanbul otobüsü geçmişti. O da beni fark etmemişti maalesef. Tam ümidimi kesmek üzereyken hemen arkama bir araç yanaştı. Ürkek adımlarla aracın yanına yaklaştığımda içeride yirmili yaşlarda iki genç olduğunu fark ettim ve rahat bir nefes aldım. Yolcu koltuğunda oturan, "Bir sorun mu var, İstanbul'a gidiyorsanız götürebiliriz," dediğinde bir an teklifini kabul etmeyi düşünsem de sonra vazgeçtim.

"Hayır, teşekkür ederim, sadece telefon etmem gerekiyor," dedim mesafeli bir şekilde. Her şey yolundaymış gibi görünmeye çalışsam da soğuktan zangır zangır titriyordum. Genç çocuk arabadan inip telefonunu uzattığında hemen Aslı'yı aradım.

"Efendim!" dedi yine sinirle.

"Aslı benim Zeynep."

"Kızım bu ne saat başı ayrı numaradan arıyorsun? Doğru söyle kötü yola mı düştün Zeynep?"

"Aslı bir sus da dinle ya... Benzinim bitti yolun ortasında kalakaldım. Yanımda beş kuruş yok, nerede olduğumu bilmiyorum ve soğuktan donmak üzereyim. Hemen gelmezseniz en iyi ihtimalle açlıktan öleceğim, diğer ihtimalleri söylemek bile istemiyorum. Ne olur gel hemen!"

Sonlara doğru sesim titreyince Aslı iyice telaşlandı.

"Ay tamam tamam şimdi çıkıyorum ben. Sen hemen konum at sonra da kendini arabaya kilitle Zeynep. Sakın kapıyı kimseye açma tamam mı kuzum, ben hemen geliyorum."

"Tamam. Çabuk gel!" dedikten sonra konum atıp telefonu sahibine teslim ettim ve koşarak aracın içine girdim. Başımı direksiyona yaslayıp sabahtan bu yana olanları gözden geçirirken yorulduğumu hissetmiştim. Tek istediğim eve gidip ılık bir duş almak ve saatlerce uyumaktı.

Ilık duş hayaliyle mayışmışken ön camdan yükselen sesle yerimden sıçradım. Karşılaştığım manzara kalan aklımı da almaya yetmişti. Dinlenme tesisindeki beyaz atletli, göbeğini arabaya yaslamış camı açmamı işaret ediyordu. Şimdi zokayı yutmuştum işte. Aslı'nın gelmesi en az bir saat sürerdi ve o bir saatte bu adam beni çiğ çiğ yerdi.

Of Emir başımı daha ne kadar belaya sokabilirsin acaba? Cimri pislik! İnsan böyle bir arabaya biniyorsa önce depoyu doldurur!

Sakin görünmeye çalışıp camı çok az araladım. Ellerim titriyordu. Adam koca kafasını küçücük aralıktan içeri sokmaya çalışarak, "İyi misin bacım?" dedi iştahla. "Gel götüreyim istediğin yere, gece vakti buralarda daha fazla bekleme." Gözleri boynumda gezinmese bacım kelimesinden iyi niyetli olduğunu düşünebilirdim belki. Çaktırmadan etrafa göz atarken yardım istemeyi düşünüyordum fakat adamın beni kolumdan tutup kamyonuna atması kaçınılmazdı. En iyisi arabadan hiç inmemekti.

"Teşekkür ederim, eşim yardım getiriyor, gelmek üzeredir," dedim soğukkanlı bir şekilde. İnanmadığı ortadaydı. Bir saat önce yalnız olduğumu görmüştü ve yüzündeki sinsi gülüş aklından geçenleri ortaya döküyordu. Tam camı kapatacağım anda iki elini birden aralığa koyup engel oldu. Çürük dişini göstererek sırıtırken, "Gece gece uğraştırma beni, neyse fiyatın söyle de anlaşalım," dedi. Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Gözlerimi kısıp, "Ne diyorsun lan sen geri zekâlı!" diye bağırdım. "Altımdaki arabaya bak da öyle konuş, hiç mi kafan basmıyor?" Neyime güveni-

yordum bilmiyorum fakat başımın büyük belada olduğunu çok iyi biliyordum.

Ben sinirden neredeyse alev topuna dönmüşken adam pişkin pişkin sırıtmaya devam ediyordu.

Gözlerini vücudumda gezdirip, "Hadi gülüm fazla nazlandın, kendini ağırdan satıyorsun belli ama ederin var anlaşırız," dediğinde aklıma gelen dâhiyane fikirle bir anda camı kapattım ve şişman adamla birlikte avaz avaz bağırmaya başladım. Ellerim tir tir titriyordu. Adam parmaklarının acısından bağırıyordu da ben neden bağırıyordum hiç bilmiyorum. Kulağıma dolan küfürlerle ölümümün yakın olduğuna kanaat getirince ölmeden önceki son joker hakkımı da kullanıp yolcu koltuğuna geçtim ve kapıyı açıp arkama bakmadan koşmaya başladım. Öleceksem de katilimin bu adam olmasını istemiyordum. Hiç olmadı kendimi bir kamyonun önüne atar, ezilerek ölürdüm.

"Bittin sen sürtük, inim inim inleteceğim lan seni!"

Adamın sesi git gide yaklaşırken ben kelime-i şahadet getirmeye başlamıştım. Ayaklarım birbirine dolanıyordu karanlıkta ilerlerken fakat son gücümle koşmaya devam ediyordum.

Ve o anda bir mucize oldu. Yoldan geçen bir araç beni görünce sağa çekip hemen önümde durdu. Sevinçten ağlamak istiyordum fakat şu an hiç sırası değildi. Sürücü kapısı açılıp içeriden kırk yaşlarında bir adam çıktığında beyaz atletli de epey yaklaşmıştı. Koşarak adamın yanına gidip, "Ne olur yardım edin," dedim telaşla. "Yolda kaldım, beni en yakın benzin istasyonuna bırakır mısınız lütfen?" Aynı anda kolumdan çekilmemle geriye doğru sendeledim.

"Seni küçük orospu, elimden kurtulabileceğini mi sandın? Gel buraya!"

Beyaz atletli beni çekiştirirken yalvaran gözlerle diğer adama bakıyordum.

"Yardım edin ne olur!" dediğimde adam, "Müşterin var beni niye oyalıyorsun?" dedi ve arabasına binip hızla uzaklaştı. Şerefsiz!

Şimdi bitmiştim işte. Kalbim deli gibi çarparken tüm gücümle beyaz atletliye karşı koymaya çalışıyordum fakat mümkün değildi, hayvan gibiydi pislik. Bir Allah'ın kulu da durup ne oluyor demiyordu. Bir an adamın kolunu ısırmayı düşünsem de kıllı kollarına bakıp vazgeçtim ve tırnaklarımı koluna geçirip tüm gücümle bastırdım. Göğe doğru yükselen bir ayı böğürmesinin ardından yine küfürler havada uçuşmaya başladı. Neyse ki kaçmayı başarmıştım. Yine çığlık atarak koşuyordum. Kesin kâbus görüyordum çünkü normal bir insanın bu kadar aksiliği üst üste yaşaması pek mümkün değildi. Ama bir türlü uyanamıyordum. Gecenin karanlığında deli gibi koşarken artık umudumu kaybetmek üzereydim ki yine bir araba yanaştı. Az önceki hadiseden dolayı korkarak bir adım geri çekildim. İki ateş arasında kalmış gibi hissediyordum. Nefes almaya çalışıp arkamı kontrol ettiğimde beyaz atletli adam büyük bir azimle koşarak bana doğru geliyordu ve gözlerindeki ifade öldüğümün habercisiydi.

Güçlükle yutkunup tedirgin bir şekilde önümde duran araca bakarken sürücü kapısı açıldı ve tüm korkularımı alaşağı eden bir mucize gerçekleşti. Mutluluktan havalara uçacaktım. Emir'di gelen. Gözlerini kısıp, "Zeynep!" dediğinde koşarak boynuna sarıldım. Kısa süreli şaşkınlığının ardından o da kollarını belime dolayıp sımsıkı sarıldı. Artık güvende olduğumu biliyordum. Yaşadığım korku bir anda anlam veremediğim bir heyecana dönüştü sonra. Aylardır eksik olan yanımın tamamlandığını tüm hücrelerimde hissediyordum. Ben yaşadığım duygu karmaşasıyla boğuşurken Emir kollarımdan tutup geri çekildi. Gözlerindeki endişe beni aylar öncesine götürmüştü.

"İyi misin Zeynep, ne bu halin?" dedi sabırsız bir tonda.

Bakışlarım kendiliğinden beyaz atletli adama kaymıştı. Emir kollarımı sıkıp "Bir şey mi yaptı sana?" dedi ölümcül sesiyle. Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan korumaların tuttuğu adam bağırmaya başladı.

"Bittin kızım sen! Seni doğduğuna pişman etmezsem adam değilim!"

Emir kollarımı bırakıp adamın karşısına dikildiğinde sakinliğinin fırtına öncesi sessizlik olduğunu tahmin etmek zor değildi. Tabii atletli duruma uyanamamıştı daha. Gözlerini bana dikip, "Yaptıklarının hesabını vereceksin şeytan!" diye hırladı. Emir tek eliyle adamın boğazını sıkıp daha fazla konuşmasına engel oldu. Öne doğru atılıp Emir'in omzunun üzerinden kafamı uzattım. Yüzü mora dönmüştü şerefsizin. Bacağına bir tekme savurup, "Sensin şeytan şerefsiz," diye bağırdım. "Görürsün sen şimdi fiyatım neymiş? Tabii gücünüz çaresiz kadınlara yetiyor..."

"Sen misin lan çaresiz?" dedi can çekişir gibi. "Şeytansın sen şeytan! Şu parmaklarımın, kolumun haline bak!"

Emir boğazını daha da sıkmıştı sanırım zira adam susmuştu. Sağ kolunda birkaç yerden sızan kan dışında pek hasar varmış gibi görünmüyordu. Ki öyle bile olsa önemli değildi, nasıl olsa birazdan ölecekti.

Of Allah'ım ne diyorum ben ya? Kan şekerim düşmüştü sanırım iyice saçmalamaya başlamıştım.

"Beter ol pis sapık!" diye bağırırken korumaların kollarından tuttuğu adamın suratına iki kere tokat atmış, bacağına da sıkı bir tekme geçirmiştim. Tırnaklarımı bu kez yüzüne geçirmek için öne atıldığım sırada Emir adamı bırakıp tek kolunu belime doladı ve beni kolaylıkla havaya kaldırıp arabanın yanına götürdü.

"Ya bırak Emir," dedim öfkeyle. "Şunun suratını bir güzel benzetmezsem içim soğumaz benim! Geri zekâlı, moron!"

Emir, "Bana bırak," dedikten sonra beni yere bırakıp ağır adımlarla adamın yanına gitti. Ön kaputa yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Emir'in adamı öldüresiye dövmesini izlerken sinirlerim biraz olsun yatışmıştı. Öyle yardıma muhtaç bir kadın görünce hemen üstüne atlamak neymiş görsün bakalım embesil.

Korumalar adamı sürükleyerek kamyonuna götürürken Emir yanıma gelip tek kaşını havaya kaldırdı.

"Parmaklarına ne yaptın çok merak ediyorum?"

Omuz silkip, "Pencereye sıkıştırdım," dedim gülerek. Gururla gülümsedi, " Adanalı olduğunu en baştan söyleseydin hiç bulaşmazdı bence, boşuna yorulmuşsun."

Tekrar omuz silkip perişan haldeki adama bakarken soğuktan donmak üzere olduğumu fark ettim. Adrenalin seviyem düştüğü için bedenim normal seyrine dönmüştü ve zihnim tek bir sorunun yanıtını arıyordu; şimdi ne olacak?

Mantığım yavaş yavaş yerine gelmeye başladığında ellerimi belime koyup Emir'e doğru bir adım attım.

"Bütün bunların senin yüzünden başıma geldiğinin farkındasındır umarım?"

Emir bakışlarını gökyüzüne çevirip ofladıktan sonra, "Senin inatçılığın yüzünden olmasın?" dedi gözlerime bakıp.

"Senin zorbalığının cezasını ben çekiyorum ve suçlu ben mi oluyorum? Bravo Emir, tebrik ediyorum seni," dedim bıkkın bir şekilde. Gerçekten yorulmuştum. Ne Emir'le ne de bir başkasıyla laf yarıştıracak halim kalmamıştı. Kolumu hafifçe tutup, "Hadi gel, bunları sonra konuşuruz." dediğinde kolumu çektim. "Sen git, ben Aslı'yı bekleyeceğim," dedim pek de inandırıcı olmayan sesimle. Elimden tutup aracın kapısını açarken söyleniyordu. "İlla kamyon arkasında gideceğim diyorsun yani!"

Şimdi söylenecek çok söz vardı da benim gücüm yoktu. Emir'in açtığı ön kapıyı kapatıp arka kapıyı açtıktan sonra koltuğa oturup başımı diğer tarafa çevirdim. Yani,

geliyorum ama mecburiyetten, diyordum bu tavrımla. Tabii anlayana! Emir kapıyı kapatıp aracın ön tarafından dolandıktan sonra arka kapıyı açıp yanıma oturdu. Yüzsüz! O kadar yorgundum ki tek yapabildiğim nefret dolu bakışlarımı gözlerine dikmek olmuştu. O esnada korumalardan biri sürücü koltuğuna oturup aracı çalıştırdı ve İstanbul'a doğru yola çıktık.

Açlıktan başım dönmeye başlayınca daha fazla düşünmeme kararı alıp başımı cama yasladım ve ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı altıma aldım. Hayatımda yaşadığım en uzun gündü sanırım, tükenmiş hissediyordum. Emir şoför koltuğundaki korumaya, "Klimayı aç," dedikten beş dakika sonra aracın içi hamam gibi olmuştu ve ben iyice mayışmıştım. Tam gözlerim kapanıyordu ki başımı kaldırıp, "Aslı'ya haber verir misin?" dedim yorgun sesimle.

Tekrar cama yaslanıp gözlerimi kapattığımda Emir Aslı'yla konuşuyordu fakat ne dediğini tam olarak anlayamıyordum. Göz kapaklarıma tonlarca ağırlık çökmüştü sanki. Uyumak istiyordum fakat zihnime üşüşen düşünceler buna imkân vermiyor, sigara içme isteğim anbean artıyordu. Eve gitmemize tahminen bir saat vardı ve benim sabrım çoktan tükenmişti.

Gözlerimi açıp huzursuz bir şekilde Emir'e baktım. Beni izliyordu. Israrlı bakışları daha da huzursuz olmama neden olurken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, "Sigara içebilir miyim?" dedim bir suçlu gibi. Aptaldım çünkü. Sigara içiyorsam sebebi Emir'den başkası değildi fakat ben şu an velisinden korkan bir çocuk gibi hissediyordum. Emir memnuniyetsizce sigarasını çıkardı. Hiç şaşırmaması dikkatimden kaçmamıştı. Biliyordu. Paketi uzattığında içinden bir sigara alıp sabırsızca dudaklarıma götürdüm ve Emir'in çakmağı ateşlemesiyle sigaramı yakıp derin bir nefesi ciğerlerime çektim. Camı çok az aralayıp dumanı dışarı üflediğimde hafiften başım dönmüştü fakat umursamadım ve ikinci

nefesi çekip gözlerimi kapattım. Sigara dumanı bana Emir'i hatırlatıyordu her seferinde ve ilk defa ben sigara içerken yanımdaydı. Ciğerlerimi yakan dumanı dışarı verirken gözlerim kendiliğinden Emir'in gözleriyle buluştu. Ağlamamak için dudağımı ısırdım fakat bir damlanın yanaklarımdan süzülmesine engel olamamıştım. Emir gözünü bile kırpmadan beni izliyordu. Bakışlarındaki duygu karmaşasını çözmem mümkün değildi, çözmek de istemiyordum zaten.

Elini uzatıp yanağımdan akan gözyaşını silerken, "Özür dilerim," dedi yine. Parmakları tenimde geziniyordu ve lanet olası bedenim saç diplerimden ayakucuma kadar uyuşmuştu. Geri çekilmek istiyordum ama yapamıyordum. Başparmağı yüzümdeki morluğun üzerinde gezinmeye başladığında gözlerindeki keder içimi yakmıştı. Yine en başa dönüyor, Emir'in gözlerindeki karanlıkta kayboluyordum. Bunu kendime yapamazdım. Onca acıdan, onca ıstıraptan sonra kendimi tekrar ateşe atamazdım.

Gözlerimde biriken yaşlar genzimi yakmaya başladığında, "Yapma ne olur," dedim yalvarır gibi. "Uzak dur benden. Ben unutmaya çalışıyorum, iyileşmeye çalışıyorum, yaşamaya çalışıyorum, dokunma yaralarıma. Gücüm kalmadı artık!"

Yanağımdaki eli boşluğa düşerken gözleri derin bir acıyla gölgelenmişti. Yüreğimden kopup gelen sözcükler aramızda sessiz bir anlaşma gibi asılı kalırken daha fazla gözlerine bakamadım ve sigaramdan son bir nefes çekip başımı cama yasladım.

Aylardır derinlere gömmeye çalıştığım acım yine bir sigara dumanıyla gün yüzüne çıkmış, beni yeniden alabora etmişti.

Sessizliğin hüküm sürdüğü dakikaların sonunda vücudum daha fazla direnememiş ve uykuya teslim olmuştum.

"Zeynep."

Emir'in elini yanağımda hissettiğimde gözlerimi açıp, "Geldik mi?" dedim uykulu sesimle. Başım Emir'in omzundaydı. Bedeninden yayılan sıcaklığın üzerimdeki etkisine küfür edercesine geri çekildim hemen. Gözlerimiz buluştu o an. Kalbim sıkıştı. Çok ağırdı bakışları. Çok acıydı. Bakamadım. Ayakkabılarımı giyip saçlarımı düzelttikten sonra elimi kapıya uzattım. Kapı kendiliğinden açıldı ve Aslı beni dışarı çektiği gibi boynuma sarıldı.

"Of Zeynep ya, çok korktum sana bir şey olacak diye, sesin çok kötü geliyordu."

"İyiyim canım merak etme," dedim yorgun sesimle. Geri çekilip bakışlarını yüzümde gezdirdi. Çenemdeki morluğu fark etmesi fazla uzun sürmemişti.

"Ne oldu kaza mı yaptın, doğru söyle?" dedi endişeli bir tonda. "Ama ben dedim bekle bizi diye, belliydi böyle olacağı."

Aslı'nın kollarından kurtulup, "Saçmalama Aslı, kaza falan yapmadım tabii ki" dedim sitemle. "Son model arabanın benzin deposunun boş olabileceğini düşünemedim sadece. Neyse boş ver hallettim ben, size kalsaydım yanmıştım."

Emir pisliği, "Arkadaşını kamyoncunun elinden aldım," dedi üzerine vazifeymiş gibi. Arabasına yaslanmış sigara içiyordu. Gözlerimi devirdiğimi gören Yusuf atladı hemen. Gülüyordu.

"Ben dedim sana Aslı, bu safoz ya kamyonun altına girer ya üstüne biner diye. En baştan gidecektik. Müjde Ar gibi kahveye dalmıştır kesin."

"Bana bak Yusuf," dedim üzerine yürüyerek. "Beni daha fazla çıldırtmadan kapat o çeneni! Senin yüzünden başıma gelmeyen kalmadı hâlâ karşıma geçmiş sırıtıyorsun. Bir daha sakın hayatıma burnunu sokma... Hatta sokmayın!"

Son kelimeyi söylerken Emir'e bakmıştım fakat pek etkilenmiş gibi görünmüyordu beyefendi. Bakışları yerdeydi ve ayağının ucuyla yerdeki ufak taşlara vuruyordu. Yusuf,

"Ben ne yaptım şimdi ya?" dediğinde, "Cem Bey'den uzak duracaksınız, o kadar söylüyorum!" dedim ve arkama bakmadan apartmana girdim.

***

Ertesi sabah Aslı beni soru yağmuruna tutmuş, ben de mecburen her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmıştım. Gece perişan halime acıyıp uyumama izin vermişti ama sabahı zor etmişti anlaşılan.

Cumartesi gününe yakışır şekilde öğlene kadar uyumuştum ve kendimi oldukça zinde hissediyordum. Kahvaltı yaptıktan sonra biraz alışveriş yapıp, stres atmaya karar vermiştik Aslı'yla. Tabii önce şirkete gidip çantamı almam gerekiyordu. Yüzümdeki morluğu kapatıcıyla örttükten sonra dışarı çıktık. Muhtemelen son kez gidiyordum işyerime zira Cem Bey'in artık benimle çalışmak isteyeceğini düşünmüyordum. Dün gece Emir'i yeterince tanımıştı ve benimle çalışması durumunda başına neler geleceğinin farkındaydı.

Otobüse binip şirkete gittiğimizde danışmadaki Füsun Hanım, Cem Bey'in beni beklediğini söyledi. Bir an afallamıştım. Bugün şirkette olması bile tuhafken beni bekliyor oluşu pek hayra alamet değildi. Ben apışıp kalınca Aslı koluma girip asansöre doğru yürümeye başladı.

"Kızım yürüsene ne bakıyorsun öyle?"

"Of Aslı ya, kesin kovuldum," dedim ayaklarımı sürüye sürüye ilerlerken. "Beni bekliyormuş baksana!"

"Emir'in yumruğunu yiyince beyin sarsıntısı geçirdiyse demek," dedi uyuz. "Kim olsa kovar yani!"

Ben gözlerimi devirirken Aslı kahkaha atıyordu. "Boş ver kuzum sana iş mi yok?"

Yoktu.

Üst kata çıktığımızda sekreteri Cem Bey'e geldiğimi haber vermiş ve içeri girebileceğimi söylemişti. Sorun şu ki Aslı sarmaşık gibi koluma dolanmış, bırakmıyordu. Dişlerimi sıkıp, "Aslı bıraksana!" dedim fakat umursamadı, beni de peşinden sürükleyerek içeri daldı. Ben gülümsemeye çalışırken Aslı gözlerini kısmış Cem Bey'i inceliyordu. Dirseğimle dürttüğümde, "Emir daha yakışıklı" dedi elini ağzına kapatıp. Aynı anda Cem Bey koltuğundan kalkmış yanımıza gelmişti.

"Merhaba Zeynep."

"Merhaba Cem Bey, tanıştırayım arkadaşım Aslı," dedim gülümseyerek. Aslı elini uzatıp, "Memnun oldum," derken memnuniyetsizliğini gizleme gereği duymamıştı.

Cem Bey Aslı'nı elini nazik bir şekilde tutarken, "Ben de çok memnun oldum Aslı Hanım" dedi kibarca. Bu Aslı'nın ayarlarında bir sorun vardı kesin, niye takmıştı ki şimdi adama durup dururken?

Bile isteye Aslı'nın önüne geçip, "Fazla vaktinizi almak istemiyorum Cem Bey, ben çantamı almak için gelmiştim..." diye açıklama yaparken yüzüme uzanan elle donup kalmıştım. Cem Bey çenemden tutup başımı sağa doğru çevirdikten sonra dikkatli gözlerle yüzümdeki morluğu incelemeye başladı.

"Kötü olmuş, buz koymalıydık," dedi sonra tedirgin bir ifadeyle. Gereksiz temasından rahatsız olup geri çekildim hemen. "Birkaç güne geçer, sorun değil. Müsaadenizle biz gidelim artık." Kovulup kovulmadığımı deli gibi merak ediyordum fakat soramıyordum.

"Pekâlâ Zeynep," dedi bir adım geri çekilerek. "Çantanı sekreterimden alabilirsin. Pazartesi görüşmek üzere, kendine dikkat et!"

Allah'ım kovulmamıştım, şükürler olsun.

"Çok teşekkür ederim, görüşmek üzere," dedim heyecanla. Cem Bey Aslı'ya dönüp, "İyi günler Aslı Hanım,"

dedi fakat benim moron arkadaşım ağzını açıp da tek kelime etmedi.

Kolundan tutup kapıya yöneldim hemen. Asansöre binene kadar kendimi tutmayı başarmıştım fakat asansörün kapısı kapandığı anda hırsla kolunu çimdikledim "Bu neydi şimdi, ne bu tavırlar?"

Umarsız bir rahatlıkla omuz silkti. "Sevmedim bu Cem Bey'i."

"Ne alaka Aslı? Adamı iki dakika gördün daha. Hem ne demek Emir daha yakışıklı, yarışma mı yapıyoruz?"

"Of Zeynep bunaltma insanı, Emir daha yakışıklı işte, yalan mı söyleseydim?"

"Sorduk mu Aslı? Hey Allah'ım ya, yemin ederim manyaksın! Adam benim patronum ve onca olaydan sonra beni kovmamış, sen tutmuş sevmedim diyorsun. Hep o Yusuf öküzü bulandırıyor senin aklını, biliyorum ben."

"Hiç de değil. Adam patronun ama yüzünü gözünü okşamak için bahane arıyor. Ayrıca son derece itici ve soğuk, üstelik ukala..."

"Aslı evlenmiyorum, sadece Cem Bey'in şirketinde stajyer avukat olarak çalışıyorum. Bir durun artık sıktınız ama!"

Şirketten çıktıktan sonra Palladium'a gitmek üzere taksiye bindik. Aslı hâlâ Cem Bey'i eleştiriyordu. Cevap vermekle başa çıkamayacağımı anlayınca sessiz bir direnişle karşı koydum taarruzuna. Neyse ki bir süre daha kendi kendine konuştuktan sonra sustu.

On dakika kadar sonra alışveriş merkezindeydik. Mağazaların göz alıcı vitrinlerine bakarken zihnimdeki düşünceler buhar olup uçmuştu. Kendimizi kaybedip saatlerce mağazalar arasında mekik dokuduktan sonra adım atamaz hale gelmiştik. Hem biraz dinlenmek hem de karnımızı doyurmak üzere iki tane büyük boy hamburger menü alıp karşılıklı oturduk. Yemeğimizi yerken bir taraftan da aldığımız kıyafetlerin kritiğini yapıyorduk. Aslı tabağında-

ki patatesi ağzına atarken, "Bu Cem Bey biraz görgüsüz sanki!" dedi bir profesör edasıyla. Gözlerimi sonuna kadar açıp "Yuh diyorum Aslı, gerçekten inanamıyorum sana," dedim ve ayağa kalktım. "Hadi kalk eve gidelim, saçmalamaya başladın yine." Belli ki takmıştı patronuma ve bu da demek oluyordu ki bulduğu her fırsatta Cem Bey'i yerin dibine sokacaktı.

Dışarı çıktığımızda hava kararmıştı ve hafiften yağmur çiseliyordu. Taksiye binmek için yolun karşısına geçerken bir taraftan da sigara içmek için savaş veriyordum. Aslı elimdekileri almak için eğilip, "Ver şunları da yüzünü gözünü yakmadan iç o zıkkımı!" dedi sinirle.

Ters ters bakıp, "Sen bugün tersinden mi kalktın?" diye çıkıştım. Aksiliği üzerindeydi. Cevap veremedi maalesef. Gözbebekleri yukarı doğru kaydı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan bir anda yere yığıldı. Yaşadığım panikle "Aslı!" diye bir çığlık döküldü dudaklarımdan. Ne yapacağımı şaşırmış, dizlerimin üzerine çöküp, başını kucağıma almıştım. Bir taraftan, "Yardım edin," diye bağırırken yanaklarına hafifçe vurarak ayılması için uğraşıyordum. "Aslı ne olur aç gözlerini, Aslı bak bana!"

Etraftakilerin yardımıyla Aslı'yı bir taksiye bindirip hastaneye gittik. Kanım çekilmişti sanki. Yıllardır tanıdığım, kardeşim gibi gördüğüm arkadaşımı ilk defa bu halde görüyordum. Bir an önce kendine gelmezse eğer aklımı kaçıracaktım. Aslı'yı acil müdahale odasına aldıklarında Yusuf'u aradım hemen. Telefon açılır açılmaz da panik içinde bağırmaya başladım. "Yusuf çabuk gel, Aslı bayıldı hastanedeyiz, hemen gel ne olur..."

"Zeynep sakin ol," dedi sakinlikten oldukça uzak bir ses tonuyla. "Ne oldu Aslı'ya, hangi hastanedesiniz?"

Zar zor hastanenin adını söyleyebilmiştim. Ne yapacağımı bilmez bir halde Aslı'nın yanına gittim sonra. Gözlerini açmıştı fakat yüzü bembeyazdı. Elini başına götürüp,

"Ne oldu bana?" dedi telaşla. Doktor, gözlüğünün üzerinden bakıp, "Tansiyonunuz düşmüş, kan tahlillerine bir bakalım sonra gerekirse tomografi çeker, sorun neyse öğreniriz," diyerek odadan çıktı. Derin bir nefes verdikten sonra Aslı'nın yanına oturup ellerini tuttum. "Korkma iyiyim," dedi gülümseyerek.

"Aklım çıktı kuzum ya, ne oldu birdenbire? Gayet iyi görünüyordun."

"Bilmiyorum Zeynep, gözüm karardı aniden. Hatırlamıyorum da doğru düzgün, yoruldum sanırım. Bana bir şey olmaz merak etme, hastalıklar benden korkar biliyorsun!"

Beni rahatlatmak istercesine göz kırptığında eğilip yanağından öptüm.

"Onun için korktum ya, seni ilk defa böyle görüyorum." Aynı anda tepemde hissettiğim ağırlıkla neye uğradığımı şaşırmıştım. Yusuf beni ezip Aslı'ya sarılırken, "Aslı'm," dedi endişe yüklü sesiyle. "Ne oldu, neyin var?"

"Yusuf dur ezdin kızı, iyiyim merak etme," dedi Aslı, Yusuf'u ittirerek. Güç bela aralarından çıkmayı başarabildiğimde Emir'le göz göze geldim. Duvara yaslanmış, gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. Üzerimdeki etkisinin farkında mıydı bilmiyorum fakat o böyle bakınca dizlerimin bağı çözülüyordu. Kendime hayali bir tokat atıp bakışlarımı Aslı'ya çevirdim. Yusuf'un kollarının arasında boğulacaktı neredeyse.

"Yusuf dur nefes alamıyorum," dedi kurtulmak için çırpınırken. "Boynumu kıracaksın. Ay şimdi bayılacağım Zeynep çek şunu!"

Yusuf'u kolundan tutup geri çektiğimde işaret parmağını havaya kaldırıp tehditkâr bir şekilde söylenmeye başladı.

"Doğru söyleyin ne oldu, biri bir şey mi yaptı yoksa? Bu kız grip bile olmaz ne bayılması şimdi bu durup dururken?"

Omuzlarımı düşürüp ofladım. Ben de Yusuf'la aynı fikirdeydim.

"Ben de anlamadım birden yere yığıldı," dedim sorumlusu benmişim gibi. "Biraz alışveriş yaptık sonra yemek yedik işte. Hiçbir şey olmadı yemin ederim." Yusuf gözlerini kısıp, "At eti falan mı yediniz yoksa?" dedi. Manyak!

Aslı benden önce davranıp, "Öküz eti yedik Yusuf, bilirsin öküz seviyorum ben!" derken doktor gelmişti. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı nedense. Yusuf tepesine dikildi tabii.

"Neyi var doktor çabuk söyle, ne sırıtıyorsun?"

Elli yaşlarındaki doktor bozulsa da çaktırmadı ve gözlüğünü çıkarıp Aslı'ya baktı.

"Tebrik ederim Aslı Hanım, hamilesiniz..."

Sonrasını duyamamıştım zira hepimiz birden şoka girmiştik. Bir süre birbirimize baktıktan sonra Yusuf, "Allah!" diye neşeyle bağırdı. Aslı ise "Yusuf!" diye kükrüyordu.

İkisinin bu şaşkın hallerini izlerken elim istemsizce karnıma gitmiş, boğazıma insafsız yumrular dizilmişti. Yutkunmak hiç bu kadar zor olmamıştı. En yakın arkadaşımın bu mutlu haberi bir matkap gibi kalbimi deliyor, en derindeki acılarımı kanırtıyordu. Bebeğimin yaşayamadığım acısını...

Derin bir nefes alıp gözlerime dolan yaşları geri göndermeye çalıştım. Aslı'ya ihanet ettiğimin farkındaydım fakat elimde değildi, kahroluyordum. Sırtımı duvara yaslayıp ayakta kalmaya çalışırken gözlerim Emir'in gözlerine kenetlendi. Avaz avaz bağırmak geliyordu içimden fakat yapamadım. Hiçbir şey yapamadım. Sadece baktım. Emir'in suçlulukla, pişmanlıkla, acıyla gölgelenmiş gözlerine çaresizce baktım...

Emir'le gözlerimiz birbirine kenetlenmiş halde sessiz ağıtlar yakarken, ortak acımızın külleri amansızca etrafa saçılıyordu. Ağlamak istiyordum. Bağıra bağıra, hıçkıra hıçkıra ağlamak, aylardır içimi cayır cayır yakan bu ateşten kurtulmak istiyordum. Her şeyin ilacı dedikleri zaman,

benim içimi çürütüyordu. Tam sekiz aydır nefes alışverişlerim koca bir yalandan öteye gitmezken, her geçen gün biraz daha ölüyordum.

"Yusuf!"

Aslı'nın sesiyle gözüme biriken yaşları elimin tersiyle ittirip Emir'in yoğun bakışlarından kurtulmaya çalıştım ve yüzüme kırık da olsa bir tebessüm yerleştirdim. Şu dünyadaki tek yakınım, yegâne dayanağım, kardeşim anne oluyordu ve bana düşen içimdeki sızıyı yok sayıp Aslı'mın mutluluğuna ortak olmaktı.

Yusuf Aslı'nın yüzünü ellerinin arasına almış öpücüklere boğarken Aslı yumruk yaptığı elleriyle Yusuf'a durmaksızın vuruyordu.

"Yusuf seni geberteceğim, mahvedeceğim seni!"

Yusuf öpücüklerine son verip bu defa Aslı'nın kıpkırmızı olmuş yanaklarını mıncırmaya başladı. Dış dünyayla bağlantısı tamamen kopmuştu. "Kız ben seni yerim yerim, sen şimdi anne mi olacaksın?"

Aslı cinnet geçirme aşamasını çoktan geçmişti. Yusuf'u tek hamleyle ittirip yataktan kalktı.

"Yusuf beni delirtme! Daha nişanlı bile değiliz, doktor bebek diyor, sen tutmuş horon tepiyorsun! Yemin ederim parçalarım seni!"

Yusuf umursamadı. "Parçala aşkım, sizin için ölürüm ben. Baba oluyorum baba, heyt be!"

Aslı iyice delirdi. "Siz diyor ya, siz diyor! Hey Allah'ım sen aklımı koru!"

Yusuf kollarını Aslı'nın beline dolayıp ayaklarını yerden kestikten sonra kendi ekseni etrafında dönmeye başladı. Panik içinde öne atılıp Aslı'yı tuttum. "Yusuf dur manyak mısın? Kız daha yeni kendine geldi."

Ne yaptığını fark eden Yusuf olduğu yere çakılıp Aslı'yı yavaşça yere bıraktı.

"Tamam tamam durdum, sen gel yat şöyle aşkım ben sana turşu alıp geliyorum. Bebek erkek olduğuna göre bol bol turşu yemen gerekiyor değil mi?"

Aslı yatağa uzanırken sinirden saçlarını yoluyordu. "Erkek olduğunu nerenden uydurdun Yusuf, beyin özürlü falan mısın?" Yusuf arsızca gülüyordu.

"E erkek adamın erkek çocuğu olur diyorlar. Ben de delikanlının hası olduğuma göre!"

"Delikanlının değil öküzün hasısın Yusuf, katıksız yani!" diye isyan etti Aslı.

Yusuf pişkin pişkin sırıtıp, "Oğlumuzu yaparken öyle demiyordun gülüm!" dedi beyinsiz. Odadaki iki hemşire kıkırdamaya başlamıştı. Doktor başını sağa sola sallayıp dışarı çıkarken Aslı eline ne geçerse Yusuf'a fırlatmaya başladı.

"Seni arsız domuz, ırz düşmanı namussuz! Bittin oğlum sen, yok sana çocuk mocuk! Senin gibi gereksizin çocuğunu doğuracağıma ölürüm daha iyi!"

Hepimiz şoka girmiş bir halde iki delinin atışmasını izliyorduk. Yusuf umursamazlıkta çığır açmıştı. Ellerini ceplerine sokup, "O gereksizin çocuklarını doğuracağını ilk günden söylemiştim sana," dedi. "Kaçarın yok gülüm, bizde söz ağızdan bir kere çıkar." Aslı eline geçirdiği yastığı yüzüne bastırarak çığlık atmaya başladı.

Duvara yaslanmış bir halde olanları izleyen Emir yavaşça doğrulup Yusuf'u ensesinden tuttuğu gibi dışarı çıkarırken hâlâ turşu diye sayıklıyordu manyak.

Yüzümdeki kederli tebessümle Aslı'nın yanına yaklaşıp yüzündeki yastığı çektim. Etrafa bir göz gezdirdikten sonra yastığı yere fırlattı.

"Bittim ben Zeynep, mahvoldum. Annem duyarsa kıyma makinesine koyup lahmacun yapar beni. Babam da üstüme limon sıkıp bir güzel yer."

İçimdeki duygu fırtınasına kapılıp gitmemek için tüm gücümle direniyordum. Elimi Aslı'nın karnına yerleştirip yaşlı gözlerle yatağa oturdum.

"Kuzum sen anne oluyorsun. Bir düşünsene içinde minicik bir can var. Senin ve sevdiğin adamın ruhundan bir parça, benim biricik yeğenim..."

Boğazıma dizilen yumrular daha fazla konuşmama izin vermedi. Yutkunamıyordum. Aslı elini elimin üzerine koyup sıkıntıyla iç çekti. Onun da gözleri dolmuş, endişesi yüzüne yansımıştı.

"Nasıl açıklarım, ne derim insanlara Zeynep? Annem, babam kahrolur üzüntüsünden," dedi panik içinde. Elimi yanağına yerleştirip güven verircesine gülümsedim. "Hepsini halledeceğiz canım, merak etme. Sen şimdi sakin ol ve sadece bebeğini düşün. Olan olmuş artık, saçma sapan şeyleri kafana takıp üzme yeğenimi."

"Of Zeynep ya, hepsini geçtim bu manyaktan hayatta baba olmaz. Çocuğu iki yaşında pavyona götürür bak görürsün. Şimdiden kafayı yedi oğlum olacak diye!"

Of Allah'ım.

Aslı'nın her sözü birer ok gibi kalbime saplanıyordu. Emir'le kurduğumuz hayaller teker teker gözümde canlanıyor, ruhum paramparça oluyordu. Hıçkırıklarım boğazıma dayanmıştı artık.

"Olur olur, Yusuf'tan on numara baba olur bak görürsün," dedim güçlükle. O esnada Yusuf'un sesi odayı doldurdu yine.

"Annelerin en güzeli, oğlumuzun ismini buldum... Memati!"

Emir'in ensesine attığı tokatla neye uğradığını şaşıran Yusuf, "Ne dedim ki?" dedi ensesini ovuşturarak. "Sus Yusuf!" dedi Emir çatık kaşlarının altından. Ben Aslı'ya sigara içeceğimi işaret edip, üstüme üstüme gelen odadan dışarı çıkarken Emir, Aslı'yı tebrik ediyordu.

Koridor boyunca koşarak ilerlerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Kapısı açık olan bir odanın boş olduğunu görünce kendimi içeri atıp kapıyı kapattım. Kalbimden feryat figan bağıran bir acı yükseliyordu. Parmaklarımı ısırıp çığlıklarıma engel olmaya çalıştım. İçim kavruluyordu. Neden bilmiyorum boğuluyordum, yok oluyordum. Sevdiğim adamın gözlerine bakıp da onsuz olmaya dayanamıyordum. Bana yaptığı onca haksızlığa rağmen gözlerinde gördüğüm acıya dayanamıyordum. Yitip giden bebeğimin acısına dayanamıyordum.

Alnımı duvara yaslayıp omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladığımda kapının açıldığını bile fark etmemiştim fakat omuzlarımdan tutan ellerin kime ait olduğunu çok iyi biliyordum. Israrla beni kendine doğru çevirmeye çalışan ellere karşı koyarken, "Bırak!" dedim hıçkırıklarımın arasından. "Bırak, bırak, bırak!" Ellerimi yüzüme kapatıp durmaksızın akan gözyaşlarımı, boğazımı yırtıp gelen iç çekişlerimi bastırmaya çalışırken Emir beni kollarının arasına alıp başımı göğsüne yasladı. "İstemiyorum git!" diye bağırıp geri çekilmeye çalıştım fakat ben çırpındıkça bedenimi daha sıkı sarıyor, kemiklerimi kırarcasına sarılıyordu. Elleri sırtımda, saçlarımda gezinirken içimdeki ateş büyüdükçe büyüyor dudaklarımdan acı dolu çığlıklar yükseliyordu. Yaşadığım hezeyan tüm hücrelerimi ele geçirdiğinde bedenim zangır zangır titremeye başladı. Direnecek gücüm kalmamıştı artık. Bedenim, ruhum, kalbim büyük bir ihtiyaçla Emir'e karışırken mantığımın geri çekilmekten başka çaresi yoktu.

Yüzümdeki ellerimi çekip kollarımı beline doladığımda bedenimi bedenine iyice bastırdı. Aylar önce yapması gerekeni şimdi yapıyordu. Yüzünü başıma yaslayıp bedenimi tüm benliğiyle sarmalarken, hasretiyle yanıp tutuştuğum sıcağında acılarımızı paylaşıyor, kaybettiğimiz umutların yasını tutuyorduk.

Yüzümü göğsüne gizlemiş bir halde nefes bile almadan hasret giderirken, aylardır ilk defa nefes aldığımı hissediyordum. Dakikalar boyunca hıçkırarak, bağırarak, inleyerek ağlamaya devam ettim. Emir tek kelime etmiyor, ben içimdeki zehri akıtırken sessizce döktüğüm acılara yarenlik ediyordu. Genzime dolan kokusu beni evimde hissettiriyor, uzun zamandır yuvasız bir kuş gibi dolanan kalbim Emir'in göğsünde sükûnet buluyordu.

Feryatlarım sessiz iç çekişlere dönüştüğünde bacaklarım pelte kıvamına gelmişti. Emir'in desteğiyle zar zor ayakta duruyordum. Kollarını biraz gevşetse yere yığılacaktım fakat öyle sıkı sarılıyordu ki tek kelime etmesine gerek kalmadan beni yine en zayıf noktamdan vuruyor, güven veriyordu.

Yine bir aldanışın kıyısında olduğumu bilerek kısa bir süre de olsa kendimi teslim ettiğim huzurun kollarından sıyrılarak başımı kaldırdım. Emir yüzümü ellerinin arasına alıp alnını alnıma dayadı. Beyazları kırmızı damarlarla bezenmiş gözlerini görünce boğazımdan firar eden hıçkırık Emir'in göğsünden kopup gelmişti sanki.

"Ah Zeynep" dedi keder yüklü sesiyle, "Zeynep'im, canımın içi, sen üzülme ne olur, ben küle döneyim ama sen üzülme..."

Dudaklarını alnıma bastırdığında gözlerimi kapattım. Dokunuşları iliklerime kadar sızarken acımasız gidişlerinin ayak seslerini duyuyordum. Yine gidecekti biliyordum. Bakışlarına sirayet eden ikilemi görüyor, duygularının önüne bir anda set çekebilen Emir'i çok iyi tanıyordum. Benim kalbimse her zamanki gibi mantığımın üstüne çöreklenmeye hazır bir şekilde bekliyordu. Sevgiye aç ruhum yine sokakta kalmış bir kedi gibi merhamet dileniyordu.

Gözlerime derin bir kederle bakıp tüm irademi yerle bir ettiğinde titreyen parmaklarımı dudaklarının üstüne koyup, "Sus," dedim inler gibi. "Konuşma ne olur... Yine ina-

nırım, yine güvenirim, yine ölürüm... Yapma bunu bana... Yalvarırım yapma..."

Sessiz, çaresiz bir soluk verdi. "Zeynep anla beni ne olur, affet demeye yüzüm yok, ama anla lütfen."

Geri çekilmek istediğimde tek elini sırtıma koyup engel oldu. Diğer elini yüzüme yerleştirdi sonra. Gözlerimi delip ruhuma sızıyordu yine.

"Sana bir kez daha aynı acıları yaşatmak istemedim ben," dedi pişmanlıkla. "Mutlu ol istedim... Yüzün gülsün, benim lanetim seni de tüketmesin istedim."

Elimi elinin üzerine koyup yüzümden uzaklaştırırken başımı sağa sola salladım. "Sen beni cehennemin ortasında bir başıma bıraktın Emir ve ben aylardır bu yaptığını haklı kılacak bir sebep arıyorum. Tutunacak tek bir sebep arıyorum ancak bulamıyorum maalesef. İnsan sevdiğini bile isteye ateşe atmaz, ama sen beni attın. Bu da demek oluyor ki sen beni yeterince sevmedin. Benim seni sevdiğim kadar, dünyayı karşına alacak kadar sevmedin beni."

"Senin için ölürüm ben Zeynep..." dedi fakat daha fazla konuşmasına izin vermedim.

"Ölmeni değil sadece yanımda olmanı istemiştim. Yaralarımızı birlikte saralım, yeni hayaller kuralım istemiştim ama sen beni acımasızca koparıp attın hayatından."

Yüzümü yine ellerinin arasına aldığında gözlerimi kaçırdım. Başını eğip göz hizama geldi ısrarla. Benim suçlayıcı bakışlarıma karşılık, "Yapmak zorundaydım..." dedi ıstırap dolu bir tınıda. "Seni..."

"Sakın beni korumak saçmalığından bahsetme Emir, ben sahip olduğum her şeyi bir gecede kaybettim. Daha kötüsü olamazdı inan bana. Sen yanımda olmayı seçseydin ben senin için ölmeyi bile göze alırdım, ama sen beni kendi ellerinle öldürmeyi seçtin." Geri çekilip gözümdeki yaşları sildim ve kapıya doğru yöneldim. "Şimdi verdiğin kararın

arkasında dur ve ben yokmuşum gibi hayatına devam et lütfen. Benim bir terk edişi daha kaldıracak gücüm yok!"

Kapıyı açıp hızlı adımlarla dışarı çıktım. "Zeynep!" diye arkamdan seslendi fakat umursamadım. Lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadıktan sonra Aslı'nın yanına döndüm. Odanın içinde dört dönerek beni bekliyordu.

"Neredesin sen Zeynep?" dedi bakışlarını yüzümde gezdirip. "Bak bakayım bana, ağladın mı sen?"

"Saçmalama Aslı, ağlamadım tabii ki. Ne dedi doktor, çıkıyor muyuz?"

Ben geçiştirmeye çalışsam da gözlerini kısmış şüpheyle beni süzüyordu. Bakışlarımı kaçırıp Yusuf'a döndüm. "Doktor en kısa zamanda bir jinekoloğa gidin dedi, şimdi gidelim diyorum ama dinlemiyor Zeynep. Bak yolda doğurursa karışmam!" dedi ciddi ciddi.

Tekrar Aslı'ya baktığımda alnını kapının pervazına vuruyordu. "Allah'ım bu adamın çocuk neyine? Senin işine karışılmaz ama verecektin madem benden ne istedin?"

Yusuf panikle Aslı'nın yanına gidip başını tuttu. "Ne yapıyorsun yavrum, bak oğlumuzun kafası yamuk olacak!" Ben bile çileden çıkmıştım artık. Aslı'yı kolundan tuttuğum gibi dışarı çıkarırken, "Yusuf bir sus Allah'ını seversen," dedim sıkıntıyla. "Kızı ilk günden yıldırdın. Git sen adam falan öldür bir rahatla, aklın başına gelir belki."

"Aslıcığım gel eve gidelim bir duş al, sonra da bir güzel dinlenirsin," dedim sonra Aslı'ya dönüp. Emir de gelmişti. Yüzüne bakmadan yanından geçtim. Yusuf saçma sapan konuşmaya devam ediyordu.

Hastaneden çıktığımızda kapının önünde iki araç vardı. Emir kendi aracına doğru ilerlerken, "İşin bitince kulübe gel Yusuf," dedi buyurgan bir tonda. Yusuf başıyla onaylayıp sürücü koltuğuna geçti. Şu durumda bizim de arka koltuğa oturmamız gerekiyordu fakat Aslı'nın buna pek niyeti yok gibiydi. Sinir küpüne dönmüştü adeta.

"Emir gözünü seveyim al götür şunu," dedi Yusuf'u göstererek. "Elimden bir kaza çıkacak yoksa!"

Yusuf hemen araçtan inip, "Hayatta bırakmam, bu gece yanında olmazsam aklım sizde kalır," dedi fakat Emir hızlı adımlarla geri döndü ve Yusuf'u kenara çekip sürücü koltuğuna geçti.

"Hadi Aslı."

Biz arka koltuğa geçtiğimizde Yusuf da ön koltukta yerini almıştı.

"Abi sen git, ben gelirim birazdan," diye ısrar etti.

"Sus Yusuf!"

Emir'in itiraz kabul etmez ses tonu o an için Yusuf'u susturmaya yetmişti fakat en fazla üç dakika sürmüştü suskunluğu. Eve gidene kadar saçmalamakta çığır açmıştı yine.

"Abi Memati'nin kirvesi sen olursun... Sünnet düğününü Çırağan'da yaparız, aha da buraya yazıyorum Ebru Gündeş'i getirtmezsem adam değilim... Askerliğini yapar yapmaz şirketin başına geçiririz... Babası gibi çapkın olursa genç yaşta babaanne olursun Aslı'm, hadi iyisin..."

Aslı dişlerinin arasından, "Emir silahını verir misin?" dediğinde Emir belindeki silahı çıkardı ve arkaya doğru uzattı. "Sıkarsan tüm servetimi yeğenimin üstüne yaparım Aslı."

Allah'ım arabadaki herkes kafayı yemişti.

Yusuf, Aslı'dan önce silahı alıp, "Abi ne yapıyorsun ya Memati'nin önünde?" dedi panik içinde. "Üç yaşına kadar silah falan yok söyleyeyim."

Emir iyice çileden çıkmıştı. Aniden frene basmasıyla hepimiz öne doğru savrulduk.

"İn lan arabadan!" dedi işaret parmağını Yusuf'a doğru sallayarak. "Dokuz ay boyunca bu kıza yaklaştığını duyarsam topuğuna sıkarım senin. O da çocuğunun hatırına! İn hemen!" Yusuf kuzu kuzu arabadan indiğinde tekerlekleri inletircesine gaza bastı.

Arka camdan bakıp Yusuf'un telaşla oradan oraya koşturduğunu görünce, "Yazık çocuğa ya, çok üstüne gittik," dedim pişmanlıkla. Aslı, "Beter olsun!" dedi burnundan soluyarak. Elimi Aslı'nın elinin üzerine yerleştirip, "Öyle deme Aslı," dedim makul bir tonda. "İnsanın şu dünyada annesi, babası, kardeşi, kendi kanından, canından bir tane bile yakını yoksa bir çocuğu olması demek, hiçliğinden sıyrılıp toprağa kök salması demektir. Çok görme Yusuf'un sevincini."

Kendi yaralarımdan dem vurarak Yusuf'u aklamaya çalışıyordum. Ben de çöpsüz üzüm sayılırdım ama en azından benim bir babam vardı, yani var sayılırdı ancak garibim Yusuf'un kimi kimsesi yoktu.

Aslı pişmanlıkla iç çekerken dikiz aynasında Emir'le göz göze geldim. Gözlerindeki katmerlenmiş acıyla karşılaştığımda neye uğradığımı şaşırmıştım. Yıkılmaz sandığım, acizliği asla ama asla yakıştıramadığım Emir Karadağ'ın kararmış gözleri bu defa gözyaşlarıyla gölgelenmişti. Hemen kafamı çevirip beni içine çeken girdaptan kurtulmaya çalıştım. Neyse ki eve gelmiştik. Araba durduğunda Aslı kapıyı açıp dışarı çıktı ve "Çağır gelsin," dedi Emir'in gözlerine bakarak. Emir anlayışla başını sallayıp telefonunu çıkarırken biz apartmana girmiştik. Anlaşılan o ki çağırmasak da gelecekti Yusuf zira biz yukarı çıkıp kapıyı açana kadar bize yetişmişti. İçeri girdiğimizde Emir kapının önünde durmaya devam ediyordu. "Gelsene Emir," dedi Aslı tüm misafirperverliğiyle. Ben umursamaz görünmeye çalışarak odama doğru ilerledim fakat Emir'in etrafta olduğunu bilmek kalbimin teklemesine sebep oluyordu. Gözlerim gözlerine bakmak için bahaneler ararken kendime engel olmak işkenceye dönüşüyordu.

Hemen üstümdeki çamura bulanmış pantolondan kurtulup eşofmanlarımı giydim. Saat on olmuştu ve yine fazlasıyla yorucu bir gün olmuştu benim için. Salona döndü-

ğümde Yusuf ve Emir tekli koltuklara oturmuş sessizce konuşuyorlardı. Beni fark edince hemen sustular. Belli ki yine kimi öldüreceklerinin hesabını yapıyorlardı. "Kahve içer misiniz?" diye sorduğumda Yusuf, "İçeriz içeriz," dedi koca cüssesiyle küçücük koltuğa yayılarak.

Mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırdım. Aslı'ya haksızlık yaptığım düşüncesiyle boğuşuyordum içten içe. Düşündükçe daha çok üzülüyordum. Gözyaşlarım yine gözlerime hücum etmişti ki Aslı geldi. Arkamdan belime sarılıp başını omzuma yasladıktan sonra, "Ben varım kuzum," dedi ağlamaklı sesiyle. "Bak artık yeğenin de var. Biz bir aileyiz, kan bağının canı cehenneme!"

Of Allah'ım, ben şimdi ağlama krizine girsem haksız mıyım yani?

Aslı'ya dönüp yüzüne baktığımda gözümdeki yaşlar akmak için sabırsızlanıyordu. "İyi ki varsın," dedim titreyen sesimle. "Sen benim bu dünyadaki en büyük şansımsın." Sımsıkı sarıldık birbirimize. Kan bağı değildi belki aramızdaki fakat biz gerçekten bir aileydik. İki buçuk kişilik çekirdek aile...

"Hadi yap kahvelerimizi de içelim," dedi Aslı geri çekilirken. "Yoksa sabaha kadar ağlayabilirim burada."

"Tamam canım geç sen içeriye, Yusuf merak etmiştir Memati'yi," dedim burnumu çekerek. İkimiz de gülmeye başladık. Aslı salona doğru ilerlerken içeriden Yusuf'un sesi geliyordu.

"Oğlumun annesi neredesin? Özledim seni."

Elimde tepsiyle salona girdiğimde kapı çaldı. Yusuf bize fırsat vermeden koştu hemen. Ben Emir'in kahvesini uzatırken kapıdan bağrışmalar gelmeye başlamıştı.

"Benim diyorum kardeşim anlamıyor musun? Zeynep Hanım benim, söyle ne söyleyeceksen!"

Hey Allah'ım yine ne oluyor ya! Bir sakin günümüz geçmeyecek mi bizim?

Tepsiyi sehpaya bırakıp kapıya doğru yönelmiştim ki Emir kolumu tutup beni arkasına doğru çekti. "Sen dur, ben bakarım!"

Yusuf'un sesi apartmanı inletiyordu.

"Kardeşim akşam akşam belanı mı arıyorsun? O çiçekleri bir tarafına monte etmeden defol git, adamın asabını bozma!"

Emir kolumu bırakıp hızla kapıya doğru ilerledi. Ben de olmayan matematiğimle çiçek ve Zeynep Hanım bilinenlerinden oluşan çok bilinmeyenli denklemi çözmeye çalışıyordum.

Çok bilinmeyenli denklemimin sonucu olmadık yerlere gidince koşarak kapıya gittim. Yusuf iri kıyım bir adamı boğazına kırmızı güller sokarak öldürmeye çalışıyordu.

Emir o sırada elinde en az elli tane gülden oluşan bir demet tutuyor, bir taraftan da diğer elinde tuttuğu kartı okuyordu. Çenesinin gerilmesinden dişlerini sıktığını anlamıştım. Gözleri gözlerimi buldu sonra. Keskin birer bıçak gibi gözlerime saplanan bakışları nedeniyle kartta ölüm fermanımın yazılı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Aslı aramızdan geçip Yusuf'un koluna yapıştı. Ben de olduğum yere çakılmış, Emir'in bakışlarıyla beni öldürmesini izliyordum. Bir anda hareketlenip yanımdan geçtiğinde ettiği küfürlerin muhatabını az çok tahmin ediyordum fakat inanmak istemiyordum. Tam balkona çıkmak üzereyken kolundan tutup elindeki kartı almaya çalıştım. Çiçekleri yere savurup bileğimden tuttu.

"Ya bıraksana ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedim öfkeyle. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. Bileğimi tüm gücüyle sıkarken elindeki kartı bana çevirip, "Öldüreceğim o piçi!" dedi dişlerinin arasından. Karta baktığımda o piçin kim olduğundan emin olmuştum.

"Yarım kalan özür yemeğimizi yarın akşam telafi etmek istiyorum. Lütfen kendine haksızlık etmeyi bırak ve teklifimi kabul et. CEM TÜRKMEN"

Emir, bileğimi var gücüyle sıkarken gözlerinde çakan şimşekler kopacak fırtınanın habercisi gibiydi. Onu tanımasam

bunun basit bir kıskançlık krizi olduğunu düşünebilirdim fakat değildi. Bakışları yine ölümcül karanlıklarda kol geziyor, gözlerine çöken ağırlık taş üstünde taş bırakmayacağını haykırıyordu.

Bileğimdeki elini tutup, "Emir bırak, canımı yakıyorsun!" dedim sessizce. Canımı yakan kolumun acısı değil, üçüncü bir kişinin aramızda bu şekilde var oluşuydu. Ben Emir'in gözlerine aşkla baktığım gün, aşkımı kalbime hapsedip üstüne kilitler vurmuştum. Emir'in oradan çıkması ya da başka bir erkeğin içeri girmesi mümkün değildi. İşte bu yüzden şu an gözlerime bakan sorgulayıcı bakışlar beni yerden yere vuruyordu.

Emir parmaklarını gevşetip elindeki kartı yüzüme doğru uzattı. Buz gibi sesiyle, "Bu ne cüret?" diye sorduğunda kolumu elinden kurtardım. "Seni ilgilendirmez!" dedim bileğimi ovarak. Daha çok öfkelendi. Gözlerimin içine baka baka elindeki kartı parçalara ayırdıktan sonra hırsını alamayıp bu defa yerdeki çiçek demetine uzandı. Önüne geçip engel olmaya çalıştım ancak beni tek eliyle kenara çekip gülleri balkondan aşağıya fırlattı. Hadsizliği karşısında kan beynime sıçrarken kolundan tutup yüzüme bakmasını sağladım. Aramızdaki elektrikten kıvılcımlar saçılıyordu etrafa.

"Emir ne yapıyorsun? Kes artık saçmalamayı!" diye bağırdığımda işaret parmağını yüzüme doğru uzattı.

"Daha saçmalamaya başlamadığımı çok iyi biliyorsun Zeynep. Eğer o piç kurusu sana yavşamaya devam ederse yemin ederim öldürürüm onu!"

Allah'ım kafayı yiyecektim!

Öfkeyle saçlarımı geriye doğru atıp, "Ne hakla?" diye bağırdım. "Kimsin sen ha, kimsin de benim hayatıma karışıyorsun? Kimsin sen?"

Bırak geri adım atmayı her geçen saniye daha çok öfkeleniyordu. Elini saçlarının arasından geçirip ensesini tutarken dudaklarından öfke yüklü bir soluk yükseldi. Benim

geri zekâlı zihnimse Emir'in ne söyleyeceğinden çok ne kadar yakışıklı göründüğüyle meşguldü. Kendime hayali bir tokat atıp silkelenmeye çalıştım. Çok zordu.

"Tamam," dedi tahammülsüz bir öfkeyle. "Ben hiç kimseyim ama o kart zampara senden uzak duracak. Güzellikle ya da zorla... Uzak duracak!"

"Emir beni delirtme! Sen benim hayatıma karışamazsın!"

Gecenin bir vakti, balkonda avaz avaz bağırıyordum fakat Emir'in geri adım atmaya hiç niyeti yoktu.

Kolumdan tutup beni kendine doğru çekerek, "O yemeğe gitmeyeceğini ikimiz de çok iyi biliyoruz!" dedi dişlerinin arasından. "Ancak görünen o ki Cem piçi durması gereken yeri tam olarak anlayamamış. Şimdi ben o sınırı güzel güzel anlatacağım ona!" Sakin çıkan sesinin altında yatan öfke, tenime gömülen parmaklarından ruhuma geçiyordu. Böylelikle ben de zıvanadan çıkmıştım artık. İçimden taşan öfkeyle ellerimi göğsüne dayayıp tüm gücümle ittirdim. Beklemediği hamlem karşısında geriye doğru sendeledi.

"Karışma bana!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. "Karışma yeter!" Aslı telaş içinde balkona gelip içeri çekti beni.

"Kızım ne bağırıyorsun gece gece balkonda? Geç içeride söyle ne söyleyeceksen!"

"İçeride söylesem ne, dışarda söylesem ne?" dedim hışımla. "Nato kafa nato mermer!"

Ben deli gibi salonun ortasında dolanırken, Yusuf kapıdaki adamı dövmenin rahatlığıyla tekli koltuğa yayılmıştı. Rahatlığı tepemin tasını iyice attırdı. Tam karşısına dikilip, "Düzgün otursana sen!" dedim öfkeyle. "Hem işiniz gücünüz yok mu sizin? Bu ne ya!"

Pişkin pişkin sırıtıp, "Valla hiç işimiz yok," dedi yüzsüz. "Acıktım ben, bir menemen yapın da yiyelim." Ben iyice çileden çıkarken Aslı koltuğa oturdu ve ayaklarını sehpaya uzattı.

"Hiç uğraşamam valla, zaten gerginim."

Yusuf daha çok sırıttı. "Gel gülüm, ben seni pamuk gibi yaparım. İlacın bende senin!"

Aslı'nın fırlattığı yastık Yusuf'un kafasına inerken Emir salona girdi. "Yürü Yusuf gidiyoruz!"

Adımları yeri titretiyordu. Kapıya değil savaşa gidiyordu sanki. Yusuf hemen ayağa kalkıp Aslı'yı alnından öptükten sonra elini karnına yerleştirdi. "Memati'ye iyi bak!"

Aslı gözlerini devirip elindeki kumandayla televizyonu açtı. En yakın arkadaşım bu soğuk savaşta benim tarafımda değildi maalesef. Cem Bey'e uyuz olduğunu açık açık söylemişti ve keçi inadı yüzünden ne dersem diyeyim fikri değişmeyecekti. Yusuf'tan önce kapıya gidip Emir'in koluna yapışırken "Nereye?" dedim gözlerimi kısıp.

Gözlerini gözlerime dikerek, "Çekil Zeynep," dedi öfkeyle. "Son kez söylüyorum o adamdan uzak duracaksın!"

Of Allah'ım! Ben zaten uzak duracaktım da, Emir damarıma damarıma basıyordu.

"Hayal kur!" dedim sırf beni böyle sinirlendirdiği için. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz ateş saçan gözleri bir adım geri çekilmeme neden olmuştu. Simsiyah olmuş gözlerini yüzüme diktiğinde ilk defa bana bir şey yapmasından korkuyordum. Geriye doğru bir adım daha attım. Korktuğumu anlamasın diye ben de dik dik yüzüne bakıyordum. Yusuf da Emir'in bakışlarındaki felaketi fark etmiş olmalı ki, "Abi!" dedi uyarıcı bir tonda. Aynı anda Emir beni sırtımı yasladığım duvara iyice sindirip duvarı yumrukladı. Dehşetle yerimden sıçradım. Kalbim bir kuş gibi kanat çırparken gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. Sırf inat olsun diye söylediğim iki kelime Emir'i bir anda darmaduman etmiş, bakışları acımasızlığın en koyu tonuna bürünmüştü. Bana ilk defa böyle bakıyordu ve ne kadar ileri gidebileceğini kestirmem mümkün değildi. Emir'di çünkü o.

Bir adım daha yaklaşıp aramızdaki mesafeyi tamamen kapattığında, "Emir..." dedim titreyen sesimle. Ses tonuma yerleşen korku tanecikleri ne durumda olduğumu anlatmaya yetmişti. Emir bir kâbustan uyanır gibi silkinip bir adım geri çekildi. Gözlerini kapatıp uzun soluklu bir nefes verdi sonra. Tekrar gözlerime baktığında gözbebeklerindeki alevler buz tutmuştu. Bastırmaya çalıştığı öfkesi bir sis bulutu gibi etrafımızı sararken, "Sakın..." dedi dişlerini sıkıp. "Sakın Zeynep!"

Ve arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Yusuf da Emir'in peşinden çıkınca boş bir çuval gibi olduğum yere yığıldım. Bacaklarımı kendime doğru çekip dirseklerimi dizlerime dayadığımda Aslı beni izliyordu. Sessizce yanıma oturdu sonra. "Bana bunu yapmasından nefret ediyorum," dedim tahammülsüz bir tonda. "Bu adam beni terk edip gitmiş ya! Arkasına bile bakmadan terk edip gitmiş! Şimdi karşıma geçmiş hiçbir günahım olmayan bir konuda suçlu hissettiriyor. Sana ne ya sana ne? İster giderim ister gitmem sana ne? Kendisi Melis'le davetlerde, otellerde gerim gerim gerinmeyi biliyor ama! Geri zekâlı!"

Aslı elini omzuma atıp, "Tamam Zeynep, sakin ol," dedi anlayışla. "Haksız mıyım?" dedim saçlarımı geriye doğru atıp. "Görsün bakalım gidiyor muyum, gitmiyor muyum? Gitmeyeceğimi ikimiz de biliyormuşuz... Bak bak lafa bak! Tabii Zeynep aptal, Zeynep salak... Emir iki bağırıp çağıracak sindirecek Zeynep'i. Yok öyle yağma Emir Efendi. Sırf sana inadımdan ben de o yemeğe gitmezsem bana da Zeynep demesinler..."

"Ay yeter şiştim Zeynep!" diye bağırmaya başladı Aslı. "Yemeğe mi gidiyorsun hangi cehenneme gidiyorsan git! Cem ölür sorun çözülür işte ne güzel! Bir rahat vermediniz ki kendi derdime yanayım arkadaş! Kızım halime bir bak... Dünyanın en zevzek adamının çocuğunu taşıyorum, annem beni kör bıçakla doğrayacak, lime lime edecek! Ha-

lamın küçük kızı nişanlıyken hamile kalmıştı da nişanlısı terk edince mecburen çocuğu aldırdılar. Sonra da pavyona düşmüş diye duyduk. Allah muhafaza annem pavyonu başıma yıkar valla! Babamın ve abimin Yusuf'u öldürme fantezilerini düşünemiyorum bile."

Gözlerim yuvalarından fırlamış vaziyette Aslı'yı dinlerken gözümün önünde canlanan görüntülerle neye uğradığımı şaşırmıştım.

"Aslı saçmalama ne aldırması ben bakarım Memati'ye," dedim panik içinde. Öyle bir baktı ki yüzüme, kendimi moron gibi hissediyordum. Kafasını sağa sola sallayıp, "Yemin ederim çekiyorum," dedi usanmış sesiyle. "Mıknatıs gibi tüm beyinsizleri kendime çekiyorum!"

"Of tamam Aslı ya, akıl mı bırakıyorlar insanda? Bak ne diyeceğim istersen birlikte Bursa'ya gidelim, Serpil Teyze'yle konuşalım bir an önce. Düğünü hemen yaparsak erken doğum falan diye yuttururuz sonra."

"Zeynep, annemden bahsediyoruz. Ben apar topar evleneceğimi söylediğim anda beni mahalledeki Ebe Fadime'ye götürür, o da bebeğin yedi sülalesini ortaya döker valla. Halamın kızından sonra travma sonrası stres bozukluğu oluştu bunlarda. Karnım ağrısa, kız pavyona mı düşeceksin yoksa, diye başımın etini yiyordu."

"Ya doğalgazı açıp birlikte intihar edelim diyeceğim ama Yusuf bizi diriltip Mamoş'umu öldürdünüz diye kurşuna dizer valla!" dedim gülerek. Aslı da gülmeye başladı. "Dizer valla!"

İkimiz yerde oturmuş sinir kriziyle gülme krizi arasında dolanırken kapı çaldı. "Kesin Yusuf'tur," diyerek açtım fakat gelen Ferit'ti. Elinde kocaman bir turşu kavanozuyla yüzüme bakıyordu. "Hayırdır Ferit gece gece?" dedim aksi bir tonda. "Yusuf Bey gönderdi Zeynep Hanım," dedi çekinerek.

Turşuyu elinden alıp kapıyı kapattım. Herkes ayrı telden çalıyordu. Aslı, "Getir Zeynep getir," dedi başka bir telden. "Aç da yiyelim, tansiyonum düştü zaten." Yere çöktüm ve "Seninki Memati'yi kıza döndürecek bu gidişle, ye ekşiyi doğur Ayşe'yi değil miydi o?" dedim turşu kavanozuna gömülürken. Aslı ağzını lahana turşusuyla doldurduktan sonra, "İnşallah," dedi hevesle. "Düşünsene böyle bıcır bıcır bir şey... Of ya yerim ben onun ağzını burnunu."

"Bir an önce doğur da sevelim," dedim elimi karnına yerleştirirken. İçimde bir yerlerde kabuk bağlamış yaralar kanamaya başlamıştı yine. Kendi çocuğumu sevebilme ihtimalim o kadar uzaktı ki...

Telefonum çalınca bitkin bir halde yerimden kalktım. Kayıtlı olmayan bir numara vardı ekranda. "Efendim," dediğimde, "Zeynep," diyen sesin kime ait olduğunu tahmin etmem çok da zor olmadı.

"Cem Bey?"

"Benim Zeynep. Rahatsız ettiysem özür dilerim ama aramak zorundaydım, bir tatsızlık olmuş sanırım..." dedi mahcup bir tonda. Yusuf'un adamın ağzına gülleri sokuşu gelmişti gözümün önüne. Hayvan!

"Evet, ben özür dilerim... Bir yanlış anlaşılma oldu... Ayrıca çiçekler ve zarif davetiniz için teşekkür ederim ancak..."

Cem Bey teklifini reddedeceğimi anlayınca cümlemi bitirmeme izin vermedi. "Zeynep lütfen, sadece konuşmak istiyorum."

"Cem Bey rica ederim ısrar etmeyin, sizi kırmak istemem ama şu an böyle bir görüşme ikimize de zarar vermekten başka bir işe yaramaz..."

"Israr ediyorum Zeynep. Endişelerini anlıyorum fakat kendimi sana anlatmama izin ver lütfen. Yarın akşam saat sekizde kapının önünde olacağım. Basit bir akşam yemeği için kendini suçlamayı bırak ve gel lütfen... Lütfen."

İtiraz etmeye devam edecektim ki, "Hoşça kal Zeynep," dedi ve telefonu kapattı. Ben şaşkınlıkla telefonun ekranına bakarken Aslı yüzüme bile bakmadan odasına gitti.

Dünden bu yana yaşadıklarım beni serseme çevirmişti. Aylardır uğraşıp, kendimle savaş vererek düzene sokmayı başardığım hayatım bir anda tepe taklak olmuştu. Evden işe, işten eve ömrümün sonuna kadar yaşayacağım bir hayata dünden razıyken bir türlü aradığım huzuru bulamıyordum.

Banyoya girip dişlerimi fırçaladıktan sonra, hepinizin canı cehenneme, diyerek odama geçtim ve kendimi yatağa bıraktım. Yorgunluktan ölüyordum ve bu gece düşünmek istediğim tek şey Aslı'mın içindeki minicik candı. Benim biricik yeğenim doğacak, bebeğimin gidişiyle açılan tüm yaralarımı iyileştirecekti.

Sabah kapı sesiyle gözlerimi araladığımda Aslı'nın sesi yükseliyordu salondan. Durmaksızın söyleniyordu. Saatin sabah dokuz bile olmadığını fark edince yeniden yastığa gömüldüm. Kesin Yusuf embesili gelmişti ve benim sıcak yatağımdan kalkmaya hiç niyetim yoktu.

Aslı'nın, "Ne oluyor Yusuf sabah sabah, rüyanda mı gördün?" diye çıkışmasının ardından Yusuf'un sesi yükseldi. "Valla gördüm, annenler hamile olduğunu öğrenince seni başkasıyla evlendiriyorlardı. Memati de o adama baba diyordu. Aslı yemin ederim öldürürüm seni de o adamı da!"

"Yusuf ya şimdi öldür beni ya da ben seni öldüreceğim, seçimini yap!" dedi Aslı.

"Aslı öyle deme ömrümden ömür gitti yemin ederim. Gelene kadar trafikte üç kişiyi dövdüm, hâlâ sinirimi atamadım. Ara anneni konuş, hemen evleniyoruz."

"Ya kolaydı tabii, sıkıyorsa sen söyle! Çok merak ediyorum mesleğini sorduklarında ne diyeceksin? Babamın savcı olduğunu söylemiştim değil mi?"

"Hadi ya, topuğuna da sıkamayız. Yandık desene!"

"Sık da gör ebenin... Tövbe tövbe delirtme sabah sabah Yusuf!"

Yataktan kalkıp ayaklarımı sürüye sürüye salona gittim. Aslı koltuğa oturup kollarını göğsünde birleştirmişti. Yusuf ise gamlı baykuş gibi etrafında dolanıyordu.

"Günaydın Yusuf," dediğimde yanıma geldi.

"Zeynep sen söylesen? Bizim bir an önce evlenmemiz gerekiyor."

Yusuf'un çaresiz halini görünce üzülmeden edemedim. Daha şimdiden çocuğunu kaybetme endişesine düşmüştü. Elimi omzuna yerleştirip, "Merak etme halledeceğiz," dedim güven verircesine. "Kimse Memati'yi senden alamaz." Kısa bir süre düşündükten sonra başını yukarı doğru kaldırdı. "Alamaz tabii, yakarım lan dünyayı!"

Yusuf'un çözüm planlarını dinleyerek yaptığımız kahvaltının ardından bir taraftan mutfağı topluyor, bir taraftan da Cem Bey'in davetini düşünüyordum. Kırmızı güllerle yapılan bir yemek davetinin çok da dostça olmadığı aşikârdı. Dışarıdan bakınca eşinden aylar önce boşanmış bekâr bir kadındım ve bu tür tekliflerin olması kaçınılmazdı. Sorun şu ki benim, değil başka bir erkekle birlikte olmak bunu aklımdan dahi geçirmem Emir'in aşkıyla yanıp tutuşan kalbime büyük bir ihanetti. Tek dokunuşuyla ruhumu ele geçiren, kollarında yaşadığımı hissettiğim, yokluğuyla karanlığa gömüldüğüm bir adamın bir yerlerde var olduğunu, nefes aldığını bilerek başka biriyle olmam mümkün değildi. Yaptığı onca haksızlığa rağmen Emir'in beni bu şekilde etki altına alması akla mantığa sığmıyordu fakat gerçekti.

"Zeynep, Abi çıldırdı!"

Düşüncelere dalıp gitmişken duyduğum sesle gerçek dünyaya döndüm. Yusuf mutfağın kapısına yaslanmış şaşılacak derecede ciddi bir şekilde bana bakıyordu.

"Umurumda bile değil," dedim omuz silkerek. Hızlı adımlarla yanıma geldi. "Ben senin neler hissettiğini çok iyi

İtiraz etmeye devam edecektim ki, "Hoşça kal Zeynep," dedi ve telefonu kapattı. Ben şaşkınlıkla telefonun ekranına bakarken Aslı yüzüme bile bakmadan odasına gitti.

Dünden bu yana yaşadıklarım beni serseme çevirmişti. Aylardır uğraşıp, kendimle savaş vererek düzene sokmayı başardığım hayatım bir anda tepe taklak olmuştu. Evden işe, işten eve ömrümün sonuna kadar yaşayacağım bir hayata dünden razıyken bir türlü aradığım huzuru bulamıyordum.

Banyoya girip dişlerimi fırçaladıktan sonra, hepinizin canı cehenneme, diyerek odama geçtim ve kendimi yatağa bıraktım. Yorgunluktan ölüyordum ve bu gece düşünmek istediğim tek şey Aslı'mın içindeki minicik candı. Benim biricik yeğenim doğacak, bebeğimin gidişiyle açılan tüm yaralarımı iyileştirecekti.

Sabah kapı sesiyle gözlerimi araladığımda Aslı'nın sesi yükseliyordu salondan. Durmaksızın söyleniyordu. Saatin henüz dokuz bile olmadığını fark edince yeniden yastığa gömüldüm. Kesin Yusuf embesili gelmişti ve benim sıcak yatağımdan kalkmaya hiç niyetim yoktu.

Aslı'nın, "Ne oluyor Yusuf sabah sabah, rüyanda mı gördün?" diye çıkışmasının ardından Yusuf'un sesi yükseldi. "Valla gördüm, annenler hamile olduğunu öğrenince seni başkasıyla evlendiriyorlardı. Memati de o adama baba diyordu. Aslı yemin ederim öldürürüm seni de o adamı da!"

"Yusuf ya şimdi öldür beni ya da ben seni öldüreceğim, seçimini yap!" dedi Aslı.

"Aslı öyle deme ömrümden ömür gitti yemin ederim. Gelene kadar trafikte üç kişiyi dövdüm, hâlâ sinirimi atamadım. Ara anneni konuş, hemen evleniyoruz."

"Ya kolaydı tabii, sıkıyorsa sen söyle! Çok merak ediyorum mesleğini sorduklarında ne diyeceksin? Babamın savcı olduğunu söylemiştim değil mi?"

"Hadi ya, topuğuna da sıkamayız. Yandık desene!"

"Sık da gör ebenin... Tövbe tövbe delirtme sabah sabah Yusuf!"

Yataktan kalkıp ayaklarımı sürüye sürüye salona gittim. Aslı koltuğa oturup kollarını göğsünde birleştirmişti. Yusuf ise gamlı baykuş gibi etrafında dolanıyordu.

"Günaydın Yusuf," dediğimde yanıma geldi.

"Zeynep sen söylesen? Bizim bir an önce evlenmemiz gerekiyor."

Yusuf'un çaresiz halini görünce üzülmeden edemedim. Daha şimdiden çocuğunu kaybetme endişesine düşmüştü. Elimi omzuna yerleştirip, "Merak etme halledeceğiz," dedim güven verircesine. "Kimse Memati'yi senden alamaz." Kısa bir süre düşündükten sonra başını yukarı doğru kaldırdı. "Alamaz tabii, yakarım lan dünyayı!"

Yusuf'un çözüm planlarını dinleyerek yaptığımız kahvaltının ardından bir taraftan mutfağı topluyor, bir taraftan da Cem Bey'in davetini düşünüyordum. Kırmızı güllerle yapılan bir yemek davetinin çok da dostça olmadığı aşikârdı. Dışarıdan bakınca eşinden aylar önce boşanmış bekâr bir kadındım ve bu tür tekliflerin olması kaçınılmazdı. Sorun şu ki benim, değil başka bir erkekle birlikte olmak bunu aklımdan dahi geçirmem Emir'in aşkıyla yanıp tutuşan kalbime büyük bir ihanetti. Tek dokunuşuyla ruhumu ele geçiren, kollarında yaşadığımı hissettiğim, yokluğuyla karanlığa gömüldüğüm bir adamın bir yerlerde var olduğunu, nefes aldığını bilerek başka biriyle olmam mümkün değildi. Yaptığı onca haksızlığa rağmen Emir'in beni bu şekilde etki altına alması akla mantığa sığmıyordu fakat gerçekti.

"Zeynep, Abi çıldırdı!"

Düşüncelere dalıp gitmişken duyduğum sesle gerçek dünyaya döndüm. Yusuf mutfağın kapısına yaslanmış şaşılacak derecede ciddi bir şekilde bana bakıyordu.

"Umurumda bile değil," dedim omuz silkerek. Hızlı adımlarla yanıma geldi. "Ben senin neler hissettiğini çok iyi

biliyorum Zeynep, sen Emir'siz yapamazsın. Sakın işi inada bindirip de her şeyi daha da kötü hale getirme."

"Her şey yeterince kötü zaten," dedim yorgun sesimle. "Benim hayatım ellerimden kayıp gitti Yusuf, bittim ben. O yüzden sakın benim sabrımı sınamaya kalkmayın. Bu benim hayatım ve kiminle görüşüp kiminle görüşmeyeceğime ben karar veririm."

Mutfaktan çıkmak için hareketlenmiştim ki önüme geçti. "Zeynep yapma. Abi'nin deli damarını sen benden daha iyi biliyorsun."

"Abin beni terk etti Yusuf! O terk edişin ardından neler yaşadığımı en iyi sen biliyorsun. Şimdi hangi yüzle bana karışabiliyor? Git söyle ona elinden geleni ardına koymasın. Emin ol beni daha fazla üzemez!"

Odama gittiğimde kararımı vermiştim, Cem Bey'le yemeğe gidecektim. Emir'in bir şekilde beni kontrolü altına alamayacağını anlaması gerekiyordu. Tabii bu arada Cem Bey'e düşüncelerimi söyleyip, benden uzak durması gerektiğini uygun bir dille anlatacaktım.

Saat sekiz olduğunda üstümü değiştirmiş yüzüme de hafif bir makyaj yapmıştım. Aslı'nın yanına gidip, "Nasıl olmuşum?" dediğimde siyah eteğim ve pudra pembesi şifon gömleğime bakarak burun kıvırdı. "Altı kaval üstü şişhane, hiç uymamış!" Eline kumandayı almış durmaksızın kanal değiştiriyordu yine. Sessizce yanına oturup kollarımı beline doladım. Başımı omzuna yasladığımda, "Gitmesen?" dedi endişeyle.

"Gitmeliyim Aslı," dedim anla beni der gibi. "Emir'in hayatımdan tamamen çıkması için gitmek zorundayım. Aksi takdirde onu her gördüğümde yine en başa dönüp acılar içinde kavrulacağım. Anla beni ne olur. Gözlerine her baktığımda birlikte geçirdiğimiz güzel günleri düşünüp kahroluyorum ben. Tekrar o günlere dönüp, o mutluluğu bir kez daha yaşamak için tüm hayatımı feda ederdim fakat

imkânsız artık. Benim mutlu olmam imkânsız. Tek dileğim daha az üzülmek ve bunun için de Emir'in olmadığı bir hayat kurmak zorundayım."

Aslı saçlarıma bir öpücük bırakıp, "Mutlu olacaksın kuzum, bunun için ne gerekiyorsa yapacağız," dedi anlayışla. "Kimsenin seni üzmesine izin vermem, gerekirse Emir'le de konuşur haddini bildiririm. O Cem zibidisine de söyle akıllı olsun, öyle çiçekti böcekti senin gözünü boyayabilir belki ama bak bakalım bende o göz var mı?"

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Yok!"

"Sakın içki falan içme beynini dağıtırım Zeynep. Gazoz da içme hap falan atar, otelde yiyelim derse kesinlikle olmaz. İstersen ben de geleyim, valla bak sessizce otururum."

"Saçmalama Aslı saf mıyım ben?"

"Yani!"

"Of Aslı! Adama uygun bir dille benden bir halt olmayacağını anlatacağım, hepsi bu."

"İyi hadi git, senden bir halt olmayacağını anlatmak çok uzun sürmez zaten, bir saate evde ol," dediğinde gözlerimi devirip yanağından öptüm ve çantamla montumu alıp evden çıktım. Sırf Emir'e haddini bildirmek için Cem Bey'i kullanıyordum ve içime huzursuz bir korku çöreklenmişti. Emir'in yapabileceklerini tahayyül edemiyor, ister istemez geriliyordum. Bu yaptığım pahalıya patlayabilirdi.

Apartmandan çıktığımda Cem Bey beni bekliyordu. Geldiğimi fark edince arabasından inip gülümseyerek yanıma geldi. Koyu renk kot pantolonun üstüne blazer ceket giymişti. Her zamanki soğuk tavrının aksine yüzünde oldukça samimi bir ifade vardı.

"Merhaba Zeynep," diyerek uzattığı elini sıkıp, "Merhaba," dedim gülümseyerek. Nazik bir şekilde elimi tutup, "Davetimi kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi ve elini sırtıma yerleştirip beni arabaya doğru yönlendirdi. Ben arka koltuğa otururken Cem Bey de diğer taraftan dola-

nıp yanıma oturmuştu. Bir iki cümlelik sohbetimiz dışında sessizliğin hüküm sürdüğü bir yolculuğun ardından boğaza nazır bir restorandan içeri giriyorduk. Huzursuzluğum her geçen saniye artıyordu, burada ne işim olduğunu sorgulamaya başlamıştım.

"Hoş geldiniz Cem Bey," diyen garsonun yönlendirmesiyle cam kenarındaki bir masaya geçtiğimizde Cem Bey garsonu bir el işaretiyle uzaklaştırıp kendinden emin bir şekilde gözlerime baktı. Bakışlarında huzursuzluğumu arttıran bir sabırsızlık hâkimdi. Ve saniyeler içinde dudaklarından sabırsızlığının nedeni olan üç kelime döküldü. "Senden hoşlanıyorum Zeynep."

Neye uğradığımı şaşırmıştım. Ani çıkışı karşısında dumur olmuş bir şekilde gözlerine bakıyordum. Tek kolunu masaya yaslayıp öne doğru eğildi ve konuşmaya devam etti. "Bunun geçici bir heves olmadığını anlayacak kadar çok kadın tanıdım."

"Bakın Cem Bey..."

"Lütfen izin ver Zeynep. Seni zorlamak gibi bir niyetim asla yok. Senden hemen bir cevap da beklemiyorum zira Emir Karadağ'a nasıl baktığını gördüm. Ne kadar inkâr etsen de ona karşı hislerinin farkındayım. Fakat benim gördüğüm bir şey daha var; o mafya babasının sana yaşattıklarının sende bıraktığı izler... Ben seni iyileştireceğime inanıyorum Zeynep. Eğer izin verirsen birlikte aşabiliriz tüm zorlukları. Bunları söylemek için erken biliyorum, fakat Emir olmadan da mutlu olabileceğine inanmanı istiyorum."

Cem Bey arkasına yaslanıp söylediklerini hazmetmem için bana zaman tanırken gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmıyordu. Benimse şu an tek düşündüğüm Emir'e, aşkıma ihanet ettiğimdi. Mümkün müydü başka bir erkeğin gözlerine aşkla bakmam? Kollarında huzur bulmam, tenime yabancı ellerin dokunmasına izin vermem? Asla!

Terk edilmiş bir kadın olarak böyle hissetmem normal değildi belki ama gerçek buydu.

"Bu imkânsız Cem Bey," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben tüm kalbimle, ruhumla Emir'e aitken, hâlâ gözlerimi her kapattığımda onun yüzünü görüyorken nasıl mutlu olabilirim? Size evet demem en çok da size haksızlık olmaz mı? Bizim Emir'le tekrar bir araya gelmemiz mümkün değil, ancak bu benim size umut vermemin koca bir yalandan öteye gidemeyeceği gerçeğini değiştirmiyor. Ben aşkını kalbine gömmüş, yaralı bir kadınım ve benimle olmak sizin için sadece zaman kaybı olur."

"Yine söylüyorum kendine haksızlık ediyorsun Zeynep. Önünde upuzun bir hayat var ve tüm hayatını seni hak etmeyen biri için ziyan edemezsin, etmemelisin!"

Söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu fakat bakışları aklımı çelmeye ant içmiş gibiydi. Konusunda uzman bir profesör edasıyla, söylediklerinde yanılma payı olmadığından emin bir şekilde konuşuyordu. Ancak anlamadığı bir şey vardı; bu benim seçimim değildi. Emir'i kalbimden söküp atamamak, her an acı çekerek yaşamak kesinlikle benim tercihim değildi.

Garson yanımıza gelip siparişlerimizi aldığında bir lokma dahi yiyecek iştahım kalmamıştı. Boğazımdan geçmeyeceğini bile bile nezaketen balık istediğimi söyledim fakat bir an önce eve gidebilmek için dakikaları saymaya başlamıştım. Garson uzaklaştığında Cem Bey yine gözlerime baktı.

"Sadece biraz zaman istiyorum senden Zeynep. Birbirimizi tanıyabilmemiz için, huzurlu, sakin bir ilişki için, sana mutlu olabileceğini kanıtlayabilmem için biraz zaman, hepsi bu."

"Çok üzgünüm ama ben yeni bir ilişki için kesinlikle hazır değilim, hazır olabileceğimi de hiç sanmıyorum," dedim kati bir tonda. Cem Bey'in telefonunun sesi daha

fazla konuşmama izin vermemişti. "Çok affedersin," diyerek telefonunun ekranına baktı. Şaşırmış gibiydi. "Açmak zorundayım, önemli olabilir," dediğinde, "Tabii ki," dedim gülümsemeye çalışarak.

Cem Bey telefonu kulağına götürüp karşı tarafı dinlerken yüzü bir anda gölgelenmiş, bir an sonra da telaşla ayağa kalkmıştı. "Hemen geliyorum," dediğinde ben de ayağa kalkıp endişeyle gözlerine baktım, "Bir sorun mu var?"

Telefonu kapatıp, "Maltepe'deki şantiyede büyük bir yangın çıkmış, umarım can kaybı yoktur," dedi korku içinde.

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş, sinirden elim ayağım titremeye başlamıştı.

Allah seni kahretsin Emir!

Ben taksiyle eve gidebileceğimi söylesem de Cem Bey itiraz etmiş, beni eve bırakana kadar da defalarca kez özür dilemişti. Mahcubiyeti beni yerin dibine sokuyor, içimden Emir'e ağza alınmayacak küfürler ediyordum. Yaklaşık yirmi dakika sonra evin önündeydik. "Tekrar geçmiş olsun, haber verirseniz sevinirim," diyerek araçtan indim ve Cem Bey'in dışarı çıkmasına fırsat vermeden kapıyı kapatıp apartmana doğru yöneldim.

O kadar öfkeliydim ki ayaklarım birbirine dolanıyordu. Ne istiyordu hâlâ benden, ne yapmaya çalışıyordu? Böyle mi engel olacaktı bana? Haydut!

Gecenin karanlığında tam apartmanın kapısını açmıştım ki az ileride arabasına yaslanmış bir vaziyette beni izleyen biri olduğunu fark ettim. Kim olduğunu söylememe gerek yok sanırım.

Kanım adeta fokurdamaya başlamış ve hatta beynime doğru sıçramıştı. Ayaklarımı yere vura vura Emir'in yanına gittim. Ellerini ceplerine sokmuş beni izliyordu. Gözlerinde beklediğimin aksine meydan okuma değil, yorgun, kırgın bir ifade vardı.

Tam karşısında durup, "Bu mu yani?" dedim öfkeyle. İstifini bile bozmadı "Böyle mi sindireceksin beni, etrafımdakilere zarar vererek mi engel olacaksın bana?" diye bağırdım.

Sinir bozucu sessizliği karşısında tamamen kontrolümü kaybedip çantamı yere fırlattım ve üstüne yürüdüm.

"Sana diyorum Emir, ne istiyorsun benden? Yetmedi mi ha, her şeyimi aldın, yetmedi mi?" Omuzlarım aşağı doğru düşerken yalvarırcasına devam ettim, "Çık git hayatımdan ne olur, biraz hatırım varsa uzak dur benden..."

Gözlerime dolan yaşları tüm gücümle geri göndermeye çalıştım fakat imkânsızdı. Hızla arkamı dönüp eve doğru ilerlemeye başladım. Ta ki Emir'in sesini duyana kadar...

"Yapamıyorum..." dedi acı çeker gibi.

Sesindeki çaresizlik iliklerime işliyordu ve bu beni daha çok öfkelendiriyordu. Gözyaşlarıma aldırmadan yüzüne baktım ve "Neyi yapamıyorsun Emir?" diye bağırdım. "Sen en zor anımda arkanı dönüp gitmedin mi, şimdi neyi yapamıyorsun?"

Dişlerini sıkıp elini yüzüme doğru uzattı fakat hırsla bileğinden ittirdim. "Dokunma bana!"

Emir'in dün geceki öfkesi bugün çaresizliğinin gölgesinde kalmıştı ve yüzünde görmeye hiç alışkın olmadığım bir kabulleniş vardı. Benim sert çıkışım karşısında bir adım geri çekilip tek elini havaya kaldırdı. "Tek derdim senin mutlu olmandı ama başaramadım Zeynep," dedi pişmanlıkla. "Her şeyi mahvettim."

"Ve hâlâ bunu yapmaya devam ediyorsun," dedim göğsünden ittirip. "Tek bildiğin yakıp yıkmak, dur artık, yeter!"

Benim öfkem anbean artarken Emir'in gözlerine masum bir çocuğun ürkek bakışları yerleşmişti. Ne kadar gizlemeye çalışsa da korktuğunu görebiliyordum ve onu böyle görmek beni paramparça ediyordu. Öfkem bir anda buhar olup uçarken Emir perişan bir halde yüzümü ellerinin arasına aldı.

KAKTUSUN

"Ne istersen yapmaya hazırım Zeynep, yeter ki beni bu şekilde cezalandırma... Yalvarırım yapma... Güzel gözlerinde başka bir erkeğin gölgesini görmeye dayanamam..."

Emir'in sözleri bir yıldırım gibi kalbime düşüp, beni yakıp kavurmaya yetmişti. İçimdeki öfke, kırgınlık, nefret bu kadar büyükken nasıl oluyor da bir anda böylesine aciz kalabiliyor, yaşadıklarımı bir çırpıda kenara atabiliyordum bilmiyorum fakat şu an tek istediğim başımı göğsüne yaslayıp kokusunu iliklerime kadar hissetmekti. Beni sarıp sarmaladığında hissettiğim huzuru o kadar çok özlemiştim ki kendime ne kadar kızsam da ruhumu ele geçiren yoğun duygulara engel olamıyordum. Emir yanımda olduğunda dünyam aydınlanıyor, kalbim daha bir umutla çarpıyordu ve yaptığı onca haksızlığa rağmen bu değişmiyordu. Onu her gördüğümde içimde kelebekler uçuşuyordu.

"Yapamıyorum Zeynep," dedi ıstırap yüklü sesiyle. "Sensiz olamıyorum. Uzak durmak istiyorum, beni unutmanı, kendine yeni bir hayat kurmanı her şeyden çok istiyorum ama yapamıyorum. Sen benim nefesimsin, sensiz ölüyorum..."

Hasret kaldığım dudaklarından dökülen her kelime boğazıma yeni bir düğüm atıyor, bakışları ciğerimi söküyordu. Üzülmesin istiyordum. Bu nasıl bir ikilemdi ki, beni diri diri toprağa gömen adam üzüldükçe ben kahroluyordum.

Gözümde biriken yaşlar yanaklarımdan süzülmeye başladığında ellerimi yüzümdeki ellerinin üzerine koyup, "Emir lütfen," dedim titreyen sesimle. "Yapma..."

Başparmaklarıyla gözyaşlarımı silerken alnını alnıma dayayıp, "Ağlama bebeğim, ağlama canımın içi... Senin her damla gözyaşın benim günahımın yükünü taşırken ağlayıp da kendini de beni de perişan etme," dediğinde dudaklarımdan acı bir hıçkırık firar etti.

Sessizce iç çekip, "Emir bırak ne olur," dedim yalvarırcasına. İçimde fırtınalar kopuyordu fakat arkamı dönüp de

gidemiyordum. Görünmez bir el tarafından Emir'e doğru çekiliyordum sanki. Ayaklarım külçe gibi olmuştu, kımıldayamıyordum. Ne bir adım geri gidebiliyordum, ne de ileri...

Emir geri çekilip gözlerime baktığında gözleri kederle kavrulmuş gibiydi. "Yalvarırım affet beni..." dedi çatallanan sesiyle. Ellerimi, yeni yeni çıkan sakallarında gezdirdim büyük bir özlemle. Mutlu günlerimizin sayısı o kadar azdı ki her bir anımız zihnime kazınmıştı adeta. Parmaklarımın her bir dokunuşu beni o güzel günlere götürürken, "Yapamam..." dedim çaresizce. "Ben sana kayıtsız şartsız güvendim Emir. Ben varım, dediğinde hayatımı sorgusuzca avuçlarına bıraktım. Sen beni acımasızca terk ederken içimdeki öksüz kız çocuğunu evinden, barkından, umutlarından koparıp da gittin. Benim en zayıf noktam kimsesizliğimken sen beni kendi ellerinle kimsesizliğin soğuk kollarına attın. Şimdi ben seni affedebilir miyim söyle? Eskisi gibi gözüm kapalı senin kollarına bırakabilir miyim kendimi? Yapamam Emir, istesem de yapamam, aşkımdan ölsem de yapamam, anla beni ne olur..."

İçimi yaka yaka dudaklarımdan dökülen sözler ne kadar acı olsa da gerçekti. Ben Emir'i bu kadar severken, en çok ihtiyacım olan şeyi, ona olan sonsuz güvenimi kaybetmiştim. Karşımıza çıkacak ikinci bir engelde yine duygularına ket vurmayacağının, karanlık dünyasının ona bahşettiği acımasız tarafına yenilmeyeceğinin garantisi yokken benim kırık dökük kalbimle aynı hataya ikinci kez düşme lüksüm yoktu.

Emir'in bakışlarıyla yerle bir olan irademin tamamen tükenmesine ramak kala geri çekilmeye çalıştım fakat belime sıkıca dolanan güçlü kollar buna izin vermedi. Kafamı sağa sola sallayıp, "Emir lütfen..." derken yine kollarına hapsolmuştum. Yüzünü boynuma gizlediğinde gözyaşlarım sicim gibi yanaklarımdan süzülüyordu. Genzime dolup ruhumu esir alan kokusunun bana yaşattığı duyguları tarif etmem imkânsızdı. Ben kendi içimde büyük bir savaş verirken be-

denimi tümüyle sarmalayan Emir'in boğuk sesi benliğimi tamamen yerle bir etmeye yetmişti.

"Yalvarırım gitme Zeynep... Dayanamıyorum artık, kahroluyorum, taşıyamıyorum bu yükü... Sana yaşatamadığım hayallerinin, kaybolan umutlarının, yarım kalan mutluluğumuzun günahını taşıyamıyorum. Gülen yüzünü görmeden, güzel gözlerine bakmadan yaşayamıyorum... Yanımda ol ki döktüğün her damla gözyaşının izini silip, ruhunda açılan yaraları iyileştireyim, sen mutlu ol ki ışıldayan gözlerin aydınlığım olsun..."

Kalbim sıkışıyordu. Bu kadar aciz olduğum için kendimden nefret ediyordum fakat elimde değildi, kahroluyordum. Emir'e olan aşkım tüm benliğimi ele geçirmiş, aklımı, mantığımı, düşünme yetimi tamamen elimden almıştı. Ne tek kelime etmeye ne de itiraz etmeye gücüm kalmamıştı. Hemen şimdi buradan gitmezsem yine kalbime yenilecek, sonunda çok daha fazla üzülecektim.

Emir yüzünü boynuma gizlemiş, kemiklerimi kırarcasına sarılmaya devam ederken ellerimi omuzlarına yerleştirip geri çekilmeye çalıştım. Mümkün değildi. "Emir lütfen..." dediğimde kollarını gevşetip başını kaldırdı ve yalvarırcasına gözlerime baktı. Yüzümü ellerinin arasına alıp, "Seni mutlu etmeme izin ver bebeğim, izin ver ömrümü ayaklarının altına sereyim..." dediğinde dayanma gücüm tükenmişti artık. Dipsiz bir kuyuyu andıran gözlerinde kaybolurken kollarımı boynuna dolamamak için bir anda arkamı dönüp hızla koşmaya başladım. Eğer şimdi duygularıma yenilip teslim olursam aynı acıları sil baştan yaşayacaktım.

Apartmana girip kendimi asansöre attığımda kalbim boğazımda atıyordu. Her karşılaştığımızda aynı hezeyanı yaşıyor, her seferinde yerle yeksan oluyordum.

Titrek adımlarla asansörden inip zile bastım. Aslı kapıyı açar açmaz da koşarak odama gidip kendimi yatağıma bıraktım. Başımı yastığa koyup cenin pozisyonu aldığımda

gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Nefret ediyordum içimdeki bu histen, Emir'den, kendimden nefret ediyordum...

Aslı peşim sıra odaya girip yatağa otururken telaş içinde söyleniyordu. "Zeynep ne oldu, bir şey mi yaptı o köpek sana? Doğru söyle kötü bir şey mi söyledi? Bak gider ağzını burnunu patlatırım onun söyle çabuk ne oldu?"

Ben daha şiddetli ağlamaya başlayınca iyice telaşlandı. "Zeynep beni delirtme bak, anlat hemen ne oldu?" Aynı anda kapı çaldı. Ben iç çekerek ağlamaya devam ederken Aslı söylenerek odadan çıktı. Geldiğinde elinde çantam, yüzünde ise olanları idrak etmiş bir ifade vardı. "Ferit getirdi," dedi yanıma oturup sırtını yatak başlığına dayarken. Başımı kucağına yerleştirdim sessizce. Hiç bekletmeden parmaklarını saçlarımın arasında gezdirmeye başladı. "Emir değil mi?" diye sorduğunda hafifçe başımı salladım. "Adamın şantiyesini yakmış."

"Sivilcemin mi?" dedi şaşkınlıkla. Yüzüne bakıp, "İğrençleşme Aslı," dedim gözlerimi devirerek.

"Tamam tamam anlat hadi."

Tekrar dizlerine yattım ve "Ne anlatayım Aslı?" dedim yorgun sesimle. "Emir işte, esiyor, gürlüyor, yakıp yıkıyor sonra öyle bir bakıyor ki..." Gözyaşlarım yine akmaya başlamıştı.

"Ah bebeğim sen şimdi Cem'e değil Emir'e mi üzülüyorsun, kıyamam ben sana," dedi keyifli bir tonda.

"Dalga geçme Aslı, çok kötüyüm, Emir'i her gördüğümde kamyon çarpmış gibi oluyorum. Ne olur bir şey söyle, bir teselli ver yoksa aklımı kaçıracağım."

"Bak şimdi Zeynep bu durumda sen Asya oluyorsun, Emir İlyas, Cem de uyuz Cemşit oluyor mecburen. Emir, İlyas kadar büyük olmasa da bir hata yaptı evet ama biz yıllardır Asya Cemşit'i seçti diye kahroluyoruz. Tamam, sevgi emekti, iyilikti, fedakârlıktı doğru da sizin aranızdaki aşk

da öyle herkese nasip olmuyor be gülüm. Asya ömrü boyunca İlyas'ı beklerken mutlu olabildi mi sence? Cemşit'in iyiliği Asya'yı mutlu etmeye yetti mi? Tabii ki hayır. Türk halkının döktüğü gözyaşlarını söylemiyorum bile."

Selvi Boylum Al Yazmalım'ı her izlediğimde aynı hüsranı yaşıyordum. Filmin sonunda Asya'nın bu defa İlyas'la gideceğini umut ediyor, sonrasında yine aynı hayal kırıklığıyla kahroluyordum. Ve şimdi ben de sevdiğim adama sırtımı dönmüş gidiyordum. Kalbimin sesini bastırmaya çalışıp, "Emir beni aldatmış mıdır sence?" dedim ağlamaklı sesimle. Aslı çığlık atmaya başladı. "Zeynep, güzelim bu aşk acısı IQ seviyesini falan mı düşürüyor acaba? Benim söylediğimden bunu mu anladın sen şimdi?"

"Ama çok yakışıklı, sekiz ayda kim bilir neler yapmıştır? Pislik!"

Aslı, "E tabi Kadir İnanır gibi adam," dedi ciddiyetle. "Dilek Hanımlar da hazır beklediğine göre üç beş çocuğu olur yakında. İyi de olur, Memati yalnız kalmamış olur. Abdülhey, Polat oynarlar birlikte." Ciddiyetini muhafaza edememiş, kahkaha atmaya başlamıştı gıcık. Gözümde canlanan sahneler sinirlerimi bir anda alt üst ederken hırsla tırnaklarımı yemeye başladım. Aslı yüzümü kendine doğru çevirip, "Aşkına sahip çık bebeğim," dedi gülümseyerek. "Sizin yaşadığınız aşkı yaşayabilmek için insanlar ömrünü feda ediyor."

"İstemiyorum ben, Emir beni terk etti," dedim sinirle.

"Sen bilirsin, git Cemşit'le evlen o halde," dedi ve elimden tutup beni mutfağa götürdü. "Emir de fazla bekâr kalmaz ama söyleyeyim, onu da bir teselli eden bulunur elbet."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Evlenir mi?"

"Yani... Bekâr, yakışıklı, zengin bir de üstüne romantik. Bebeğim, dese yeter."

Ayağımı hızla yere vurup hışımla mutfaktan çıkarken, "Çok sağ ol Aslı," dedim ağlayarak. "İyi ki varsın yani sağ

ol. Kendimi öldürme hususunda hiçbir tereddüdüm kalmadı sayende." Montumu çıkarıp yere fırlattıktan sonra yatağıma girip yorganı başıma çektim ve makûs talihime ağlaya ağlaya geceyi tükettim.

Saat yedi olduğunda sürüne sürüne yataktan kalkıp banyoya gittim ve hemen duşa girdim. Sabaha kadar ağladığım için her daldığımda kâbus görmüş, her kâbusun sonunda da sıçrayarak uyanmıştım.

Duştan çıkıp siyah kumaş pantolon ve kolları fırfırlı mor bluzumu giydikten sonra güzel bir makyaj yaptım. Saçlarımı da serbest bırakıp aceleyle evden çıktım. Sabah sabah Aslı'yı çekmektense aç kalmaya razıydım. Otobüse bindiğimde dün akşam olanları düşünüyordum. Cem Bey'i aramadığım için huzursuzdum. Mutsuzdum da ayrıca. Fakat bunun Cem Bey'le ilgisi yoktu. Genel durumumdu. Tüm huzursuzluğumla çantamdan telefonumu çıkardım. Bir cevapsız arama bir de mesaj vardı. Cem Bey'den.

"Yangında zarar gören olmamış Zeynep. Büyük maddi hasar var ama neyse ki can kaybı yaşanmamış. İkinci kez yarım kalan yemeğimiz için özür dilerim, iyi geceler."

Allah'ım benim yüzümden adamın şantiyesi yanıyor, bir de üstüne özür diliyor.

Hissettiğim suçluluk duygusu katlanarak çoğalırken ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. İşin aslını söylemek zorundaydım ancak Cem Bey'in yüzüne baka baka bunu yapabilir miydim bilmiyorum. Üstelik bunun Emir'in son vukuatı olacağının garantisi de yoktu. En doğrusu Cem Bey'le açık açık konuşup benden uzak durmasını söylemekti.

Holdingden içeri girip odama çıktığımda Özge gelmişti. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Günaydın canım," dediğinde aynı şekilde karşılık verdim.

"Günaydın Özgeciğim."

Çantamı bırakıp masama geçerken Özge heyecanla yanıma geldi.

"Zeynep yarın akşam holdingin 50. kuruluş yıldönümü kutlaması var. Alt kattaki toplantı salonunda, kendi aramızda bir kokteyl parti olacak. Katılmak zorundasın şekerim, ona göre hazırlıklı gel yarın."

Şu an en son isteyeceğim şey bir partiye katılıp etrafa sahte gülücükler saçmaktı fakat bunu Özge'ye nasıl anlatabilirdim bilmiyorum. "Bilmiyorum canım, yarın olsun bakarız," diye geçiştirdim. Neyse ki Eren gelmişti ve parti mevzusu çok fazla uzamamıştı. Öğlene doğru sekreteri arayıp Cem Bey'in beni çağırdığını söyledi. Ne kadar çekinsem de, dürüst olacağım konusunda kendimi telkin ederek odasına gittim.

Kapıyı tıklatıp içeri girdiğimde Cem Bey koltuğundan kalkıp yanıma geldi. İçten gülümsemesine karşılık ben de gülümsedim ve "Günaydın Cem Bey, benimle görüşmek istemişsiniz," dedim. Dün geceki konuşmamız hiç yaşanmamış gibi davranıyordum.

Elini sırtıma yerleştirip, "Gel Zeynep, bir kahve içelim seninle," dedi. Mecburen masanın hemen yanındaki deri koltuklardan birine oturdum. Cem Bey de karşımdaki koltuğa oturdu. "Dün gecenin maddi hasarla atlatılmasına sevindim, çok daha kötü olabilirdi," dedim mahcup bir şekilde. Bakışlarımı yere sabitlemiş, özellikle yüzüne bakmıyordum çünkü utanıyordum. Cem Bey telefonu eline alıp iki sade kahve söyledikten sonra, "Zeynep," dedi yüzüne bakmamı ister gibi. Gözlerine baktığımda, "Kendini suçlamanı istemiyorum, davetimi kabul etmen için ben ısrar ettim, üstelik sen beni uyarmıştın," dedi. "A... Anlamadım?" dedim kekeleyerek.

"Olayın kundaklama olduğu çok açık ki zaten gizleme gereği duyulmamış. Anlayacağın Emir Karadağ bana açık açık meydan okuyor. Benim için hiç problem değil, elinden

geleni ardına koymasın. Benim derdim senin ne istediğin. Eğer sen istersen ben Karadağ'a haddini bildirmekten zevk duyarım."

"Cem Bey lütfen, böyle bir güç savaşının ortasında kalmak en son isteyeceğim şey olur. Ben dün gece yaşanan talihsiz olay için özür dilerim ancak sizin de fark ettiğiniz gibi bir araya gelmemiz her açıdan imkânsız." Ayağa kalkıp kararlı bakışlarımı gözlerine diktim. "Eğer sıradan iki iş arkadaşı gibi devam edebileceksek işimin başına dönmek istiyorum, aksi takdirde istifa etmem en doğrusu sanırım." Cem Bey hızla ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Yüzü bir anda gerilmiş, bakışları sertleşmişti.

"Böyle mi sindiriyor seni?" dedi öfke dolu bakışlarıyla. Bunun kendisini hiç ama hiç ilgilendirmediğini düşündüğüm için aynı sert bakışlarla karşılık verdim.

"Anlaşılan istifa etmem gerekiyor Cem Bey. Size iyi çalışmalar!"

Kapıya doğru yöneldiğimde parmaklarını koluma dolayarak durmamı sağladı.

"Özür dilerim Zeynep, öyle demek istemedim." Önüme geçmiş, sıkıntılı bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. "Siz boşandınız Zeynep, nasıl oluyor da senin hayatına bu şekilde müdahale edebiliyor? Buna neden izin veriyorsun anlayamıyorum."

Başımı kaldırarak gözlerine baktım. "Hiçbir şeye izin verdiğim falan yok. Eğer ben isteseydim bir an bile düşünmeden size, evet, derdim fakat istemiyorum. Dün gece size az da olsa kendimi anlatabildiğimi sanıyorum. Israr etmekte kararlıysanız şayet, hemen şimdi eşyalarımı toplamak zorundayım."

Cem Bey iki elini birden havaya kaldırarak, "Peki Zeynep peki," dedi ve kenara çekildi. "Şimdilik istediğin gibi olsun. Sadece iş arkadaşı olalım."

Gözlerine bakıp, "Emir'in davranışı için özür dilerim. Bir daha böyle bir olayın tekrarlanmayacağından emin olabilirsiniz," dedikten sonra dışarı çıktım ve derin bir nefes aldım. Cem Bey'in şantiyedeki yangınla alakalı polise nasıl bir ifade verdiğini bilmiyordum fakat bunun Emir için sorun teşkil edeceğini hiç sanmıyordum.

Akşam eve gittiğimde Aslı koltuğa uzanmış televizyon izliyordu ve yüzündeki ifadeye bakılırsa pek keyfi yoktu. Arkasından sarılıp başına bir öpücük kondururken, "Neyin var kuzum, gemilerin mi battı?" dedim gülümseyerek.

"İşyerinden izin aldım, yarın Bursa'ya gidiyorum," dedi mutsuz bir sesle. "Ne olacaksa olsun bir an önce, annemlerle konuşmak zorundayım." Ne diyeceğimi şaşırmıştım.

Aslı'nın mutsuzluğu bir sis bulutu gibi üzerime çökerken, "Ben de geliyorum o halde, seni bu halde yalnız bırakamam," dedim ve sımsıkı sarıldım can dostuma.

Aslı yanağımdan öpüp yanında bana yer açtı. "Yok kuzum, yalnız konuşsam daha iyi, hem Yusuf götürecek yalnız değilim merak etme." Koltuğa otururken gözlerim hayretle açılmıştı.

"İyi cesaret," dedim tek kaşımı yukarı doğru kaldırarak. "Annenin Yusuf'u terlikle kovalama ihtimaline karşılık Yusuf'un Serpil Teyze'nin kafasına sıkma ihtimali bu kadar yüksekken ben olsam götüremezdim."

Aslı gözlerini devirdi. "Anneciğim anneciğim diye yalakalık yapmayı biliyordu İstanbul'a geldiklerinde. Şimdi ne yapacak bakalım? Dua edelim de annem benim tarafımda olup babamı ikna etsin, yoksa hakikaten pavyona düşebilirim Zeynep. Öyle bir şey olursa eğer Memati sana emanet."

"Of Aslı pavyon deyip durma sonunda gerçek olacak! Merak etme Serpil Teyze eser gürler ama biricik kızını kimselere yedirmez. Kimin annesi kızım o? Sana kıysa torununa kıyamaz, aha bak buraya yazıyorum."

Aslı derin bir iç çekip, "İnşallah dediğin gibi olur kuzum," dedi bitkin bir halde. O sırada kapı çaldı ve tabii gelen Yusuf'tu. Elindeki dürümleri elime tutuşturduktan sonra telaşla Aslı'nın yanına gidip önünde diz çöktü. "Aslı gitmesek mi? Evlenelim gitsin işte, bir ara söyleriz."

Aslı, gözlerinden ateş saçarak söylenmeye başladı. "Sen hayırdır Yusuf Efendi? Şimdiden üç buçuk atmaya başladın bakıyorum. Ya adam gibi yediğin haltı temizle ya da defol git benim asabımı bozma!"

Kapıyı kapatıp Yusuf'un yardım dilenen gözlerine bakarak koltuğa oturdum ve elimdeki dürümün birini Aslı'ya uzatıp diğerini yemeye başladım.

Dürümün yarısına geldiğimde keyfim de yerine gelmişti. "Ne oldu Yusuf?" dedim keyfimi gizleme gereği duymadan. "Yangın çıkarmaya benzemiyor değil mi kız istemek? Adama sorarlar işin gücün ne, hobilerin neler diye! Tabii adam öldürmek diyemezsin, sıkar biraz."

"Zeynep gözünü seveyim yapma, bak beni düşünmüyorsan Memati'yi düşün. Sen de gel yarın, deplasmandayız sonuçta. Kırmızı kartı yiyeceğiz o belli de hakeme kafa atma ihtimalime karşı adam lazım."

Yusuf'un çırpınışları beni gülme krizine sokmuş, Aslı'yı ise delirtmişti.

"O hakem kafanı kopartsın da gör gününü Yusuf!" dediğinde Yusuf'un hali görülmeye değerdi. Elimi omzuna koyup, "Korkma Yusuf, adaletin kestiği parmak acımazmış!" dedim kahkahalarımın arasından.

Yusuf öfkeyle ayağa kalkıp bağırmaya başladı. "Ulan aklıma tüküreyim ki ben seni düşünüp Abi'yi durdurmaya çalışıyorum! O Cem puştunun kafasına sıkacaktı ki görecektin adaleti sen!"

Dürüm boğazıma takılmıştı. Deli gibi öksürüyordum. Aslı sırtıma vurup, "Helal helal," dedi gülerek. Tabii bu konuda o da benim karşımdaydı. Ayağa kalkıp ayaklarımı

yere vura vura odama giderken "Sıkın sıkın, adam bırakmayın İstanbul'da!" dedim ve odamın kapısını tüm gücümle çarptım.

Geri zekâlılar!

Ertesi sabah Aslı erkenden çıkmış, ben de şirkete geçmiştim. Özge'nin gün boyu süren ısrarları neticesinde de akşamki kutlamaya bir saat de olsa katılmaya karar vermiştim. Cem Bey'le karşılaşmak istemiyor, daha da önemlisi eve gidip birkaç tane uyku hapı içmek ve saatlerce uyumak istiyordum. Ne yazık ki mazeretlerimin hepsi Özge tarafından geri püskürtülmüştü.

Mesai sonrası toplantı salonuna indiğimizde şirkette değil, bir gece kulübündeydik sanki. Birbirinden şık kıyafetleriyle göz kamaştıran kadınların yanında günlük kıyafetlerimle fazlasıyla eğreti duruyordum ancak umurumda bile değildi. Özge koluma girip beni insan kaynaklarındaki Merve ve Seçil Hanım'ın yanına götürdüğünde masada şirket çalışanlarıyla ilgili bir dedikodu fırtınası esiyordu. Özge vakit kaybetmeden sohbete katılmıştı. Bense hayretler içinde duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum. Şirket değil Brezilya dizisiydi sanki.

Haldun Bey'in sahnenin ortasına yerleştirilen kürsüye çıkmasıyla birlikte kahkahalar son bulmuş, salondaki herkes dikkat kesilmişti. Haldun Bey holdingin kuruluşundan bugünlere gelene kadar yaşadıklarına dair kısa bir konuşma yaptıktan sonra sözü oğluna bıraktı. Salonda çıt çıkmıyor, Haldun Bey gururla Cem Bey'in kürsüye çıkmasını izliyordu.

Özge'ye sigara içeceğimi söyleyip kapıya doğru yöneldiğimde Cem Bey'le göz göze geldik. Konuşmasını yaparken gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmıyordu. Biraz daha bakmaya devam ederse şayet yarın dedikodu kazanında kaynayan ben olacaktım. Koşarak dışarı çıkıp salonun hemen yanındaki asansöre bindim ve bizim kattaki her zaman

kullandığım küçük balkona çıktım. On dakika kadar oyalanıp arka arkaya içtiğim iki sigaranın ardından bir bahane uydurup eve gitmek üzere tekrar asansöre bindim. Zemin katın düğmesine bastıktan on saniye sonra aldığım nefes boğazımda takılı kalmıştı. Nefes alamıyordum. Asansör durmuş, en büyük kâbusum beni ansızın ele geçirmişti... Karanlık.

Sakin olmaya çalışıp elimi asansörün kabininde gezdirdim ve defalarca düğmelere bastım ancak değişen bir şey yoktu. Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyor, bacaklarımın titremesine engel olamıyordum. Gözlerimi kapatıp güvende olduğumu, birazdan buradan çıkacağımı düşündüm fakat zaman aleyhime işliyordu. Bir an önce etrafımı saran bu karanlıktan kurtulmak zorundaydım. Kesik kesik aldığım nefeslerin arasından avucumu kapıya vurarak bağırmaya başladım. "Yardım edin, kimse yok mu?" Avaz avaz bağırıyordum fakat asırlar gibi geçen dakikalara rağmen sesimi duyan kimse yoktu.

Karanlıkla birlikte ayakuçlarımda hissetmeye başladığım kıpırtılar tüm sakinliğimi alt üst etmeye yetmişti. Titreyen ellerimle bir alarm ya da bir havalandırma düğmesi arıyordum fakat telaştan sağlıklı düşünemiyor, tüm tuşlara defalarca basıyordum.

Yaklaşık on dakikanın sonunda yere çöküp ayaklarımı kendime doğru çekmiş nefes almaya çalışıyordum. Mantığım tamamen devre dışı kalmıştı ve yine o lanet olası bodrumdaki sonsuz karanlığa hapsolmuştum. İşittiğim su sesini bastırmak için iki elimle birden kulaklarımı kapatıp, zihnimden fare tıkırtılarını uzaklaştırmak için çığlık çığlığa bağırmaya başladım. Kabindeki havanın tükendiğini hissettiğimde bunun bilinçaltımın bir oyunu olduğunu biliyor fakat nefes alamıyordum. Ellerimi yumruk yapıp asansörün kapısına vurmaya başladım tekrar. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir sürenin sonunda dudaklarımdan dökülen

yardım çığlıkları nihayet amacına ulaşmıştı. Dışarıdan gelen, "Kim var orada?" sorusuyla elimi boğazıma götürüp boğazımı sıktığını hissettiğim ellerden kurtulmaya çalıştım. "Yardım edin ne olur, çıkarın beni buradan!" diye bağırırken gözümden yaşlar boşalıyordu.

"Tamam sakin olun, hemen yardım getiriyorum!" diyen sesin ardından kendimi yere bırakıp ellerimi kulaklarıma kapatarak beklemeye başladım. Her geçen saniye nefes almam daha da zorlaşıyor, midemden yukarıya doğru yükselen asit boğazımı yakıyordu. Korkuyordum. Korkmamam gerektiğini biliyor fakat duygularıma hâkim olamıyordum. Karanlık nerede, ne zaman, nasıl gelirse gelsin beni yaşadığım andan çekip alıyor o küf kokulu bodruma bırakıyordu.

Aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum fakat nefes alamadığım için başım dönmeye başlamıştı. Tüm vücudum zangır zangır titriyordu. Dışarıdan kulağıma sesler geliyor fakat uğultudan öteye geçemiyordu. Beynim uyuşmuştu sanki. Cevap vermek istiyor, bir türlü sesimi bulamıyordum. O anda etraf birden aydınlandı ve asansör hareket ettikten bir süre sonra tekrar durdu. Kapı açıldığında oturduğum yere mıhlanmış kesik kesik nefeslerle ciğerlerimi doldurmaya çalışıyordum.

"Zeynep iyi misin? Kendine gel, Zeynep bak bana!"

Koltuk altlarımdan tutan eller ayağa kalkmam için çabalarken kendimi tamamen kaybedip yere yığıldım.

Gözlerimi aralamaya çalışırken burnuma dolan ilaç kokusu hastane odasında olduğumu anlamama yetmişti. Gözlerimin odağına ilk giren Eren oldu. Duvara yaslanmış beni izliyordu. Özge uyandığımı fark edince koşarak yanıma geldi. "İyi misin canım? Çok korkuttun bizi." Aynı anda Cem Bey de yanıma gelmiş endişeli gözlerle yüzüme bakıyordu. Hissettiğim utanç nedeniyle gözümden bir damla yaş süzülürken "İyiyim," dedim titreyen sesimle fakat hiç iyi hissetmiyordum. Bir çocuk gibi aciz ve korkak görün-

mekten nefret ediyordum. Gözlerimi kapatıp soru dolu bakışlardan uzaklaşmaya çalıştım. Yaşadığım kâbusun uzun süre peşimi bırakmayacağını biliyordum.

Gözyaşlarımı durdurmayı başardığımda doğrulmaya çalıştım fakat Cem Bey elini omzuma koyarak beni durdurdu.

"Bu gece buradasın Zeynep. İyi olduğundan emin olmadan çıkmana müsaade edemem."

"İyiyim," dediğimde kaşları şüpheyle havaya kalktı. "Gerçekten," dedim inandırıcı olmaya çalışarak. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Özge elimi tutup, "Saçmalama Zeynep, hiçbir yere gitmiyorsun, bu gece buradayız," dedi. Aynı anda, "Zeynep," diyen tanıdık sesle birlikte Emir göründü. Bakışlarım korku ve endişeyle gölgelenmiş gözlerine kilitlenmiş, göz pınarlarıma dolan yaşlar genzimi yakmıştı. Yaşadığım korkuların yegâne tanığı, en zor gecelerimin tek şahidi karşımdaydı ve ben annesini görmüş bir çocuk gibi kendimi koyuvermiştim. Boğazımdan sessiz bir hıçkırık yükselirken Emir yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına aldı. Özge şaşkın bakışları eşliğinde ayağa kalkmış, Emir'e yer açmıştı.

Gözyaşlarım yine yanaklarımdan süzülürken Emir, "Korkma güzelim, geçti, güvendesin!" dedi ve beni omuzlarımdan usulca kaldırıp başımı göğsüne yasladı. Parmakları saçlarımda gezinirken, yüzümü göğsüne gizleyip sessizce ağlamaya başladım. "Ağlama bebeğim, geçti..." dedi yine ve geri çekilmeye çalıştı ancak gömleğinden tutup engel oldum. Kimsenin bu halimi görmesini istemiyordum ancak çok geçti artık. Emir ne hissettiğimi çok iyi bildiği için bedenimi sıkıca sarıp, "Dışarı çıkın," dedi sert bir şekilde. Yarın Özge'nin yüzüne nasıl bakacağımı hiç bilmiyordum.

Kısa bir süre sonra Emir çenemden tutup başımı yukarı doğru kaldırdı. "Rezil oldum," dedim tek elimle gözyaşlarımı silerek.

"Sen iyi ol, başka hiçbir şeyin önemi yok Zeynep, insanların ne düşündüğü hiç ama hiç önemli değil. Üstelik ortada utanılacak bir durum yok."

Ben sıkıntıyla kendimi yatağa bırakırken, "Doktorla bir görüşeyim sonra seni eve götürürüm," dedi ve kapının önündeki korumalara doktoru çağırmalarını söyledi.

Doktor en kısa zamanda bir psikiyatrla görüşmemiz tavsiyesinde bulunup çıkabileceğimi söyleyince hemşire kolumdaki serumu çıkardı ve Emir montumu giydirip kalkmam için elini uzattı. Elini görmezden gelip ayağa kalktığımda Özge, Eren ve Cem Bey odaya girmişti. Cem Bey yanıma gelip, "Bu gece kalsan senin için daha iyi olurdu Zeynep, hiç iyi görünmüyorsun," dediğinde Emir'den bir homurtu yükseldi ama neyse ki konuşmadı.

Bakışlarımı yerde bir noktaya sabitleyip, "İyiyim merak etmeyin, yatıp dinlenirsem sabaha bir şeyim kalmaz," dedim.

"Yarın izinlisin Zeynep, bir ihtiyacın olursa da ara lütfen," dediğinde mecburen yüzüne baktım. "Gerek yok..."

"Gerek var," diyerek lafımı kesti. "Ayrıca o asansörün hesabı sorulacak, sorumlusu kimse en kısa zamanda bedelini ödeyecek. Kendine iyi bak."

Ben Cem Bey'in yüzüne bakıyordum ancak onun bakışları Emir'e kaymıştı. Gözlerindeki meydan okumanın Emir üzerindeki etkisini görmek için kafamı çevirdim. Emir bildiğin ateş topuna dönmüştü.

"O asansörün hesabı sorulacak evet, görüşeceğiz!" dedi dişlerinin arasından. Boynundaki damarın seğirmesinden kendine güçlükle hâkim olduğunu anlamıştım.

"Görüşelim bakalım, en kısa zamanda bekliyorum!" diyen Cem Bey son bir kez bana baktıktan sonra odadan çıktı. Emir'in mırıldandığı küfürleri duyabiliyordum. Sessizce bizi izleyen Özge'nin yüzünün renkten renge girdiğini fark ettiğimde, "Teşekkür ederim, senin de geceni mahvet-

tim," dedim mahcup bir tonda. İçtenlikle gülümseyip, "İyi ol Zeynep, çok korktum," dedi ve iyi dileklerini sıralayıp odadan çıktı. Eren de geçmiş olsun deyip çıkmıştı.

Yol boyunca Aslı'yla konuşmuş, iyi olduğuma ikna olması için epey dil dökmüştüm. Özge beni o halde görünce Aslı'yı aramış o da ne yapacağını şaşırıp Emir'e haber vermişti. Gerçekten iyi olduğuma ikna olduğunda annesiyle henüz konuşmadığını, ne zaman döneceğinin belli olmadığını söyledi. Huzursuz olmuştum fakat belli etmedim. Telefonu kapatıp evde yalnız olma fikrine alışmaya çalışırken araç durmuştu. Emir kapımı açtığında araçtan indim ve "Teşekkür ederim," dedim. Yüzüne bakmadan apartmana doğru ilerlemeye başladım sonra. Emir de arkamdan geliyordu. Yukarı çıkıp kapıyı açar açmaz ışığı yaktım ve tedirgin bir şekilde kapının önünde bekleyen Emir'e baktım.

"İyi geceler."

Sorgusuz sualsiz içeri girip kapıyı kapattı. "Seni bu halde yalnız bırakacağımı düşünmüyorsun herhalde."

"Saçmalama!" dedim kaşlarımı çatarak.

"Son derece ciddiyim!"

"Emir yeterince kötüyüm zaten yorma beni. Git lütfen."

Ben hiç konuşmamışım gibi yanıma gelip montumu çıkardı ve portmantoya astı. "Aç mısın, çocuklar getirsin bir şeyler," derken elini sırtıma koymuştu. Salona doğru ilerliyorduk birlikte. Olduğum yerde durup gözlerine baktığımda kendinden emin bir şekilde ellerini ceplerine soktu.

"Emir gider misin?" dedim kaşlarımı çatıp.

Tek kaşı yukarı doğru kalkarken dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı.

"Gitmiyorum güzelim. İstesen de istemesen de bu gece beraberiz!"

Emir'in yüzüne yerleşen tanıdık ifade onu bu gece bu evden çıkaramayacağımı haykırıyordu adeta. Yaşadığım kor-

kunun etkisiyle pert olmuş bedenim bir anda gerilirken kollarımı göğsümde birleştirip umursamaz görünmeye çalıştım.

"Sen bilirsin. Şuraya bir yere kıvrılırsın, hiç uğraşamam!"

Elimle koltuğu gösterip odama doğru ilerlerken hızlanan nabzımı kontrol altına alabilmek için uzun nefesler alıyordum.

Kıyafetlerimi çıkarıp siyah bir tayt ve kırmızı Mini Mause baskılı sweatshirt giydikten sonra tekrar salona döndüm. Emir ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını yukarı doğru kıvırmış ve koltuğa yayılmış vaziyette televizyon seyrediyordu. Geldiğimi fark edince ilgi dolu bakışlarıyla beni baştan ayağa süzüp tekrar televizyona döndü. Bakışlarındaki müstehzi ifadeyi görmezden gelmeye çalışarak çantamdan sigara paketimi aldım ve balkona çıktım. Hüzün mevsimi olarak anılmanın hakkını sonuna kadar veren sonbaharın sonuna yaklaşırken hava iyiden iyiye soğumuş, gecenin ayazı ürpermeme neden olmuştu. Sigaramdan derin bir nefes çekip rahatlamaya çalıştım. Emir'in içeride olduğunu bilmek beni eski güzel günlerimize götürmüştü yine. Şu an aynı evin içinde iki yabancı olmamıza katlanmak o kadar zordu ki benim için. Keşke o lanet gece hiç yaşanmasaydı diye geçirdim içimden, keşke hayatımın en büyük hayal kırıklığıyla sınanmasaydım. Emir'in bir ömür yanımda olacağına inancım sonsuzken keşke ölseydim de sevdiğim adamın beni bir çırpıda kenara attığına şahit olmasaydım.

Dudaklarıma götürüp güçlü bir nefes çektiğim sigaramın elimden çekilmesiyle düşüncelerimden sıyrıldığımda Emir'in sert bakışlarıyla karşı karşıya kaldım. Sigarayı balkondan aşağı fırlatırken, "İçme," dedi ve ardından bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Yakışmıyor güzel yüzüne."

Sorun bende miydi Emir de miydi bilmiyorum fakat şu an kızmam gerekirken söylediği son iki kelimeye takılı kalmıştım. Her zamanki gibi bir taraftan beni delirtirken aynı

anda ya bakışlarıyla ya söylediği tek bir sözle aklımı karıştırmayı başarıyordu. Yüzümde gezinen hayranlık dolu bakışlarının etkisinden kurtulabilmek için, "Ben yatıyorum," dedim ve cevap vermesine fırsat vermeden salona geçtim. Tam odama girecekken, "Saat daha dokuz Zeynep," dedi sitemkâr bir tonda. "Üstelik acıktım ben. Misafirini aç mı bırakacaksın?"

Gözlerimi devirip arkamı döndüğümde burun buruna geldik. Gereksiz yakınlığımız kalp atışlarımın hızlanmasına neden olmuştu yine. Gözlerine bakıp, "Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum..." dedim umursamaz görünmeye çalışarak fakat dudaklarıma kilitlenen bakışları aklımı karıştırıyordu. Heyecanımla birlikte gerginliğim de tavan yaparken sakin görünmeye çalışıp kapıyı gösterdim. "Acıktıysan git ve ne istiyorsan ye!"

Sesimdeki titremenin Emir'in dikkatinden kaçmadığı yüzüne yayılan ukala gülümsemeden anlaşılıyordu. "Sensiz boğazımdan geçmez," dedi küstah bakışlarıyla. "Hasan Usta'dan bir buçuk Adana?"

Midemden alkış ve tezahürat sesleri yükseliyordu fakat "Olmaz," dedim telaşla. "Yani şimdi soğansız yenmez, o da kokar yani..."

Hay dilim kopsun! Son kelimeleri söylerken gözlerim dudaklarına kayınca Emir'in gülüşü de yüzüne yayılmıştı. Öne doğru bir adım atıp topuzumdan kaçan saçlarımı kulağımın arkasına iliştirirken "Bir buçuk Adana'ya değişmem diyorsun yani?" dedi pislik.

Nefesi yüzümü yalıyor, zavallı gözlerim hipnotize olmuş gibi yüzüne bakıyordu. Bir an boş bulunup, "Neyi?" dedim fakat sonrasında hızla arkamı dönüp odama girdim. Yanaklarımda hissettiğim yanmaya bakılırsa kıpkırmızı olmuştum ve Emir çakalının bunu fark etmeme ihtimali yoktu. Kapının diğer tarafından, "Anladın sen onu!" diye seslenmesi de bunun kanıtıydı. Yanaklarımın ateşi kulağıma

doğru uzanırken aynı çatı altında olmamızın hiç de sağlıklı olmayacağını net bir şekilde anlamıştım. Emir'i bir an önce göndermem gerekiyordu. Ama nasıl?

Birkaç dakika odamda kalıp sakinleştikten sonra tekrar salona döndüm. Emir balkona çıkmıştı. Muhtemelen sigara içiyordu ve şu durumda işi inada bindirip benim de sigara içmem gerekiyordu. Fakat yakınlaşmamızın pek de iyi sonuçlar doğurmayacağını bildiğim için mutfağa gidip oyalanmaya başladım. Akşam yemeği yememiştim ki bu saatten sonra yemesem daha iyiydi zaten. Su ısıtıcısına su koyup bulaşık makinesindeki yıkanmış bulaşıkları yerleştirdikten sonra Emir'e sade kendime de sütlü kahve hazırladım. Salona döndüğümde Emir yine televizyonun karşısına geçmişti ve bir haber kanalındaki ekonomi programını izliyordu. Kahvesini orta sehpaya bırakıp tek kelime etmeden odama doğru giderken arkamdan seslendi.

"Biraz olsun yanımda kalamaz mısın? Sadece televizyon izlemek istiyorum... Seninle."

Kafamı çevirip kaşlarımı kaldırırken, "Sebep?" dedim. Emir son derece ciddi bir yüz ifadesiyle ayağa kalkıp yanıma geldi. Bakışları yine gölgelenmişti.

"Seninle hiç sıradan, herkesin yaptığı şeyleri yapamadık biz Zeynep. Yemek yapmadık mesela, film izleyemedik, konsere gidemedik, yağmurda ıslanmadık... Hep bir koşturmacanın, bir hengâmenin içindeydik sanki. Birlikte yapmak istediğim ama yapamadığımız o kadar çok şey var ki..."

"Evet var çünkü sen buna izin vermedin," dedim anlık bir öfkeyle. "En mutlu günlerimizi tek sözünle kâbusa çevirmeyi başardın."

Sözlerim tokat gibi yüzüne çarparken derin bir nefes verdi ve "Haklısın," dedi. "Tam bir geri zekâlıyım."

Ben başımla onaylayınca devam etti.

"Hatta moron."

Tekrar başımı salladım.

"Embesil."

"Bir tane daha var," dediğimde, "İdiot?" dedi gülerek. Başparmağımı havaya kaldırarak onayladım. Ben de gülüyordum artık. Tabii gülümsemem Emir'i cesaretlendirmeye yetmişti. Tek elini belime koyup başını yana doğru eğerken, "O geri zekâlı aşkından geberiyor ama..." dedi aklımı başımdan alan gülümsemesiyle. Elimdeki kahve kupasını sımsıkı sardım ve avucumda hissettiğim sıcaklığın beni kendime getirmesini bekledim. Bekledim. Bekledim. Bekledim. Gelen giden yoktu. Bu kadar yakın mesafeden büyük bir özlemle, pişmanlıkla, aşkla gözlerime bakan gözlere karşı koyabilecek irade çok eminim ki Rahibe Teresa'da bile yoktu. Benim gibi aciz bir kulun ne haddineydi aramızdaki yangına karşı koyabilmek? Yanıyordum hem de cayır cayır...

Nefes almayı çoktan unutmuş bir halde, içimde bir yerlerde ufak bir irade kırıntısı aradım ama yoktu. Aklım, mantığım, öfkem, nefretim hepsi arkasına bakmadan kaçmış, beni Emir'e olan zaafımla baş başa bırakmışlardı.

Emir diğer elini yüzüme yerleştirip başparmağını alt dudağımda gezdirirken, "Çok özledim," dedi arzu dolu sesiyle. Gözleri dokunduğu yerlerin üzerinden geçerek ikinci darbeyi vuruyor, kalbim göğüs kafesimi zorluyordu. Çok özlemiştim fakat özlemek kelimesi hissettiklerimi anlatmakta yetersiz kalıyordu. Emir olmayınca yaşamıyordum ben. Sadece nefes alıyor, hissetmeden, bir robot gibi günlerimi tüketiyordum.

Başını eğip aramızdaki kısacık mesafeyi de kapatmasıyla beraber gözlerim kendiliğinden kapandı. Ve dudakları dudaklarımı kucakladı. Ve ben çığlık atmaya başladım. Emir geri çekilip ne olduğunu anlamaya çalışırken elimdeki kupayı yere fırlatmış, parmaklarımda hissettiğim acı nedeniyle deli gibi dolanmaya başlamıştım. Bir taraftan bu kadar zayıf olmama diğer taraftan aptallığıma yanarken öfkemi Emir'e yönelttim.

"Ne yapıyorsun sen ya, canıma kastın mı var? Elim haşlandı senin yüzünden."

Emir telaşla yanıma gelip elimi avucunun içine aldı ve dikkatle inceleyip mutfağa doğru yöneldi. "Gel buraya sakar, buz koyalım da ateşini alsın."

Boşta olan elimi omzuna vurup, "Ne diyorsun sen be, sapık mısın nesin? Ateşim falan yok benim," dediğimde yüzüme bakıp yine ukala bir şekilde gülümsedi.

"Elinin ateşi Zeynep, kahve döküldü ya hani, parmakların haşlandı."

Of Allah'ım ya, yine ayarlarım bozulmuştu! Benim Emir'le yan yana gelmemem gerekiyordu.

Söyleyecek bir söz bulamayınca bakışlarımı kaçırıp Emir'in beni mutfağa götürmesine, sandalyeye oturtup buzluktan aldığı buz torbasını elimin üstüne tutmasına izin verdim. Tek dizini yere koyup gözlerime baktığında elimde acı hissetmiyordum, soğuktan uyuşmuştu sadece.

Yakınlığımızdan dolayı hissettiğim rahatsızlıkla elimi çekmeye çalıştım. "Yeter üşüdüm."

Bırakmadı. "Mızmızlanma!" dedi elimi daha sıkı tutarak.

Gözlerimi devirip beş dakika boyunca buz torbasını çekmesini bekledim ancak bırakmıyordu elimi. Artık donma aşamasına gelince ayağa kalkıp, "Emir yeter kolumu hissetmiyorum!" dedim sinirle. Neyse ki daha fazla ısrar etmedi. Ben mutfaktan çıkarken peşimden gelip, "Yanık kremi var mı, yoksa alsın çocuklar," dedi ve yanıtımı beklemeden Ferit'i arayıp eczaneye gitmesini buyurdu. "Gerek yok Emir, abartma!" dedim fakat boşa konuştuğumu biliyordum.

Yere dökülen kahveyi temizleyip bu defa kesin olarak odama giderken Emir pencereden dışarıyı izliyordu. "Ben yatıyorum," dediğimde araladığı perdeyi kapatıp yüzüme baktı.

"Film izleyelim sonra yatarsın."

"İzin veriyorsun yani?" dedim sinir yüklü bir tebessümle. Gülümseyerek yanıma geldi.

"Yapma Zeynep, uyuyamayacağını ikimiz de biliyoruz. Hadi seç bir film, sen ne istersen o."

İşaret parmağımı havaya kaldırıp, "Temas yok!" dedim uyarıcı bir tonda. Yine çapkın bir gülüş sergileyip, "Uygunsuz bir film açmayacaksan sorun yok," dedi sapık.

"Ben Harry Potter düşünmüştüm ama senin fikrin daha iyi bir işkence yöntemi olabilir."

Gözleri siyahın elli tonunda gezinirken, "Aç hadi!" dedi meydan okuyarak. Tabii o cesaret bende olmadığı için kıvırmaya başladım.

"Ya sen gitsene evine! Eminim sen olmadan daha güvende olurum."

"Hadi Zeynep, altı üstü bir film seçeceksin..."

Kapı çalınca eliyle televizyonu gösterip kapıyı açmaya gitti. Ben DVD'lerin arasından Senden Önce Ben filmini seçip başlatana kadar Ferit'in getirdiği alışveriş poşetindeki cips, çerez ve envai çeşit içeceği sehpanın üzerine yığmıştı. Mecburen mutfaktan kâse ve bardak getirip cipsleri kâseye boşalttım. Bardaklara uzandığım sırada elimi tutup hafiften kızarmış yerlere elindeki kremi sürmeye başladı. Dokunuşları tenimde elektrik çarpmış gibi bir etki yaratıyordu. "Geçti acımıyor," diyerek elimi çektim. Tekli koltuğa oturdum ve filmi başlattım sonra. Senden Önce Ben kitabını okurken gözüm çıkana kadar ağladığım için film başlar başlamaz duygusala bağlamıştım. Tabii Emir'in daha Emilia Clarke ismini görür görmez hayran hayran "Vay Khaleesi..." demesiyle tüm konsantrasyonum bozulmuştu. Gözlerine dik dik bakıp, "Bir sorun mu var?" dedim. Sırtını koltuğa yasladı. "Yo, her şey yolunda..."

Tekrar televizyona dönüp Emir'le aynı odada olduğumuz gerçeğinden uzaklaşmaya çalıştım. Neyse ki filmin bü-

yüsüne kapılmam çok da zor olmamıştı. Emir sol tarafımda, televizyonun tam karşısındaki üçlü koltukta oturuyordu ve arkamda kaldığı için filmi izleyip izlemediğini göremiyordum. Filmin sonlarına doğru göz pınarlarıma dolan yaşları geri göndermek için kola alma bahanesiyle ayağa kalktım. Ve nasıl bir tesadüftür ki Emir'le göz göze geldik. Bakışları filmle pek alakası olmadığını kanıtlar nitelikteydi. Bardağıma kola doldurup yerime oturacakken kolumdan tutup bedenimi kendine doğru çekti.

"Ağlıyor musun?"

"Henüz değil," dedim kederle. "Ölecek yani?" dedi ve diğer kolumu da tutup yanına oturmamı sağladı.

"Evet, sevdiği kadını arkasında bırakıp gidecek. Kolay olanı seçecek yani... Tıpkı senin gibi..."

"Will sonuna kadar haklı bence," dedi gözlerime bakarak. "Sevdiği kadının mutlu olabilmesi için kendi acısını kalbine gömebiliyorsa eğer, kimin daha çok sevdiğini tartışmaya bile gerek yok."

"Eğer bir insanı gerçekten seviyorsan, her ne olursa olsun onun yanında olman gerekir," dedim sitemle. "Tabii senden bunu anlamanı beklemiyorum."

Elimdeki koladan bir yudum alıp arkama yaslandım sonra. Emir sıkıntıyla oflayıp çenemden tuttu ve yüzümü kendine doğru çevirdi. "Sen mutlu ol istedim, tanıştığımız günden bu yana başına gelmeyen kalmadı. Benden uzak olursan sakin, huzurlu bir hayatın olacağını düşündüm..."

"Aynı sözleri tekrarlayıp durma artık Emir, sadece şunu söyle bana, şimdi neden buradasın? Ne değişti hayatında? Mafya babası olmaktan mı vazgeçtin yoksa beni mi gözden çıkardın, ne değişti söyle?"

"Saçmalama Zeynep, senin kirpiğin titrese benim içim yanıyor... Ama olmuyor işte, aylarca senden uzak durabilmek için ateşlerde yandım ben, eridim, tükendim, mah-

voldum. Hayatımda ilk defa kendimle bu denli büyük bir savaş verdim ve bunun tek sebebi senin güvende olduğunu, güzel gözlerinin yine mutlulukla ışıldadığını görebilmekti."

Anlık bir refleksle elimdeki kola bardağını sehpaya vurup bağırmaya başladım.

"Sensiz mutlu olacağımı nasıl düşünürsün ha söyle bana? Ben aptal gibi seninle bir ömür geçireceğimin hayalini kurarken, beni bir başıma bırakıp, mutlu olacağımı nasıl düşünebilirsin?"

Hışımla ayağa kalkıp aramıza hatırı sayılır bir mesafe koydum sonra. "Kusura bakma ama yaptığın aptallığın izahı yok! Şimdi senden tek istediğim verdiğin saçma sapan kararın arkasında durman. Benden uzak dur Emir!"

Emir'i arkamda bırakıp odama giderken elim ayağım titremeye başlamıştı ve bunun olası bir sinir krizinin ilk adımları olduğunu birçok kez tecrübe etmiştim. Kapıyı çarpıp derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Bugün ikinci bir krizi daha kaldıracak gücüm yoktu, sakin olmak zorundaydım. Nefes alışverişlerim sıklaştığında pencereyi açıp soğuk havanın yüzüme çarpmasına izin verdim. Sakin olmak zorundaydım.

Emir'in odaya girmesiyle sakin olma çabalarım tepe taklak olmuştu. Gözlerine öfkeyle bakıp "Çık dışarı!" diye bağırdım. "Çıkmıyorum," dedi yükselen sesiyle. "Ne yaparsan yap, bağır çağır, bir ömür affetme ama seni bırakmam, bunu o güzel kafana sok!"

Sinirim tepeme doğru çıkarken iki elimle birden göğsünden ittirip bağırmaya devam ettim.

"Ya sen ne yüzsüz ne utanmaz bir adamsın! İstemiyorum artık seni anladın mı istemiyorum!"

Bileklerimden tutup yüzünü yüzüme yaklaştırdıktan sonra, "İstiyorsun," dedi dişlerinin arasından. "Hem de deli gibi istiyorsun."

Yüzsüzlüğü karşısında iyice çileden çıkmıştım fakat uzaklaşmama izin vermiyordu. Parmakları bileğimi mengene gibi sarmış, bırakmıyordu.

"Ya bırakasana haydut!" dedim çırpınarak "Geri zekâlı moron, sen kimsin de ben seni isteyeceğim ha? Kendini dünyanın en dayanılmaz erkeği falan sanıyorsun herhalde ama yanılıyorsun..."

Sözlerim Emir'in bileğimi iyice kavrayıp beni kendine doğru çekmesiyle son bulurken gözlerim dudaklarının kenarındaki arsız tebessüme kilitlenmişti.

"Evet, öyleyim..." dedi o arsız dudakların arasından. "Ve sen dünya üzerinde buna itiraz edebilecek en son kişisin... Haksız mıyım?"

Söylediği cümle hafızamdaki en olmadık sahneleri harekete geçirmeyi başarmış, tüm hücrelerim bir anda uyanmıştı. Sol bileğimi serbest bırakıp kolunu belime doladığında kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Bir soru sordum bebeğim," dedi bedenimi bedenine yaslayıp. "Haksız mıyım?"

Haklıydı evet. Bugüne kadar kimseye karşı bu denli zayıf olmamış, doğrularımdan bu kadar taviz vermemiştim. Tek sözüyle daha da kötüsü tek bakışıyla beni etkisi altına almayı başarıyordu Emir. Şu anda da belimi saran kolu, yüzümde gezinen özlem dolu bakışları, yüzüne yayılan ukala gülümsemesiyle tüm nöronlarımı kaçırmayı başarmıştı. Gözlerimi sımsıkı kapatıp etki alanından kurtulmaya çalıştım fakat izin vermedi. Parmaklarını yüzümde usulca gezdirip bir an sonra avucunu kalbimin tam üstüne koydu. "Hadi gözlerini susturdun diyelim, bunu ne yapacağız?"

Rekora koşan kalbime lanet okuyup geri çekilmeye çalıştım. Başaramadım. Emir beni kendine iyice bastırıp boynuma ufak bir öpücük kondurdu. Nefesi tenimi yakarken, "Sen benimsin..." diye fısıldadı. Kendi irademe olan güvenim

çoktan tükendiği için Emir'in merhametine sığınıp, "Emir yapma..." dedim yalvarır gibi. Yapmaması gerekiyordu.

"Çok özledim," dedi ruhumu ateşe veren ses tonuyla.

Eli saçlarımın arasında gezinip ensemi kavrarken, "Aç gözlerini," dedi boğuk sesiyle. Gözlerim kendiliğinden emrine itaat etmişti. Bakışlarındaki arzu aylardır içime hapsettiğim tüm duyguları ortaya çıkarırken ellerimi yanaklarına yerleştirip parmak uçlarımı sakallarında gezdirdim. Çok özlemiştim.

Dudakları dudaklarımı bulduğunda ise tüm perdelerimi indirmiş, aramızdaki karşı konulmaz çekime teslim olmuştum çaresizce. Benim teslimiyetim Emir'i cesaretlendirirken büyük bir açlıkla dudaklarımı esir aldı ve sevgi dolu dokunuşları kısa bir süre sonra yerini tutku dolu öpüşmemize bıraktı. Kanımın alev aldığını hissediyordum. Dünyadan soyutlanmış, sevdiğim adamın nefesinde kaybolmuştum. Emir belimi daha sıkı kavrayıp dudaklarımı tamamen kontrolü altına aldığında kollarımı boynuna dolayıp gözlerimi kapattım ve yaşadığımız anın büyüsüne kapılıp büyük bir istekle ona karşılık vermeye başladım. Aynı anda içeriden telefon sesi duyulsa da Emir'in yapacağı son şey o telefona cevap vermekti.

Dudaklarımızın, nefeslerimiz tükenene kadar süren kucaklaşması Emir'in geri çekilip adımı fısıldamasının ardından daha da tutkulu bir şekilde devam ediyordu. Salondan durmaksızın gelen telefon sesi artık sinir bozucu olmaya başlayınca güçlükle uzaklaşıp, "Telefonun..." dedim. Fakat Emir'in dudaklarıma kapanmasıyla sözlerim ağzının içinde kayboldu. Dakikalar sonra ikimiz için de zaman mekân kavramı tamamen kaybolmuş, Emir beni kucağına alıp yavaşça yatağa bırakmıştı. Bu defa kapı çalmaya başladı. Ben kalkmak için dirseklerim üzerinde doğrulmuştum ancak Emir'in durmaya hiç niyeti yoktu. Üstüme eğilip, "Bırak çalsın," dedi. Ellerimi omuzlarına yerleştirip, "Saçmalama

Emir, kalk üstümden," dedim ve karşı koymasına fırsat vermeden ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldim. Emir kolumdan tutunca kapı açma girişimim de başarısız olmuştu.

"Ya bıraksana," dedim kolumu savurarak. "Komşular polis çağıracak biraz daha açmazsak."

Adeta burnundan soluyarak, "Sen dur ben bakarım, her kimse kafasına sıkıp geliyorum," dedi ve hızla kapıya doğru yöneldi. Telaşla arkasından gittim ben de. Elleriyle saçlarını düzelttikten sonra kapıyı açtı ve "Ne var!" diye bağırdı. Garibim Ferit elindeki telefonu uzatırken, "Nazlı Hanım..." diyebildi sadece çünkü Emir telefonu alıp kapıyı çoktan yüzüne çarpmıştı.

Bu defa telefona, "Ne var!" diye bağırdı. Nazlı'nın Emir'e çip taktığını falan düşünüyordum. Emir salona geçince kollarımı göğsümde birleştirip omzumu kapının pervazına yasladım ve konuşmalarını dinlemeye başladım.

Emir sabırsızca, "Evet Zeynep'in evindeyim çabuk söyle ne söyleyeceksen!" dediğinde moron ne söylediyse, "Nazlı o dilini keserim kapat şu telefonu!" diye devam etti. Ancak iki saniye sonra yüzü allak bullak oldu. Kesin kötü bir şey olmuştu. Nazlı uğursuzundan hayırlı bir haber gelmesini beklemek büyük bir aptallık olurdu zaten.

Emir, "Tamam geliyorum!" dedikten sonra telefonu yere fırlattı ve fena bir küfür savurdu. Lafının sonunda Cem ismini telaffuz edince yanına gidip, "Ne oldu?" dedim telaşla. Sinir yüklü bir gülme sesi çıkardı. "Tersanedeki gemilerden biri kül olmuş!" dedi sonra öfkeyle "Ne tesadüf ama!"

"Saçmalama Emir, Cem Bey'in yaptığını düşünmüyorsun herhalde?" dedim şaşkınlıkla.

"Düşünmekten öte eminim diyelim biz ona, senin kart zampara göründüğü kadar masum değilmiş Küçük Hanım!"

Emir, gemiyi Cem Bey'in yaktığından ne kadar eminse ben de onun yapmadığından o kadar emindim. Yapmış olsa bile haksız sayılmazdı ama yapmazdı, yapmamalıydı.

"Bu gecenin bedelini ağır ödeyecek o sahtekâr!" derken çoktan ceketini giymiş, portmantodan aldığı silahını beline takıyordu. Koşarak yanına gittim ve tam karşısında durup, "Cem Bey öyle bir insan değil, başkası yapmıştır," dedim. Gözlerinde şimşekler çakıyordu.

"Nasıl bir insan değil Zeynep, benim gibi mi?" dedi çatık kaşlarının altından.

Şu durumda hayır demem büyük saçmalık olurdu.

"Evet, senin gibi her işini zorbalıkla halleden bir insan değil. Adamın şantiyesini ben yakmadım sonuçta, sen yaktın."

"Evet, ben yaktım ve o da benim gemimi yaktı. Benim olana el uzatmak neymiş göstereceğim ona! Bende hata ki bu kadar bekledim. Nefes almasına izin verdim diye kendini bir bok sandı pezevenk!"

Allah'ım öldürecekti adamı.

Ne kadar ileri gidebileceğini anlamak için yüzüne bakarken beni kenara çekip kapıyı açtı. Avucumla ittirdiğim kapıyı tekrar kapattım.

"Emir yapma lütfen, anlamadan dinlemeden adamı suçlayamazsın! Bak ben Cem Bey'le konuşurum..."

Hırsla kolumu tutup sırtımı kapıya yasladı. Savaş çığırtkanlığı yapan gözleri dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri boğazıma dizmişti.

"Sakın Zeynep!" dedi kati bir tonda. "Değil o adamla konuşmak yüzünü bile görmeyeceksin bundan sonra. Senin bu olaya dâhil olmanı istemiyorum. O şerefsiz bana savaş açtı ve bedelini ödeyecek! Bir kez daha söylüyorum, karışmayacaksın!"

Tarih tekerrür ediyordu fakat ben eski Zeynep değildim. Bu şekilde sindiremezdi beni. Buna izin veremezdim.

"Of Emir of!" diye isyan ettim "Bana emir vermeyi bırak artık. Karışma benim hayatıma. Yok yere adamın şan-

tiyesini yakıyorsun sonra da savaş açtı diyorsun! Yaktıysa da iyi yapmış, hak ettin!"

Emir'i biraz tanıyorsam şu an İstanbul'u ateşe vermesi işten bile değildi fakat şu saatten sonra benim de susmaya hiç niyetim yoktu. Olmamalıydı yani. Olamazdı. Ölümcül bakışlarını yüzüme dikmiş olsa da olmamalıydı.

Cem Bey'le beraber beni de öldüreceğinden şüphe etmeye başlamıştım.

Dudaklarına sinsi bir tebessüm yerleşti. "Sık kafasına diyorsun yani?"

Keşke şu an blöf yaptığına dair içimde ufacık bir umut kırıntısı olsaydı da, sıkmazsan adam değilsin, diyebilseydim. Yoktu. Kolumu bırakıp kapıyı açmak için beni kenara çektiğinde daha fazla diklenmemin işleri çıkmaza sokacağını anlamış bulunuyordum. Tam da bu sebepten kollarından tuttum ve "Beni yalnız mı bırakacaksın?" dedim küçük bir çocuk gibi. Az önce yaşadığımız tutku dolu anların pişmanlığını yaşarken sorduğum soru çok da akıllıca değildi fakat Emir'i durdurmamın tek yolu bana olan zaafını kullanmamdı. Bakışları bir an şaşkınlık ve kararsızlık arasında gidip geldikten sonra derin bir nefes verip elini saçlarımın arasından geçirdi. En masum bakışlarımı sergilemekten asla gocunmuyordum. Ölüm kalım meselesiydi sonuçta. Kısa süren bir tedirginliğin ardından şakağımdan öptü ve "Bırakmam," dedi başımı göğsüne bastırırken. "Seni bir daha asla yalnız bırakmam."

Birlikte salona geçip üçlü koltuğa oturduğumuzda zihnim o kadar karışıktı ki ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Emir'i affetmem mümkün değilken böyle yan yana oturmamız hatta daha da ileri gitmemiz, Cem Bey'in ansızın hayatıma girip saçma sapan bir şekilde Emir'in öfkesine maruz kalması ve şimdi de işlemediği bir suç yüzünden genç yaşında ölecek olması.

Of Aslı neredesin ya? Ben tek başıma nasıl çıkacağım bu girdaptan?

Emir'in telefonunun sesiyle kendime geldiğimde mideme kramplar girmişti yine. Nazlı arıyordu. Uyuz! Emir telefonu kulağına götürürken gözlerimi devirip arkama yaslandım. Nazlı'nın ciyaklamasının ardından Emir dişlerini sıkıp, "İşim var Nazlı, Ferit'i gönderiyorum birlikte halledersiniz," dedi. "Yusuf şehir dışında, uzatma!" Keyfim az da olsa yerine gelmişti.

Emir'in itiraz kabul etmez ses tonuna rağmen Nazlı'nın nefes almadan konuştuğunu duydukça cinlerim tepeme çıkıyordu. Daha fazla sinirlenmemek için televizyonun sesini sonuna kadar açıp ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştım ancak o kadar kızmıştım ki tırnaklarımı yediğimi Emir elimi ağzımdan çekince fark ettim. Gözlerine öfkeyle bakıp, "Ne zamandan beri Nazlı'ya hesap veriyorsun?" dediğimde gülmeye başladı.

"Şu an Karadağ Lojistik'in Yönetim Kurulu Başkanı olarak başımıza gelen bu talihsiz olayla bizzat ilgilenip gerekli önlemleri almam gerekiyor fakat ben senin yanındayım. Nazlı da haklı olarak bu durumdan rahatsız..."

"O moronun rahatsızlığının sebebi başınıza gelen talihsiz olayla ilgilenmemen değil benimle ilgileniyor olman," dedim sinirle. "Ama sen her zamanki gibi sevgili kuzenin söz konusu olduğunda dünyanın en iyi kalpli insanı oluyorsun."

Gülüşü yüzüne yayılırken itiraz etmeme aldırmadan başımı göğsüne yasladı ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Of bırak Emir ya!" diye çırpınmaya başladığımda bedenimi sımsıkı sarıp, "Ölürüm ben sana..." dedi hasret kokan sesiyle.

Emir'le birlikteyken ruh halim o kadar çabuk değişiyordu ki yetişemediğim yerde şirazem kayıyordu. Bir anda sinirimi tepeme çıkarırken bir an sonra sarıp sarmalıyor, genzime dolan kokusuyla tüm contalarım gevşiyordu. Göğ-

süne iyice yerleşip gözlerimi kapatırken, "Ayarlarımı bozuyorsun," diye mırıldandım. Yine gülmeye başladı. "Ayar vermemi mi istiyorsun? Memnuniyetle!"

"Daha önce de sapık mıydın, görüşmediğimiz dönemde bir travma mı yaşadın çok merak ediyorum?"

Boynumda hissettiğim parmaklarının etkisiyle tüm vücudum bir anda gerilmişti. Gözlerimi açıp göğsünden uzaklaşmaya çalıştım ancak izin vermedi.

"Senin tenine hasret kalmaktan daha büyük bir travma düşünemiyorum Zeynep," dedi parmakları tenimi ateşe verirken. "Gecem gündüzüm, her anım seni düşünmekle geçti..."

"Tabii soluğu Dilek Hanımlarda aldın sen de," dedim lafı ağzına tıkarak. Geri zekâlı olmak bunu gerektiriyordu çünkü.

Emir biraz geri çekilip başını öne doğru eğince göz göze gelmiştik ve benim soracağı soruya verecek cevabım yoktu. "Dilek?" dediğinde "Uykum geldi benim," dedim ve koltuğun diğer tarafına doğru uzanıp başımı kolçağa yasladım. Neyse ki üstelemedi. Dizlerimi kendime doğru çekip uyku moduna girdiğimde telefonda Ferit'le konuşuyor, bir taraftan da ayaklarımı okşuyordu. Bu kadar olayın üstüne nasıl olmuştu bilmiyorum fakat kısa bir süre içinde uykuya dalmıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda Emir beni yatağıma yatırıyordu. Uyku sersemi bir halde yakasından tutup, "Gitmiyorsun değil mi?" diye mırıldandım. Saçlarımı okşayıp alnımdan öptü. "Gitmiyorum güzelim, uyu sen." Kendimi tekrar uykunun kollarına bırakırken üzerime örttüğü yorgana sımsıkı sarılmıştım.

Yine anlamadığım bir şekilde huzurlu bir uykunun ardından gözlerimi açtığımda saat dokuz olmuştu. Emir'in gitmiş olma ihtimaline karşılık hızla yataktan kalkıp salona gittim. Tekli koltukta oturur vaziyette uyuyordu. Yanına gidip uzun uzun yüzüne baktım. Esmer tenine yakışır güzellikteki

kömür karası kirpiklerine, biçimli burnuna, kirli sakalının çevrelediği dolgun dudaklarına, alnına dökülmüş saçlarına... Ellerim saçlarında gezinme isteğiyle yanıp tutuşurken bir anda gözlerini açıp yerimden sıçramama neden oldu. Başparmağımla damağımı kaldırıp "Manyak mısın?" dedim panik içinde. Bileğimden tutup kucağına oturmamı sağladı.

"Sana da günaydın bebeğim."

Omuz silkip, "Günaydın," dediğimde saçlarımı geriye atıp dikkatle yüzümü incelemeye başladı. Makyajım mı aktı acaba diye düşünürken hayranlık dolu bakışlarıyla, "Çok güzelsin," dedi fısıltı halinde. Yanağıma küçük bir öpücük kondurdu sonra. Sabah mahmurluğum bakışlarının etkisiyle sersemlik boyutuna ulaşmıştı. Telefonum çalmaya başlayınca kaçarcasına kucağından kalkıp çantamdan telefonumu aldım. Özge arıyordu.

"Günaydın Zeynep."

"Günaydın canım."

"İyi misin? Aklım sende kaldı."

"İyiyim merak etme, kapalı alanda kalınca biraz tedirgin oluyorum sadece, endişelenecek bir durum yok."

"Zeynep! Şey..."

Özge'nin ses tonu tedirgin bir hal alınca olduğum yerde kalmıştım. "Cem Bey silahlı saldırıya uğramış, hastanedeymiş," diye devam ettiğinde beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Özge konuşmaya devam ediyor fakat söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordum. Gözlerimi Emir'e dikmiş umursamazlığını izliyordum.

Öfkeden alev almak üzere olduğumu hissettiğimde telefonumu yere fırlatıp yanına gittim. Gayet sakin bir şekilde ayağa kalktı ve insanı kanser edecek rahatlığıyla ellerini ceplerine soktu.

"Abartılacak bir durum yok Zeynep, topuğuna sıktım şerefsizin!"

Yok, ben yanlış duymuştum kesin. Bir insan bu kadar vurdumduymaz, bu kadar pervasız, bu kadar umursamaz olamazdı, imkânsızdı yani!

Saçlarımı yolma isteğimi güçlükle bastırıp, "Ne diyorsun sen ya, ne demek abartılacak bir durum yok?" diye bağırdım. "Adamı vurmuşsun daha ne yapacaktın?" Omuzlarını yukarı doğru kaldırıp, "Topuğundan!" dedi yaptığı çok normal bir şeymiş gibi.

"Ya sen manyak mısın? Niye sıktın durup dururken adamın topuğuna?"

"Durup dururken değil dikkatini çekerim, gemimi yaktı. Üstelik dün gecemi berbat etmesi bile kafasına sıkma sebebiyken senin için yaptığım fedakârlığı takdir etmelisin bence."

Söylenecek çok fazla sözüm vardı fakat hepsinin boşa gideceğini bildiğim için ellerimi yumruk yapıp çığlık atmaya başladım. Şu an Emir'i parçalasam içim soğumazdı ama beyefendi benim öfkeden deliye dönmüş halime aldırmadan yanıma gelip hiçbir şey olmamış gibi elini omzuma koydu.

"Hadi kahvaltıya gidelim. Dün gece de aç yatırdın zaten."

Omzumdaki elini ittirip, "Emir seni parçalarım, beni delirtme!" dedim öfkeyle. "Şimdi ikimiz hiçbir şey olmamış gibi kahvaltıya gideceğiz öyle mi? Ya sen kendini ne sanıyorsun sorabilir miyim? Dünyanın hâkimi falansın da benim mi haberim yok?"

Tek kaşını gururla yukarı doğru kaldırdı. "İstanbul'un diyelim biz ona ama biliyorsun övünmeyi pek sevmem güzelim."

Allah'ım sen aklımı koru!

"Emir Allah'ını seversen git. Bak tamam sen haklısın, her şeyin en iyisini, en doğrusunu sen biliyorsun, herkes kötü sen iyisin, hepsini kabul ediyorum. Şimdi gider misin lütfen?"

Elimle kapıyı gösterdiğimde başını iki yana sallayıp yüzsüzce gülümsedi.

"Hazırlan birlikte kahvaltı yapacağız."

Ellerimi belime koyup ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı bıraktıktan sonra sakinleşmek için gözlerimi kapatıp içimden beşe kadar saydım ama değişen hiçbir şey yoktu, çıldırıyordum. Biraz daha konuşmaya devam edersek katil olacağım kesindi. Emir'in gitmeyeceği gün gibi ortada olduğu için de portmantodan montumu alıp ayakkabılarımı giydim ve yerdeki telefonumu alıp hızla dışarı çıktım.

Apartmandan çıktığımda Emir kolumdan tutup beni arabasına doğru çekiştirdi fakat gözlerine öyle bir baktım ki bir adım geri çekildi.

"Bana bak Emir, nereden yüz buldun ne düşünüyorsun bilmiyorum ama benim için hâlâ bir yabancıdan farkın yok. Dün gece evimde zorla kaldın ve bu sabah hatalarına bir yenisini daha ekledin. Şimdi git lütfen... Lütfen!"

"Zorla kaldım?"

İma ettiği şeyi anlamazdan gelip bir adım geri çekildim ve telefonumu çıkarıp Özge'yi aradım. Telefonda konuştuğum süre boyunca Emir'in bakışlarını üstümde hissediyordum ama umursamamaya çalıştım. Cem Bey'in yattığı hastaneyi öğrenip telefonu kapattığımda Emir önüme geçip öldürücü bakışlarını gözlerime dikti.

"Yakarım o hastaneyi!"

İşaret parmağını gözüme sokarcasına savurduğu tehdide karşılık başımı yukarı doğru kaldırıp korkusuzca meydan okudum.

"Yakmazsan adam değilsin!"

Hızla arkamı dönüp yürümeye başladığımda çoktan pişman olmuştum ama geri dönüşü yoktu artık, laf ağızdan çıkmıştı. Hastanenin alevler içindeki görüntüsü gözümde canlanırken bildiğim bütün küfürleri sıralamaya başladım.

Emir sayesinde bayağı geniş bir repertuvara sahiptim artık, ama bir kısmını söylemeye hâlâ dilim varmıyordu.

Öfkeyle yürümeye devam ederken yanı başımda duran aracı fark edip kafamı çevirdim. Yusuf'un arabasıydı. Ön kapının açılmasıyla birlikte Aslı koşarak yanıma geldi ve boynuma sarıldı. Kendi derdime düşüp Aslı'yı ihmal etmiştim yine. Kollarımı beline dolayıp, "Ne oldu kuzum?" dediğimde ağlamaya başladı. Hemen arkasında duran Yusuf ne yapacağını bilmez bir halde yüzüme bakıyordu. Geri çekilip Aslı'nın yüzüne baktım. Ne kadar kötü olduğu gözlerinin altındaki morluklardan belli oluyordu.

Aslı içini çekmeye devam ederken Yusuf sokağın ortasında bağırmaya başladı.

"Hay ben böyle işin... Kızım ne demeye hamileyim diyorsun alnında yazmıyor ya! Memati doğunca verirdik kucağına nenesinin, basardı bağrına. Şimdi ayıkla pirincin taşını!"

Ben susması için Yusuf'un gözüne bakarken Aslı hışımla arkasına döndü. "Ya, salaktı annem de çünkü. Köpek gibi iki ayda doğurup eline verecektim!"

"Aslı sus, rezil oluyoruz. Hadi eve gidelim böyle sokak ortasında olmaz," dedim telaşla. Yusuf bizden önce apartmana yönelmişti. Emir'le beraber içeri girmemiz için bekledikten sonra hemen arkamızdan yukarı çıktılar. Aslı içeri girer girmez kendini koltuğa bırakıp ağlamaya başladı yine. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Yusuf'un da benden farkı yoktu. Çaresizce dolanıyordu salonun ortasında.

Emir, Yusuf'a ters ters baktıktan sonra sakin bir ifadeyle Aslı'nın tam karşısındaki sehpaya oturup elini omzuna koydu. "Ağlama Aslı, babanla ben konuşurum. İlk etapta karşı çıkmaları gayet normal, her anne baba gibi senin üzülmenden korkuyorlar ancak Yusuf'un seni ne kadar çok sevdiğini gördüklerinde ikna olacaklardır."

"Babam Yusuf'un ne işler çevirdiğini duyarsa hepimiz mahvoluruz" dedi Aslı gözyaşlarının arasından. Yusuf yine bağırmaya başladı.

"Ne iş çeviriyormuşum kızım ben? Namusumuzla ekmeğimizi kazanıyoruz. Ciğeri beş para etmez şerefsizleri dünyadan temizliyorsak kötü mü yapıyoruz? Babanın teşekkür etmesi lazım, adalete yardımcı oluyoruz sonuçta."

Yusuf'un kolundan tutup, "Yusuf bir sus Allah'ını seversen," dediğimde, "Ne susacağım ya?" dedi öküz. "Teröristmişim gibi konuşup duruyor. Oğlum olacak, sevinemiyorum bile arkadaş! Peşimde milyon tane kadın koynuma girmek için fırsat kolluyor, Aslı Hanım'a karım ol diyoruz burun kıvırıyor!"

Aslı'nın gözlerine yıldırım düşmüştü an itibarıyla. Hışımla ayağa kalkıp Yusuf'u omzundan ittirdi.

"Lütfettiniz Yusuf Hazretleri, lakin size layık olabilmek ne mümkün? Hareminize girebilmek büyük bir onurdur benim için. Şehzadenizi doğurma şerefine de nail olursam değmeyin keyfime!"

Aslı tamamen kontrolden çıkmadan kollarından tutup Yusuf'tan uzaklaştırmaya çalıştım. Bir taraftan da yardım dilenircesine Emir'e bakıyordum. İkisi de zıvanadan çıkmıştı ve müdahale etmezsek her şey daha kötü olacaktı. Aslı Yusuf'un üstüne yürüyüp, "Bana bak Yusuf, o peşindeki aşüfteleri tek tek yolup seni de harem ağası yaparım beni çıldırtma!" diye çığlık attı. Yusuf çileden çıkmış bir halde öne doğru bir adım atmıştı ki Emir araya girdi ve kolundan tuttuğu gibi dışarı attı Yusuf'u. Sakin kalmak için ekstra çaba gösteriyor gibiydi. Kapıyı kapatıp, "Aslı biraz sakinleşin ikiniz de, akşam yemeğe çıkar konuşuruz," dedi uyarıcı bir tonda. Gözlerime bakıp kapıyı işaret etti sonra. Omuz silkip kafamı çevirdiğimde ise iki adımda yanıma gelip kolumdan tuttuğu gibi kapının yanına götürdü. Sırtım duvarla buluştuğunda delici bakışları gözlerimdeydi. "Ya-

karım Zeynep!" dedi yüzünü yüzüme yaklaştırıp. "Değil hastaneyi İstanbul'u yakarım, akıllı ol!" Yakardı, biliyordum. Yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı. Kalbim çığlık çığlığa bağırıyordu. Dudaklarını dudaklarıma bastırıp minik, ama etkisi büyük, bir öpücük bıraktı. Çıkıp gitti sonra. Nefesim kesilmişti.

Elimi dudaklarıma götürüp, Emir'in ufacık temasıyla hızlanan nabzımın normal seviyeye düşmesini bekledim. Bekledim. Bekledim. Düşmüyordu. Aslı'nın sesiyle yerimden sıçradım sonra.

"Mercimek pişmiş bakıyorum dün gece!"

Hemen elimi ağzımdan çekip, "Saçmalama Aslı," dedim nefes nefese. "Ne mercimeği? Bal yesen zehir zıkkım olur, boğazına dizilir bu öküzle!" Aslı gülmeye başladı.

"Ne yaptı yine?"

"Topuğuna sıkmış."

Aslı kendini tutmaya çalışsa da başarılı olamadı. Savurduğu kahkahanın ardından karnını tuta tuta gülmeye başladı. "Gülme!" diye uyardım fakat "Ay sinirim bozuldu!" deyip daha fazla gülmeye başladı. Yaslandığım duvardan ayrılmayı akıl edip koltuğa oturdum sinirle. Aslı'nın gözlerinden yaş geliyordu artık.

"Of yeter Aslı ya," diye isyan ettim. "Hastaneye de gidemedim zaten. Gerçi nasıl yüzüne bakarım Cem Bey'in, orası ayrı mesele de..."

"Kızım daha ne istiyorsun, adam senin için kafasına sıkmamış. Bir de dırdır ediyorsun."

"Ya ya ne demezsin! Sen babanın yanında da konuşsana böyle Aslıcığım. Hepimizi içeri atar ben de sizden kurtulmuş olurum böylece."

Gülme sırası bana geçmişti. Aslı koluma vurup yüzünü buruşturdu. "Memati'yi mahpus damlarında mı büyüteyim yani? Yazıklar olsun senin gibi teyzeye!"

"Allah korusun kuzum ya..." derken boynuna sarılıp başımı omzuna yasladım. "Çok mu kötüydü, ne dedi Serpil Teyze?"

"Ne desin, kız sen pavyona düşüp bizi rezil mi edeceksin, dedi. Derdi hamile olmam ya da çocuğun babasının kim olduğundan çok rezil olmak yani."

"Yalnız var ya," dedim omzumla omzunu dürtüp, "Sen de ne yere bakan yürek yakanmışsın! Ne ara yaptınız Memati'yi hâlâ anlamış değilim."

Sıkıntılı bir of çekti. "Ne bileyim Zeynep ya, ben de anlamadım ki. Şeytan tüyü var köpekte."

Manidar bir gülüş atıp elimi omzuna koydum. "Hadi kahvaltı yapalım, akşam oturur konuşuruz. Sen de biraz sakin ol, üzme artık Yusuf'u, perişan oldu çocuk."

Aslı omuz silkip, "Beter olsun," dediğinde daha fazla üstüne gitmedim. Kahvaltımızı yaptıktan sonra Aslı dinleneceğini söyleyip odasına çekildi. Ben de Cem Bey'i aramaya karar verdim ancak ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. En doğrusu hastaneye gidip yüz yüze konuşmaktı fakat ona da cesaretim yoktu. Telefon elimde yaklaşık bir saat kadar düşündükten sonra hızla ayağa kalkıp üstümü değiştirdim ve kendimi dışarı attım. Emir'in beni bu şekilde sindirmesine izin vermeyecektim; taksiye bindiğimde tırnaklarımı yemeye başlamış olabilirdim ama vermeyecektim.

Yirmi dakika sonra hastanenin kapısından içeri giriyordum. Her ne kadar sakin kalmaya çalışsam da fazlasıyla huzursuzdum. Cem Bey'e çok mahcup olmuştum ve beni görünce nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Holdinge bir daha adım atmayacağım kesindi ancak Cem Bey'le son bir kez konuşup, özür dilemem gerekiyordu.

Döner kapıdan geçip danışmaya doğru ilerlerken telefonum çalmaya başladı. Çantamdan telefonumu çıkardım, Emir arıyordu.

Of Allah'ım, açsam bir dert açmasam ayrı dert!

Israrla çalan telefonun melodisi Emir'in her saniye daha da öfkelendiğini hissetmeme neden oluyordu. Psikolojimi bozmuştu haydut! Susmayacağını anladığım telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Efendim!"

"Hemen şimdi çık o hastaneden ya da ben gelip seni aldıktan sonra binayı havaya uçururum Zeynep! Ferit kapıda bekliyor, seni eve götürecek!"

Avucumdaki telefonu parçalarcasına sıkıyordum. Aynı anda dişlerim de birbirine geçmişti sinirden. Tam ağzımı açıp karışmamasını söyleyecekken telefon suratıma kapandı. Öfkem içimde patlamış, Emir'e haddini bildirmem farz olmuştu. Ama nasıl?

Deliye dönmüş bir halde hastaneden çıktığımda kapının önünde beni bekleyen Ferit aracın kapısını açtı. "Buyurun Zeynep Hanım." Gözlerine öyle bir baktım ki neye uğradığını şaşırdı. Kapıya bir tekme atıp hızlı adımlarla hastaneden uzaklaşırken çığlık atmamak için dudağımı ısırıyordum.

Geri zekâlı, embesil, öküz! Sen kimsin de bana karışıyorsun, kimsin ha, kimsin?

Durmaksızın yürüdüğüm sokakların sonunda fark etmeden sahile kadar inmiştim. Aldığım nefes ciğerlerimi yakmaya başlayınca montumun fermuarını çekip deniz kenarındaki bir banka oturdum ve gözlerimi kapatıp boğaz havasını içime çektim. Yürümek sinirlerimi biraz olsun yatıştırmıştı, daha sağlıklı düşünmeye başlamıştım. Emin olduğum bir şey varsa o da Emir'i kendimden uzak tutmam gerektiğiydi. Yakınımda olunca çekim alanına giriyor, mantıklı karar veremiyordum. Dün gece hiç yapmamam gereken şeyler yapmıştım ve benim bu zayıflığım Emir'i cesaretlendirmişti. Aramızdaki bu saçma sapan gelgitlere bir dur demem gerekiyordu ve bunun tek yolu, bir daha görüşmememizdi.

Saatlerce oturup kafamın içindeki düşüncelerle boğuşurken telefonum durmaksızın çalmıştı ancak cevap vermemiştim. Emir'in aramaları bir süre sonra son bulmuş, nöbeti Aslı devralmıştı. Hava kararmaya başlayınca Aslı'ya, geliyorum, diye mesaj atıp yürümeye başladım. Bu defa Cem Bey'den gelen aramayla olduğum yerde kaldım. Saatler süren muhakememin ardından aldığım bir diğer karar da Emir'in yanı sıra Cem Bey'i de hayatımdan çıkarmam gerektiğiydi ve bunu uygun bir dille anlatmam gerekiyordu. Telefonu açıp çekinerek, "Alo," dediğimde Cem Bey beklediğimin aksine sakin bir ses tonuyla, "Merhaba Zeynep," dedi.

"Merhaba Cem Bey, ben... Şey... Geçmiş olsun..."

"Teşekkür ederim Zeynep, seninle konuşmak istiyorum müsaitsen. Daha doğrusu konuşmamız gerekiyor. Evde misin? Hemen şoförümü gönderiyorum."

"Ben de sizinle konuşmak istiyordum Cem Bey ama siz zahmet etmeyin ben gelirim, dışardayım zaten..."

"Konum atman yeterli Zeynep, bekliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Konum attıktan sonra Aslı'ya gecikeceğime dair mesaj atıp telefonumu sessize aldım. Yaklaşık yirmi dakika sonra şoför gelmişti ve yarım saat süren bir yolculuğun ardından Çengelköy'deki görkemli bir köşkün bahçesine girmiştik. Araç durduğunda sakin olmaya çalışıp dışarı çıktım ve kısa bir süre etrafa göz gezdirip merdivenlere yöneldim. Ben basamakları ağır ağır çıkarken köşkün kapısı açılmıştı. Derin bir nefes alıp gülümsemeye çalıştım. Kapıyı açan genç kadın, "Hoş geldiniz, Cem Bey sizi bekliyor," dedi ve içeri girmem için kenara çekildi. İçeri girdiğim anda dışarıdaki ihtişamın çok daha fazlasıyla karşılaştım. Paha biçilmez tablolar, antika eşyalar, abartılı mobilyalar fazlasıyla göz alıcıydı. Kısa bir süre sonra, koyu renk mobilyalarla döşenmiş geniş bir salonda Cem Bey'in karşısındaydım. Tedirgin

bir şekilde kapının yanında duruyordum. Cem Bey oturduğu deri koltuktan kalkıp duvar gibi yüzüyle, "Merhaba," dedi. Gözüm ayağındaki sargıya takılı kalırken, "Merhaba Cem Bey" dedim çekingen bir tavırla. "Geçmiş olsun, ben çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim, otur lütfen," dedi karşısındaki koltuğu göstererek.

Koltuğa oturup kısa süren bir sessizliğin ardından gözlerine baktım ve "Özür dilerim Cem Bey, bunu söylemem hiçbir şeyi değiştirmeyecek biliyorum ama gerçekten çok üzgünüm," dedim.

Cem Bey koltuğa oturup yan tarafındaki sehpadan aldığı sigarasını yaktıktan sonra gözlerini gözlerime dikti.

"Bak Zeynep, ben hayatım boyunca doğrularımdan asla taviz vermedim ve bu yaşıma kadar da kimseyle böyle saçma sapan bir inatlaşmaya girmedim. Emir Karadağ gibi adamlarla bırak uğraşmayı selam vermeye dahi tenezzül etmem ben."

Sigarasından bir nefes çekip konuşmaya devam etti. Lafın sonunun nereye varacağını çok merak ediyordum.

"Ancak şu an geldiğimiz nokta beni buna mecbur bırakıyor. Takdir edersin ki benim maruz kaldığım durumla karşı karşıya kalan hiçbir erkek bu durumu görmezden gelip, sineye çekmez. Ben hiçbir zaman eline silah alıp sorunları kaba kuvvetle çözen bir insan olmadım ancak tek sözümle Emir Karadağ'ı doğduğuna pişman edecek dostlarım var. Ki bunların birçoğu hâlihazırda Karadağ'ın düşmanı..."

Duyduğum her kelimeyle gerginliğim biraz daha artıyor, Cem Bey'in haklı olması elimi kolumu bağlıyordu. Emir'in savunulacak bir tarafı yoktu. Fakat şimdi ben bu savaşa dur demezsem sonunda üzülen yine ben olacaktım.

"Düşüncelerinizde sonuna kadar haklısınız Cem Bey," dedim makul bir tonda. "Emir'in davranışlarını onaylama-

dığımı bilmenizi istiyorum. Sizin ona misilleme yaptığınızı düşünüp..."

Cümlemi yarıda kesti. "Evet yaptım, gemisini ben yaktım."

Ağzım açık kalmıştı. Allah'ım tüm manyaklar beni mi buluyordu?

Kısa bir an şaşkınlıkla gözlerine baktıktan sonra, "Eğer öyleyse sürekli olarak eleştirdiğiniz Emir'den çok da farkınız olmadığını söylemek zorundayım," dedim. "Üzgünüm ama söylediğiniz gibi biri olsaydınız sorunlarınızı kanun yoluyla çözerdiniz." Kaşlarının çatılmasından sinirlendiğini anlamıştım. Her ne kadar etkilenmemeye çalışsam da gözlerime bakarken yüzünün aldığı anlamsız ifade sinirlerimi bozuyor, arkama bile bakmadan kaçıp gitmek istiyordum.

"Öyle ya da böyle, işler bir şekilde çığırından çıktı. Asıl mesele bundan sonra ne olacağı. Az önce de söylediğim gibi Emir'i yok etmek tek sözüme bakar ancak ben onun yok olmasını değil, acı çekmesini istiyorum."

Gözlerimi kısıp, "Anlamadım?" dedim şaşkınlıkla.

"Şöyle anlatayım; Emir'in zaafının ne olduğunu anlamak için çok zeki olmaya gerek yok ve ben onu en zayıf olduğu yerden vurmak istiyorum."

Kafam mı durmuştu yoksa Cem Bey saçmalamakta zirve mi yapmıştı bilmiyorum fakat söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum.

"Benden ne istiyorsunuz Cem Bey? Ben kendime yeni bir hayat kurmak için çabalarken bir anda ikinizin arasında kaldım. Siz de çok iyi biliyorsunuz ki olaylar tamamen kontrolüm dışında gerçekleşti ve yaşadıklarım beni o kadar yordu ki şu an içinde bulunduğunuz saçmalığa dâhil olmaya hiç ama hiç niyetim yok. Ben Emir'in suçlu olduğunu düşündüğüm için sizden özür dilemeye gelmiş-

tim fakat görüyorum ki en başından beri siz de en az onun kadar hatalısınız."

Sözlerim Cem Bey'in ifadesinde en ufak bir değişikliğe neden olmazken, benim sinirlerim tavan yapmıştı. Hırsla ayağa kalkıp, "Şimdi izninizle bir daha karşınıza çıkmamak üzere gidiyorum," dedim. "Böylece Emir de sizinle uğraşmaktan vazgeçecektir. Tabii aranızdaki sorunu başka türlü çözmek istiyorsanız siz bilirsiniz." Ne kadar sakin görünmeye çalışsam da korkuyordum. Ve ne yazık ki beni korkutan tek şey Emir'in herhangi bir şekilde zarar görme ihtimaliydi.

Cem Bey arkasına yaslanıp, "Aramızdaki sorunu nasıl çözeceğim sana bağlı Zeynep..." dediğinde şüpheyle yüzüne baktım. "Anlamadım?"

Ve saniyeler içinde dâhiyane teklifini hayretler içinde dinlemeye başladım. "Sen benimle çalışmaya devam edecek ve benim tarafımda olduğuna Emir'i ikna edeceksin. Aksi takdirde bana sıkılan kurşunun cezası en kısa zamanda kesilecek!"

Kısa süreli bir şokun ardından alay edercesine güldüm. "Emir'in buna izin vereceğini mi sanıyorsunuz?" Emir'in vurulduğu anın görüntüsü gözümün önünden gitmiyor, sağlıklı düşünmeme engel oluyordu.

"Bir an önce kararını versen iyi olur Zeynep. Karadağ on dakika içinde burada olacak, saatlerdir seni aradığını söylememe gerek yok sanırım. Kapıma dayanması an meselesi ve birazdan yaşanacakları senin cevabın belirleyecek."

Duyduğum sözler zihnimi allak bullak etmeye yetmişti. Cem Bey'in kararlı bakışları beni korkutuyor, sorduğu soruya hayır dememe izin vermiyordu. Kısa bir süredir tanıdığım daha doğrusu tanımadığım bu adamın ne kadar ileri gidebileceğini kestiremiyordum ancak yapmamı istediği şeyi yaparsam Emir'in ne kadar ileri gidebileceğini gayet iyi biliyordum. Korktuğumu gizlemeye çalışarak, "Bakın

Cem Bey, ben Emir'i çok iyi tanıyorum ve size evet dediğim takdirde yapabileceklerini düşünmek dahi istemiyorum. Lütfen bu mesele daha fazla büyümeden gitmeme izin verin," dedim. Cem Bey küçümser bakışları eşliğinde hafifçe gülümsedi.

"O sınırı çoktan geçtik Zeynep, hemen şimdi bir karar vermen gerekiyor. Emir Karadağ'ın hayatı senin dilinin ucunda."

Kafamın içine huzursuz bir uğultu baş gösterirken başımı iki yana sallayıp, "Ben böyle bir şey yapamam," dedim. "Emin olun, bu en çok size zarar verir."

"Pekâlâ, sen bilirsin, gidebilirsin o halde."

Cem Bey'in kararlı tutumu karşısında verdiğim karardan şüpheye düşsem de arkamı dönüp hızla kapıya doğru yöneldim. Hata yapmaktan ve yaptığım hata yüzünden Emir'i kaybetmekten ölesiye korkuyordum. Ve hissettiğim bu korku beni olduğum yere çivilemeye yetmişti. Yapamazdım, böyle kenara çekilip yaşanacak olası bir felaketin vicdan azabıyla yaşayamazdım. Geri dönüp Cem Bey'in gözlerine baktığımda ne kadar ciddi olduğunu bir kez daha gördüm. Duygularım ve zihnim amansız bir çatışmaya girmiş, eş zamanlı olarak öfkem de tavan yapmıştı.

"Siz bana sakin, huzurlu bir ilişki teklifiyle geldiğinizde yazık ki samimiyetinize inanmıştım," dedim sakin kalmaya çalışarak. "Gerçek yüzünüzü bu şekilde görmek ne kadar acı da olsa kimseye güvenmemem konusunda bana böylesine güzel bir ders verdiğiniz için teşekkür ederim."

Cem Bey sözümü yarıda kesip, "Yaşananlardan benim sorumlu olduğumu düşünecek kadar aptal olamazsın Zeynep!" dedi.

Hayal kırıklığıyla dolu bir tebessüm geçti dudaklarımdan. "Emir hatalı olabilir belki ama hiç değilse sizin gibi sahtekâr değil. Hiçbir zaman maskelerin ardına saklanıp, böyle kirli oyunlarla uğraşmıyor, düşündüklerini, inandık-

larını cesurca söyleyip kendi doğrularıyla yaşıyor. Bana göre yöntemleri yanlış bile olsa sizi tanıdıktan sonra Emir'in ne kadar dürüst bir insan olduğunu bir kez daha anladım..."

Duyduğum silah sesiyle yerimden sıçrayıp endişeyle Cem Bey'in yüzüne baktığımda, "Misafirimiz de geldi," dedi sakin bir şekilde. Ayağa kalkıp tek ayağına yüklenerek yanıma geldi. Aynı anda kapının ardından bağrışmalar geliyor, Emir adımı bağırarak diye ortalığı inletiyordu.

"Tekrar soruyorum Zeynep, Emir'in buradan sağ çıkmasını istiyor musun?"

Cem Bey'in sorusuna, "Bu kadar kötü olamazsınız!" diye cevap verirken ne kadar soğukkanlı olmaya çalışsam da bacaklarım titriyordu. Öyle bir çıkmazın içine girmiştim ki evet dediğim takdirde Emir, Cem Bey'i öldürmeden bırakmazdı. Hayır dersem de Emir'in hayatı tehlikedeydi. Karşımda durmuş cevabımı bekleyen ikiyüzlü adamın gözlerinde en ufak bir kararsızlık görsem hemen şimdi arkama bakmadan kaçardım ama yoktu, dediğini yapacağı gün gibi ortadaydı.

Ben ne yapacağımı şaşırmış bir halde öylece Cem Bey'in yüzüne bakarken iki el daha silah sesi duyuldu. Koşarak kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Köşkün bahçesine inen merdivenlerin başında durup birbirlerine silahlarını doğrultmuş onlarca adama bakarken Emir'le göz göze gelince her şeyi bir kenara bırakıp boynuna sarılmak istedim ama yapamadım. Hemen arkamda varlığını hissettiğim Cem Bey'in az önce söyledikleri, konuşurken takındığı tavır ve gözlerindeki kötülük elimi kolumu bağlıyordu.

Emir gözlerini benden ayırmadan silahını Cem Bey'e doğrultup, "Zeynep yanıma gel..." diye kükredi. "Hemen!" Bir adım atmıştım ki, "Şu an balkonda Emir'in kafasına nişan almış üç tane adamım var!" diyen Cem Bey'in sesiyle olduğum yerde kaldım. Emir'in öfkeyle yoğrulmuş siyah

gözleri sabırsızca gözlerime bakarken ne hareket etmeye ne de ağzımı açıp tek kelime söyleyemeye cesaretim yoktu.

"Zeynep yanıma gel dedim!"

Emir'in beni almadan buradan gitmeyeceğini adım gibi bildiğim için Cem Bey'e dönüp, "Lütfen gitmeme izin verin, söz veriyorum yarın işimin başında olacağım ama bu gece Emir'le gitmek zorundayım... Lütfen!" dedim. Gözyaşlarımı güçlükle zapt ediyordum.

Ben Cem Bey'i ikna edebilmek için dil dökerken Emir koşarak merdivenleri çıktı ve Cem Bey'e bir yumruk savurdu. Ellerimi ağzıma kapatıp tiz bir çığlık attım. Kalbim göğüs kafesimi delercesine çırpınırken Emir kendini kaybetmiş, sırt üstü yere düşen Cem Bey'in yüzüne durmaksızın vuruyordu.

"Ulan şerefsiz, öldürürüm lan seni! Benim kadınımdan uzak duracaksın dedim sana, o gözlerini oyarım bakmayacaksın dedim sana, o dilini keserim konuşmayacaksın dedim sana!"

Emir öldürürcesine vurmaya devam ederken Cem Bey'in adamlarından biri silahını Emir'in kafasına dayadı. "Dur yoksa sıkarım!"

O anda kanım çekildi sanki... Ruhum bedenime ağır geldi, bacaklarım bedenimi taşımakta aciz kaldı. Gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşmaya başlarken nefes almaya çalışıp Yusuf'u görmek umuduyla bakışlarımı Emir'den çektim fakat üç kişinin zapt etmeye çalıştığı, avaz avaz bağıran Yusuf'u görünce tarifi imkânsız bir çaresizlikle baş başa kaldım. Dehşet içinde tekrar Emir'e döndüğümde iki elini birden havaya kaldırmış nefret dolu gözlerle, yerden kalkmaya çalışan Cem Bey'e bakıyordu.

Kalbim boğazımda atarken ileri doğru bir adım atıp "Emir..." dedim. Bana doğru dönüp kararmış gözleriyle gözlerime baktı ve "Korkma Zeynep" dedi. Aynı anda duyduğum Cem Bey'in, "Bence korkmalısın Zeynep," di-

yen sesi bir anda öfkeyle dolup taşmama yetmişti. Meydan okurcasına başımı yukarı doğru kaldırıp gözlerimi Cem Beyin gözlerine diktim. Bu tavrım cevabımı net olarak göstermeye yetmiş olmalıydı ki Cem Bey dudağındaki kanı elinin tersiyle silip adamına döndü ve ufak bir baş hareketiyle, ateş etmesini işaret etti.

Yusuf'un sesi gecenin karanlığında yankılanıyor, Emir gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu. "Git Zeynep..." dediğinde başımı hayır anlamında sallayıp geriye doğru iki adım attım. Ve saniyeler içinde Emir'in silahını alıp Cem Bey'e doğrulttum. Emir'in ölmesine izin veremezdim, burada böylece durup cansız bedeninin yere yığılışına şahitlik edemezdim. Gerekirse ben ölürdüm ama bir kez daha Emir'i kaybetme korkusuyla savaşamazdım.

Silahın emniyetini açıp, "Söyle adamına silahını indirsin!" dedim buz gibi bir sesle. Ne elim titriyordu ne de en ufak bir tereddüdüm vardı, sıkacaktım. Gece kesif bir sessizliğe bürünürken kalp atışlarımın sesi kulaklarımda çınlıyordu. Cem Bey'in gözlerindeki şaşkınlık ve endişe her saniye daha da artarken tam kalbine nişan alıp, "Söyle dedim!" diye bağırdım. Aramızda bir metrelik mesafe vardı ve bu mesafeden kurtulma şansı yoktu. Tek elini havaya kaldırıp, "Bunu yapmayacağını hepimiz çok iyi biliyoruz, bir katil olarak yaşamak istemezsin öyle değil mi..." dediğinde alay edercesine gülümsedim.

"Birazdan yaşanacaklardan benim sorumlu olduğumu düşünecek kadar aptal olamazsınız değil mi Cem Bey? Beni buna mecbur bıraktınız, birazdan bu silah ateş alacak ve ben en ufak bir vicdan azabı duymayacağım. Şimdi ben de size iki seçenek sunuyorum, ya biz buradan çıkıp gideceğiz kimsenin canı yanmayacak, ya da başta sizinki olmak üzere çok kan dökülecek, seçim sizin!"

"Zeynep sakin ol bebeğim, sakın bir delilik yapma..." diyen Emir'in endişe dolu sesiyle bir an dikkatim dağılsa da

hemen toparlandım ve iki elimle birden tuttuğum silahı sıkıca kavradım. Aynı anda Cem Bey'in, Emir'in kafasına silah dayayan adamına başıyla onay verip elimdeki silaha doğru hamle yaptığını görünce hiç düşünmeden tetiği çektim...

Cem Bey'in yere yığılışını izlerken tüm duygularım beni terk etmişti...

Hissizdim...

Cem Bey'in yere düşmesiyle eşzamanlı olarak elimdeki silah da parmaklarımın arasından kayıp gitmişti. Kulaklarımda çınlayan silah sesleri içimde kopan fırtınaları körüklüyor, tüm vücudum zangır zangır titriyordu. Beynim düşünme yetisini tamamen kaybetmiş, gözlerim yerde boylu boyunca yatan adama takılı kalmıştı. Bir kâbusun içinde olmalıydım şu an. Birazdan uyanacak, gördüğüm kâbusu Aslı'ya anlatacaktım. O da dalga geçecek, bir tarafın açıkta kalmış diyerek kahkahalar atacaktı. Başka türlüsü mümkün olabilir miydi? Ben elimi kana bulamış, bir insanın canına kastetmiş olabilir miydim?

Kollarımı sımsıkı tutan ellerin, bedenimi şiddetli bir şekilde sarsmasıyla kendime geldim. Emir'in simsiyah olmuş gözleri gözlerime inen perdeyi aralamaya çalışıyordu. Bakışlarında ilk kez şahit olduğum korku dolu ifade, gerçeğin tam ortasında olduğumu bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu.

Katil olmuştum...

"Bebeğim kendine gel, hadi gel gidiyoruz buradan, Zeynep..."

Emir endişeyle yüzüme bakarken silah sesleri bir an olsun susmuyordu. Gitmek istiyordum. Kaçıp gitmek, gözümün önündeki cansız bedenden uzaklaşmak istiyordum ancak bacaklarım kilitlenmişti, kımıldayamıyordum. Saniyeler sonra direnme gücüm tamamen tükendiğinde ayaklarım ruhumun ağırlığını daha fazla taşıyamadı ve kendimi Emir'in kollarına bıraktım.

Bedenim tamamen kontrolümden çıkmıştı, dudaklarıma kadar titriyordum. Emir'in beni kucağına alıp göğsüne bastırarak arabaya taşıması, ön koltuğa bırakması ve sürücü koltuğuna geçip gaza basması saniyeler içinde gerçekleşmişti. Tek eliyle direksiyonu tutup hızla gecenin karanlığında ilerlerken diğer eliyle yüzümü, saçlarımı okşayıp, "Geçti," diyordu. "Düşünme güzelim, geçti."

Ama geçmiyordu...

Başım koltuğa düşmüş bir halde boş gözlerle yolu izlerken titreyen ellerimi birbirine bastırarak sabit tutmaya çalışıyor ancak başaramıyordum. Kalbim buz tutmuş, soğuğu damarlarımda dolaşıp tüm vücuduma yayılmış gibi hissediyordum, üşüyordum. Emir iki elimi birden avucuna hapsetmiş, her zaman güven veren sesi ile beni teselli etmeye çalışıyor, "Bebeğim, canımın içi yapma ne olur, bir sakin ol, ben her şeyi halledeceğim, söz veriyorum her şeyi yoluna koyacağım..." diyordu. Ancak ben söylediklerine inanmak için çırpındıkça beynim inanmayı reddediyordu.

Midemden boğazıma doğru yükselen asit salgınıyla birlikte öne doğru eğilip başımı dizlerime yasladım. Bacaklarımın durmaksızın titremesi her şeyi daha da zorlaştırıyordu. İçimde bir volkan patlamıştı sanki. O volkandan taşan lavlar buz kesen bedenimde şok etkisi yaratıyor, zangır zangır titriyordum.

Midemdeki bulantının boğazıma doğru yükseldiğini hissettiğimde elimi ağzıma kapatıp doğruldum ve Emir'in kolunu tuttum. Araç durur durmaz kendimi dışarı atıp dizlerimin üzerine yığılmıştım. Boğazımı yakan zehri dışarı atarken başım dönüyor, gözlerim kararıyor, yer bedenimin altından kayıyordu. Midemdeki her şey boğazımı yırtarcasına dışarı çıktıktan sonra öğürmelerim bir süre daha devam etmiş, sonrasında bedenim bir kez daha titreme nöbetine tutulmuştu.

Emir yanı başıma çöküp saçlarımı yüzümden çektikten sonra elindeki su şişesinden döktüğü suyla yüzümü yıkadı. Soğuk suyun etkisiyle daha çok titremeye başladım. Şişeyi fırlatıp kolunu belime doladığında güçlükle ayağa kalkabilmiştim. Tutmasa yığılıp kalacaktım. "Bebeğim, yapma ne olur," dedi yalvarır gibi. "Üşüyorum," dedim birbirine vuran dişlerimin arasından, donuyordum.

"Gel güzelim, gel otur şöyle," dedi koltuğa oturmamı sağlarken. Yumruk yaptığım ellerimi avuçlarına hapsetti sonra. "Bak güzelim, senin hiçbir suçun yok. Tamam mı? Duyuyor musun beni? Sakın kendini suçlama... Bundan sonra ne olursa olsun ben senin yanındayım ve hiç kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim..."

Telaşlı, endişeli bir o kadar tedirgin bir şekilde gözlerime bakarken dudaklarından dökülen sözcükler inandırıcılığını kaybediyor, boş birer avuntudan öteye geçemiyordu. Dudaklarını alnıma bastırıp uzun bir öpücük bıraktıktan sonra hızlı adımlarla sürücü koltuğuna geçti ve aracı çalıştırdı. Gözlerimi kapatıp içine düştüğüm cehennemden uzaklaşmaya çalıştım fakat Cem Bey'in yere yığılan görüntüsü bir an olsun aklımdan çıkmıyordu.

Emir durmaksızın beni teselli etmeye çalışıyordu ancak sözleri inandırıcılıktan çok çok uzaktı. O süre zarfında ne kadar yol gittik, bir saat mi geçti bir asır mı geçti bilmiyorum fakat araç durduğunda şehir dışında bir orman evinin önündeydik. Etrafımızı saran karanlık beni ürkütse de insanlardan uzak olmak şu an için en çok ihtiyacım olan şeydi. Emir kapımı açtığında arabanın sıcağıyla uyuşan bedenim, soğuk havanın yüzüme çarpmasıyla yeniden titremeye başlamıştı. Montuma iyice sarılıp dışarı çıktığımda kolunu omzuma atıp, "Gel güzelim," dedi ve tek katlı ahşap evin kapısına doğru yöneldi. Kapının hemen yanındaki posta kutusundan aldığı anahtarla kapıyı açtığında bizi karşılayan zifiri karanlık nedeniyle olduğum yerde kalakalmıştım.

Emir içeri girip ışığı açtıktan sonra beni de içeri çekti ve bir robottan farkı olmayan bedenimi göğsüne bastırıp sımsıkı sarıldı. Ayağıyla kapıyı kapatıp yüzünü saçlarıma gömerken tek kelime etmeden sakinleşmemi bekliyordu. Uzun bir süre sonra titrememem sona erdiğinde geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı ve sevgi dolu bakışlarıyla, "Korkma güzelim. Geçti, düşünme artık," dedi.

Emir'in güven dolu ifadesine karşılık boş gözlerle yüzüne bakıyordum. Aksi mümkün değildi zira bugüne kadar hiç korkmadığım kadar çok korkuyordum. Bu noktaya nasıl gelmiştim, nasıl gözümü kırpmadan bir insanı öldürebilmiştim bir türlü aklım almıyordu. Bu kadar kolay mıydı bir insanı öldürmek, on saniye belki daha da az bir sürede bir canı dünyadan söküp atmak bu kadar kolay mıydı? Haldun Bey'in, kutlama gecesinde gururla Cem Bey'i izleyen görüntüsü gözümde canlandığında yeniden titremeye başladım. Peki ya annesi? Almış mıydı haberi, ne haldeydi, nasıl dayanıyordu?

Bu gece hayatımda yeni bir sayfa açılmıştı ve ellerime bulaşan kan o sayfada silinmez izler bırakmıştı, kirletmişti. Bugüne kadar içimde saklamayı başardığım küçük kız çocuğu ölmüş, ruhum uçsuz bucaksız bir karanlığa gömülmüştü.

"Yalvarırım konuş benimle Zeynep," dedi Emir saçlarımı okşayarak. "Bir şey söyle, atma içine. Böyle kendi içinde savaş vererek olmaz, yapma böyle güzel gözlüm..."

Ne söyleyebilirdim ki?

Sevdiğim adamı kurtarmak için yapmış olmam katil olduğum gerçeğini değiştirir miydi, suçumu hafifletir miydi?

Yine şiddetli bir titremeyle sarsılmaya başladığımda, "Üşüyorum," dedim sadece.

Emir kanepeye oturmamı sağlayıp üzerime battaniye örttükten sonra şöminedeki yanmaya hazır haldeki odunları tutuşturdu. Yanıma oturdu sonra. Başımı göğsüne yasla-

yıp sımsıkı sarıldı. Şömineden yükselen çıtırtılar haricinde odada gergin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Emir elini kolumda gezdiriyor, arada başıma minik öpücükler bırakıyordu. Gözlerim alevlerin yarattığı gölgelerde gezinirken bir süre sonra biraz olsun gevşemiş, en azından ellerimi sabit tutmayı başarabilmiştim.

Sessizliği bölen telefon sesiyle başımı kaldırıp Emir'in yüzüne baktım. Ceketinin iç cebinden telefonunu çıkarıp kulağına götürdü. Kısa bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, "Tamam Yusuf, biz Sapanca'daki evdeyiz, oradan ayrılma," dedi ve telefonu kapatıp yüzüme baktı. Kalbim deli gibi çarpıyor, ölüm fermanını bekleyen bir mahkûm gibi gözümü kırpmadan dudaklarına bakıyordum. Ve nihayet, "Hastaneye kaldırmışlar," dediğinde içimde küçücük bir umut ışığı filizlendi. "Yusuf haber verecek."

Ellerimi yüzüme kapatıp, "Allah'ım şükürler olsun. Ne olur ölmesin, yalvarırım ölmesin," diye yalvarmaya başladığımda Emir beni kendine doğru çekip saçlarımdan öptü ve sinirli bir şekilde söylenmeye başladı.

"O şerefsizin yaşamasını bu kadar isteyeceğimi söyleseler kafama sıkardım ama şu an yaşaması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım Zeynep, yeter ki sen üzülme."

Hissettiğim duygu üzülmenin çok çok ötesindeydi. Hayatımın en büyük üzüntüsünü Emir beni terk ettiğinde yaşamış, kahrolmuştum fakat şu an hissettiklerim çok farklıydı. Suçluluk, vicdan azabı ve pişmanlıkla harmanlanmıştı duygularım. O zamanlar Emir'e olan öfkemle üzüntümü bastırmaya çalışıyordum ancak şu an beni teskin edecek bir bahanem, tutunacak bir dalım yoktu.

Emir geri çekilip yüzümü yukarı doğru kaldırırken, "Daha iyi misin?" diye sordu. "Bak ölmemiş işte. Yemin ederim kendi ellerimle iyileştirip sonra kafasına sıkacağım puştun, öyle kendi kendine ölüp de elimden kurtulamayacak."

Emir'in yaşanan olayı hafifletme çabalarına kırık bir tebessümle karşılık verirken sırtımı koltuğa yaslayıp ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. İçim üşüyordu. Emir montumun fermuarını açıp, "Çıkaralım şunu," dedi yumuşacık sesiyle. Elini tutup, "Yapma çok üşüyorum," dedim ama dinlemedi.

"Oda fırın gibi oldu Zeynep, hasta olursun bak," dedi ve önce montumu ardından kendi ceketini çıkardı. Kolunu omzuma atıp başımı göğsüne yasladığında gözlerimi kapatıp beynimi kemiren düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştım ama olmuyordu. Bu gece o silahtan çıkan kurşun lanetim olmuştu ve bir ömür yakamı bırakmayacaktı.

Sessizlik her geçen saniye çığ gibi büyürken uzun zaman önce kaybettiğim huzuru bulma umuduyla Emir'in kollarında kaybolmuştum adeta ama yoktu, hiçbir zaman da olmayacaktı. Kafamın içinde oradan oraya savrulan bir sürü keşke beni serseme çeviriyordu. Bir süre sonra düşüncelerimin üstüne çöreklenen sis perdesi aralandı. Yaptığım yanlış gün gibi ortadaydı fakat ben ısrarla görmezden geliyordum.

Hızla doğrulup ayağa kalktığımda Emir de telaşla ayağa kalktı. Yüzüne bakmadan montumu alıp kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım ki kolumdan tutup beni durdurdu.

"Ne oldu Zeynep? Nereye gidiyorsun?"

Kolumdaki elini savurup hızla montumu giydim ve "Benim teslim olmam lazım, burada daha fazla kalamam," dedim yine yüzüne bakmadan. Arabanın anahtarını bulmak için etrafa göz atarken boğazım düğüm düğüm olmuştu, nefes almakta zorlanıyordum. Sehpanın üzerindeki anahtarı fark ettiğimde hemen alıp tekrar kapıya yöneldim. Bir an önce gidip adalete teslim olmam gerekiyordu. Dört yılımı Hukuk Fakültesi'nde geçirmem bir kenara, bir insan olarak bunu yapmam gerekiyordu. Bir hata yapmıştım ve bedelini ödemek zorundaydım.

Kapıya varamadan Emir önümü kesti.

"Saçmalıyorsun Zeynep!"

Bakışları sinirlendiğini açıkça belli ediyordu.

"Çekil önümden," deyip kenara çekilmesi için ittirdiğimde yerinden bile kıpırdamamış aksine kollarımdan tutup beni olduğum yere sabitlemişti.

"Emir bırak ne olur," dedim acınası sesimle. "Böyle kaçarak yaşayamam. Bu vicdan azabıyla ölürüm ben."

Başını katiyetle iki yana salladı. "Hayır Zeynep! Şimdi ya da sonra, kesinlikle böyle bir şey yapmana izin vermeyeceğim!"

Ellerinden kurtulmak için çırpınmaya başladığımda bir adım geri çekilip kollarımı serbest bıraktı. İki elini birden havaya kaldırıp, "Tamam sakin ol bebeğim," dedi yatıştırıcı bir tonda. "Bak şu an mantıklı düşünemiyorsun. Bir sakinleş, kafanı topla sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Hızla kapıya doğru koştum ancak tam çıkacakken kollarını belime sarıp engel oldu.

"Bırak beni!" diye çırpınırken bir taraftan da feryat ediyordum.

"Bırak beni diyorum, katil oldum ben, bırak! Ne kadar kaçabilirim ha söyle ne kadar saklanabilirim? Hadi saklandım diyelim nasıl yaşarım bu vicdan azabıyla?"

Emir kapıyı kapatıp, "Senin bir suçun yok," dedi tekrar. Kollarından kurtulup yüzüne baktım. Öfkem içimdeki tüm duyguları silip süpürmüştü. Ellerimi havaya kaldırıp, "Bu ellerle adam öldürmeye kalktım ben," diye bağırdım. "Hem de bir an bile düşünmeden, hiç tereddüt etmeden." Avuçlarımı pantolonuma sürterek ellerimdeki kirden arınmaya çalıştım aklımca. Tekrar kapıya yöneldiğimde Emir bu defa bileğimden tuttu. "Hiçbir yere gidemezsin!"

"Emir bırak!" diye bağırıp kolumu savurdum ama bırakmadı.

"Yeter Zeynep, geç otur şuraya beni daha fazla sinirlendirme!"

Dişlerinin arasından tıslayarak söylediği sözler kontrolümü tamamen kaybetmeme yetmişti.

"İstediğin kadar sinirlenebilirsin çünkü gidiyorum ben. Ben sen değilim tamam mı? Senin karanlık dünyana daha fazla dâhil olmaya da hiç niyetim yok!"

Ağzımdan çıkan kelimeler gözlerinde bir anlık hayal kırıklığı yaratsa da hemen toparlanıp kararlı bir şekilde yüzüme baktı. "Gerekirse elini ayağını bağlarım yine de bırakmam seni!"

Saatlerdir buz tutan gözyaşlarım göz pınarlarıma dolarken elimdeki anahtarı duvara fırlatıp bağırmaya başladım.

"Bırak artık beni, bırak! Çık hayatımdan! Beni ne hale getirdiğini görmüyor musun? Senin o lanet olası aşkın yüzünden katil oldum ben, mahvoldum, tükendim artık, yeter!"

"Yapma Zeynep!" dedi perişan bir halde yüzüme bakarken.

"Bakma öyle, bakma!" diye bağırıp elime ne geçerse fırlatmaya başladım. Salona dâhil olan mutfaktaki tabakları, bardakları gözü dönmüş bir şekilde fırlatırken, "Bakma," diye bağırıyordum boğazım yırtılırcasına. "Bakma!"

En ufak bir tepki vermeden beni izliyordu. Elime geçen su şişesini de yere fırlattıktan sonra başımı ellerimin arasına aldım ve feryat edercesine ağlamaya başladım. Ne yaparsam yapayım içimdeki yangın dinmiyor, beynimi uyuşturan uğultu bir türlü susmuyordu.

Artık kendimi kaybetme aşamasına geldiğimde Emir itirazlarıma aldırmadan beni kollarının arasına hapsetti. Geri çekilmek için tüm gücümle savaş veriyordum ancak başımı göğsüne yasladığında direncimi kırmayı başarmıştı.

"Yeter artık üzme kendini," dedi ıstırap yüklü sesiyle. Kendimi serbest bırakıp yüzümü göğsüne gizledim. Burnuma dolan tanıdık kokuyla beraber saatlerdir gözümde biriken yaşlar yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Omuz-

larım sarsıla sarsıla ağlıyor, arada iç çekip göğsüne biraz daha sokuluyordum.

Yaklaşık yarım saat boyunca ağladıktan sonra biraz olsun sakinleşebilmiştim. Emir geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı ve sitem edercesine gözlerime baktı. "Güzel gözlerine bu kadar eziyet haksızlık olmuyor mu?"

Sözlerinin etkisiyle hafifçe gülümsediğimde gözlerime küçük buseler kondurup geri çekildi. Bakışlarıyla, sözleriyle ya da tek bir dokunuşuyla beni teskin etmeyi başarabilen tek insandı. Tekrar iç çekip, "Çok korkuyorum..." diye fısıldadığımda alnını alnıma dayadı. "Korkma," dedi. "Sakın korkma bebeğim. Bu yaşananlarda suçu olmayan tek kişi var, o da sensin. Sakın kendini suçlama."

"Ben katil..." dedim pişmanlıkla fakat işaret parmağını dudaklarımın üzerine koyarak daha fazla konuşmama engel oldu.

"Sakın... Sakın bir daha o cümleyi kurma. Sen hâlâ benim saf, masum meleğimsin. Aksi mümkün değil."

Keşke öyle olabilseydi fakat imkânsızdı. Ben bu gece masumiyetimi kaybetmiştim.

Elini omzuma atıp, "Hadi gel uyu biraz," dedi teskin edici sesiyle. "Bak görürsün o it iyileşecek. Seni ağlattığı için kurtulduğuna pişman edeceğim orası ayrı da, sen yine de üzülme."

"Emir lütfen," dedim titreyen sesimle. Salonun diğer tarafındaki odalardan birine yöneldi. Işığı açtığında dikkatimi çeken ilk şey odadaki çift kişilik yatak olmuştu. Soran gözlerle yüzüne baktım.

"Bu gece seni yalnız bırakacağımı düşünmüyorsun herhalde?" diye açıklama yaparken bir taraftan da montumu çıkarıyordu. Elini ittirip fermuarımı kapatmaya çalıştım.

"Ya bırak donuyorum zaten. Hem bu oda çok soğuk, ben kanepede yatarım."

Umursamadı.

"Çıkar şunu, ben seni ısıtırım," dedi montumu işaret ederek. Kapının hemen yanındaki kumandayı alıp klimaya doğru tuttu sonra. Klimanın çalışmasıyla birlikte etraf bir anda karanlığa gömülmüş, çığlık atarak Emir'e sarılmam aynı saniye içinde gerçekleşmişti. Kollarımı beline sıkı sıkı sarıp gözlerimi kapattığımda, "Tamam güzelim sakin ol, sigortalar atmıştır hemen bakıyorum," dedi ve kapıya doğru yöneldi. Bilmediğim bu evde, üstelik zifiri karanlıkta tek başıma kalmam mümkün değildi. Karanlığın içine doğru çekildiğimi hissediyordum. Panik içinde, "Hayır gitme sakın," dedikten sonra gömleğine yapıştım. Yüzüme dokunan eli başımı yukarı doğru kaldırdığında gözlerim hâlâ sımsıkı kapalıydı. Ve saniyeler içinde dudaklarıma kapanan dudaklarıyla neye uğradığımı şaşırmıştım. Usul usul, şefkatle başlayan dokunuşları büyük bir tutkuyla dudaklarımı esir aldığında kalbim deli gibi çarpıyordu.

Kolunu belime dolayıp bedenimi bedenine bastırdığı anda tüm hücrelerimde hissettiğim yoğun arzuya karşı koymam mümkün değildi. Elimi saçlarının arasına daldırıp aynı tutkuyla karşılık vermeye başladığımda kontrolünü tamamen kaybetmişti. Her defasında, ilk kez öpüşüyormuşuz gibi ayaklarımı yerden kesmeyi başarıyor, beni tanıdığını açıkça belli eden arsız dokunuşlarıyla karşı koymamı imkânsız hale getiriyordu.

Uzun bir süre dudaklarımı esir alan dudakları boynuma doğru yol almaya başladığında sağlam durmayı başarabilen birkaç beyin hücrem sayesinde, "Emir dur lütfen," diyebildim. Anında durup derin bir nefes verdikten sonra alnını alnıma dayadı. Nefes alışverişlerimiz odadaki sessizliğe meydan okurcasına birbiriyle yarışıyordu.

Yaşadığım yoğunluğun etkisiyle bacaklarım hatta tüm vücudum pelte kıvamına gelmişti. Karanlıkta ışıldayan gözleri gözlerimi bulduğunda, "Aklımı başımdan alıyorsun," dedi ve dudaklarımdan son bir kez öpüp geri çekildi.

Uzaklaşmasının etkisiyle aklım biraz başıma gelince karanlıktan dolayı yine huzursuz olmaya başlamıştım. Ellerim kendiliğinden gömleğini kavrayıp yumruk halini alırken ne kadar sakin kalmaya çalışsam da başaramıyordum.

Ellerini ellerimin üzerine yerleştirip, "Ben yanındayken korktuğunu söyleme sakın," dedi. "Huzursuz oluyorum, elimde değil" dedim ve alnımı omzuna yaslayıp yorgun bir nefes verdim. Bu gece kalp krizinden ölmediysem bir daha ölmezdim sanırım.

Emir beni kolunun altına alıp odadan çıkarken, "Gel o halde, ben nereye sen oraya," dedi ve salona geçip kapının hemen üst tarafındaki kutuyla uğraşmaya başladı. Kısa bir süre sonra odanın aydınlanmasıyla derin bir nefes alıp ciğerlerimi havayla doldurdum. Aynı anda yerdeki cam ve porselen parçalarını fark ettim. Alt dudağımı ısırıp suçlu suçlu Emir'e baktığımda dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Çocuklarımızın psikopat olma ihtimali giderek artıyor."

Yaptığı esprinin beni güldürmesi mi gerekiyordu bilmiyorum fakat tam tersine allak bullak olmuştum. Hiç kıpırdamadan öylece yüzüne bakarken kaybettiğim bebeğimin acısı bir anda gün yüzüne çıkmıştı. Şimdi kucağıma almış olacaktım ve muhtemelen dünyanın en mutlu insanı olacaktım... O lanet gece yaşanmasaydı eğer.

Emir'in dikkatle yüzüme bakan gözleri her zamanki gibi kafamın içindekileri görmüştü. Ellerimi tutup, "Geçmişi unutturacağım sana söz veriyorum. Tüm kötü anılarını silip yerine güzel, mutlu anılar biriktireceğiz," dedi ve ellerimi bırakıp beni tek hamlede kucağına aldı. "Ama bunun için biraz güç toplaman gerekiyor."

Sabahtan beri yaşadığım ani duygu değişimlerinin etkisiyle mahvolan olan bedenim Emir'in kollarında olmamın etkisiyle hamur kıvamına gelince başımı omzuna yaslayıp

kendimi serbest bıraktım. Ne itiraz edecek, ne de tek kelime söyleyecek gücüm kalmamıştı.

Emir beni yatağa bırakıp montumu ve ayakkabılarımı çıkardıktan sonra yatağa uzanıp beni de yanına çekti. Yüzümü boynuna gizleyip kollarıyla beni sarmalamasına izin verdim. Tek istediğim biraz huzurdu. Ve tüm yaşadıklarımıza rağmen benim için huzurun tek adresi şu an bulunduğum yerdi. Gözlerimi kapattıktan kısa bir süre sonra saçlarımda dolaşan parmakların etkisiyle kendimi uykunun kollarına bırakmıştım.

Gördüğüm kâbustan sıçrayarak uyandığımda Emir yanımda yoktu. Bu gece yaşanan her şeyin bir kâbus olması ihtimaliyle bir an kendimi avuttuktan sonra hayal kurmayı bir kenara bırakıp hızla yataktan kalktım. Odanın ışığı açıktı ve pencereden baktığımda karşılaştığım karanlık en fazla iki üç saat uyuduğumun ispatıydı. Ayakkabılarımı bile giymeden salona geçtiğimde Emir mutfak masasındaki yüksek tabureye oturmuş sigara içiyordu. Yüzünün sadece sağ tarafını görebiliyordum ancak ne kadar gergin olduğu anlaşılıyordu. Öylesine derin düşüncelere dalmıştı ki yanına gidene kadar odadaki varlığımı fark etmedi. Elimi omzuna koyup, "Emir," dediğimde kendine gelip gözlerime baktı ve yüzü anında değişti. Gülümseyerek, "Bebeğim," derken sigarasını söndürüp beni bacaklarının arasına aldı. Saçlarımı geriye doğru atıp yüzümü ellerinin arasına aldığında dilimin ucundaki soruyu sormaya bir türlü cesaret edemiyordum.

"Daha iyi misin?"

Omuz silkip başımı göğsüne yasladım. Değildim. Sessizce saçlarımı okşamasının tadını çıkarırken masanın üstündeki sigara paketini fark edip çekinerek yüzüne baktım.

"Sigara içmek istiyorum."

Paketi alıp masanın diğer tarafına koydu.

"İçme!"

"Lütfen."

Derin bir nefes verip memnuniyetsizce paketi aldı ve içinden bir sigara çıkarıp yüzüme bakmadan bana doğru uzattı. Sigarayı dudaklarımın arasına koyduğumda çakmağı ateşleyip önce benim sigaramı ardından kendi sigarasını yaktı. İlk nefesi çektiğimde hafiften başım dönmüştü ancak çaktırmadım. Başım tekrar omzunda yerini aldığında belime daha sıkı sarıldı.

Uzun süren sessizliğimizin ardından dışarıdan gelen araç sesi bir anda paniğe kapılmama neden olmuştu. Tedirgin bakışlarım Emir'le kapı arasında gidip gelirken Emir sakin bir şekilde ayağa kalkıp silahını belinden çıkardı ve beni arkasına aldı. Heyecandan elim ayağım buz kesmişti, nefes almaya bile korkuyordum.

Kapının tıklatılmasıyla aynı anda Yusuf'un, "Abi benim," diyen sesi kulaklarıma dolunca ciğerlerimde biriken havayı dışarı verdim. Emir kapıyı açtığında hızla içeri giren Yusuf değil Aslı'ydı. Yüzündeki endişe ve korku benimkini aratmayacak boyuttaydı. Yanıma gelip, "Kuzum ne yaptın sen?" dedikten sonra boynuma sarıldı ve ağlamaya başladı. Benim gözyaşlarım da dökülmek için aradığı bahaneyi bulmuştu. Hıçkırarak ağlamaya başladığımda, "Zeynep yeter!" diye ofladı Emir.

"Abi bırak ağlasınlar açılırlar. Hem haberler kötü!" dedi Yusuf.

Kelimeler mıh gibi saplanmıştı zihnime. Kesin ölmüştü Cem Bey... Allah'ım mahvolmuştum. Aslı'dan uzaklaşıp perişan bir halde Yusuf'a baktığımda gözlerime baktı.

"Kurtuldu şerefsiz!"

Bir anlık şokla kekelemeye başladım.

"Na... Nasıl olur... Ben tam kalbine nişan almıştım."

Yusuf ağız dolusu bir kahkaha patlatıp koltuğa yayıldı. "Keşke topuğuna nişan alsaydın beynini dağıtırdın kesin. Dizinden vurmuşsun adamı Zeynep!"

Aptal gibi yüzüne bakıyordum.

"Yalnız var ya çok takdir ettim seni gözünü bile kırpmadın. Şöyle bir on yıl atış talimi yaparsak bizimle çalışabilirsin, bak söylüyorum."

Sevinçten ne yapacağımı şaşırmış bir halde aval aval yüzüne bakmaya devam ediyordum. Ölmemişti. Şükürler olsun ölmemişti. Ellerimi ağzıma kapatıp şükür dualarını mırıldanırken Emir'le göz göze geldim. Dudağının kenarına minik bir tebessüm yerleşmişti. İki adımda yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına aldığında uçarcasına boynuna sarıldım.

"Yaşıyor," diye kendi kendime mırıldanırken Yusuf konuşmaya devam ediyordu.

"Birlikte o pezevengin kurtulmasını kutlayacaksanız bana müsaade Abi, bu travmayı atlatabileceğimi sanmıyorum."

"Müsaade sizin Yusuf," dedi Emir. "Önümüzdeki üç gün boyunca telefonum çalarsa kafana sıkarım!"

Yusuf ve Aslı gülmeye başladığında geri çekilip Emir'in simsiyah olmuş gözlerine baktım.

"Niye ki?"

İmalı bir şekilde gülümseyip göz kırptı.

"Tatile çıkıyoruz..."

***

Sabaha karşı yola çıkıp, iki buçuk saat süren yolculuğun ardından Uludağ'a gelmiştik. Oldukça popüler, beş yıldızlı bir otelin önünde durduğumuzda son bir saattir olduğu gibi söyleniyordum.

"Emir inanmıyorum sana ya, bu mu tatil anlayışın?"

Oflayarak yüzüme baktı. "Bu mevsimde denize gireme-yeceğimize göre!"

"Ya havuza girerdik. Ben Adanalıyım diyorum sen tutup kayak merkezine getiriyorsun!"

"Hadi Zeynep hadi! Ben öğreteceğim sana merak etme."

Arabadan inip kapıyı kapattığında ben de mecburen dışarı çıktım. Söylene söylene kapıyı kapatırken buz tutan zeminde ayağım kayınca, "Hay ananı..." diye bir küfür savurup son anda arabaya tutundum. "Al işte, daha şimdiden kaymaya başladım, öğretmene gerek kalmadı."

Başını iki yana salladıktan sonra yanıma gelip koluma girdi. "Bak çok eğleneceksin, bugüne kadar kayak yapmadığına pişman olacaksın."

"Ya ya kesin!" diye mırıldanırken otele girmiştik. Emir resepsiyona gidip işlemleri hallederken ben yuvarlak bir kolonun arkasına geçmiş saklanıyordum. Hem kimliğim yoktu hem de aranıyor olma ihtimalim yüksekti. Etrafı kolaçan ettikten sonra otelin büyüklüğü karşısındaki hayretimi bir kenara bırakıp tavandaki desenleri incelemeye başladım. Pastel tonlardaki işlemelerin arasından sızan ışıklar mistik bir atmosfer yaratıyordu. Omzuma dokunan el yüzünden yerimden sıçradığımda Emir şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Hiç, oteli inceliyordum," diye geçiştirip gülümsedim. "Hadi," dedi ve elimi tutup asansöre doğru yürümeye başladı. Asansör beklerken bize refakat eden bellboyun duymayacağı şekilde kulağına doğru uzandım.

"Kimliğim yok, sorun olmadı mı?"

Komik bir şey söylemişim gibi yüzüme baktı. "Sence?"

Aklıma gelen şeyle gözlerim ardına kadar açıldı. "Sakın otel benim deme, düşer bayılırım."

Otel Acun'un, pardon Emir'in olamayacak kadar muhteşemdi. Büyük bir merakla vereceği cevabı beklerken asansöre binmiştik.

"Benim değil ama sahibi çok yakın bir dostum," dedi.

Nedense cevabı beni mutsuz etmişti. Nasıl desem... Heveslenmiştim.

"Üzüldün bakıyorum," dediğinde kendime çeki düzen verdim hemen.

"Yok canım ne üzüleceğim, bana ne? Bir an Acun kadar zengin olabileceğini düşündüm ama neyse ki değilmişsin."

"Neyse ki derken?"

"Yani üçüncü evliliğini yaptı ya o bakımdan şey ettim."

"Ney ettin?"

"Yani adam hem zengin hem sempatik olunca, insan ister istemez şey ediyor."

Kaşları anında çatıldı. Avucundaki elimi sıktığının farkında bile değildi.

"Şey etme Zeynep, bir daha sakın şey etme! Sıkacağım o Acun'un da kafasına o olacak!"

"Of tamam ya, hem soruyorsun hem azarlıyorsun. Ben de çok hevesli değilim seninle konuşmaya."

Emir ölümcül bakışlar atarken neyse ki asansör durmuştu da garibim bellboy altına şey etmeden inmiştik. Odaya girdiğimizde bu defa odanın büyüklüğüyle şaşkına döndüm. Bizim evden büyük olduğu kesindi. Bir yatak odası, bir oturma odası ve kocaman bir terası vardı. Emir bellboyla konuşurken ayakkabılarımı çıkarıp kendimi sırtüstü yatağa bıraktım. Yorgunluktan ölüyordum. Kısa bir an gözlerimi kapatıp dinlenmek için kendime zaman vermiştim ki... Uyumuşum.

Burnumdaki kaşıntıyla saçlarımı yüzümden çekip tekrar yastığa gömüldüm fakat bu defa da boynum kaşınmaya başladı. Saçlarımın uyurken benimle uğraşmak gibi hobileri vardı. Boynumdaki saç tutamını da savurup homurdanırken duyduğum gülme sesiyle tek gözümü araladım. Emir sırıtarak yüzüme bakıyordu.

"Yaşıyor musun?"

Gözlerimi ovuşturup hafifçe doğruldum "Şey... Ben dalmışım."

"Dört saattir uyuyorsun güzelim."

Dirseğini yatağa dayayıp başını da avucuna yaslamış, gülen gözlerle yüzüme bakıyordu. Gözlerim hayretle açılırken, "Şaka yapıyorsun!" dedim fakat bıraksa bir yirmi dört saat daha uyurdum.

"Yine kış uykusuna yattığından şüphelenmeye başlamıştım," dedi keyifli bir tonda.

"Ha ha çok komik!" diyerek gözlerimi devirdim "Yolda durup en azından bir tost alsaydın kan şekerim düşmezdi bu kadar, cimriliğin tuttu yine."

"Kalk hadi kalk, kahvaltı yapalım," dedi yataktan kalkarken. "Sonra da kayak yapacağız, enerji toplaman lazım."

Allah'ım hâlâ kayak diyor ya!

"Emir bak çok ciddiyim ben kayak falan yapamam. Sen git güzel güzel kay, gel. Hem benim duş almam lazım. Kıyafetim de yok, geldik böyle amele gibi."

Ben söylenmeye devam ederken yatağa oturup üzerime doğru eğildi. "Önce duş alalım diyorsun yani? Bana uyar."

Gözlerindeki sapık ifadeyi görünce omzundan ittirip uçarcasına ayağa kalktım. "Neyse ya, üşürüm şimdi ben. Hem çok acıktım, kahvaltı yapalım bir an önce."

Ayakkabılarımı bulup ayağıma geçirdikten sonra Emir'in olduğu tarafa hiç bakmadan hızla banyoya girdim. Buraya banyo demek hakaret sayılırdı ama neyse. Devasa jakuziyi geçtim, tüm aksesuarlar altın kaplamaydı. Elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı elimden geldiğince yatıştırdım ve az önceki konuşma hiç yaşanmamış gibi gülümseyerek dışarı çıktım. Emir kapının hemen yanında beni bekliyordu.

"Hazır mısın?" dediğinde, "Yani," dedim üzerimdeki kıyafetlere burun kıvırarak.

"Ben halledeceğim merak etme," dedi kapıyı açarken. "Önce karnımızı doyuralım da."

Dışarı çıkmak üzere yanından geçtiğim esnada elimi tuttu. Elimi değil kalbimi tutmuştu sanki. Bana her dokunduğunda kalbim hızlanıyor, vücudumu bir ateş basıyordu. İtiraz etmek istiyordum ama istemiyordum da. Hâlâ kırgındım. Yaşadıklarımı, Emir'in bana yaşattıklarını unutmam mümkün değildi. Peki, o zaman burada ne işim vardı? Beynim ve kalbim arasında öyle çetin bir savaş vardı ki, arada ziyan olup gitmezsem iyiydi.

Elim avucunda kaybolurken kendimi ne kadar iyi hissettiğimi fark ettim. Burada olma nedenimi de anlamış oldum böylelikle. Emir bana iyi geliyordu. Ve benim dün gece yaşananlardan sonra iyi olmaya ihtiyacım vardı. Beni çok seviyordu biliyordum ve yaşadığımız onca şeye rağmen bundan bir an bile şüphe etmemiştim. Tamam, belki ilk günler biraz etmiş olabilirdim fakat şu an fazlasıyla emindim. Benim sevgimse kalbime sığmayacak kadar büyüktü ve her zaman olduğu gibi Emir'e karşı beni savunmasız bırakıyordu. Şu an elimin elinde olması beni tüm dertlerimden arındırıyor, nedensizce mutlu ediyordu.

"Zeynep..." diyerek göz hizama eğildiğinde, "Ne oldu?" dedim panik içinde.

"Uçtun yine, ne yemek istersin?"

Işınlanmış mıydık bilmiyorum fakat an itibarıyla yemek salonundaydık. Büyük bir şaşkınlıkla etrafa baktıktan sonra tekrar Emir'e döndüm ve "Bilmem," dedim tereddütle. "Menemen olur herhalde."

Masamıza geçip kahvaltı yapmaya başladığımızda Emir gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu. Sevgiyle, aşkla, şefkatle ve en çok da büyük bir özlemle bakıyordu gözlerime. Gözlerimi kaçırıp bakışlarımı masada gezdirdikten sonra çayımdan bir yudum aldım.

Tedirgin bir şekilde, "Emir," dediğimde dikkatini bana yöneltti. "Çantam, Cem Bey'in evinde kaldı," dedim oflayarak. "Eğer polisler..."

Masanın üzerindeki elimi tutup, "Düşünme sen bunları," dedi güven verircesine. "Her şey yoluna girecek ve o it bir daha senin adını bile ağzına almayacak."

"Lütfen daha fazla uzatma Emir, ben ikinizin arasında kalmaktan çok yoruldum."

Kaşlarını çatıp geriye doğru yaslandı. "Senin yerin benim yanım Zeynep. Şimdi kahvaltını yap ve bu konuyu düşünme artık!"

Daha fazla ısrar etmedim. Uygun bir zamanda konuşmak üzere konuyu kapattım ve sessizce kahvaltımızı yaptık.

Yarım saat sonra kayak pistindeydik. Neyse ki ılık bir hava vardı. Güneş belli aralıklarla bulutların arasından göz kırpıyor, kar soğuğunu nispeten kırıyordu.

Üzerimdeki kayak kıyafetleriyle karda yürümem bile zorken Emir yine kendi bildiğini okuyordu. Kayakları ayağıma geçirip elimi tuttuğunda son bir kez şansımı denedim.

"Kolumu bacağımı kırmamı istemiyorsan vazgeç Emir! Ya bak ben kendimi biliyorum, yaz insanıyım ben. Benim doğduğum yerde güneşe ateş ediyorlar. Kara, soğuğa alışkın değilim ben."

Bir öğretmen edasıyla konuşmaya başladı gıcık. "Öncelikle şunu anla Zeynep ayakta durabilen herkes kayak yapabilir. Bunu ben söylemiyorum uzmanlar söylüyor."

"Tabii tabii," dedim gözlerimi devirirken.

"Dizlerini hafifçe kırıyorsun, ağırlığını öne doğru verip kayıyorsun, bu kadar basit," dedi ikna edici bir tavırla. "Bir de yavaşlamak ya da durmak istediğinde kayakların ön kısmını birleştiriyorsun."

Böyle anlatınca çok kolay görünmüştü gözüme.

"Peki tamam," dedim pes ederek. "Ama sakın bırakma."

"Bırakmam."

Ellerime tutuşturduğu sopaları kara sapladıktan sonra yardım dilenircesine gözlerine baktım. Vazgeçmek için geç değildi. Yardım etmek yerine kolumdaki elini çekti vicdan-

sız. Eğimli bir alanda olduğumuz için de bıraktığı anda kaymaya başladım. "Dizlerini kır," dediğinde çığlık çığlığa bağırıp telaşla kayakların ön tarafını birbirinden uzaklaştırdım. Zeki olmak bunu gerektiriyordu çünkü. Fizik kuralları gereği hızım bir anda arttı ve beş saniye sonra karların içinde debeleniyordum. Kalça kemiğimde ciddi bir kırık ve yan bağlarda kopma teşhisi koyup elimle kalçamı ovaladım. Ayağımdaki lanet şeyler yüzünden uzandığım yerden doğrulamıyordum. Kafamdaki gözlüğü çıkarıp fırlatırken Emir gülerek yanıma geldi. "Zeynep ne yapıyorsun?"

Keyifli hali sinirlerimi tepeme çıkarmaya yetmişti. Ellerimi başımın altına yerleştirip iyice yayıldım.

"Hiç... Güneşleniyorum! Ne yapacağım görmüyor musun halimi? Bırakma dedim sana değil mi? Kaldır hemen beni, havuza gireceğim ben."

Elimden tutup beni kendine doğru çektiğinde oturmayı başarabilmiştim.

"Kayakların ön tarafını birleştir dedim, aç demedim! Kalk hadi bir daha deneyeceğiz."

"Oldu gözlerim doldu!" diye tersledim "Hem kalça kemiğimde kırık var, istesem de kayamam."

Elimden tutup ayağa kalkmama yardım ederken, "Kırık olsa duramazsın," dedi ve sopaları tekrar elime tutuşturdu.

"Bak güzelim dizlerini kırıyorsun ve kendini itiyorsun, bu kadar basit. Hem düşsen de bir şey olmaz eğimli bölgede değiliz."

Bana göre fazlaca eğimli bir bölgedeydik.

Geri zekâlı gibi görünmek istemediğimden tüm konsantrasyonumu ayağımdaki kayaklara verip, "Peki," dedim. "Bu sefer olacak."

"Durmak istediğinde kayakların ön tarafını birleştir."

"Of Emir anladık tamam, moronmuşum gibi aynı şeyleri söyleyip durma!"

Kolumu bırakıp, "Hadi kay o zaman süper zekâ," dedi ve sırtımdan hafifçe ittirdi. Dizlerimi kırıp söylediklerini aynen uyguladım fakat üç saniye sonra yine yerdeydim. Bu defa çapraz bağlarda kopma vardı büyük ihtimalle.

Yine kalkamıyordum ve Emir yine gülerek yanıma geldi. "Zeynep ne yapıyorsun?"

Kaşlarım itinayla çatıldı. "Oradan bakınca ne yapıyor gibi görünüyorum pardon?"

Hey Allah'ım ya, deli çıkmazsam iyiydi bugün!

Uyuz uyuz güldü gıcık.

"Emir beni delirtme!" diye bağırdım. "Kaldır çabuk kalkamıyorum."

İki elimden tutup ayağa kalkmamı sağladı. Hâlâ gülüyordu.

"Çok mu komik?" dedim sinirle. "Sen de annenin karnında öğrenmedin herhalde."

"Beş yaşımdan beri kayıyorum güzelim. Üstelik hocalarım çok yetenekli olduğumu düşünüyorlardı, diğer bütün spor dallarında olduğum gibi."

Yüzüme bakıp kendini beğenmiş bir şekilde güldüğünde gözlerimi devirdim.

"Ya çok büyük marifet! Adana'da kar vardı da ben kaymadım sanki! Hem istesem iki günde öğrenirim ben ama istemiyorum işte."

"Çok mantıklı bence de, boşuna vakit kaybetmeye gerek yok."

Gözlerimi kısıp ellerimi belime koyarak, "Anlamadım mantıklı olan ne?" diye sorduğumda yine gülmeye başladı öküz.

"İnsanın kendini bilmesi de bir erdemdir güzelim. Hadi gidelim sen uyu, ben de biraz takılır gelirim."

İlerlemeye başladığında ufak bir düşme tehlikesi atlatıp kolundan tuttum.

"Bir dakika bir dakika, sen bana beceriksiz mi diyorsun?"

Tek kaşı yukarı doğru kalkarken parmaklarını sakallarında gezdirdi. "Yani! Fiziksel aktiviteler konusunda pek başarılı olduğun söylenemez."

"Mesela?"

"Mesela araba kullanmak, hedefin kalbine sıkıp dizinden vurmak, kayak yapmak benim bildiklerim. Diğerlerini de zamanla keşfedeceğiz artık."

Yeteneksiz olduğuma dair beni manipüle etmesine izin vermeyecektim tabii ki.

"Ha ha komik gerçekten," dedim yersiz bir özgüvenle. "Bunları beni gaza getirmek için söylediğini ikimiz de çok iyi biliyoruz. Üstelik sorun bende değil sende. Sen öğretemiyorsun! İşi bilen bir kayak hocasıyla bir saatte seni geçeceğimden hiç şüphen olmasın."

"Tamam," dedi küstah gülümsemesiyle. "Hemen getiriyorum hocayı."

Bir an telaşa kapılıp çamura yatmayı düşündüm fakat yeterince geri zekâlı durumuna düşmüştüm. Omuzlarımı dikleştirip, "Bekliyorum," dedikten sonra bakışlarımı etrafımızı saran uçsuz bucaksız beyazlığa çevirdim.

Allah'ım ne işim vardı benim burada?

"Yine beceremezsen ne istersem yapacaksın ama..."

"Ne isteyeceksin ki?" diye sordum. Bugüne kadarki en imalı gülüşünü atıp uzaklaştı. Sapık!

Ben moron gibi olduğum yerde dikilirken benim haricimdeki herkes son sürat kayıyordu. Karşı taraftan gelen bir kadın beni görünce yavaşlayıp yanıma geldi. Gözlüğünü çıkarıp, "Bir sorun mu var?" diye sorduğunda zoraki gülümsedim.

"Hayır yok, ben... Eşimi bekliyorum," dedim gayri ihtiyari. Şimdi uzun uzun Emir'in kim olduğunu anlatamazdım. Eski eşimi de diyemeyeceğime göre...

Otuz yaşlarındaki sarışın ve oldukça çekici olduğunu düşündüğüm kadın "Pekâlâ, bana müsaade o halde," dedi gülümseyerek. O esnada Emir de kayak hocasıyla birlikte gelmişti. "Emir Bey!" diye aramıza giren ses, "Ne güzel bir tesadüf böyle," diye devam etti.

Benimle konuşan kısa boylu kadın Emir'i şapur şupur öperken sinirden tırnaklarımı kemirmeye başladım. Sorun kadının güzel olması, sarışın olması ya da Emir'i öpmesi değildi; kadın kayabiliyordu.

Emir, "Merhaba Tuana Hanım," dediğinde gözüm kadındaydı. İsmi de kendi gibi havalıydı.

"Uzun zaman oldu görüşmeyeli," dedi gülümseyerek. "Eşinle de tanıştık bu arada, bir akşam yemek yiyelim sizin için de uygunsa." Bana kısa bir bakış atıp sonra tekrar Emir'e döndü. "Ben sizi tutmayayım, iki gün daha buradayım, bir ara yarışalım." Emir göz ucuyla bana baktıktan sonra, "Memnuniyetle," diye karşılık verdi.

Ve kısa boylu Tuana bana, "Görüşürüz," dedikten sonra kuğu gibi süzülerek uzaklaştı. Of kesin biliyordu boşandığımızı fakat çaktırmamıştı. Bir de asilzadeydi anlaşılan. Ya da yemekte rezil edecekti beni. Bunu sonra düşünecektim zira şu an daha önemli bir problemim vardı. An itibarıyla yapmam gereken; olayı geçiştirmek ve kıskandığımı belli etmemekti.

Ne kadar ezik göründüğümün farkındaydım fakat hislerimi içime gömüp umursamaz maskemi takındım.

"Hadi başlayalım."

Yani ne kadar zor olabilirdi ki?

On dakikalık tanışma ve ufak bir bilgilendirme faslının ardından Emir kenara çekildi. Sigarasını yaktı ve beni izlemeye başladı. İsminin Çağdaş olduğunu öğrendiğim hoca sürekli aynı sözleri tekrarlayarak beni motive etmeye çalışıyordu ancak her denememde yerde yuvarlanmamla sonuçla-

nıyordu. Ve her yuvarlandığımda Emir daha fazla gülüyordu. Bir saatin sonunda artık kolumu kaldıracak mecalim kalmamıştı.

Çağdaş uyuzu yine, "Zeynep Hanım bacaklarınızı çok fazla açıyorsunuz, omuz hizasında..." dediğinde, "Of yeter ya, başka laf bilmiyor musun sen? Olmuyor işte başka yöntem deneyelim," dedim öfkeyle.

"Bilinen başka bir yöntem yok maalesef," dedi usanmış bir şekilde. "Direktiflerimi doğru bir şekilde uygularsanız siz de herkes gibi kayabilirsiniz"

"Ha yani ben yapamıyorum öyle mi?" dedim tüm yüzsüzlüğümle. "Bence siz kendinizi biraz geliştirmeyi deneseniz hiç problem kalmayacak! Ne kadar zor olabilir ki sonuçta?"

"Kesinlikle aynı fikirdeyim, ne kadar zor olabilir ki? Dizlerinizi kırıp ilerleyeceksiniz. Hadi bir daha deneyelim."

Ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı verip ofladıktan sonra kaymaya başladım ve kendi rekorumu kırıp on beş saniye kaydıktan sonra yere kapaklandım. Bu defa kesin kırılmıştı. Üstelik kafamı da çarpmıştım. Sınırlı sayıdaki beyin hücrem de yok olmuştu böylelikle.

Düşmesi neyse de yerden kalkması ölümdü. Kalkamıyordum bir türlü. Çağdaş geri zekâlısı yanıma gelip ayaklarımdaki kayakları çıkardı ve beni kaldırdıktan sonra hızla Emir'in yanına gitti. Yavaş adımlarla arkasından giderken ayağımdaki külçeler yüzünden bacaklarım tutmuyordu artık.

"Yani... Herkes kayacak diye bir kural yok, başka sporlara yönelmesini sağlayabilirsiniz."

Cümlenin sonuna denk gelmiştim fakat duyduklarım bana yetmişti. Beni gömüyordu embesil ve Emir gülmemek için kendini zor tutuyordu. Benim yaklaştığımı görünce adamı postalayıp yanıma geldi.

"Harikaydın bebeğim, sorun bendeymiş gerçekten de."

Elini omzuma atmış, dalga geçerek yüzüme bakıyordu ve benim savunulacak bir tarafım yoktu; tam bir geri zekâlıydım. Üstelik bir saattir karda debelenmekten perişan olmuştum ve laf yetiştirecek mecalim kalmamıştı.

Kollarımı beline dolayıp, "Çok yoruldum" dedim sızlanarak. "Tatile diye getirdin bildiğin nazi kampı çıktı. Her tarafım morardı."

"Bu kadar... Şey olacağını düşünemedim bebeğim, eğleniriz sanmıştım," dedi gülerek.

"Daha ne kadar eğlenebilirsin çok merak ediyorum?" diye isyan ettim. "Ayrıca ne olacağımı düşünemedin onu sonra konuşacağız. Şimdi gidelim ne olur, beyazdan nefret ettim artık yeter!"

Yüzümü göğsüne bastırıp saçlarımdan öptü. Çilem bitmişti sanırım.

Odaya çıkıp hızlı bir şekilde duşa girdikten sonra bir saate yakın sıcak suyun altında kaldım. Emir arada kapıyı tıklatıp, "Yaşıyor musun?" diye espri yapıyordu.

Dolaptaki bornozlardan birini giyip çıktığımda Emir yatağa uzanmıştı. Dikkatli bir şekilde beni incelerken yüzünde yine o değişik ifade vardı. Bakışlarından dolayı kendimi çıplak gibi hissedince gözlerimi kaçırıp odada saçma sapan bir şekilde dolanmaya başladım. Tekrar banyoya mı girsem diye düşünürken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Sesindeki alaycı ifadeyle kafamı çevirdiğimde burnumun dibindeydi. Ne yaptığımı ben de bilmediğim için boş boş yüzüne bakıp, "Hiç," diye saçmaladım. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp usulca yanağımdan öptükten sonra, "Çok güzelsin..." diye fısıldadı. Olan aklım da uçmuştu. İçimde yanan ateş yanaklarımı kırmızıya boyamıştı muhtemelen ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa Emir ne halde olduğumu çok iyi biliyordu. Birazdan olacaklar gözümde canlanmaya

başladığında içimdeki ateş harlanmış, kalbim yine yerinde zıplamaya başlamıştı.

"Valizde kıyafetler var, eksik bir şey varsa söyle aldıralım," dedi.

Gözlerim dudaklarına kilitlenmişken ağzından dökülen sözcükleri idrak etmem biraz zaman almıştı. Söylediklerini birkaç kez içimden tekrar ettikten sonra gözlerine bakmayı akıl edebilmiştim neyse ki! Tabii karşımdaki tam bir çakal olduğu için çoktan rezil olmuştum.

Çenemi iki parmağının arasına alıp, "Ağzını kapat," dedikten sonra kendimi sapıkmışım gibi hissetmemi sağlayan bir gülüş attı ve banyoya doğru yürüdü.

Yaklaşık otuz saniye kadar kapanan kapıya baktıktan sonra nöronlarım görev yerlerine dönmüştü sanırım. Zira yerin dibine girmek istiyordum. Adamın ağzının içine düşmüştüm resmen.

Oflayarak valizin başına geçtiğimde ihtiyacım olan her şey karşımdaydı. Pijama takımı, iç çamaşırları, pantolonlar, kazaklar ve bikini. Valizin başında kırmızı ve siyah renkteki bikinilere bakarken havuza girmeye karar verip kırmızı olanı aceleyle üstüme geçirdim. Üst kısmı biraz küçük gelmişti fakat umursamayıp bornozumu tekrar giydim. Aynı anda Emir de duştan çıkmıştı. Saçlarını havluyla kurularken, "Giyinmemişsin, başka planların var sanırım?" dediğinde, "Yo giyindim," dedim ima ettiği şeyi anlamamış gibi yaparak.

"Yemeğe bornozla mı ineceksin?" diye sordu bu defa.

"Hayır canım, önce havuza girmeyi düşünüyorum."

Elindeki havluyu yatağa fırlatıp iki adımda yanıma geldikten sonra itirazlarıma aldırmadan bornozumun kemerini çözdü ve gördüğü manzarayla gözleri yuvalarından fırladı. Şimdi anlamıştım neden kayak yapmayı tercih ettiğini. Astronot gibi ortalarda dolanıyordum sabahtan beri.

Gözleri siyahın en koyu tonuna dönerken işaret parmağını yüzüme doğru kaldırdı.

"Çıkar hemen, beni katil edip ağzımızın tadını bozma!"

"Kıro musun diye soracağım ama cevap belli maalesef," derken bornozumun kemerini bağlıyordum. Şu andan itibaren tatilin zehir olacağı kesindi.

Kaşları daha da çatıldı. "Senin o bikiniyle bu odadan çıkman gibi bir ihtimal yok Zeynep, boşuna yorma beni. Hazırlan hadi yemeğe iniyoruz!"

Diğer valizden kıyafetlerini alıp tekrar banyoya girerken sözünden çıkmayacağımdan o kadar emindi ki söyleyeceklerimi dinleme gereği bile duymadı. E tabii ben de hızla dışarı çıkıp asansöre bindim ve havuzun olduğu kata indim. Sabahtan beri Emir Bey'in isteği üzerine kırılmadık yerim kalmamıştı, şimdi havuza girmek için ondan izin alacak değildim. Ve tabii masaj yaptırmak için.

Havuzun olduğu alanda, yüzen iki adam ve şezlonglarda koklaşan bir çift dışında kimse yoktu. Aceleyle bornozumu çıkarıp şezlonga bıraktım ve artistik bir hareketle suya atladım. Benim de iyi olduğum fiziksel bir aktivite vardı ve Emir Bey bunu çok yakında görecekti.

Etrafa bakmamaya çalışıp bir süre yüzdükten sonra izleniyormuş hissine kapıldım. Takdir edersiniz ki şaşırmadım. Ama midemin orta yerine bir korku çöreklenmişti. Bu adamın yaydığı enerji bile dehşet saçıyordu. Yüzüne bakmaya gerek yoktu.

Başımı kaldırmadan merdivenlere doğru yöneldiğimde ilk olarak ayakkabıları girdi görüş alanıma. Hemen arkamı dönüp tekrar yüzmeye başladım. Suyun dibine dalmıştım ve mümkün olsa ömrümün sonuna kadar burada kalabilirdim. Bir ara Serenay gibi havuzun dibinde oturmayı düşündüm fakat hemen sonra vazgeçtim. Maazallah ölürdüm falan Emir iyice sinirlenirdi. Suyun altında havuzun öteki

ucuna kadar ilerledikten sonra ciğerlerim yanmaya başladı ince ince. Mecburen kafamı çıkarttım ve havuzun kenarına tutundum.

Nefes alamıyordum fakat şu an sorunum o değildi; birazdan herkese rezil olacaktım. Yine görüş alanıma giren ayakkabılarla bakışırken kaçmaya mecalim kalmadığı için merdivene yöneldim ve basamakları ağır ağır çıktım. O arada bikinimin üst kısmını düzeltmeye çalışıyordum ama pek mümkün olmuyordu. Küçüktü işte.

Son basamağı da çıkıp Emir'le göz göze geldiğimde o kadar hızlı nefes alıyordum ki ciğerlerim sıkışıyordu. Emir beni ayakucumdan başlayıp santim santim inceledikten sonra gözlerimde durdu. Bakışları alev alevdi öfkeden. Gözünü bile kırpmadan beni anlam veremediğim duygulara sürüklerken aramızdaki elektrik saç diplerime kadar ürpermeme neden olmuştu.

Saçlarımdan sular süzülürken bornozuma sarınmak istedim fakat dipsiz bir kuyuyu andıran gözleri hareket etmeme izin vermiyordu. Tek adımda aramızdaki mesafeyi kapattığında nefesimi tutup geriye doğru hamle yaptım ancak kaçmayı başaramadım. Belimden ve ensemden kavrayıp boğuk sesiyle "Adamı hasta etme!" dedikten sonra teklifsizce dudaklarımı esir aldı. Olduğum yere çivilenmiştim.

Ellerimi göğsüne yerleştirip durması için zorladıkça daha büyük bir tutkuyla devam ediyordu öpmeye. Etrafımızda insanlar varken bu şekilde duygularına yenilmesi hiç Emir'e göre bir hareket değildi. Aklını kaçırmıştı sanırım.

Artık nefes alamaz hale geldiğimizde hafifçe geri çekildi ancak ben daha konuşmaya fırsat bulamadan tekrar kapandı dudaklarıma. Son gücümle ittirip "Emir dur, aklını mı kaçırdın?" diye sormayı başardığımda nihayet kendine gelmişti. Kulağıma yaklaşıp, "Evet kaçırdım," dedi. Nefesi boynumu yakmıştı.

"Ya bir dur etrafta insanlar var, rezil oluyoruz!" dedim güçlükle.

Kafamı çevirip etrafa baktığımda havuz bomboştu. E tabii Emir Karadağ otoritesi burada bile kendini belli ediyordu. Tekrar yüzüne baktığımda dudaklarında sinsi bir gülüş belirdi. Belimdeki eli rahat durmuyor, beynime akıl almaz sinyaller gönderiyordu. Ve beynim o sinyallere aldanıp Emir'i öpmemi emrediyordu. Ben de aciz bir kuldum sonuçta. Daha fazla karşı koyamayıp ayakucumda yükseldim ve şimdiye kadarki en tutkulu öpüşmemizi gerçekleştirdik.

Allah'ım bu adam bana ne yapıyor? Sen aklımı koru!

Dakikalar sonra nefes nefese birbirimizden uzaklaştığımızda Emir sırtımı yan taraftaki duvara yaslayıp parmaklarını yüzümde gezdirdi. "Sen ne güzel yüzüyorsun öyle..."

İçimden, bu da sana kapak olsun, diye geçirsem de yaşadığımız anın büyüsünü bozmamak için dilimi tuttum ve "Yaz kızı olduğumu söylemiştim ama sen kıro olduğun için beni karların içine attın," dedim.

Başını yukarı doğru kaldırıp güldükten sonra, "Bugüne kadar gördüğüm en güzel kadın olman benim suçum mu?" dedi. Öylece kalakalmıştım. Parmakları yüzümden aşağıya doğru kayarken, "Gözlerin..." dedi fısıltı halinde. "Dudakların, süt beyazı tenin, öpülesi boynun, incecik bileklerin..."

Parmaklarının dokunduğu yerler cayır cayır yanarken, "Bu kadar yeterli sanırım..." diye kekeledim. Yine en etkileyici gülüşlerinden birini sergiledi ve "En güzellerini sona saklamıştım oysaki..." dedi tutkulu bakışlarıyla.

Yanaklarımı bir ateş basarken sesindeki büyülü ton beni benden almıştı çoktan. Yakınlığımız tehlikeli bir hal almaya başladığından mıdır bilmem, kalbim büyük bir heyecanla çarpıyor, gözlerim dudaklarına kayıyordu.

Emir'in de benden pek farklı olmadığını bildiğim için tüm irademi kullanıp, "Hadi yüzelim," dedim umursamaz

bir şekilde ve elini tutup havuza doğru çekiştirdim. Olduğu yerde durmaya devam edip beni tekrar kendine doğru çekerek kolunu belime doladı.

"Bunu ne kadar çok istediğimden hiç şüphen olmasın ama bugün değil. Şimdi yemek yiyeceğiz ve ardından odamıza çıkıp güzelce dinleneceğiz."

Dinlenmekten kastı uyumaksa eğer teklifi oldukça cazipti. İki gündür doğru düzgün uyumamıştık ve bugün hayatımın en yorucu günlerinden birini geçirmiştim.

"Peki tamam ama bir şartla," dediğimde kaşları yukarı kalktı. "Yarın kıroluk yapmayacaksın."

"Söz veremem," dedikten sonra bornozumu üzerime geçirdi ve konuşmama fırsat vermeden elimden tutup asansöre doğru yöneldi.

Tekrar duş alıp üstümü değiştirdikten sonra birlikte yemek salonuna indik. Her ihtiyacım en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş, valizim özenle hazırlanmıştı. Üzerimdeki mavi elbise de akşam yemeği için oldukça uygundu. Emir de koyu renk kot pantolon üzerine boğazlı siyah bir kazak giymişti. Elimi bir an olsun bırakmıyordu.

Saat dokuza yaklaştığı için salon pek kalabalık değildi. Cam kenarındaki masalardan birine oturduğumuzda garsonlardan biri koşarak yanımıza geldi. Emir bana sormadan ikimiz için de Fiorentina gibi bir şey ve kırmızı şarap istedi. Garson uzaklaşırken, "Ne yiyeceğime de mi sen karar veriyorsun artık?" diye sordum. "Bayılacaksın güven bana," dedi göz kırparak. İtalyan yemeği olduğunu anlamıştım tabii ama döner yemeyi tercih ederdim.

Garson elinde ahşap servis tabaklarıyla geri döndüğünde bildiğimiz bifteğe alengirli bir isim verdiklerini görüp sevinmiştim. Et yiyecektim sonuçta. Tabii bıçağımı daldırıp etin çiğ olduğunu görünce tüm hevesim kaçtı.

"Emir bu pişmemiş," dediğimde gülmeye başladı. Kendi tabağındaki etten bir parça kesip ağzına attı ve "Mükem-

mel," diye mırıldandı. "Önyargılı olma bebeğim, önce tadına bak."

Gözlerimi devirip çiğ etten bir lokma yediğimde bizim oraların yemek kültürüne bir kez daha âşık oldum. İnsanlar eti pişirmekten acizdi. Emir dikkatle vereceğim tepkiyi bekliyordu. Güçlükle yutkundum ve "Mükemmel," dedim sahte bir tebessümle.

Dalga geçtiğimi anladı tabii.

"Sürekli kebap yiyerek yaşayamazsın güzelim."

Of, şimdi bir buçuk Adana olsa ne yerdim ama.

O kadar yorulmuştum ki bir de yemek için Emir'le iddialaşamazdım. Omuz silkip yemeye devam ettim. Salataya ağırlık verip karnımı doyurmaya çalışırken şarap iyi gelmişti neyse ki.

Salon giderek tenhalaşırken Emir'in arkasındaki masalardan birinde sabahki kısa boylu kadını gördüm ve aklıma takılan soruyu sormaya karar verdim.

"Tuana kim?" diye pat diye sorunca Emir gözlerime baktı.

"Şişli'deki kulübün daimî üyelerinden biri, her akşam geliyor diyebilirim."

Tekrar yemeğiyle ilgilenmeye başladığında kafamda yine saçma sapan sahneler canlanıyordu.

"Emir!"

Bıçağını ve çatalını masaya bırakıp, "Sor güzelim!" dedi kinayeli bir tonda. Cesaretim biraz kırılsa da vazgeçmedim, soracaktım. Omuzlarımı dikleştirip derin bir nefes aldıktan sonra kendimi en kötüsüne hazırlayıp bir anda sordum.

"Sen beni aldattın mı?"

Bu soruyu beklemediği açıktı fakat bozuntuya vermedi.

"Aldatmak derken?"

"Yani işte ayrı olduğumuz dönemde, şey yaptın mı?"

"Ne yaptım mı?"

Neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu fakat benimle eğlenmekten zevk alıyordu.

"Emir!" diye çıkıştığımda gülmeye başladı.

"Sorduğun sorunun ne kadar saçma olduğunun farkındasın herhalde."

Oh çok şükür aldatmamıştı. Saçma sapan düşünceler zihnimi terk ediyordu ki "Yani bu durum erkekler için bir ihtiyaç... Nasıl desem yemek yemek, su içmek gibi bir şey..." diye devam etti. Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Ellerim kendiliğinden yumruk halini alırken, "Seni adi pislik" diyerek hızla ayağa kalktım. "Ne diyorsun sen be, ne ihtiyacımdan bahsediyorsun?"

Sesim biraz yüksek çıkmıştı fakat umurumda bile değildi. Yaşadığım hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki.

Emir kaşlarını çatsa da yüzünde keyifli bir ifade vardı. "Zeynep otur yerine!" dedi utanmadan.

"Oldu paşam başka bir emrin var mı? Bir de marifet gibi anlatıyor sapık. Ama bende hata, seni farklı sandım adam yerine koydum ben. Hepiniz aynısınız, İlyas'tan bir farkınız yok."

Sesim biraz daha yükselmiş etrafımızdaki insanların bakışları bize doğru çevrilmişti. Sandalyemi arkaya doğru ittirip gitmek için adımımı attığımda Emir yanıma ışınlanıp kolumdan tuttu. Gözlerinde alevler dans ederken, "İlyas kim?" diye tısladı dişlerinin arasından.

Öküz!

Tek sorunumuz buydu çünkü... İlyas kim?

Tepemin tası iyice attı. Başımı yukarı doğru kaldırıp gözlerinin içine baktım ve "Kimse kim," dedim meydan okurcasına. "Seni ilgilendirmez!"

Parmaklarını koluma bastırıp, "İlyas kim dedim Zeynep delirtme beni!" diye bağırdı. Kolumu çekmeye çalıştım fakat bırakmadı. Gözlerimi sonuna kadar açıp tiksinircesine

gözlerine baktım ve "İlyas şerefsizin önde gideni," dedim öfkeyle. "Sen de bir adım arkasından gidiyorsun!"

Kolumu bırakıp elimden tuttuğu gibi beni sürüklemeye başladı.

"Senin dilin fazla uzamış bakıyorum görmeyeli. Ben göstereceğim sana şimdi İlyas'ı da şerefsizi de!"

"Ya bıraksana beni, gidiyorum ben, bırak dedim!"

Koridora çıktığımızda öyle bir bağırıyordum ki durmak zorunda kaldı. Bileğimi saran parmaklarından kurtulmak için tüm gücümle çırpınıyordum. Ani bir hamleyle sırtımı duvara yaslayıp işaret parmağını yukarı doğru kaldırdı." Son kez soruyorum, İlyas kim?" Gözleri yine yakıp yıkıyordu baktığı yeri.

Öfkesi karşısında içimde oluşan gülme isteğini bastırmaya çalışarak omzundan ittirdim.

"Yemin ederim manyaksın! Kendin Dilek Hanımlarla her haltı yemişsin, sonra İlyas kim? Çok merak ettiysen söyleyeyim madem, İlyas benim ilk aşkım."

Yalan değildi sonuçta âşıktım bir zamanlar. Tabii neden bahsettiğimi anlamıştı çakal. Yüzü anında yumuşarken parmağını indirip, "Kadir Abi'ye de sık diyorsun ama o iş yaş," dedi keyifle. "Büyüğümüz olur kendisi, saygımız sonsuz."

"Belli belli izinden gidiyorsun!" diye çıkıştıktan sonra parmağımı göğsüne bastırdım.

"Bana bak Emir hiç konuyu saptırma! Yaptığın her şeyi affedebilirim fakat başka bir kadını asla!"

Hatalarını affetmekle ilgili tüm düşüncelerim anında yön değiştirirken gözlerimi gözlerine dikmiş ateş ediyordum adeta. Benim öfkeme inat Emir, abartıyorsun, dercesine gözlerime bakıyordu. Yüzsüzce baktı baktı baktı ve beş saniye sonra bacaklarımdan tutup beni omzuna attı. Neye uğradığımı şaşırmış, iyice delirmiştim. Baş aşağı sallanmaya başladığım için sanırım kan beynime sıçramıştı.

"Bırak beni pis sapık! Bir de normal bir şeymiş gibi anlatıyor, ahlaksız! Defol git kiminle şey yaptıysan onunla uğraş, geri zekâlı moron..."

Emir'in omzundan baş aşağı sallanırken bir taraftan sırtına vuruyor bir taraftan da deli gibi bağırıyordum. Her şey bitmişti artık. Ben hayatımın en zor günlerini yaşarken paşamız başka kadınların koynuna giriyor ve benden bunu kabul etmemi bekliyordu. Avucunu yalardı.

Odanın kapısını kapatıp beni yatağa attığında hızla doğrulup ayağa kalktım. Öfkeden deliye dönmüştüm. Emir'in yüzünde ise yine aynı ifade vardı. Yaptığı çok normalmiş de, ben abartıyormuşum gibi bakıyordu.

Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı. Yatakla Emir arasında sıkışmıştım. Ne geri gidebiliyordum ne de ileri. Uzaklaşması için omzundan ittirdiğimde iyice yaklaşıp, "Sen bana şerefsiz mi dedin az önce?" dedi tehditkâr bir tınıda.

Ne kadar ciddi görünmeye çalışsa da öfkeli olmadığını görebiliyordum. Öfkelendiği zaman nasıl baktığını çok iyi biliyordum çünkü. Sakinliğinin sebebi de yüzde yüz ihtimalle suçluluk psikolojisiydi.

"Evet dedim!" diye meydan okuduğumda hafifçe gülümsedi.

"O dilini kopartırım senin!"

Ellerimi göğsüne yerleştirip tüm gücümle ittirdim, "Ya sen ne yüzsüz, ne utanmaz bir adamsın! Hem beni aldatıyorsun hem de karşıma geçmiş gülüyorsun. Bitti artık tamam mı? Bundan sonra yüzümü bile göremeyeceksin! Aşkımdan ölsem de affetmeyeceğim seni!"

Gülüşü yüzüne yayılırken bileklerimden tutup, "Seni aldatmadım..." dedi yüzsüzce. "Boşanmıştık!"

Yüzündeki ifadeye mi, söylediği sözlere mi daha çok kızdım bilmiyorum fakat çıldırmıştım resmen. Ben çırpındıkça bileklerimi daha sıkı tutuyor, iyice keyifleniyordu.

"Ya bıraksana beni, geri zekâlı, pis sapık..." diye bağırdığımda kaşlarını çatıp kulağıma doğru yanaştı. "Keserim o dilini düzgün konuş!"

Ben uzaklaşmaya çalışınca ellerimi belimde birleştirip tek eliyle bileklerimden tuttu. Gözlerinde anlam veremediğim bir rahatlık vardı ve bu, daha çok sinirlenmeme neden oluyordu. Üstelik ben sinirlendikçe o daha çok keyifleniyordu.

Belimdeki baskısını arttırıp parmaklarının tersini yüzümde gezdirdi "Öfkelenince ne kadar seksi olduğunu söylemiştim değil mi?"

Yüzüme vuran nefesi alıcılarımın ayarlarıyla oynuyordu. Etkilenmemek için insanüstü bir çaba sarf ediyor fakat başaramıyordum. Bu kadar öfkeliyken beni bu şekilde etki altına almasından nefret ediyordum. Bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu fakat ona da izin vermiyordu.

Son bir gayretle, "Emir seni öldürürüm" diye bağırdım. "Yemin ederim öldürürüm seni, beni delirtme!"

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp, "Kalbime mi sıkacaksın?" diye sordu. Yüzünde oluşan sinir bozucu ifade beynini dağıtma isteği uyandırıyordu içimde. "Alıştın bakıyorum," dedi aynı alaycı tavırla.

Beni uyuz etmek için yapıyordu biliyordum fakat yine de çıldırıyordum.

Dişlerimin arasından, "Emir!" diye bağırırken bacağına bir tekme savurdum. Kaşı bile oynamadı öküzün.

"Efendim güzelim," diye de mırıldandı bir de. Çok fenaydım.

"Önce ellerimi bırak..." dedim öfkeyle. "Hemen!"

"Sonra?"

"Ya bırak dedim, bırak bırak!"

"Benim daha iyi bir fikrim var..." dediğinde gözbebeklerinde yanıp sönen kıvılcımlar fikrinin ne olduğunu açıkça ortaya seriyordu. "Seni öpsem mesela?" diye dile getirdi yine de fikrini.

Yüzüme doğru eğilip dudaklarıma ramak kala durduğunda kalbim yine beynimle savaş vermeye başlamıştı. Fakat bu defa kalbime yenilmeyecek kadar kararlıydım. Başka bir, ya da daha fazla, kadınla birlikte olmasını kabul edecek kadar gurursuz değildim.

"Git oynaştığın kadınları öp!" diyerek geri çekildiğimde sesli bir şekilde güldü. "Öperim bak!"

"Emir çok ciddiyim bırak beni, bu konuda taviz vereceğimi düşünüyorsan çok yanılıyorsun," dedim kati bir tonda. "Ben senin yokluğunda her gece ölmek için dua ederken, sen başka kadınlarla birlikte olabiliyorsan ortada benim düşündüğüm kadar büyük bir aşk yok demek ki. Senin hakkında ciddi yanılmışım."

Bileklerimi sıkan eli gevşerken alnını alnıma dayayıp derin bir nefes verdi. Avuçları yanaklarımda yerini aldı sonra. "Aldatmadım," dedi son derece ciddi bir şekilde. "Seni sevdiğimi anladığım günden bu yana başka bir kadına dokunmadım ben Zeynep."

Tarifi imkânsız bir mutluluk peyda olmuştu içimde. O mutluluğa aldanıp da hayal kırıklığına uğramamak için, "Yalan söylüyorsun," dedim omuz silkerek.

Başını sağa sola salladı. "Söylemiyorum." İnanmak için geberiyordum.

"Ama sen dedin, ihtiyaç dedin, normal dedin."

"Sen o haldeyken, ben kahrımdan ölüyorken, değil başka bir kadına dokunmak, bakmadım bile, bakamadım. Baktığım her yerde senin güzel yüzünü görürken, sana yaşattıklarımın vicdan azabıyla yanıp kavrulurken seni aldatacağımı nasıl düşünebilirsin Zeynep?"

İnanmıştım...

Bu kadar basitti işte. Ama elimde değildi. Sözleri değil gözleri, bakışları, dürüstlüğüydü beni ele geçiren.

Umutla gözlerine bakarken, "Gerçekten mi?" diye sordum. "Gerçekten," dedi gülümseyerek.

Öyle bir güldü ki, tüm yaşadıklarımızı bir kenara bırakıp kollarımı beline doladım. Evet, hâlâ kırgındım, hatta kızgındım fakat ne kadar inkâr etmeye çalışsam da çok özlemiştim. Başımı göğsüne yaslayıp kokusunu içime çekerken yine aidiyet duygusuyla sarmalanmıştı ruhum.

"Seni hâlâ seviyor olmam ne kadar tuhaf," diye mırıldandığımda kollarını bedenime sımsıkı sarıp başıma küçük bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum bebeğim."

"Beni aldatırsan seni asla affetmem biliyorsun değil mi?"

"Seni asla aldatmam güzelim. Bunu bil ve o ihtimali bir daha aklının ucundan dahi geçirme. Anlaştık mı?"

Geri çekilip gözlerime baktı. "Anlaştık," dedim gülümseyerek fakat bakışları gölgelenmişti sanki.

"Şimdi ben sana bir soru soracağım Zeynep," dedi tereddütle. Ciddiyeti beni huzursuz etmeye yetmişti. Meraklı gözlerle yüzüne bakıyordum. "Neden vurdun Cem'i?" diye sordu.

Şu an en son konuşmak istediğim konu buydu fakat bir şekilde cevap vermek zorundaydım. Dün gece yaşananlar gözümün önünde canlanınca hafifçe yutkunup bakışlarımı yerde bir noktaya sabitledim. "Seni öldüreceklerdi."

Parmağıyla çenemden tutup başımı yukarı doğru kaldırdı. Gözleri iyice kararmıştı.

"Seni tetiği çekme noktasına getiren neydi Zeynep? Sen o iti vurmasan da ben kurtulabilirdim, neden hiç düşünmeden ateş ettin? Neden o eve gittin, ne dedi o şerefsiz sana?"

"Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum Emir, lütfen..."

Uzaklaşmak için yana doğru bir adım attığımda kolumdan tutup gözlerime baktı. "Konuşacağız! Neler olduğunu bana eksiksiz anlatacaksın!"

"Emir lütfen..."

Sesim titreyince kaşları iyice çatıldı. Kolumu biraz daha sıkarak, "Anlat!" dedi dişlerinin arasından. Eğer Cem

Bey'in beni ne şekilde tehdit ettiğini söylersem delirecekti muhtemelen ve yakıp yıkacaktı her şeyi. Söyleyemezdim.

"Seni öldürecekti, bunu açık açık söyledi ve ben de seni kaybetmeyi göze alamadım," dedim makul bir tonda.

Keskin bakışlarını gözlerime sabitledi. "Beni öldürmemek için senden ne istedi?"

Çok mu zekiydi bu adam yoksa ben mi geri zekâlıydım bilmiyorum fakat yalan söyleyerek bu işten sıyrılmam imkânsız gibi görünüyordu. Birincisi ben çok kötü bir yalancıydım, ikincisi Emir beni benden daha iyi tanıyordu.

"Bir şey istemedi, sadece öldüreceğini söyledi," dedim kayıtsız bir tavırla. Şakağında atan damar ne kadar sinirlendiğini ortaya seriyordu. Çene kemikleri belirginleşmiş, parmakları kolumu mengene gibi sarmıştı.

Kolumdaki baskısı anbean artarken, "Bana yalan söyleme!" diye kükredi. Gözleri gözlerime kilitlenmiş, sesi duvarlarda yankılanmıştı. Beklemediğim çıkışı karşısında yerimden sıçradım. Gözü dönmüş hali bir adım geri çekilmeme sebep olurken, "Bağırma," dedim sessizce. Bu konu benim için çok hassas bir konuydu. O tetiği çektiğimi düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Kolumu bırakıp iki elini birden havaya kaldırdıktan sonra sakin görünmeye çalışarak tekrar sordu.

"Tamam bağırmıyorum. Söyle çabuk, ne istedi senden?"

Gözlerinde asla vazgeçmeyeceğinin sinyallerini gördüğüm anda söylemeye karar verdim. Sonuçta çok da kötü bir şey değildi istediği. Kendince Emir'den intikam almayı planlıyordu ve bunu benim üzerimden yapabileceğinin farkındaydı.

"Zeynep beni daha fazla sinirlendirme, söyle hemen!" diye bağıran Emir'in sesiyle bir kez daha yerimden sıçradım. Yatağa oturup yüzüne bakmadan anlatmaya başladım sonra.

"Konuşmak istediğini söyleyince kabul ettim çünkü senin gemini onun yaktığını düşünmemiştim. Evine gittiğimde senin yaptıklarının bir bedeli olması gerektiğini ve seni öldüreceğini söyledi."

"Sonra?"

"Ama ben holdingde çalışmaya devam edersem bunu yapmayacağını söyledi."

"Yüzüme bak Zeynep!"

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, "Benim buna izin vereceğimi düşünecek kadar aptal mı o it?" dedi öfkeyle.

"Seni, onun tarafında olduğuma ikna edecekmişim," dedim içime kaçan sesimle.

"Ben onun yedi sülalesini ikna edeyim de görsün gününü pezevenk!" dedi öfkeyle.

Burun kemerini iki parmağının arasına alıp gözlerini kapattığında ayağa kalkıp yanına gittim. Şu an ne kadar sinirli olduğunu çok iyi biliyordum ancak bu konunun daha fazla uzamasına izin vermeyecektim. Kollarından tutup, "Emir," dediğimde derin bir nefes verip yüzüme baktı. "Anlattığıma pişman etme ne olur. Ben artık huzur istiyorum, lütfen daha fazla uzatma."

Çok tuhaf bir şey söylemişim gibi gözlerini kısıp yüzüme baktı. "Sana yaptıkları yanına mı kalacak? Sen katil oluyordun Zeynep... O it yüzünden katil oluyordun. Eğer ölseydi bunun altından kalkabilir miydin? Kalkabilir miydik söyle bana?"

Söyledikleri ne kadar doğru da olsa şu an için bunun bir önemi yoktu, ölmemişti. Ellerini tutup simsiyah olmuş gözlerine bakarak, imkânsız olduğunu bile bile ikna etmeye çalıştım onu.

"Emir ben seni kaybetme korkusunu bir kez yaşadım, aklımı kaybediyordum. Biz ayrı da olsak, senden nefret de etsem bir yerlerde senin var olduğunu, nefes aldığını bilme-

den yaşayamam ben. Eğer beni seviyorsan, benim iyi olmamı istiyorsan bu savaşa bir son ver, sana bir şey olursa..."

Ben de ölürdüm...

Neden bilmiyorum bunu sesli olarak dile getirmekten kaçınmıştım. Birine böyle körü körüne bağlanmak hiç de normal bir davranış değildi biliyordum fakat Emir olmadan her şey çok zordu, tatsızdı, renksizdi, eksikti. Yanımda olduğunda kalbim daha hızlı çarpıyor, bakışları dünyanın en özel kadınıymışım gibi hissettiriyordu. En zor anlarımda yanımda o olsun istiyordum, hiçbir şey yapmasa da sadece sarılsın istiyordum. Beni benden daha çok düşünüyordu bundan emindim. Hayatım boyunca ilk defa kendimi teslim edebildiğim, sorumluluklarımı sırtına yükleyebildiğim biri vardı yanımda. Aylardır yokluğuyla savaşırken, yaptığı hatayı sürekli tekrar edip aşkını kalbimden sökmeye çalışırken bile bir tarafım hep, gitmesin, diyordu. Beni sevsin, bensiz yapamasın, yine yanımda yöremde olsun istiyordum.

Öfkesi gözle görülür şekilde yok olurken yerini sevgi dolu bakışlarına bıraktı. Avuçlarının içine aldığı ellerimi sıkı sıkı tutarken alnını alnıma dayayıp gülümsedi.

"Seni hak edecek ne yaptım çok merak ediyorum? Sana baktıkça kendimden korkuyorum Zeynep. Senin için her şeyi yaparım; yakarım, yıkarım, ölürüm, öldürürüm. Şu saatten sonra hayatta tek amacım var, o da seni mutlu etmek. Çektiğin acıları unutturup güzel gözlerinin mutlulukla ışıldadığını görmek... Ve bunu yapabilmek için senden tek bir şey istiyorum; kararlarıma saygı duymanı. Ve tabii o küçük burnunu her şeye sokmamanı."

İstediği beni eve kapatıp güvenliğimi sağlamaktı fakat bunu dolaylı yoldan dile getiriyordu. Gözlerimi kısıp ellerimi belime koyarken, "Kavga mı istiyorsun?" dedim sert bir şekilde.

"Çok ciddiyim Zeynep, seni koruyabilmem için bana yardım etmek zorundasın."

Yine başlıyorduk işte. Söylediklerinde haklılık payı vardı elbette. Birlikte olmaya başladığımız günden bu yana başımdan bela eksik olmamıştı. Dertsiz, tasasız huzurlu bir hayat sürmek bizim için imkânsızdı. Bunu en mutlu günlerimde, acı bir şekilde tecrübe etmiş ve artık böyle bir şeyi hayal etmeyecek kadar akıllanmıştım. Ellerim aşağı doğru düşerken aynı anda omuzlarım da düştü. O lanet gecenin çığlıkları zihnime üşüşmüştü yine. "Kim vurdu seni?" diye sordum hiç düşünmeden. Gri bir bulut kümesi geçti bakışlarından. "Onlarca masum insanın günahına giren, Mert'in, bebeğimin katili kim Emir?" dedim yaşlı gözlerle.

Yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına aldıktan sonra, "Kim olduğunun bir önemi yok Zeynep," dedi güven veren sesiyle. "Bunları düşünüp kendini üzmeni istemiyorum. Sadece bana güven ve yardımcı ol. Bundan sonra önceliğimiz senin güvenliğin. Özellikle şu Cem olayını çözmeden benim yanımdan bir an olsun ayrılmayacaksın."

Bizi bekleyen zor günleri düşününce moralim bozulmuştu. Konuyu açan ben değilmişim gibi, "Bunları sonra konuşsak," dedim oflayarak. "Tatile diye getirdin yine açım, yine uykusuzum. Bir de sorguya çekiyorsun. Ölüyorum yorgunluktan görmüyor musun?"

Hafifçe gülümsedikten sonra dudaklarıma küçük bir buse kondurup geri çekildi.

"Pekâlâ, şimdilik bu konuyu kapatıyorum ama kurtulamazsın. Söylediklerim harfiyen yerine getirilecek. Şimdi söyle bakalım ne yemek istiyorsun?"

Kısa bir süre düşündükten sonra, "Hamburger süper olur" dedim. Emir telefona uzandığında valizden bir pijama takımı alıp banyoya girdim. Pembe takımı giyip odaya döndüğümde Emir, Yusuf'la konuşuyordu. Harap ve bitap bir halde kendimi yatağa bırakıyordum ki kapı çaldı. Oflayarak kapıya yöneldim fakat Emir panik içinde telefonu kapatıp kolumu tuttu. "Ben bakarım." Belinden silahını

çıkarıp kapıyı hafifçe araladı sonra. Gelen oda servisiydi fakat Emir'in tavrı haberlerin pek de iyi olmadığını alenen gösteriyordu. Araladığı kapıdan tepsiyi alıp yanıma geldiğinde gülüyordu ancak bunu beni rahatlatmak için yaptığını çok iyi biliyordum. Yatağa oturup sırtımı başlığa yasladıktan sonra uzattığı tepsiyi aldım. "Neler oluyor Emir?" dedim tedirgin bir tavırla, "Bir sorun mu var?"

Tabaktan aldığı patatesi dudaklarımın arasına bırakırken, "Sadece tedbir" dedi gülerek. "Hadi ye, yarın için enerji toplaman lazım. Malum karda yuvarlanacaksın."

Gözlerimi devirip hamburgerimden bir ısırık aldım ve "Hayal kur!" dedim sinirli bir şekilde. "Bugün yaşadıklarımdan sonra hiçbir güç bana o kayakları giydiremez."

Yüzüne bakmasam da omuzlarının sarsılmasından güldüğünü anlayabiliyordum.

"Peki, o halde ben de kendime başka arkadaş bulurum," dedi gıcık. "İstemiyorsun madem..."

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Süper olur, ben havuzda yüzerken sıkılmamış olursun böylece."

"Kafama sık diyorsun yani?"

"Bir ben kalmıştım, bana da sık tam olsun," dedim sinirle.

Geriye doğru yaslanıp sırtını başlığa yasladı. "O bikiniyi rüyanda giyersin ancak."

Yine gözlerimi devirip, "Çok merak ediyorum bu şehirli erkek havalarının altında yatan kıroyu saklamak zor olmuyor mu?" dediğimde itirazlarıma aldırmadan elimdeki tepsiyi komodine bıraktı. Üzerime doğru eğilip sırtımı yatakla buluştururken küstah bir tebessüm hâkimdi bakışlarında. "O kıronun sana neler yapacağını biliyorsun değil mi?"

Biliyordum tabii ama buna izin veremezdim. Gözleri gözlerimin ta içine bakarken omuzlarından ittirip, "Olmaz," dedim telaşla. "Yani şey evlenmeden olmaz."

Gülüşü yüzüne yayıldı. "Ne olmaz?" dedi kulağıma doğru eğilip. Pislik. Üzerimde yarattığı etkiyi çok iyi biliyordu ve benimle uğraşmaktan zevk alıyordu. Ben cevap vermeyince, "Evlendik ya," dedi nefesi yüzümü yalarken.

Bir an boş bulunup, "Evet evlendik ve sonra sen beni terk ettin!" dedim. Yüzü bir anda allak bullak olurken geri çekilip yüzüme bakmadan yataktan kalktı. Söylemesem iyiydi ama dilimin pek ayarı olmadığı da malumdu. Ağzımdan çıkmıştı bir kere.

Tek kelime etmeden sigarasını alıp terasa çıktığında arkasından bakakalmıştım. Pişman olduğunu her seferinde dile getiriyor, daha da önemlisi hissettiriyordu ancak kırgınlığım o kadar büyüktü ki yaşadıklarımı unutmam mümkün olmuyordu. Bir süre odaya dönmesini bekledikten sonra tahmin ettiğimden daha fazla bozulduğunu anladım ve ayakkabılarımı giyip terasa çıktım. Köşedeki korkuluklara yaslanmış sigara içiyor, geldiğimi fark ettiği halde dönüp bakmıyordu. Yüzüme vuran soğukla irkilsem de adımlarımı hızlandırıp yanına gittim ve aynı şekilde korkuluklara yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

Öylece duruyor, tek kelime etmeden gecenin üzerine serilen beyaz örtüyü izliyorduk. Sigarasından son bir nefes çekip izmariti aşağıya fırlatmasını izledikten sonra başımı omzuna yaslayıp, "Kızdın mı?" diye sordum.

"Kızmadım," derken sesi son derece sakin fakat yorgun çıkmıştı.

Soğuktan dolayı ellerim buz kesmişti ama umurumda değildi, üzülmesini istemiyordum. Üstelik ısrarla yüzüme bakmıyordu ve ben, bana böyle uzak davranmasına kesinlikle katlanamıyordum.

"Öyle söylemek istemedim," diye mırıldandığımda derin bir nefes verip, "Ne desen haklısın," dedi. Sesindeki çaresizliğe alışkın değildim. Bu yorgun tavrı kendimi daha kötü hissetmeme neden olmuştu. Emir'in kendine özgü dimdik

bir duruşu, kurşungeçirmez bir havası vardı ve ne yaşarsa yaşasın bu duruşundan asla taviz vermiyordu. Ona güvenmemdeki en büyük etken buydu belki de. Benim aksime en zor anlarda bile soğukkanlı tavrını korumayı başarıyor, bu da her zorluğun üstesinden gelebileceği imajını çiziyordu. Hatta buna inandırıyordu.

Fakat şu anki duruşu, ses tonu, hali, tavrı her zamankinden çok farklıydı. İlk defa bu şekilde alınganlık yapıyordu. Normal şartlarda ya sinirlenir, bağırır, çağırır ya da benimle dalga geçerek konuyu başka tarafa çekerdi ancak şu an gerçekten üzgün görünüyordu.

Emir Karadağ ilk defa kendini suçluyordu ve görünen o ki bununla baş etmenin yolunu bilmiyordu.

Kollarımı beline dolayıp sıcağına sokulduğumda tepki vermedi önce. Bu soğukta üstündeki kazakla nasıl üşümüyordu bilmiyorum fakat ben donmak üzereydim. Titrediğimi fark edince kolunu omzuma atıp elini kolumda gezdirdi.

"Uyu hadi Zeynep, fazlasıyla yoruldun bugün."

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözleri uzaklardaydı yine. "Sensiz uyuyamıyorum," dediğimde gözlerime baktı. "Senin bizde kaldığın gece aylardır ilk defa deliksiz bir uyku çektim," diye devam ettim. "Ve bu sabah başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım. Sensiz geçirdiğim geceler o kadar uzundu ki, sayısını bilmeden içtiğim uyku hapları sayesinde birkaç saat uyuyup sonrasında mide ve baş ağrılarıyla kıvranıyordum. Çok zordu Emir, tahmin edemeyeceğin kadar zordu."

Elimi sakallarında gezdirirken elem yüklü gözlerine baktım. "Bana kızma ne olur, biraz zaman ver sadece. Seni üzmek istemiyorum, yanımda ol istiyorum ancak ruhumda açılan yaralar o kadar derin ki, nasıl kapanır, kapanır mı bilmiyorum. İnan bana bunu her şeyden çok istiyorum, yardım et ne olur."

Yüzündeki elimi tutup avucumu dudaklarına bastırdıktan sonra diğer eliyle yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına iliştirdi. Bakışları sıcacık, sevgi doluydu. "Canımsın sen benim, her şeyimsin," dedi bedenimi kollarının arasına hapsederken. "Kapanacak o yaralar, söz veriyorum."

Birlikte odaya girdiğimizde soğuktan uyuşmuştum resmen. Bir taraftan ellerimi ovuştururken koşarak yatağın üstüne atladım ve yorganı kafama kadar çektim. Emir gülerek banyoya girdikten sonra üzerinde gri eşofman altı ve siyah bir tişörtle yanıma geldi. Yatağa uzanıp başımı göğsüne yaslamam için kolunu kaldırdığında usulca koynuna sokulup tanıdık kokusunu içime çektim ve huzurla gözlerimi kapattım. İçinde bulunduğumuz an benim için paha biçilmezdi. Nasıl oluyordu bilmiyorum fakat yaşadığım hiçbir an Emir'le böyle yan yana, nefes nefese olduğumuz anların tadını vermiyordu.

Yüzümü boynuna gizleyip ufak bir öpücük bıraktığımda huzursuzca kıpırdandı. "Şansını zorlama güzelim. Sabrımın sınırlarının pek sağlam olmadığını çok iyi biliyorsun."

Bu konuda beni asla üzmeyeceğini, zorlamayacağını çok iyi bildiğim için boynuna iyice sokulup tekrar öptüm ancak yanılmıştım galiba. Anında doğrulup üzerime doğru eğildiğinde başım yastığa gömülmüştü. Gözleri yüzümde ağır ağır gezindikten sonra gözlerime bakıp, "Evlilik saçmalığı umurumda bile değil Zeynep," dedi kararlı bir tonda. "Sadece beni tam olarak affettiğinden emin olmak istiyorum. Fakat o süre zarfında beni kararımdan döndürecek herhangi bir girişimde bulunursan affetmem." Tek kaşı tehditkâr bir şekilde havaya kalktı. "Anlaşıldı mı?"

Gözlerimle onayladığımda, "Uyu şimdi!" dedi ve sırt üstü uzanıp tekrar göğsüne yatmamı sağladı. Hasret kaldığım kokusunda huzurlu bir uykuya teslim olurken yüzümde aptal bir gülümseme vardı.

Sabah güçlükle gözlerimi araladığımda yüz üstü, saçma sapan bir şekilde yatıyordum. Gece kollarımın ve bacaklarımın üstünden kamyon geçmişti muhtemelen zira kıpırdayamıyordum. Doğrulmaya çalıştığımda dudaklarımın arasından bir inilti yükseldi. Emir'i görme umuduyla yatağın diğer tarafına baktım ancak yoktu. Yastığın üzerindeki notu fark ettim o an. Kâğıdı elime alırken başım tekrar yastığa düşmüştü ancak notu okuduğumda elektrik çarpmış gibi ayağa fırladım.

"Öğlene kadar bekledim ama belli ki uyanmaya niyetin yok bebeğim. Olur da gözlerini açarsan merak etme, biraz kayıp geliyorum. Ben gelene kadar sakın odadan çıkma!"

Of Allah'ım ya, kaç saattir uyuyordum kim bilir? Emir ne zaman gitmişti, kiminle kayıyordu? Ay kesin dün gece şey olmadı diye aklı bulanmıştı. Erkekti sonuçta, şimdi Tuana'nın odasında bu ikisi...

Ellerim dehşetle ağzıma giderken zihnimde canlanan +18 görüntülerle çılgına dönmüştüm. Hemen banyoya girip elimi yüzümü yıkadıktan sonra tekrar odaya döndüm ve üstümü değiştirdim. Valizi kim hazırlamışsa alnından öpüyordum bu arada, kendim hazırlasam bu kadar işlevsel olmazdı.

Bir taraftan saçlarımı düzeltmeye çalışırken kapıyı açıp odadan çıktım. Emir'i o kısa boylu kadınla basmaya o kadar konsantre olmuştum ki tam kapının önünde bir adamla çarpıştım. "Pardon," deyip yoluma devam ediyordum ki duyduğum sesle olduğum yere çakıldım.

"Zeynep Karaca?"

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Kısa bir an koşup buradan uzaklaşmayı düşündüm fakat yakalanma ihtimalim yüzde bir milyon falandı. Üstelik iki kişilerdi. Kafamı çevirip az önce çarptığım adama baktığımda aradığı kişiyi bulduğunu anlamıştı muhtemelen. Yanındaki uzun boylu adam bir adım öne çıkarken iç cebinden cüzdanını çıkarıp yüzüme doğru tuttu.

"Hakkınızda şikâyet var, bizimle gelmeniz gerekiyor."

Hayretle karşımda duran adama bakarken yaşadığım duyguları adlandırmam mümkün değildi. Dünya başıma yıkılmıştı sanki. Cem Bey'in bunca zamandır sergilediği tavırları sebebiyle beni ihbar edeceğini aklımın ucundan dahi geçirmemiştim.

Emir'i görme umuduyla gözlerimi boş koridorda gezdirirken bir taraftan da yaşadığım şaşkınlığı üzerimden atmaya çalışıyordum. Soğukkanlı olmak zorundaydım. Paniğe kapılmak şu an için yapacağım en aptalca şey olurdu.

Adamlardan biri, "Gidelim lütfen," diyerek asansörü gösterdiğinde derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştım. "Bakın bir yanlış anlaşılma var sanırım..."

Cümlemi tamamlamama fırsat vermeden koluma giren iki adamın arasında sürükleniyordum adeta.

"Bırakın ne yapıyorsunuz? Bu şekilde götürmezsiniz beni," diye itiraz ettim fakat çoktan asansöre binmiştik. Sesimi herhangi birine duyurabilmek umuduyla biraz daha yüksek sesle, "Bu yaptığınız saçmalık, bırakın kolumu!" diye bağırdım. Yazık ki nafile bir çabaydı. Asansör hareket etmiş ve zemin katın iki kat aşağısındaki otoparkta durmuştu. Yaşadığım şaşkınlık yerini korkuya bırakırken odadan çıktığım için kendime, beni yalnız bıraktığı içinse Emir'e kızıyordum. Adamlar sert bir şekilde kollarımdan çekiştirip beni siyah bir minibüse bindirdiklerinde gözlerim dehşetle açıldı.

Cem Bey...

Başım eğik bir vaziyette minibüsün içinde ayakta durmaya çalışıyordum ki sürgülü kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Cem Bey oturduğu koltukta son derece sert bir ifadeyle yüzüme bakıyor, kalbim kulaklarımda atıyordu. "Merhaba Zeynep," dediğinde güçlükle yutkundum. Takım elbisesinin içinde oldukça sağlıklı görünüyordu ve bu içten içe kendimi iyi hissetmeme neden olmuştu.

Korktuğumu belli etmemeye çalışarak, "Ne işiniz var burada?" diye sorduğumda, "Otur," dedi karşısındaki koltuğu göstererek. Neden bilmiyorum emrine itaat edip koltuğa oturdum ve Emir'in bir an önce yokluğumu fark etmesi için dua etmeye başladım. Minibüs hareket etmemişti henüz ve bu iyiye işaret gibi görünüyordu. Yine de içinde bulunduğum durum nedeniyle çok fazla umutlanamıyordum. Cem Bey'in bakışları eskiye nazaran daha da donuklaşmıştı sanki. İnsani tüm duygularından arınmış gibiydi.

Tabii bu duruma gelmesinde bir hafta içinde iki kez vurulmasının etkisi göz ardı edilemezdi.

Yan tarafında duran diz üstü bilgisayarı alıp ekranı bana doğru çevirdiğinde ne istediğini anlamaya çalışıyordum hâlâ. Belli ki niyeti beni kaçırmak ya da polise teslim etmek değildi. Ben soran gözlerle yüzüne bakmaya devam ederken gözlerini gözlerime perçinledi ve "İzle," dedi sert bir şekilde. Aynı anda gözüm ekrana kaydı.

O gece ateş ederken kaydedilen görüntüm net bir şekilde gözlerimin önüne serilirken sırtımı koltuğa yaslayıp sessiz bir nefes verdim. İki gündür tüm olasılıkları düşünüp duruyordum ancak hapse gireceğime hiç ihtimal vermemiştim. Öldürülmem bile daha mümkündü ama Cem Bey'in polise gideceğini hiç düşünmemiştim.

Gözlerimi ekrandan alıp Cem Bey'in öfke dolu bakışlarına çevirdiğimde soğukkanlı bir ifadeyle geriye doğru yaslandı. İdam fermanını bekleyen bir mahkûm gibi ağzından dökülecek kelimeleri bekliyordum. Nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim.

"Adam öldürmeye tam teşebbüs Avukat Hanım," dedi alaycı bir tavırla. "Eminim cezasını siz benden daha iyi biliyorsunuzdur." Ağzımdaki kuruluğu giderebilmek ümidiyle yutkunmaya çalıştım ancak bir yumru oturmuştu sanki boğazıma, yutkunamıyordum. "Tabii kurtulmak senin elinde," diye devam etti. "Ne istediğimi biliyorsun. Sana bir

hafta süre; bir şekilde Emir'i ikna edip hayatından tamamen çıkacaksın ve bu olay kapanacak. Emir'in hayatı bir kez daha senin ellerinde Zeynep ve tabii senin özgürlüğün de. Kararını vermek için bir haftan var."

Güçlükle nefes alıp, "Bu mümkün değil," diye fısıldadığımda yüzünde yalancı bir tebessüm belirdi.

"Bu görüntüleri şu anda Metin Bey de izliyor. Eminim basında yer almasına pek sıcak bakmayacaktır. Üstelik yaşadıklarım göz önüne alındığında bu yaptığım son derece iyi niyetli bir teklif, iyi düşün."

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Sürgülü kapıyı yana doğru kaydırdıktan sonra gözlerine baktım ve "Bugüne kadar gördüğüm en kötü, en sahtekâr insansınız," dedim tiksintiyle. Nefret dolu bakışlarına aldırmadan kendimi dışarı attım sonra. Beynimi kemiren düşüncelerle cebelleşirken boğulduğumu hissediyordum. Kriz geçireceğimin sinyallerini hissettiğim anda otoparkın soğuk ve karanlık atmosferinden kurtulmak için koşarak asansöre bindim ve odamızın olduğu kata çıktım. Emir'in odaya dönmemiş olması için dualar ediyordum.

Asansörden indiğimde birkaç saniye olduğum yerde kalıp nefes almaya çalıştım. Sakin olmam gerekiyordu. Sakin olup bir hafta içinde bir çözüm yolu bulmam gerekiyordu. Emir duyarsa sorunu tamamen ortadan kaldırmak için bir sebebi daha olacaktı ve şu noktadan sonra onu durdurmam imkânsızdı. Gözlerimi kapatıp son bir nefes daha aldıktan sonra koridorda ilerlemeye başladım. Birkaç telaşlı adımın ardından Emir'in arkasında üç adamla birlikte bana doğru geldiğini fark ettim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa biliyordu. Daha iyimser bir ihtimalle de odadan çıktığım için endişelenmiş ve muhtemelen delirmişti.

Hızlı adımlarla yanıma geldi, sadece bakarak bile hesap sormayı başarıyordu.

"Neredesin Zeynep?" diye kükrediğinde ayaklarım olduğum yere çivilendi. Zaten alt üst olan sinirlerim tamamen zıvanadan çıkmış, gözyaşlarım gözlerime hücum etmişti fakat ağlamayacaktım, ağlayamazdım.

Yüzüm ne haldeydi bilmiyorum fakat Emir'in öfkesinin endişeye dönüşmesi için yeterli olmuştu. Şüpheyle yüzümü inceledi. Kısa bir süre ne yapacağımı bilmez bir halde yüzüne baktıktan sonra kollarımı beline doladım. Başımı göğsüne yasladığımda yüzüme bakmak için geri çekiliyordu fakat ben ısrarla daha çok sarılıyordum.

"Zeynep ne oldu?" diye öfkeyle tısladıktan sonra mecburen o da bana sarıldı. Tam bir şey olmadığını söyleyecektim ki daha yüksek sesle, "Ne oldu dedim Zeynep, çıldırtmak mı istiyorsun beni?" diye bağırdı bu defa.

Sessizliğimin öfkesini harladığını bildiğim için başımı kaldırıp yüzüne baktım ve "Seni göremeyince huzursuz oldum sadece, neden uyandırmadın?" dedim normal görünmeye çalışarak. Endişeyle gözlerime bakmaya devam ederken sıkıntıyla ofladı.

"Uyanmadın Zeynep. Sadece bir saat yanından ayrıldım... Bir saat! Kendini dışarı atmışsın hemen. Aklım çıktı seni göremeyince. Notumu okumadın mı, diye soracağım ama cevabı biliyorum zaten; notu okudun ve her zaman yaptığın gibi kendi bildiğini okudun!"

Arkasındaki adamlardan biri, "Emir Bey sorun çözüldüyse biz gidelim," dediğinde Emir başını sallamakla yetindi ve adamlar hızlı adımlarla uzaklaştılar. Otelin çalışanları olduklarını düşünüyordum zira Emir'in korumalarına pek benzemiyorlardı.

Dün sabahtan bu yana ilk defa güvende olup olmadığımızı sorgularken buldum kendimi. Karmakarışıktım. Emir korkularımı hissetmişçesine saçlarımı geriye doğru atıp tedirgin gözlerle yüzüme baktı. "Yüzün bembeyaz, benden bir şey saklamıyorsun değil mi?"

Başımı sağa sola salladığımda, "Hasta mısın yoksa?" dedi az önceki öfkesinin aksine şefkat dolu sesiyle.

Başımı tekrar göğsüne yaslayıp bakışlarından kaçtım ve kollarımı beline sımsıkı doladım. "Yanımdan ayrılmanı istemiyorum, yalnız kalınca huzursuz oluyorum."

Şu an tek istediğim olanları anlatıp, bağıra bağıra ağlamaktı fakat yapamazdım. Cezaevine girmek benim için ölmek demekti, Emir'i kaybetmekse ölmekten daha beterdi.

Emir defalarca saçlarımdan öptükten sonra yüzüne bakmamı sağladı. "Bebeğim, canımın içi, otelin kapısında ve lobide on iki tane koruma var. Tatilin keyfini çıkar diye uzak tuttum senden ama şu andan itibaren yanında olacaklar, korkma sakın!" dedi güven veren bakışlarıyla. İyi olduğumdan emin olmak istercesine gözlerime bakıyordu. Güvende olmadığımızı bildiğim halde başımı sallayıp, "Korkmuyorum..." dedim sıkıntıyla. Cevabımdan pek tatmin olmasa da elimden tutup asansöre doğru ilerlemeye başladı. "Hadi gel kahvaltı yapalım."

Yemek salonuna geldiğimizde kahvaltı saati çoktan geçmiş, öğle yemeği için hazırlıklar başlamıştı fakat Emir'in ricası üzerine muhteşem bir kahvaltı masası hazırlandı bizim için. Tabii bende bir lokma dahi yiyecek hal kalmamıştı.

Geçen dakikalara inat uzayan sessizliğim Emir'i tedirgin etmiş olsa gerek "Yusuf aradı," dedi. "Aslı'nın babası görüşmek istiyormuş."

Bin parçaya ayırdığım peynirle uğraşmayı bırakıp geriye doğru yaslandım "Gerçekten mi?"

Kaşlarının çatıldığını fark edince zoraki gülümsedim. "Doğruyu söylemek gerekirse Yusuf'un işi zor... Hikmet Amca o malum geceden sonra senin ve dolayısıyla Yusuf'un nasıl bir hayat sürdüğünü az çok tahmin ediyordur. Aslı'yı güle oynaya ona vereceğini hiç sanmıyorum."

Emir gayet rahat bir şekilde, "Hallederiz." dedi fakat ben huzursuzdum. "Aslı'yla konuşsam iyi olur," dedim üz-

gün bir ifadeyle. "Bana ihtiyacı var ve ben kendi sorunlarımdan fırsat bulup ilgilenemiyorum bile."

Elini masanın üzerindeki elimin üzerine koyup gülümsedi. "Yarına kadar hiçbir şey düşünmüyorsun Zeynep. Seninle olmayı o kadar özledim ki, Aslı'yla bile paylaşamam seni."

"Haklısın," dedim sevgi dolu bakışlarına karşılık gülümseyerek. Bu ikimizin tatiliydi ve sonrasında ne olacağı meçhuldü. En doğrusu tadını çıkarmaktı fakat içimdeki sıkıntı bir an olsun yakamı bırakmıyordu. Halimi anlamasın diye zorla birkaç lokma yiyip ardından üç fincan çay içtim. Emir'in doymaya pek niyeti yok gibiydi. Gözlerimi kısıp önündeki tabağı gösterirken "Hayırdır?" dedim sinirle. "Sen ne yaptın da bu kadar acıktın sabah sabah?"

Bir an gülecek gibi olsa da sonrasında hemen toparladı. Elindeki ekmeğe bal ve kaymak sürüp ağzına attı sonra. "Hiç sorma güzelim, çok fazla efor sarf ettim, telafi etmem lazım."

Gayet rahat bir şekilde çayını yudumlayıp ardından ceviz ve bal karışımını midesine indirdi. Hayretler içinde yüzüne bakıyordum.

"Efor derken?" diye sorduğumda kayıtsız bir tavırla geriye doğru yaslandı.

"Biraz ter attım diyelim, ama iyi geldi, rahatladım."

Dalga geçiyor desem yüzü hiç öyle görünmüyordu. Son derece ciddi bir tavırla gözlerime bakıyordu.

Masanın üzerindeki bıçağı gözüme kestirip başımı iki yana salladım "Rahatladım derken?"

Dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi. "Bebeğim sen de biliyorsun ki herhangi bir fiziksel aktivite sonrası vücutta salgılanan serotonin hormonu gerginliği azaltır, bu da normal olarak daha zinde ve mutlu olmamızı sağlar. Tabii sen her türlü fiziksel aktiviteye karşı olduğun için bu rahatlamayı hissedemiyorsun, bu nedenle de fazlasıyla gerginsin."

Yok ben kesin yanlış duyuyordum çünkü söylediklerini ne tarafa çeksem aynı kapıya çıkıyordu; Emir bildiğin sapıktı. Ve beni odada bırakıp...

Sandalyemi geriye doğru ittirdiğim gibi ayağa kalktım. Nevrim dönmüştü resmen. Dişlerim birbirine kenetlenmiş, elim ayağım titremeye başlamıştı. Etrafımızdaki garsonları umursamadan "Ne diyorsun sen be?" diye bağırdım. "Ne rahatlaması ne aktivitesi? Allah ikinizin de belasını versin! Bir de karşıma geçmiş utanmadan anlatıyor, yazıklar olsun sana!"

Hırsımı alamayınca masanın üzerindeki bıçağı alıp yüzüne doğru fırlattım. Son anda başını sağa doğru çekip kurtulduktan sonra iki adımda yanıma geldi. Gözlerinde öfkeden eser yoktu. E tabii suçluluk psikolojisi!

"Kızım manyak mısın?" dedi kolumu tutup. "Bıçak fırlatmak ne?"

Öne doğru eğilip "Doğru söylüyorsun fırlatmak ne, deşmek lazım bu durumda ciğerini!" dedim ve masanın diğer ucundaki bıçağa uzandım. "O Tuana cücesinin de saçını başını yolmazsam bana da Zeynep demesinler!"

Daha dün gece yeminler ediyordu, şimdi karşıma geçmiş yediği haltları anlatıyor. Aklınca beni cezalandırıyor, yer miyim lan ben?

Gözü dönmüş bir halde bıçağı kaldırdığım anda ani bir hareketle bileğimden yakaladı ve bedenimi kollarının arasına hapsedip omuzları sarsıla sarsıla gülmeye başladı. Pislik. Ben kurtulmak istedikçe daha çok sarıyor, uzaklaşmama izin vermiyordu. İyice çileden çıkmak üzereydim ki nihayet gülmesi sona erdi ve başını geriye atıp yüzüme baktı. En ters, en kızgın bakışlarımı gönderip, ne gülüyorsun, dercesine kafamı salladım. Ellerini yüzüme yerleştirip başparmaklarını yanaklarımda gezdirdi. Sımsıcak bakışları hiç ihanet etmiş bir erkeğin bakışlarına benzemiyordu ama yine de kendimi kandıramazdım, hiç gocunmadan açık açık

KAKTUSUN

söylemişti işte. Şimdi de suçu bana atacaktı büyük ihtimalle ve zeytinyağı misali üste çıkacaktı.

Ben söyleyeceklerimi kafamda kurarken alnını alnıma dayayıp, "Ölürüm ben sana," dedi kalbinin derinliklerinden gelen sesiyle. Hiç tepki vermeden dümdüz bir ifadeyle yüzüne bakıyordum. Geri çekilip gözlerime baktığında ne kadar kendini tutmaya çalışsa da hâlâ gülüyordu.

Dalga geçtiğini anlamıştım tabii ki...

Şimdiki öfkem benimle sürekli olarak bu şekilde alay ettiği içindi. Gözümü bile kırpmadan yüzüne bakmaya devam ederken ellerini belime yerleştirip kulağıma doğru eğildi ve "Gerginliğin konusunda ciddiydim," dedi ukala bir tavırla. "Acilen rahatlatmamız gerek seni." Pislik.

Öfkeden deliye dönmeme rağmen kıpırdamadan öylece duruyordum hâlâ. Başını geriye atıp ateş saçan bakışlarımla karşılaşınca elini saçlarının arasından geçirip ensesini tuttu. "Korkmalı mıyım?"

Ne söyleyeceğimi bilmediğim için ayağımı hırsla yere vurup arkamı döndüm ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. Her seferinde aynı tufaya düşüyor, fena halde rezil oluyordum. Tam kapıdan çıkmak üzereyken elini omzuma atıp beni kendisine doğru çekti. Elini ittirip yürümeye devam ettim.

"Gel buraya," dedi tekrar omzumdan tutarak. Bir kez daha ittirdim elini. "Git başımdan, kendine başka eğlence bul."

Arsız bir gülüşle, "Senin gibisini bulmam imkânsız bebeğim, üzgünüm," dedi. Bacağına bir tekme savurdum hırsla. "Emir beni delirtme! Bak bir daha böyle bir şey yaparsan..."

Havaya kaldırdığım işaret parmağımı avucunun içine alıp aşağı indirdikten sonra yüzünü yüzüme yaklaştırıp, "Yaparım," dedi sırıtarak. "Ve sen yine inanırsın. Sonra ben sana bir kez daha âşık olurum..." İtirazlarıma aldırmadan başımı göğsüne yaslayıp sımsıkı sarıldı. "Ve her âşık olduğumda sarıp sarmalar, içime sokarım seni."

Mecburen kollarımı beline dolayıp, "Tam bir pisliksin," dedim. Gülüyordu yine.

Ben trip atmaya devam ederken odamıza çıkmıştık. Emir yatağa uzanıp beni de yanına çağırdı. Omuz silkip, "Sigara içmek istiyorum," dedim gereksiz bir çıkışla. "Ve her içtiğimde senden istemek zorunda kaldığım için sinir oluyorum. Hiç düşünmüyorsun bir ihtiyacım var mı yok mu diye!"

Kaşları çatıldı. Nihayet yüzündeki sırıtma kaybolmuştu. Cebinden telefonunu çıkarıp, "Söyle ne istiyorsan alsınlar, düşünemedim," dedi düz bir sesle. Bir ihtiyacım yoktu aslında ama bir şekilde intikam alıyordum aklımca. Ya da Cem salağı yüzünden çatacak yer arıyordum.

Telefon hâlâ elindeyken komodinin üzerindeki sigara paketini alıp yatağa fırlattı. Sessizce alıp terasa çıktım. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum ve her zamanki gibi duygularımı gizlemekte berbattım.

Terastaki hasır sandalyeye oturduktan sonra paketten çıkardığım sigarayı yaktım ve derin bir nefes çektim ciğerlerime. Zihnimde bin tane soru işareti vardı ve hiçbir şekilde işin içinden çıkamıyordum. Üstelik babam da öğrenmişti olanları ve nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Emir'e söylemek zorundaydım fakat her şey daha kötü olursa, Emir'i kaybedersem ölürdüm.

"Uzatacak mısın?" diye soran Emir'in sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Dibime kadar gelmiş, soran gözlerle yüzüme bakıyordu. "Neyi?" diye sordum boş bulunup. Yaşadığımız tartışmayı çoktan unutmuştum. Düşüncelerimi daha fazla ele vermemek için kafamı çevirip elimdeki sigarayı masadaki kül tablasına bastırdım ve yüzüne bakmadan, "Yok," dedim umursamaz bir tavırla. "Unuttum bile."

İçeri girmek için hareketlendiğimde elini omzuma koyarak kalkmama engel oldu ve tek dizini yere koyup önümde eğildi. Ellerimi avuçlarının içine hapsederken endişeli ba-

kışları yüzümde geziniyordu. Yine sorguya çekeceğini tahmin etmek zor değildi. Ardından korkmamamı, her şeyi yoluna koyacağını söyleyecekti. Tabii tüm bu ihtimaller ben sustuğumda olacaklardı. Sabah olanları anlatırsam şayet kıyametler kopacaktı.

Ben iyi görünmek için ekstra çaba gösterirken, "Hadi havuza girelim," dedi gülümseyerek. Gözlerim hayretle açıldı. Aynı anda kalbimden taşan sıcaklığın tüm vücuduma yayıldığını hissettim. Emir'in aşkı ruhumu bir kez daha ele geçirmişti. Ellerimi yüzüne koyup sakallarında gezdirdim usulca. Eğilip yanağına uzun bir öpücük bıraktıktan sonra tekrar gözlerine baktım. "Kıroluk yapmayacaksın ama!"

Kendinden pek de emin olmayan bir ifadeyle ayağa kalkıp elimi tuttu. "Söz veremem, yaşayıp göreceğiz."

Gitmek istemediği ortadaydı. Kendine ne derece hâkim olabileceği ise koca bir muammaydı, kendisi de kestiremiyordu. Her an vazgeçecekmiş gibi bir duruş sergilediği için koşarak içeri girdim ve valizden siyah bikiniyi alıp banyoya geçtim. Bana göre biraz iddialı olduğu kesindi ancak başka seçeneğim yoktu.

Üzerimde bornozla banyodan çıktığımda amacım havuza gidene kadar Emir'in bikinimi görmemesiydi.

On saniye sonra Emir kuşağımı çözmüş, çatık kaşlarının altından bedenimi süzüyordu. Bakışları anında değişirken hiçbir şey söylemeden banyoya girdi ve birkaç dakika sonra şortunu giymiş olarak geri döndü. Oldukça sakin ve çok... Çekici görünüyordu. Bornoz giymesi gereken kişi kesinlikle ben değildim.

Elini uzatıp tutmam için beklerken, ya sabır çekiyor gibi bir hali vardı fakat görmezden gelerek elini tuttum. Birlikte asansöre binip havuzun olduğu kata indik. Havuzun boş olacağını düşünmüştüm ancak Emir beni bir kez daha şaşırttı. Çok kalabalık olmasa da ben içeride erkek sinek bile olmayacağını düşündüğüm için şaşırmıştım. Tabii be-

nim antenler hemen açılmıştı çünkü havuzun kenarındaki şezlonglarda oturan iki kadın gözlerini Emir'e dikmiş kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Uyarı verircesine elini sıkıp yüzüme bakmasını sağladığımda, "Ne?" dedi gülerek.

"Önüne bak!" dedim sert bir şekilde ve kadınlara dönüp ters bakışlar gönderdim. Görmediler tabii, transa geçmişlerdi.

Emir etrafı kolaçan edip en köşedeki şezlonga yöneldiğinde homurdanarak adımlarına eşlik ettim. Elimi bırakmıyordu. Bornozumu çıkarma bahanesiyle elinden kurtulmaya çalıştığımda, "Bekle," dedi sert bir şekilde. Keskin bakışları havuzdaki iki adama kilitlenmişti. Gözlerimi devirip kollarımı göğsümde birleştirdim ve sabırsızca ofladım. Sinirlendiğimi anlayınca, "Tamam çıkar," dedi fakat adamlara dövecekmiş gibi bakmaya devam ediyordu. Bornozu çıkarır çıkarmaz ters bakışlarını bu defa bana yöneltti ve elimden tutup havuza doğru yürümeye başladı. Yürümüyor sürüklüyordu adeta. Merdivenlerin başında durup vücudunu bana siper ettikten sonra uzun bir süre öylece bekledi. Neyi beklediğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. O sırada iki kadın Emir'i kesmeye devam ediyordu.

Önümden çekilip, "Yavaşça atla," dediğinde havuzdaki iki adamın karşı taraftaki merdivenden çıktığını gördüm. Kıroluk yapmıyor, kıroluğun kitabını yazıyordu uyuz.

İnadına geriye doğru üç adım attıktan sonra koşarak havuza atladım. Yüzünün şeklini görmek isterdim ama mümkün olmadı. Tekrar suyun yüzeyine çıktığımda dibimdeydi. Keskin nişancı gibi etrafı gözetlerken, "Yavaş dedim yavaş!" dedi sessiz fakat otoriter bir şekilde.

Gerçekten çok eğleniyordum!

Umursamamaya karar verip yüzmeye başladım ve havuzu iki kez baştan sona turladım. Emir olduğu yerde duruyor, huzursuz bir şekilde söyleniyordu. Havuzda sadece ikimiz vardık fakat Emir'e göre havuzun etrafındaki tüm adamlar bana tecavüz etmek için sıra bekliyordu.

Bir taraftan onun bu komik haline gülerken suyun altına dalıp tam arkasında tekrar yüzeye çıktım ve kollarımı boynuna doladım. Kulağına doğru yanaşıp "Neden yüzmüyorsun?" diye sorarken bacaklarım da beline dolandı kendiliğinden. Gözleri hâlâ etrafımızdaki tecavüzcülerde geziniyordu. Kolumdan tutup beni ön tarafına aldı ve ilk iş olarak bikinimin üstünü yukarı doğru çekiştirdi. Maço tavırlarına karşılık omuzlarına tutunup yüzüne yaklaştım ve dudaklarımı dudaklarına bastırıp çok da masum olmayan bir öpücük kondurdum. Kendini tutmak için gösterdiği çabayı büyük bir keyifle izlerken dudaklarımdan kaçan kıkırtıya engel olamamıştım.

"Yüzme bilmiyor musun yoksa?" diye alay edercesine sorduğum soruya karşılık tek kolunu belime doladı. "Uslu dur, fena yaparım!" dedi dudaklarıma bakarak. İnadına bacaklarımı beline dolayıp yüzümü yüzüne yaklaştırdım.

"Yapsana!"

Belimdeki parmakları tenime gömülürken dişlerini sıkıp etrafa göz gezdirdi yine. Elimi yanağına koyup yüzüme bakmasını sağladım ve "Emir ne yapıyorsun Allah'ını seversen? Geldiğimizden beri nöbetçi asker gibi!" dedim ve cevap vermesine fırsat vermeden, "Hadi yarışalım" dedim heyecanla.

Ben yüzmeye başladığımda ağzının içinde bir şeyler gevelese de itiraz etmedi ve bir süre bekledikten sonra peşimden geldi. Havuzun kenarına sırtımı yaslayıp Emir'i beklerken yarışı kaybettiğindeki yüz ifadesini hayal etmeye çalışıyordum. Ben kendi kendime gülümserken yan taraftan gülme sesleri yükselince çaktırmadan o tarafa baktım ve az önceki iki adamın bana baktığını gördüm. Ellerinde bira bardakları vardı ve bana gülüyorlardı. Hemen kafamı çevirip dilimin ucuna kadar gelen lafları yuttum ve hiçbir şey olmamış gibi Emir'e baktım. Neyse ki Emir yüzdüğü için olanları fark etmemişti.

Yanıma gelir gelmez, "Kollar içeri!" dedi ve gözleriyle suyun içine girmemi işaret etti. Gözlerimi devirip tamamen suyun altına girdiğimde kolumdan tutup yukarı çekti, "Boyundan yukarısı kalabilir."

"Lütfettiniz Emir Bey," dedim. "Lakin gerek yok ben tamamen gireyim de garanti olsun."

Tekrar suyun altına girdiğimde kolumdan tutup yukarı çekti yine.

Kaşlarını çatıp, "Getirdiğime pişman etme Zeynep!" diye tısladığında "İnanılmaz eğleniyorum Emir, teşekkür ederim," dedim sitemle.

"Tamam, hadi yarışalım," dedi gülümseyerek. "Sen havuzun diğer ucuna ulaştığında ben başlayacağım, buraya ilk gelen kazanır."

Allah'ım egoya bak!

Burnumu ukala bir tavırla havaya diktim "Ha ha! Gülmem mi gerekiyordu? Asıl ben sana avans vereyim de rezil olma!"

"Sonra ağlama ama!"

"Çok konuşuyorsun Karadağ, birazdan kimin ağladığını göreceğiz." Kahkaha attı.

"Pekâlâ, sen kazanırsan ben sana ne istiyorsan alacağım, aklına ne gelirse. Ben kazanırsam da..."

"Tamam tamam hadi başlayalım!" diye kestim lafını. Gözlerinde çakan şimşekler her şeyi anlatıyordu zaten. Allah'tan muhteşem yüzüyordum. Bugüne kadar beni geçen olmamıştı. Yani en son on yaşımda falan Mersin'de yarışmıştım ama kazanmıştım sonuçta.

Emir'e küçümser bakışlar gönderip başladığımda o kadar hırslanmıştım ki yardırıyordum tabiri caizse. Allah ne verdiyse yüzerek havuzun diğer ucuna ulaştığımda Emir daha havuzun ortasındaydı. Alacağım arabanın modelini ve rengini düşünerek yüzmeye devam ettim. Etrafa bakmıyor zaferimin tadını çıkara çıkara yüzüyordum. Bitiş çizgi-

sine iki metre kala nefes nefese yüzmeye devam ederken yanımdan son sürat geçen Emir'i görünce dumura uğradım. Hayalimdeki arabalar teker teker suya düşerken ne kadar zorlasam da Emir ipi göğüslemişti.

Tabii ki hile yapmıştı. Bu kadar kısa sürede o mesafeyi yüzmesi mümkün değildi. Havuzun kenarına tutunup nefesimi kontrol altına almaya çalışırken sırıtarak yüzüme bakıyordu. Konuşacak duruma gelebildiğimde, "Hile yaptın!" diye bağırdım. "Öteki uca kadar gitmen gerekiyordu."

Belimden tutup beni kendine doğru çekerken, "Yapmadım, bilekliğim orada git bak" dedi ukala gülümsemesiyle. "Çamura yatacağını bildiğim için işimi garantiye aldım."

Mümkün değildi.

"Ben mi çamura yatıyorum? Asıl sen bana araba almamak için saçma sapan dolaplar çeviriyorsun."

"Araba mı istiyorsun?" diye ciddi ciddi sorduğunda, "Hiçbir şey istemiyorum, düzenbazlarla yarışmam ben," dedim ve hırsla merdivene yöneldim. Çaktırmadan deri bilekliğin orada olup olmadığına bakmam gerekiyordu. Oradaysa her türlü çirkefliği yapıp üste çıkmak zorundaydım.

Son basamağı da çıkıp yürümeye başladığımda havuz kenarından gülme sesleri ve içinde taş kelimesi geçen konuşmalar yükseldi. İçimden bir ses o taşın ben olduğumu söylüyor, içimdeki diğer ses öyle olmaması için dualar ediyordu.

Arkamı döndüğümde Emir yoktu. Gözlerim komut alma gereği duymadan havuzun sol kenarına doğru yol aldı. Yanılmamıştım. Emir yan yana oturmuş biralarını yudumlayan adamların karşısına dikilmişti. Gevrek gevrek gülen adamların sarhoş olduklarını anlamak çok da zor olmamalıydı ancak bu Emir'i durdurmak için yeterli değildi. Başparmağını burnuna sürtüp derin bir nefes aldıktan sonra, "Kalkın lan ayağa!" diye kükredi.

Ani çıkışı karşısında tüm gözler Emir'e çevrilmişti. Karanlık bakışlarının dondurucu soğuğu baktığı yeri dilim dilim kesiyordu. Bu Emir'in adam öldürmeden önceki yüz ifadesiydi ve ben bile yanına gitmeye korkuyordum. Adamlar birbirine bakıp cesaret aldıktan sonra içlerinden biri, "Kalkmazsak ne olur?" diye arsızca sırıttı ve elindeki biradan koca bir yudum aldı. İnşallah boğazında kalır da kendi eceliyle ölür diye dua ettim ama kalmadı ne yazık ki. İlla katil edecekti Emir'i.

Tüm cesaretimi toplayıp olay mahalline doğru ilerlediğim sırada kel olan adamın gözü bana doğru kaydı. Emir anında başını çevirip gözlerime baktı ve "Sakın!" dedi sıktığı dişlerinin arasından. Bir adım daha atamadım tabii. Tekrar adamlara döndüğünde kel olan diğerine doğru dönerek, "Yalan mı söyledik, hatun taş!" dedi ağzını yaya yaya. İkisi birden bana bakarak kahkahalar attılar sonra.

Ve bardak taştı.

Emir'in içinden vahşi bir hayvan çıktı. İlk olarak adamların elindeki koca bira bardaklarını tek hamlede çekip suratlarına çarparak bin parçaya ayırdı. Ağzı yüzü kan içinde kalan adamlar daha ne olduğunu anlamadan ikisini birden ensesinden tutup havuzun kenarına doğru sürükledi ve kafalarını suya soktu. Adamlar havuzun kenarına ellerini dayamış kurtulmak için çırpınırken, "Bir daha söyleyin lan!" diye ortalığı inletiyordu. Yardım istemek için etrafa baktım fakat korumalar güvenliğin içeri girmesine izin vermiyordu. Koşarak bornozumu giydim ve Emir'in yanına gittim. Adamların başının etrafındaki su bordoya dönmüştü. Bir şey yapmazsam birazdan öleceklerdi.

Az önce Emir'e hayran hayran bakan iki kadın şimdi daha bir hayran bakıyorlardı sanki ama şu an için önceliğim başkaydı. Emir'in arkasından gidip kolunu tuttum hemen ve "Emir bırak ne olur, öldüreceksin adamları" dedim

çaresizce. Kolu bir mermer kadar sertti ve ne kadar çekmeye çalışsam da adamları bırakmıyordu.

"Zeynep çekil!" diye bağırdığında kollarımı boynuna dolayıp kulağına doğru eğildim.

"Emir lütfen, yalvarırım bırak. Kaldıramam bunu, biliyorsun."

Adamlar can çekişircesine titremeye başladığında gözlerini tavana dikip derin bir nefes aldı. Sakinleşmeye çalışıyordu. Kulağına doğru yaklaşıp "Lütfen," diye fısıldadım tekrar. Bir an gözlerime baktı ve ardından ellerini gevşetip adamların kafalarını sudan çıkarmasına müsaade etti. İkisi birden deli gibi öksürüyor bir taraftan da doğrulmaya çalışıyorlardı. Fakat Emir ellerini çekmediği için suyun birkaç santim üzerinde durmaya devam ediyorlardı. "Emir!" diye uyardığımda nihayet adamları serbest bıraktı ve ikisi birden arkasına bakmadan kapıya doğru koşmaya başladı. Kapının önündeki korumalar adamları durdurup Emir'e baktılar. Emir memnuniyetsizce başını salladığında ise kenara çekilip adamların gitmesine izin verdiler.

Dakikalardır suyun altında olan benmişim gibi tuttuğum nefesimi oflayarak dışarı verdim. Emir bakışlarını bana doğru çevirdi. Gözleri yine simsiyah olmuştu. Öfkesi buram buram hissediliyordu. Muhtemelen şimdi de benim başımı suya sokacaktı. Delici bakışlarından tırsarak bir adım geri çekildiğimde uzun uzun baktı yüzüme. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyordum fakat öfkesinin izleri yavaş yavaş silinmeye başladı. Sıktığı çenesini serbest bıraktı, çatılmış kaşları düzeldi ve gözleri gri bulutların gölgesinden kurtulup yıldızlarla süslenmiş bir geceye dönüştü.

Bir adım atıp ellerini yanaklarıma yerleştirdiğinde pişman olduğunu düşündüren bir ifade vardı yüzünde ancak bu imkânsızdı. Kesin, öldürmediği için pişmandı.

Tereddütlü bakışları yüzümde geziniyordu, "Benden korkuyor musun?" diye sordu. Ellerimi ellerinin üzerine yerleş-

tirerek gülümsedim. "Dünya üzerinde senin az önceki görüntünden korkmayacak bir insan olduğunu sanmıyorum."

"Korkma benden" dedi alnını alnıma yaslayıp. "Dünya üzerinde benden korkmaması gereken tek insansın. Gözlerinde bir daha o bakışı görmek istemiyorum."

Daha çok gülümsedim. "İçindeki vahşiyi dizginle o zaman sen de."

"Son derece sabırlı davrandığımı düşünüyorum," diye savundu kendini.

"Öldürüyordun adamları!"

"Öldürmedim ama!"

"Tebrik ederim, öfken üzerindeki olağanüstü hâkimiyetin gözlerimi yaşarttı gerçekten. Bunu kutlamalıyız."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa gerçekten sabırlı davrandığına inanıyor ve bununla gurur duyuyordu. Kolunu belime dolayıp kapıya doğru ilerlerken, "Bence de güzel bir ödülü hak ettim," dedi ukala gülümsemesiyle.

Birkaç dakika önce katil olmanın eşiğinden dönmüştü fakat adamların ölmeyi sonuna kadar hak ettiğini düşündüğü için kesinlikle vicdan azabı duymuyordu. Oysa zavallı adamların tek hatası sarhoşluğun verdiği cesaretle bana taş demeleriydi.

Yani ben de taşsam adamlar ne yapsındı?

Odamıza çıktıktan sonra duş alıp yatağa uzanmıştık birlikte. Başım göğsünde huzur içinde yatarken Emir saçlarımı okşuyor, gözlerim kapanmakla kapanmamak arasındaki ince çizgide gidip geliyordu.

"Yarışı ben kazandım, ne istediğimi sormayacak mısın?" dediğinde hiç beklemeden, "Hayır," dedim. "O konuyu hiç açma bence, yaptığın çok yanlıştı hiç yakıştıramadım."

Güldüğünü anlamıştım fakat konuyu daha fazla uzatırsam zararlı çıkacağımı bildiğim için çaktırmadım. Dünyanın en yetenekli adamına denk gelmiştim sanırım. İşin kötüsü kendisi de bunun farkındaydı.

"Mızıkçılıkta sınır tanımam diyorsun yani?"

"Ne dersen de, senden daha iyi yüzüyorum ve görüyorum ki yenilgiyi hazmedemiyorsun," diye üste çıkmaya çalıştım. "Tabii koskoca Emir Karadağ'ı geçmeye kim cüret edebilir? Ne büyük bir terbiyesizlik, nasıl bir münasebetsizlik, hadsizlik, kendini bilmezlik? Tez başı vurula densizlerin!"

Ben kendimden geçmiş bir halde söylenirken sırtım birden yatakla bütünleşti. Emir üzerimdeydi. Gözlerinde sinsi bir gülüş belirdikten sonra iki elini birden koltuk altlarıma götürüp gıdıklamaya başladı. "Utanmadan benimle dalga geçiyorsun demek? Göstereceğim şimdi ben sana kendini bilmezliği!"

"Ya Emir yapma..." diye çığlık çığlığa bağırırken bir taraftan da kahkahalar atıyordum. "Bıraksana ya, çatlayacağım!" Bornozum da bana pek yardımcı olmadığı için bir taraftan da üstümü başımı kapatmaya çalışıyordum.

Artık nefes alamaz hale geldiğimde ellerimi tutup yatağa bastırdı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Benimle dalga geçmenin cezasını tahmin ediyorsundur herhalde?"

Gözü dönmüş bakışlarına karşılık gözlerimi kapatıp bağırmaya başladım "Yapma ağam, kıyma bana, kulun kölen olayım kıyma gençliğime!"

Üzerime doğru eğildiğini hissedince daha çok bağırdım. "Dilim gopeydi de söylemeyeydim, ağzım dilim lâl olaydı... dureydim bak burda böyle... açeydim böyle gollerimi... duteydim çenemi... sıkmazdın kafama o vakit... benim yüzümden!"

Başımı sağa sola sallamaya başlayıp Hüseyin Efendi moduna girdiğimde kahkahalarım odada yankılanıyordu. Emir çenemden tutup başımı sabitledikten sonra, "Yüzüme bak," dedi itiraz kabul etmez bir tonda. Gözlerimi açtım. Neden bilmiyorum moronmuşum gibi bakıyordu ama bir taraftan da gülüyordu.

"Akli dengenin yerinde olduğuna dair rapor istiyorum Zeynep, korkutuyorsun bazen beni!" dedi çarpık gülümsemesiyle. "Benimki zaten başımda değil sayende, yazık olacak çocuklarımıza."

"Estağfurullah ağam," diye itiraz ettim. "Sizin onda biriniz olabilsem üstün zekâlı addederim kendimi, kendinize haksızlık etmeyin." Tamamen kontrolden çıkmıştım artık, gülmekten nefes alamıyordum.

"Bak hâlâ dalga geçiyor, senin o dilini..." dedi ve dudakları dudaklarıma kapandı. Bir anda tüm hücrelerim alev aldı sanki. Fütursuzca dudaklarına karşılık verirken tek düşüncem yaşadığımız anın güzelliğiydi. Geleceğe dair içine düştüğüm karanlık beni çılgına çevirmişti fakat bir taraftan da Emir'in hayatımdaki önemini bir kez daha anlamama sebep olmuştu.

Seviyordum, çok seviyordum, uğruna ölecek kadar çok seviyordum. Ve onun da beni aynı şekilde sevdiğini biliyordum. Tüm hücrelerimde hissediyordum.

Kaybetme korkusu tüm benliğimi sarmalarken Emir geri çekilip alnını alnıma yasladı. Ellerimi ensesine koyup tekrar dudaklarına yöneldiğimde derin bir nefes aldı ve "Dur Zeynep," dedi can çekişiyormuş gibi. "Şimdi durmazsak kendime hâkim olamam!"

Gözlerine bakıp nasıl büyük bir savaş verdiğini gördüğümde, "Olma..." dedim sessizce. İçimde fırtınalar kopuyordu ve benim o fırtınalara karşı koyacak gücüm kalmamıştı. Emir'in gözleri şüpheyle kısılırken kulağına doğru yükseldim ve usulca fısıldadım. "Beni sevdiğini hissetmek istiyorum..."

Kalbim göğüs kafesimi zorlarken dudağının kenarına minik bir öpücük kondurup alev topuna dönmüş gözlerine baktım. "Sev beni..."

***

Emir'in bedenimle birlikte ruhumu da okşayan dokunuşları ve kulağıma fısıldadığı sözcükler sevildiğimi iliklerime kadar hissetmem için yeterli olmuş, ondan ayrı kalamayacağımı bir kez daha anlamıştım. Öyle güzel seviyordu ki, hayatımın geri kalanını bana bahşettiği bu eşsiz duygular olmadan sürdürmem imkânsızdı. Emir tarafından sevilmenin güzelliğini tatmıştım ben artık, aksine katlanmam mümkün değildi. Eli elime, teni tenime değdikçe çiçekler açıyordu içimde. Bir yapbozun iki parçası gibi tamamlıyorduk sanki birbirimizi, o ve ben olmaktan çıkıyor, biz oluyorduk.

İkimiz tek vücut olmuş sessizce uzanırken, "Bitirdin beni Zeynep," dedi keyifli bir tınıda. Yüzümü boynundan çıkarıp gözlerine baktım. Haylaz pırıltılar hâkimdi hayranlık dolu bakışlarında. Ve dingin bir tebessüm... Dünyanın en şanslı kadını olduğumu hissettim bir kez daha. Dünya üzerinde böyle güzel bakabilecek bir erkek daha yoktu, olamazdı.

Ben gözlerinin siyahında umarsızca savrulurken, "Çok güzelsin," dedi hayranlık dolu bir tınıda. "Aklımı başımdan alıyorsun."

"Benim aklım beni terk edeli yıl oldu..."

"Farkındayım," dedi çarpık gülümsemesiyle.

İşte beklenen cevap!

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye karşılık gözlerimi devirdim. "Ukala!"

Başımı tekrar göğsüne koyup gözlerimi kapattığımda gülmeye başladı. "Otuz saniye içinde uyuyacağını düşünürsek kalkmamız gerekiyor sanırım. Üstün başarımı kutlayacağız unutma."

"Uyumuyorum, gözlerimi dinlendiriyorum."

Sesim uykuya geçmek üzere olduğumu ele verse de umursamadım ve göğsüne iyice sokulup yüzümü boynuna gizledim. Parmakları omzumda gezinmeye başladı. Uyumam an meselesiydi.

"Yarın dönüyoruz bebeğim," dedi saçlarımdan öperken. "Bu gece tatilimizin son gecesi yani... Odada kalalım diyorsan bana uyar, sıkılmayacağımızı garanti ediyorum fakat duyduğuma göre otelin barında canlı müzik varmış."

"Hım," diye mırıldandım keyifle. "Gecelere akalım diyorsun yani? Pekâlâ, gidelim o halde."

Son gecemizi uyuyarak geçiremezdim. Sürünerek yataktan kalkıp banyoya girdikten yarım saat sonra gecelere akmaya hazırdım. Kırmızı mini bir elbise giymiş, iddialı bir de makyaj yapmıştım. Saçlarımı serbest bırakıp hızlı adımlarla odaya döndüm. Emir lacivert gömlekle, keten pantolon giymişti ve yine çok yakışıklıydı. Aynanın karşısında yakasını düzeltirken hemen arkasında durup kollarımı beline doladım ve aynadaki aksimize bakıp, "Çok yakışıyoruz," dedim iç çekerek.

Emir gülerek beni kolunun altına aldı. "Bu kadar güzel olman çok tehlikeli farkındasın değil mi?"

Gözleri elbiseme kaydığında geri çekilip işaret parmağımı havaya kaldırdım "Sakın Emir! Tek kelime etmiyorsun ve bu gece kimsenin kafasına sıkmıyorsun!"

Gözleri alay edercesine kısıldı. Sınır tanımaz yüz ifadesini sinsi bir gülüşle taçlandırdı sonra. "Sıkarsam ne olur?"

Anlaşılan o ki yine cehennem zebanisi gibi başımda dikilecek, gecemi berbat edecekti. Sakinleşebilmek için derin bir nefes aldıktan sonra iki elimi birden havaya kaldırıp geri çekildim.

"Pekâlâ, ben gelmiyorum! O kadar yorgunum ki, her an kimin gırtlağına çökeceksin diye kendime işkence etmeye hiç niyetim yok. Sana iyi eğlenceler."

Öfkeyle arkamı dönüp banyoya yöneldiğimde parmaklarını bileğime dolayarak gitmeme engel oldu. "Tamam, kimsenin kafasına sıkmayacağım, söz veriyorum."

"Çok ciddiyim Emir, kıskançlık yapmayacaksın. Bu ne ya? Etrafımızdaki tüm erkekler sapıkmış gibi davranıyorsun. Bak ben çok güzel bir kadınım buna alış artık, bunaltma insanı." Son cümlemi söylerken saçlarımı havalı bir şekilde arkaya savurmayı ihmal etmemiştim.

Yüzündeki şaşkınlık dolu tebessüm beni de gülümsetmeye yetmişti. Hayranlık dolu bakışlarıyla da özgüvenim fezaya ulaştı.

"Sen çok şımardın bakıyorum," dedi kapıya doğru ilerlerken. "İndiririm o havanı bak, akıllı ol!"

Hiç de olamazdım.

Yemek salonuna geldiğimizde etraf bir hayli kalabalıktı. Garsonlardan birinin yönlendirmesiyle boş bir masaya doğru ilerlerken, "Öyle saçma sapan şeyler yemem bak şimdiden söylüyorum," dedim Emir'e dönüp. "İskender yemek istiyorum."

"Ye Zeynep ye..." dedi yalancı bir sitemle, "İskender ye!"

Masaya oturup siparişlerimizi verdik. Emir biftek ve kırmızı şarap tercih etmişti. Bense kola içiyordum. Sessizce yemeğimizi yerken son gecemiz olduğu için içime bir sıkıntı çöreklenmişti. Olanları Emir'e anlatmak zorundaydım. Konuşmadığım her saniye aleyhime işliyordu. Bu sorun nasıl çözülecekti bilmiyordum fakat tek başıma işin içinden çıkmam imkânsızdı.

Emir elini masadaki elimin üzerine koyduğunda bakışları endişe yüklüydü. Geriye doğru yaslanıp sıkıntılı bir nefes verdikten sonra, "Ne yapacağız Emir?" diye sordum çaresizce. "Nasıl çıkacağız bu işin içinden?"

Beni rahatlatmak istercesine elimi avucunun içine aldı. "Ortada abartılacak bir durum yok güzelim, boşu boşuna

üzme kendini. O it kiminle uğraştığını öğrenecek yakında, sen merak etme!"

"Polise giderse?" dediğimde bakışları tehdit dolu bir hal aldı.

"Sıkar biraz! Öyle bir aptallık yaparsa başına ne geleceğini çok iyi biliyor, buna cesaret edebileceğini hiç sanmıyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Adam seni öldürüyordu. Ya tekrar denerse, ya sana bir şey olursa?"

Sesim biraz yüksek çıkınca kaşlarını çattı.

"Olmayacak Zeynep, saçma sapan şeyler düşünüp yok yere huzursuz olma. Cem diye biri yok artık hayatımızda. Hiç olmadı hatta... Unut!"

Öne doğru eğilip, "Hiçbir şey olmamış gibi kenara çekileceğini mi düşünüyorsun?" dedim sessizce.

"Çekilecek ya da kendi bilir! Bana bırak Zeynep, en kısa zamanda belasını bulacak şerefsiz!" dedi ve işaret parmağını dudağına bastırıp konuşmama engel oldu. " Bana bırak dedim! Hadi yemeğini ye."

"İstanbul'a dönünce ne olacak? Her saniye yanımda olamazsın. Eve kapanacağımı düşünmüyorsun herhalde."

Sesli bir soluk verirken geriye doğru yaslandı. Sinirlendiğini anlamak çok da zor değildi.

"Söyle ne yapalım?" dedi tahammülsüz bir öfkeyle. "Sen nasıl bir çözüm öneriyorsun?"

Dilimin ucuna kadar gelen sözcükleri yutkunup, "Bilmiyorum..." diye mırıldandım. "Ama belki teslim olursam..."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve hemen ardından saçma sapan bir şekilde gülmeye başladı. "Teslim olacaksın öyle mi?"

"Aksi halde peşimizi bırakmayacak!"

Gülüşü yerini keskin bakışlarına bırakırken, "Peki tamam," dedi ciddi bir ifadeyle. "Yarın gider teslim olursun."

Tek kelime daha edersem zıvanadan çıkacağını bildiğim için sustum ve tabağımdaki etleri didiklemeye başladım. Kesinlikle abarttığımı düşünmüyordum, tam tersi Emir durumu

çok hafife alıyordu. Tek bir kurşun hayatımızı alt üst edebilir, onu benden alabilirdi. Cem Bey'in gözlerinde o katil bakışları görmüştüm.

Yediğim her lokma midemden yukarıya doğru hareketlenip boğazıma dayanırken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Kalk hadi!" dediğinde üzgün bir şekilde gözlerine baktım. Benim aklım böyle çetrefilli işlere basmıyordu işte ne yapabilirdim? Ayağa kalkıp elini uzatırken alay edercesine güldü.

"Bu gece dışarıda son gecen olduğuna göre biraz kafa dağıtabiliriz bence, hadi!"

Yine dalga geçiyordu benimle ancak bu defa öylesine üzgündüm ki öfkelenemedim bile. Bir türlü mutluluğu yakalayamıyor, sürekli olarak bir keşmekeşin içinde dönüp duruyorduk. Ayağa kalkıp uzattığı elini es geçerek kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım. Korkuyordum. Bir gün bu savaşı kaybetmekten, peşimizi bir türlü bırakmayan belaların bir gün bizi sonsuza dek ayırmasından deli gibi korkuyordum. Emir sonunu düşünmeden belanın tam ortasına atlıyor, beni düşündüğü kadar kendini düşünmüyordu. Gözlerimin önünde ölümün kıyısından dönmüştü ve ben istemesem de o an yaşadığım korkunun izlerini ömrümün sonuna kadar taşıyacaktım. Fakat bunu Emir'e anlatmam mümkün değildi, söylediklerimi umursamıyordu bile. Tek korkumun onu kaybetmek olduğunu anlamıyordu. Evet, hapse girmeyi bile göze almıştım, nasıl olsa ölmemişti az bir cezayla kurtulurdum ama Emir ölürse yaşayamazdım.

"Beni daha fazla sinirlendirmeden o kafanın içindeki sesleri sustur yoksa kafana sıkacağım Zeynep!"

Emir'in işaret parmağını şakağıma vururken söylediği sözler düşüncelerimden sıyrılmam için yeterli olmuştu. Başımı kaldırıp şaşkınlıkla gözlerine baktım. "Of Emir ya,

kafamın içine bile karışıyorsun, yeter artık. Hadi içelim, dağıtalım biraz, yoksa ben kendi kafama sıkacağım!"

Otelin barına geçtiğimizde oldukça güzel bir ortam vardı. Küçük bir orkestranın eşlik ettiği solist sakin bir şarkı söylüyor, konuklar kendi aralarında sohbet ederek içkilerini yudumluyordu. Sahnenin hemen yanındaki u şeklindeki koltuğa oturduğumuzda Emir kolunu belime dolayarak yüzüne bakmamı sağladı. Yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına iliştirirken kalbimi titreten bir yoğunlukla gözlerime bakıyordu. Sorgularcasına başımı salladığımda, "Seni seviyorum," dedi aşkla. Şu hayatta sahip olmak istediğim her şeyi bana sunuyor, sevgisini göstermekten hiç ama hiç kaçınmıyordu. O böyle baktığında bu yaşıma kadar eksikliğini hissettiğim koşulsuz sevilme duygusunu tüm hücrelerimde hissediyordum.

Elimi yanağına koyup parmaklarımı sakallarında gezdirirken, "Ben de," dedim tüm kalbimle. "Ben de seni seviyorum."

Belimdeki elinin yardımıyla beni kendine doğru çekti. "Gel şöyle yanıma, uzak durma," dedi keyifle. "Her an her saniye kokunu duymak, tenini tenimde hissetmek istiyorum." Kollarımı hevesle beline doladım. Benim istediğim de tam olarak buydu çünkü. Başım göğsünde yerini almış, kokusu ciğerlerime dolmuştu.

"Sen ne içersen ben de ondan içeceğim bu gece," dedim gözümü karartıp. Bu gece bizim gecemizdi.

Göğsünde hissettiğim sarsıntıdan güldüğünü anlamıştım. "Yerden kazıyacağız seni desene," dedi saçlarımı okşarken. "İçmeden sarhoş olduğun düşünülürse..."

"Sıkıntı yok," dedim ben de gülerek. "Bu gece son gecem nasıl olsa..."

Çenemden tutarak başımı yukarı doğru kaldırdı. Bakışları oldukça sertti.

"Saçmalamadan duramıyorsun biliyorum ama o dilini kesmemi istemiyorsan sus güzelim," dedi kati bir tonda. "Sabrımı zorlama!" Dudaklarını dudaklarıma bastırdı sonra ve içimi eriten uzun bir öpücük bıraktı.

Hipnotize olmuş gibi dudaklarına bakarken kalbim dörtnala koşuyordu. Böyle zamansız öpmeleri aklımı başımdan alıyor, zihnim bana çok edepsiz oyunlar oynuyordu.

Ne kadar olduğunu kestiremediğim bir sürenin sonunda kendime gelip gözlerine baktım. Sinsi pırıltılar dolanıyordu çapkın bakışlarında. Pislik. Resmen parmağında oynatıyordu beni. Bende azıcık irade olsa yapacağımı bilirdim ama yoktu işte.

Garsonun gelmesiyle sapkın düşüncelerimden kurtulup geri çekildim fakat belimden tutarak tekrar yanına çekti beni. Benim için bira kendine de viski söyledi. Şimdilik itiraz etmedim. Bu gecenin bitmesini istemiyordum. Yarından itibaren zor günler bizi bekliyordu ve bana kalsa ömrümün geri kalanını bu otelde geçirmeye razıydım.

Bir saatin sonunda üç bardak bira içmiştim ve orkestranın çaldığı hareketli şarkılara bağıra bağıra eşlik ediyordum. Emir'e dönüp, "Hadi dans edelim," dediğimde cevap bile vermedi, sadece güldü. Pistin ortasında yaklaşık on kişilik bir grup çılgınca dans ediyordu ve ben artık yerimde duramıyordum. "Hadi ama oturmaya mı geldik?" diye ısrar ettiğimde başını sağa sola salladı bu defa. Ağır abiydi tabii, karizması çizilirdi.

İkna edemeyeceğimi bildiğim için omuz silkip, "Sen bilirsin," dedim ve bir anda belimi saran kolundan kurtulup kendimi piste attım. Başım dönmüştü ani hareket ettiğim için fakat müziğe kendimi kaptırmam fazla sürmedi. Bir taraftan şarkıya eşlik edip bir taraftan dans ediyordum ve özellikle Emir'in olduğu tarafa bakmıyordum. Kesin kıroluk yapacaktı bakmaya gerek yoktu.

İkinci şarkı da bittiğinde alkolün vücuduma tamamen yayıldığını hissediyor, kendimi bir kuş kadar özgür hissediyordum. *Despacito* eşliğinde dans etmeye devam ederken Emir'in etrafımdaki erkekleri kurşuna dizme ihtimaline karşın gözlerimi açıp oturduğumuz masayı bulmaya çalıştım bir süre. Ve buldum. Emir sırtını geriye, ayak bileğini dizine yaslamış viskisini yudumluyordu. Simsiyah gözlerinde yanan ışıklar karanlıkta bile içimi aydınlatmaya yetmişti. Yüzünün her bir zerresine yayılan hayranlık dolu ifadeyle damarlarımda gezinen kan alev almıştı resmen.

Çok seviyordum...

Orada öyle ne kadar durdum, birbirimizin gözlerinde ne kadar yol aldık bilmiyorum fakat müzik sustuğunda kanatlanıp uçmak üzereydim. Ve o an bir şey oldu. Neden oldu bilmiyorum ama oldu işte.

Ben sahneye çıkıp mikrofonu rica ettim. Tabii otelin bir gecelik konaklama ücreti asgari ücretten fazla olduğu için şarkıcı beyefendi kırmadı beni. Mikrofonu alıp gayet havalı bir şekilde yüksek tabureye oturdum ve yine gayet havalı bir şekilde elimi ağzıma kapatıp istediğim şarkıyı fısıldadım. Sonrasında kimin ne düşündüğünü zerre kadar umursamadan Emir'in gözlerine baktım.

Uçurum uçurum gözlerine baktığım sensin...
Prangalarca boynuma taktığım sensin...
Dağ gülleri gibi gibi
Hasret çektiğim...
Her gece uyku diye yattığım sensin...
Yanarım yanarım tutuşur yanarım
Kavurur ateşim seni de beni de
Belalım...
Gün değmemiş ormanlarda yittiğim sensin...
Ömrüme ömür diye kattığım sensin...
Deli deli boranlarda
Aç denizlerde

Teninin tuzunu canım tattığım sensin...
Yanarım yanarım tutuşur yanarım
Kavurur ateşim seni de beni de
Belalım...

Kalbimden sökülüp dudaklarımdan dökülen her bir sözcük Emir'in kalbine doğru yol alırken dünya durmuştu sanki. Emir hayranlıkla gözlerime bakıyor, o baktıkça ben eriyordum. Etrafımızı saran kalabalıktan çıt çıkmıyordu. Ya da ben duymuyordum bilmiyorum fakat şu an başka bir evrende gibiydik. Şarkının sözlerini çoktan unutmuş öylece Emir'e bakarken gözlerini benden çekip sol tarafına baktı. Aynı şekilde ben de baktığı yöne döndüğümde Tuana cücesi elinde kadeh gülümsüyordu. Yanında bir kadın daha vardı ve o da aynı şekilde gülümsüyordu.

Emir ayağa kalkıp Tuana'nın uzattığı elini tuttuktan sonra yanındaki kadına gülümsedi ve Tuana Emir'in yanına diğer kadınsa koltuğun diğer ucuna oturdu. Neden bilmiyorum içime bir öküz otururken mikrofonu sımsıkı tutup gözlerimi kapattım ve şarkı söylemeye devam ettim.

Benim bu derdim...

Alkış sesleri kulağıma dolunca kendimi tamamen şarkının büyüsüne kaptırdım ve içimdeki yangını dışarı savurdum.

Ne yağan yağmurda
Ne yalancı sonbaharda
Ne bomboş sokaklarda...
Kırılmış her yanım
Kaybolur zaman saçlarında
Gözlerim sokaklarda
Sebebi isyan aşkım
İçim yanar içim kanar da
İSYAN!
Geriye bir avuç yalan
Beni bu derde sen attın da
Gittin ya kafam hep duman...

Ciğerim yana yana isyan etmeye devam ederken kafamın içi bulutlanmış, tüm yaşadıklarım bir hayale dönüşmüştü sanki. Sarhoş oldum desem o kadar çok içmemiştim. Uykum gelmişti demek ki.

Şarkıya devam etmem için bir alkış tufanı daha koptuğunda gözlerimi açtım ve küçük bir baş selamı verdim. Kaldığım yerden devam etmek üzere gözlerimi kapattım sonra. Mikrofonun elimden çekilmesiyle gözlerimi tekrar açtığımda Emir'le göz göze geldim. Mikrofonu gitariste uzatıp kulağıma doğru eğildi "Yeter bu kadar şov, özledim seni."

Geri çekilip yüzüne baktım ve "Daha şarkım bitmedi," dedim nazlı bir edayla. Elini belime yerleştirip tabureden inmeme yardım ederken gülüyordu. "Bitti bitti, gel hadi."

Yürümeye başladığımda ayaklarım birbirine dolanıyordu ancak Emir belimi sıkıca kavradığı için masaya kadar düşmeden gelebilmiştim. İki kadın hâlâ bizim masamızda oturmaya devam ediyordu. Emir kulağıma doğru yaklaşıp "Odamıza çıkalım istersen?" dediğinde başımı omzuna yasladım. "Hayır," dedim, "Uyumak istemiyorum."

Tuana geçmemiz için ayağa kalkarken, "Merhaba," dedi gülümseyerek. "Zeynep'ti değil mi?"

Ben de gülümsedim. "Evet Zeynep. Siz de Tuğba'ydı sanırım."

Yanından geçip kendimi koltuğa bıraktım. Emir de yanıma oturdu ve kolunu arkama doğru uzattı. Gözlerimi kısıp Tuana'yı ve diğer kadını alıcı gözle süzdükten sonra benim kadar güzel olmadıklarına kanaat getirip büyük bir keyifle sırtımı Emir'e yasladım. Diğer kadının gözleri yeşildi ama kesin lens takıyordu. Saçları da ucuz bir kuaförün elinden çıkmış gibi duruyordu. Oturduğu için boyunu posunu tam çözememiştim ama benden kısa olduğu kesindi. Tuana desen zaten cüceydi.

"Tuana Hanım'la tanışmıştınız Zeynep," dedi Emir mesafeli bir tonda. "Alev Hanım da çok değerli üyelerimizdendir."

Yüzünü görmesem de sesindeki uyarıyı fark etmiştim. "Memnun oldum," dedim en yapmacık gülümsememle. Elini omzuma yerleştirdi tedbir amaçlı. Alev Hanım gözlerini süzerek içkisinden bir yudum aldıktan sonra, "Eski eşin yanılmıyorsam," dedi Emir'e. "Gazetelerde okumuştum boşandığınızı."

Çakma sarışın bana bakmıyordu konuşurken ve tavırları hiç hoşuma gitmemişti. Tuana'ya baktığımda o da Emir'in vereceği cevabı bekliyordu. Ben dün sabah eşimi bekliyorum dediğim için kafası karışmıştı muhtemelen.

Ben de Emir'e baktım merakla. Benim aksime o gayet netti. Dudaklarını şakağıma bastırıp uzun bir öpücük bıraktıktan sonra, "Öyle bilinsin istedik," dedi gözlerime bakarak. "Boşanmadık."

Nedense verdiği cevap beni mutlu etmişti. Hâlâ gözlerime bakmaya devam ediyordu ve kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Sakinleşmek için gülümseyerek Alev Hanım'a döndüm. Bu defa sinirden çarpmaya başladı kalbim. Kadın Emir'e yiyecekmiş gibi bakıyordu. Hiç abartmıyorum. Tamam, Tuana'dan şüphelenmiş, onunla ilgili çok farklı senaryolar yazmıştım ama şu an onun bakışları hiç tehlikeli görünmüyordu. Yalnız bu çakma sarışının kesin Emir'de gözü vardı.

"Siz evli misiniz?" diye sordum bir umut. "Hayır," dedi ve yine Emir'e baktı. Yaşı otuz civarında olmalıydı ve güzel sayılırdı. Evde kalmasının kesin bir sebebi vardı.

"Çok da üzülmeyin, elbet sizinle de evlenmek isteyen biri çıkacaktır," dedim tüm iyi niyetimle. Emir omzundaki elini belime indirip beni kendine doğru çekti. "Yavaş Zeynep, yavaş!"

Kadın omuzlarını dikleştirip meydan okurcasına gözlerime baktıktan sonra tekrar Emir'e döndü.

"Evlenmek gibi bir arzum olsaydı emin ol şu an senin yerinde ben olurdum."

Bir an suratıma tekme yemiş gibi irkildikten sonra ilk şoku atlatıp toparlanmaya çalıştım. Yok, kesin yanlış duymuştum. Kadın resmen topu doksana çakmıştı. Emir, "Alev!" diye uyarırken bir taraftan da belimi iyice kavramış beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Tuana ayağa kalkıp, "Biz gidelim artık," dediğinde elimi kaldırıp, "Bir dakika bir dakika..." dedim ve ben de ayağa kalktım.

"Yedeklerde kaçıncı sıradaydın acaba çok merak ediyorum? Zira birçoğuyla tanışma fırsatım oldu ancak senin adını bile duymadım bugüne kadar."

Alev kepazesi bana küçümser bir bakış atıp ayaklandıktan sonra yine Emir'e baktı. Sürekli Emir'e bakıyordu zaten, alışmıştım.

"Altı ay veriyorum en fazla, sonrasında görüşürüz umarım."

Topu bu defa doksana değil deli damarıma çakmıştı ve yüzündeki arsız gülüş kendimi tamamen kaybetmeme yetmişti. Masanın üzerindeki bardakları tek hamlede yere savurup dizimi masanın üzerine koydum. Emir belime sarılmıştı ancak çok geçti; Alev'in saçları elimdeydi. Elime doladığım saçlarını tüm gücümle çekerken bir taraftan da deli gibi bağırıyordum.

"Ne diyorsun sen be geri zekâlı? Biz ayrılsak bile sana mı kaldı benim kocam?"

Tuana bir taraftan Alev bir taraftan bileğime yapışmış çığlıklar eşliğinde çekiştiriyorlardı ama deli kuvveti vardı bende. Ya o saçlar elimde kalacaktı ya da kafası kopacaktı başka türlü kurtulamazdı.

Emir de bir şeyler söylüyordu fakat Alev'in çığlıklarından hiçbir şey duyulmuyordu. Saçlarına iyice asılıp kulağını ağzıma yaklaştırdıktan sonra, "Sen kimsin benim evliliğime ömür biçiyorsun embesil?" dedim gayet sakin bir şekilde. "Olmayan beyninle akıl mı yürütüyorsun? Bak

seni uyarıyorum, bir daha o kulüpten içeri adımını atarsan kafanda saç bırakmam senin!"

Saçlarını serbest bırakıp masadaki bacağımı aşağı indirirken elimdeki saç tutamlarını tiksinerek yere savurdum. Alev geri zekâlısı bir taraftan saç diplerini ovuşturuyor bir taraftan da tehditler savuruyordu.

"Seni küçük aptal, bu yaptığını çok fena ödeyeceksin, mahvedeceğim seni..."

Yav he he, dercesine bakıp masada kalan viski kadehini kafama diktikten sonra Emir'e döndüm. "Burası küflenmiş kaşar kokmaya başladı sanki aşkım, odamıza mı çıksak?"

Emir'in yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade vardı ancak gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Alev'in sesi giderek uzaklaşmaya başladığında Tuana'nın moron arkadaşını kolundan çekiştirerek kapıya doğru götürdüğünü fark ettim. Tabii bardaki tüm gözler benim üzerimdeydi. Elimdeki kadehi havaya kaldırıp, "İçelim," diye bir kahkaha savurdum. Ne zaman durduğunu bilmediğim müzik tekrar başladı ve kavganın bittiğine ikna olan insanlar hiçbir şey olmamış gibi dans etmeye başladılar.

Kadehimi Emir'e doğru uzatıp, "Şerefine kocacığım" diye kahkaha attıktan sonra kafama dikip boş olduğunu anlayınca yüzümü buruşturdum. Emir gözünü kırpmadan beni izliyordu. Ne düşündüğünü çözemiyordum. Kızgın desem değildi, keyifli desem hiç değildi, sanırım sarhoş olmuştu.

"Sen kumarhane işlettiğine emin misin?" diye sorduğumda değişik yüz ifadesi gülümsemeye dönüştü. "Daha çok kerhane işletiyormuşsun gibi görünüyor, bütün üyeleri de bizzat test ediyorsun anlaşılan. Ama ben anlamıştım ilk gittiğimde, hepsi manken gibiydi." Elimle baştan aşağa kendimi göstererek devam ettim. "E senin de ne kadar zevkli olduğun malum."

Elimdeki kadehi yine kafama diktim ama yine boştu. "Ya ama içmeye diye getiriyorsun boş kadehi elime verip

eski manitalarını dövdürüyorsun. Bir donat şu masayı, bir elini cebine at artık yeter, kefenin cebi yok Emir Efendi. Bu cimriliğine bir dur de artık, yeter... Hop garson... Koçum... Bir meyve tabağı bir şey getir..."

Masanın yanından geçen garson, "Hemen hanımefendi," deyip koşarak uzaklaşırken Emir kolumdan tutup, "Yeter Zeynep, hadi gidiyoruz," dedi sert bir şekilde.

"Ya bırak, tamam hesap benden bu gece korkma gönlünce ye iç. Babama söylerim bir çek yazar... Yani ben de zenginim bugüne bugün koskoca Zeynep... Ya babamın soyadı neydi ya... Bak görüyor musun hatırlamıyorum... Allah'ım zekâmı kaybettim! İçki nedir bilmezdim... Şimdi bir ayyaş oldum... Kederle ıstırapla ben arkadaş oldum... Ya dur ben bir şarkı söyleyip geliyorum..."

Emir kolumdan tutarak gitmeme engel olduktan sonra diğer elini de enseme yerleştirip yüzüne bakmamı sağladı. Uyarı dolu bakışlarına ilaveten hafif bir tebessüm hâkimdi yüzüne. "Yeter saçmaladığın, dur artık!"

Başparmağı boynumda gidip geliyordu ve kalbim dokunduğu yerde atıyordu sanki. Ufacık bir temasıyla bir anda tepe taklak oluyordum. Gözlerim kendiliğinden dudaklarına kayınca dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Ellerimi yanaklarına koydum. "Emir..."

"Efendim güzelim," dedi çarpık gülümsemesiyle.

"Biraz daha saçmalayabilir miyim?" diye mırıldandım "Çok az!"

Başını sağa sola salladığında, "Ama çok istiyorum," dedim ve itiraz etmesine fırsat vermeden ayaklarımın ucunda yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Kollarımı boynuna dolayıp gözlerimi kapattığımda Emir de büyük bir arzuyla karşılık vermeye başladı dudaklarıma. Aklım tamamen başımdan gitmiş, kalbim teklemeye başlamıştı ki itirazlarıma aldırmadan geri çekildi Emir.

"Sakin bebeğim, sakin! Hadi gel odamıza çıkalım, orada istediğin kadar saçmalayabilirsin."

Başımı omzuna koyup adımlarına eşlik ettim. Nedensizce gülümsüyordum.

"Emir..."

"Hım..."

"Bizim bir komşumuz vardı Adana'da, Şefika Teyze, kocası da Faruk Abi..."

"Eee?"

"Şefika, Faruk'u eski sevgilisiyle basınca kapıyı üstlerine kilitleyip evi ateşe vermişti. İkisi de yanarak öldü..."

Son kelimeyi söylerken kahkaha atmaya başladığımda Emir de gülmeye başladı. Gözlerimi kısıp ciddi görünmeye çalıştım ancak bir türlü beceremiyor, aptalca sırıtıyordum.

"Aldın mı mesajı?" diye sorduğumda, "Aldım," dedi gülerek.

"İyi aferin!"

Birlikte asansöre binip yukarı çıkarken kollarımı beline dolayıp gözlerimi kapattım. Geceye dair hatırladığım son şey ,"Uyumak istemiyorum" diye mırıldandığımdı.

Sabah Emir'in sesiyle gözlerimi açtığımda siyah bir takım elbise giymiş başımda bekliyordu.

"Kalk bebeğim hadi, öğlen oldu."

Yüzümü tekrar yastığa gömüp uyumaya kaldığım yerden devam ettim ancak Emir susmuyordu ve sesi kafamın içinde yankılanıyordu.

"Zeynep kalk hemen, yola çıkacağız."

Of... Bugün dönüyorduk!

Sırtüstü yatıp elimi alnıma koyduktan sonra hafifçe öksürüp bakışlarımı Emir'e yönelttim. Yatağın yanında durmuş beni izliyordu.

"Emir ben çok hastayım, ölüyorum galiba. Bugün bu yataktan çıkmam mümkün değil."

Kaşları anında çatılırken elini başıma koyup ateşim olup olmadığını kontrol etti. Aynı anda ben de öksürüyordum.

"Ateşin yok ama yine de otelin doktorunu çağıralım bir baksın" dedi tereddütle.

Yorganı üstüme doğru çekip yine hafifçe öksürdüm "Yok yok, gerek yok, ben biraz dinlensem kendime gelirim."

Gözlerimi kapatıp yan döndüğümde elini yüzümde hissettim.

"Numara yaptığını biliyorum Zeynep, hadi kalk bir an önce çıkalım. Yetişmem gereken bir toplantı var."

Gözlerimi açıp yüzüne baktığımda elimi avucunun içine alıp şefkat dolu bir öpücük kondurdu. Hiç istemiyordum İstanbul'a dönmeyi. Kaçıp gitmek, tüm sorunları arkamızda bırakıp yepyeni bir hayat kurmak istiyordum. Bir sahil kasabasında, minik bahçeli bir evde, sıradan, sakin bir hayatımız, çocuklarımız olsun istiyordum.

Hayallerimin ağırlığı omuzlarıma çökerken, "Numara yapmıyorum başım ağrıyor," dedim ve yan dönüp gözlerimi kapattım. Emir'in bu hayattan kopması mümkün değildi ve aynı şekilde benim de Emir'den kopmam imkânsızdı. Güçlü olmak zorundaydım fakat dün yaşadığım olay bile beni derinden sarsmış, alt üst olmama yetmişti.

Parmakları saçlarımda gezinirken, "Bir kahve içersin bir şeyin kalmaz," dedi sevgi dolu sesiyle. "Hadi bebeğim, er ya da geç döneceğiz, üzme beni." Gözlerimi açıp yüzüne baktım. İyi olup olmadığımı anlamak istercesine yüzümü inceliyordu.

"Of tamam," dedikten sonra üstümdeki yorganı kaldırıp ayaklarımı sürüye sürüye banyoya girdim. Kısa bir duş alıp saçlarımı kuruttuktan sonra kot pantolon ve balıkçı yaka beyaz bir kazak giyip tekrar Emir'in yanına döndüğümde beni bekliyordu. Montumu da giyip keyifsiz bir şekilde kapıya doğru yönelince yanıma geldi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Saçmalıyordum yine ama istemiyordum

işte, korkuyordum. Gözlerime bakıp gülümsediğinde ben de zoraki gülümsedim.

"Asma o güzel yüzünü" dedi güven veren bir sıcaklıkla "söz veriyorum her şey çok güzel olacak."

***

Yola çıktığımızdan bu yana pek konuşmadığım için Emir sürekli iyi olup olmadığımı soruyor, ben de her seferinde aynı cevabı veriyordum; "Daha iyiyim."

Neyse ki İstanbul'a girdiğimizde içimdeki sıkıntı biraz olsun dağılmıştı. Aslı'nın bana ihtiyacı vardı, yanında olmak zorundaydım. İşin aslı benim de ona ihtiyacım vardı. Hem Memati'yi de özlemiştim üç gündür.

"Şirkete mi gideceksin?" diye sorduğumda Emir başıyla onayladı. "Seni eve bırakırım Aslı'yla biraz vakit geçirirsiniz. Birkaç saat sonra alırım seni."

"Nereye gideceğiz ki?"

Şaşkınlıkla sorduğum soruya sıcak bir tebessümle yanıt verdi. "Evimize."

Ben sessiz kalınca, "Sakın itiraz etme Zeynep," dedi elimi avucunun içine hapsederek. "Artık sensizliğe tahammülüm yok, yanımdan bir saniye bile ayrılmanı istemiyorum."

Niyetim itiraz etmek değildi zaten, benim de istediğim tam olarak buydu. Fakat Aslı'yı düşünüyordum. Zor bir dönemden geçiyordu ve onun her seferinde yaptığı gibi benim de onun yanında olmam gerekiyordu.

"Aslı'yı yalnız bırakmak istemiyorum," dedim hissettiğim suçluluk hissiyle. "Hem Memati de var artık." Gülmeye başladı.

"Merak etme Memati'nin babası nefes aldırmıyordur Aslı'ya. Bırakmam seni Zeynep, boşuna ısrar etme."

Koltukta yana doğru kayıp başımı omzuna yasladığımda elini yanağıma yerleştirdi. Eskiden olsa itiraz eder, eve

gitmek için her yolu denerdim ancak yaşadıklarım beni tahmin ettiğimden çok daha fazla etkilemişti. Emir'in tehlikeli bir hayatı olduğunu başından beri biliyor, her an ölümün kıyısında olduğunu az çok tahmin ediyordum. Ama o lanet gece, o acımasız kurşunların bizi ezip geçtiği o karanlık gece içinde bulunduğumuz cehennemi tam olarak idrak etmemi sağlamıştı. Emir'in yerde boylu boyunca yatan görüntüsü bir an bile gözümün önünden gitmiyor, içten içe kahrediyordu beni. Ya ölseydi diye düşündükçe aklımı kaçırıyordum.

Emir bininci kez, "İyi misin bebeğim?" diye sorduğunda düşüncelerimden sıyrılıp, "İyiyim," dedim ben de bininci kez.

"Çok durgunsun Zeynep, aklına takılan her neyse söyle bana. Eğer o it yüzünden kendini üzüyorsan yemin ederim bugün bitiririm işini şerefsizin!"

Gözlerine bakıp korkularımı nasıl kelimelere dökeceğimi düşünürken arabayı sağa çekti. Cevap beklercesine gözlerime bakıyordu. Kazağımın kollarını çekiştirip avucumun içine aldıktan sonra bakışlarımı ellerime sabitleyip, "Korkuyorum..." dedim sessizce. "Sana bir şey olacak diye çok korkuyorum. Yalvarırım uzak dur o adamdan. Gerekirse ben gider teslim olurum yeter ki bitsin bu çekişme. Seni kaybedersem yaşayamam Emir."

Parmağıyla çeneme hafifçe dokunup başımı yukarı doğru kaldırdı. Gözlerine baktım mecburen. Benim içimde kopan fırtınalara inat durgun bir deniz kadar sakindi bakışları. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp beni de rahatlatmak istercesine gülümsedi.

"Bende o ite pabuç bırakacak göz var mı bak bakalım?" dedi güçlü bir tonda. "Sen üzülme diye hâlâ nefes alıyor o insan müsveddesi. En kısa zamanda bütün kirli çamaşırlarını ortaya döküp şirketini başına yıkacağım. Böylece benim kim olduğumu anlayacak ve defolup gidecek hayatımızdan."

"Umarım dediğin gibi olur."

Alnıma minik bir öpücük bırakıp arabayı tekrar hareket ettirirken, "Olacak," dedi kati bir sesle. "Öyle ya da böyle hayatımızdan çıkacak."

Eve geldiğimizde Emir de benimle beraber yukarı çıkmıştı. Aslı kapıyı açar açmaz heyecanla boynuma sarıldı. "Kuzum hoş geldin."

Ben de aynı şekilde sarıldım, "Çok özledim sizi." Geri çekildiğimde karşılaştığım manzara ufak çaplı bir şok geçirmeme neden olmuştu. Evin her tarafı mavinin çeşitli tonlarındaki bebek eşyalarıyla doluydu. Sorarcasına Aslı'ya baktığımda gözlerini devirdi. "Çıldırmak üzereyim!"

Aslı, Emir'e Yusuf'u bir şekilde durdurmasını söylerken ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim ve salonun ortasındaki minicik beşiğin yanına gittim. İçinde pelüş oyuncaklar, biberon, emzik, çıngırak ne ararsan vardı. En üstte duran beyaz pelüş tavşanı elime alıp iç çekerek Aslı'nın gözlerine baktım.

"Ya ama çok tatlı bunlar. Hiç karışmayın Yusuf'a, alacak tabii. Bir tanecik Memati'miz o bizim."

"Zeynep sakın yüz verme gebertirim seni! Odamda adım atacak yer kalmadı. Akülü araba almış çocuğa manyak! Bisikleti, sünnet kıyafetlerini hiç söylemiyorum bile."

Keyifli bir kahkaha attıktan sonra kapı ağzında bizi izleyen Emir'in yanına gittim ve elimdeki tavşanı gösterdim. "Biz de oyuncak alalım Memati'ye, baksana şunun güzelliğine."

Gözleriyle onayladıktan sonra elini yanağıma yerleştirip alnımdan öptü. "İki saate gelirim bebeğim. Çocuklar aşağıda, bir ihtiyacınız olursa söyleyin."

"Toparlanmam uzun sürebilir," dediğimde, "Eşyaların bıraktığın gibi duruyor Zeynep," dedi sıcacık bakışlarıyla. "Sen gel yeter."

Kalbim bakışlarının etkisiyle sıcacık olurken uzanıp yanağından öptüm. "Dikkatli ol lütfen."

Kayıtsız bir tebessümle başını salladı.

"Lütfen!" diye ısrar ettim. "Peki tamam," diyerek dudağıma minik bir öpücük kondurduktan sonra Aslı'ya döndü. "Gözün üstünde olsun Aslı. Arada saçmalıyor, gerekeni yaparsın."

Ben gözlerimi devirirken Aslı başparmağını havaya kaldırdı. "Uzmanlık alanım, merak etme sen!"

Emir gittikten sonra Aslı yanıma gelip boynuma sarıldı yine.

"Nihayet kuzum ya. Seni hep böyle mutlu görmek istiyorum bundan sonra, yeter artık üzüldüğün, ağladığın."

"Bence de kuzum," dedim yorgun sesimle. "Umarım her şey yoluna girer. Beni bırak şimdi de sen nasılsın? Hikmet Amca, Yusuf'la konuşmak istiyormuş."

Birlikte salondaki üçlü koltuğa oturduk. Aslı oldukça üzgün görünüyordu. Ailesine ne kadar değer verdiğini bildiğim için neler hissettiğini de az çok tahmin edebiliyordum.

"Hiç sorma Zeynep," dedi yorgun bir nefes eşliğinde. "Babamı biliyorsun, dediğim dedik. E Yusuf'u da biliyorsun, manyak... Bilmiyorum nasıl olacak bu iş ama gerim gerim gerildim yemin ederim."

"Serpil Teyze ne diyor, ikna olmamış mı baban?"

"Böyle apar topar ne oluyor falan demiş işte. Yusuf'u araştırmıştır ama kesin. Fena tırsıyorum kuzum ya, beni evlatlıktan reddederse hiç şaşırmam."

Çaresizce kafasını salladığında elimi omzuna yerleştirip gülümsedim.

"Saçmalama Aslı, öyle bir şey olmayacak tabii ki. En kötü ihtimalle veririz Memati'yi kucağına, adını da Hikmet Memati koyarız olur biter."

"Ya kolaydı o kadar," dedi gözlerini devirerek. "Bak sana söylüyorum Zeynep, Yusuf'ta bu ayarsızlık varken

bırak damat olarak kabul etmeyi ömür boyu hapislerde çürütür onu babam..." Şeytan dürtmüş gibi silkelenip parmağını sehpaya vurdu birkaç kez, "Ay Allah korusun!"

"Valla en son gördüğümde Yusuf üç buçuk atıyordu," dedim keyifli bir tonda. "Hiç korkma bence."

Oflayarak başını koltuğa yasladı. "Neyse kuzum boş ver ya. Ben günlerdir düşünüyorum, işin içinden çıkamıyorum. Daha fazla düşünüp aklımı kaybetmek istemiyorum. Aç mısın, turşu var yersen?"

Ayarsız bir kahkaha savurdum. "Yerim valla." Koltuktan kalkmak için hareketlenmiştim ki Aslı şüpheyle yüzüme baktı. "Erkek diyorsun yani?"

"Ne erkek?"

Gözleriyle karnımı işaret ettiğinde moron gibi yüzüne bakıyordum. "Ne diyorsun Aslı? Yorma beni açık açık söyle Allah'ını seversen."

"E tabii kaç ay oldu," dedi kinayeli bir tonda. "Taş olsa çatlardı yani."

Sanırım anlamıştım neyden bahsettiğini. Yanaklarımı bir ateş basmıştı çünkü. Ne diyeceğimi bilmez bir halde boş boş gözlerine baktıktan sonra yüzündeki sinsi gülüşü görmemek için hızla mutfağa yöneldim.

"Saçma saçma konuşma Aslı! İstemiyorum turşu falan kahve yapacağım ben."

Of nasıl anlamıştı ki şimdi? Rezil olmuştum.

Mutfak tezgâhının üzerindeki turşu kavanozlarını görünce, "Yuh" dedim kendi kendime. Gerçekten deliydi bu Yusuf.

İki fincan kahve hazırladıktan sonra tekrar salona döndüm. Aslı'nın yüzündeki sinsi gülüş yerli yerinde duruyordu. Yüzüne bakmamak için bakışlarımı odada gezdirirken masanın üzerindeki çantamı fark ettim. O gece Cem'in evinde kalmıştı ve Emir herhangi bir şey söylememişti. Aslı'ya sorduğumda, "Yusuf bıraktı," dedi.

Elimdeki kahveleri masaya bırakıp çantamdan telefonumu çıkardım hemen ve şarja taktım. Aslı'yla beraber kahvelerimizi içip sohbet ederken vakit hızla geçmiş, akşam olmuştu. Kapı çalınca yerimden fırlayıp kapıya ışınlandım resmen. Emir kalbimi titreten bakışlarıyla karşımdaydı. Parmak uçlarımda yükselip boynuna sarıldığımda yüzünü boynuma gizleyip kokumu içine çekti uzun uzun. "Çok özledim," derken dudakları boynumda geziniyordu. Geri çekilip hayranlıkla gözlerine baktım. Bulutların üzerinde uçuyordum sanki. Tüm hücrelerim pelte kıvamına gelmişti ki her zaman olduğu gibi Yusuf'un sesi duyuldu.

"Abi işiniz uzun herhalde. Bir müsaade edin de ben de sevdiğime kavuşayım."

Emir kollarını belime dolayıp beni havaya kaldırdıktan sonra iki adım attı ve yüzünü tekrar boynuma gizledi. Yusuf kapıyı kapatırken sırıtıyordu.

"Aslı sen bu tarafa bakma yavrum, Memati'nin ayarları bozulmasın şimdiden."

Geri zekâlı.

"Hadi evimize gidelim," diye fısıldadı Emir kulağıma. Ellerimi göğsüne yerleştirerek geri çekildim güçlükle. "Emir bir dur. Tamam, gideriz ama ayıp oluyor, bir bırak beni."

"Doyamıyorum sevmelere," dedi hasret yüklü sesiyle. Yusuf durmuyordu.

"Abi bir odaya geçin gözünü seveyim. Öyle kapı eşiğinde çarpılırsınız vallahi. Babaannem rahmetli derdi, şeytan yuvası diye."

Emir beni yere bırakıp elimi tuttu ve Yusuf'a öldürücü bakışlar gönderdi. "Ben seni bir çarpacağım, babaannenin yanına gideceksin Yusuf, zevzeklik yapma!"

Yusuf bu defa bana bakarak sırıtıyordu. "Tatil yaramış Zeynep, yüzüne kan gelmiş."

Ben yerin dibine girmeden Aslı araya girdi neyse ki. "Canım turşu çekti Yusuf, git getir hemen çok fenayım."

"Hemen gülüm."

Yusuf koşarak mutfağa giderken Aslı gülüyordu. Emir koltuğa oturup beni de kucağına çektiğinde dik dik gözlerine bakıp yanına oturdum. Kolunu belime dolayıp beni kendisine yapıştırdı resmen.

Yakınlığımızdan memnun bir şekilde gözlerine bakarken, "Aç mısın?" diye sordum. Onaylarcasına başını salladı. "Ben de," dedim saçma bir şekilde.

"Kalk hadi," dedi elime uzanarak. "Yemek yer sonra da eve geçeriz."

"Emir dur," diye itiraz ettim. "En azından yemeği birlikte yiyelim, sonra gideriz eve."

Aslı tekli koltuğa oturup bacak bacak üstüne attıktan sonra kınayan bakışlarını üzerimize dikti. "Siz hayırdır eve gitmek falan? Zeynep'i bırakmam bu gece baştan söyleyeyim. Şiştim günlerdir içimi dökmem gerek."

İkna edebilirim düşüncesiyle Emir'e döndüm fakat bakışları konuşmamın ne kadar yersiz olduğunu gösteriyordu.

"Üzgünüm Aslı," dedi itiraz kabul etmez bir tonda. "Zeynep bir an bile yanımdan ayrılmayacak bundan sonra. Arada telefonla konuşursunuz."

Aslı gözlerini devirip Yusuf'un uzattığı turşu tabağına uzandı. "Allah razı olsun Emir ya, nasıl mutlu oldum anlatamam." Ağzını turşuyla doldururken bir taraftan da söyleniyordu. "Buldumcuk olmuş bunlar resmen, bu ne arkadaş vıcık vıcık? Görmemiş gibi."

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Emir inadına başımı göğsüne yasladı. Yusuf gülüyordu yine. "Sinirlenme aşkım, iki gün sonra başlarlar didişmeye. Ayların birikimi var ne de olsa, bırak biraz deşarj olsunlar."

Emir eline geçirdiği yastığı Yusuf'un yüzüne fırlattı. "Fazla konuşma da ara Ferit'i yiyecek bir şeyler getirsin."

Yusuf tam telefonunu çıkarmıştı ki kapı çaldı. Yusuf gidip kapıyı açtı. Yüzünde oluşan ifade görülmeye değerdi. "Hik... Hikmet Baba..."

Aynı anda Aslı elektrik çarpmış gibi ayağa fırladı. Ben de telaşla Emir'den uzaklaştım. Odadaki herkes ne yapacağını bilmez bir halde öylece duruyor, kimsenin ağzından tek kelime çıkmıyordu. Kapıya doğru üç adım atıp Hikmet Amca'nın çatılmış kaşlarını görünce kapıyı yüzüne kapatma isteğimi güçlükle bastırdım. Çok fenaydı. Garibim Yusuf da süt dökmüş kedi misali kıvranıyordu. Haklıydı da. Hikmet Amca en az 1.90 boyunda, oldukça heybetli, bıyıklı, dış görünüşüyle bile, ben savcıyım, diye bağıran bir adamdı. En şirin ifademi takınıp kapıya doğru yürüdüm. Fakat pek şirin olamamıştım sanırım, ben yaklaştıkça Hikmet Amca'nın kaşları daha çok çatılıyordu.

Aldırmadım.

"Hoş geldin Hikmet Amca," diyerek başladım saçmalamaya. "Ne güzel sürpriz bu böyle... Serpil Teyze yok mu? Keşke onu da getirseydin. Neyse bir dahaki sefere inşallah... Keşke önceden haberimiz olsaydı hazırlık falan yapardık ama sen yabancı değilsin tabii haber vermene gerek yok yani, sonuçta kızının evi. İçeri gelsene biz de tam yemek yiyecektik..."

Evet, saçmalıyordum fakat kendimi durduramıyordum. Fena halde panik olmuştum. "Öyle kapı ağzında olur mu Hikmet amcacığım? Gel otur bir kahvemizi iç..." Adamı kolundan tutup içeri doğru çekerken evin dört bir yanındaki bebek eşyalarını tamamen unutmuştum.

Hikmet Amca içeri girdi mecburen. Kısılmış gözleriyle odayı baştan sona taradıktan sonra da gözlerini Aslı'ya dikti. Aslı ağzının içinde, "Hoş geldin babacığım," gibisinden bir şeyler mırıldanıyordu. Emir'le göz göze geldik o an.

Ellerini ceplerine yerleştirmiş, keyifli bir yüz ifadesiyle beni izliyordu. Bu da ayrı bir manyaktı.

"Hiç hoş bulmadım Aslı!" diye kükredi Hikmet amca. "Bu adamların, daha da önemlisi bu bebek eşyalarının bu evde ne işi var?"

Hikmet Amca'nın ani çıkışıyla Yusuf'un yanına geçtim hemen. Çok fena çuvallamıştık.

Tek çuvallayan bendim ya da. "Şey..." dedi Aslı sivri zekâlısı. "Zeynep hamile babacığım. Emir'i tanıyorsun zaten, evlenmişlerdi."

Allah cezanı vermesin Aslı!

Hepimiz şoka girmiş halde öylece dururken odadaki gerilim her geçen saniye artıyordu. Neyse ki arkasında kaldığım için Hikmet Amca yüzümü görmüyordu, aksi halde gerçeği anlaması kaçınılmazdı.

"Siz boşanmadınız mı kızım?"

Gözleri hâlâ Aslı'nın üzerindeyken bana sorduğu soruya verecek cevabım yoktu. Neyse ki Emir imdadıma yetişti. Bir adım öne çıkıp Hikmet Amca'nın tam karşısında durduğunda hepimizin aksine oldukça sakin görünüyordu.

"Biraz konuşalım mı Hikmet Bey?" dedi olanca ciddiyetiyle. "Oturun lütfen."

Hikmet Amca memnuniyetsiz bir tavırla tekli koltuğa oturdu. Emir gözleriyle mutfağa gitmemizi işaret edince, "Aslıcığım gel biz kahve yapalım," dedim telaşla.

Aslı bu anı bekliyormuşçasına koşarak mutfağa yöneldi. Ben de hemen arkasından gittim. Yusuf hâlâ kapının yanında dikiliyordu fakat biz mutfağa girdikten hemen sonra dış kapının kapanma sesi duyuldu. Büyük ihtimalle kendini dışarı atmıştı.

Kahve makinesini ayarlayıp Aslı'yı sakinleştirdikten sonra kapıya yanaştım ve ne konuştuklarını dinlemeye başladım.

"Talihsiz bir olay yaşadık ve ben o an için yapabileceğim en doğru şeyin Zeynep'i kendimden uzaklaştırmak olduğu-

nu düşündüm. Tabii bunun benim için, bizim için imkânsız olduğunu anlamam fazla uzun sürmedi. Zeynep benim her şeyim Hikmet Bey, kâğıt üzerinde ne yazdığı, kimin ne düşündüğü umurumda bile değil. Ben nefes aldığım sürece Zeynep benim yanımda olacak ve bu süre zarfında benim tek gayem onu mutlu etmek olacak."

Ah canım ya, ne güzel konuşuyordu, ne güzel seviyordu. Gidip boynuna sarılmamak için zor tuttum kendimi. Bir taraftan da gözlerimden akan yaşları siliyordum.

"Bakın endişelerinizi anlıyorum ancak Yusuf benim kardeşim sayılır. Onun Aslı'yı ne kadar çok sevdiğine, onun için her şeyi yapabileceğine bizzat şahit oldum ben. Olmaya da devam ediyorum. Siz de takdir edersiniz ki Aslı çok aklı başında, zeki bir kız ve böyle önemli bir konuda yanlış bir karar verdiğini düşünmek en başta ona haksızlık olur. Eğer Yusuf'a bir şans verirseniz kızınızı ne kadar mutlu ettiğini siz de göreceksiniz."

"Zeynep kahveler hazır," dedi Aslı yanıma gelerek. "Ne dedi babam? Söylesene çatlatma insanı."

"Dur... Daha bir şey söylemedi."

Aslı'yı susturup tekrar salondaki konuşmalara kulak kabarttım. Hikmet Amca konuşuyordu.

"Kızımın evlenmek istediği adamın illegal işlerle uğraşıyor olması benim gibi bir adam için kabul edilebilir bir durum değil. Fakat görüyorum ki hayır demek için çok geç. Hafta sonu gelin isteyin, en kısa zamanda da evlensinler." Kısa süreli bir sessizliğin ardından devam etti Hikmet Amca. "Ben bu işe evet demezdim de insanların diline düşersek annesi kahrından ölür. Söyle ona annesine dua etsin."

Ve Hikmet Amca arkasına bile bakmadan evi terk etti. Derin bir nefes vererek Aslı'ya çevirdim bakışlarımı. Ağlıyordu.

"Ağlama kuzum," dedim ellerini tutup. "Bak izin verdi işte, öfkesi de zamanla geçecektir."

Daha çok ağlamaya başladı.

"Yoksa evlenmek istemiyor musun?" dedim şirin görünmeye çalışarak. "Bak eğer öyleyse..."

"Saçmalama Zeynep ya, tabii ki istiyorum."

"E o zaman? Git yıka elini yüzünü hadi, üzülme artık. Gelinlik modellerine bakalım bir an önce, vaktimiz kısıtlı."

Aslı zoraki gülümseyip banyoya gidince ben de salona geçtim. Emir balkonda sigara içiyordu. Yanına gidip aşağıya baktım. Hikmet Amca Yusuf'la konuşuyordu. "Eyvah," dedim alt dudağımı ısırıp, "Sert kayaya çarptı Yusuf."

"Sürünsün zevzek," dedi Emir. "Uçkuruna sahip çıksaydı."

Kıkırdayarak yüzüne baktığımda elini yanağıma yerleştirdi. "Gidelim hadi, özledim seni."

"Ben de özledim," dedim göğsüne sokulup. Çok özlemiştim.

İçeri girdiğimizde Yusuf da dış kapıdan giriyordu. Her zamanki gülen yüzünün aksine burnundan soluyordu adeta. Aslı yanına gidip, "Bir şey mi oldu?" diye sordu panik içinde. Ellerini iki yana açıp bağırmaya başladı Yusuf.

"Yok canım ne olacak? Savcı Bey sıçtı ağzıma gitti." Delirmiş gibiydi. "Kızım ben seni bu kadar seviyor olmasam var ya o lafları bir bir yedirirdim de işte... Şansıma tüküreyim!"

Aslı'nın gözünden yaşlar akmaya başlayınca iyice sinirlendi.

"Aslı sakın ağlama! Gözünde bir damla yaş görürse hapislerde çürütecekmiş beni, gözünü seveyim ağlama."

Duydukları Aslı'nın hoşuna gitmişti sanırım. Gözyaşları durmaksızın akarken mutlu bir tebessüm yayıldı yüzüne.

"Sıksana kafasına Yusuf!" dedim keyifli bir tınıda. "Bu kadar düşünecek ne var!"

Öyle bir baktı ki gülüşüm yüzümde asılı kaldı. "Sıkınca vuruyorum işte Zeynep," dedi aksi bir tonda. "Sıkıntı orada. Tam on ikiden hem de..."

"Ha ha çok komik," dedim gözlerimi devirerek. "Ben sizin gibi her gün adam vurmuyorum Yusuf Bey. Hem zaten dizine nişan almıştım ben, istesem öldürürdüm de katil olmak istemedim."

Yusuf tam ağzını açmıştı ki Emir konuşmasına izin vermedi. "Uzatma Yusuf! Cumartesi öğlen çıkarız yola. Yengeme sor, ne lazımsa gidin alın Nazlı'yla. Zeynep hadi!"

Emir kapıya doğru ilerleyince ben de peşine takıldım mecburen. Ertesi gün uğrayacağıma söz vererek ayaküstü vedalaştım Aslı'yla.

Ve evimize geldik.

Kapıdan içeri girdiğimde bir süre etrafa bakıp zihnimde canlanan anılarımızın tadını çıkardım. Kendimi tam da buraya ait hissediyordum, yaşadığım mutluluğun tarifi yoktu. Emir kollarını belime doladığında sırtımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Tek istediğim buydu işte hayattan. Sevdiğim adamın kollarında olmak, nefesini hissetmek, kokusunu duymak, sevgiyle aşkla sarmalanmak.

Kulağıma doğru yaklaşarak, "Hoş geldin..." diye fısıldadı Emir. Başımı geriye doğru atıp omzuna yasladım ve ellerimi ellerinin üzerine yerleştirdim. Nefesini boynumda hissediyor, tenimi yakan sıcaklıkla kavruluyordum.

"Hoş geldin kadınım benim hoş geldin
Ayağını bastın odama
Kırk yıllık beton çayır çimen şimdi
Güldün...
Güller açıldı penceremin demirlerinde
Ağladın...
Avuçlarıma döküldü inciler

Gönlüm gibi zengin
Hürriyet gibi aydınlık oldu odam...
Hoş geldin kadınım benim... Hoş geldin."

Duyduğum dizeler ruhumda çiçekler açtırırken, kalbim bir kuş gibi kanat çırpmaya başlamıştı. Emir'e doğru dönüp kollarımı hasretle boynuna doladım.

"Çok hoş buldum sevgilim."

"Sen geldin ya..." dedi özlem yüklü sesiyle. "Ölürüm ben sana."

Daha ötesi yoktu...

Sonraki iki gün boyunca birlikte yemek yedik, televizyon izledik, sohbet ettik, Emir benimle dalga geçti, ben trip attım, sonra kendini affettirdi, saçlarımı okşadı, uyuduk, uyandık, sarıldık, tekrar uyuduk. Çok acil bir durum olursa şayet Emir söylene söylene gidiyor, bir iki saat içinde geri dönüyordu. Ben de bir kere Aslı'nın yanına gidebilmiştim ancak doğru düzgün konuşamadan Emir kapıya dayanmıştı.

Cumartesi sabahı uyandığımızda keyifsizdi. Ellerimi sakallarında gezdirip, "Bir sorun mu var?" diye sordum. Sorunun Bursa'ya gidecek olmamız olduğunu biliyorum.

"Gece döneceğiz Zeynep, ona göre," dedi itiraz kabul etmez bir tonda.

"Emir saçmalama, en azından bir gece Aslı'nın yanında kalmam gerekiyor. Dün de bırakmadın zaten birlikte gidecektik ne güzel."

Elini yanağıma yerleştirip gözlerini gözlerime dikti. "Gidemezsin! Ben nereye sen oraya, bugün gidiyoruz işte."

"Ya sen nasıl bir adam oldun böyle? Bak söyleyeyim bu kadar muhabbet bünyeye zarar. Biraz özleyelim birbirimizi."

"Hiç kusura bakma Zeynep Hanım. Ben bir ömür yetecek kadar özledim seni. Bir saat görmesem deliye dönüyorum, delirtme beni!"

Parmaklarım yüzünde gezinirken, "Delisin zaten," dedim işveli bir tonda.

"Sana deliyim," dedikten sonra boynuma bir öpücük kondurup yatakta doğruldu. "Hadi çıkalım, Yusuf ölüyordur heyecandan."

"Tek başına bıraktın oralarda, şimdi vicdan yapıyorsun."

"Hadi hadi, hoşlanmıyorum zaten bu tür merasimlerden. Vazgeçmeden çıkalım bir an önce."

Kısa sürede hazırlanıp akşam giyeceğim elbiseyi de aldıktan sonra aşağıya indim. Kalın çorap ve siyah şort üzerine rahat bir kazak giymiştim. Emir şortuma memnuniyetsiz bir bakış atmakla yetindi neyse ki. Günlerdir açmadığım telefonumu alarak montumu giydim hemen. Açmamıştım çünkü babamla konuşmak istemiyordum. İki kez eve gidip Aslı'ya beni sormuştu, o da şehir dışında olduğumu söylemişti.

Emir silahını beline takıp ikinci bir silahı da elindeki küçük çantaya koyarken kapı çaldı. Nazlı'yı karşımda görmek beklediğim son şeydi ancak Emir pek şaşırmış görünmüyordu.

Üzerinde kısa kaşe bir kaban vardı Nazlı'nın. Altında hiçbir şey yoktu sanırım. Varsa da görünmüyordu. Saçlarını omuz hizasında kestirmiş, yaptığı makyajla da oldukça havalı bir görünüm elde etmişti. Beni baştan ayağa süzüp birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra ben yokmuşum gibi Emir'e döndü.

"Günaydın canım. Annemler akşama doğru çıkacaklarmış yola, benim seninle gitmemi istediler. Çiçek çikolata işlerini falan halledeceğiz."

Emir işaret parmağını havaya kaldırarak telefonunu kulağına götürdü ve mutfağa doğru ilerledi. İkimiz baş başa kaldığımız halde Nazlı yüzüme bakmıyor, kapının önünde saçma sapan bir şekilde duruyordu. Moron olduğu için normal karşılıyordum artık hareketlerini.

"Hoş geldin Nazlı, gelsene içeri," dedim umursamaz bir ifadeyle. "Kapıda kaldın öyle yabancı gibi." Dik dik gözlerime bakıp, "İstemez, ben arabada bekliyorum," dedi salak.

Of Allah'ım ya! Bununla üç saat nasıl geçecekti?

Emir geldiğinde kollarımı göğsümde birleştirmiş, tek ayağımı yere vuruyordum. Zihnimden geçen küfürleri görmüşçesine, "Lütfen Zeynep," dedi uyarıcı bir tonda. "Sorun çıkarma."

"Ben mi çıkarıyorum?" dedim hayretler içinde. "Resmen pislikmişim gibi bakıyor moron. Neden sürekli onunla muhatap olmak zorunda bırakıyorsun beni, gerçekten anlamıyorum!"

Sesim yükselince bıkkınlıkla ofladı.

"Peki Zeynep, Feritlerin arabasına geçer, gidince de konuşmazsınız olur biter."

"Hayır tam tersi, bizimle gelmesini istiyorum. Sen de böylece sorun çıkaranın ben olmadığımı görmüş olursun."

"Tamam güzelim nasıl istiyorsan öyle olsun. Çıkalım hadi, geç kalıyoruz."

Elini sırtıma yerleştirerek dışarı çıktığında ben de çıkmak zorunda kaldım. Sabah sabah sinirlerimi alt üst etmeyi başarmıştı Nazlı embesili. Eşyalarımız bagaja yerleştirilirken Emir oturmam için ön kapıyı açtı. Nazlı çoktan arka koltuğa kurulmuş, telefonuna bakıyordu.

Yola çıktıktan sonra sessizliğe gömülüp kafamı toparlamaya çalıştım. Saat on bir olmuştu ve kahvaltı yapmadığım için afyonum patlamamıştı. Emir sürekli telefonda birileriyle konuşuyor, arka koltuktan da hiç ses gelmiyordu. Ölmüştü sanırım moron.

Günlerdir her boş anımda olduğu gibi Cem meselesi zihnimi istila etmişti yine. Bursa'dan dönünce Emir'le konuşacaktım. Nasıl yapacaktım bilmiyorum fakat yaşadığım korku giderek büyüyor, içimi kemiren bir kurt gibi beni yiyip bitiriyordu.

Yarım saat kadar geçmişti ki Emir aracı sağa çekip yol kenarındaki bir restoranın önünde durdu.

"Açlıktan ölmek üzereydim, süpersin kuzen."

Nazlı'nın gereksiz heyecanı sinirlerimi bozsa da çaktırmadım ve arabadan indim. Açıkçası pek ortalarda dolanmak istemiyordum çünkü Cem'i vururken çekilen görüntümün internete düşme olasılığı hayli yüksekti. Telefonumu açmamıştım ve Emir beni bir an bile yalnız bırakmadığı için Cem'in bana ulaşabilme ihtimali yoktu. Bu nedenle de ne yaptığı ya da ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Emir elimi tuttuğunda etrafa göz gezdirip montumun kapüşonunu taktım. Neyse ki hava soğuktu. Nazlı önde biz arkada restorandan içeri girerken Emir, "Siz oturun ben bir sigara içip geliyorum," dedi.

"Yok ben seni beklerim," dedim sakin kalmaya çalışarak. Nazlı nedeniyle girmediğimi düşünmüş olmalı ki, "Çocuk gibisin Zeynep," diye söylendi. "Gel hadi sonra içerim."

Yanlış anlaması işime geldiği için sessiz kaldım ve birlikte içeri girip cam kenarındaki bir masaya oturduk. Nazlı sürekli Emir'le iş hakkında konuşmaya çalışıyor bense sessizce kahvaltımı yapıyordum. Arada etrafı kolaçan etmeyi de ihmal etmiyordum tabii. Emir aniden sandalyemi kendine doğru çektiğinde irkilerek gözlerine baktım. Kolunu omzuma doğru uzatıp yüzüme doğru yaklaştı.

"İyi misin güzelim? Çok sessizsin."

"İyiyim merak etme," dedim gülümseyerek. "Kahvaltı yapmadığım için midem bulandı sadece."

"İyi ol!" dedi güven veren bakışlarıyla. Başparmağı kolumda geziniyordu. Nazlı'nın sesiyle omzuma minik bir öpücük kondurup geri çekildi.

"Duyduğuma göre Türkmen Holding'de çalışıyormuşsun Zeynepçiğim. Ben babanın yanına taşınırsın diye düşünmüştüm, şaşırdım doğrusu."

Gülüyordu moron. Aylardır çektiğim acılar onun için mutluluk sebebiydi çünkü Emir'e kör kütük âşıktı. Ben onun bu acınası halini komik bulmuştum fakat Emir Nazlı'yı kesecekmiş gibi bakıyordu.

"Evet, çalışıyordum ancak Emir günlerdir beni esir aldığı için kovulmuşumdur muhtemelen," dedim kayıtsız bir tavırla. "Aslı'yla bile görüşemiyorum düşünebiliyor musun? Böyle giderse şirketiniz batar bak, söylemedi deme."

Şimdi de Nazlı beni kesecekmiş gibi bakıyordu. Umursamaz bir tavırla Emir'e döndüm. Hayranlık dolu bakışlarıyla beni izliyordu.

"Demek seni esir aldım?" dedi omzumdaki saç tutamını parmağına dolarken. Nazlı bir edayla omuz silktim. "Şikâyetçi olduğumu söylemedim."

"Fazla oyalanmasak iyi olur Emir, almamız gereken şeyler var."

Nazlı ayağa kalkıp bize de emrivaki yapınca Emir'in kaşları çatıldı. "Nazlı haklı, bir an önce gitsek iyi olur," diyerek ben de ayağa kalktım hemen. Dışarı çıktığımızda Emir bir sigara yakıp elimi tuttu. Ben eskisi kadar çok içmiyordum. O yanımda olunca aklıma gelmiyordu sigara içmek. Arabanın yanına geldiğimizde Nazlı da sigara içiyordu ve özellikle bizim olduğumuz tarafa bakmıyordu.

Ellerimi montumun ceplerine sokup, "Benim para çekmem lazım," dedim Emir'e. "Aslı'ya hediye almak istiyorum."

Güldü. "Alırız ne istiyorsan, ben borç veririm sana. Çekince ödersin, uğraşmayalım şimdi."

"Olur tamam. Bileklik gibi bir şey olabilir ya da kolye ama özel bir şey olsun istiyorum. Of son güne bıraktım nereden bulacaksam?"

Kendi kendime kızarken yanımızda bir polis aracı durunca neye uğradığımı şaşırdım. Tek düşündüğüm şey araçtan inen polislerin kimlik kontrolü yaptıktan sonra beni apar topar arabaya tıkacaklarıydı. Aklımdan geçen saçma sapan düşüncelerle boğuşurken gayri ihtiyari Emir'in kolunu tutmuştum. Yüzüme bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştı. Saçlarımın yüzüme düşmesine izin verip arabanın kapısına uzandığımda kalbim deli gibi çarpıyordu. Bildiğim tüm du-

ları okurken Emir omzumdan tutup beni kendine doğru çevirdi ve kollarının arasına aldı. Parmakları saçlarımda gezinmeye başladığında yüzümü göğsüne gizleyip derin bir nefes verdim. Birkaç dakika sakinleşmemi bekledikten sonra geri çekilip başımı yukarı doğru kaldırdı.

"Saçmalıyorsun!"

"Biliyorum," dedim suçlu bir çocuk gibi. Gülmeye başladı. Alnını alnıma yaslayıp yüzümü ellerinin arasına alırken şefkatli gözleriyle de sarıp sarmalıyordu.

"Yakarım, yıkarım, ölürüm, öldürürüm yine de aklından geçirdiğin saçmalığın gerçekleşmesine izin vermem, biliyorsun değil mi?" dedi tereddütsüz bakışlarıyla.

"Biliyorum."

"Üzme beni o zaman."

Gözlerimle onaylayıp gülümsedim. "Gel hadi," dedi elini omzuma yerleştirerek. Tabii Nazlı moronu gözlerini dikmiş bizi izliyordu. Kollarını göğsünde birleştirip arabaya yaslanırken keyifle sırıttı.

"İyi misin Zeynep? Rengin attı birden. Bir an polisten kaçtığını falan düşündüm."

Nazlı büyük bir keyifle yüzüme bakarken saçlarına yapışmamak için kendimi zor tutuyordum. Emir omzumdakini elini sıkıp, "Kes saçmalamayı Nazlı, bin arabaya," dedi öfkeli bir tonda. Gözleri şüpheyle kısıldı moronun. Yüzüm ne haldeyse artık az önceki alay eden tavrının yerini manidar bakışları almıştı.

"Evet, birini öldürdüm," dedim alay ederek. "Saçma sapan konuşuyordu, sıktım kafasına!"

Beklemediği çıkışım karşısında gülmekle gülmemek arasında tuhaf bir yüz ifadesine büründü. Aldırmadım. Yolcu kapısını açıp koltuğa oturdum. Bir gün kafasına sıktığımda anlayacaktı ne kadar ciddi olduğumu ama iş işten geçmiş olacaktı.

Tekrar yola çıktığımızda Emir'in telefonunu alıp Aslı'yı aradım. Akşam için hazırlık yapıyorlardı ve yanında olamadığım için kendimi suçlu hissediyordum. Resmen erkek tarafı olmuştum.

Aslıların evinde kız isteme merasiminin ardından çok fazla kişinin katılmayacağı ufak bir nişan töreni olacaktı. Bir ay içinde de evleneceklerdi. Aslı hiç susmadan dünden bu yana olanları anlatıyordu fakat Serpil Teyze çağırınca telefonu kapatmak zorunda kaldı. Neyse ki sesi fena gelmiyordu. Annesi ilk şoku atlatıp düğün kafasına girmişti anlaşılan.

Erkek tarafındaki durumları öğrenebilmek için Yusuf'u aradım bu defa.

"Abi neredesiniz?" dedi telefonu açar açmaz.

"Benim Yusuf, iki saate oradayız. Bir sorun yoktur umarım."

Sesli bir soluk verip ofladı. "Yok Zeynep, bildiğin iç güveyi oldum. Gel diyorlar geliyorum, git diyorlar gidiyorum. Akşama kadar hepsini öldürmezsem takarız yüzükleri inşallah."

"Ya kıyamam, çok mu ezdiler seni?"

"Yok canım ne ezmesi? Serpil Hanım bir tepsi fotoğrafı atmış, yüzükler o tepsiye konacakmış. Arıyorum sabahtan beri. Ama bulacağım az kaldı. Bir tane buldum çok benziyordu ama makası yoktu. Bir tanesi otuz sekiz santimdi büyük dedi. Tabii haklı kadın, tepsi bu yani, maazallah iki santim büyük olsa dünyanın yörüngesi falan şaşar."

Yusuf'un hali gözümde canlanınca deli gibi gülmeye başladım.

"Zeynep gülme!" dedi tahammülsüz bir öfkeyle. "Başlayacağım şimdi tepsisine de makasına da. Bu ne arkadaş maymun oldum iki günde!"

"Çok ayıp Yusuf, kayınvalidenin istekleri senin için emirdir. Şu an senin birinci vazifen o tepsiyi bir an önce bulup komutanına teslim etmektir."

Ben tekrar gülmeye başlayınca Yusuf, Aslı'nın ebesine okkalı bir küfür savurup telefonu kapattı. Emir kaşlarını çatıp, "Kime küfür ediyor o ayarsız?" derken bir taraftan da telefonu elimden almaya çalışıyordu.

Kahkahalarımın arasında, "Ya bırak üstüne gitme, çok bunalmış yazık," dedim. Söylene söylene tekrar direksiyonu tuttu.

"Bir günde böyle isyan edecekse hiç girmeyecekti bu işlere, oğlum oğlum demeyi biliyor zevzek."

"İnanmıyorum Aslı hamile mi?"

Nazlı'nın sesi arabanın içinde yankılanırken elimin tersiyle ağzının üstüne vurmamak için kendimi zor tuttum. Tabii asıl vurmam gereken o değildi ya neyse.

"Evet hamile ve bununla ilgili tek kelime edersen o dilini keserim Nazlı!"

"Aşk olsun Emir, o kadar sırrımız var hangisini söylediğimi duydun? Şebnem bana hamile olduğunu söylediğinde bile ilk sana gelmiştim, hatırlatırım."

Doğru mu duydum diye arkaya dönüp Nazlı'nın uğursuz yüzüne baktım. Kollarını göğsünde birleştirmiş, sinsi bir tebessümle bana bakıyordu.

"Kapa çeneni Nazlı, boş boş konuşma!"

Emir, Nazlı'yı azarlayıp bakışlarını bana çevirince hayretle yüzüne baktım.

"Doğru mu duydum?"

"Yok öyle bir şey Zeynep, hamile falan değildi."

"Olsa söyler miydin?"

Emir oflayıp hızını biraz daha arttırırken ben duyduklarımı hazmetmeye çalışıyordum. Bir çocuğumuz eksikti, o da gelirse tam olacaktı.

Kısa süreli bir sessizliğin ardından, "Böyle bir şeyi gizlemem mümkün mü sence?" dedi Emir. "Bir ara kendi kendine saçmaladı, bir entrikalar çevirdi, sonra da yanılmışım dedi. Üstelik senden çok önceydi."

Nazlı'nın yanında Emir'le tartışmak istemiyordum fakat susmam da mümkün değildi. Kendime hâkim olabilmek için dişlerimi tüm gücümle sıkarken işaret parmağımı havaya kaldırdım.

"Bana bak Emir! Eğer bir gün çocuğun olduğunu falan öğrenirsem yemin ederim beynini dağıtırım senin!"

Gözlerini yoldan ayırmadan elimi avucunun içine aldı. "Saçmalama Zeynep. Öyle bir şey olursa ben kendi beynimi dağıtır eline veririm merak etme. Sen dağıtırsan üzülürsün sonra."

"Hiç kelime oyunu yapma bana! Nereye gitsek bir kırığın çıkıyor zaten karşıma. Elimde kalacaksınız o olacak."

Tek elimle saçlarımı savurup sırtımı koltuğa yasladım. Emir gülüyordu.

"Bak bak hareketlere bak!" dedi keyifli bir tınıda. "Sen iyice havaya girdin bakıyorum. Alırım o havanı bak, akıllı ol!"

Yanağımı iki parmağının arasında hafifçe sıkıp tekrar direksiyonu tutarken hâlâ gülüyordu. Hal ve hareketleri pek yalan söylüyor gibi durmadığı için konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdim. Şebnem hamile olsa kesin bilirdim, defalarca karşılaşmıştık. Nazlı kasıtlı olarak yapıyordu, oyuna gelmeyecektim.

Neyse ki yol boyunca bir daha konuşmadı. Biz hiç susmadığımız için kahrolmuştu muhtemelen. Bursa'ya vardığımızda Emir Yusuf'u arayıp nerede olduğunu sordu. Telefonu kapattığında gülüyordu.

"Yarının manşetleri belli oldu. Cinnet getiren damat kayınvalidesini kurşun yağmuruna tuttu, yazacak gazeteler."

Elimi kulağıma götürdükten sonra üç kez kapıya vurdum. "Allah korusun Emir ya, ne biçim konuşuyorsun? Ben sakinleştirirdim onu ama benim de Aslılara gitmem gerek. Of Emir ya senin yüzünden böyle misafir gibi geldim, çok ayıp oldu. Hem daha hediye de almadım, önce Kapalı Çarşı'ya gidelim sonra geçerim eve."

"Sen Yusuf'u düşünme," dedi sakin bir tavırla. "Bana bırak."

Kapalı Çarşı'daki kuyumcuları gezerken Aslı için çok hoş bir bileklik bulmuştum. Vitrinde görür görmez âşık olduğum bilekliği incelerken Nazlı da yüzüklere bakıyordu. Tek taşını kendi alıyordu sanırım moron. E tabii bir ömür Emir'i bekleyeceğini düşünürsek normaldi.

Bilekliğin fiyatını sorup tahmin ettiğimin neredeyse iki katı olduğunu öğrenince, "Yuh," dedim otuzlu yaşlardaki adama. "Kaşıkçı Elması mı mübarek? Altı üstü incecik bileklik." Emir borç vereceğini söylemişti ama o kadar param yoktu, geri ödeyemezdim.

"Özel tasarım hanımefendi, isterseniz daha uygun fiyatlı modellerimiz de mevcut."

"Yok istemem, ben bunu beğendim," dedikten sonra modellerin sergilendiği cam vitrinin üstünden adama doğru eğildim. "Kredi kartına taksit oluyor mu?"

"Yaparız, sorun değil."

"Peki, o halde alıyorum."

Adam bilekliği şık bir kutuya yerleştirirken Emir elini belime yerleştirip kulağıma doğru eğildi. "Ne yaptığını sorabilir miyim?"

Yüzüne bakıp, "Pazarlık yapıyorum," dediğimde kaşlarını çattı.

"Yapma!"

"Çok pahalı ama!"

Başını yukarı doğru kaldırıp ofladıktan sonra tekrar yüzüme baktı ancak bu defa gülümsüyordu.

"Bak güzelim, Acun'dan daha zengin olduğumu idrak etmeni bekliyorum ama görünen o ki etmeyeceksin. İlk ve son kez söylüyorum, istediğin her şeyi ama her şeyi alabilecek güce sahibim ve bu dünyada senin isteklerinden daha önemli bir şey yok benim için. Şimdi lütfen kendin için de bir şeyler al ve sakın pazarlık yapmaya kalkma."

Of adamdaki karizmaya bak, bir de bana bak! Amele gibi kalmıştım resmen yanında. Bir an önce Şeyma'nın instagram hesabına girip nasıl para harcanır öğrenmem gerekiyordu ama ruhum fakirdi benim, istesem de yapamazdım.

Bir taraftan gömleğinin düğmesiyle oynarken, "Hiç gerek yok, gerçekten," diye mırıldandım. "Gerek var," dedi itiraz kabul etmez bir tonda. Aynı anda Nazlı'nın uzattığı kutu aramıza girdi.

"Ben bunu beğendim canım."

Canın çıksın!

Emir uzattığı kutuya bakma gereği bile duymadan, "Tamam," demişti fakat benim gözüm kutudaki kafam kadar pırlantadaydı. Anlaşılan tektaşını kendi almıyordu görgüsüz.

Nihayet yüzük aramızdan çıktığında Emir, "Hadi," dedi gülümseyerek. "Al ne istiyorsan."

Fakir ruhumu bertaraf edip vitrindeki birbirinden güzel modellere baktım. Emir bir kolye gösterip yağlı müşteri bulmanın heyecanıyla dört köşe olan adamdan çıkarmasını istedi. Siyah taşlarla süslü bir halkanın içinde beyaz taşlı minik yıldızlar vardı. Gerçekten muhteşemdi. Emir'in siyah gözlerinde sadece bana baktığı zamanlarda ışıldayan yıldızlar gibiydi.

"Çok güzel..." dediğimde kolyeyi eline alıp boynuma taktı. "Güzel olan sensin."

Ben teşekkür edemeden Nazlı'nın sesi duyuldu yine, "Emir hadi geç kalıyoruz, Yusuf bizi bekliyor."

Umursamayıp elimi Emir'in yanağına koydum ve parmaklarımın ucunda yükselerek dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. "Çok teşekkür ederim. Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye."

"Çok yakıştı," dedi sıcacık bakışlarıyla. Emir'in hemen arkasındaki aynadan kolyeme bakıp, "Bence de," dedim iç çekerek. Gülüşü yüzüne yayıldı.

"Hadi al ne istiyorsan da, çıkalım bebeğim."

"Bu yeterli, bir an önce gidelim lütfen. Aslı öldürecek beni."

Kapalı Çarşı'dan çıkıp Aslıların evine gelmemiz yarım saat sürmüştü. Her yaz mutlaka gelir en az bir hafta kalırdım Bursa'da. Aslı da ailesi de beni kendi evimde hissettirir, rahat etmem için ne gerekiyorsa yaparlardı. Şu an durumlar sıkıntılı olduğu için biraz çekiniyordum ama onlar benim ikinci ailem gibiydi. Aile nasıl olunur Aslıların evinde görmüştüm ben.

"Burası," dediğimde Emir arabayı sağa çekip durdurdu. Hemen kapıyı açıp Nazlı'ya bir şey söylemeden arabadan indim. Emir yanıma gelip, "Telefonun açık olsun," dedikten sonra etrafa göz gezdirip hemen arkamızda duran aracın yanına gitti. Ferit ve yanındaki koruma Emir'le konuşmaya başladıklarında ben de bagajdan elbisemi ve diğer eşyalarımın olduğu küçük çantayı aldım.

"Emir gidiyorum," diye bağırdığımda yanıma geldi hemen. "Bırak sen, çocuklar getirir."

"Yok yok ben taşırım, hadi kaçtım."

Tam arkamı dönmüştüm ki dirseğimden tutup beni kendisine doğru çevirdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ellerim dolu olduğu için itemiyordum da manyağı. Neyse ki kısa süre sonra geri çekilip gözlerime baktı. "Şimdi gidebilirsin."

"Manyaksın..." diyerek hızla arkamı döndüm ve koşarak apartmana girdim. Asansöre binip dördüncü kata çıktığımda Aslıların kapısı açıktı ve Hikmet Amca'nın sesi geliyordu.

"Derhal çek o korumaları kapıdan! Hikmet Savcı ailesini koruyamadı dedirtmem ben kimseye. Haddinizi bilin yoksa ben çok güzel bildiririm!"

Aslı'yla göz göze geldik o an. Alt dudağını ısırmış kafasını sallıyordu. Boş ver dercesine omuz silkip elimdeki çantayı yere bıraktım.

"Oh iyi yapıyor Hikmet Amcam, bırak biraz delirsinler."

"Sonunda ben delirmezsem iyi," dedi usanmış bir şekilde.

İçeri girip Serpil Teyze'nin avizeleri sildiğini görünce montumu çıkarıp yanına gittim hemen. Elime tutuşturduğu bezle büfenin camlarını silmeye gönderdi beni. Hikmet Amca kendi kendine söylenip duruyordu. İki saat boyunca başkomutan Serpil'in komutasında Aslı, ben ve Aslı'nın iki kuzeni evdeki tüm tozları imha ettik. Evi iki kez sildikten sonra son bir kez tertemiz camların üstünden geçtik. Aynı anda mutfakta da hummalı bir koşturmaca mevcuttu. İki teyze ve bir haladan oluşan ekip babaannenin komutasında koşturup duruyordu. Saat altı olduğunda Aslı elindeki bezi yere fırlatıp bağırmaya başladı.

"Anne yeter, çamaşır suyundan beynim uyuştu yemin ederim. Nişanlanacağım diye gözlerim kör olacak bu ne ya... Ben şimdi duşa giriyorum, sonra da kuaföre gidiyorum. Sen de bırak artık o elindekileri. Kulak çubuğuyla anahtar deliğini temizlemek ne Allah'ını seversen?"

Gülmemek için alt dudağımı ısırıp sehpanın tozunu almaya devam ettim. Serpil Teyze son derece mühim işine ara verdi ve kaşlarını çatıp Aslı'ya baktı.

"Sus kız, sanki kendim için temizliyorum!" Ayağa kalkıp televizyonun arkasındaki duvarı gösterdi sonra "Şu duvarda deterjan izi kalmış onu sil sonra git nereye gidiyorsan."

Duvarı üç kez daha durulayıp güç bela dışarı attık kendimizi. Aslı sinir küpüne dönmüştü. "Kim götürecek bizi?" diye sorduğumda, "Kendimiz gideriz, iki sokak ileride zaten," dedi. Koştur koştur apartmandan çıkıp kuaföre gidene kadar korumaları görememiştim.

"Helal olsun Hikmet Amcama be. Hiçbir güç Emir'e o korumaları geri çektiremezdi, şaşırdım doğrusu."

Daha lafımı bitirmeden Aslı'nın telefonu çaldı. Kimin aradığını görünce bana doğru uzattı telefonu. Emir arıyordu. Açtığım anda bağırmaya başladı.

"Nereye gidiyorsunuz Zeynep? O telefonun neden kapalı? Çıldırtmak mı istiyorsun sen beni?"

Anlaşılan korumaları çekmemişti.

"Bağırma aşkım ya, kuaföre gidiyoruz hemen döneceğiz. Unutmuşum telefonumu açmayı, kaç saattir temizlik yapıyorum. Siz neredesiniz?"

"Amcamları bekliyorum," dedi sesini bir tık kısarak. "Bir an önce halledin işinizi geri dönün, Ferit kapıda beklesin sonra da sizi eve bıraksın. O telefonunu da aç hemen. En ufak bir şey olursa, birinden şüphelenirsen beni arıyorsun hemen..."

"Of tamam Emir ya, hadi kapatıyorum geldik kuaföre."

"Oflama!"

"Of tamam!"

Telefonu kapatıp kuaföre girdikten sonra kısa sürede saç ve makyajımızı yaptırıp eve döndük. Evdeki koşturmaca tüm hızıyla devam ediyordu. Yakın akrabalardan yaklaşık on kişi davet edilmişti ve bir saatin sonunda herkes hazırdı. Aslı, beyaz uzun bir elbise giymişti. Peri kızı gibi görünüyordu. Ben de siyah, boydan boya fırfırlarla kaplı diz üstü bir elbise giymiştim. Odadan çıktığımızda Aslı'nın abisi Fatih Abi uzun bir ıslık çaldı.

"Vay vay vay gözlerim kamaştı, bu ne güzellik Zeyno?"

Aslı'ya tavır yaptığını anlamak çok da zor değildi. Normalde çok iyi anlaşıyorlardı fakat Yusuf bu duruma biraz gölge düşürmüş gibiydi. Bursa'ya geldiğimde birlikte gezer tozar, sabahlara kadar eğlenirdik Fatih Abi'yle.

"Teşekkür ederim Fatih Abi, Aslı'dan daha güzel olmak için uğraştım ama beceremedim maalesef," dediğimde göz ucuyla kardeşine baktı.

"Allah çirkin şansı versin diye boşuna dememişler, ikiniz de harcandınız. Bu kadar koca meraklısı olduğunuzu bilseydim ben evlendirirdim sizi. Kör topal ayarlardık birilerini."

Aslı öfkeyle abisine bakıyor, bir taraftan da ağzının içinde homurdanıyordu. Bir sorun çıkmaması için kolundan tutup salona doğru çekiştirdim. Aile büyükleri koltuklara oturmuş aralarında konuşuyor, Hikmet Amca ise söylenerek dolanıp duruyordu. Serpil Teyze hâlâ sehpaların tozunu alıyordu. Aslı'nın heyecanı beni de germeye başlamıştı ki kapı çaldı. Kuzenlerden biri koşarak açtı kapıyı. Emir, amcası, Cahide Yenge, Yusuf ve en arkada Nazlı içeri girdiler. Emir beni baştan ayağa süzdükten sonra bakışlarını herkesin üzerinde tek tek gezdirdi. Burada olmaktan ne kadar rahatsız olduğu ortadaydı. Birazdan hepimizin kafasına sıkacakmış gibi duruyordu. Kadir Amca bir baş selamıyla önümden geçerken Cahide Yenge sımsıkı sarıldı boynuma.

Hoş geldiniz faslı bittiğinde herkes yerine oturmuş, Nazlı da kendine en uygun yer olarak Emir'in yanını seçmişti. Bordo, mini elbisesi ve koyu renk makyajıyla çok güzel görünüyordu geri zekâlı. Kapı ağzındaki bir sandalyeye ilişip, Aslı'nın büyükbabasıyla Kadir Amca'nın konuşmalarını dinlemeye başladım. Gözüm Emir'deydi ve tabii onun gözü de bende. Yusuf başı önde, konuşmaları dinliyor arada kafasını sallayarak sessizce onaylıyordu.

"Ne iş yapıyorsun Yusuf Bey oğlum?" diye sordu büyükbaba.

"Lojistik," diyen Aslı'ydı. "Taşımacılık yani büyükbaba..."

"Ne taşıyorsunuz Yusuf Bey?" diye soran Fatih Abi'nin ses tonu dalga geçer gibi çıkınca Yusuf'un kaşları çatıldı.

"Ne olursa," dedi meydan okurcasına kafasını yukarı doğru kaldırarak. "Cehenneme bile sevkiyatımız var tabiri caizse."

Emir'in öksürmesiyle Yusuf sesini kesmişti fakat ortam bir anda buz kesmişti. Hikmet Amca cehenneme sevkiyatın ne

olduğunu çok iyi biliyordu ancak Fatih Abi tam olarak uyanamamıştı. Kolumdan çimdiklenince programlanmış gibi koşa koşa mutfağa gittim. Serpil Teyze terör estiriyordu.

"Çayı demleyin hemen, börekler soğumasın fırında kalsın. Hah Zeynep siz kahveleri hazırlayın ben işaret verdiğimde getirir Aslı. Önce büyüklerden başlanacak unutmayın."

"Hemen Serpil Teyze," diyerek fincanları tepsiye dizdim ve hem kahve makinesini hem de cezveleri ayarlayıp tekrar salona döndüm. Kapıya yaslanıp salondaki kalabalığı izlerken Aslı'nın ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordum. O sırada yanıma gelen Aslı, "Bu gece hiç bitmeyecek Zeynep, bak söylüyorum," dedi bıkkınlıkla.

Kıyamam ya, nasıl da gerilmişti.

"Tam şu an senin ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordum biliyor musun?" dedim elini tutup.

"Emin misin?" diye sorduğunda gözlerimle onayladım.

"Bu odadaki insanların hepsi senin mutluluğun için çabalıyor, endişeleniyor. Baban normal şartlarda Yusuf'la daha da önemlisi Emir'le böyle karşılıklı oturur mu? Yusuf'un hâlâ birinin kafasına sıkmamış olması mucize değil mi sence? Ne mutlu sana ki böyle güzel bir ailen ve seni bu kadar çok seven bir manyak var."

Aslı derin bir nefes verip, "Haklısın galiba," dedi mahcup bir tavırla. "Haklıyım tabii," derken yine kolumuzdan çekiştirilip mutfağa doğru sürüklendik.

"Hadi hadi yapın kahveleri, köpüklü olsun rezil etmeyin beni."

Serpil Teyze bizi mutfakta bırakıp salona döndükten kısa bir süre sonra biz de kahveleri hazırlayıp peşinden gittik. Yusuf'un kahvesine pul biber eklemeyi ihmal etmemiştik.

"Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızınız Aslı'yı oğlumuz Yusuf'a istiyorum."

Kadir Amca meşhur cümleyi söyleyince tüm gözler Hikmet Amca'ya döndü. Hikmet Amca sırtını dikleştirip Yu-

suf'a tehdit dolu bakışlar attıktan sonra hafifçe öksürdü. "Gençler aralarında anlaştığı için bize pek hacet kalmamış ancak şu kadarını söyleyeyim..."

"Estağfurullah babacığım," diyerek araya girdi Yusuf. Hikmet Amca bakışlarıyla Yusuf'u gömdükten sonra devam etti.

"Aslı benim gözbebeğim. Onun kirpiği titrese sebep olanın canını fena yakarım. Kızımın mutluluğu için bu evliliğe evet diyorum. Aksi bir duruma şahit olursam hiç düşünmem çeker alırım kızımı, anlaşıldı mı Yusuf Efendi?"

Tüm gözler kendisine doğru dönünce Yusuf kravatını gevşetip bakışlarını yere sabitledi.

"Anlaşıldı efendim."

Hey gidi Yusuf, bu hallere düşecek adam mıydın sen?

"Öp o zaman elimi!"

Ve Hikmet Amca elini uzattı. Yusuf önce onun ardından diğer aile büyüklerinin elini öptü. Aslı da tepsiyi kuzenine devredip salona girmişti. Hikmet Amca'yla sımsıkı sarıldılar. El öpme faslı epey uzayınca kahveler de buz gibi olmuştu. Serpil Teyze'nin talimatıyla soğuyan kahveleri döküp tekrar kahve yaptık ve Aslı'yla beraber dağıtmaya başladık.

Yusuf kahvesinden ilk yudumu alınca, "Hasss..." diye bir nida döküldü dudaklarından. Tüm gözler ona çevrildi haliyle. Hiç bozuntuya vermedi. Kahveyi kafasına dikerek tek seferde bitirdi. Birkaç kez öksürdükten sonra "Elhamdülillah," diyerek fincanı Aslı'ya uzattı. Aslı sevinçle gözlerine baktı, Yusuf güldü. "Eline sağlık, çok güzel olmuş."

Aslı, "Afiyet olsun," diyerek fincanı aldı. Sonrasında yüzükler takıldı, çaylar içildi, börekler tatlılar yendi, hediyelerimizi verdik. Düğünün bir ay içinde yapılmasına karar verildiğinde Fatih Abi biraz sorun çıkarsa da ikna edildi.

Gecenin sonunda saatlerdir evin dört bir yanına yayılan negatif enerji biraz olsun dağılmış, ben de derin bir oh çekmiştim. Aslı'nın huzurlu bir şekilde evlenmesi mutlulu-

ğunun katlanması demekti ve bunun gerçekleşmesi için en büyük engel ortadan kalkmış görünüyordu.

Kadir Amca, "Biz müsaadenizi isteyelim," dediğinde hepimiz ayaklandık. Benim planım bu gece burada kalmaktı fakat Emir'in yüzündeki sıkılmış ifadeyi görünce bunun pek mümkün olmadığını anladım.

Yanımdan geçerken, "Aşağıda bekliyorum," dedi ve arkasına bile bakmadan dışarı çıktı. On beş dakika sonra aşağıdaydım. Aslı'yı ikna etmem zor olmamıştı fakat Serpil Teyze'ye gece yarısı neden döndüğümü, kiminle döneceğimi tek tek açıklamak zorunda kalmıştım.

Apartmandan çıkar çıkmaz Emir'in aracı hemen önümde durdu. Ön koltuğa oturmak niyetiyle kapıya uzanmıştım fakat arka kapı açılınca durmak zorunda kaldım. Emir'in, "Yanıma gel," diyen sesini duyunca arka koltuğa geçerek kapıyı kapattım. Şoför koltuğunda Yusuf, yanında da Nazlı oturuyordu.

Emir kolunu belime dolayıp yüzünü boynuma gömerken, "Yapma," dedim sessizce. Umursamadı. Geri çekilmeye çalıştığımda belimden sıkıca kavrayıp beni kendisine çekti. Nefesimi boynumda hissedince tüm vücudumu bir ateş basmıştı. Kendimi tutmak için insanüstü bir çaba sarf ediyordum.

"Emir dur," dedim. "Kokunu özledim," diye fısıldadı kulağıma. Ne yaparsam yapayım durmayacağını bildiğim için montumu çıkarıp başımı göğsüne yasladım. Yorulmuştum zaten.

Yaklaşık yarım saat boyunca kimseden çıt çıkmadı. "Sesin çıkmıyor Yusuf," dedim gülerek. "Nişan yaradı bakıyorum."

"Ne yaraması, şiştim Zeynep," dedi öfkeyle. "Bu nişan düğün işleri erkek adama ters anladım ben! Düğünü kendi aranızda yaparsınız şimdiden söyleyeyim, beni karıştırmayın."

"Hikmet Babacığın da öyle diyordu," dedim dalga geçercesine. "Çeker alır Aslı'yı bak, ona göre."

"Geç dalganı geç, o evi kökünden dinamitlerim görürsün o zaman kim kimi alıyor!"

"Az önce öyle demiyordun," diyerek ayarsız bir kahkaha attım. Kendi kendine homurdanıyordu.

"Babalar için kızları çok kıymetlidir," diye araya girdi Nazlı. "Saçının teline zarar gelsin istemezler. Bunu en iyi sen anlarsın Zeynep, sen de kız çocuğusun nihayetinde. Erkekler ancak kızları olunca anlayabilirler bu duyguyu."

İyi bir şey demişti sanırım da benim boğazım neden düğüm düğüm olmuştu? Ben bu duyguyu anlayamazdım çünkü benim babam dediğim adam kumar borcuna karşılık gözünü bile kırpmadan ortaya atmıştı beni. Diğeriyse ben daha doğmadan kaderimin üstüne siyah bir çizik atmıştı. Bir kız çocuğunun babası tarafından sahiplenilmesi nasıl bir duyguydu bilmiyordum ben, hiç tatmamıştım. Nazlı ya bunun farkındaydı ya da tahmin yürütüyordu bilmiyorum ama beni nereden vuracağını çok iyi biliyordu.

Ben sessiz kalınca Emir çenemden tutarak başımı yukarı doğru kaldırdı. Öfkeliydi bakışları. Sorun çıkaranın ben değil Nazlı olduğunu anlamıştı sanırım. Gülümsemeye çalışıp, "Uykum geldi," dedim sessizce. Şefkat yüklü bakışları içimi ısıttı. Konuşmadı. Konuşmasına gerek kalmadı. Dudaklarını alnıma bastırdıktan sonra başımı tekrar göğsüne yasladı.

Yol boyunca bir daha ağzımı açmamıştım. Emir uyuduğumu sanıyordu fakat uyuyamıyordum da. Nişan telaşıyla zihnimden uzaklaşan sorunlar teker teker kafamın içine doluşmaya başlamıştı. Cem'in bana verdiği süre dolmak üzereydi. Yarın her şeyi Emir'e anlatmak zorundaydım. Sonrasında olacakları düşündükçe, Emir'in zarar görme ihtimali aklıma düştükçe çıldıracak gibi oluyordum ama mecburdum.

İstanbul'a vardığımızda Emir, "Önce bizi eve bırak, sonra Nazlı'yı bırakırsın," dedi. Ancak Nazlı Hanım itiraz etti.

"Gerek yok, yolu uzatmasın hiç. Annemler de yok zaten sende kalırım bu gece. Sabah geçerim eve."

Allah'ım bu nasıl bir yüzsüzlük? Nazlı'nın tavırlarından ben utanıyordum artık bir kadın olarak. Anladık âşıksın da, adam sevmiyor işte. Bu pespayelik neyin nesi?

"Sen iste Fizan'a bırakırım Nazlı lafı mı olur?" dedi Yusuf. "Sen benim için o kadar yol gelmişsin."

Sessiz kaldı moron. İçine attığı küfürler yüzünden Yusuf'un iki yakası bir araya gelmeyecekti muhtemelen. Başımı kaldırıp, "Yarın Aslı bize gelecek Yusuf," dedim keyifle. "Sen de gelirsin, birlikte yemek yeriz." Emir'e döndüm sonra suçlu gibi, "Sana sormadım ama..."

Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına iliştirirken, "Sen nasıl istiyorsan," dedi eşsiz gülümsemesiyle. Tabii her zaman benim isteklerim öncelikliydi.

Araba evin önünde durduğunda uykusuzluktan ölüyordum. Montumu giydikten sonra, "Görüşürüz Yusuf," dedim ve araçtan indim. Nazlı da kusura bakmasındı, hiç şirinlik yapacak halde değildim. O da bu durumdan şikâyetçi değildi gördüğüm kadarıyla.

Bahçe kapısından içeri girerken başımı Emir'in omzuna yaslayıp, "Çok yoruldum," diye sızlandım.

Belimdeki eliyle sürüklüyordu adeta beni. Evin kapısını da açtığında ayağımdaki topukluları fırlatıp yalancı bir sitemle gözlerine baktım. "Ya yoruldum diyorum! İnsan bir kucağına alır, kıyamam der, bebeğim der. Of of, yemin ederim kırosun Emir!"

Saniyeler içinde kollarındaydım. Ayağıyla kapıyı ittirdikten sonra hızla merdivenlere yöneldi. "Göstereceğim ben sana kıroyu, bak bakalım bir daha böyle şımarıklık yapabiliyor musun?"

"Hım," dedim işveli bir edayla. Üst kata çıkıp beni yatağa fırlattığında yorganın altına girerek gözlerimi kapattım hemen. Son hatırladığım Emir'in, "Duş alsaydın," gibisinden bir şeyler söylediğiydi.

Sabah, içime sığmayan bir sıkıntıyla uyandım. Sebebini tahmin etmek zor değildi. Günlerdir içimi kemiren, en mutlu günlerime kâbus gibi çöken kara bulutlar bugün dağılacaktı. Dağılacaktı dağılmasına ama bizi nereye savuracaktı orası meçhuldü.

Aldığım nefes ciğerlerime dar gelince sıkıntıyla oflayıp yüzümü Emir'e döndüm. Uyuyordu. Saçları alnına dökülmüştü. Yüzü her zamanki gergin görüntüsünün aksine sakin ve huzurlu görünüyordu. Bir süre yüzünü inceledikten sonra parmaklarımı yeni yeni çıkan sakallarında gezdirdim. Zayıf yüzüne muhteşem bir uyum sağlayan burnu, sinirlendiği zaman iyice belirginleşen çene kemikleri, bir kadını kıskandıracak uzunluktaki kirpikleri ve altın orana kanıt niteliğindeki yüz hatlarıyla uyurken bile karizmatikti.

Parmağımı dudaklarına dokundurduğumda usulca öptü parmak uçlarımı ve gözlerini araladı. Tenine dokunduğum anda uyandığını biliyordum. Uykusu o kadar hafifti ki, bir tık hızlı nefes alsam uyanıyordu.

"Günaydın," dedim uykulu bir sesle.

"Günaydın," dedi dikkatli bir şekilde yüzüme bakarken. Gülüyordu.

Allah'ım makyajım!

Yok, benden ne köy olurdu ne kasaba. Elim istemsizce yüzüme gitti. Kendimden tiksiniyordum. Uykum gelince dünyayı unutuyordum resmen. Hiçbir açıklama yapmadan hızla yataktan kalkıp banyoya girdiğimde arkamdan seslendi. Bir de elbiseyle yatmıştım. Rezillik!

"Bana kıro diyordun ya sen..." diye seslendi arkamdan.

Kapattığım banyo kapısını tekrar açıp kafamı dışarı uzattım.

"Eee?"

Kolunu başının altına yerleştirerek gözlerini üzerimde gezdirdi. "Senin eline su dökemem!"

Banyodan çıkıp işaret parmağımla kendimi gösterdim. "Sen bana kıro mu dedin?" Şoka girmiştim resmen.

Cevap vermek yerine sesli bir şekilde gülmeye başladı. Üstüne uçtum resmen. Tam karnına oturup saçlarını hedef almıştım ki bileklerimden yakaladı. Hâlâ gülüyordu pislik!

"Seni adi pislik, sensin kıro! Kıroluğun kitabını yazmışsın bir de bana laf söylüyorsun... Bırak kollarımı!"

"Tamam tamam lafımı geri alıyorum, tam bir asilzadesin..."

"Evet, öyleyim ve sen asla bana layık bir centilmen olamayacaksın! Kaba, odun! Kıroymuş sensin asıl kıro..."

Yarım saatin sonunda Emir'i kıro olmadığıma ikna etmiştim. Yani en azından artık gülmüyordu. Neden bu kadar kafayı takmıştım bilmiyorum. Kıro olmadığım gün gibi ortadaydı sonuçta.

Saçlarımı geriye doğru atıp işaret parmağımı havaya kaldırdığımda eliyle ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı. Kalkmak için ellerimi göğsüne yerleştirdim fakat kalkamadım. Elbisemin belime kadar çıktığını fark etmem ve Emir'le göz göze gelmem aynı saniye içinde gerçekleşmişti. Bir saniye sonra ise ikimiz yer değiştirmiştik. Çakmak çakmak yanıyordu gözleri. Ve dudakları... Dudaklarımı talan eden dudakları... Aklımı başımdan alan arsız dudakları...

Kahvaltı yaptıktan sonra Emir işleri olduğunu söyleyip dışarı çıktı. Günlerdir ortalarda görünmeyen Emine Hanım bugün erkenden gelmişti ve akşam için yemek hazırlıyordu. Ben de bu arada kafamı toparlamaya çalışıyordum.

Akşama doğru zihnim iyice allak bullak olmuştu artık. Kafayı yeme noktasına geldiğimi hissedince Aslı'yı aramaya karar verdim ve telefonumu açtım. Tam tahmin ettiğim gibi babamdan ve Cem'den onlarca mesaj vardı. İlk olarak babamdan gelen mesajlara tıkladım. Benimle konuşmak istediğini, iyi olup olmadığımı soran mesajlar git gide daha sabırsız bir hal alıyordu.

Cem'den gelen mesajlara girdiğimde ise beynimden vurulmuşa döndüm. Emir'in fotoğraflarını göndermişti. Çok yakın mesafeden her biri ayrı günlerde ve farklı yerlerde çekilmiş fotoğraflar. Tek tek tüm fotoğrafları inceleyip Bursa'da dahi Cem'in ensemizde olduğunu anladığımda içime bir ateş düştü. Aynı anda telefonuma bildirim gelince korkuyla yerimden sıçradım. Ellerim telefonu tutmaktan acizken panik içinde mesajı açtım. Yüreğim ağzımda atıyordu.

"Vakit doldu Zeynep. Bu senin seçimin unutma!"

Ve o anda bende film koptu. Hemen Emir'i arayıp salonun ortasında çaresizce koşturmaya başladım.

"Efendim Zeynep," diyerek telefonu açtığında, "Emir neredesin?" dedim panik içinde. "Çabuk eve gel lütfen, yalvarırım hemen gel!" Sesimin titremesine engel olamıyordum.

"Ne oldu Zeynep? İyi misin? Geliyorum hemen, söyle ne oldu? Konuş benimle, Zeynep!"

Emir endişe dolu sesiyle bağırmaya başlayınca, "Hemen gel ne olur," dedim yalvarırcasına.

Yirmi dakika sonra gelmişti. Kapıdan içeri girer girmez, "Zeynep!" diye bağırarak yanıma geldi. Beni baştan ayağa süzen kararmış bakışları titreyen ellerimde takılı kaldı bir süre. Ellerimi avuçlarının içine alıp, "Ne oldu?" diye sorduğunda çaresizce gözlerine baktım.

"Ben çok korkuyorum Emir. Cem'i vurduğumu herkes öğrenecek, seni öldürecek o adam, ne olur bir şey yap..."

Avuçlarındaki ellerimi sıkıca kavrayıp şüpheyle gözlerini kıstı. "Sakin ol güzelim. Anlat hadi ne oldu?"

Ellerimi ellerinden çekip soğukkanlı olmaya çalıştım ancak aklımdan geçen düşünceler kaldıramayacağım kadar ağırdı. Emir'in sorgulayıcı bakışları daha da kötü hissetmeme sebep olunca bağırmaya başladım.

"Benim teslim olmam lazım, başka türlü kurtulamayız o adamdan. Peşimize adam takmış, öldürecek seni..."

"Zeynep! Kendine gel! Kes saçmalamayı ve her şeyi anlat hemen... Hemen!"

Emir sabırsızca kükrediğinde daha çok panikledim. "Ben teslim olursam bırakır peşimizi, sana bir şey olursa yaşayamam ben..."

Ben kendi kendime çözüm yolları ararken yanıma gelip kollarımdan tuttu. Şüpheyle bakan gözleri kendi içinde yaptığı muhasebeyi ortaya döküyordu ancak belli ki bir neticeye varamıyordu. Dişlerini sıkıp, "Bana hemen neler olduğunu anlat!" diye tısladı. Göz pınarlarıma dolan yaşlar isyan edercesine akmaya başladı.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip, "Seni takip ediyor," dedim titreyen sesimle. "Eğer ben istediğini yapmazsam öldürecek seni!"

Gözlerine kara bulutlar çökerken kollarımı bırakıp bir adım geri çekildi. Ceketini çıkarıp koltuğa fırlattıktan sonra sakinleşmeye çalışırcasına ciğerlerindeki nefesi dışarı verdi. Sessizliği ürkütücüydü.

"Nasıl ulaştı sana?" diye sordu ifadesiz bir tonda. Güçlükle yutkundum. Ne söyleyeceğimi, ne dersem daha az öfkeleneceğini kestiremiyordum. İki adımda yanıma gelerek, "Telefonunu ver!" dedi buyurgan bir tonda.

"Emir bak... Ben sana söyleyecektim..."

"Telefonunu ver dedim Zeynep!"

Bakışları öyle keskindi ki hareket etmek istesem de bir adım dahi atamadım. Öfkeyle etrafa bakınıp masanın üzerinde duran telefonumu eline aldı ve "Aç," dedi.

Karşı koymamın yersiz olduğunu bildiğim için kilidi açıp kendimi koltuğa bıraktım. Emir telefonu incelerken başımı ellerimin arasına almış birazdan olacaklara kendimi hazırlamaya çalışıyordum. Gözüm yerde, uzadıkça uzayan dakikaları sayarken Emir'in sessizliği sinirlerimi alt üst ediyordu.

Telefonun televizyona çarparken çıkardığı sesle irkilip yüzüne baktım. Kendimi ifade etmemin imkânsız olduğunu

net bir şekilde anlamıştım. Gözleri siyahın en koyu tonuna bürünmüştü ve biliyordum ki öfkesi hayatımızı alt üst eden o adamdan çok banaydı.

Hızla yerimden kalkıp, "Sonra konuşalım," dedikten sonra kapıya doğru ilerledim. "Buraya gel!" diye ortalığı inletti. Umursamamaya çalıştım. Gözünü kör eden öfkesinden kaçmak için kapıyı açtığım anda Aslı ve Yusuf'la karşı karşıya kaldım. İkisi de yüzüme bakar bakmaz şeytan görmüş gibi olmuştu. Emir ikinci kez kükredi.

"Buraya gel dedim Zeynep! "

Yusuf koşarak içeri girerken Aslı meraklı gözlerle yüzüme bakıyordu.

"Kuzum ne bu halin, ne oldu?"

Kolumdan çekilip tekrar salona sürüklendiğimde, "Emir dur ne yapıyorsun?" dedi Aslı. "Aklını mı kaçırdın?"

"Evet aklımı kaçırdım Aslı! Neden biliyor musun? Senin bu kuş beyinli arkadaşın Cem denen itle pazarlığa oturmuş ve teslim olmaya karar vermiş. Nasıl çözüm ama... Şahane değil mi?"

Aslı ve Yusuf dehşete düşmüş bir halde bana dönerlerken Emir daha çok bağırmaya başladı.

"Hadi teslim oldun diyelim, girdin dört duvar arasına. Ölmedi ya şerefsiz birkaç ay yatar çıkarsın ne olacak!" Gözlerime öldürecekmiş gibi bakıp hemen arkasından salonun ışığını kapattı. Sesi duvarları inletiyordu. "Hadi dur bakalım karanlıkta! Tatile gidiyorsun ya çünkü... Çok merak ediyorum nasıl uyuyacaksın gece ışıklar söndüğünde!"

Gözlerimi kapatıp etrafımı saran karanlıktan uzaklaşmaya çalışırken dudaklarımı birbirine bastırıp ellerimle ağzımı kapattım. Bağırmayacaktım, ağlamayacaktım, acizliğimi bir kez daha gözler önüne sermeyecektim.

Aslı'nın, "Emir yeter!" diyen sesi kulaklarıma dolduğunda ne kadar karşı koymaya çalışsam da karanlığın içi-

ne doğru çekiliyor, ayakucumda hissettiğim kıpırtılardan kurtulamıyordum.

Hayır bu defa yenilmeyecektim. Zihnimin bana oynadığı bir oyundu sadece biliyordum, o karanlık bodrumda değildim, evdeydim, ikimizin evindeydim, güvendeydim, Emir yanımdaydı...

"Yeter," diye çığlık atıp gözlerimi açtıktan kısa bir süre sonra kâbusuma son veren Aslı'ydı. Tuttuğum nefesimi dışarı verip gözlerimden akan yaşları sildim. Emir yanıma gelip kollarımı sımsıkı tuttu. Suçlayıcı bakışlarına aldırmadan "Seni öldürecek..." diye fısıldadım. "Öldürsün..." dedi dişlerini sıkarak. "Öldürsün ama sen bana bunu yapma. Başın her sıkıştığında arkamdan iş çevirme! Boyundan büyük işlere kalkışıp beni çıldırtma!"

Yusuf "Abi tamam hallederiz, bir sakin ol!" diye araya girdiğinde kollarımı daha sıkı tuttu.

"Seni öldürürüm yine de o ite boyun eğmene izin vermem anladın mı beni? Bunu aklına sok ve bir daha sakın... Sakın beni bu noktaya getirme. Sonuçlarına katlanamazsın!"

Sevdiğim adamın gözleri alev topuna dönmüş beni yakıp kavururken büyük bir hayal kırıklığıyla yüzüne baktım. Bizi bu hale getiren tam da buydu işte, Emir'in bitmek tükenmek bilmeyen öfkesi. Başımı sağa sola sallayıp bir adım geri çekildiğimde kollarımı bıraktı. Tuttuğu yerler sızlamaya başlamıştı. Ellerimle kollarımı tutup acımı dindirmeye çalışırken, "Seni bu noktaya ben getirmedim," diye isyan ettim. "O adamı hayatımıza ben sokmadım. Çevirdiğin dolaplarla sen bastın damarına, işi inada bindirip sen izin verdin bize bu kadar yaklaşmasına! Beni bir oyuncak gibi ortaya koyup saçma sapan bir güç yarışına girdiniz..."

"Saçmalama!"

"Üzgünüm ama bu defa saçmalamıyorum Emir. Bizi bu duruma düşüren ne Cem, ne de bir başkası... Tek suçlu var o da sensin!"

Emir

Zeynep karşıma geçmiş tüm olanlardan beni sorumlu tutuyordu. Hâlâ yaptığı hatanın farkında değildi. Yaşadığımız bunca olaydan sonra nasıl bu kadar mantıksız davranabiliyordu, aklım almıyordu.

"Sen günlerdir gözümün içine baka baka bana yalan söylüyorsun, şimdi de karşıma geçmiş beni mi suçluyorsun? Ulan o it utanmadan sana yaklaşmaya çalışacak ben de uzaktan seyredecektim öyle mi? Bende hata ki en baştan sıkmadım kafasına!"

Sinirden kafamı duvarlara vurmamak için kendimi zor tutuyordum fakat Zeynep damarıma basmaya devam ediyordu.

"İşte tam da bu yüzden söylemedim. Ne kadar kolay senin için; sık kafasına bitsin. Olayları bu hale getirenin senin bu sınır tanımaz öfken olduğunu hâlâ anlamıyorsun."

Şaka mı yapıyor diye tüm iyi niyetimle gözlerine baktım ama yok, hiç olmadığı kadar ciddiydi. Dişlerimi sıkıp işaret parmağımı uyarırcasına havaya kaldırdım. Sabrım taşmak üzereydi.

"Zeynep sus yoksa elimde kalacaksın! Adam seni katil ediyordu katil, hâlâ anlamıyor musun nasıl bir şerefsiz olduğunu? Sen anlat bakalım ne zaman aradı o it seni? Baban bile olayın içindeyken benim neden haberim yok anlat bakalım? Kimim ben Zeynep kim? Neden her seferinde aynı şeyi yapıyorsun, neden bana güvenmiyorsun? Ölürüm diyorum lan senin için, ölürüm var mı ötesi?"

Zeynep'in yüzü karmakarışık bir ifadeye bürünürken gözyaşları yanaklarından süzüldü. Gözlerini kaçırıp ellerini huzursuzca birbirine kenetledi. Aslı yanına gidip ellerini tuttu hemen. O da en az benim kadar şaşkındı.

"Bu şekilde bir yere varamazsınız Emir," dedi uzlaşmacı bir tavırla. "Önce bir sakinleşin sonra oturur adamakıl-

lı konuşuruz. Belli ki korkmuş Zeynep, sen de daha fazla üstüne gitme."

Korkmuştu evet ve bana gelip her şeyi anlatmak yerine saçma sapan çözüm yolları aramayı seçmişti. Ama yetmişti. Buna bir son verecekti artık. Öyle ya da böyle benden bir şey gizlememesi gerektiğini öğrenecekti.

Öfkeme hâkim olamayıp "Şimdi anlatacak" diye bağırdım. Zeynep ne yapacağını bilmez bir halde yüzüme baktı. Ne kadar üzgün olduğunu görüyor, onu böyle gördükçe daha çok öfkeleniyordum.

Yusuf, "Abi..." diye araya girmeye çalıştı. "Hayır!" diye kükredim, "Anlatacak!"

"Yusuf tamam," diyen Zeynep'in titreyen sesiyle bakışlarımı yüzüne sabitleyip buğulu gözlerine baktım. Bir ateş yanıyordu içimde, hazmedemiyordum olanları.

Yine de izin vermemeliydim tüm bu olanlara. Söz konusu kim olursa olsun aramıza girmesine, bizi karşı karşıya getirmesine engel olmalıydım. Hata bendeydi. Zeynep'in bakışlarından anlamalıydım benden gizlediği bir şey olduğunu. Korktuğunu, kararsızlığını, çaresizliğini...

Anlamıştım anlamasına ama hep Cem'i vurmasına yormuştum saçmalamalarını, dalıp gitmelerini, hiç sebep yokken durgunlaşmasını, İstanbul'a dönerken girdiği depresif ruh halini...

"Bir dakika bir dakika..." dedim şaşkınlıkla. "Sen daha oteldeyken bir melankolik hallere girdin, kendince senaryolar yazdın. Telefonun da yoktu Zeynep, nasıl oluyor, nasıl ulaşıyor sana o şerefsiz?"

Aklımı kaçırmak üzereydim. Bu kadar aptal olamazdım, olmamalıydım. Yanı başımdayken o itin Zeynep'e yaklaşmasına engel olamamıştım.

Aslı uyarı dolu bakışlarını gözlerime diktikten sonra, "Gel otur kuzum, bir sakinleş," dedi Zeynep'e. "Anlat hadi neler oldu? Yusuf su getir hemen!"

"Hemen yavrum."

Yusuf koşarak mutfağa giderken Zeynep de gözyaşlarını silip koltuğa oturdu. Aslı yanına oturup saçlarını okşadı sabırla. "Korkma," dedi şakağından öpüp "Biz yanındayız. O geri zekâlının sana zarar vermesine asla izin vermeyiz."

Zeynep, Yusuf'un getirdiği suyu içerken gözlerini özellikle benden kaçırıyordu. Bir sigara yaktım sakinleşebilmek için. Mümkün değildi. Her geçen saniye daha da büyüyordu içimdeki yangın. Yemek masasındaki sandalyelerden birini alıp Zeynep'in tam karşısına oturduktan sonra, "Anlat," dedim gözlerine bakıp. Titreyen kirpiklerinin altından çekinerek gözlerime baktı. Onun korkusu benim canımın yanmasıydı.

"O sabah sen bana not bırakıp gittiğinde yanına gelmek için odadan çıkmıştım," dedi titreyen sesiyle. "Kapının önünde bekleyen iki adam polis olduklarını söyleyip kimlik gösterdiler ve beni otoparka indirdiler."

O anları tekrar yaşıyormuşçasına elleri titremeye başladığında iki elini birbirine kenetleyip bacaklarının arasına gizledi ve anlatmaya devam etti.

"Siyah bir minibüse bindirdiklerinde polis olmadıklarını anladım ama çok geçti... O adam... Karşımdaydı işte..."

"O itin yedi sülalesini kurşuna dizmezsem adam değilim!" diye bağırdığımda Aslı elini kaldırıp sakin olmam konusunda uyardı. Tekrar Zeynep'e döndü sonra.

"Ne dedi kuzum sana, neden gelip bize anlatmadın?"

Zeynep sesli bir soluk verdikten sonra avuçlarını gözlerine bastırdı. O an yaşadığı korkuyu, çaresizliği tüm kalbimle hissediyordum. Kalbim ağrıyordu, kemiklerim sızlıyordu, içimdeki ateş bedenimle birlikte ruhumu da yakıp kavuruyor küle dönmüş ruhumdan dumanlar yükseliyordu. Ellerini gözlerinden çekip derin bir nefes aldıktan sonra Aslı'ya çevirdi bakışlarını. Yüzüme bakmıyordu.

"Benim ateş ederken çekilmiş görüntülerimi izletti. Babama da göndermiş görüntüleri. Eğer... Eğer Emir'den ayrılmazsam ben cezaevine girecekmişim ve ..."

Boğazından yükselen hıçkırıkla cümlesi yarım kaldı. Yere göğe sığamıyordum artık. Boğuluyordum. Zeynep hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve Aslı onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Bense kendi öfkemi dizginlemeye çalışıyordum. Sevdiğim kadının döktüğü her damla gözyaşı bir ok gibi kalbime saplanıyordu. Lime lime olduğumu hissediyordum artık.

Canımın içi dediğim, canımdan çok sevdiğim kadının acısı, öfkesi, kırgınlığı o kadar fazlaydı ki daha fazla dayanamadım ve kendimi dışarı attım. Bu gece içimdeki zehri atmazsam o zehir benim sonum olacaktı. Bahçeye çıkar çıkmaz buz gibi havayı ciğerlerime çektim. Yusuf peşimden gelip sabırsız bir şekilde, "Ne yapıyoruz Abi?" dediğinde kafamın içinde tilkiler birbirini kovalıyordu.

"İçimizde bir hain var," diye dile getirdim düşüncelerimi. Yusuf şüphe dolu bakışlarıyla yüzüme baktı.

"Bursa'ya gelenlerden biri muhtemelen... Hepsini tek tek sorguya çekeceğiz ama önce Zeynep'i güvenli bir yere götürmemiz gerek. O şerefsizin de nerede olduğunu öğren, bu gece onun kâbusu olacağım."

"Tamam Abi onu buluruz da ne demek aramızda hain var? Kim cesaret edebilir böyle bir şeye?"

"Bilmiyorum Yusuf, bilmiyorum ama burnuma çok pis kokular geliyor. O şerefsiz Zeynep'e benim fotoğraflarımı göndermiş, adım adım peşimde olduğunu kanıtlayan fotoğraflar. İçimizden biri olmasa bana o kadar yaklaşması mümkün değil."

Yusuf'un yüzü endişeyle gölgelendi. Onun da benden farkı olmadığını biliyordum. Yüzlerce korumamız vardı ve hepsinin kontrolünü sağlamamız çok zordu. Ama en yakınımızdakiler en güvendiğimiz, bizim için canını ortaya ko-

yan, büyük bir özenle seçtiğimiz korumalardı ve bize ihanet etmeleri aklımızdan bile geçirmediğimiz bir ihtimaldi.

"Abi mümkün değil," dedi Yusuf. "Bursa'ya gelenler diyorsun, toplasan on kişi zaten, hangisi yapar bunu? Hepsi yıllardır bizimle, en ufak yanlışlarını görmedim."

Yusuf bir taraftan duyduklarını hazmetmeye çalışırken cebinden sigara paketini çıkardı. İkimiz de birer sigara yaktık. İnsanlara güvenmemeyi çok acı tecrübelerle öğrenmiştim fakat son zamanlarda, daha doğrusu Zeynep hayatıma girdiğinden bu yana duygularım çoğu zaman mantığımın önüne geçiyordu. Ve benim gibi bir adam için bu ölüm demekti. Sevdiğim kadının benden bir şeyler gizlediğini, yanı başımda bir hain olduğunu ve en önemlisi o sahtekârın sessizliğinin altından böyle bir şerefsizlik çıkacağını anlamam gerekiyordu ama anlayamamıştım. Zeynep'e tekrar kavuşmamın heyecanıyla mantığımın sesini duyamayacak kadar sağır olmuştum.

"Bulacağız koçum," dedim. "Bulacağız merak etme. Öncelikle Zeynep'i güvenli bir yere götürelim, ondan sonra tüm sorunları teker teker ortadan kaldıracağız."

"Abi..."

"Ne var?" dedim sert bir şekilde. Biliyordum derdini.

"Çok üstüne gittin Abi... Zeynep'i biliyorsun, tanıyorsun artık. Ondan bizim gibi olmasını bekleme. Olmasın da zaten. Tehditler, silahlar, ölümler bizim hayatımızın bir parçası olmuş, alışmışız artık. Ama Zeynep alışmayacak, bunu ben bile görüyorum. Sen de çok iyi biliyorsun ki asla bizim yaşadığımız hayatı benimsemeyecek. Kabullenecek belki ama asla uyum sağlayamayacak. Her başı sıkıştığında yine saçma sapan davranacak ve sen onu korkuttukça daha çok saçmalayacak. Yapma Abi."

Fazlasıyla farkında olduğum gerçekler Yusuf'un ağzından dökülünce pişmanlığım katlanmıştı ancak sinirim hâlâ yerli yerinde duruyordu.

"Öğrenecek Yusuf," dedim gözlerine bakıp. "Benden bir şey gizlememesi gerektiğini öğrenecek! Aksi halde onu korumam mümkün değil." Sessiz kaldı Yusuf. İşimin ne kadar zor olduğunu ikimiz de çok iyi biliyorduk.

Bir süre sessizce kendi içimizde durum değerlendirmesi yaptıktan sonra Yusuf, "Benim eve götürsek diyeceğim ama kimi koysak yanına aklımız kalacak," dedi sıkıntılı bir şekilde. "O itin ne yapacağı belli olmaz."

"Sen kalacaksın Yusuf..." dedim kesin bir dille. "O ihtimali aklından bile geçirme Abi, seni asla yalnız bırakmam," diye itiraz etti. Ne desem ikna olmayacağını, peşimden geleceğini bildiğim için aklımdan geçen ikinci seçeneği düşünmeye başladım. Yusuf da benimle aynı şeyi düşündüğünü "Kadir Amca," diyerek dile getirdiğinde başımla onaylayıp, "Ara öğren Cem itinin yerini," dedim ve birlikte içeri girdik.

Zeynep bıraktığım gibi duruyordu koltukta. Aslı'nın bir açıklama bekleyen bakışlarını es geçip Zeynep'in karşısında durdum. Hâlâ yüzüme bakmıyordu ve ara ara iç çekip burnunu siliyordu. Ne kadar üzgün ve korkmuş olduğunu biliyordum fakat yaptığı hatanın nelere mal olabileceğini anlaması gerekiyordu.

"Yanına birkaç günlük eşya al, gidiyoruz," dediğimde kafasını yukarı doğru kaldırıp, "Nereye?" diye sordu. Vereceğim cevaptan hiç hoşlanmayacağını biliyordum fakat şu an için başka seçeneğimiz yoktu.

"Ben işleri yoluna koyana kadar amcamın evinde kalacaksın," dedim itiraz kabul etmez bir tonda. Kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım?"

"Gayet iyi anladın Zeynep! Hazırlan hemen, on dakikaya çıkıyoruz."

Gözlerini kocaman kocaman açıp ayağa kalktı. "Asla," dedi her zamanki inatçı tavrıyla. "Şu durumda en son yapacağım şey o yılanla aynı evde kalmak olur. Beni bunun için zorlama sakın."

Meydan okurcasına başını yukarı doğru kaldırdığında gözlerimi gözlerine dikip yanına gittim

"Fikrini sormadım... Ki zaten dâhiyane fikirlerinin nelere yol açtığı ortada. Hazırlan çabuk, bekliyorum."

Saçlarını geriye atıp öne doğru bir adım atmıştı ki Aslı koluna girdi "Zeynepçiğim işleri daha fazla zorlaştırma lütfen, hadi gel."

"Ya siz beni delirtmek mi istiyorsunuz?" dedi kolunu savurarak. "Sinirlerim alt üst olmuş zaten bir de o moronun laf sokmalarıyla mı uğraşacağım? Hiç kusura bakmayın, gitmiyorum ben hiçbir yere!"

Çıldırmam an meselesiydi. Zeynep içinde bulunduğumuz durumun vahametini anlamaya çalışmak yerine, saçma sapan kaprisleriyle beni çileden çıkartmak için uğraşıyordu.

Kolundan sıkıca kavrayıp, "Beş dakikan var!" dedim dişlerimin arasından. Öfkeyle yanan gözlerinden sicim gibi yaşlar süzüldü. Ben hâlâ itiraz edeceğini düşünüyordum fakat ağlamamak için alt dudağını ısırıp kolunu elimden kurtardı ve koşarak yukarı çıktı.

Yaklaşık on dakika sonra elinde küçük bir çantayla geri döndü. Amcamla konuşuyordum telefonda. Zeynep'in birkaç gün güvende olması gerektiğini söylediğimde amcam ısrarla, "Kim?" diye sordu fakat herhangi bir açıklama yapmadan telefonu kapattım.

Zeynep çantayı yere fırlatıp portmantodan montunu aldıktan sonra kapının yanında beklemeye başladı. Gözlerini yere dikmiş öylece susuyor, Aslı dâhil hepimize tavır yapıyordu.

Aslı yanına gidip, "Asma suratını, ben de seninle geliyorum," dedi.

"Gerek yok," dedi küçük bir çocuk gibi. "Çocuk değilim ben, başımın çaresine bakabilirim."

"Yusuf seni eve bıraksın Aslı," dedim uyarıcı bir tonda. "Zeynep'in nerede olduğunu kimsenin bilmemesi gerekiyor, senin gidip gelmen dikkat çekebilir."

Yusuf araya girdi hemen. "Sen gitmek istediğinde bana söyle, ben seni götürürüm gülüm." Aslı'nın şüpheci bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. Durumun ciddiyetinin farkında olduğu açıktı.

İşaret parmağını Zeynep'e doğru uzatıp, "Bu kızın saçının teline zarar gelsin, ikinizi de kendi ellerimle öldürürüm!" dedi tehditkâr bir tınıda.

Gözlerim Zeynep'e takılı kaldı. Yüzü bembeyaz olmuştu korkudan. Yine de vazgeçmiyordu. Ayağını öfkeyle yere vuruyor, her şeye rağmen kuyruğu dik tutmaya çalışıyordu. Öyle güzeldi ki bu inatçı tavırları, bir çocuk kadar masum görünüyordu. Yusuf haklıydı. Asla benim karanlık dünyama uyum sağlayamayacaktı Zeynep. Bana olan aşkı yüzünden hiç hak etmediği kirli oyunların içinde savrulup duracaktı. Ona bunu yapmaya hakkım yoktu. Öfkem gözümü kör ettiğinde saldıracak yer arıyordum fakat Zeynep haklıydı, tek suçlu vardı, o da bendim. Başından beri bunların olacağını bilmeme rağmen kalbimi söküp atmak yerine Zeynep'i kendi bataklığıma çekmiştim. Yapamamıştım. O lanet saldırıdan sonra bile aylarca kendimle savaş vermiştim ama yapamıyordum; güzel gözlerine bakmadan yaşayamıyordum.

Vicdanım kalbime sağlı sollu yumruklar indirirken dünyanın en acımasız insanı olduğumu hissettim. Zeynep masum bir kız çocuğundan farksızken ben ondan bizim çirkin oyunlarımıza ayak uydurmasını bekliyordum. Buna hakkım yoktu...

"Abi," diyen Yusuf'un sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Herkesin gözü üstümdeydi. Şu an yapacağım en büyük hatanın duygularıma kapılmak olduğunu bildiğim için, "Çıkalım," dedim ve kapıya doğru yürüdüm. Ben dışarı çıkarken Aslı, Zeynep'e her şeyin düzeleceğine dair teselli cümleleri kuruyordu. Ancak Zeynep pek etkilenmiş görünmüyordu. Şu an sadece Nazlı'yla aynı evde olacağını düşündüğünden ve beni öldürmek istediğinden hiç şüphem yoktu.

Bahçe kapısından çıktığımızda benden uzak durmak için elinden geleni yapsa da izin vermedim, elini tutarak yanımda durmasını sağladım. Huysuzluk yapıyor, kendi kendine söyleniyordu fakat aldırmadım. Ferit ve yanındaki üç koruma koşarak yanımıza gelmişti. Bakışlarımı hepsinin yüzünde tek tek gezdirip, "Siz burada kalın, ufak bir işim var," dedikten sonra kapının önündeki araca yöneldim. Zeynep elimden kurtulup yolcu koltuğuna oturdu. Ben de sürücü koltuğuna geçtim hızlı bir şekilde. Gaza basıp hızla uzaklaşırken takip edilmediğimizden emin olmak için farklı bir güzergâh belirlemiştim kafamda. Amcamların evi Polonezköy'de gözlerden uzak iki katlı bir çiftlik eviydi. Evin etrafında sürekli olarak korumalar vardı, güvenlik en üst seviyedeydi.

Zeynep kollarını göğsünde birleştirmiş sessizce dışarıyı izliyordu. Günlerdir içine düştüğü karanlığı düşündükçe öfkemi kontrol etmekte zorlanıyordum. Yaptığı onca şeye rağmen o iti öldürmemin Zeynep'i ne kadar üzeceğini çok iyi biliyordum fakat bıçak kemiğe dayanmıştı artık, şu saatten sonra kendime hâkim olmam mümkün değildi.

Aracı çiftliğin bahçesinde durdurduktan sonra, "Zeynep," dedim yüzüme bakması için fakat aldırmadı. "Bak, Nazlı'dan hoşlanmadığını biliyorum," diye devam ettim. "Fakat şu an için başka seçeneğimiz yok. Yeterince problemimiz var zaten, bir de bunu sorun haline getirme lütfen, lütfen!"

Tüm öfkeme rağmen kederli bakışlarına dayanamıyor, iyi olsun istiyordum. Fakat Zeynep bana cevap vermek yerine sessizce kapıyı açıp dışarı çıktı. Hemen arkasından araçtan indiğimde amcam kapının önünde bizi bekliyordu. Endişeli bakışlarını yüzümde gezdirip, "Hoş geldin oğlum," dedikten sonra bakışlarını Zeynep'e çevirdi. "Sen de hoş geldin."

"Hoş bulduk amca," dedim ve elimi Zeynep'in beline yerleştirerek içeri doğru hareketlendim. İsteksizce adım-

larıma ayak uydurdu. Neyse ki içeri girer girmez yengem yanımıza gelip ikimize de sıkıca sarıldı ve "Hoş geldiniz," dedi tüm içtenliğiyle. Amcamın ve Nazlı'nın Zeynep'e karşı tavırlarının tabii ki farkındaydım ancak şu dünyada güvenebileceğim başka kimse yoktu. Üstelik amcam Nazlı konusunda ne kadar hassas olursa olsun benim emanetimi canı pahasına korurdu, bundan emindim.

Hep birlikte salona geçtiğimizde amcamın sabırsızlığı gözlerinden okunuyordu. Yengem, "Aç mısınız oğlum? Yemek hazırlayayım hemen," dediğinde, "Ben amcamla konuşup çıkacağım yenge ama Zeynep acıkmıştır," dedim.

"Teşekkür ederim, aç değilim," dedi Zeynep.

Yengem bana göz kırpıp rahatlamamı sağladıktan sonra, "Otursana kızım ayakta kalma, burası senin de evin sayılır, öyle misafir gibi durma," dedi ve ikisi karşılıklı koltuklara oturdular. Amcamla birlikte çalışma odasına geçerken bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordum fakat bir açıklama yapmak zorundaydım.

"Amca acelem var, sonra konuşsak?" diyerek şansımı denedim fakat "Otur evlat, ne olduğunu anlat sonra gidersin," dedi kati bir sesle.

Kurtulamayacağımı anlayınca ayaküstü kısa bir özet geçtim. "Bir süredir benimle uğraşan biri. Öyle çok ciddiye alınacak bir durum değil fakat bizim çocuklardan birini bir şekilde yanına çekmiş. Zeynep'i buraya getirme nedenim hainin kim olduğunu bilmemem ama en kısa zamanda öğrenip sorunu çözeceğim."

Yaptığım kısa açıklama amcamı tatmin etmese de, "Pekâlâ" dedi kafasını sallayarak. "Ben en güvendiğim adamları çağırdım, kapıda bekliyorlar. Onları al yanına. Ters bir durum olursa da haberim olsun."

"Tamam amca, dediğim gibi çok büyütülecek bir durum değil. Zeynep'in güvende olduğunu bilmem yeterli, ben başımın çaresine bakarım. Şimdi izninle çıkıyorum."

Amcam elini omzuma koyup, "Dikkatli ol oğlum," dedikten sonra eliyle kapıyı gösterdi. Tekrar salona döndüğümde Nazlı telaşla yanıma geldi. Ne olduğuna dair bin tane soruyu ardı ardına sorarken benim gözüm Zeynep'in sisli bakışlarındaydı.

"Nazlı acelem var, sonra konuşuruz," dedikten sonra Zeynep'in yanına gittim. Öfkesi yerini korkuya bırakmıştı yine. Endişeyle gözlerime bakarken gözünden bir damla yaş aktı. Elini tutup ayağa kalkmasını sağladım. Kendini tutmak için büyük bir savaş verdiğinin farkındaydım. Yüzünü ellerimin arasına alıp, "Korkma," dedim sakin bir sesle. "Her şeyi yoluna koyup döneceğim."

Kısa bir süre tereddütle gözlerime baktıktan sonra, "Gitmesen?" dedi titreyen sesiyle. Öyle masum görünüyordu ki gitmek ölüm gibiydi. Duygularımı bir kenara bırakıp alnımı alnına dayadım ve başparmağımı dudaklarında gezdirdim.

"Gideceğim ve en kısa zamanda geri geleceğim. Benim için endişelenmeni istemiyorum güzelim. Sen iyi ol, gerisini bana bırak."

Kollarını belime dolayıp başını göğsüme yasladı. "Yalvarırım dikkatli ol," dedi çaresiz bir kabullenişle. Yüzümü saçlarına gömerek kokusunu içime çektim.

"Emir ne olduğunu söyler misin lütfen?" diyen Nazlı'nın sesiyle gerildiğini hissettim. "Gecenin bir yarısı geliyorsun, sonra apar topar geri gidiyorsun, bir sorun mu var?"

Zeynep'i alnından öpüp, "Gitmem gerek," dedim ve hızla arkamı döndüm. Kederle gölgelenmiş güzel gözlerine bakarsam bırakıp gitmem imkânsızdı. Nazlı önüme geçip beni durdurmaya çalıştığında, "Sonra," dedim ve arkama bile bakmadan dışarı çıktım.

Tam iki saat sonra Cem Türkmen'in evindeydim. Bir saat kadar dışarıda bekledikten sonra tüm ışıklar söndüğünde içeri girmemiz zor olmamıştı. Amcamın adamları

evin etrafını sarmış, kuş uçurtmuyorlardı. Yatak odasına girdiğimde uyuyordu it. Benim sevdiğim kadına uykuyu haram edip kendisi mışıl mışıl uyuyordu. Yusuf kapının önünde beklerken ben sessizce odaya göz gezdirip çift kişilik yatakta boşta olan yastığı kaldırdım. Bingo! Orada olduğundan emin olduğum silahını alıp ayakucuna geçtikten sonra hafifçe öksürdüm. Hemen gözlerini açıp elini yastığın altına götürdü. Loş ışıkta dehşetle açılan gözleri gözlerimi buldu sonra. Yaşadığı şok görülmeye değerdi.

"Bunu mu arıyorsun?" diye sorup silahını gösterdim. Hafifçe doğrulup eliyle yüzünü sıvazladı. İt gibi titriyordu it.

"Eğer düşmanın bensem, silahını kendi yastığının altına koyacak ve bir gözün açık uyuyacaksın Türkmen! Ama tabii senin gibi yüreksizde nerede o cesaret? Olur da silah patlar, beynin dağılır diye uyku uyuyamazsın sen. Haksız mıyım?"

Şerefsiz üç buçuk atmaya başladığında kapıya doğru yürüyüp ışığı açtım. Ağır adımlarla tekrar yatağın yanına gelip namluyu alnına dayadım sonra. "Konuşabiliriz," dedi titreyen elini havaya kaldırıp. Gözlerindeki korku tüm şevkimi kırıyordu. Böyle yavşaklarla uğraşmak benim gibi bir adama hiç zevk vermiyordu ama başa gelmişti bir kere, çekecektim.

"Demek konuşabiliriz... Pekâlâ, anlat bakalım benim sevdiğim kadını tehdit ederken bunun beni ne kadar sinirlendireceğini ve o sinirle seni öldüreceğimi bilmiyor muydun?"

"Bi... Biliyordum..." diye kekelemeye başladı. Gözlerimi kısıp üzerine doğru eğildim.

"Son duanı et öyleyse!"

Tam ateş edeceğim anda, "Eğer beni öldürürsen Zeynep'in görüntüleri yarın haber bültenlerinde ilk sırada yer alacak," dedi titreyen sesiyle beni tehdit etmeye çalışarak. Silahımı tüm gücümle çenesine savurdum. Eliyle çenesini tutarken meydan okurcasına yüzüme bakıyordu. "Ve o küçük kız bunu kaldıramayacak."

Yakasından tutup dişlerimin arasından tısladım. "İlla canıma oku diyorsun yani? İnsanlıktan anlamıyorsun!" Sabrımın son raddesindeydim.

"Benim kaybedecek bir şeyim yok, ama senin güzeller güzeli..."

Zeynep'ten bahsederken gözlerinde yanan ışık aklımı başımdan almaya yetmişti. Yumruğumun sol gözüne inmesiyle acı bir inilti yükseldi boğazından. Yakasından tutup ayağa kalkmasını sağladım ve dizimi önce karnına ardından tüm gücümle çenesine geçirdim. İki büklüm halde yerde kıvranmaya başladığında ayağımı suratına savurdum. İçime sığmayan öfkem duvarlarda yankılanıyordu.

"Senin ecdadını sikerim lan şerefsiz! Kimsin lan sen Zeynep'i aklından geçirebiliyorsun, kimsin sen onun adını ağzına alabiliyorsun?"

Yusuf odaya girip yerde yatan adama baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Bunun adam akıllı ölmeye niyeti yok Yusuf," dedim hırsla. "Alın götürün bahsettiği görüntüleri bir tarafına monte edin sonra ben kendi ellerimle derisini yüzeceğim!"

Yusuf, "Büyük bir zevkle," dedikten sonra yerde yatan şerefsizi ayağa kaldırdı. "Gel gülüm seninle biraz eğlenelim."

Tehditler savuruyordu it. "Bittin sen Karadağ, sevdiğin kadını kendi ellerinle ateşe attın! Benim sonum ikinizin de felaketi olacak..."

Yusuf'un yumruğuyla tehditleri boğazına kaçan it susmak zorunda kaldı. İçimde fırtınalar kopuyordu. İşler kontrolümden çıkarsa eğer, Zeynep'i bir daha toparlamam mümkün değildi.

Yusuf, Cem'i götürürken amcamın korumaları kapının önündeki adamları etkisiz hale getirmişti. Amcamın çiftliğine dönerken emniyetteki adamımız Fatih'i arayıp Cem'le ilgili bulduğumuz tüm dosyaları işleme koymasını söyledim.

Yarın sabah yaptığı tüm yasadışı işler ortaya dökülecekti ve ortadan kaybolması çok sıradan bir olay gibi görünecekti.

Şu an halletmem gereken çok önemli bir iş daha vardı; aramızdaki haini bulmak zorundaydım. Fakat aklım Zeynep'teydi. Gözlerindeki korku bir an bile gözümün önünden gitmiyordu. Yanında olup etrafını saran kara bulutları dağıtmam gerekiyordu. Ne kadar kızsam da bana ihtiyacı olduğunu, yalnız benimle teselli bulacağını çok iyi biliyordum.

Evin kapısını çaldığımda Nazlı açtı kapıyı.

Bakışlarını üzerimde gezdirip, "Nerede kaldın, çok merak ettim," dediğinde elimi omzuna koydum. "İyiyim merak etme."

"Merak ediyorum Emir. Neler olduğunu anlatacak mısın yoksa ben kendi yöntemlerimle mi öğreneyim?"

Önüme geçerek içeri girmeme engel olunca kaşlarımı çattım. "Çok yorgunum Nazlı, çekil önümden uğraştırma beni! Zeynep nerede?"

Kapıyı kapatıp içeri doğru yürüdüğümde, "Misafir odasında," dedi. "Yarın sabah her şeyi anlatacaksın ona göre!"

Daha önce birkaç defa kaldığım misafir odasının kapısını açıp sessizce içeri girdim. Zeynep pencerenin önündeki tekli koltukta uyuyakalmıştı. Ceketimi çıkarıp çift kişilik yatağın üstüne fırlattıktan sonra yanına gidip bir süre öylece yüzüne baktım. Saçları koltuğa yayılmış, kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşmüştü. Hayatım boyunca hiçbir kadına bu derece hayran olmamış, güzelliğinden bu derece etkilenmemiştim. Zeynep'e her baktığımda ilk defa görüyormuşçasına büyüleniyordum. Güzel gözlerinden, beni benden alan öpülesi dudaklarından, varla yok arası minicik burnundan, kendi gibi inatçı hırçın saçlarından.

Güzel yüzüne bakmanın verdiği huzurla parmaklarımı usulca yanağına dokundurdum. Huzursuzca kıpırdanıp, "Emir," diye mırıldandı ve gözlerini açtı. Beni karşısında gördüğü anda yaşadığı sevinç içimi titretmişti. "Burada-

yım," dediğimde ayağa kalkıp ellerini yüzüme yerleştirdi. "Buradasın," dedi gülmekle ağlamak arası bir sesle. Gerçekliğimden emin olmak istercesine dudaklarını dudaklarıma bastırdı sonra. Kolumu beline dolayarak ensesinden tuttum ve hırsla dudaklarını öpmeye başladım. Teninde hayat buluyor, dokundukça yeniden doğuyordum. Dudaklarını kana kana içip boynuna doğru yol aldığımda, "İyi misin?" diye fısıldadı endişe yüklü sesiyle.

"Daha iyi olamazdım," diye fısıldayıp belini daha sıkı sardım. Geri çekilmeye çalıştı ancak izin vermedim. Dudaklarımın değdiği yerler alev alev yanıyor, kalp atışları her saniye daha da hızlanıyordu.

"Emir yapma, çok ayıp olacak," dedi geri çekilerek. Ses tonu o ayıplarda kaybolmak istediğini ele veriyordu.

"Olsun," diye fısıldayıp kokusunu içime çektim. Bedeni tüm isteklerime karşılık vermeye hazırdı. Nefesini düzene sokmaya çalıştığını fark ettiğimde narin bedenini tek hamlede kucağıma alıp koltuğa oturdum ve yüzümü boynuna gizledim. Dudaklarımı teninde gezdirirken, "Çok özledim," dedim sabırsızca. Ellerini saçlarımın arasında gezdirdi. Teninin sıcağı beni sarhoş ediyor, tüm sıkıntılarım buhar olup uçuyordu. Başımı koltuğa yaslayıp güzel yüzünü izlemeye başladım. Bir ömür izlesem yetmezmiş gibi geliyordu. Parmakları sakallarımda gezindi usulca. Gökyüzündeki tüm yıldızları sığdırdığı kapkara gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Bir anlık bir tereddüdün ardından, "Özür dilerim," diye fısıldadı kaçamak bakışlarıyla. "Ben sana bir şey yapmasından korktuğum için... Söyleyemedim."

Elimi yanağına yerleştirip yüzüme bakmasını sağladım. "Korkmayacaksın," dedim. "Sen benim canımsın, canımdan ötesin. Kimsenin sana bunu yapmasına izin vermeyeceksin, benim canımı yakmayacaksın."

Suçlu bir çocuk gibi bakışlarını kaçırdı tekrar. Tedirgin parmakları gömleğimin düğmesiyle oynuyordu.

"Söyleyecektim ama cesaret edemedim," dedi. "Sen bazen Hulk'a dönüşüyorsun ve öyle zamanlarda ben kendimi çok savunmasız hissediyorum."

"Yani bana bir şey olmasından değil benden korkuyorsun öyle mi?"

Sözlerimi onaylarcasına omuz silkti. Delirtecekti beni, kararlıydı. Çenesinden tutarak yüzüme bakmasını sağladım ve "Seni öldürürüm Zeynep!" dedim. "Bir daha benden korktuğunu görürsem yemin ederim kafana sıkarım!"

Gözleri hayretle açılırken, "Yapma," diye mırıldandı. "Gerçekten korkuyorum."

Kulağına doğru eğilip, "Konu sen olunca ben de korkuyorum kendimden. İşte tam da bu yüzden akıllı ol, adamı hasta etme!" dedim.

"Kırosun işte!" diyerek omzuma vurdu. Gülüyordu.

"Bırak şimdi kıroyu," dedim ve ayağa kalkıp elini tuttum. "Yanıma gel, sana sarılmam lazım."

"Üstümü değiştirip geliyorum," dediğinde yatağın üstündeki yorganı kaldırıp "Gerek yok," dedim ve itiraz etmesine aldırmadan üstündeki fazlalıkları çıkarıp yatağa uzandım. Kollarımın arasında yerini aldığında hâlâ söyleniyordu.

"Yengenlere çok ayıp olacak, git sen başka odada yat. Sanki böyle evlenmeden şey yapıyormuşuz gibi..."

"Evlenmeden şey yapıyoruz zaten," diye araya girdim. Büyük bir şaşkınlıkla yüzüme bakakalırken yanakları kıpkırmızı olmuştu. Ben gülmeye başlayınca gözlerini kısıp, "Ya sen ne utanmaz, ne edepsiz olmuşsun," dedi ve bir anda yataktan kalkıp çantasından çıkardığı bornoz benzeri bir şeyi üzerine geçirdi. Kendi kendine, "Eşek kafam," gibisinden bir şeyler mırıldanarak odanın içinde dolanıyordu. "Yanıma gel," dedim gülerek. Gözlerime bakıp elini havaya kaldırdı ve kapıyı gösterdi.

"Emir çok ciddiyim burada kalamazsın, çık hemen! İnsanlar neler düşünür hakkımda kim bilir?"

"Saçmalama gel yanıma!"

Az önce uyuduğu koltuğa tekrar oturup kendi kendine söylenmeye devam etti. Sabrım taşmak üzereydi.

"Beni oraya getirtmeden gel yanıma Zeynep! İki saat uyuyup çıkacağım zehir etme!"

"Tabii sana göre hava hoş, erkeksin ne de olsa..."

"Saçma sapan konuşma gel yanıma," diye çıkıştım. Kafasının içinde bir şeyler kuruyordu yine. Fakat bugün kafasının içindeki saçmalıklarla uğraşamayacak kadar yorgundum.

"Yemin ederim insanı çıldırtırsın," diyerek öfkeyle yataktan kalkıp ceketimi aldım. "Derdimiz dağları aşmış, yaptığımız muhabbete bak! Ciddi psikolojik sorunların olduğunu düşünüyorum Zeynep. Benim ayarlarımı da fena halde bozuyorsun haberin olsun!"

Ani çıkışım karşısında kedi gibi sindi fakat hâlâ kuyruğu dik tutma derdindeydi. "Kuş beyinliyim ya ondandır," diye mırıldandı ağzının içinde. Ve benim sabrım taştı. Gece gece ortalığı ayağa kaldırmamak için sabır çekip hızla kapıya yöneldim.

"Nereye?"

Zeynep'in dehşete düşmüş ses tonuyla olduğum yerde kalıp yüzüne baktım ve "Cehennemin dibine," dedim öfkeyle.

Gerçekten gideceğimi anlayınca telaşla yanıma gelip elimi tuttu ve "Sıcaktır orası şimdi gel hadi izin verdim, kalabilirsin," dedi normal bir şey söyler gibi. Yüzündeki şaka mı gerçek mi olduğunu anlayamadığım ifadeye bakıp kaşlarımı çattım.

"Kızım manyak mısın sen insanı çileden çıkarıyorsun? Bak doğru söyle haplanıyor musun? Kafan bir gidip bir geliyor."

"Of saçmalama Emir, hadi yatalım ama bak sabah kimse görmeden çıkacaksın tamam mı?"

Kolumu boynuna dolayıp yüzünü göğsüme bastırdıktan sonra kendi kendime gülmeye başladım. Benim devrelerimi de yakmıştı sonunda.

Yatağa girip Zeynep'e sarıldığımda tüm günün yorgunluğunu üzerimden atmıştım. Başını göğsüme yaslayıp parmaklarını sakallarımda gezdirdi. "Ben uyurken gitme olur mu?" diye mırıldandı uykulu sesiyle. Ben daha cevap vermeden eli omzuma düşmüş, nefes alışverişleri yavaşlamıştı. Saçlarından öpüp ben de gözlerimi kapattım ve sabah tüm sorunları ortadan kaldıracağıma yemin ederek uykuya daldım.

Kapının tıklatılmasıyla gözlerimi açmam aynı saniyede gerçekleşmişti fakat o saniye içinde Nazlı çoktan odaya dalmıştı.

"Kızım kapı çalma âdetin yok mu senin?" diye söylenirken yorganı hâlâ uyumaya devam eden Zeynep'in üzerine doğru çekiştirdim. Nazlı'nın şaşkın yüzünden ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştım. O anda Zeynep de gözlerini açtı ve "Emir?" dedi sorarcasına. Nazlı'yı fark etmesi fazla uzun sürmedi tabii. Telaşla yatakta doğrulup, "Ne oluyor ya?" diye söylenmeye başladığında ben çoktan yataktan kalkmış Nazlı'nın elindeki telefonu almıştım.

"Ne olduğunu sen anlatacaksın Zeynepçiğim," diyen Nazlı'nın sesi kulaklarıma dolarken telefondaki görüntüye kilitlenmiştim. Tam üç kere görüntüyü baştan sonra izledikten sonra telefonu tüm gücümle duvara fırlattım. "Şerefsizin çocuğu!"

Zeynep

Gözlerimi açar açmaz karşımda Nazlı'yı görünce kan beynime sıçramıştı. Bir odamıza dalmadığı kalmıştı bugüne kadar, sonunda o da olmuştu. "Ne oluyor ya?" dedim aksi bir tavırla. Sinsi bakışlarından ters giden bir şeyler olduğu anlaşılıyordu. Emir ayağa kalkmış elindeki telefona bakıyordu.

"Neler olduğunu sen anlatacaksın Zeynepçiğim," diyen Nazlı'nın yüzündeki keyifli ifade, Emir'in öfkesi ve bir adet telefon. Ben bile ne olduğunu anlamıştım. Emir küfür ederek telefonu duvara fırlattığında kulaklarından dumanlar çıkıyordu adeta. Yatakta hafifçe doğrulup saçlarımı düzelttikten sonra Nazlı'nın uğursuz yüzüne bakıp, "Müsaade edersen giyinmek istiyorum," dedim sert bir şekilde. Emir'in bakışlarını üzerimde hissediyordum ancak benim gözlerim Nazlı'nın gözlerindeydi. Varlığından duyduğum rahatsızlığı gizleme gereği duymuyordum.

Tabii Nazlı gururdan nasibini almamış bir insan olduğu için Emir'in koluna girdi ve "Pekâlâ biz dışarıdayız," dedi olanca gıcıklığıyla. Emir olduğu yere çivilenmişti. Bana bakıyordu fakat görmüyor gibiydi. Kendi içinde birtakım hesaplar yapıyordu sanki.

"Emir," diye seslendiğimde uykudan uyanır gibi irkilip yüzüme baktı. Gözbebekleri birer alev topuna dönmüştü. Bakışlarını görmezden gelip oflayarak başımı yastığa bıraktım ve sızlanmaya başladım. "Sabahın köründe ne uyandırıyorsunuz anlamadım ki? Ölüyorum uykusuzluktan."

Gözlerimi tavana diktiğim için yüzünü göremediğim Nazlı'nın, "İnanmıyorum gerçekten, şu durumda..." diye başlayan cümlesi muhtemelen Emir'in bakışları nedeniyle yarım kalmıştı.

"Akşam yemeği de yemedim zaten, kolumu kaldıracak halim yok," dedim kayıtsız bir tavırla.

Emir başucuma gelip bakışlarını yüzümde gezdirdi. Nazlı odadan çıkmayı akıl edebilmişti nihayet. Yatağın üzerinde ayağa kalkarak kollarımı boynuna doladım. Yatak çok alçaktı sanırım, ben yatağın üzerinde olduğum halde gözlerimiz aynı hizadaydı.

"Bak bu Nazlı bir daha odamıza dalsın, saçını başını yolarım ona göre!" dedim kaşlarımı çatıp. Hayret bir şey ya, dercesine başımı iki yana salladım sonra. Gözlerindeki ifade içimi eziyordu.

Alnımı alnına dayayarak parmaklarımı ensesindeki saçların arasında gezdirdim. Rahatladığını hissediyordum. Dudaklarına minik bir öpücük kondurduktan sonra, "Kahvaltı yapmayacak mıyız?" dedim şımarık bir tavırla "Çok acıktım." Hafif bir tebessüm yerleşti dudaklarına. Geri çekilip yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına iliştirdi. Çok önemli bir iş yapıyormuşçasına ciddi ve özenliydi bunu yaparken. "Benim çıkmam gerekiyor..." dedi inatçı saçlarımı aynı özenle yüzümden uzaklaştırırken. "Yengeme söylerim ne istiyorsan yapar."

Yanağından öperek yataktan indim ve "Peki tamam," dedim banyoya girmeden hemen önce. "Ama geç kalma lütfen, sıkılıyorum. Bu arada senden bir şey isteyeceğim, yani birkaç şey. Almanı istediğim kitaplar var, birkaç tane de film, e tabii bir de bilgisayar. Aslında evde bilgisayarım vardı, istersen onu aldır, ya da Aslı getirsin sen bilirsin. Ben duşa giriyorum."

Banyonun kapısını açtığım sırada, "Gel buraya," dedi yumuşacık sesiyle. Her zamanki emir veren tavrından eser yoktu. Kafamı çevirdiğimde kollarını açmış beni bekliyordu. Birkaç saniye yüzüne baktıktan sonra hızlı adımlarla yanına gittim. Başım göğsünde yerini alırken kollarım beline dolandı kendiliğinden. Güçlü kollarıyla sımsıkı sardı bedenimi. Dakikalar boyunca sessizce, sadece sarılarak o kadar çok şey anlattık ki birbirimize, sözcüklerin ne kadar

yetersiz hatta gereksiz olduğunu bir kez daha anladım. Seviyordum, seviliyordum, gerisi teferruattı.

Bir süre daha bana hissettirdiği huzurun tadını çıkardıktan sonra geri çekilip gözlerine baktım. "Gelirken çiçek alır mısın bana?"

Gözleriyle onayladı ve "İstediğin kitapları ve filmleri yaz, Nazlı'nın telefonundan gönder bana," dedi gülümseyerek. Telefonum bu defa da Emir'in gazabına uğramıştı, yine telefonsuzdum. Çalışıyordu muhtemelen ama içinde bulunduğumuz süreçte böylesi daha iyiydi. "Peki, tamam," dedim mecburen. Alnımdan öptü ve ceketini alıp çıktı. Bir süre kapattığı kapıya boş gözlerle baktıktan sonra banyoya girip uzun bir duş aldım. Kafamın içindeki binlerce soruyu bir kenara itip duştan çıktığımda kendimi daha iyi hissediyordum.

Siyah bir tayt ve mor kazağımı giyip odadan çıktım. Saat dokuza geliyordu. Etrafta kimse yoktu. Dün akşam doğrudan misafir odasına gittiğim için mutfağın nerede olduğunu bilmiyordum fakat bulmam zor olmadı. Açık olan kapıdan Cahide Yenge ve elli yaşlarında tombul bir kadının kahvaltı hazırladığını görünce çekinerek içeri girdim. Mutfağın tam ortasındaki ada tezgâha yaklaşıp, "Günaydın," dediğimde ikisi aynı anda dönüp bana baktılar. Cahide Yenge, "Günaydın kızım," diyerek elindekileri bıraktı ve yanıma geldi. "Gel otur, kahvaltı hazır sayılır."

İtiraz etmeme fırsat vermeden beni sandalyeye oturttuktan sonra meraklı gözlerle beni izleyen kadına döndü. "Bu hanım kızımız gelinim Zeynep, Emir'in eşi. Birkaç gün misafirimiz olacak."

"Hoş geldiniz Zeynep Hanım," diyen kadına gülümseyerek karşılık verdim.

"Hoş buldum."

Cahide Yenge, "Nurcan Hanım da benim can yoldaşım," dedi minnettar bakışlarıyla. Telaşlı adımlarla buzdolabına yöneldi sonra.

"Hadi elimizi çabuk tutalım Nurcan, acıkmıştır Zeynep. Biraz yesin de kendine gelsin, çırpı gibi kalmış."

"Hemen hanımım," diyen kadın tezgâhın üstündeki hamuru yoğurmaya başladı ve ardından becerikli hareketlerle küçük parçalara ayırdı. Aynı anda Cahide Yenge de dolaptan çıkardığı kahvaltılıkları tepsiye yerleştiriyordu. Yüzünde her zamanki sevecen ifade vardı. Sürekli topuz yaptığı saçları ve diz hizasındaki eteğiyle tam bir anneydi. Anadolu kadınlarına özgü anaç halleri böyle bir hayatın içinde çok eğreti dursa da, benim için umut kaynağı demekti. Gördüğüm kadarıyla Kadir Amca, Emir'in karanlık dünyasında aktif rol oynuyordu. Buna rağmen Cahide Yenge çok mutlu bir görüntü çiziyordu. Pozitif ve sevgi dolu tavırları yaşadığı sıkıntıların üstesinden geldiğinin ve ne kadar güçlü bir kadın olduğunun göstergesiydi benim için.

"Ben çıkıyorum."

Nazlı'nın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Kapının yanında durmuş göz ucuyla bana bakıyordu.

"Olur mu kızım kahvaltı yapmadan? Dur hemen koyuyorum çayları."

"Toplantım var anne, geç kalıyorum."

Cahide Yenge'nin ısrarlarıyla on dakika sonra salondaki masada kahvaltı yapıyorduk. Üçümüz. Nazlı durmaksızın sızlanıyordu.

"Geç kaldım işte. Emir de yok zaten tek başıma işlerin üstesinden gelmeye çalışıyorum. Bak söylüyorum anne, böyle giderse yakın zamanda batarız."

Böyle giderse, derken Emir'in benimle olmasından daha doğrusu uğraşmasından bahsediyordu sanırım.

Cahide Yenge, "Hiçbir şey olmaz sen merak etme," dedi umursamaz bir tavırla.

"Pişi harika olmuş ellerinize sağlık," dedim gülümseyerek. Cahide Yenge candı.

"Afiyet olsun kızım. Ye de yüzüne kan gelsin biraz, iyice süzülmüşsün."

Nazlı beni bir süzdü. Süzüldüğüm konusunda annesiyle hemfikir değildi sanırım. Çok da umurumdaydı.

Nurcan Hanım masaya gelip çaylarımızı tazelerken Nazlı ayağa kalktı. Aceleyle annesini öpüp çantasını aldı.

"Kaçtım ben, toplantı bitince gelirim. Akşama tepsi kebabı yapacağım, Emir sever. Süzme yoğurt aldırmayı unutma."

Arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladığında ağzım açık bir şekilde gidişini izliyordum. Ben Emir'in tepsi kebabı sevdiğini bilmiyordum. Üstelik süzme yoğurt yediğini de hiç görmemiştim. Biz birbirimizi çok seviyorduk ama tanımıyorduk, birbirimiz hakkında küçük detayları bilmiyorduk. Sakin, sıradan geçen günlerimizin sayısı o kadar azdı ki, yetmemişti birbirimizi tanımaya.

Kendi içimde durum değerlendirmesi yaparken dalıp gittiğimin farkında bile değildim. Ta ki Cahide Yenge'nin sesini duyana kadar.

"Portakal suyu ister misin kızım?"

"Hayır teşekkür ederim, doydum ben, hatta patlamak üzereyim," diyerek elimi karnıma götürüp gülümsedim.

"Peki o zaman, sen geç otur karşılıklı kahve içelim seninle. Hemen geliyorum."

Eliyle salonun ortasındaki koltukları gösterip mutfağa doğru yürümeye başladığında yirmi yaşlarındaki genç bir kız masayı toplamaya başlamıştı. Zihnime üşüşen tüm düşünceleri bir kenara fırlatıp koltuğa geçtikten sonra boş gözlerle televizyona bakmaya başladım. Bir şekilde kendimi oyalamam gerekiyordu ancak kendimi fazlalık gibi gördüğüm bu evde bunu yapmam neredeyse imkânsızdı.

"Türkmen Holding'in Yönetim Kurulu Başkanı Cem Türkmen hakkında; resmi evrakta sahtecilik, rüşvet ve kara para aklama iddialarıyla soruşturma başlatıldı."

Gözlerim bir anda ekrana kilitlenirken zihnimden uzaklaştırmaya çalıştığım adamın görüntüsü ekrana düşmüş, başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Panik içinde ayağa kalkıp televizyonu kapattım ve salonun ortasında bir aşağı bir yukarı dolanmaya başladım. Belki de haberin devamında benim görüntülerim yayınlanmıştı. Eğer öyleyse şu andan itibaren bu işten sıyrılmam mümkün değildi. Duvarlar üstüme üstüme gelmeye başlayınca derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

Emir bir yolunu bulur, ne yapar eder beni kurtarırdı.

Cahide Yenge elinde tepsiyle yanıma geldiğinde kendi kendime telkinde bulunuyor, soğukkanlı olmam gerektiğini tekrar edip duruyordum. Yüzüme sahte bir tebessüm yerleştirip kahvemi içerken dikkatimi toparlayıp, Cahide Yenge'nin iyi niyetli sohbet etme çabalarına eşlik etmeye çalıştım fakat pek başarılı olduğum söylenemezdi. Yaklaşık yirmi dakika kadar sonra izin isteyip odama gittim. Kafam o kadar karışıktı ki ne yapacağımı bilmiyordum. Ve yine en kolay yolu seçip kendimi yatağa bıraktım ve huzursuz bir uykuya teslim oldum.

Uyandığımda hava kararmak üzereydi. Pencereden sızan ışık odayı hafiften aydınlatsa da huzursuz olup hemen ışığı açtım ve banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra da odadan çıkarak mutfağa yöneldim. Kadir Amca'yla karşılaşmak istemiyordum. Evde olup olmadığını bilmiyordum ancak benden hoşlanmadığını çok iyi bildiğim için ortalarda görünmemem en iyisiydi.

Saçlarımı topuz yapıp mutfağa girdiğimde Nazlı etrafa emirler yağdırıyordu. Kapı ağzında durup oradan oraya koşturmasını izledim bir süre. Sinirden tırnaklarımı kemirmeye başlamıştım. Emir için tepsi kebabı yapıyordu moron. Nurcan Hanım yaşından beklenmeyecek bir atiklikle Nazlı'nın isteklerine yetişmeye çalışıyor, on saniyede bir

yardımcısı olduğunu düşündüğüm diğer kadına çabuk olması yönünde talimatlar veriyordu.

Nazlı elindeki domatesleri tepsiye yerleştirirken benim geldiğimi fark edip, "Emir geliyormuş, şimdi aradı," dedi ortaya konuşur gibi. "Hemen fırına verelim yemeği."

"Peki Nazlı Hanım, ben hallederim siz merak etmeyin."

"İyice kızarsın üstü, Emir öyle sever."

Yılan gözleri gözlerimde olmasa masum olduğu yönünde kendimi kandırabilirdim belki ama, yol beni, diye çırpınıyordu resmen. Geri zekâlı.

Nurcan Hanım da geldiğimi fark edince, "Buyurun Zeynep Hanım, bir isteğiniz mi var?" diye sordu. "Hayır, teşekkür ederim," dedim ve masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturdum. Sessizce mutfaktaki koşturmacayı izlerken Emir'in bir an önce gelmesi için dua ediyordum. Yaklaşık yarım saat kadar sonra kapı çaldı. Nazlı koşarak çıktı mutfaktan. Heyecanını gören kocası geldi zannederdi. Gözlerimi devirip sığıntı gibi oturmaya devam ederken Emir elinde bir demet papatyayla mutfağa girdi. Saçları dağılmış, siyah gömleğinin bir ucu pantolonunun dışına çıkmıştı. Gömleğinin üstten üç düğmesi açıktı. Belli ki zor bir gün geçirmişti ancak gözleri beni bulduğunda endişeli ve yorgun yüzünde gözle görülür bir rahatlama meydana geldi.

Hızla ayağa kalkıp yanına gittim. Papatyaları tezgâhın üstüne fırlatarak kollarını belime doladı. Yüzünü boynuma gizleyip dudaklarını tenime bastırırken bir taraftan da kokumu içine çekiyordu. Kollarımı boynuna sarıp tüm sıkıntılarımdan arındıktan sonra geri çekilerek elimi yanağına yerleştirdim. Başını kaldırıp gözlerime baktı. Dudağının kenarında minik bir tebessüm gizliydi. "İyi misin?" diye sordum ben de gülümseyerek.

Elimi elinin arasına hapsedip avucumdan öptükten sonra, "Seni özledim," diye mırıldandı. Sevgi dolu bakışları içimi ısıtırken yüzümü boynuna gizleyip gözlerimi kapat-

tım. Tanıdık kokusu genzime dolunca kalbim yine dörtnala koşmaya başlamıştı ancak etrafımızda insanlar olmasından dolayı huzursuzdum. Tüm hücrelerim yoğun bir arzuyla dolup taşarken kulağına doğru yükselip, "Evimize gidelim artık," diye fısıldadım. Dudaklarını boynuma bastırıp, "Az kaldı bebeğim," dedi ve geri çekilip kolunu omzuma attı.

Tezgâhın üzerine fırlattığı papatyaları görünce, "Çok romantiksin," dedim kinayeli bir tonda.

Papatya demetini kucağıma alıp tekrar yanına geldiğimde tek kaşını kaldırarak ukala bir gülüş sergiledi. "Öyleyimdir."

Evet öyleydi. Ağzım kulaklarıma ulaştı sevinçten. "Çok güzeller, teşekkür ederim."

Dudaklarını şakağıma bastırdı. Nazlı'nın kıskançlık dolu bakışlarıyla karşı karşıya kaldım o an. Elini mutfak tezgâhına yaslamış, imrenmenin çok çok ötesinde, nefret dolu bakışlarla bizi izliyordu. Yüzüne yerleşen ifade öylesine ağırdı ki, çektiği acıyı iliklerimde hissettim. Kızgınlığım bir anda acıma duygusuna dönüştü haliyle. Çok zor olmalıydı dayanmak.

Ona baktığımı fark edince yüzüne sahte bir tebessüm yerleştirip bakışlarını Emir'e çevirdi. "Annemle babamın ufak bir işi çıkmış birazdan gelirler. Biz başlayalım yemeğe."

"Biraz dinlensem iyi olur Nazlı, Yusuf'la Aslı gelecek hem, birlikte yeriz."

Nazlı, "Ama soğur şimdi," diye itiraz ederken Emir çoktan beni de yanında sürükleyerek mutfaktan çıkmıştı.

"Aslı mı gelecek?" diye sorduğumda gülmeye başladı.

"Bin kere aradı bugün Yusuf'u. Sıkıyorsa getirmesin."

Odaya girip kapıyı kapattıktan sonra yatağa oturup beni de kucağına çekti. Elimdeki çiçekler çoktan bir kenara fırlatılmıştı. Kollarını belime doladığında parmaklarımı sakallarında gezdirmeye başladım. Bir taraftan da gözlerindeki ifadeden neler olduğuna dair bir sonuca varmaya

çalışıyordum. Bir açıklama bekliyordum ancak söyleyeceklerini duymaya hazır olduğum söylenemezdi. Şu an tek istediğim kafamı kuma gömmek ve her şey bittikten sonra hayatıma kaldığım yerden devam etmekti.

Elbette mümkün olmadı. Olası tüm ihtimalleri aklımdan geçirmeye başlamıştım bile. Emir tedirginliğimi hissetmiş olsa gerek, "Korkma..." dedi güven veren bir tonda. "Her şey çok güzel olacak, söz veriyorum."

Yüzümde oluşan tebessüme engel olamadım. "Korkmuyorum," dedim tüm kalbimle. Korkmuyordum.

Yüzünü boynuma gizleyip sakallarını bile isteye tenime sürttü. Kıkırdayarak geri çekildim. "Dur yapma." Durmadı. Daha çok kıkırdadım. "Ya dursana. Gidelim hadi, Nazlı senin için yemek yaptı, soğur şimdi." Elbette iğneleyecektim.

"Tepsi kebabı mı?" diye sordu. Bozuldum tabii.

"Sever misin?"

"Bayılırım."

Aldığım cevapla bozulmanın bir adım ötesine geçtim. Kucağından kalkıp banyoya doğru giderken, "Ben hiç sevmem, hatta nefret ederim!" dedim sert bir şekilde. Bir de nikâh kıyın tam olsun, uyuzlar!

Emir'in güldüğünü duyunca arkamı döndüm. "Gel buraya" dedi yüzündeki arsız gülümsemeyle. Kaşlarımı çatıp, "Gelmiyorum," dedim. "Sen git yemeğini ye. Bayılırsan falan da Nazlı suni teneffüs yapar ayıltır seni merak etme."

Yatağa uzanıp daha fazla gülmeye başladı. "Suni teneffüs boğulunca yapılıyor bebeğim bayılınca değil. Ayrıca o tür bir müdahaleye ihtiyacım olursa senin yapmanı tercih ederim."

Yüzsüzlüğü karşısında iyice sinirlendim ve yatağa yaklaşıp işaret parmağımı havaya kaldırdım.

"Emir beni delirtme bak fena olacak! O moronla aynı çatı altında olmak yeterince sinirlerimi bozuyor zaten, bir de sizin evcilik oynamanızı çekemem!"

Ellerini başının altında birleştirip aynı pişkin ifadeyle yüzüme baktı. "O zaman seninle oynayalım. Doktorculuğu tercih ederim ama."

Suratına yumruğu çakmamak için kendimi zor tutuyordum. "Sen o tepsi kebabından tek lokma ye de gör bak neler oluyor. O zaman göstereceğim ben sana doktorculuğu!"

Bir anda bileğimden yakalayıp beni kendine doğru çekince boylu boyunca üzerine uzandım. Gözlerini dudaklarıma sabitleyip, "Şimdi göstersene," diye fısıldadı. Sapık.

Ellerimi göğsüne yerleştirerek kalkmaya çalıştım. "Emir çok ciddiyim bak, mahvederim seni!"

Kalkma çabalarım kolunu belime dolamasıyla son bulurken parmaklarıyla ensemi kavrayıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dokunuşuyla beraber itiraz etme isteğim hızla kayıplara karışmış, kalbim dörtnala koşmaya başlamıştı. Dirseklerimi yatağa dayayıp büyük bir arzuyla dudaklarına teslim oldum. Daha da hırslandı dudakları. Nefesiyle sarhoş olup kontrolümü tamamen kaybettiğimde sırtım yatakla buluşmuş, dudakları boynuma doğru yol almıştı. Dokunuşları saç diplerimden ayak parmaklarıma kadar ürpermeme neden oluyor, tüm hücrelerim büyük bir özlemle yanıp tutuşuyordu. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirip başımı geriye doğru attım sabırsızca. Aynı anda kapıdan yükselen tok sesle panik içinde doğrulmaya çalıştım. Nazlı geri zekâlısı her an odaya dalabilirdi. Emir omuzlarıma bastırıp, "Sakin!" dedi olağanüstü bir sakinlikle.

"Ya çekil üstümden şimdi dalacak odaya embesil! Yemin ederim bilerek yapıyor! İlla saçımı başımı yol diyor!"

"Emir hadi yemek hazır," diye seslendi Nazlı kapının ardından. "Yusuf'la Aslı da geldi."

Emir oflayarak yataktan kalktı. Ben gözlerimi devirip sağ tarafıma dönerken, "Tamam geliyoruz," diye seslendi. Kesin lanetlenmiştik, bu yaşadıklarımızın başka açıklaması olamazdı. Sinirlerimin yatışması için gözlerimi kapatıp de-

rin nefesler aldım fakat işe yaramadığını fark edince öfkeyle Emir'e baktım. Memnuniyetsizliği açık açık okunuyordu gözlerinden ancak benim yüzümdeki ifadeyi görünce yatağa oturup elini yanağıma koydu.

"Kesinlikle haklısın Zeynep, fakat rica ediyorum uzatma! En kısa zamanda eve gideceğiz söz veriyorum."

Gözlerindeki yoğun öfkeye rağmen beni sakinleştirmeye çalışması az da olsa yatıştırmıştı sinirlerimi. Yine de tek kelime etmeden yataktan kalktım ve üstüme başıma çeki düzen verdikten sonra kapıyı açtım. Hızlı adımlarla salona doğru yürümeye başladığımda Emir de hemen arkamdaydı. Nazlı moronu sinirlerimi bozmayı başarmıştı yine ve acısı Emir'den çıkıyordu.

Salona girer girmez Nazlı'nın yılan bakışlarına maruz kalınca ikili koltukta oturan Aslı ve Yusuf'un yanına gittim. Aslı hemen ayağa kalkarak ellerini yanaklarıma koydu. "Kuzum iyi misin?"

Omuz silkip, "İdare ediyorum," dedim ve elimi karnına yerleştirdim. "Memati nasıl?" Sesimi ben bile zor duymuştum. Salonda Nazlı dışında kimse yoktu ama yine de temkinli olmak zorundaydım.

Aslı, "İyi canım hiç üzmüyor beni," dedikten sonra şüphe dolu bakışlarını Nazlı ve Emir'in üzerinde gezdirdi. "Senin canını sıkan bir şey mi var?"

"İyiyim, merak etme..." diye geçiştirdim.

"Hadi Emir masaya geçelim," dedi Nazlı kişisi. "Yemekler soğumasın."

Emir cevap vermeden Yusuf koşarak masanın yanına gitti. "Tepsi kebabı deme sakın, kalpten giderim Nazlı."

Hay tepsinize de kebabınıza da!

Ben sinirden tırnaklarımı yemeye başlamıştım fakat Aslı'nın pek umurunda değil gibiydi. "Ay bayılırım," diyerek Yusuf'un yanında yerini aldı. Emir yanıma gelip, "Hadi," dediğinde öfkeyle gözlerine baktım. "Aç değilim ben, size

afiyet olsun." Elini sırtıma yerleştirdi ve "Saçmalama, geç hadi!" dedi her zamanki emreden ses tonuyla. Omuz silkip kollarımı göğsümde birleştirdim ancak yemek kokuları burnuma dolunca midemden sesler yükselmeye başlamıştı. Neyse ki Emir itiraz etmeme aldırmadan masaya sürükledi beni. "Adamı hasta etme, yürü!"

Ağzımın içinde, "O adamın suratına çakacağım bir gün yumruğu, görecek gününü," diye söylene söylene sandalyeye oturdum. Masanın üzerindeki yemeklere göz gezdirirken ister istemez yutkunmuştum. Sarmalar, dolmalar, salata çeşitleri, börekler ve meşhur tepsi kebabımız, hepsi birbirinden güzel görünüyordu. Emir yanımdaki sandalyeye oturup kolunu benim sandalyeme doğru uzattıktan sonra sinirini hunharca yemeklere saldıran Yusuf'tan çıkardı. "Yavaş yavaş, boğulacaksın!"

"Bir şey olmaz Abi, ikimiz bir tepsiyi yemiştik hatırlatırım."

Yusuf ağzı dolu bir şekilde Emir'e laf yetiştirirken Aslı da tabağını doldurmuştu. Nazlı henüz oturmamıştı. Servis yapmak için Emir'in tabağına uzandığı anda Emir'e öyle bir bakış attım ki tabağı alıp tekrar yerine koydu. "Aç değilim Nazlı."

Nazlı, Emir'in sözleriyle kocası tarafından ihanete uğramış bir kadın misali yıkıldı. Omuzları aşağı doğru düşerken büyük bir hayal kırıklığıyla, "Senin için yapmıştım ama..." diye mırıldandı. Şu an onun yerinde bir başkası olsa üzülürdüm kesin ama söz konusu Nazlı olunca üzülemiyordum maalesef.

Emir kati bir sesle, "Aç değilim dedim ya Nazlı," deyince daha fazla üzülmesine gönlüm razı olmadı ve tabağımı Nazlı'ya doğru uzattım.

"Ben alırım Nazlıcığım. Hatta Emir'in hakkını da yerim, çok acıktım."

Nazlı mı daha kötü bakıyordu Emir mi karar verememiştim ancak yemek gerçekten enfes görünüyordu. Nazlı tabağıma tepsi kebabından büyük bir parça ve biraz pilav koyduktan sonra mutsuz bir şekilde sandalyesine oturdu. İkisini de umursamayıp yemeklere saldırdım. Kendimden geçmiştim resmen. Özellikle yaprak sarması ve kıymalı börek harikaydı. Boşalan tabağımı Aslı'ya doğru uzatıp, "Börek verir misin canım?" dediğimde önünde duran börek tabağını bana doğru uzattı. "Çekinme kuzum, yabancı yok." Gülüyordu.

Yusuf da gülmeye başladığında ters ters gözlerine bakıp tabağımı geri çektim. Aynı anda Nazlı, "Bulmuşken ye bence de, ararsın bu yemekleri cezaevi köşelerinde," dedi alay edercesine. Yüzündeki saçma sapan ifadeyi görür görmez kan beynime sıçradı yine. Emir "Nazlı!" diye kükreyerek ortalığı inletince, "Şaka yaptım," dedi ve geriye doğru yaslandı. Öfkeden deliye dönmüş bir halde ayağa kalkıp işaret parmağımı havaya kaldırdım.

"Bana bak geri zekâlı, eğer bir daha benim hakkımda en ufak bir imada bulunursan seni mahvederim! O yılan dilini tut yoksa elimde kalacaksın!"

Emir kolumu tutup, "Zeynep tamam," dediğinde kolumu savurup geriye doğru çekildim.

"Ne tamam ne? Görmüyor musun yaptığını? Sürekli alttan alttan laf sokmalar, bir imalar, saçma sapan konuşmalar..." Emir elini saçlarının arasının geçirip oflarken tekrar Nazlı'ya döndüm. "Bak çok ciddiyim benden uzak dur! Benim ruh sağlığım hiç iyi değil son zamanlarda, biraz aklın varsa bulaşma bana!"

"Asıl sen aklını başına al, defol git hayatımızdan! Eğer senin aptallıkların yüzünden Emir'in başına bir şey gelirse doğduğuna pişman ederim seni!"

Emir tek eliyle beni tutarken diğer eliyle üzerime yürüyen Nazlı'yı engellemeye çalışıyordu. Yusuf da Aslı'yı kolundan

yakalamış, "Yavrum dur gözünü seveyim, bak Memati'ye bir şey olursa vururum hepinizi!" diye saçmalıyordu.

"Etsene hadi!" diye avaz avaz bağırdım. Emir, "Nazlı kapat çeneni," dedi ve beni arkasına alıp Nazlı'yı benden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Kapatmıyorum işte, yalan mı söylediklerim? Hayatına girdiğinden bu yana başından bela eksik olmuyor, aklı yok fikri yok, tek bildiği saçmalamak..."

"Nazlı!"

Emir, Nazlı'yı kolundan tutup kapıya doğru sürüklemeye başladığında koşarak önlerine geçtim ve Nazlı'yı omzundan ittirdim.

"Benimle uğraşma dedim sana! Senin derdini çok iyi biliyorum ben ama hiç boşuna heveslenme, avucunu yalarsın!"

Yusuf Aslı'yı bırakmış, benim koluma yapışmıştı ancak tüm gücümle direniyordum. Sonra ne olduğunu anlamadan Emir tuttu kollarımdan ve Yusuf Nazlı'nın önüne geçip, "Bir durun arkadaş, ağız tadıyla yemek yedirmediniz" dedi son derece rahat bir tavırla. Nazlı Yusuf'u ittirip, "Neymiş benim derdim, bir söylesene sen?" diye bağırdığında Emir kollarımı daha sıkı tuttu.

"Yeter Zeynep, uzatma!"

Hırsla göğsünden ittirdim ve "Ya bıraksana sen beni!" diye bağırdım.

"Bırakmıyorum," dedi kati bir sesle. "Bir sakinleş önce."

"Bana bak Zeynep, dua et misafirsin yoksa seni elimden kimse alamazdı."

Duyduğum moron sesiyle gözlerimden ateş çıkarken tüm gücümle Emir'i ittirip Nazlı'nın üzerine doğru yürümeye başladım.

"İki dünya bir araya da gelse Emir seni sevmeyecek, anladın mı beni geri zekâlı? Sevmeyecek!"

Aslı da Nazlı'ya doğru hareketlenince Yusuf Nazlı'yı bırakıp, Aslı'yı uzaklaştırmaya çalıştı. Sözlerim Nazlı'nın

gözlerinde şimşekler çakmasına neden olmuştu. Hışımla üstüme atlayıp tüm gücüyle omuzlarımdan ittirdi.

"Çık git hayatımızdan artık, her şeyi mahvettin, uzak dur Emir'den, uzak dur bizden!"

Aldığım darbe nedeniyle geriye doğru sendeleyince yan tarafımdaki koltuğa tutunmaya çalıştım ancak başaramadım. Gözlerim refleks olarak kapanırken dudaklarımdan tiz bir çığlık yükseldi. Hemen ardından kırılan cam sesi Aslı'nın çığlıklarına karıştı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kendimi cam kırıklarının üzerinde buldum. İki koltuğun arasındaki dikdörtgen cam sehpa tuzla buz olmuştu. Gözlerim dehşetle açılırken can havliyle yere bastırdığım avuçlarımın sızısı soluğumu kesti.

Nazlı'nın korkuyla açılmış gözlerine bakıp ayağa kalkmaya yeltendim fakat hissettiğim acıyla olduğum yere yığıldım. Acıdan değil hırsımdan ağlamak istiyordum ancak Nazlı embesiline o zevki yaşatmayacaktım. Dişlerimi sıkıp yanan gözlerimi sımsıkı kapattıktan sonra derin bir nefes aldım. Ağlamayacaktım.

Nazlı iki elini birden ağzına kapatmış, hiç kıpırdamadan bana bakıyordu. Gözünde biriken yaşlar ve yüzünün aldığı ifade yaşadığı pişmanlığı ortaya seriyordu. Kısa süreli yaşadığımız şokun ardından Aslı koşarak yanıma geldi. Emir ise gözlerinden ateş saçarak Nazlı'ya doğru ilerledi. Delirmiş gibiydi. Hırslı adımları hedefine ulaştığında havaya kaldırdığı eli Yusuf'un müdahale etmesine fırsat vermeksizin Nazlı'nın yanağına çarptı. Çıkan ses odadaki sessizliğe kırbaç gibi inmişti.

Nazlı'ya vurmuştu...

Simsiyah olmuş gözlerinden, hızlı hızlı aldığı nefeslerden ve sıktığı çenesinden öfkesinin hâlâ geçmediğini anlıyor fakat ağzımı açıp da yapma diyemiyordum. Nazlı sol elini yanağına götürürken büyük bir hayal kırıklığıyla Emir'e baktı. Gözlerine yaşlar dolmuştu.

Emir elini tekrar kaldırınca Yusuf panik içinde ileri atılıp aralarına girdi ve "Abi," dedi uyarırcasına. O an gayriihtiyari gözlerimi kapatıp başımı öne eğdim. Görmek istemiyordum. Karşısındaki kim olursa olsun Emir'in bir kadına bu şekilde davrandığını görmek istemiyordum. Şu an en az Nazlı kadar şaşkın ve üzgündüm.

Emir'in, "Defol!" diye kükremesinin ardından Nazlı'nın hıçkırıkları doldu kulağıma. Ağlıyordu. Omzumda hissettiğim elle gözlerimi açtım. Aslı ne söyleyeceğini bilmez bir halde yüzüme bakıyordu. Yaşadığı şaşkınlığı görmemek mümkün değildi. Birkaç saniye sessizce gözlerime baktıktan sonra bakışlarını yerdeki cam kırıklarına çevirdi ve bir rüyadan uyanır gibi gözlerime baktı tekrar.

"İyisin değil mi? Sakın kıpırdama, dur ben şimdi halledeceğim, sen sakın kıpırdama!"

Aslı panik içinde çözüm üretmeye çalışırken benim bakışlarım kapıya doğru yürüyen Yusuf ve Nazlı'ya kilitlenmişti. Emir'in öfkesine birçok kez şahit olmuştum ve o anlarda kontrolünü nasıl kaybettiğini çok iyi biliyordum ancak bu çok fazlaydı, bunu yapmamalıydı.

Saniyeler sonra bacaklarımın altından ve belimden tutulup havaya kaldırıldığımda Emir'in yanıma geldiğini fark ettim. Kararmış gözlerine bir yabancıymış gibi bakarken avuçlarımda hissettiğim dayanılmaz sızıyla dudaklarımdan bir inilti yükseldi.

"Tamam güzelim, sakin ol, hemen hastaneye gidiyoruz," dedi telaşla.

Sesindeki endişe, yüzündeki çaresizlik ve şefkat dolu ifade o kadar gerçekti ki, az önce Nazlı'ya acımasızca tokat atanın aynı kişi olduğuna inanmak güçtü. Kollarını daha sıkı sarıp bedenimi göğsüne bastırdığında gözlerimi kaçırıp uzaklaşmaya çalıştım. "İyiyim ben, gerek yok!"

Aynı anda kazağımdaki kan lekelerini görünce gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşmaya başladı. Bir boşlu-

KAKTUSUN

ğa doğru çekildiğimi hissediyordum. Başım kendiliğinden Emir'in omzuna düşerken titreyen ellerimi havaya kaldırıp avuçlarıma baktım. Cam kırıkları tenime gömülmüştü ve birçok yerden bileklerime doğru kan sızıyordu.

"Zeynep... Zeynep yüzüme bak, bebeğim bana bak hadi!"

Emir'in sesi anbean uzaklaşırken kulaklarım uğuldamaya başladı. Sonrası boşluktu.

"Kendine geliyor, aç gözlerini Zeynep, hadi kuzum."

Güçlükle göz kapaklarımı aralayıp birkaç saniye bekledikten sonra görüşüm netleşmişti. Arabanın arka koltuğunda Aslı'nın dizinde yatıyordum. Ellerimde hissettiğim acıyla dişlerimi sıkıp doğrulmaya çalıştığım sırada araba ani bir fren sesiyle durdu ve Emir arka kapıyı açıp beni kucağına aldı. Başımı yanağına yaslayıp, "Emir, ellerim..." diye fısıldadım. "Tamam güzelim, geldik, hastanedeyiz, korkma sakın," dedi ve koşarak hastaneden içeri girdi.

Hemşirelerin yönlendirmesiyle müşahede odasına girdiğimizde Emir beni kucağından bırakmadan yatağın üzerine oturdu ve doktorla konuşmaya başladı. Yüzümü boynuna gömmüş acı içinde kıvranıyordum. Doktorun söylediklerini duymuyordum bile. Şu an tek düşündüğüm tenimdeki cam parçalarının gömüldükleri yerden nasıl çıkartılacağıydı. Gözümün önünde canlanan görüntülerle başım yine dönmeye başlayınca, "Emir..." dedim sessizce, "Dayanamam ben."

Dudaklarını alnıma bastırıp geri çekildikten sonra, "Bayıltın," dedi doktora. Panikle başımı kaldırıp, "İğne istemiyorum," diye mırıldandım bu defa.

Sessiz bir soluk verdi, "Pekâlâ, ne yapalım sen söyle?"

Çaresizlik içinde sorduğu soruya karşılık gözlerimi kaçırıp yüzümü tekrar boynuna gömdüm. Hangisi daha kötüydü karar veremiyordum. Ta ki Aslı tam karşımda dikilip çemkirmeye başlayıncaya kadar.

"Zeynep bırak saçmalamayı, uzat şu ellerini. Sen de çekil şöyle Emir, böyle acı içinde beklemek daha mı iyi? Doktor Bey, ne gerekiyorsa bir an önce yapın zira Zeynep Hanım'ın keyfini beklersek sabaha kadar çıkamayız bu hastaneden."

Aslı'ya öldürücü bakışlar göndererek susması yönünde uyardım fakat misafirlikte çocuğunu azarlayan anneler gibi gözlerini gözlerime dikince tek kelime edemedim. Söyleyecek sözüm de yoktu çünkü haklıydı. Emir kulağıma doğru eğilip, "Hadi bebeğim," dediğinde kaderime boyun eğdim. "Peki, tamam" dedim çaresizce. Emir ayağa kalkıp beni yatağa bıraktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Korkudan ölmek üzereydim fakat gözlerime öyle bir bakıyordu ki sırf o üzülmesin diye gülümsemeye çalıştım. Alnımdan öpüp kenara çekildiğinde doktor elinde cımbız benzeri bir aletle karşımdaydı. Hissedeceğim acıdan değil, avuçlarımdaki kesiklere tanık olmaktan korkuyordum.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu fakat başka çarem olmadığı için derin bir nefes aldım ve ellerimi dizlerimin üzerine bıraktım. Bir an önce bitmesi için dua etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gözlerimi kapattım çaresizce. Başka şeyler düşünmeye çalışıyordum ancak hissettiğim acıyı yok saymam imkânsızdı. Enseme dokunan parmaklar başımı yukarı doğru kaldırdığında gözlerimden yaşlar süzüldü. Bağırmamak için alt dudağımı ısırıp yardım dilenircesine Emir'in gözlerine baktım. Boğazımdan sessiz bir hıçkırık yükseldi o an. Emir ne yapacağını bilmez bir halde yüzüme bakıyor, ensemdeki parmaklarının baskısı her geçen saniye daha da artıyordu. Durmaksızın akan gözyaşlarıma, boğazıma dayanan hıçkırıklarım da eklenince alnımı karnına yaslayıp, "Çabuk ol doktor!" diye kükredi.

"Sakin olun lütfen, tamamen temizlemezsek ciddi sorunlara yol açabilir."

"Temizle o zaman!" diye bağıran Emir'in sesini Aslı'nın uyarı dolu sesi takip etti.

"Emir!"

Bir süre sonra ellerim tamamen uyuşmuştu, acı hissetmiyordum artık. Emir parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor, kısa aralıklarla başıma öpücükler bırakıyordu.

Gözlerimi kapatıp ara ara iç çekerek beklemeye devam ederken nihayet kâbusum bitmişti. Doktorun, "Geçmiş olsun," demesiyle derin bir soluk verip kendimi serbest bıraktım. O kadar gerilmiştim ki tüm vücudum kaskatı kesilmişti. Emir yanıma oturup yüzümü ellerinin arasına aldıktan sonra başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. Kararmış gözlerine yerleşen öfkeden, çaresizliği hazmedemediğini ve olaylara müdahil olamadığı zamanlarda nasıl darmaduman olduğunu görebiliyordum. Bakışlarındaki kara bulutları dağıtabilmek umuduyla gülümsedim. Alnını alnıma yaslayıp endişe yüklü bir nefes verdi. "İyi miyiz?"

"İyiyiz."

"Pekâlâ, gidelim o halde."

Ben daha ne olduğunu anlamadan beni kucağına alıp kapıya doğru yürümeye başladı. Bir taraftan da Aslı'ya sesleniyordu.

"Aslı sen reçeteyi al, ne yapmamız gerektiğini iyice öğren, biz dışarıda bekliyoruz."

"Baş üstüne paşam!"

Aslı'nın yüzündeki ifadeye bakıp gülmeye başladığımda Emir de güldü. Hemen ardından yüzünü boynuma yaklaştırıp dudaklarını usulca tenime bastırdı. Henüz hastaneden çıkmamıştık fakat umurunda olmadığı kesindi.

Geri çekilip, "Emir ne yapıyorsun, manyak mısın?" dedim sitemle. Son derece ciddi bir tavırla kafasını salladı "Evet."

Gözlerimi devirip başımı omzuna yasladım. "Hem ben yürüyebiliyorum, neden kucağına aldın ki?"

"Şikâyetçi misin?"

Başımı omzuna iyice yerleştirdim. "Hayır!"

Hastaneden çıktığımızda aniden yüzüme çarpan soğukla dudaklarım titremeye başladı. O kadar gerilmiştim ki, bedenim şoka girmişti sanırım. Emir hızlı adımlarla arabaya doğru yürürken, "Sıkma kendini, sakin ol," dedi yanağını alnıma bastırıp.

"Sıkmıyorum," derken dişlerim birbirine vuruyordu. Arabaya yaslanmış halde bizi bekleyen Yusuf geldiğimizi fark edince sigarasını yere fırlatıp arka kapıyı açtı. Yüzünde her zamanki gamsız ifade vardı.

"Nazlı nerede?" diye sorduğumda, "Evde," dedi gülerek. "Beddua seansı yapıyordu ben çıkarken. Birinden biri tutarsa en iyi ihtimalle yanarak ölürsünüz."

Emir Yusuf'a ters ters bakıp, "Kapa çeneni Yusuf!" dedikten sonra beni arka koltuğa bırakıp yanıma oturdu. Yüzündeki ani değişimi fark etmemek mümkün değildi fakat üzgün mü yoksa kızgın mı olduğunu çözemiyordum.

"Haklı," dediğimde bu defa bana baktı ters ters. "Hiç bakma öyle, yaptığın eşekliğin hiçbir mazereti, akla mantığa sığar tarafı yok. İnanamıyorum sana gerçekten."

Yusuf ve Aslı ön kapıları açıp koltuklara yerleştiğinde sesim giderek yükseliyordu. "Ya sen nasıl vurursun bir kadına? Karşındaki kimmiş, ne yapmış umurumda bile değil, sen nasıl yakıştırıyorsun kendine böyle aşağılık bir hareketi, aklım almıyor!"

"Yeter Zeynep uzatma!"

Emir'in sinirlendiğini anlayan Yusuf, "Abi nereye gidiyoruz?" diye araya girmeye çalıştı ancak kendimi durduramıyordum.

"Üstelik Nazlı senin kuzenin, tamam bir hata yapmış olabilir hatta birden fazla hata yapmış olabilir ama yine de bu sana ona vurma hakkını vermez..."

Sinir yüklü bir nefes verdi. "Zeynep kapa çeneni bak elimde kalacaksın!"

Bugün bilmem kaçıncı defa şoka girmiştim. Adam bildiğin maçoluğun kitabını yazıyordu. Yüzüme öfkeyle bakarken gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu adeta ama beni sindiremezdi.

"Bak bak bak! Beyimize bak sen, elinde kalacakmışım! Vursana sıkıyorsa! Vur hadi vur, bana da vur!"

Emir dişlerini sıkıp, "Zeynep sus!" diye tıslarken Yusuf ve Aslı'nın güldüğünü fark ettim. İyice sinirlendim.

"Susmuyorum işte, sen hatanı kabul edene kadar da susmayacağım. Yusuf sür sen arabayı, Nazlı'nın yanına gidiyoruz. Zavallının üç beş tane beyin hücresi vardı zaten, onları da yok etti beyimiz. Kim bilir ne haldedir moron?"

Emir derin bir nefes koyuverdikten sonra bileklerimden tutup ellerimi havaya kaldırdı.

"Şu haline bir bak ve o çeneni kapat Zeynep! Bin kere söyledim sana, konu sen olunca yapabileceklerimden ben bile korkuyorum. Herkes haddini bilecek!"

Sol elimde sadece avuç içimde sargı vardı ancak sağ elim parmak uçlarıma kadar sargılıydı. Beyaz sargı bezinin üzerindeki yer yer kan lekelerini gördüğüm anda anlamadığım bir şekilde ellerim sızlamaya başladı. Başımı omzuna yaslayıp, "Emir kanıyor," dedim. "Kanıyor ya, sen dua et sadece ellerinle kurtuldun," dedi ve avuç içlerim aşağıya gelecek şekilde ellerimi dizlerime bıraktı. "Düşünme tamam. Birkaç güne geçer çok derin değil kesikler."

"Göstereceğim ben ona gününü," dedim öfkeyle. "Saçını başını yolup eline vermezsem bana da Zeynep demesinler! Geri zekâlı!"

Emir başını geriye doğru yaslayıp sabır çekmeye başladı. Yusuf sırıtıyordu yine.

"Abi az ilerde Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi var, ben sizi oraya bırakıyorum. Haftada bir ziyaretinize geliriz artık Memati'yle."

"Olacağı o Yusuf, olacağı o..." diye tısladı Emir.

Aslı, "Hiç kusura bakmayın, ben oğlumu delilerin içine sokmam," diye cırladığında omuz silktim. "Muhtemelen sizin kim olduğunuzu hatırlamayacağımız için sıkıntı yok."

Emir'i deli gömleği içinde düşündüm sonra bir an. "Ay Allah korusun ya, saçma sapan konuşup durmayın!" Gündemimiz o kadar hızlı değişiyordu ki yorulduğumu hissettim. "Eve gidelim artık Emir, sıkıldım bunlardan."

"Otele sür Yusuf, sabah bir çaresine bakarız."

Başımı yukarı doğru kaldırıp gözlerine baktım. "Eve neden gitmiyoruz? O adam..."

"O adam artık bizimle uğraşmayacak Zeynep, daha büyük dertleri var. Ömrünün son günlerini demir parmaklıklar ardında geçireceği için biraz üzgün."

"Peki ama video kaydı?"

"Hallettik merak etme, ufak bir mesele kaldı sadece, onu da çözünce gideceğiz evimize."

"Ne oldu ki?"

"Boş ver şimdi, yarın halledeceğim merak etme."

Otele ulaştığımızda Emir Yusuf'a, "Sabah erken gel," dedikten sonra beni yine kucağına almaya yeltendi.

"Abartma Emir," diyerek araçtan indim ve Aslı'ya döndüm. "İyi geceler kuzum."

"Sana da kuzum, yarın görüşürüz."

Otelin en üst katındaki süite girdiğimizde Emir dolabı açtı ve eline aldığı eşofmanı yatağın üzerine fırlattı. Zenginliğinin sınırları benim açımdan biraz daha netleşmişti. Belli ki oda ona tahsis edilmişti. Yanıma gelip, "Ne oldu?" diye sordu. "Hiç," dedim. "Yok bir şey." Neden sırıttığım hakkında bir fikrim yoktu.

Üstelemedi neyse ki. Alışmıştı sanırım. Kazağımı alt tarafından tutup yukarı doğru çekti. Kollarımı yukarı kaldırarak kazağı çıkarmasına yardım ettim. Taytımı da çıkardıktan sonra omzuma minik bir öpücük kondurdu. "İstediğin bir şey var mı güzelim?"

"Yanıma gel, uyumak istiyorum."

Gözleriyle onaylayıp banyoya girdikten kısa bir süre sonra yanıma uzandı. Sırtımı göğsüne dayayıp kolunu belime dolamasına izin verdim. Yüzünü saçlarımın arasına gizledi. Nefesini ensemde hissediyor, her soluğunda huzur buluyordum. Varlığıyla sarmalanan bedenim anbean gevşerken huzurlu bir uykuya teslim oldum.

Sabahın erken saatlerinde Emir'in sesi doluyordu kulaklarıma ancak o kadar uykum vardı ki gözlerimi açamıyordum.

"Zeynep ben çıkıyorum, birazdan Yusuf gelip seni alacak. Kapıda korumalar var, sakın benden habersiz dışarı çıkma!"

Yorganı başıma çekip, "Hım" diye mırıldandıktan sonra tekrar uykuya daldım. Kapı sesiyle uyandığımda hava tamamen aydınlanmıştı. Güç bela üzerimi giyinip kapıya gittim ve "Kim o?" dedim açmadan.

"Benim Ferit. Emir Bey sizi bekliyor."

"Tamam geliyorum," dedikten sonra hızlı bir şekilde hazırlanıp dışarı çıktım. Ferit korumalara, "Siz kalın," dedi ve ikimiz birlikte otoparka indik. Arka koltuğuna oturduğum araç otelden çıkarken başımı cama yasladım ve yarım saat boyunca sessizce yolu izledim. Kafam karmakarışıktı. Kurtköy tarafına doğru ilerlediğimizi fark edince, "Nereye gidiyoruz Ferit?" diye sordum. Cevap vermedi. Tekrar, "Ferit!" diye seslendiğimde dikiz aynasından yüzüme baktı.

"Bir süre misafirim olacaksınız Zeynep Hanım!"

Dikiz aynasından Ferit'in gözlerine bakarken ne demek istediğini anlamaya çalışıyor fakat aklımdan geçen ihtimali bir türlü kabullenemiyordum.

"Ne diyorsun Ferit, saçma sapan konuşma, ne misafiri? Hemen Emir'in yanına götür beni!"

Aracın hızı her geçen saniye daha da artıyordu ve ben her saniye kendimi daha kötü hissediyordum.

"Üzgünüm Zeynep Hanım ama benimle geleceksiniz. Kesinlikle size zarar vermek gibi bir niyetim yok, sadece can güvenliğim için yanımda olmanız gerekiyor. Sorun çıkarmazsanız birkaç gün içinde evinize dönersiniz."

Öne doğru eğilip, "Çok fena saçmaladığının farkındasın değil mi?" diye sorduğumda gözlerini yola sabitledi.

"Başka çarem yok."

"Emir seni öldürür!"

"Her türlü öldürecek zaten!" dedi çaresiz bir kabullenişle. Ses tonuna yerleşen keder içimi acıtmıştı.

"Niye öldürsün seni, ne yaptın ki?" dedim tüm iyi niyetimle. Cevap alamayınca sıkıntıyla ofladım. Bir bu eksikti.

Allah'ım olaysız bir günümüz geçmeyecek mi bizim?

"Bak Ferit ne halt ettin de Emir'in damarına bastın bilmiyorum ama şu an yaptığın şey sonun olacak haberin olsun," dedim uyarıcı bir tonda. Hızımız anbean artıyordu ve geçen her saniye sinirlerimi biraz daha zıplatıyordu. "Hemen geri götür beni, ben bir şekilde Emir'i ikna ederim, söz veriyorum."

Yine cevap yok.

"Ferit beni delirtme, hemen geri dön diyorum sana, duymuyor musun?"

Otobandan çıkıp ıssız bir orman yoluna sapmıştık. Etrafa hızlıca göz gezdirip ani bir hamleyle camı açtım ve avaz avaz bağırmaya başladım.

"İmdat, yardım edin, kurtarın beni, imdat!"

Boşuna bağırıyordum zira Allah'ın cezası yolda tek bir araç dahi yoktu. Yine de yılmayıp bağırmaya devam ettim fakat çırpınışlarım fazla uzun sürmedi. Ferit aracı sağa çekmiş ve arkaya doğru uzanıp silahını omzuma dayamıştı. "Zeynep Hanım!"

"Ne var, ne, ne!" diye avaz avaz bağırdım.

"Beni zor kullanmak mecburiyetinde bırakmayın!" dedi silahı omzumdan uzaklaştırıp.

Çıldırmanın eşiğindeydim. "Bana bak geri zekâlı!" dedim tahammülsüz bir öfkeyle. "Ne derdin var benimle bilmiyorum ama hiç uğraşacak durumda değilim tamam mı? Ya şimdi çek vur beni, ya da Emir'e götür! Bıktım artık bu kirli oyunlarınızdan da, sizden de! Rahat bırakın beni, uğraşmayın bizimle artık, yeter!"

Öfke ve bıkkınlıkla Ferit'in gözlerine bakarken gerçekten yorulduğumu hissettim. Tek istediğim biraz huzurdu. Emir'le birlikte sıradan, sakin, normal bir hayat istiyordum.

Ferit ani çıkışım karşısında şaşkına dönerken tek kelime etmeden silahını beline koydu ve aracı tekrar hareket ettirdi. Bana zarar vermeyeceği bakışlarından belli oluyordu fakat aynı gözlerden Emir'den ne kadar korktuğu da okunuyordu. Korkunun insana neler yaptırabileceğini düşünürken başımı geriye doğru yaslayıp arabanın tavanına izledim boş gözlerle. Bir yolunu bulup kaçmam gerekiyordu. Emir beni bulurdu ancak benim bekleyecek sabrım yoktu.

On dakika kadar sonra ıssız bir arazide, belli aralıklarla sıralanmış, boyasız, camları bile takılmamış apartmanlardan birinin önünde durduk. Etrafta in cin top oynuyordu. Ferit kapımı açıp inmem için beklerken, "Saçmalama," dedim gözlerine bakarak. "Burada soğuktan donarım ben, montum bile yok."

Kolumdan tutup ite kaka dışarı çıkardıktan sonra yürümem için çekiştirmeye başladı. Karşı koysam da bir faydası yoktu, öküz kuvveti vardı öküzde. Bir taraftan kolumu bırakması için çırpınıyor, bir taraftan da söyleniyordum.

"Ya bırak tamam yürürüm ben! Bu yaptıklarını Emir'e tek tek anlatacağım haberin olsun! Yemin ederim geri zekâlısın sen. Canına susamışsın belli! Emir senin gırtlağına çöktüğünde dur bile demeyeceğim, hatta bir tane de ben

vuracağım! Ayıp ayıp... Köpek bile yemek yediği kaba pislemez, sen ne aşağılık ne adi bir adammışsın..."

Ferit beni duymuyormuş gibi sessizce yürümeye devam ediyordu. Apartmandan içeri girip kavga kıyamet merdivenleri tırmanırken ağzıma geleni söylemiştim fakat sonuç değişmemişti, birinci kattaki küçük bir odaya hapsedilmiştim. Beni odadan içeri sürükleyip kapıyı üzerime kilitledikten sonra defolup gitmişti salak. Neyse ki odanın pencereleri takılmıştı, aksi takdirde soğuktan ölmem kaçınılmazdı.

Avuçlarımın sızladığını hissettiğimde gayri ihtiyari ellerimi havaya kaldırdım. Az önceki boğuşmamızın sonucu olarak sargı bezinin neredeyse tamamı kan içindeydi. Sağa sola yalpaladığımı fark edince bir iki adım geri gidip sırtımı duvara yasladım ve derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım. Başım dönüyordu. Odada iki sandalye ve bir elektrikli soba dışında hiçbir şey yoktu. Bir süre olduğum yerde durup kendime geldikten sonra sandalyelerden birine oturup sobayı yaktım.

Günyüzü göremeden ölüp gidecektim.

Epey uzun bir süre boyunca nasıl kaçacağıma dair planlar yaptıktan sonra Ferit'in sesini duydum ve hemen kapıya yanaştım.

"Yirmi dört saat içinde o pasaport elimde olmazsa hepinizi yakarım, anam avradım olsun her şeyi anlatırım. Emir Karadağ babasının ölümünden amcasının sorumlu olduğunu öğrenince ne yapar siz düşünün artık..."

Ferit'in son cümlesi zihnimin ortasına balyoz gibi inerken dehşet içinde kapıdan uzaklaşıp pencereye yanaştım. Hayır, duymamıştım... Ya da yanlış duymuştum, olamazdı, mümkün değildi. Kadir Amca öz kardeşinin canına kast etmiş olamazdı.

Duyduğum kelimeler kafamın içinde bir sağa bir sola çarparken kalbim sıkışıyordu.

Emir... Benim Emir'im bunu hak etmiyordu. Dünyanın en mert, en dürüst insanıydı o. Bunu kaldıramazdı. Tanıdığım en güçlü insandı evet, her zorluğun üstesinden gelir, her acıya katlanırdı fakat bu ihanet çok fazlaydı. Çocuk yaşta annesiz, babasız kalmak acıların en büyüğüyken üstüne bir de böylesi bir hainlik, alçaklık, ikiyüzlülük katlanılır gibi değildi.

Yalan olmalıydı, koca bir yalan... Aksi mümkün değildi. Emir'in karanlık dünyasını çok iyi biliyordum artık. Bu da Emir'i alt edebilmek için uydurulmuş saçma sapan bir yalandı sadece. Belki de özellikle benim duymam için söylemişti Ferit, hepsi bir oyundu.

Kadir Amca bu kadar aşağılık bir insan olamazdı.

Kendi kendimi teskin etmeye çalışıp, duyduklarımın yalan olduğuna inanmak için çabalarken darmaduman olmuştum resmen. Odanın içinde bir süre dolandıktan sonra aniden durup kendime hayali bir tokat attım. Bir an önce buradan kurtulmam gerekiyordu ve bunu yapabilmem için kafamı toparlamam şarttı.

Bir süre olduğum yerde durup az önce kurduğum planları gözden geçirdikten sonra dizlerim üzerine çöküp bağırmaya başladım. Elim karnımda, amansızca feryat edip inliyordum. Bir dakika bile geçmeden Ferit içeri girdi. Beni görünce yüzü allak bullak olmuştu. Koşarak yanıma geldikten sonra, "İyi misiniz Zeynep Hanım?" dedi telaşla.

Dişlerimi sıkıp, "Ölüyorum Ferit, yardım et ne olur," diye kıvrandım. Aptal gibi yüzüme bakıyordu. "Hamileyim ben, bebeğe bir şey oldu sanırım, ölüyorum ne olur yardım et!"

Yüzü sapsarı kesilirken, boğazında koca bir lokma varmış gibi yutkunup eliyle alnını sıvazladı. İçimden acınası haline küfürler savuruyordum fakat dışarıdan gören çocuk doğuruyorum sanırdı. Feryat figan bağırıyor, arada nefes alamıyormuş gibi inliyordum.

"Tamam sakin olun, ben hemen bir doktor bulup geliyorum."

Apar topar ayağa kalkıp kapıya doğru koşmaya başladığında, "Ah!" diye inledim, "Hastaneye gitmem gerek, burada olmaz... Ah!"

O anki çaresizliği, kararsızlığı, pişmanlığı kendimden nefret etmeme sebep olsa da başarmıştım. Ne yapacağını bilmez bir halde yüzüme bakıyordu fakat gözlerinden ne yapacağı anlaşılıyordu. Öfkeyle, "Allah kahretsin!" diye bağırdıktan sonra tekrar yanıma gelip beni ayağa kaldırdı ve dikkatli bir şekilde arabaya götürdü. Elim karnımda iki büklüm bir halde arabanın arka koltuğuna otururken inlemeye devam ediyordum.

"Ne olur çabuk ol Ferit, dayanamıyorum artık. Bebeğime bir şey olursa yaşayamam ben, ikinci defa bu acıya katlanamam!"

Allah'ım sen affet!

Gözümden yaşlar akmaya başladığında ben bile dehşete düşmüştüm. Ferit'in hali zaten içler acısıydı. Hızla sürücü koltuğuna geçip aracı çalıştırdı. Bir taraftan beni teselli etmek için çabalarken son sürat ilerliyordu.

"Sakin olun Zeynep Hanım, derin derin nefes almaya çalışın, merak etmeyin bebeğinize hiçbir şey olmayacak."

Bir tek, ıkın, demediği kalmıştı garibimin. Haksız da sayılmazdı ben bile şüpheye düşmüştüm kendimden.

On beş, yirmi dakika boyunca ben inlemeye Ferit beni sakinleştirmeye devam ettikten sonra özel bir hastanenin önünde durduk. Şimdi önümde iki seçenek vardı; ya kapıyı açıp koşarak uzaklaşacaktım, ya da hastaneden içeri girdikten sonra koşarak uzaklaşacaktım. Ferit silahını çıkarıp bana doğrulttuğunda işler biraz karıştı tabii.

"Bakın Zeynep Hanım, size zarar vermek istemediğimi söylemiştim fakat kendi hayatım söz konusu olduğunda

kimsenin gözünün yaşına bakmam. Şimdi içeri gireceğiz ve siz tek kelime etmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Acı çekiyormuş gibi suratımı buruşturup kafamı salladım. Silahını tekrar beline taktı. "İnebilirsiniz o halde!"

Sanırım Emir kafasına vura vura aptal etmişti bu Ferit'i. İçeri girip muayene olduktan sonra elimizi kolumuzu sallayarak hastaneden çıkabileceğimizi sanıyordu. İşin kötüsü Emir'in en güvendiği korumasıydı kendisi. Bu da burnumuzun neden boktan kurtulmadığını açıklıyordu.

Arabadan indiğimde kolumdan tutup kaçma ihtimalimi ortadan kaldırdıktan sonra hastanenin önündeki güvenlik görevlisinin yanına doğru yürüdü. Kırk yaşlarındaki adam Ferit'i görünce hazır ola geçerken, "Faruk Bey hastanede mi?" diye sordu Ferit. Tabii ya nasıl anlamamıştım? Kendince plan yapmıştı embesil. Bilmediği şuydu ki benim de bir planım vardı.

Adamın konuşmasına fırsat vermeden elimi başıma götürerek kendimi yere attım. Gözüm kapalı, yerde boylu boyunca uzanırken etrafımızı saran kalabalığı hissedebiliyor, herkesin ne olduğuna dair birbirine sorduğu soruları duyuyordum.

Dakikalar sonra yine gözü kapalı bir şekilde, bir sedyenin üzerinde yatıyordum. Ferit doktora hamile olduğumu, aniden fenalaştığımı ve çok ağrım olduğunu söylüyordu. Son olarak eğer çocuğa ya da bana bir şey olursa ölümlerden ölüm beğenmesini de ekleyip susmuştu. Doktorun ellerini karnımda hissedince gözlerimi hafifçe aralayıp etrafa baktım. Ferit arkası dönük bir şekilde telefonda konuşuyordu. Saçları yer yer beyazlamış, elli yaşlarındaki doktorun yüzüne bakıp, "Yardım edin ne olur, beni zorla tutuyor," dedim. Bu tür olaylara alışkın olduğu belli olan doktor gözlerini kapatıp açtı ve hemşireye seslendi.

"Hastayı hemen kadın doğum servisine alıyoruz, jinekolojik muayene için Funda Hanım'a haber verin!"

Gözlerimi açmadan sedyenin üzerinde yatmaya devam ettim. Ferit doktorla konuşuyor, yanımdan ayrılmayacağını söylüyordu. Hareket halindeki sedye durduğunda doktorun kati sesi Ferit'i susturmaya yetmişti.

"Hemen müdahale etmezsek anneyi ya da bebeği kaybedebiliriz. Lütfen izin verin de işimizi yapalım."

Sürgülü kapının kapandığını duyunca derin bir nefes verdim. Kurtulmuştum. "Aç gözlerini kızım, iyi misin?" diyen doktorun sesiyle gözlerimi açtım. Ferit'in kapının ardında olduğunu bildiğim için, "İyiyim," dedim fısıltıyla. "Telefon... Telefon etmem gerekiyor." Doktorun gözleri ellerime takılı kalmıştı. Ellerimdeki beyaz bandajlar tamamen kırmızıya dönmüştü. Yılların verdiği sakinlikle gözlerime bakıp "Hastane polisine durumu bildirmek zorundayım," dedi. "Hayır," dedim bileğinden tutup, "Lütfen, eşim gelsin daha sonra ne istiyorsanız yapabilirsiniz, ama önce onu aramama izin verin."

Kararsızlık dolu bakışlarına karşılık, "Lütfen," diye ısrar ettim. Cebinden çıkardığı telefonun ekran kilidini açtı ve telefonu bana doğru uzattı. Hemen Emir'in numarasını yazıp arama tuşuna tıkladım. Ellerim titriyordu. Ferit bana zarar vermeyeceğini söylemişti ancak Emir'in gelmesi demek Ferit'in ölmesi demekti ve en tehlikeli insan kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insandı. Telefon çalmaya başladığında sedyeden inip koridorda bir aşağı bir yukarı adımlamaya başladım.

Emir'in, "Ne var!" diyen sesi kulağıma dolduğunda Ferit duyacakmış gibi paniğe kapıldım ve kapıdan iyice uzaklaştım.

"Emir," dedim titreyen sesimle...

"Zeynep... Bebeğim, canımın içi neredesin, iyi misin?"

Bir anda yumuşayan ses tonu kalbime işlerken kararmış gözleri canlandı gözümde. Kim bilir ne haldeydi?

"İyiyim merak etme, hastanedeyim," dedikten sonra endişeli gözlerle beni izleyen doktora döndüm. Doktor hastanenin ismini söylerken Emir telaş içinde bin tane soru soruyordu.

"Emir sakin ol, iyiyim," dedim soğukkanlı olmaya çalışarak. Olamıyordum, ellerim titriyordu.

"Tamam... Tamam bebeğim sen iyi ol ben sakin olurum. Söyle neredesin? Hemen geliyorum sakın korkma!"

Sırtımı duvara yaslayıp, "Kartal taraflarındayız, Çamlık Hastanesi'ymiş," dedim ağlamaklı sesimle. "Çabuk gel ne olur!"

"Geliyorum güzelim, sakın korkma, birazdan yanındayım..."

"Kapatmam gerekiyor, Ferit her an gelebilir," dediğimde sıkı bir küfür savurdu. Hemen ardından tekrar sakinleşmeye çalışıp, "Kapatma, sakın kapatma... Yanında kim var, kimin telefonuyla konuşuyorsun?" dedi panik içinde.

"Doktor var, hastanenin doktoru."

"Tamam telefonu doktora ver, geliyorum ben yoldayım sakın korkma bebeğim. Hadi ver telefonu şimdi, sakin ol tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldayıp telefonu beni izleyen doktora uzattım. Ne kadar soğukkanlı olmaya çalışsam da Ferit'in çırpınışları beni korkutuyordu. Beni kaçırmayı göze alacak kadar çaresiz durumdaysa kim bilir daha neler yapardı?

Doktorun telefonu alıp durumu izah etmesini dinlerken sırtımı duvara yaslayıp yere oturdum. Bu kadar aksiyon ağır geliyordu artık bünyeme, taşıyamıyordum. Tam bitti derken başka yerden patlak veriyordu. Doktorun sürgülü kapıdan dışarı çıkmasıyla alnımı dizlerime yaslayıp gözlerimi kapattım. O kadar yorgundum ki günlerce yataktan çıkmamak, sadece uyumak istiyordum. Tabii önce o geri zekâlı Ferit'in kafasını kırıp rahatlamam gerekiyordu.

Geçmek bilmeyen dakikaların ardından doktorun sesiyle kafamı kaldırdım. Dizinin üzerinde eğilmiş yüzüme bakıyordu.

"Gel kızım," dedikten sonra elini omzuma attı. "Seni ameliyata aldığımızı söyledim ama yine de burada durmasan iyi olur."

"Ben... Ben size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, hayatımı kurtardınız," dedim minnetle. Sıcak bir tebessüm yayıldı dudaklarına. Ben de gülümsedim. Yanımıza gelen bir hemşireyle birlikte doktorun gösterdiği odaya girdik sonra.

"Siz burada kalın, ben güvenliği arayıp bilgi vereceğim," diye açıklama yapan Doktor, "Korkmanıza gerek yok güvendesiniz," dedikten sonra odadan çıktı.

Omuzlarımda bir ton ağırlık varmış gibi yatağın yanındaki koltuğa çöküp başımı geriye yasladım. Bir kâbusun içinde debelenip duruyordum sanki. Tam uyandım, bitti derken yeni bir kâbusun içinde buluyordum kendimi. Gözlerimi kapatıp Emir'in bir an önce gelmesi için dua ederken hemşirenin, "İyi misiniz?" diyen sesiyle gözlerimi açtım. Sessiz bir soluk döküldü dudaklarımdan. İyi olmak zorundaydım. Emir'siz bir hayat düşünemeyeceğime göre, bu hayata alışmak zorundaydım. Omuzlarımı dikleştirip, "İyiyim," dedikten sonra ellerimi gösterdim. "Şu sargıları değiştirsek daha iyi olabilirim ama."

"Pekâlâ, bir bakalım," diyen genç kız dolaptan aldığı pansuman malzemeleriyle yanıma geldi ve ellerimdeki bandajları yenileriyle değiştirdi.

Her geçen saniye tedirginliğim daha da artıyordu. Küçücük odada bir sağa bir sola adımlıyor, beş saniyede bir duvardaki saate bakıyordum. Yaklaşık on dakika kadar sonra tedirginliğim en üst seviyeye çıkmıştı ki kapı açıldı. Nihayet gelmişti. Siyahın en koyu tonuna bürünmüş gözle-

ri, yaşadığı korkuyu tüm gerçekliğiyle dışa vuruyordu. Tek eliyle kapının kolunu tutarken iyi olduğumdan emin olmak istercesine baştan ayağa süzdü bedenimi ve hızlı adımlarla yanıma geldi. Ellerini saçlarımın arasından geçirip yüzümün her noktasına öpücükler bıraktıktan sonra dudaklarını alnıma bastırıp uzun bir soluk verdi. Kollarımı beline dolayıp kokusunu içime çektim. Omuzlarımdaki tüm yükü kendi omuzlarına aldığını hissediyor, her geçen saniye hafifliyordum. Ellerini sırtıma indirip yüzünü boynuma gömdüğünde başımı omzuna yasladım. Ne kadar üzüldüğünü, korktuğunu ve tüm bu olanlardan kendini sorumlu tuttuğunu biliyordum. Üzülmesini istemiyordum.

Gerginliğini biraz olsun azaltabilmek için, "Neredesin Emir ya?" dedim kayıtsız bir tavırla, "Hastaneleri sevmediğimi bilmiyor musun? Patladım sıkıntıdan."

"Özür dilerim," dedi keder yüklü sesiyle. "Çok özür dilerim." Dudaklarını boynuma bastırıp geri çekildi sonra. "Ölüyordum Zeynep... Nefes alamadım, sığamadım hiçbir yere. Kafama sıkacaktım artık, o raddeye gelmiştim."

Elimi yanağına yerleştirip gülümsedim. "Saçmalama Emir ya, kafasına sıkılacak biri varsa o da dışarıdaki embesildir."

Benim gülümsememe karşılık kaşlarını çatıp dişlerini sıktı. "Neler oldu anlat bana, neden hastanedesiniz, bir şey mi yaptı o şerefsiz sana?"

Ayakucumda yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırdıktan sonra parmaklarımı sakallarında gezdirmeye başladım. Dokunuşumla beraber bakışları anında yumuşamıştı. "Gayet iyiyim gördüğün gibi," dedim gülümseyerek ve kolumu beline dolayıp başımı göğsüne yasladım. "Sadece midem kazınıyor açlıktan. Kebap yiyelim mi?"

Kolunu omzuma atıp saçlarıma minik bir öpücük bıraktı. "Yiyelim," dedi ciğerlerindeki havayı dışarı bırakırken. "Yiyelim güzelim, kebap yiyelim."

Doktorla konuşup teşekkür ettikten sonra hastaneden çıktık. Ferit salağı ortalarda görünmüyordu.

Emir sımsıkı tutmuştu elimi. Bırakırsa kaybolacakmışım gibi. Kapının önünde duran araca yaklaştığımızda Yusuf yanımıza geldi. Emir'in yaptığı gibi beni baştan ayağa süzdükten sonra bakışlarını Emir'e çevirdi.

"Gözün aydın Abi. Allah analı babalı büyütsün, Polat geliyormuş."

Ben ne demek istediğini anlamaya çalışırken Emir'in kaşları çatılmıştı. "Ne Polat'ı Yusuf? Zevzek zevzek konuşma!"

Tabii ya Ferit!

"Valla ben Ferit'in yalancısıyım, beş buçuk atıyor puşt korkudan. Bilmiyordum, diyor başka bir şey demiyor."

Emir sorgularcasına gözlerime baktığında kafamı sağa sola salladım. "Yok öyle bir şey, kurtulmak için yalan söyledim. Kandırdım geri zekâlıyı, ama çok kötü oldu, üzüldüm haline."

Emir'in gözlerinde bir an hayal kırıklığı görür gibi olsam da sonrasında hemen toparladı ve yolcu kapısını açtı. Yusuf hâlâ saçmalıyordu.

"Zeynep sen somon balığı, ceviz falan mı yedin hayırdır? Senden görmeye alışkın olmadığımız hareketler bunlar. Valla tebrik ederim, Ferit it gibi titriyor bebeğe bir şey oldu diye."

Emir gülmemek için alt dudağını ısırdı. Ters ters baktım Yusuf'a. "En güvenilir adamınızı sazan gibi oltaya getirdiğim düşünülürse somonu sizin yemeniz gerekiyor bence. Geri zekâlı, ayakta uyutmuş sizi."

Yusuf'un gülüşü yüzünde donup kaldı. "Abi Zeynep bize hakaret etti sanırım ama haklı bence. O pezevenk gözümüzün içine baka baka satışa çıkarmış bizi. Ben bir kafasına sıkıp geliyorum müsaadenle."

Ben kahkaha atınca Emir'in öldürücü bakışları ikimizin arasında gezindi. "Başlattırmayın şimdi pezevenk muhabbetinize. Geç otur şuraya Zeynep, asabımı bozmayın benim!"

Güldüğümü görmemesi için ön koltuğa oturdum hemen. Aracın ön tarafından dolanırken Yusuf'a bağırıyordu. "O iti eve götür Yusuf, eceli olacağım puştun!"

Sürücü koltuğuna geçip kapıyı kapatırken ağzının içinde homurdanmaya devam ediyordu. Muhtemelen Ferit'e saydırıyordu. Aracı çalıştırıp ilerlemeye başladığında elimi ensesine götürüp parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Birkaç saniye içinde gevşemişti. Başımı omzuna yaslayıp, "İyiyim ben," diye mırıldandım. İyiydim.

Sıkıntılı bir nefes verdi. "Nereye götürdü seni?"

"Emir lütfen, konuşmak istemiyorum şimdi bunları. Bir an önce eve gidip duş almak istiyorum, üstüm başım perişan oldu dünden beri. Sen söyle, kebabı eve getirsinler, ama Hasan Usta'dan olsun bir buçuk Adana, yanına da acılı şalgam."

Emir telefonunu çıkarıp Yusuf'u ararken ben de radyoyu açıp başımı koltuğa yasladım. Ferit'in Kadir Amca'yla ilgili söyledikleri zihnimin derinliklerinde bir yerlerde gizleniyor, ortaya çıkmak için fırsat kolluyordu. Doğru olamazdı bundan emindim fakat yine de Emir'e söylemek zorundaydım.

Sessiz geçen yolculuğumuzun ardından eve gelmiştik. Kapının önünde bir koruma ordusu vardı. Bu da demek oluyordu ki olağanüstü hal ilan edilmişti. Bahçe kapısından girerken Emir'e bakıp, "Hayırdır?" dedim. "Tedbir," dedi kısaca. Kapıyı açıp geçmem için kenara çekildi sonra. Ne düşünüyordu bilmiyordum fakat rahat bir nefes almak istiyordum artık. Bir insanın etrafındaki herkes kötü olabilir miydi? Nasıl yaşanırdı böyle bir ihanet çemberinin içinde?

Salona geçtiğimizde Emir endişeli gözlerle yüzüme bakıyordu. Sorguya çekecekti kesin. Keskin bakışlarına karşılık, "Beni yıkar mısın?" dedim nazlı bir edayla. Gündemimizin bir an önce değişmesi gerekiyordu.

Tek kaşı kalkarken dudaklarına müstehzi bir gülüş yerleşti.

"Sapıklaşma Emir," dedim yalancı bir sitemle. "Ellerim sargıda olduğu için duş almama yardım etmeni istiyorum sadece. O gülüşünü sil yüzünden yoksa Emine Hanım'dan rica edeceğim."

Daha sözlerim bitmeden beni kucağına almış merdivenleri tırmanmaya başlamıştı. "Bu zevki Emine Abla'ya bırakacağımı mı düşünüyorsun?"

"İğrençleşme Emir, kadının bundan zevk alacağını mı düşünüyorsun gerçekten?" dediğimde alnını yanağıma dayayıp ofladı. Ben hâlâ söyleniyordum. "Yemin ederim sapıksın..."

"Sus Zeynep, Allah'ını seversen sus!"

Yine sinirlenmişti fakat bu benim için sıradan bir olaydı artık. Yatak odasına girdiğimizde öfkeli bakışlarını hiçe sayıp yüzümü yüzüne yaklaştırdım ve dudaklarımı boynunda gezdirmeye başladım. Kulağına doğru yol alırken "Özledim seni," diye fısıldadım işveli işveli. Başını yukarı doğru kaldırarak derin bir nefes verdi. Tekrar gözlerimi bulan gözleri birer alev topuna dönmüştü. Beni sırt üstü yatağa bırakıp üzerime uzandıktan sonra elleri sabırsızca vücudumda gezinmeye başladı. Boğuk sesiyle, "Özledin demek," dediğinde alt dudağımı ısırıp başımla onayladım. Çok özlemiştim. Gözlerinden tutku dolu alevler yükselirken dudakları sert bir şekilde dudaklarıma kapandı. Aynı tutkuyla karşılık verdim dokunuşlarına. Nefesime karışan nefesi aklımı başımdan alıyor, bedenim büyük bir arzuyla kıvranıyordu.

Baş döndürücü dakikaların sonunda başımı göğsüne yaslamış parmaklarımı sakallarında gezdiriyordum. Banyoya girmem gerekiyordu ancak bir türlü yataktan çıkamıyordum. Kapı sesiyle yerimden sıçrayıp, "Eyvah!" diye bağırdığımda Emir gülerek beni tekrar göğsüne yatırdı. Kapı durmaksızın çalıyordu.

"Ya bıraksana, basıldık yine! Kesin papaz büyüsü var üstümüzde bak söylüyorum."

"Saçmalama Zeynep, Yusuf zevzeğidir bırak beklesin, işi ne!"

"Ya ayıp olacak git aç kapıyı. Ben de giyinip geliyorum."

Emir'e aldırmadan yataktan kalkıp kıyafetlerimi ararken duyduğum sesle neye uğradığımı şaşırdım.

"Çek o elini zilden yoksa ben gelip çekeceğim. Defol git on dakika sonra gel! Başlatma lan keyfine... Senin o ayarlarını düzelteceğim ben, az kaldı!"

Gözlerim ardına kadar açıldı. Söyleyecek kelime bulamıyordum. Emir telefonu kapatıp dehşete düşmüş ifademi gördüğünde, ne var, dercesine başını salladı.

"Pes diyorum Emir, gerçekten pes! Açık açık söyleseydin. Allah'ım rezil olduk, kesin anladı!"

"Uzatma Zeynep, geç banyoya hadi. Ellerine de pansuman yapmamız gerek, fazla oyalanma."

"Of Emir ya, ben hayatta inmem aşağıya, sen git!"

Yanıma gelip kolumdan tuttuğu gibi banyoya doğru ilerledi. Beni duymuyordu bile.

En fazla on dakika sonra Yusuf yine kapıya dayanmıştı. Emir kazağımı giymeme yardım edip saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra aşağıya indi. Giderken Yusuf'un ebesini bayağı bir hırpalamıştı.

Aşağı inmemekte kararlıydım fakat Emir susmuyordu. Üçüncü kez "Zeynep!" diye seslendiğinde "Yemiycem!" diye bağırdım. Kebap da buz gibi olmuştu muhtemelen.

Emir yukarı çıkıp çekiştire çekiştire aşağı indirdi beni. Yusuf tekli koltuğa yayılmıştı. "Hoş geldin," dedim yüzüne bakmadan. Sırıtıyordu muhakkak.

"Rahatsız ettim ama acıkmışsınızdır diye düşündüm," dedi gıcık. "Tatlı da aldım, iyi gider üstüne."

Allah'ım kör et beni!

Emir, "Yusuf!" diye kükrediğinde Yusuf'u görmeyecek şekilde masadaki sandalyelerden birine oturdum. Kesin mora dönmüştü rengim.

Emir yanımdaki sandalyeye oturduktan sonra seri hareketlerle şalgamı açıp pideye sardığı kebabı bana doğru uzattı. "Salata," dedim soğan salatasını işaret ederek. Pideyi açıp içine salata da koydu ve tekrar uzattı. Aslında sol elimle yiyebilirdim ama sesimi çıkarmadım. Yusuf bir taraftan Ferit'i anlatıyordu.

"Zeynep, bebeğime bir şey oldu, diye kıvranmaya başladığında bizimki neye uğradığını şaşırmış. Yemin billah ediyor, bilmiyordum, diye."

Emir'in uzattığı lokmayı ağzıma alıp üstüne şalgam içtikten sonra, "Beter olsun köpek!" dedim öfkeyle.

"Olmuş zaten, sen hastanenin önünde bayılınca, cehennemin dibine de girse peşinden gideceğimizi bildiği için olan aklını da yitirmiş şerefsiz!"

Yusuf kahkaha atarak anlatmaya devam ederken Emir "Bayıldın mı?" dedi içimi acıtan bakışlarıyla.

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Hayır tabii ki, doktorla konuşabilmek için numara yaptım."

Eğilip alnımdan öptükten sonra gülümsemeye çalıştı ancak gözlerine yerleşen hüzün buna izin vermedi. Kendini suçluyordu yine, içi içini yiyordu görüyordum. Teselli edebilmek için doğru kelimeleri ararken Yusuf girdi araya.

"Ben de diyorum bu Zeynep koskoca Emir Karadağ'ı nasıl parmağında oynatıyor? Saf ayaklarına yatıp samanın altından kanal geçirmişsin maşallah."

Yusuf'a ters ters bakıp susması için uyardım fakat umurunda bile değildi. Emir ayağa kalkıp, "Çok konuşma, git getir şerefsizi!" dedi öfkeyle. Beynim uyuştu bir anda. Kesin söyleyecekti amcası hakkındaki yalanlarını.

Yusuf hızla kapıya doğru yol alırken kalbim boğazımda atıyordu sanki.

Ya doğruysa?

Emir bunu hak etmiyordu, hiç kimse hak etmezdi böyle bir ihaneti ancak Emir amcasına gerçekten değer veriyordu. İçine düştüğü karanlık dünyada sevdiği, değer verdiği insan sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve amcası bunlardan biriydi.

Çenemi iki parmağının arasına aldığında başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Sen yukarı çık bebeğim," dedi buyurgan bir tonda. "Geliyorum ben de birazdan."

"Kalmak istiyorum," diye itiraz ettim. Başını sağa sola sallayıp kalkmam için kolumdan tuttu. "Yukarı dedim Zeynep!"

"Ne olur kalsam anlamadım ki? Zaten her şeyi biliyorum! Hem benim de bir çift lafım var o embesile..."

Boşa konuşuyordum çünkü merdivenleri çıkmaya başlamıştık. Kapı sesi geldiğinde Emir kolumu bırakıp başıyla yukarı çıkmamı işaret etti. "Yalvarırım sakin ol," dedim öfkeyle yanan gözlerine bakıp. Ben daha cümlemi bitirmeden basamakları hızla inip Yusuf'un içeri doğru fırlattığı Ferit'in boğazına yapıştı. Tek eliyle boğazını sıkıp tırnaklarını etine gömerken sırtını tüm gücüyle duvara çarptı. Ferit acıyla inliyordu fakat hiçbir şekilde karşı koymuyordu. Emir'in yumruğu ardı ardına karın boşluğuna inerken dudaklarından kan sızıyor, nefes almaya çalışırken boğuluyormuşçasına öksürüyordu.

Emir dişlerini sıkıp, "Kimin köpeğisin?" dediğinde bir isim söylemişti sanırım ama duyamamıştım. Öleceğini biliyordu ve daha fazla acı çekmek istemiyordu. Emir boğazındaki elini çektiğinde duvara sürtünerek yere çöktü. O anda Emir de silahını belinden çıkarmıştı. Affetmezdi biliyordum ama yine de dudaklarımdan isminin dökülmesine mâni olamadım.

"Emir..."

Silahı Ferit'in alnına dayayıp, "Zeynep yukarı!" diye bağırdı. Merdivenin en üst basamağına çökmüştüm. Elimin acısına aldırmadan tırabzanı sımsıkı tutuyor, boğazımda takılı kalan nefesi bir türlü dışarı veremiyordum. Bir umut Yusuf'a baktım fakat onun gözlerinde de Ferit'in ölümünü gördüm. Arkama bakmadan uzaklaşmak istiyordum. Gücüm yetmedi, kalkamadım.

Ferit, Emir'in gözlerine bakıp, "Bilmediğiniz şeyler var," derken ne söylerse söylesin kurtulamayacağını biliyordu. Ben yine de söylesin istedim, Emir her şeyi duysun ona göre karar versin istedim ancak öyle olmadı. Ferit'in "Amcanız..." diye başlayan cümlesi silah sesiyle bölündü. Alnında koca bir delik açan kurşun yere yığılıp kalmasına neden olurken Emir'in kaşı bile oynamamıştı. Ferit'in cansız bedeni boylu boyunca uzandı yere. Gözleri açıktı. Görmemek için ellerimi yüzüme kapattım.

Alışıyordum, Allah kahretsin ki alışıyordum... Artık eskisi kadar etkilenmiyor, yaptığı şey için Emir'e kızamıyordum. Bugün o silahı sıkmasa yarın bir başkası aynı cesareti gösterecek, onu sırtından bıçaklayacaktı. İnsanlar kötüydü çünkü. Aylardır kafama vura vura öğretmişlerdi bunu. Gözümün önünde bir insan ölmüştü ve ben hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edecektim, etmek zorundaydım.

Ellerimi yüzümden çekip Ferit'in açık kalmış gözlerine bir kez daha baktıktan sonra Emir'e çevirdim bakışlarımı. Hiç kıpırdamadan, ifadesiz bir yüzle bana bakıyordu. Vereceğim tepkiden çekiniyor, yine onu suçlayacağımı düşünüyordu sanırım ama suçlamıyordum. Tamam, yanlıştı yaptığı ama... Aması vardı işte.

Ayağa kalkıp elimi öne doğru uzattığımda silahını beline yerleştirip hızla yanıma geldi. Yüzündeki rahatlama kalbimi acıtmıştı. Elimi avucunun içine hapsettikten sonra yukarı çıktık birlikte. İkimiz de tek kelime etmiyorduk. Yatağın üzerine oturup sırtımı yatak başlığına yasladığımda yanı-

ma uzanıp başını göğsüme yasladı. Kolunu belime sarmış, gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Ellerimi saçlarının arasında gezdirirken tüm üzüntülerini, pişmanlıklarını, hayal kırıklıklarını çekip almak istedim, mutlu olsun, huzurla uyusun istedim... Öyle çok seveyim ki içine düştüğü kör kuyulardan çıksın istedim... Çok şey mi istiyordum?

Aradığı huzuru bulmuşçasına mesken tuttuğu göğsümde sessizce soluklanırken parmaklarım saçlarında gezinmeye devam etti. Aramızdaki sessizlik öyle çok şey anlatıyordu ki kelimelere gerek yoktu. Emir'in Ferit'e nasıl büyük bir hayal kırıklığıyla baktığına içim yanarak şahit olmuş, acısını kalbimin en derinlerinde hissetmiştim. Ruhunu ele geçiren hezeyanları, kendine olan öfkesini, pişmanlığını, çektiği vicdan azabını çekip almak istiyordum fakat mümkün değildi. İhanetin açtığı yaralar başka yaralara benzemiyordu, bir ömür sızısı kalıyordu fark etmesek de. Beni emanet etmişti Ferit'e, ötesi yoktu. Onu sorgusuz sualsiz öldürmesi bu yüzdendi. Öldürürken tiksinircesine gözlerine bakması da bu yüzdendi, güvenmişti Emir Ferit'e.

Gözleri kapalı bir şekilde göğsümde yatarken bir çocuk kadar savunmasız görünüyor, onu böyle görmek kolumu kanadımı kırıyordu. Güçlü olandı o, yaşadığımız her felakette ayakta kalan, her düştüğümde ellerimden tutup beni tekrar ayağa kaldırandı. Bunu da atlatacaktı biliyordum fakat acı çektiğini gördükçe kahroluyordum. Boş teselli cümleleri etmeye cesaretim yoktu, ne diyecektim ki?

Sen doğru olanı yaptın... Ferit hak etmişti... Üzülme...

Bu ve buna benzer cümleler çok hafif kalıyordu durumu kotarmakta. Ölümü hak etmek nasıl oluyordu ki? Allah'ın verdiği canı almak ne haddineydi insanoğlunun? Ölüm korkusu olmasa Ferit bu duruma gelir miydi? Gözlerindeki merhameti görmüştüm, iyi bir insandı. Onu hain yapan sebepler vardı mutlaka ama Emir sorma gereği duymamıştı. Onun da sebepleri vardı çünkü...

Yaşadığı hayatın zorluklarını bizzat tecrübe ederek öğrenmiştim. Başka ihanetlere fırsat vermemek ve Ferit'i maşa olarak kullananlara gözdağı vermek için öldürmek zorunda olduğunu biliyordum. Hak vermesem de, anlıyordum en azından.

Kendi içindeki hesaplaşması bittiğinde kafasını yukarı doğru kaldırıp yüzüme baktı. Gözlerindeki kırıklık yerli yerinde duruyordu. Beynimi kemiren tüm düşünceleri bir kenara bırakıp dudaklarımı alnına bastırdım.

Parmaklarını enseme yerleştirip dudaklarımdan öptü. Ne kadar kötü olursa olsun iyi görünmek için zorluyordu kendini. Güçlü olmak gibi bir mecburiyeti vardı sanki. Dirseğinden destek alarak doğrulduktan sonra sırtını başlığa dayadı ve kolunu açıp omzuna yatmamı bekledi. Başımı omzuna yaslayıp boynundan öptüm. Ne kadar gergin olduğunu hissetmiştim. Kısa bir an düşündükten sonra elimi avucunun içine alıp, "Bebeğim," dedi sessizce. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Söyle o zaman," dedim parmaklarıyla oynarken.

"Baban seninle görüşmek istiyor... Yani sürekli olarak, baba kız gibi. Senin için endişeleniyor ve ben bu defa gerçekten samimi olduğunu düşünüyorum."

Başımı yukarı doğru kaldırıp, "Ne alaka şimdi Emir?" dedim. "Dinle" dedi tek kaşını kaldırıp, "iki dakika lafımı kesme de dinle!"

"Ne yani ben çok mu konuşuyorum?"

"Zeynep!" diye uyardığında omuz silktim. "Of tamam, anlat hadi dinliyorum."

"Senin bu konudaki düşüncelerini biliyorum ancak ben de görüşmenizin iyi olacağı kanaatindeyim. Bir çırpıda sevgi yumağı olamayacağınız aşikâr fakat zamanla, birbirinizi tanıdıkça, sağlıklı bir ilişki kurabilirsiniz."

Tekrar gözlerine bakıp, "Neden?" diye sordum. "Neden böyle bir şey yapalım? Zorlama olacağını sen de biliyorsun. Beni asla öz kızı gibi görmeyecek, onu sevdiği gibi sevmeyecek."

Başını geriye doğru yasladıktan sonra yüzüme bakmadan konuşmaya devam etti.

"Yaşadığım hayatı görüyorsun Zeynep, ölüm bir adım ötemde, etrafımdaki çakalların haddi hesabı yok." Gözleri tekrar gözlerimi bulduğunda çaresizlik ve hüzün dolu bakışları korkmama neden olmuştu. "Eğer bir gün, olur da bana bir şey olursa sırtını yaslayacağın biri olsun istiyorum, seni koruyacak..."

"Saçmalama," diye bağırıp omzundan uzaklaştım. "Öyle bir şey olmayacak! Olmayacak bir şey için de konuşmaya gerek yok." Benim öfkeme inat; makul, sıradan, kabul edilebilir bir olaydan bahsediyormuş gibiydi bakışları.

"Zeynep lütfen, söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun, çocukluk yapma."

"Ne doğru pardon? Beni daha annemin karnındayken terk edip giden adamın yirmi üç yıl sonra depreşen baba olma çabaları mı yoksa sen kör bir kurşunla geberip gittikten sonra o adamın beni teselli edebileceği mi?"

Gözlerime biriken yaşları geri göndermeye çalışırken Emir'in vurulduğu gecenin görüntüleri zihnime akın ediyor, boğazım düğümleniyordu. Elini saçlarımın arasından geçirip sarılmak istediğinde, "Bırak," dedim öfkeyle. "Ölmeyeceksin tamam mı? Beni bir kez daha yapayalnız bırakmayacaksın. Söz verdin, yanındayım dedin, senin kimseye ihtiyacın yok dedin. Sözünü tutacaksın, ben ölmeden sen ölmeyeceksin!"

Yüzüne doğru salladığım işaret parmağımı avucunun içine alıp başımı göğsüne bastırdı. "Ben baba istemiyorum," dedim titreyen sesimle. "Alışkınım babasızlığa ben, istemiyorum baba falan. Ben seni istiyorum." Sesim göğ-

sünde kaybolmuştu. Bir ömür burada böyle kalmak, kalp atışlarını hissetmek istiyordum. Birine bu denli bağlanmak çok yanlıştı, saçmalıktı, hastalıklı bir duyguydu belki ama gerçekti, Emir olmayınca olmuyordu.

Ciğerlerinde biriken havayı sesli bir şekilde dışarı verdikten sonra beni kucağına çekip saçlarımı okşamaya başladı. "Ölmeyeceğim söz, sen ölmeden ölmeyeceğim."

Kollarımı beline dolayıp, "Sensiz yaşayamam," diye fısıldadım. Gözyaşlarımı tutamıyordum artık. "Kaybolurum, yok olurum... Bana bu kötülüğü yapma."

Elini sırtımda gezdirip "Tamam," dedi küçük bir çocukla konuşur gibi. "Öldüğüm falan yok, ağlama." Omuz silkip burnumu çektim.

"Sıkıyorsa öl, ahtım olsun kırkın çıkmadan evlenirim."

Saçlarımdaki eliyle ensemi kavrayıp, "Sıktırma kafana şimdi!" diye tısladı. "Yemin ederim kırkını beklemem, aynı gün evlenirim." Başımı kaldırıp çatılmış kaşlarının altındaki simsiyah gözlerine baktım. Omuzlarından ittirip yatağa uzanmasını sağlarken ben de otomatikman üzerine uzanmıştım. Alnımı alnına yaslayıp, "Hayal kur!" dedim davetkâr bir şekilde. Gözleri dudaklarıma kaydı. "Yemin ederim hortlarım," dedim dudaklarımı dudaklarına bastırıp. Dudaklarımı esir alıp zihnimdeki olumsuz düşünceleri bertaraf etmesi birkaç saniye sürmüştü sadece. Sonrası bulutların üzerinde dolaşmak gibiydi. Aşkla, tutkuyla ve bu defa daha çok sevgiyle sarmalanmıştık birbirimize.

Ertesi sabah ilk defa Emir'den önce uyanmıştım. Uzunca bir süre sessizce sert çehresini izledim. Huzursuzluğu o kadar açıktı ki uyurken bile dişlerini sıkıyor, çene kemikleri ara ara belirginleşiyordu.

Bugünün huzurlu bir gün olması için dua ederken amcası hakkında duyduklarımı söylediğimde kopacak kıyamet bir yumruk gibi inmişti tepeme. Eğer doğruysa sadece bugün değil bundan sonraki her günümüz kâbusa dönecekti.

Oflayarak gözlerimi tavana diktikten sonra sadece bir gün dedim, normal bir çift gibi yaşayacağımız bir gün...

Kendime bir gün süre verip gün içinde yapabileceklerimizi planladıktan sonra dirseğimin üzerinde doğrulup saçlarımdan aldığım bir tutamı Emir'in burnuna dokundurdum. Hemen açtı gözlerini.

"Günaydın," dedim abartılı bir neşeyle. Kollarının arasında kaybolmam uzun sürmemişti. Yüzünü saçlarıma gömüp sımsıkı sarılırken, "Günaydın bebeğim" dedi uykulu sesiyle.

"Hadi kalkalım çok işimiz var," diye kıpırdanıp uzaklaşmaya çalıştığımda kollarını gevşetip yüzüme baktı. "Ne işimiz var?"

"Kalk hemen, anlatacağım. Bugün normal insanlar gibi sıradan bir gün yaşayacağız," dedim hevesle. Tek kaşımı kaldırıp dudaklarımı büzdüm sonra, "Yani umarım."

Gözlerini kapatıp, "Hım" diye homurdandıktan sonra, "Anlat bakalım, ne yapıyormuş normal insanlar?" dedi.

"Önce kahvaltı yapacağız, akşam yemeği için Aslıları davet etmeyi düşünüyorum, sen mangal yakacaksın terasta. Geçen sefer geldiklerinde yiyememiştik malum."

"Ben... Mangal yakacağım?" diye sorduğunda "Evet" dedim tereddütsüz.

"Ama önce alışverişe gideceğiz. İlk olarak Gratis'e gitmem gerekiyor, çok eksiğim var. Kesin sevgililer günü indirimi vardır. Tabii alışveriş merkezine gitmişken mağazalara bir göz atmadan olmaz. Bir de yürüyen merdivende öpüşmemiz gerekiyor. Dönüşte de markete gider evin eksiklerini alırız."

Gözleri kapalı bir şekilde söylediklerimi dinledikten sonra gülmeye başladı. "Sen eksikleri yazsan, çocuklar alsa olmaz mı? Öpüşme kısmını burada da halledebiliriz."

"Kesinlikle olmaz, birlikte gideceğiz. Korumaların fondöten alırken çok hoş görüneceklerini sanmıyorum. Hem normal çiftler market alışverişlerini kendileri yapıyor."

"Peki, tamam, sen nasıl istiyorsan..."

"Böyle istiyorum," dedim heyecanla.

"İyi madem, öyle olsun. Kalk çabuk kahvaltıyı hazırla, acıktım," dedi gözlerini kapatıp. Kıro.

"Üzgünüm ama bu seferlik sen hazırlayacaksın. Ellerim bir moronun gazabına uğradı malum, kullanamıyorum pek."

Nazlı'yla ilgili olan kısmı duymazlıktan gelip, "Bu seferlik derken," diye sordu. "Daha önce hazırladın da ben mi hatırlamıyorum?"

"Ne demek istiyorsun pardon? E tabii alışmış beyimiz tepsi tepsi kebaplara, süzme yoğurtlara, süzme kaşarlara..."

Üzerime doğru eğilip, "Sen iyice edepsiz oldun bakıyorum," dedi gülerek. Ben de gülümseyip omzundan ittirdim. "Hadi kalkalım, çok işimiz var."

"Normal çiftler başka şeyler de yapıyorlar ama..." diyerek gözlerini gözlerime diktiğinde, "Onlar cehennemde yanacaklar, sen uyma onlara," dedim kıkırdayarak.

"Yanalım birlikte," diye arsızca sırıtıp boynuma doğru eğildi. "Of Emir ya, acıktım diyorum kalk hadi!" dedim ve güç bela kolundan tutup aşağıya indirdim. Emir çayı demlerken ben de tek elimle dolaptaki kahvaltılıkları mutfak masasına diziyordum.

Hızlı bir şekilde kahvaltımızı yapıp mutfağı toparladıktan sonra tekrar yukarı çıktık ve Emir ellerime krem sürüp bandajları değiştirdi. Hemen ardından gardırobun karşısına geçtim ve hızlıca göz gezdirdiğim kıyafetlerimden diz hizasındaki siyah elbisemi giymeye karar verdim. Biraz zorlanarak da olsa külotlu çorabımı ve elbisemi giydiğimde saçlarım her zamanki gibi uçuşa geçmişti. Tuvalet aynasının önüne oturup yaklaşık yirmi dakika boyunca saçlarımla uğraştım. Yok olmuyordu. Emir'in gülerek beni izlediğini fark edince, "Ya gülmesene sinir oldum," dedim sitemle. "Bu kadar kabaracak ne var anlamıyorum ki? En

iyisi toplamak..." Yanıma gelip aynadan gözlerime baktı. "Toplama, bırak dağınık kalsın."

Omuz silkip makyaj yapmaya başladım bu defa. Yok o da olmuyordu. Palyaçoya dönmeme ramak kalmıştı. Ulan Nazlı, ben senin saçını başını yolmaz mıyım?

Sol elimle sürdüğüm rimel hedefi şaşıp kaşlarıma isabet edince oflayarak rimeli fırlattım ve makyaj temizleme mendiliyle yüzümü temizleyip ayağa kalktım. Emir siyah kot ve gri boğazlı kazak giymiş keyifle beni izliyordu.

"Hazırım hadi çıkalım," dedikten sonra kırmızı kaz tüyü montumu giyip saçlarımın yatışması için bere taktım. Botlarımı da giydikten sonra nihayet çıkabilmiştik evden.

"Emir" dedim yaklaşık on dakika sonra. Trafikte sıkışıp kalmıştık. "Hım" dedi sıkılmış bir tonda.

"Bizim başımızdan felaketler eksik olmuyor ya, bir hocaya mı gitsek? Ben üniversitedeyken gitmiştim arkadaşlarımla, her şeyi söyledi böyle şak diye. Büyü falan da bozuyormuş."

Araç kullandığını unutmuştu sanırım, hayretle yüzüme bakıyordu. Çatık kaşları daha da çatıldı. Başını iki yana sallarken histerik bir gülüş firar etti dudaklarından. Alt dudağını dişledi sonra. Susabilmek için sanırım. Susamadı. "Şaka yapıyorsun?" dedi bir ümit. Başımı iki yana salladım. Yapmıyordum. Kaşları daha da çatılırken "Zeynep sen geri zekâlı mısın?" dedi öfkeli bir tonda.

"Of tamam ya," dedim bakışlarımı camdan dışarıya çevirip. "Gitmeyelim."

"Gerçekten inanamıyorum," dedi dikkatini yola verip. "Üniversitedeyken gitmiş bir de..."

"Emir tamam!"

"Ben de diyorum kim gidiyor bu şarlatanlara? Hata onlarda değil zaten, hata sizde, sizin gibi kıt akıllılarda!"

"Emir!"

"Ne Emir ne?"

"Gece üç harflilerini gönderirse görürsün şarlatanı!"

"Göndersin bakalım, göndersin de görsün ebesinin... Tövbe tövbe!"

Laf yetiştirerek üste çıkamayacağımı anlayınca kollarımı göğsümde birleştirip camdan dışarıya çevirdim bakışlarımı. Trip atarsam dayanamazdı. Nitekim biraz daha söylendikten sonra tepki vermediğimi fark edip parmağını burnuma dokundurdu. "Sana diyorum." Omuz silkip pozisyonumu korudum. Ses tonundan öfkesinin dindiği anlaşılıyordu.

"Bana bak, sen beni tavlamak için kendini mi üflettin yoksa?" dedi keyifli bir tınıda. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Sonra arabamın önüne atladın. Eğer öyleyse adamın günahını aldım bak, işinin ehliymiş. Gözüm senden başkasını görmüyor o günden beri."

Dudaklarımdan kaçan kıkırtıya mâni olamayıp gülmeye başladığımda çenemden tutup yüzüne bakmamı sağladı. "Bir daha öyle bir saçmalık yaptığını duyarsam keserim seni!"

"Hı hı kesersin," dedim gülerek. "Haydut!"

Alışveriş merkezine vardığımızda ikimiz de normale dönmüştük. "Hadi yukarı çıkalım," dedi Emir merdivenleri gösterip. Öpüşme kısmına takılı kalmıştı. Gözlerimi devirip Gratis'in olduğu tarafa yöneldim. Tam tahmin ettiğim gibi alışveriş merkezindeki kadınların yüzde sekseni içerideydi. Emir kapının önünde durup, "Biri mi ölmüş içerde hayırdır?" diye sorduğunda kolundan tutup içeriye doğru çekiştirdim.

"Saçmalama Emir, indirim var sadece. Sen kasada sıraya gir, ben ihtiyaçlarımı alıp geleyim. Zaman kazanmış oluruz böylece."

Mağazanın içinde yılan gibi kıvrılan sıraya bakıp kaşlarını çattı. "Benim bu sıraya gireceğimi düşünmüyorsun herhalde?"

"Bir kere de itiraz etmesen!" diye ofladığımda, "Bir kere de mantıklı bir şey söylesen!" dedi oflayarak.

"Peki tamam, bak şimdi ben ortalama iki yüz liralık alışveriş yapsam yüz yirmi lira civarında para ödeyeceğiz, yani sen ödeyeceksin. En fazla bir saat beklersin fazla değil. Bunun neresi mantıksız sorabilir miyim?"

Elini çenesine götürüp, "Hım..." dedi. "Seksen lira için beş yüz tane kadının içinde bir saat bekleyeceğim, çok mantıklı gerçekten." Mağazanın içindeki hepsi bakımlı ve sadece birkaç tanesi güzel olan kadınlara baktım. Aynı anda Emir de etrafı süzüyordu.

Allah'ım zırdeliydim ben.

Emir'i kendi ellerimle hareme sokmuştum. Lise çağlarında olduğunu düşündüğüm bir kızın dirseğiyle arkadaşını dürtüp Emir'i gösterdiğini fark edince hemen koluna girdim. Kızlar, oha falan olmuşlardı resmen.

"Sen hayırdır?" dedim kaşlarımı çatıp. "Gözün benden başka herkesi görüyor bakıyorum."

"Baktığım her yerdeler, gözlerime iftira atma," dedi çarpık gülüşüyle.

Koluna asılıp kapıya doğru çekiştirdim, "İftira değil yumruk atacağım şimdi, beni de göremeyeceksin!"

Gülmeye devam ederken kolunu ellerimden kurtarıp boynuma doladı "Dünyanın en güzel gözlerinden mahrum mu bırakacaksın beni?"

"Hiç yılışma. Pis cimri. O kadar paran var üç kuruşun hesabını yapıyorsun."

Uzaklaşmaya çalıştığımda kollarını belime dolayıp gözlerime baktı. "Olaylara hangi pencereden bakıyorsun bilmiyorum ama aynı kafadan ben de istiyorum. Durumu bir anda kendi lehine çevirip bir de üstüne trip atıyorsun ya, bitiyorum."

Omuz silkip gülümsediğimde, "Peki ben bu numaraları yer miyim?" diye sordu ve cevabımı beklemeden kaşlarını yukarı doğru kaldırdı.

"Yiyorsun ama..." dedim nazlı bir edayla.

"Seni başka türlü susturamadığım için numara yapıyorum sadece. Yine de şansını fazla zorlama istersen. Avukatlığın bana sökmez Zeynep Hanım!"

"Ya ben avukattım değil mi?" diye konuyu değiştirdim hemen. "Senin yüzünden stajım da yarım kaldı, hemen iş bulmam gerek benim."

"Kapat o pencereyi Zeynep, başka yerden bak."

"Sen Yusuf'a haber verdin mi akşam mangal yakacağını?"

Elini omzuma atıp yürümeye başlayınca ben de adımlarına ayak uydurdum. "Ne haber vereceğim? Kokuyu alır o merak etme."

"Yuh Emir, köpek mi de kokuyu alacak? Ara hemen Aslı'ya da söylesin. Aslı neden aramadı ki beni? Bilmiyor mu kaçırıldığımı yoksa alıştı mı o da benim gibi?"

"Bilmiyor, Yusuf söylemedi Memati'ye bir şey olur diye," dedi. Keyfi kaçmıştı bir anda. Ferit konusunu açtığım için değil kaçırılmam konusunda söylediklerime üzülmüştü muhtemelen. Konuyu dağıtmak için, "İyi yapmış, hadi gel Memati'ye oyuncak alalım," dedim heyecanla. Birkaç saniye düşündükten sonra elimi tutup hızlı adımlarla yürümeye başladı.

"Önce başka bir işimiz var, gel!"

Allah'ım X, iPhone X... Mağazadan çıktığımızda elimdeki güzellikten gözlerimi alamıyordum.

"Emir..."

"Efendim güzelim."

"Senin en çok bana iPhone alışını seviyorum, biliyorsun değil mi? Muhteşem bir şey bu."

"Belli oluyor, bana bile öyle bakmıyorsun," dedi sitemkâr bir tonda. Hemen ardından telefonumu, pardon iPhone X'imi elimden alıp çantama attı.

"Sonra bakışırsınız uzun uzun. Sıkıldım hadi ne alıyorsan al da gidelim."

"Ya daha yeni başlıyoruz, sıkılma," dediğimde yürüyen merdivenlere yöneldi.

"Sigara içmem lazım, yürü o zaman!"

Neredeyse koşarak adımlarına ayak uydurmaya çalıştım. Çok hızlı yürüyordu. Yürüyen merdivene ulaştığımızda beni önüne alarak bedenimi kendine doğru çevirdi. Kolları belime dolanmıştı. Bir alt basamakta olduğu için boylarımız aynı hizadaydı. Yüzündeki arsız gülüş bilinçaltıma olmadık sinyaller gönderiyordu fakat böyle ulu orta çok ayıptı. Kolumu boynuna dolayıp dudaklarımı dudaklarına bastırdıktan sonra hızla geri çekildim. "O sapık zihninden neler geçiyor bilmiyorum ama hepsi bu kadar."

Yüzünü boynuma gizleyip kulağımın alt kısmına uzun bir öpücük bıraktı "Göstereceğim ben sana zihnimden geçenleri, geceyi bekle." Nefesi boynumu yakmıştı.

Of Allah'ım yine bir sıcak olmuştu buralar!

Hipnotize olmuşçasına boynumdaki yangının dinmesini beklerken kalbim yerinden çıkacaktı sanki. Bunu nasıl başarıyordu bilmiyorum fakat tek bir dokunuşuyla dünyadan soyutlanıyordum. Beynim tamamen Emir'e odaklanıyor, tüm hücrelerim ayaklanıyordu. Belimi sıkıca sarıp ayaklarımın yerle temasını kestiğinde çığlık attım. "Ne yapıyorsun?"

Çapkın bir gülüş attı. Üst kata çıkmıştık. Ellerimi yüzüme doğru sallayarak serinlemeye çalıştım. Bir ateş basmıştı. Ve muhtemelen yanaklarım kıpkırmızıydı. Kafamdaki bereyi çıkarıp elime tutuşturduktan sonra elinin tersini yanağıma bastırdı. "Yanıyorsun!"

Pislik!

Ağzımın içinde, "Yakıyorsun," diye mırıldandığımda sırıtıyordu. Hemen derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştım.

"Aç susuz dolaştırıyorsun yine, bir kahve içelim, bir yemek yiyelim diyen yok. Düşüp bayılacağım bir gün, göreceksin gününü."

Elimi avucunun içine alırken, "Doyuramadım seni Zeynep," dedi gülerek. "Ne istiyorsun söyle."

"Burger'a gidelim, sonra da kahve içeriz. Kan şekerim düşüyor benim, uzun süre aç kalamıyorum."

"Ya ya, kesin düşüyordur."

"Dalga geçme, dayanamıyorum gerçekten."

Ben yemeklerimizi alana kadar Emir de sigara içip gelmişti. Gitmeden önce kredi kartlarından birini bana verip üstüne bir de yüklü miktarda para koymuştu çantama. Bana kalsa Emir'i gönderir akşama kadar alışveriş yapardım ama bugün normal çift olma günümüzdü. Yarın tekrar gelebilirdim nasıl olsa. Bugünlük X'imle idare edecektim artık.

Tam karşımdaki sandalyeye oturup kolasından bir yudum aldıktan sonra ağzına bir tane patates attı. Ben o arada hamburgerimle aşk yaşıyordum. Gözlerini yediğim hamburgere dikip, "Bu kadar zayıf olman enteresan," dedi. "Bir zamanlar şişmandım," dedim gayri ihtiyari. Ne diye söylediysem? Lisede bana Çiko diyorlardı ama bunu Emir'in bilmesine gerek yoktu.

Şaşırdığı her halinden belli oluyordu. "Ne zamanlar?"

"Önceden ya, küçükken..." diye geçiştirdim fakat gülüşü içimi karartmaya yetmişti.

"Fotoğraflarını görmek için sabırsızlanıyorum," deyip telefonunu çıkardığında "Hayır!" diye bağırdım. "Sakın, mahvederim seni!"

Ben kendi kendime söylenirken Aslı'yı arayıp akşam yemeğe beklediğimizi ve gelirken benim tüm fotoğraflarımı getirmesini söyledi.

Neyse canım bir şekilde hallederdim Aslı'yı. Aksi takdirde kesin ayrılırdık yani, adamın çocukları söz konusuydu bu riski alacağını sanmıyordum.

"Demek şişmandın ha?" diye gülmeye devam ettiğinde, "Neden yemiyorsun?" dedim konuyu değiştirip.

"Acıkmadım, ye de kalkalım hadi," dedi sabırsız bir şekilde. Çok eğlendiği belli oluyordu.

Aceleyle yemeğimi bitirdikten sonra vakit kaybetmeden bebek eşyaları satan bir mağazaya girdik. İçeride bir bebeğin ihtiyacı olan her şey mevcuttu. Etrafa hızlıca göz gezdirip oyuncakların olduğu tarafa doğru ilerledim. Elini tuttuğum için Emir de hemen arkamdan geliyordu.

Rafların önünde durup hayranlıkla oyuncak bebeklere bakarken Emir kolunu omzuma attı. Nispeten sağlam olan sol elimle omzumdan sarkıttığı elini tutup başımı geriye yasladım. Gözlerimi bebeklerden alamıyordum. Hepsi çok tatlıydı ama çift katlı bir bebek evinde takılı kalmıştım. İki oda alt katta, iki oda üstte olmak üzere dört odası ve küçük bir bahçesi vardı. Mutfağında minik bir masa ve sandalyeler, yatak odasında küçücük yataklar ve dolap vardı. O minicik eşyalara bakarken çok çok eskilere gitmişti zihnim.

Emir, "Memati'ye bebek almayı düşünmüyorsun umarım," dediğinde sırtımı göğsüne iyice yasladım. Gözümü Barbie evinden alamıyordum.

"Ben altı yedi yaşlarındayken Adana'da bir arkadaşım vardı, Meryem... Sümüklü Meryem. Yan komşumuzun kızıydı."

Hafifçe gülüp konuşmaya devam ettim. "Bir gün evlerinin önündeki avluda böyle iki katlı bir evle oynuyordu. Bebeğini yatırıyor, kaldırıyor, üstünü değiştiriyor, saçlarını tarıyor... Ben bir süre izledikten sonra yanına gidip dizlerimin üzerine oturdum ve daha yakından izlemeye başladım. Allah'ım nasıl güzeldi o koltuklar, bahçedeki minicik çiçekler, ağaçlar, ağzım açık öylece kalakalmıştım. Babam aldı, dedi sonra gururlu bir ifadeyle. Ben şaşırmıştım o anki aklımla, benim babam hiç oyuncak almamıştı bana. Değil oyuncak, bir çikolata bile almamıştı. Çekinerek elimi uzatıp bebeğin elbisesine dokunduğumda; Elleme sakın, babam kızar, dedi bebeğini göğsüne bastırarak."

Ben gözlerimi raftaki iki katlı eve sabitlemiş anlatmaya devam ederken Emir dudaklarını şakağıma bastırdı. "Sonra," dedim başımı çevirip gözlerine bakarak, "O kadar kötü olmuştum ki, gururum kırılmıştı, kızmıştım, üzülmüştüm ama en çok da incinmiştim. Hırsımdan ağlamak üzereyken dişlerimi sıkıp hızla ayağa kalktım ve avlunun köşesinde gördüğüm taşı aldığım gibi Meryem'in kafasına fırlattım. Bu tabii koca taşı kafasına yiyince nasıl bağırıyor, nasıl feryat ediyor. Kaşı yarılmış meğer. Yanağına doğru akan kanı görünce benim bir kaçışım var görmen lazım."

Gülümseyerek bakışlarımı tekrar iki katlı eve çevirdim. O an yaşadığım hüznü iliklerime kadar hissediyordum. Benim için ulaşılmaz bir hayaldi öylesine muhteşem bir oyuncağa sahip olmak. Yokluktan mıydı yok sayılmaktan mıydı bilmiyorum fakat hiç bebeğim olmamıştı benim. İstesem annem ne yapar eder alırdı belki ama hiç dile getirmemiştim. Öyle bir hakkım olmadığını düşünmüştüm çocuk aklımla.

Emir kollarını belime sıkıca sarıp yüzünü ensemdeki saçların arasına gizledikten sonra, "Ölürüm ben sana," dedi hüzün dolu sesiyle.

Kollarının arasında arkamı döndüm ve ellerimi yanaklarına yerleştirdim. "Sen benim bu hayattaki en büyük şansımsın. Bana şımarık diyorlar ya, görmemişliğimden işte o. Kimse senin gibi sevmedi beni, hayatım boyunca hiç şımartılmadım ben. Hep aklı başında hep güçlü olmam gerekti. Ama şimdi sen varsın. Biliyorum ki ne yaparsam yapayım arkamdasın, düşsem de tutmak için hazır bekliyorsun."

Sevgi dolu bakışları yüzümde gezinirken alnını alnıma yaslayıp, "Her zaman," dedi ve saçlarımı geriye atıp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ömrümü yoluna sererim senin, yeter ki sen üzülme."

Mağazanın ortasında sımsıkı sarıldıktan sonra el ele tutuşup oyuncak arabaların olduğu kısma geçtik. Emir'in bu alışveriş işinden sıkıldığı her halinden belliydi ancak sesini

çıkarmıyordu. Arabalara bakıp, "Bunlar için erken, böyle çıngırak gibi bir şeyler almamız gerekiyor sanırım," dediğimde beni karıştırma, dercesine başını salladı.

"Of neyse ya biz en iyisi kıyafet alalım," dedim karar değiştirip. "Aslı iyice çıldırmasın."

Emir'i sürükleyip kıyafetlerin olduğu reyona geçtiğimizde kız bebek kıyafetlerinden gözümü alamıyordum. Minicik elbiseler, kot pantolonlar, taytlar, şapkalar. Beyaz üzerine çilek desenli elbiseyi elime alıp, "Emir şuna bak," dedim hayranlıkla. "Çok tatlı ama bu..."

Önce elbiseye sonra bana bakıp, "Alalım," dedi.

"Memati'ye?"

Kaşları yukarı doğru kalkarken, "Cık" dedi yumuşacık sesiyle. "Kızımıza."

Elimde tuttuğum elbiseye şaşkınlıkla bakarken bir kız çocuğu hayal ettim. Yanakları tombul tombul, beyaz tenli simsiyah gözleri olan bir kız çocuğu. Bu elbiseyi giyip, yumuk yumuk elleriyle Emir'in elini tutmuş, birlikte yürüyorlar. Sonra baba dediğini, anne dediğini hayal ettim. Evin içinde paytak paytak dolandığını, gülüşünü...

"Zeynep!"

Emir'in eli elbiseyle arama girdiğinde, "Efendim," dedim bir rüyadan uyanır gibi.

"Uçtun yine," dedi gülerek.

"Kızımız dedin ya, ondan şey ettim."

"Ne ettin?"

Sevgi dolu bakışlarına karşılık elimi ağzıma götürüp elbiseyi eline tutuşturdum. Tam bir geri zekâlıydım.

"Ne oldu, iyi misin?" dedi endişeyle.

"Midem bulandı."

Şaka değil gerçekten bulanmıştı.

"Kızım manyak mısın sen bebek deyince miden bulanıyor?"

Of doğru söylüyordu ama bir anda heyecan basmıştı. Başım da dönüyordu. Bir elimi alnıma götürürken koluna tutunup derin nefesler aldım.

"Ne bileyim Emir ya, başım da dönüyor. Deme bir daha bebek falan, heyecanlandım işte."

Elbiseyi yan tarafımızda duran sepete fırlatıp kolunu belime doladı söylene söylene.

"Yemin ederim hastasın Zeynep, çatlatırsın insanı yani. Bebek deyince midesi bulanır mı kızım insanın? Nasıl bir çeşitsin ne ayaksın anlamadım ki!"

"Emir bir sus tamam. Su al bir şey yap, ne dırdır ediyorsun başımda?"

"Hey Allah'ım, yürü eve gidiyoruz! Sabahtan beri dönüp duruyoruz bir şey aldığın da yok!"

Başımı omzuna yaslayıp "Daha markete gideceğiz," dedim yorgun sesimle. İyice sinirlendi. "Başlattırma şimdi marketine!"

"Elbiseyi alsaydık bari."

"Yürü Zeynep, adamı hasta etme!"

Oflayarak koluna girdikten sonra başımı omzuna yasladım. Çok normal bir çifttik gerçekten de!

Alışveriş merkezinden çıkar çıkmaz mide bulantım geçmişti ama Emir tutturmuştu eve gideceğiz diye. Ne desem ikna edememiş, sonunda pes etmiştim.

Evin kapısını açıp, "Geç," dediğinde ters ters gözlerine baktım. Öküz. Azıcık normal olsa ölürdü çünkü. Sinirlenmek için yaratılmıştı resmen ve bugün kesin olarak anlamıştım ki bizim sakin bir günümüz olmayacaktı.

Hızla yanından geçip salona girerken montumu çıkarıp portmantoya fırlattım. Kapının hızlı bir şekilde kapanmasına aldırmadan koltuğa oturup ayaklarımı orta sehpaya uzatarak büyük bir heyecanla çantamdan iPhone X'imi çıkardım.

Allah'ım sana geliyorum!

Bir taraftan selfie çekip kamerasını test ederken, "Emir eski telefonum nerede, sim kartı almam lazım," diye bağırdım. Yanıma oturup kolunu koltuğun arkasına doğru uzattıktan sonra, "Bilmiyorum, çekmecelerden birindedir muhtemelen," dedi ve o da aynı şekilde ayaklarını sehpaya uzattı. "Bırak şu telefonu da başıma masaj yap, senin saçmalıkların yüzünden çatlıyor başım."

Gözlerimi devirip yüzüne baktığımda gözlerini kapatıp başparmağını şakağına bastırmıştı. Of ya kıyamam, adamı delirtmiştim gerçekten de.

Telefonumu koltuğa bırakıp başını dizime yerleştirdikten sonra parmaklarımı alnında gezdirmeye başladım. Ayaklarını kolçağa yaslamış, gözlerini kapatmıştı.

"Ne var bu kadar sinirlenecek anlamadım ki?" dedim şakaklarını ovarken. "Annem ben küçükken hocaya götürmüştü beni. Hoca da bu kız çok güzel olduğu için nazar değiyor demiş, dua okumuştu. Yine öyle bir şey sandım, ne bileyim ben."

Gözlerini açmadan hafifçe gülümsedi. "Güzellik başa bela diyorsun yani?"

Başparmaklarımı şakaklarına bastırıp, "Yani," dedim onaylarcasına. "Ben çok güzel bir kadınım ve dikkat çekmem çok normal, bunu kabul et artık."

Gözlerini açıp uzun uzun yüzüme baktıktan sonra, "Haklısın," dedi çaresizce. "Çok güzel bir kadınsın ve dikkat çekmen çok normal. Neyse ki benim girdiğim ortamlara girmiyorsun, çıldırırdım yoksa. Bunaltıyorlar insanı bazen."

Birkaç saniye boş boş yüzüne baktıktan sonra ne dediğini idrak edebilmiştim.

"Ne demek bunaltıyorlar, ne yapıyorlar ki?" diye sorduğumda haince sırıtıyordu. Gözlerini tekrar kapatıp, "Her zamanki şeyler işte!" dedi umursamaz bir tavırla. Gözümde canlanan sahneler grinin elli tonuydu resmen.

Kulüpte gördüğüm kadınları ve o kadınların Emir'e nasıl hayranlıkla baktıklarını düşününce mideme kramplar girmişti. Kim bilir nasıl kur yapıyorlardı? Benim onlarla, onların engin tecrübeleriyle âşık atmam mümkün değildi. Adamı üfürükçüye götürmeye kalkıyordum bir de. Tam bir geri zekâlıydım!

Bakışlarım kusursuz yüzünde gezinirken parmaklarım sabit bir şekilde duruyordu. Sessizliğimin uzadığını fark edince gözlerini açıp yüzüme baktı. Yüzüm nasıl bir ifadeye büründüyse artık, "Ne oldu?" dedi kaşlarını çatıp.

"Hiç," dedim omuz silkip, "Hiçbir şey olmadı. Ben... Üstümü değiştirmem lazım, hem Aslılar da gelir birazdan, salata malzemelerini doğrasam iyi olur."

Başını dizimden kaldırdığında apar topar kalkıp ardımdan seslenmesine aldırmadan hızla üst kata çıktım. Kendimi çok yetersiz ve aptal hissediyordum, çünkü öyleydim. Tamam, güzel olmasına güzeldim ama... Aması fenaydı işte. Emir'in etrafındaki kadınlarla kıyaslandığımda çocuk gibiydim resmen. Kim bilir onlar neler yapıyordu? Of Allah'ım fikir bile yürütemiyordum! Kendi yaptığımı çok iyi biliyordum ama... Tek yaptığım Emir'i sinirlendirmekti.

Elbisemi ve çorabımı çıkarıp pembe sweatshirt ve siyah tayt giydikten sonra aynanın karşısına geçip saçlarımı tepeden topladım. Tüm bu süre boyunca kafamın içinde devamlı olarak Emir'e kur yapan kadınların görüntüsü vardı. Hepsi de çok güzel ve bakımlıydı ve işveli... Ve tabii seksi...

Kendi kendime kara kara düşünürken aşağıdan kapı sesi geldi. Aslı'nın gelmiş olmasını umut ederek odadan çıktım hemen. O bana akıl verirdi. Merdivenden inerken Aslı'nın değil Yusuf ve Melis'in geldiğini görünce bir hayli şaşırmıştım. Melis'i en son Emir'le aylar sonra karşılaştığım gün görmüştüm. Bildiğim kadarıyla ortak iş yapıyorlardı.

Yusuf, "Al sana Emir, iki gündür başımın etini yedin," dediğinde Melis ters ters Yusuf'a baktı. Ardından Emir'e

dönüp, "Rahatsız etmek istemezdim ama acil bir durum, sana ulaşamadım iki gündür," dedi mahcup bir şekilde. Emir kenara çekilip, içeri girmesini işaret etti.

"Meşguldüm biraz, geç lütfen."

Cinci hocalarla meşguldü tabii. Süper zekâm sayesinde...

Melis çekinerek içeri girerken ben de basamakları ağır ağır inip salonun kapısında durdum. "Hoş geldin Melis."

Zoraki gülümsememe karşılık içtenlikte gülümsedi. "Hoş buldum Zeynep, kusura bakma rahatsız ettim sizi de."

"Olur mu öyle şey, geç lütfen."

Salona girdiğinde çaktırmadan kılık kıyafetini inceliyordum. Çok hoş görünüyordu. Ayağında stilettolar, üzerine beyaz bir gömlek ve mini sayılabilecek dar bir etek vardı. Kabanını çıkarıp koltuğun üzerine bırakırken dağılan saçlarını arkaya doğru savurdu.

Kıskanmıyordum tabii ki...

Kıskançlıktan geberiyordum!

Yusuf salona girerken, "Ne haber Zeynep?" diye sordu göz kırpıp. "İyi," diye cevap verdiğimde Emir yanıma gelip elini sırtıma koydu. Endişeyle yüzümü inceliyordu. "Bir sorun mu var?"

"Yok," dedim sahte bir gülümsemeyle.

"Gel," dedi başıyla salonu göstererek.

"Yok benim biraz işim var, mutfaktayım," dedikten sonra cevap vermesine fırsat vermeden mutfağa girdim.

Tam bir saat boyunca dolapta bulduğum malzemelerle saçma sapan salatalar yapmıştım. Salondan sesler geliyor, hararetli bir şekilde yaptıkları anlaşmada çıkan pürüzlerden bahsediyorlardı. Nedense yanlarına gitmek istemiyordum. Melis her erkeğin hayallerini süsleyebilecek, çok aklı başında bir kızdı ve Emir'le ikisini aynı karede görmek beni huzursuz ediyordu.

Yusuf'un mutfağa girdiğini, dibime kadar geldiğinde fark edebilmiştim. Mutfağın ortasındaki tezgâha yaslanmış, tırnaklarımı kemiriyordum o anda.

"Boşuna yiyorsun, asayiş berkemal," dediğinde kayıtsız görünmeye çalışarak yüzüne baktım.

"Saçmalama, benim... Yani şey... Sadece aklım bir şeye takıldı," diye saçmaladıktan sonra, "Aslı nerede?" diye konuyu değiştirdim.

"Gelmek üzeredir. Mangal varmış duyduğuma göre, nasıl da acıktım."

"Mangal var da et yok ortada, ara alsınlar yoksa rüyanda görürsün ancak."

Yusuf telefonunu çıkarıp bildiğim tüm et çeşitlerini sıraladıktan sonra pide almalarını da ekleyip telefonu kapattı. Benim gözlerim yerde bir noktaya takılı kalmıştı. Nedense çok kötü hissediyordum kendimi. Emir'i hak etmiyordum.

"Kavga mı ettiniz siz?"

Bakışlarımı Yusuf'a çevirdiğimde görmeye alışkın olmadığım ciddi bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Omuz silkip, "Yo, etmedik," dedim ama pek tatmin olmadı.

"Edeceksiniz o halde?"

"Niye kavga edelim durup dururken Yusuf, manyak mıyız biz?"

"Evet!"

Ellerini ceplerine koyarak hiç düşünmeden verdiği cevap moralimi daha çok bozmuştu. Sürekli kavga ediyorduk, doğru söylüyordu.

"Hiç de bir kere, arada fikir ayrılığına düşüyor olabiliriz ama gayet iyi anlaşıyoruz," diye itiraz ettim fakat işin aslı kendime moral vermeye çalışıyordum.

"Niye mutfağa tünedin açıkla o zaman, kıskançlık krizi mi? Kız güzel şimdi Allah var, ben olsam bir saniye bile yalnız bırakmazdım."

Allah belanı versin Yusuf!

İçime bir öküz oturmuştu resmen. Emir'i başka bir kadınla düşünmek beni kahrediyordu. Üstelik bir saatten fazla bir süredir yanıma bile gelmemişti.

"Ha ha, çok komik! Ben Emir'e güveniyorum, saçma sapan kıskançlık yapacak değilim, ikimiz de aklı başında insanlarız."

Yusuf, "Tabii tabii..." derken suratına yumruğu çakmamak için zor tutuyordum kendimi. Geri zekâlı. İlişki uzmanı kesilmişti başımıza.

"İyi, gel o zaman. Biz etleri hazırlayıp pişirene kadar işleri biter merak etme."

Yusuf'un gülüşüne karşılık ayaklarımı yere vura vura salona geçtim. Emir'le Melis yemek masasının üzerine yaydıkları kâğıtları inceliyordu. Emir ikna edici bir ses tonuyla açıklamalar yaparken Melis zaman zaman araya girip söylediklerine itiraz ediyordu. Bir süre ikisini izleyip boğazıma oturan yumruyu güçlükle yutkunduktan sonra gülümseyerek yanlarına gittim. Beni fark edince ikisi birden başını kaldırıp yüzüme baktılar. Emir kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekerken Melis huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Birkaç saniye bize baktıktan sonra da masanın üzerindeki kâğıtları toparlamaya başladı. Bir taraftan da sitemkâr bir tonda konuşuyordu.

"Anlaşılan orta yolu bulamayacağız, yarın toplantıya gelip şartlarımızı bizzat anlatırsan memnun olurum. Aksi takdirde adamları ikna edebileceğimi hiç sanmıyorum."

Emir, "Kendileri bilir, o büyüklükte bir hastaneyi yapabilecek kapasitede kaç adam tanıyorsun Türkiye'de? Bize mecburlar, boşuna endişeleniyorsun," dediğinde Melis şaşkınlıkla Emir'e baktı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Uzatma Melis, bir kuruş aşağı inmeyeceğiz, ne diyorsam o!"

O an Melis'in kızmasını, karşı koymasını bekledim ama yapmadı. Emir'i tanıyordu çünkü. Ne olursa olsun kararından dönmeyeceğini biliyordu muhtemelen. Yüzünde kızgın

olduğuna dair bir iz bir işaret aradım ama o da yoktu, hayranlıkla bakıyordu Emir'e.

Emir, Melis'in herhangi bir cevap vermesini beklemeden bana dönüp dudaklarını şakağıma bastırdı. "İyi misin bebeğim? Yorgun görünüyorsun."

Ve Melis hızla bakışlarını kaçırıp masadaki kâğıtları toplamaya devam etti. Şimdi kızmıştı işte. Ona göre fazlasıyla önemli bir tartışmanın ortasındayken Emir'in tüm ilgisini bana yöneltmesi haklı olarak sinirlenmesine sebep olmuştu. Ve Emir şu an dünyanın en önemli mevzusu benim iyi olmammış gibi yüzüme bakıyordu.

Ya bir de kalkmış ben bu adamı delirtiyordum! Taş olacaksın kızım taş!

Elimi yanağına yerleştirip, "İyiyim merak etme," dedim yumuşak bir tonda.

"Ben çıkıyorum, umarım dediğin gibi olur Emir. Senin aksine benim bu anlaşmayı fes etmek gibi bir lüksüm yok."

Melis'in öfkeli sesi gerilmeme neden olurken Emir hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Adam kimseyi umursamıyordu. Melis'in Emir'in bu tavrı karşısında daha da öfkelendiğini görünce, "Yemeğe kal lütfen, Emir mangal yakacak kaçırmak istemezsin," dedim ortamı yatıştırmak için. Yusuf'tan yükselen gülme sesini duymuştum ama umursamadım. Kıskanmıyordum!

Melis önce Emir'e ardından bana baktıktan sonra, "Şu an mangaldan daha önemli işlerim var Zeynep, size afiyet olsun," dedi ve dosyalarını kolunu altına aldığı gibi çıktı gitti. Embesil.

"Şo on mongoldon doho onomlo oşlorom vor Zoynop..." diye taklidini yaptığımda Yusuf gülmeye başladı. Emir'e baktığımda o da gülüyordu. "Mangaldan daha önemli ne olabilir ki?" dedim küçümser bir tavırla. Beyinsiz.

"Yani!" dedi Emir onaylarcasına. Gerçekten iyi niyetle yaklaşmıştım görüldüğü üzere ama Emir'in etrafındaki tüm kadınlar sorunluydu.

Bir saat kadar sonra Aslı'yla beraber mutfakta etleri hazırlıyorduk. Emir ve Yusuf da bahçede mangalı yakmaya uğraşıyorlardı. Aslı bir kahkaha daha atıp, "Zeynep sana inanamıyorum gerçekten, Emir'e cinci hocaya gittiğini anlatacak kadar zekâsız olamazsın," dediğinde Yusuf'un kapı ağzında bizi izlediğini fark ettim. Bir süre hayretler içinde bana baktıktan sonra kahkahayı bastı tabii.

"Ben de diyorum adam niye mecnun gibi bakıyor. Üç harflilere mi bağlattın yoksa adamı? Korkulur kızım senden."

"Of saçmalama Yusuf ya, üç harfli deyip durma hem. Gönderecek üstümüze cinlerini göreceksin gününü."

Ben kulağımı çekip elimi tezgâha vururken Yusuf gülüyordu hâlâ. Aslı da tabii...

"Bak benim bir dayıoğlu vardı Zeynep, çocuğa bir musallat oldular en son tımarhaneye yatırdık rahmetliyi."

Yüzüm ne hale geldiyse Aslı, "Yusuf!" dedi uyarıcı bir tonda. O sırada Emir "Zeynep," diye seslenince koşarak bahçeye çıktım. Hava kararmıştı fakat bahçenin muhtelif yerlerine yerleştirilen ışıklar verandayı aydınlatıyordu. Emir yüzüme bakıp, "Neyin var?" diye sorduğunda hızla yanına gidip kolunu tuttum. "Hiç, yok bir şey."

Çenemden tutup, "Sende bir şey var, yüzün bir tuhaf" dedi tedirgin bakışlarıyla "Söyle hadi, yine ne kurdun kafanda?"

"Yok bir şey, yoruldum biraz," diye geçiştirdim.

Yusuf da hemen arkamdan gelmişti. Elindeki tepsiyi mangalın yanına koyarken kömürler bir anda alev aldı.

Yusuf geri zekâlısı, "Aha geldiler," diye bağırdığında Emir'e doğru yanaştım. Emir, "Kim geldi?" diye sorup endişeyle yüzüme baktı. "Hiç," dedim yine "saçmalıyor işte."

Yusuf aynı anda, "Bugün birilerinin hakkında ileri geri

konuşmuşsun da, askerlerini gönderir diye bekliyoruz," dedi dalga geçercesine.

Ben, "Yusuf kapa çeneni!" diye bağırırken Emir oflu-yordu. "Hadi diz şu etleri, acıktım," dedim telaşla içeri geçerken. Allah'ım gerçekten gelmiş olabilirler miydi?

Of Emir of!

Tekrar bahçeye çıkıp Emir'in yanında durduğumda ikisi birden bana bakıyordu.

Korktum diyemeyeceğim için, "Siz beceremezsiniz şimdi," dedim ve mangalın başına geçip pirzolaları dizmeye başladım. Aklımdan geçen şeyler akıl alır gibi değildi.

"Bir esinti mi geldi ne, ürperdim sanki bir anda."

Dehşet içinde Yusuf'a döndüğümde elleriyle kollarını sıvazlıyordu.

"Yusuf başlatma yedi sülalene, kes şunu!" dedi Emir. Yanıma gelerek topuzumdan kaçan bir tutamı kulağımın arkasına iliştirdi sonra, "Saçmalamayı bırakacak mısın yoksa kafanı dağıtmamı ister misin?"

"Of tamam Emir ya, sadece biraz şey oldum işte."

"Korktun?"

"Yani..." diye omuz silkip elimdeki maşayı bıraktım ve başımı göğsüne yasladım. "Korktum evet."

"Kız haklı Abi, bizim bir Cavit Abi vardı hatırlarsan, beni babası sanıyordu hani. Onun karısı hocaya gitmiş dediler ondan sonra rahat vermemişlerdi adama, babam diye diye gitti rahmetli."

Emir gülmeye başladığında geri çekilip omzuna vurdum. "Ya gülmesene! Hem bir şey söyle şuna, sabahtan beri sinir ediyor beni."

Tabii Yusuf bulmuştu fırsatı, kaçırır mı?

"Üstüne çullandılarsa, basıyordur," dedi bilmiş bir edayla. Emir kaşlarını çatıp "Tamam Yusuf," dedi ciddi bir tonda. Hiç şaka kaldıracak durumda değildim gerçekten de. Neyse ki Emir anlamıştı. Yüzümü ellerinin arasına alıp,

"Madem bu kadar korkuyorsun, ne işin var hacıda hocada?" dedikten sonra alnını alnıma yasladı. "Öldürürsün insanı yemin ediyorum."

Verecek cevabım yoktu çünkü haklıydı. Suçlu suçlu gözlerine bakmaya devam ederken Aslı'nın isyan eden sesiyle salon kapısına döndük. Gözlerini bize dikmiş car car bağırıyordu.

"Ay yeter, iki lokma et yiyeceğiz bir saattir mutfaktan çıkamadım. Sizin keyfiniz yerinde bakıyorum. Yusuf çabuk masayı hazırla, Memati çok acıktı. Zeynep sen de içecekleri al gel hemen, pişmedi mi o etler hâlâ?"

Yusuf , "Hemen gülüm," diyerek salona girdi. Ben de arkasından hareketlenmiştim ki Emir bileğimden tuttu. Yüzüne baktığımda, "Bir şey var sende," dedi gözlerini kısıp. "Söyle!"

Bir şey vardı evet. Kendimi yetersiz ve aptal hissetmem, kıskançlığım, Yusuf'un şakaları hepsi birer bahaneydi, üzerime çöken ağırlığın sebebi Emir'le konuşacak olmamdı. Yaşadığı hayal kırıklığını görmek istemiyordum, üzülmesini istemiyordum.

"Yok bir şey," diye bileğimi parmaklarından kurtarmaya çalıştım ancak izin vermedi, daha çok sıktı bileğimi. "Söyle dedim Zeynep!"

Omuzlarımı düşürüp, "Konuşmamız gerekiyor, sana söylemem gereken bir şey var," dedim.

Sıkıntıyla ofladı. "Ben biliyorum başıma geleceği, yine ne saklıyorsun Zeynep?"

"Bir şey saklamıyorum, sadece nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Sesim fısıltı halinde çıkınca iyice tedirgin olmuştu. Başını omzuna doğru yatırıp yüzüme bakarken bileğimdeki elini gevşetip parmaklarını parmaklarıma kenetledi.

"Söyle!"

"Abi yaktın güzelim pirzolayı, çekil şöyle oğlum açlıktan öldü."

Yusuf mangaldaki etleri tabağa aldıktan sonra köfteleri dizdi. "Hadi soğutmayın," dedi tekrar içeri girerken. "Misafirimiz çok bugün, aç kalırsınız sonra!"

"Görüyorsun değil mi?" diyerek Emir'e baktığımda gülmeye başladı. "Dalga geçiyor, inanıyor musun gerçekten?"

"Evet, inanıyorum ve korkuyorum. Bin kere mi söyleyeceğim?"

Gülmeye devam edip alnımı göğsüne bastırdı ve saçlarıma minik bir öpücük bıraktı.

"Korkma... Gel hadi yemeğimizi yiyelim. Sonra da senin şu kafanın içindekileri bir ortaya dökelim bakalım neler çıkacak?"

Ciğerlerimi yakmaya başlayan nefesimi sesli bir şekilde dışarı verip yüzüne baktım. "Kafama sıkmanı istesem?"

Espri yaptığımı bildiği halde bakışları gölgelenmişti. Ne söyleyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi toparlamaya çalışıyordum fakat gözlerine baktıkça tüm cesaretim kırılıyordu. Beklentiyle yüzüme bakmaya devam ederken Aslı'nın, "Hadi Zeynep," diyen sesine can simidi gibi yapışıp elini tuttuğum gibi salona girdim. Masa hazırdı ve Aslı çoktan yemeye başlamıştı. Yusuf, pişen bütün etleri Aslı'nın önüne yığmış, bardağına ayran dolduruyordu.

Emir, "Git mangala bak," diye çıkıştığında itiraz etti.

"Gece gece korkarım Abi ben, üç harflisi var beş harflisi var. Söyle kapıdaki çocuklardan birine halletsin, içime kaçarlar falan katil etme beni mübarek gün."

Sandalyeye oturup Emir'in Yusuf'a masadaki tuzluğu fırlatmasını izlerken "Allah korusun," dedim sessizce. Aslı gülüyordu. Nasıl böyle vurdumduymaz olabildiğini aklım almıyordu bir türlü.

"Gülmesene," diye uyardığımda omuz silkti.

"Gelecekleri varsa görecekleri de var!"

Hepsi manyaktı bunların ve ben konuşmak istemedikçe inadına konu kapanmak bilmiyordu. Tabağıma salatalardan azar azar koyup Yusuf'un getirdiği köftelerden de ilave ettikten sonra Emir'e takıldı gözlerim. Konsoldan aldığı şarap şişesi ve kadehi masaya bırakıp yanımdaki sandalyeye oturdu. Şarabı açmak için uzandığında kolundan tuttum. "Bu gece içmesen?"

Neden, dercesine kafasını salladı. Elimi elinin üzerine yerleştirip, "Lütfen," dedim sessizce. Gözleri şüpheyle kısılırken anlam veremediği isteğimi kafasında tartıyor gibiydi. Duyacaklarını ayık kafayla bile kaldırabileceğinden emin değilken alkolün etkisiyle tamamen kontrolden çıkmasını istemiyordum.

Elimin altındaki elini sıkıca tutup şüphe dolu bakışlarına aldırmadan kulağına doğru yaklaştım. "Seni çok seviyorum."

Dudaklarımı boynuna bastırıp geri çekildim. Şaşkın bakışları yüzümde geziniyor, bakmaya doyamadığım simsiyah gözleri gecenin karanlığında birer elmas gibi ışıldıyordu. Şarap şişesini bırakıp kolunu sandalyemin arkasına doğru uzattı ve yüzüme doğru eğildi. "Korkmaya başlıyorum." Dilinden dökülenlerin aksine oldukça keyifli görünüyordu. Sevgimi daha sık dile getirmeyi aklımın bir köşesine not ederken elimi yanağına götürüp sakallarında gezdirdim.

"Benim senden başka kimsem yok, bunu unutma olur mu?"

"Yusuf!" diye araya girdi Aslı. Dik dik bize bakıyordu.

"Söyle gülüm."

"Hemen yarın hocaya gidiyoruz, baksana şunlara aşk böceklerine dönmüşler."

"Gidelim gülüm, adamı bir güzel döverim nazar büyü ne varsa gider üstümüzden."

Aslı gülmeye başladığında gözlerimi devirip Emir'e döndüm. Soru işaretleriyle gölgelenmiş bakışları yüzümde geziniyordu.

"Kola mı içersin ayran mı?" diyerek ayağa kalktım hemen. Bir süre düşünüp "Kola," dedi "Kola olur." Kafasının içinde dolanan tilkileri görebiliyordum gözlerine bakınca. Konsolun üzerindeki kola şişesini alıp ikimizin bardağını da doldurduktan sonra Emir'e döndüm. Gözlerini bir an bile benden ayırmıyordu. Sandalyesinin arkasına geçip kollarımı boynuna doladığımda başını omzuma yasladı. Sulu bir öpücük bıraktım yanağına. "Neden öyle bakıyorsun?"

Elini boynuma yerleştirip başparmağını alt dudağımda gezdirdi, "O kadar güzelsin ki gözlerimi alamıyorum."

"Dalga geçme," dedikten sonra bahçeye doğru ilerledim. "Etler kömür oldu, size güvenende hata!"

Emir, "Sen bırak güzelim, ben bakarım," diye arkamdan seslendi. "Sen salon adamısın, yakışmıyor eline," dedim ve maşayı elime alıp biftekleri çevirmeye başladım. Yanmıştı hepsi. Böyle olmazdı tabii, mangalın yanı başına masa kurup bir taraftan pişirirken bir taraftan yemek gerekiyordu.

Yemeklerimizi yedikten sonra Emir sigara içmek için bahçeye çıkmıştı. Aslı'yla beraber masayı topluyor, bir taraftan da Yusuf'un üç harflilerle ilgili saçma esprilerine gülmeye çalışıyorduk.

Boşalan salata tabaklarını mutfağa götürürken, "Yusuf yeter, bahsetme şunlardan!" diye bağırdım. Aynı anda elektriklerin kesilmesiyle olduğum yerde kalakalmıştım. Gözlerimi kapatıp sakin kalmaya çalışırken Yusuf, "Cavit Abi!" dedi panik içinde. Ellerimdeki tabaklar büyük bir gürültüyle yere düştü. Kulaklarımı kapatıp dudaklarımdan firar eden çığlığımdan uzaklaşmaya çalışırken Yusuf'un, "Zeynep tamam şaka yaptım," diyen sesini ardından Emir'in "Siktir ol git Yusuf!" diye kükremesini duydum ancak hâlâ bağırmaya devam ediyordum.

Kollarımı kavrayan elleri ittirmek için çabalarken Emir'in sesi doldu kulaklarıma. "Tamam bebeğim, benim, aç gözlerini!"

Sesi içine düştüğüm girdaba uzanan bir el gibi beni sıkı sıkı tutarken kolları bedenime dolandı. Yüzümü göğsüne bastırıp sessiz bir soluk verdim. "Tamam buradayım, sakin!" dedi yumuşacık sesiyle.

Sırtımda gezinen eli ve burnuma dolan kokusu korkularımı söküp alıyordu içimden. Çığlığım hâlâ kulaklarımda yankılanmaya devam ediyordu ancak Emir'in yanımda olduğunu bilmek korktuğum anda çevrimdışı olan beynimi tekrar aktif hale getirmişti. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken hayatım boyunca bir daha saçmalamamaya yeminler ediyordum.

Emir geri çekilip dudaklarını alnıma bastırdıktan sonra, "Aç gözlerini," dedi endişe dolu sesiyle. Gözlerimi açıp gözlerine baktığımda tuttuğu nefesini bırakıp alnını alnıma yasladı. "Öldürmek mi istiyorsun sen beni?"

Simsiyah gözlerine bakıp, "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Dileme," dedi kendine kızarcasına. "Hepsi benim suçum."

Aslı'nın, "İç şu suyu, aklımı aldın," diyerek uzattığı bardağı alıp birkaç yudum su içtim. "İyiyim merak etmeyin, boş bulundum bir an."

Bardağı geri uzatıp Aslı'nın kalan suyu kafasına dikmesini izlerken Yusuf'un suçlu suçlu bana baktığını fark ettim. Telefonunun fenerini açmış mahcup bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Geri zekâlı mısın sen?" diye sordum gülümsemeye çalışıp. O da güldü.

"Galiba!" Sonrasında başını öne eğip elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama bir ara gerçekten Cavit Abi'nin sesini duydum sanki... Çok özledim babacığım, gel artık, diyordu."

Emir, "Git Yusuf, Allah'ını seversen git Cavit Abi'nin yanına, ben de kurtulurum sen de!" diye bağırıp elini omzuma attı. Aynı anda elektrik de gelmiş, etraf aydınlanınca içime çöken huzursuzluk da kendiliğinden yok olmuştu. Emir'i ne kadar üzdüğümü çok iyi bildiğim için çatılmış kaşlarını elimle havaya kaldırıp gülümsedim. Kötü olduğumu düşünüyordu ama iyiydim, eskisi kadar etkilenmiyordum artık. Hissettiği suçluluk duygusunu yok edebilmek için olduğumdan daha da iyi görünmeye çalıştım.

"Kesin kan şekerim düştü. Tatlı da almadık, ne yiyeceğim şimdi? Şöyle güzel bir baklava olsa, yanına da dondurma? Of fena canım çekti."

Elini belime yerleştirip, "Dikkat et bebeğim!" dedikten sonra cebinden telefonunu çıkardı. Kapıdaki korumalardan birisiyle konuşup tatlı siparişi verirken bir taraftan da Yusuf'a yerdeki tabak parçalarını temizlemesini işaret ediyordu.

Üçlü koltuğun kolçağına oturup beni de yanına çektikten sonra, "Fıstıklı mı cevizli mi?" diye sordu. Aşk mı para mı diye sorsa daha kolaydı benim açımdan, hangisini seçsem aklım ötekinde kalacaktı. Yine cimriliği tutmuştu anlaşılan.

"İkisinden de alsınlar, farkı neyse öderim," diye cevap verdiğimde Aslı gülmeye başladı. Emir'in kaşları çatılmıştı. "Ne varsa alın getirin," dedikten sonra telefonu kapattı ve çatık kaşlarının altından gözlerime baktı. "Dayak istiyorsun!"

"Cimrilik yapma sen de o zaman, millet karısını jetlerden indirmiyor sen bir kilo baklavanın hesabını yapıyorsun."

Emir'in gözleri hayretle açılırken Aslı, "Şeyma'yı diyor, haklı kız," dedi kollarını göğsünde birleştirip.

"Şeyma kim?" dedi Emir öfkeyle, "Kim jetlerle geziyor? Çıldırtmayın insanı!"

Gözlerimle Aslı'yı susturmaya çalışsam da başarılı olamamıştım maalesef. "Acun'unki işte," diye açıklama yaptığında Emir ayağa fırladı.

"Hay ben o Acun'un da, jetinin de, Şeyma'nın da..."

Lafın sonunun hiç iyi bir yere gitmeyeceğini anladığımda tam karşısına geçip işaret parmağımı havaya kaldırdım. "Sakın! Sakın söyleme, mahvederim seni!"

Benim parmağıma karşılık o da işaret parmağını havaya kaldırdı.

"Bana bak Zeynep, bir daha o adamın adını ağzına alırsan sıkarım kafasına, yemin olsun sıkarım. Bu ne arkadaş, başka adam yok sanki memlekette..."

Ben gülmemek için kendimi zor tutarken Aslı elini ağzına kapatmış manyak gibi gülüyordu.

"Of tamam ya," dedim sinirleri yatışsın diye. "Bana ne Acun'dan? Ne yapayım ben yaşlı başlı adamı?"

İyice delirdi.

"Hey Allah'ım sabrımı mı deniyorsun? Lan genç olsa ne yapacaksın? Çıldırtma insanı!"

Ellerini öne doğru uzatmış gözlerinden kıvılcımlar saçıyordu. Yok yere ağzımızın tadı kaçmıştı yine.

"Aşk olsun ama ya!" dedim işveli bir edayla. "Benim gözüm senden başkasını görmüyor, senin ettiğin laflara bak! Senin bir bakışına değil Acun, Kıvanç'ı verseler değişmem."

"Kıvanç derken?"

Dilin kopsun Zeynep!

Aslı, "Behlül işte," diyerek Emir'i aydınlattığında kelime-i şehadet getirmeye başlamıştım. Emir de selamı okuyordu. İki adım geri çekildim panikle. İki adım öne çıktı o da. Yine burun burunaydık.

"Valla sen daha yakışıklısın," gibisinden bir şeyler geveledim ağzımın içinde. Aslı, "Sıva Zeynep," dedi gülerek.

Emir beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Bir umut Yusuf'a baktığımda, "Adnan kavatının yapamadığını sen yap Abi, sık kafasına," dedi öküz. Bir an kaçmayı düşünsem de sonrasında çamura yatmak daha mantıklı geldi.

"Ay yeter ya bu ne böyle? Bir baklava istedim işitmediğim laf kalmadı. İstemiyorum hiçbir şey, gömün parayı siz ancak. Öteki tarafa götürür öldürdüğünüz adamlara verirsiniz. Başka türlü kurtulma şansınız yok ne de olsa!"

Emir'i ittirip koltuğa oturduktan sonra kollarımı göğsümde birleştirip kendi kendime söylenmeye devam ettim. Mağdurdum sonuçta. Sonuna kadar mağduru oynamaya devam edecektim. Ya da Emir'in sesini duyana kadar...

"Yusuf sana telefon aldım bugün, Zeynep seçti. Sürpriz yapacaktım ama neyse, al güle güle kullan."

Gözüm sehpanın üzerindeki telefonuma kaydığında, "Hayır!" diye duvarları inlettim. Emir X'imi almış Yusuf'a uzatıyordu. Koltuğun tepesine çıkıp üstüne atlamak için pozisyon aldığımda telefonu yukarı doğru kaldırdı.

"Haksız olduğunu kabul edip özür dileyeceksin, aksi takdirde telefon Yusuf'un," dedi soğukkanlı bir katil edasıyla. Öyleydi de zaten.

"Haksız değilim ama gerçekten sen daha yakışıklısın."

"Onu biliyoruz," dedi sırtını dikleştirip. Kendini beğenmiş pislik. "Cimri olduğumu söyleyip duruyorsun ya, onu diyorum."

Sonraki yarım saat boyunca telefonumu geri alabilmek için Emir'e yalakalık yapmıştım ama değmişti, X'ime kavuşmuştum. Aslı'yla beraber instagram hesabımda gezinirken Yusuf ayağa kalkıp, "Biz gidelim yavrum, geç oldu," dedi.

Aslı da ayaklanıp, "İyi olur uykum geldi," dediğinde Emir, "İyi olur bence de gidin artık," dedi koltuğa yayılarak.

"Biraz daha kalsanız, hem daha tatlı yemedik," dedim Yusuf'a işaret etmeye çalışarak. Belki Emir'i sakinleştirebilir, bir saçmalık yapmasına engel olabilirdi.

"Ne kaş göz yapıyorsun, hayırdır?" dedi embesil.

Emir yayıldığı koltukta anında dikleşmişti. Hızla ayağa kalktıktan sonra, "Sen gel bakalım benimle, alalım bir

ifadeni," dedi ve elimi tutarak mutfağa doğru yürümeye başladı. Elimle Yusuf'a oturmasını işaret ettikten sonra meraklı bakışlarına aldırmadan Emir'in arkasından mutfağa girdim. Kötü düşünmek istemiyordum, yalan olma ihtimali yüksekti ama yine de korkuyordum.

Ada tezgâhın yanında durup bana doğru döndüğünde yüzü endişeliydi. İki eliyle birden belimden kavrayıp tezgâhın üstüne oturmamı sağladıktan sonra bacaklarımı iki yana açıp beni kendine doğru çekti. Nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Belki de gülüp geçecekti. Umarım öyle olurdu, başka türlü altından kalkamazdık böylesi bir ihanetin. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp kollarını belime dolarken, "Anlat," dedi sabırsızca.

Ellerimi yanaklarına yerleştirdikten sonra dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Şaşkınlığını kısa sürede bertaraf edip dudaklarıma karşılık verdiğinde kalbim hızlanmaya başlamıştı. Bana dokunmasını seviyordum. Bunu yapmak için fırsat kolluyordu ve farkında olmadan bu hallerine alışmıştım ben de. Beni sevdiğini göstermekten asla vazgeçmiyor, her dokunuşuyla sevildiğimi iliklerime kadar hissetmemi sağlıyordu. Uzun bir süre dudaklarımı tutkuyla öptükten sonra nefes nefese geri çekildi. Sevgi dolu bakışları soru işaretleriyle gölgelenmişti.

Ellerimi ensesinde birleştirip parmaklarımı saçlarında gezdirirken, "Seni çok seviyorum," dedim kalbimdeki sızıyı bastırabilmek için."Öyle çok seviyorum ki, benim sevgim bir ömür ikimize de yeter, başka hiç kimseye ihtiyacımız yok bizim."

"Zeynep!" dedi uyarırcasına.

Sabırsızlığı endişeyle harlanınca gözleri kömür karasına dönmüştü. Geri dönüşü yoktu artık.

"Bunu söylemek benim için gerçekten çok zor ama senden herhangi bir şey saklamak istemiyorum artık. Ferit beni kaçırdığında birisiyle konuştuğunu duydum."

Söylediklerim yüzünden fazlasıyla meraklanmıştı. Biraz geri çekilip huzursuz bakışlarını yüzümde gezdirdi. Elimi elinin üzerine yerleştirip devam ettim.

"Pasaport ayarlamalarını istiyordu, eğer en kısa zamanda ayarlamazlarsa sana her şeyi anlatacağını söyledi."

Tek kelime etmeden gözlerime bakıyordu. Dilim damağım kurumuş, ağzımın içi çorak topraklara dönmüştü. Şu an hayatımın en zor anlarından birini yaşıyordum fakat yapmak zorundaydım. Emir'i üzmek pahasına da olsa her şeyi anlatacaktım. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmaya hakkım yoktu, aramızda gizli saklı hiçbir şey olmayacaktı.

"Ben inanmadım tabii ama senin bilmen gerektiğini düşünüyorum..."

"Neyi Zeynep, neyi bilmem gerekiyor? Söyle hemen, uzatma!"

Gerginliğinin hat safhaya çıktığını görüyor, gördükçe daha çok korkuyordum.

"Ferit dedi ki, babanın ölümünden... Amcan... Kadir Amca..."

Birkaç saniye anlamaya çalışır gibi yüzüme baktıktan sonra ellerini tezgâha dayayıp gözlerini kapattı. Bir asır gibi geçen saniyeler boyunca yüzünde hâkim olan ifadesizliğin, içindeki savaşın değil amcasına olan güveninin eseri olmasını çok istedim fakat öyle olmadığını anlamam uzun sürmedi. Gözlerini açtığında gözbebekleri cayır cayır yanıyordu. Neden bilmiyorum doğru olduğunu düşünüyordu, doğru olduğundan emindi.

Gözünü bile kırpmadan yüzüme bakıyordu ama beni görmüyordu. Sözlerim yıllardır içinde biriken şüphelere bir kibrit çakmış, içindeki yangının alevi tüm bedenini sarmıştı sanki. Ellerimi yanaklarına koyup, "Emir," dediğimde tek elini havaya kaldırıp geri çekildi. Öfkesini görüyor, önüne kim gelirse yakıp yıkacağını biliyordum ama umurumda

bile değildi. Beni suçlasın, bağırsın çağırsın içindeki zehri atsın istiyordum. Tezgâhtan inip yanına gittiğimde gözleriyle durdurdu beni. Uzak durmam gerektiğini, yaklaşırsam benim de yanacağımı söylüyordu tahammülsüz bakışları.

"Yalvarırım sakin ol, bak yalandır belki, kimse kardeşini..."

Titreyen parmaklarını dudaklarımın üzerine yerleştirdikten sonra diğer eliyle ensemden tuttu ve yanağını başıma dayayıp birkaç saniye bekledi. İlk defa elleri titriyordu, ilk defa bağırıp çağırmıyor, susuyordu. Sessizliği canımı yakıyor, içim acıyor, kalbim sızlıyordu.

Gözlerime baktı sonra. Veda eder gibi, özür diler gibi, aklından geçenlerden, yapacaklarından utanır gibi...

"Hayır," dedim kollarından tutup, "Yalvarırım yapma, gitme ne olur!" Gözlerim yanıyor, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Daha çok şey söylemek istedim fakat ellerimden kurtulup hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledi. Her adımında hayatının en büyük hatasına, ömür boyu kurtulamayacağı pişmanlıklara biraz daha yaklaştığını biliyordum ancak yaşananların en çok beni yaralayacağını aklımın ucundan dahi geçirmemiştim...

Doğru!

Doğru!

Doğru!

Doğru!

Kafamın içinde durmaksızın yankılanan ses sürekli aynı kelimeyi söylüyordu: Doğru...

Amcam babamı öldürmüştü, Kadir Karadağ öz kardeşini öldürmüştü.

Müziğin sesini sonuna kadar açıp kulaklarımda çınlayan kelimeyi bastırmaya çalıştım fakat bunun imkânsız olduğunu köpek gibi biliyordum. Yıllardır farkında olmadan içimi kemiren, beni yiyip bitiren şüphe kelimelere dökülmüştü artık, geri dönüşü yoktu; yakıp kül edecekti beni. Yumruğumu ardı ardına direksiyona indirirken tek bir soru vardı aklımda, neden?

Neden yapmıştı amcam dediğim adam bunu?

Beni kendi evladından ayırmayan, sekiz yaşımdan bu yana bana babalık yapan adam nasıl kıymıştı öz kardeşine?

Aklım havsalam almıyor, bir tarafım ısrarla reddediyordu fakat kulaklarımda aynı kelime yankılanmaya devam ediyordu; doğru!

Yıllarca beklediğim, beklediğimi bile bilmediğim, bilmeye korktuğum acı gerçek tüm çıplaklığıyla karşımdaydı şimdi. Dünyanın en güzel gözlerine bakarken dünyanın en acı kelimelerini duymak içime kor ateşler salmış, öpmeye doyamadığım dudaklardan dökülen zehirli cümleler o ateşi harladıkça harlamıştı.

Bunca ihanetin, bunca kötülüğün beni bulması tesadüf olabilir miydi?

Kesinlikle olamazdı. Beni buluyordu çünkü kötüydüm ben... Kalbim, ruhum, zihnim her yanım kararmıştı kötü-

lükten. Yıllar önce içine düştüğüm cehennem çukuru öylesine karanlıktı ki, iyiliğe dair ne varsa alıp götürmüştü benden.

İçimden taşan öfkeyle gaza biraz daha yüklenip amcam dediğim adamın evine kadar hız kesmeden devam ettim. Dişlerimi sıkmaktan çenem kilitlenmişti. Evden çıkarken Zeynep'in kolumdan tutup yalvarırcasına gözlerime bakması, beni ikna edebilmek için yanlış duymuş olabileceğini söylemesi, ardından ellerimi tutup, "Bunu kendine yapma, ne olur!" diye gözyaşlarına boğulması kalbimi paramparça etmişti. Şu hayattan istediğim tek şey Zeynep'i mutlu etmekken onu mutsuz etmekten başka yaptığım hiçbir şey yoktu. Lanet olası hayatım demirden bir pençe gibi ensemizden çekiştiriyor, biz birbirimize yaklaştıkça tırnaklarını tenimize geçiriyordu. Olmuyordu bir türlü, neresinden tutsam elimde kalıyor, ne yaparsam yapayım kötülükler peşimizi bırakmıyordu.

Dakikalar sonra gözlerimi çiftlik evinin iki kanatlı kapısına dikmiş, beynim ve kalbim arasındaki savaşa son vermeye çalışıyordum. Yıllardır susturmayı başardığım kalbim, Zeynep, diye çığlık çığlığa bağırıyordu. Susturamıyordum.

Gidebilsem, gözlerindeki endişeyi, korkuları yok edip yüzümü huzurla boynuna gömebilsem, kokusuyla sarhoş olup kollarında huzurlu bir uykuya dalsam... İçimdeki yangını, kalbimdeki ağrıyı, sırtımdaki pas tutmuş bıçağı çekip atabilsem...

Yapamazdım. O bıçağın beni her gün biraz daha çürüteceğini bildiğim için, sırtımda bu yükle bir ömür yaşamamın imkânsız olduğunu bildiğim için, öfkemin beni de, beni sevenleri de yakıp kül edeceğini bildiğim için şimdi bu yükten kurtulmak zorundaydım. Öldürmekse öldürmekti, o bile az kalırdı böylesine büyük bir ihanetin yanında. Keşke şu an; Amcam yapmamıştır, yapmaz o, diyebilseydim fakat içimde en ufak bir şüphe dahi yoktu. Babamın ve annemin ölü-

münde amcamın bir şekilde parmağı vardı. Elle tutulur tek bir kanıt yoktu evet, yoktu ama biliyordum, hissediyordum.

Belirsizliklerle dolu bir zaman diliminin ardından evin kapısını yumruklarken yapabileceklerimden zerre kadar korkmuyordum. Benim ailemi, çocukluğumu benden çalan her kimse cezasını çekecek, tıpkı Duran şerefsizi gibi son nefesini benim ellerimde verecekti. Kulüpteki baskından aylar sonra öfkeme yenilip Duran şerefsizini sorgusuz sualsiz öldürmem hayatım boyunca yaptığım en büyük yanlıştı belki de. Ama hesap günü gelmişti işte, gerçeklerin er ya da geç ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu vardı.

Kapıyı tüm gücümle yumruklarken bir taraftan da boğazım yırtılırcasına bağırıyordum. "Amca! Aç şu kapıyı!"

Kapı açıldığında hızlı adımlarla içeri girip "Amca!" diye bağırdım tekrar. Nazlı salonun kapısında belirdiğinde şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. "Emir ne oldu, ne bu halin?"

Bana baktıkça şaşkınlığı endişeye dönüşüyordu. "Amcam nerede?" diye sordum öfkeli ama düz bir sesle. Aynı anda amcam çalışma odasının kapısını açmış soran gözlerle yüzüme bakıyordu. Bakışlarımı görünce kaşlarını çatıp, "Hayırdır evlat, ne oluyor gece gece?" diye sordu. Ellerini belinde birleştirmiş, alışkın olmadığı tavrımı sorgularcasına gözlerime bakıyordu.

Gözlerimi gözlerinden bir an bile ayırmadan ağır adımlarla yanına gittim. Aynı şekilde ellerimi belimde birleştirdiğimde kalbim boğazımda atıyordu.

"Babamı sen mi öldürdün?" diye sordum direkt.

Sorduğum soru odanın ortasına yıldırım gibi düşerken amcamın gözleri şüpheyle kısıldı. Söylediklerimi anlamaya çalışır gibi yüzüme bakıyordu. Sesimi yükseltip duvarları inletircesine tekrar bağırdım.

"Babamı sen mi öldürdün?"

Amcamın şaşkınlığının iftiraya uğramış bir adamın yüz ifadesinden çok çok uzak olduğunu anlayacak kadar insan

tanımıştım. Ve ne yazık ki yanılmadığımdan kesinkes emin olmuştum. Nazlı aramıza girip, "Delirdin mi sen? Ne saçmalıyorsun?" diye sorduğunda, "Çekil!" dedim gözlerimi arkasındaki adamdan ayırmadan. Şu an karşıma kim çıksa gözümü bile kırpmadan gırtlağını sıkar, nefesini keserdim.

Nazlı itiraz ediyordu fakat duymuyordum. Hırsla kolundan tutarak kenara çektim ve amcam dediğim adamın yakasına yapıştım. Sırtı sert bir şekilde duvara çarparken "Neden yaptın?" diye sordum dişlerimin arasından.

Kafamın içinde şimşekler çakıyor, beynim durmaksızın, "Öldür!" diye komut gönderiyordu. İki saniyemi alırdı silahımı çekip beynini dağıtmam. Dönüp arkama bakmazdım bile ama...

"Amcamdın lan sen benim, babam yerine koydum ben seni, öldürdüğün kardeşinin yerine koydum! Nasıl kıydın, nasıl yaptın söyle?"

Ellerini ellerimin üzerine koyup, "Oğlum..." dediğinde dişlerimi sıktım. "Sakın... Sakın bana oğlum deme!"

Gözlerindeki pişmanlığın altında yatan kabullenişi gördükçe daha da öfkeleniyordum. Yıllarca konduramadığım ihaneti, alçaklığı bu kadar kolay kabullenmesi kanıma dokunuyordu.

"Oğlumsun sen benim," dediğinde sağ elimi yakasından boğazına doğru kaydırdım. Aynı anda Nazlı da panik içinde bileğime yapışmıştı.

"Emir ne yapıyorsun, aklını mı kaçırdın? Çek ellerini hemen!"

"Karışma! Karışma Nazlı, canını yakarım! Defol git!"

Damarlarımda gezinen kanın her geçen saniye biraz daha ısındığını hissediyor, içten içe yandıkça parmaklarımdaki baskıyı biraz daha arttırıyordum. Yüzü kırmızıya dönüp boğazından hırıltılar yükselmeye başladığında Nazlı çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Umurumda bile değildi.

"Anlat!" diye boğazım yırtılırcasına bağırırken sabrım son noktadaydı artık, kontrolümü tamamen kaybetmem an meselesiydi. Elini havaya kaldırıp güçlükle, "Tamam," diye inledi. Boğazındaki elimi hafifçe gevşettim. Birkaç kez öksürüp nefesini düzene sokmaya çalışırken utanmadan yüzüme bakmaya devam ediyordu. Bakışları arkamda bir noktaya kaydığında yengemin geldiğini tahmin etmem zor olmadı. Bizi izliyordu muhtemelen ve hiçbir şekilde müdahale etmiyordu. Bakışları tekrar beni bulduğunda bir uçurumun kenarında durduğumuzu hissettim. Düşmemiz an meselesiydi. Nihayetinde ikimiz de paramparça olacaktık.

"Yıllardır bu anın geleceği endişesiyle yaşamaktan yoruldum artık, her şeyi anlatacağım," dedi tarazlı sesiyle. "Ama öncelikle şunu bilmeni istiyorum; ne olursa olsun sen benim oğlumsun. Bu gerçeği değiştirmeye kimsenin gücü yetmez."

"Kes tatavayı, anlat!"

Kimseden çıt çıkmıyor, Nazlı şoka girmiş bir halde babasını dinliyordu.

"Sana kim söyledi, ne söyledi bilmiyorum ama ben kardeşimi öldürecek kadar kötü, vicdansız bir adam değilim. Fakat görüyorum ki senin bu konuda en ufak bir şüphen yok. Yıllardır içindeki intikam ateşinin seni nasıl yaktığını görüyorum evlat. Gördükçe kendimden nefret ediyorum ama bil ki ben böyle olsun istemedim. Böyle olmaması için canımı bile verirdim ama oldu işte."

Ellerim kendiliğinden aşağı doğru düşerken kemiklerim bin parçaya ayrılmıştı sanki. Ne kadar emin olursam olayım inkâr etsin istiyordum. Sen ne saçmalıyorsun, diye bağırıp çağırsın, yeri göğü inletsin istiyordum. Yapmıyordu. İlk andan itibaren sessiz bir kabullenişle yüzüme bakıyor, gözleriyle af diliyordu. Tekrar konuşmaya başladığında ellerimi yumruk haline getirip öfkemi dizginlemeye çalıştım.

"Benim ne kadar hırslı ve inatçı bir adam olduğumu en iyi sen biliyorsun. Biliyorsun çünkü aynı özellikler daha baskın haliyle sende de mevcut. Yıllar önce hırslarıma yenilip Türkiye'deki uyuşturucu trafiğinin başına geçmek istediğimde benim bu iş için biçilmiş kaftan olduğumu herkes çok net bir şekilde kabullenmişti fakat o Duran denen it bu durumu bir türlü hazmedemedi. Bir gün karşıma çıkıp bana meydan okuduğunda..."

Senelerdir Duran şerefsizinin peşimdeydim fakat her uzandığımda ellerimden kayıp gitmişti. En son Bekir'le birlikte hayatıma kastettiklerinde ipini çekmiş, tek kelime etmesine fırsat vermeden kafasına sıkmıştım. Ailemin ölümünden onun sorumlu olduğunu biliyordum fakat beni huzursuz eden başka bir şey vardı; ismini koyamadığım, dile getiremediğim başka bir şey. Şimdi karşımdaki adam suçluluk ve vicdan azabıyla kıvranırken o şeyi isimlendirmek çok da zor değildi.

"...bana meydan okuduğunda, canını yakarım dediğinde hayatımın hatasını yaptım ve elinden geleni ardına koyma dedim. Gençliğin verdiği cahillik mi dersin, aptallık mı yoksa deli cesareti mi, ne dersen de..."

Ağzından çıkan her kelime alev almış birer ok gibi kalbime saplanırken taşlaşmış dediğim kalbim cayır cayır yanıyordu. Daha sekiz yaşında babasız, annesiz, kimsesiz kalmıştım ve yıllardır amcamın benim için yaptıkları karşısında ezildikçe ezilmiştim. Meğer hepsi vicdanını rahatlatmak, kendini temize çekmek içinmiş. Sol tarafımda hissettiğim sızıyla avucumu göğsüme bastırırken, "Sırf uyuşturucu ticareti yapabilmek için babamın ve annemin ölümüne göz yumduğunu mu söylüyorsun sen şimdi bana?" diye bağırdım. "Bu kadar mı çıktın insanlıktan? Para için, güç için bu kadar mı kararttın o lanet gözlerini?" Tek kelime etmeden gözlerime bakıyordu. Nazlı, gözleri dolu dolu babasına bakarken, "Hayır," dedi sessizce. "Yalan söylüyorsun, bunu

yapmış olamazsın." Nazlı'yı duymamış gibi gözlerime bakmaya devam etti. Yolun sonuna geldiğini çoktan kabullenmiş bir hali vardı.

"Ben böyle olacağını tahmin edemedim, düşünemedim. Yirmi yıldır her sabah gözümü açtığımda yaşadığıma lanet ediyorum, sana her baktığımda vicdan azabından kahroluyorum. Şimdi ne yaparsan yap kabulüm, ne itiraz etmeye ne de seni suçlamaya yüzüm var. Keşke elimde olsa da sana aileni geri verebilsem, gözlerindeki kederi yok edebilsem ama mümkün değil. Eğer mutlu olacaksan çek vur beni oğlum, kılım kıpırdamaz..."

Bir el boğazımı sımsıkı tutmuş, nefesimi kesiyordu sanki... Boğuluyordum. Ciğerlerime hava gitmiyor, ara ara gözümün önünde siyah noktalar uçuşuyordu. Bu nasıl bir yalandı, nasıl bir ihanetti? Silahımı çıkarıp hiç tereddüt etmeden amca dediğim adama doğrulttum. Ellerimin titremesine engel olamıyordum. Bu kadarı bana bile fazlaydı. Sekiz yaşında, bir hiç uğruna yapayalnız kalmak, yıllarca ailemi benden alan adama minnet duymak çok büyük bir haksızlıktı.

"Şimdi ben bu tetiği çekeceğim ve sonrasında en ufak bir pişmanlık duymayacağım," dedim tükürürcesine. "Bana bunu da yaptırdın ya, beni amca katili yaptın ya gurur duy kendinle!"

"Emir yapma!" diyen sesle kendime geldiğimde Zeynep yaşlı gözlerle yüzüme bakıyordu. Ne zaman gelmişti, ne kadarını duymuştu bilmiyorum fakat gözlerinin beyazı tamamen kırmızıya dönmüştü. Yalvarırcasına gözlerime bakıyor, kolumu tutan parmakları tir tir titriyordu.

"Yalvarırım yapma, kendine, bize bunu yapma ne olur!" dedi titreyen sesiyle.

"Çekil Zeynep, git buradan!"

"Gitmem, izin vermem! Yeter artık bunca ölüm, bunca kötülük, mutlu olalım istiyorum artık. O tetiği çekersen

eğer, kendinden nefret edeceksin, vicdan azabıyla yanıp tutuşacaksın, yapma!"

Elimi elinin üzerine yerleştirip, "Git!" dedim sert bir şekilde ve parmaklarını sıkı sıkı tutunduğu kolumdan uzaklaştırıp, içimi yakan hüzünlü gözlerine baktım. "Karışma!"

"Nasıl karışmam?" dedi elinin tersiyle gözyaşlarını silip, "Nasıl arkamı dönüp giderim söyle bana? Sen benim her şeyimsin Emir, hayallerimsin, mutluluğumsun. Şu an sağlıklı düşünemiyorsun ama geçecek söz veriyorum, tüm bu pislikleri arkamızda bırakıp bir aile olacağız seninle, çocuklarımız olacak, birlikte öğreneceğiz anne baba olmayı, mutlu olmayı. Yapma ne olur... İnan bana değmez, karşındaki kişi kendine bu kötülüğü yapmana değecek biri değil, yapma..."

Zeynep kulaklarımı tıkadığım vicdanımın sesi olmuş bana yalvarırken sol tarafımdaki sancı anbean şiddetleniyor, kalbim sıkışıyor, nefesim daralıyordu. Haklıydı. Kelimesi kelimesine her söylediği doğruydu fakat içimde yanan ateş sönecek gibi değildi. Babam yerine koyduğum adam, babamın ve annemin katiliydi. Benim buna sessiz kalmam imkânsızdı, iki dünya bir araya gelse benim bunu hazmetmem mümkün değildi.

Gözlerimi kaçırıp yine yaşlarla doldurduğum güzel gözlerinin etkisinden çıkmaya çalışırken, "Yusuf!" dedim kati bir sesle. Yüzüne bakmaya, git demeye yüzüm yoktu. Onu bu kadar üzmeye hakkım yoktu. Ama ben buydum, başka türlüsü olmuyordu. Dünyamın merkezine koyduğum insana acı vermekten başka yaptığım hiçbir şey yoktu. Hissettiğim öfke öylesine büyüktü ki, her zaman olduğu gibi mantığımı ve duygularımı bastırıyordu.

Yusuf, Zeynep'i omuzlarından tutup benden uzaklaştırmaya çalışırken bu defa Nazlı geçti önüme. Gözleri ardına kadar açılmış, dehşet içinde yüzüme bakıyordu.

"Yapamazsın, bu kadar kötü olamazsın!" diye bağırdığında kendimi tamamen kaybettim.

"Ben miyim lan kötü? Öz kardeşinin ölümüne sebep olan, beni sekiz yaşında kimsesiz bırakan, eli kanlı bir katil olmam için elinden geleni yapan adam değil ben mi kötüyüm? Sakın bana hesap sormaya kalkmayın! Bu adam benim hayatımı çaldı, şimdi de bedel ödeme vakti geldi. Kimse karışmasın, çekil önümden!"

Nazlı hıçkırarak ağlamaya başladığında elim tetikteydi. Gözümü karartmış, bundan sonra olacak her şeyi göze almıştım. Zeynep'in, "Yapma," diye yalvaran sesi kulaklarıma dolarken amcam dediğim adam bir idam mahkûmu gibi hiçbir tepki vermeden gözlerime bakıyordu.

Hiç tereddüt etmeden çektim tetiği. Bunun benim için bu kadar kolay olacağını hiç ama hiç düşünmemiştim. İnsanın bile isteye öz amcasını öldürmesi kulağa iğrenç geliyordu ancak ben o iğrençliğin içinde kaybolalı uzun yıllar olmuştu. Tüm insani duygularımı bu silahı belime taktığım gün çok derinlere gömmüştüm. Şimdi hesap günüydü ve beni bu hale getiren adam namlunun ucundaydı.

O andan sonrası zihnimde net olarak yer almıyor... Her şey bulanıklaşmıştı. Ben tetiğe dokunduğum anda Nazlı çığlık atarak koluma hamle yapmıştı ve sonra Zeynep'in acı dolu inlemesi dolmuştu kulaklarıma. Gözlerim anlık bir telaşla Zeynep'i bulduğunda hayat tamamen durmuştu benim için, dünya dönmeyi bırakmış, saatler o saniyede takılı kalmıştı. Kalbim atmıyor, beynim çalışmıyor, lanet olası ayaklarım hareket etmiyordu. Nefes alamıyordum. Odadaki sessizlik bir uğultu halinde kulaklarıma doluyor, gözlerim kararıyordu. Konuşmak imkânsızdı.

Gözlerinde acının izleri kol gezerken elini karnına götürdü. Gözbebekleri çok kısa bir an yukarı doğru kaydı fakat hemen toparlanıp tekrar gözlerime baktı. Ayakta durmakta zorlanıyordu. Yusuf belinden tutarak düşmesine engel oldu.

"Zeynep..." dedi şimdiye kadar duyduğum en acı ses tonuyla. Gözleri karnındaki kırmızılığa kaydı sonra. Kimseden çıt çıkmıyordu. Sessizlik kulaklarımı sağır ediyor, giderek artan uğultu kafamın içinde fırtınalar koparıyordu.

Zeynep, Yusuf'un koluna uzandı titreyen eliyle. Yere yığılmamak için sıkı sıkı tutunup, "Emir," dedi güçlükle. Yanına gitmemi bekliyor, benden, onu bu hale getiren adamdan yardım dileniyordu.

Vurulmuştu Zeynep...

Benim silahımdan çıkan kurşun sevdiğim kadını bulmuştu. Bıkmadan usanmadan canını yakmaya devam ediyordum ve o yine beni istiyor, her koşulda bana sığınıyordu. Karnındaki kırmızılık üstündeki pembe kıyafete yayılmaya devam ederken Yusuf kafasına destek olup yere yatmasını sağladı. Yengemin sesi geldi sonra, ardından Nazlı'nın... Yusuf, "Abi," diye defalarca bağırdı. Kımıldayamıyordum... Konuşamıyordum... Nefes alamıyordum... Ölüyordum...

Gözlerim Zeynep'in kömür gözlerinde, olduğum yerde hareketsizce durmaya devam ederken, "Emir" dedi yine elini havaya kaldırıp. "İyiyim ben." Yutkunmaya çalıştı sonra, acıyla yüzünü buruşturup kesik bir nefes aldı, "Senin suçun yok," dedi fısıltı halinde, sonra ciğerimi paramparça eden, beni ölmekten beter eden o cümleyi söyledi. "Ne olur terk etme beni, senin bir suçun yok!" gözleri kaydı yine, havadaki eli yere düştü.

Yusuf, "Abi!" diye bağırdı sonra, sesindeki korku ciğerimi dağladı, yandım, tutuştum ama kımıldayamadım. Zeynep'in elini tutmak, güzel gözlerine bakıp; korkma, yanındayım demek istedim ama yapamadım. Dizlerim titriyordu, gözlerim kararıyor sol tarafımdaki sancı dalga dalga tüm vücuduma yayılıyordu. Ölüyordum, canımın yarısının kireç gibi olmuş yüzüne baktıkça ölüyordum. Sesler duyuyordum ama ayırt edemiyordum artık, tek duyduğum

uğultu, tek gördüğüm Zeynep'in artık direnemeyen gözleriydi, dünyanın en güzel gözleri...

Sanki benim gözlerimdi kapanan, bakıyor ama görmüyordum. Koskoca bir karanlığın ortasında Zeynep'in bembeyaz yüzüydü gördüğüm ama hayal miydi gerçek miydi çözemiyordum. Ölmek istiyordum ölemiyordum. Işıl ışıl gözlerinin sonsuza dek kapanmasına dayanamazdım, dünyamı aydınlatan güzel yüzüne bakmadan yaşayamazdım, nefesini duymadan nefes alamazdım.

Şu an tetiği çekip hayatıma son vermek en kolay şeydi benim için, Zeynep'in acısını yaşamaktansa ölüme koşa koşa giderdim ama dudaklarından dökülen son kelimeler, benim ne kadar aşağılık, bencil bir adam olduğumun kanıtı o son sözcükler...

"Ne olur terk etme beni..."

Yapmıştım çünkü... Hiç suçu yokken, kendi hatalarım yüzünden onu terk etmiş, aylarca acı çekmesine göz yummuştum. Şimdi ölümün kıyısındayken tek düşündüğü benim ondan uzaklaşma ihtimalimdi. Ölmek değildi korktuğu, bensiz yaşamaktı. Benim yüzümden başına gelen onca şeye rağmen, benim silahımdan çıkan kurşunla ölüme bu kadar yaklaşmışken tek düşündüğü bendim.

Yusuf'un, "Abi!" diye bağırıp kollarımdan tutmasıyla içine düştüğüm karanlıktan çıktım. "Yaşıyor," dedi sonra kollarımı daha sıkı tutarak. İlk defa korku dolu gözlerle bakıyordu yüzüme. O öyle baktıkça benim korkularım çığ gibi büyüyordu.

"Yaşayacak Abi, ölmeyecek, sen yanında olduğun sürece hiçbir şey olmayacak Zeynep'e. İzin vermem, ne ona ne sana bir şey olmasına izin vermem! Biri ölecekse benim canımı alsın Allah, size bir şey olmasına izin vermem!"

"Ölmeyecek," diye mırıldandım kendi kendime. "Ölmeyecek..."

Ambulans geldi sonra, Zeynep'i sedyeye koyup ambulansa bindirdiler. Ben yanında olamadım, yengem gitti yanına. Yusuf beni arabaya bindirip ambulansın arkasına takıldı. Yol boyunca aklımdan bin türlü ihtimal geçmiş, en sonunda doktorların, "Hastayı kaybettik," diyen görüntüsü zihnime çakılıp kalmıştı. Yusuf sürekli konuşuyor beni teselli etmeye çalışıyordu ancak kulağımdaki ses bir an olsun susmuyordu... "Hastayı kaybettik."

Kalbim sıkışıyordu. Sol tarafımdaki ağrı anbean artıyor, kesik kesik, kısa nefesler alabiliyordum. Yusuf camları açıp, "Abi iyi misin?" dediğinde elim göğsüme uzandı. İyi olmak benim için imkânsızdı artık. Zeynep kurtulsa bile yüzüne bakacak yüzüm yoktu. Silahımı çekip kafama sıkmıyorsam eğer tek sebebi ona verdiğim sözdü. Ben varım, demiştim ve o git diyene kadar yanında kalmaya devam edecektim. Gözlerini açıp bana nefretle baktığında; sonunda bunu da yaptın ya, dediğinde, istemiyorum seni dediğinde hayatından sonsuza dek çıkacaktım. Yokluğuna dayanmam imkânsızdı, bunu yaşayarak tecrübe etmiştim ancak bu defa çözüm yanında olmam değil yok olmamdı, ben yok olduğumda Zeynep huzura kavuşacaktı.

"Abi iyi misin?"

Nefesimin hızlandığını, kalbimin göğüs kafesimi yırtacakmış gibi çarptığını Yusuf bağırdığında fark edebilmiştim ancak. Ciğerlerim patlayacaktı sanki. "Ölmeyecek," dedim yine kendi kendime, ölmeyecekti. Ölmesi gereken o değildi... Bu kadar hayat doluyken, gözleri ışıl ışıl parlarken ölüm yakışmazdı güzel yüzüne.

Hastanenin önünde durduğumuzda kalbim de durmuştu sanki. Bir an ambulansın kapılarının açıldığı ve Zeynep'in cansız bedeninin sedyenin üzerinde yattığı görüntü canlandı gözümde. Bakamadım. Ambulansın kapıları açıldı ama ben bakamadım. Gözlerim yandı, kulaklarım uğuldadı.

Yusuf kapıyı açtı sonra, kolumdan tuttuğu gibi beni dışarı çekip sırtımı arabaya yasladı.

"Abi kendine gel, ölmeyecek Zeynep. Sen iyi olacaksın, o bunu hissedecek, senin yanında olduğunu hissedecek, senin için yaşayacak!"

"Ben onu öldürüyorum..."

Kendi kendime mırıldanırken Yusuf yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Sen ona hayat veriyorsun, tıpkı onun sana verdiği gibi. Kazaydı sadece, Allah'ın cezası bir kaza! Yalvarırım kendine gel Abi, Zeynep'in sana ihtiyacı var."

"Dayanamam, katlanamam, öylece durup ölmesini izleyemem... Yaşarsa eğer gözlerine bakamam, arkamı dönüp gidemem, yanında olamam, öldür beni Yusuf... Kurtar beni bu azaptan!"

Yusuf'un kollarından tutup canımı alması için yalvarırken Zeynep'in son sözleri kulaklarımdan bir an olsun gitmiyordu. Allah'ım nasıl bir sınavdı bu? Tüm sevdiklerimi kaybetmişken en sevdiğimin ölümüyle de mi sınanacaktım? Ne olur ölmesin Allah'ım... Yüzüme bakmasın, yanımda olmasın, beni hiç affetmesin ama ölmesin...

Ölüm ve Zeynep aynı cümle içinde ne kadar anlamsız, eğreti duruyordu. Ölecek biri varsa o da bendim ancak o son bakışı, son sözleri elimi kolumu bağlıyordu. Bekleyecektim, bu da benim diyetimdi. Dayanamam dediğime dayanmaktı cezam.

Bekledim de... Saatler boyunca ameliyathanenin bir köşesine yığılıp Zeynep'in kalp atışlarını sayarak, hayatımın en zor sınavından geçtim. O yeşil örtünün altında kıpırtısız yatışını izledim, soğuktan tırnaklarının morarmasını, yüzünün her saniye daha da beyazlaşmasını izledim. Doktorların yaşayıp yaşamayacağıyla ilgili tahmin yürütmelerini dinledim. Dayanamam dediğim ne varsa dayandım, kalbim bin parçaya ayrıldı, soluğum kesildi, ruhum alev alev ya-

narken bedenim zangır zangır titredi ama dayandım. Ağlamak istedim ağlayamadım, bağırmak istedim bağıramadım, suçlayacak birini aradım kendimden başka kimseyi bulamadım. Ölmek istedim, sadece ölmek istedim ama onu da yapamadım.

Sırtımı dayadığım duvara tutunup ayağa kalktım sonra. Bacaklarım uyuşmuş, bedenimi taşıyamaz hale gelmişti. Doktorlar, hemşireler dört bir yandan bağırıyor beni durdurmaya çalışıyordu ancak nefesini hissetmezsem çıldıracaktım. Sığamıyordum. Ruhum bedenime, bedenim dünyaya fazla geliyordu, kendimi sıkışmış hissediyordum, boğuluyordum. Gözlerimi Zeynep'in yüzünden ayırmadan üç adımda yanına gittim. Ameliyat masasına yanaşıp avucumu yanağına koydum usulca. Soğuktan buz kesmişti teni, başparmağımı dudaklarında gezdirirken gözyaşlarım genzimi yakıyordu. Dudakları morarmıştı, kıpkırmızı görmeye alıştığım dudakları mosmor olmuştu. "Üşüyor," dedim başımda dikilen hemşireye bakıp. "Çok üşüyor, bir şey yapın!"

Koynuma alıp ısıtmak istedim, göğsüme yatırıp tüm acılarını dindirmek, saçlarını okşamak, bugünü hiç yaşanmamış saymak istedim ama olmadı, yapamadım. Yüzümü boynuna gömdüm sonra incitmeden. Daha ne kadar incitebilirdim ki, ne kadar yakabilirdim canını? Dudaklarımı boynuna bastırdığımda teninin soğuğu içimi üşüttü, bacaklarım titriyor, ayakta durmak gittikçe zorlaşıyordu. Geri çekilip güzel yüzüne baktım sonra. Gözleri, kirpikleri, dudakları o kadar güzeldi ki ölümü konduramıyordum, yakışmıyordu. Gülmek yakışıyordu, saçmalamak yakışıyordu, utanmak, öfkelenmek hatta ağlamak bile yakışıyordu ama bu soğukluk yakışmıyordu. Dudaklarımı önce gözlerine ardından alnına bastırdıktan sonra kokusunu hissetmek istedim ama etrafımızı saran ilaç kokusu buna izin vermiyordu. Son kez derin bir nefes alıp doğrulurken tükenmiştim artık, dayanamıyordum.

"Sen ölmeden ben öldüm," diye fısıldadım vicdanımın yükü altında ezilirken. "Çok özür dilerim, sözümü tutamadım."

***

Zeynep ameliyattan çıktıktan sonra yoğun bakıma alınmıştı. Ölmemişti, yaşayacaktı. Yaptığım onca kötülüğe rağmen beni bırakıp gitmemiş, sevdiğim kadının katili olmamam için, beni bu acıya mahkûm etmemek için direnmişti.

Saatlerdir çektiğim azabı anlatacak kelime yoktu; ruhen, bedenen tükenmiş vaziyetteydim. Zeynep ölümü alt etmişti evet, bana mutlulukların en büyüğünü bahşetmişti fakat bundan sonrası benim için karanlık bir kuyuydu. Bana nefretle bakmasını kaldıracak gücüm yoktu. Beni affet, demeye yüzüm yoktu. Güzel gözlerine bakmadan yaşamak gibi bir ihtimalim hiç yoktu. Düşündükçe beynim uyuşuyor, bir çıkar yol, bir çözüm bulamıyordum. Kendi mutsuzluğuma seve seve kucak açmış, hak ettiğim acıları çekmeye dünden razı olmuştum fakat Zeynep'in mutsuzluğuna tahammülüm yoktu. Şu saatten sonra tek gayem sevdiğim kadını mutlu etmekti. Uyandığında gözlerine bakacak, yapmam gereken neyse yapacaktım. Gerekirse ölecektim ama o mutlu olacaktı.

"Abi..."

Ellerimi cama yaslamış Zeynep'i izlerken gözümü bile kırpmaya korkuyordum. Gözlerimi kapatırsam bırakıp gidecekti sanki beni. Yanından bir an bile ayrılsam beni cezalandıracak, gözlerini sonsuza dek açmayacaktı. Yusuf elini omzuma koyduğunda bakışlarımı Zeynep'ten çekmeden başımı salladım.

"Doktor, seninle konuşmak istiyor Abi, ben beklerim, sen git hadi."

Yusuf'un ses tonu, yüzüne baktığımda gördüğüm endişe, konuşurken gözlerini benden kaçırması içimdeki yangını körüklüyor, ruhumu cayır cayır yakan ateşi harladıkça harlıyordu. Yüzüne bakmadan yanından geçip giderken duvara yaslanmış beni izleyen Aslı'yla göz göze geldim. Öfkesini bastırabilmek için dişlerini sıkıyor, nefret yüklü gözlerinde kıvılcımlar titreşiyordu. Hastaneye geldiğinde hırsla üzerime yürümüş, beni Zeynep'in hayatını mahvetmekle suçlamıştı. Haklıydı. Kendimi savunacak, Zeynep'i sevdiğimi söyleyip haklı olduğumu iddia edecek halim yoktu. Yusuf araya girip Aslı'yı uzaklaştırırken sessizce izlemekten başka bir şey yapmamıştım. Vicdanım her saniye aynı cümleleri fısıldayıp duruyordu zaten kulağıma. Bir eksik bir fazla fark etmiyordu, içim yangın yeriydi.

Doktorun odasına girdiğimde elli yaşlarındaki adamın da bakışları çok farklı değildi. Ameliyathaneye girerken ortalığı birbirine katmış, en son Yusuf'un silahını alıp doktorun kafasına dayamıştım. Sonrasında ben yokmuşum gibi herkes üzerine düşeni fazlasıyla yapmıştı.

Bir süre kınayan bakışlarını gözlerime diktikten sonra dirseklerini masaya dayayıp eliyle masanın diğer tarafındaki koltuğu işaret etti.

"Oturun lütfen, Zeynep Hanım'ın son durumuyla alakalı konuşmamız gerekiyor."

Kaşlarımı çatıp sesindeki tedirginliği anlamlandırmaya çalışırken boğazım yine düğüm düğüm olmuştu. Ameliyathanedeki konuşmaların çoğunu hatta hepsini dinlemiştim fakat o an anlamadığım bir dolu kelimeyi bir araya getirip bir sonuca varmam imkânsızdı. Koltuğa oturup doktorun söylediklerini can kulağıyla dinlemeye başladım. Bizi bekleyen bilinmezliğin bu denli büyük olması tüm korkularımı su yüzüne çıkarmıştı.

"Ameliyat esnasında karın boşluğuna isabet eden kurşunun bağırsaklara giden damarlarda tıkanmaya yol açtığını

tespit ettik ve hastaya kan sulandırıcı ilaç vermek durumunda kaldık. O an için başka seçeneğimiz yoktu ve bu riski almak mecburiyetindeydik. Maalesef bu durum istemediğimiz bir komplikasyona, beyin kanamasına yol açtı. Beyin cerrahımız şu an için ameliyata gerek olmadığını, hastayı gözlem altında tutmamızın yeterli olacağını düşünüyor ancak Zeynep Hanım'ın durumu hakkında net bir şey söylemek için zamana ihtiyacımız var, bekleyip göreceğiz."

Doktor konuşmaya devam ediyordu. Ben, beyin kanaması lafında takılıp kalmıştım. Kafamın içinde sürekli aynı kelimeler yankılanıyordu, duyduklarımı anlamakta güçlük çekiyordum.

"Ne diyorsun sen doktor?" diye bağırarak ayağa kalktım. Doktor olanca sakinliğiyle geriye doğru yaslandı. Soğukkanlı tavrı boğazını sıkma isteğimi katlıyor, sabrımı fena halde zorluyordu.

"Her duruma hazırlıklı olmalısınız Beyefendi, Zeynep Hanım hayati tehlikeyi atlatsa dahi ciddi sağlık problemleriyle karşı karşıya kalabilir."

O an beynimde çakan şimşekler düşünme yetimi tamamen elimden almıştı. Masanın etrafından dolanıp doktoru yakasından tuttuğum gibi ayağa kaldırdım.

"Atlatsa dahi ne demek lan, hayati tehlikeyi atlatsa dahi ne demek? Ölmedi Zeynep, ölmeyecek! Yemin ederim yakarım bu hastaneyi, eğer şu saatten sonra Zeynep'e bir şey olursa hepinizi yakarım!"

"Beyefendi sakin olun lütfen!"

Ellerini ellerimin üzerine koyup beni sakinleştirmeye çalışırken bir taraftan da korku dolu gözlerle yüzüme bakıyordu. Yakasını bırakıp tekrar koltuğa oturmasını sağladıktan sonra gözlerimi gözlerine diktim. Ne demek istediğimi anlayınca anlatmaya devam etti.

"Beyin kanamasına bağlı olarak hastada bilinç ve hareket kaybı oluşma ihtimali yüksek. Muhtemelen geçici bir

durum olacaktır. Fizik tedavi ve bir takım destekleyici tedavilerle iyileşmesi için elimizden geleni yapacağız. Fakat dediğim gibi önceliğimiz hastanın kendine gelmesi ve bu ne kadar kısa sürede gerçekleşirse bizim için o kadar iyi."

Duyduklarım karşısında sol tarafım ince ince sızlamaya başlamıştı yine. Bilinç ve hareket kaybı diyordu, iyileşme ihtimali yüksek diyordu. İyileşmeme ihtimali de vardı yani. Yok... Olmazdı, yani Zeynep güçlüydü... Güçsüz görünürdü dışarıdan bakınca, bana sığınırdı, korunmak, kollanmak isterdi, şımarmak isterdi ama köşeye sıkıştığında tırnaklarını çıkarırdı. Tek başına kaldığında ayaklarının üzerinde durmayı çok iyi bilirdi. Bana sığınırdı yine de isterse, birlikte üstesinden gelirdik tüm zorlukların. Verdiğim sözü tutacak bana ihtiyacı olduğu sürece yanından bir an bile ayrılmayacaktım. Gerekirse tutmayan eli, yürüyemeyen ayağı olacaktım ama onu iyileştirecektim.

İçimdeki öfke acıya doğru evrilirken, gerçekler canımı yakmaya başlamıştı. Kafamın içindeki onlarca soruyla birlikte doktorun odasından çıkıp Zeynep'in yanına gittim. Kendimi ilk defa bu kadar güçsüz ve çaresiz hissediyordum. Kendi ellerimle sevdiğim kadını ölümün kollarına atmıştım. Amcam bildiğim adam yüzünden, benim dizginlenemeyen öfkem yüzünden olan yine Zeynep'e olmuştu. Yapma demişti oysa değmez demişti, çocuklarımız için benim için demişti ama dinlememiştim. Allah kahretsin ki yine bildiğimi okumuş, her şeyi mahvetmiştim.

Yoğun bakımın bekleme salonuna geldiğimde Yusuf, Aslı'yla beraber bıraktığım yerde duruyor, gözlerini Zeynep'ten bir an bile ayırmıyordu. Geldiğimi fark edince bir açıklama beklercesine gözlerime baktı. Camın önünde durup bakışlarımı Zeynep'in yüzüne sabitledikten sonra başımı cama yasladım. Onu böyle görmeye dayanamıyordum ama direniyordum da işte. Güzel yüzüne her baktığımda kalbime kör bıçaklar saplanıyordu ama ölmüyordum.

Doktorun söylediklerini zihnimde toparlamaya çalışırken önümüzdeki günlerin bizim için neler getireceğini bilmemek bir çıkış yolu bulmama engel oluyordu.

"Abi bir sorun mu var?"

Yusuf sabırsız bir şekilde beni beklerken Aslı'nın da endişeli bakışlarla beni izlediğinin farkındaydım.

"Var Yusuf var, çok ciddi sorunlarımız var. Beyin kanaması dedi doktor, her an her şey olabilirmiş. Olur da Zeynep yaşarsa..."

Hıçkırıklarım boğazıma dizilince kelimeler ağzımın içinde kaybolmuştu. Boğazıma çöreklenen yumruyu yutkunmaya çalıştım fakat başaramadım, çok zordu. Parmaklarımı dişlerimin arasına alıp gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Karşımda öyle kıpırtısız, ifadesiz, sessizce yatması katlanılır gibi değildi. Daha fazla dayanamayıp sırtımı cama yasladığımda karşımda bu defa Aslı vardı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken öldürücü bakışlarını gözlerime dikip elini hırsla omzuma vurdu.

"Yaşarsa ne demek Emir, dalga mı geçiyorsun sen? Çıktı işte ameliyattan, ne beyin kanaması ne saçmalıyorsun?"

"Olur da yaşarsa bilinç ve hareket kaybı olabilir dedi doktor, ya da olur dedi bilmiyorum. Yani ben tam olarak anlayamadım."

"İyi saçmalamış..." dedi Aslı kendi kendine konuşur gibi. "Zeynep'i tanımıyor tabii, ne inatçıdır o bilmiyor, sallıyor. Yok yok bu hastanede olmaz bu iş, gözüm hiç tutmadı o doktoru zaten, hemen başka hastaneye götürmemiz gerek." Hesap soran bakışları Yusuf ve benim aramda gezindi sonra. "Bana bakın bir kendinize gelin siz de, Zeynep ölmedi, ölmeyecek. Türkiye'nin en iyi doktorlarını bulun getirin hemen, sizin hastaneyi de hazırlasınlar, ne gerekiyorsa fazlası yapılacak. Her boka gücünüz yetiyor, şimdi görelim bakalım kudretinizi. Öyle karalar bağlama zamanı

değil, bize düşen neyse yapacağız! Hayati tehlikeyi bir atlatsın, gerisi kolay zaten."

Aslı'nın sözlerinden güç almaya çalışıyor, söylediklerine inanmak için geberiyordum ancak göğsümün ortasına oturan korku buna izin vermiyordu. Korkuyordum, Zeynep'i kaybetmekten ölesiye korkuyordum. Nefesimdi o benim, ışığımdı, karanlıkta kalmaktan ölesiye korkuyordum.

O andan itibaren Yusuf yapılması gereken ne varsa en ince ayrıntısına kadar düşünüp yapmıştı. Sabaha karşı Zeynep'i ambulansla bizim hastaneye götürmüştük fakat çekilen tomografi sonucunda doktor hemen hemen aynı şeyleri söylemişti. Bekleyecektik. Beklemek ölümdü ama başka çare yoktu. Yeter ki ölmesin diyordum içten içe, bir ömür beklerdim güzel gözlerini açmasını. Öle öle beklerdim, yana yana beklerdim ama beklerdim.

***

Tam altı gün, geçmek bilmeyen, her saniyesi bir ömür gibi gelen altı günün sonunda doktorlar Zeynep'i yoğun bakımdan çıkarmaya karar vermişlerdi. Söylediklerine göre beynindeki kanama durmuş ve muhtemelen kalıcı bir hasar bırakmamıştı. Altı gündür uyutuyorlardı ve bugün uyanacaktı. Günlerdir uyandığını hayal ediyor, her seferinde daha kötü bir sonla karşılaşıyordum. Beni hatırlamama ihtimaline karşı bana nefretle bakmasına razıydım. Kendimi en kötüsüne, beni yanında istememesine bile hazırlamıştım fakat yaptığım hatanın onda kalıcı bir hasar bırakmasına dayanamazdım.

Zeynep için hazırlanan odadaki kanepeye oturmuş, gözlerimi bir an olsun yüzünden ayırmadan kendine gelmesini bekliyordum. Omzuma dokunan elle başımı yukarı kaldırdım. Yengem mahcup gözlerle yüzüme bakıyordu. Günlerdir karşıma çıkma cesaretini gösterememişti. Sık sık has-

taneye geliyor, Yusuf'tan Zeynep'in durumuyla ilgili bilgi alıp gidiyordu. Şu anda da vereceğim tepkiden korkuyor, amcamın ihanetinin altında ezildikçe eziliyordu.

Omzumdaki elini avucumun içine alıp öptüğümde derin bir nefes verip "Oğlum," dedi ve gözyaşlarını serbest bıraktı. Yanıma oturması için elimle koltuğu gösterdikten sonra başımı dizlerine yaslayıp gözlerimi kapattım. Elleri saçlarımda geziniyor, şefkati kanayan yaralarıma merhem oluyordu. Yıllardır her üzüldüğümde, hastalandığımda olduğu gibi bana annelik yapıyordu. Sekiz yaşından itibaren hep dik tutmaya çalıştığım omuzlarımı bir tek yengemin dizlerinde serbest bırakabilmiştim. Annesi olmak böyle bir lükstü belki de, kendini koyuvermek, senin içinin yandığı kadar onun da yandığını bilmekti. Acılarını paylaşmak, konuşmadan anlaşmaktı. Yengemin sonsuz merhameti sokaktaki kediyi bile sarıp sarmalamasına muktedirken benim acılarımı da ortak olması, bana annelik yapması kaçınılmazdı. Hayatım boyunca tanıdığım en merhametli, en iyi yürekli insandı.

"Üzülme oğlum, suçlama kendini sakın. Suç, seni o tetiği çekme noktasına getirenlerde. Suç, senin eline o silahı verip sana bunca kötülüğü yapanlarda. Kendine haksızlık etme. Bu günler geçecek, Zeynep iyileşecek, yine yüzünü güldürecek senin. Mutluluğun, huzurun, sevmenin tadını çıkaracaksınız bir ömür, umutsuzluğa kapılma sakın."

Neden bilmiyorum yengemin sözleri iyi gelmişti bana. Öyle olmasını istediğim içindi belki de. Ya da çok yorulduğumdan bilmiyorum ama imkânsız olduğunu bile bile inanmak istemiştim. Her şeyin güzel olacağını, Zeynep'in uyanıp aşkla gözlerime baktığını, birlikte geçecek yıllarımızı düşünürken yorgun bedenim uykusuzluğa daha fazla dayanamamış kendimden geçmiştim.

"Emir..."

Kulaklarıma dolan fısıltıyla yerimden sıçradım. Birkaç saniye nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Zeynep'in sesiydi duyduğum, ismimi fısıldamıştı. Gözleri hâlâ kapalıydı ama duymuştum, emindim rüya değildi. Sorarcasına dönüp yengeme baktığımda gözlerini kapatıp açarak gülümsedi. Hemen ayağa kalkıp yatağa yanaştım ve elimi elinin üzerine koydum. Konuşmuştu, üstelik adımı fısıldamıştı. Doktorlar konuşma güçlüğü veya hafıza kaybı olabileceğini söylemişti ama olmamıştı işte. İyileşecekti, iyileşecektik.

Elimi yanağına yerleştirip dudaklarımı alnına bastırdıktan sonra içimde yanan umut ışığına tutunup, "Bebeğim," diye fısıldadım kulağına. "Aç gözlerini ne olur, gücüm kalmadı artık..."

Günlerdir umutsuzlukla kararmış yüreğim bir anda aydınlanmış, bir kuş gibi kanat çırpmaya başlamıştı. Zihnimdeki tüm kötü düşünceler yerini umut dolu yarınlara bırakmıştı. Beklediğim tepkiyi almak için sabırsızca Zeynep'in yüzüne odaklanmışken yengem yatağın yanına yaklaştırdığı sandalyeye oturmamı sağlayıp, "Ben sizi yalnız bırakayım," dedi anlayışla. Anne sıcaklığındaki avucunu yüzümde gezdirdi sonra. "Seni Nazlı'mdan ayırmadım ben hiç, hatta ondan ileri tuttum öksüzlüğünü bilme diye. Bundan sonra da benim için değişen hiçbir şey yok, sen benim evladımsın. Ne zaman ihtiyacın olsa ara, iki elim kanda olsa koşar gelirim, Zeynep'e de gözüm gibi bakarım. Gel, de yeter."

Kollarını boynuma dolayıp şakağıma her zamanki şefkat dolu öpücüğünü bıraktıktan sonra ruhumu çepeçevre saran kimsesizliğimi de yanına alarak gitmişti yengem. Biz erkekleri güçlü yapan etrafımızdaki kadınların bu koşulsuz, sorgusuz sualsiz sevgisiydi işte...

Ellerimi yatağın üzerine koyup başımı elime yasladığımda içimi kaplayan huzuru inkâr etmem imkânsızdı. Zeynep iyi olacaktı ve şu an için başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Yüzüne bakmaya yüzüm yoktu ama günlerdir içine düştü-

ğüm umutsuzluk beni öylesine yormuştu ki şu an kendimi bir kuş kadar hafif hissediyordum. İsmimi fısıldamıştı, her şeye rağmen yine bana tutunmuştu.

Bir saat boyunca yanı başında oturup gözlerini açmasını beklemiştim ancak uyanmamıştı henüz. Her geçen saniye sabırsızlığım artarken Aslı odaya girip kanepeye oturdu. "Sen çık biraz hava al, ben buradayım," dedi düz bir sesle. Hâlâ tepkiliydi bana ve sonuna kadar haklıydı. Benim aptallığım yüzünden Zeynep ölmüş olabilirdi. Üstelik Nazlı'nın üzerine yürüyüp hastaneden kovmasının yanında bana karşı takındığı tavır asgari düzeyde sayılırdı.

Sessizce odadan çıkıp, sigara içmek için hastanenin bahçesine indim. Önümüzdeki günlerin bizim için neler getireceğiyle ilgili ihtimalleri düşünüp bir çıkar yol bulmaya çalışıyordum. Günlerdir zihnim sadece Zeynep'le meşguldü ancak ne kadar ötelesem de babamın ve annemin ölümüne sebep olan adamın, öz amcamın, yaptıklarını sineye çekmem imkânsızdı. İstesem de yapamazdım, kendimi tanıyordum, biliyordum. Yapamazdım. Şu anda bile kanımın ısındığını hissediyor, biraz daha düşünürsem kontrolümü kaybedeceğimi biliyordum. Hızlı bir şekilde ikinci sigaramı da içip hastanenin kapısına doğru ilerlerken telefonum çaldı, Aslı arıyordu. Telefonu açıp koşar adım hastaneden içeri girdim. Aslı'nın sesi kulaklarımda çınlıyordu.

"Emir yetiş, çıldırdı bu manyak, çabuk gel!"

"Ne oldu Aslı?" diye bağırırken telefonu kırarcasına sıkıyordum. Aslı cevap vermedi ama Zeynep'in ağlamaklı sesini işitebiliyordum. Aklımı kaybedecektim. Hızla merdivenlere yönelip ikinci kata çıktım. Zeynep'in sesi koridorda yankılanıyordu.

"Yalan söylüyorsunuz, yine bırakıp gitti beni biliyorum, uyanmak istemiyorum uyutun beni, gitti biliyorum..."

Allah'ım ne yapmıştım ben? Nasıl saracaktım yaralarını, nasıl silecektim izlerini?

Koşarak odanın kapısına geldiğimde Aslı ve Yusuf, Zeynep'i kollarından tutmuş sakinleştirmeye çalışıyordu ancak Zeynep inatla kalkmak için direniyor, feryatları duvarları inletiyordu.

"Bırak beni Aslı, bırakın, onsuz yaşayamam ben, Emir olmadan yaşayamam anlamıyor musun? Keşke ölseydim, bıraksaydınız da ölseydim, neden kurtardınız beni ha neden? Kaç defa öleceğim daha, yeter artık dayanamıyorum..."

Yusuf sakinleşmesi için ne gerekiyorsa yapıyordu ancak Zeynep kimseyi duymuyor, gözlerini tavana dikmiş ağlayarak feryat ediyordu. Aslı panik içinde "Yusuf git çağır şu doktorları, hangi cehennemdeler duymuyorlar mı sesimizi!" diye bağırdığında odaya girip yatağa yanaştım. Heyecan, utanç, korku, mutluluk hepsi birbirine karışmış, serseme dönmüştüm. Yusuf'un bakışları bana çevrilince Aslı da arkasını dönüp yüzüme baktı. Sıkıntılı bir nefes verirken, "Neredesin sen Allah aşkına, gidecek zamanı buldun," dedi öfkeyle. Zeynep'e döndü sonra tekrar. "Bak kuzum geldi Emir, hiçbir yere gitmedi," dedi şefkat dolu sesiyle. Zeynep tavana diktiği bakışlarını Aslı'ya çevirdi. Gözyaşları şakaklarından süzülüyordu. Ardından yaşlı gözleri beni buldu. Aslı aramızdan çekilip, "Ne aşkmış arkadaş!" diye söylenirken gözlerim Zeynep'in gözlerine kilitlenmiş, ayaklarım olduğum yere mıh gibi çakılmıştı. Aramızdaki iki adım mesafeyi aşamıyor, yanına gidip gözyaşlarını silmeye cesaret edemiyordum. Utanıyordum. Her defasında sebep olduğum gözyaşlarını silmek ağır geliyordu artık, canımı yakıyordu.

Zeynep'in eli bana doğru uzanırken dudaklarından ismim döküldü. "Emir..."

Sevgi doluydu yine âşık olduğum ses tonu. Ne bir sitem ne bir ima... Hiçbir şey olmamış gibi, canına kast etmemişim gibi. Gözyaşları daha da şiddetlenirken gülmekle ağlamak arası bir sesle, "Gitmedin," diye mırıldandı. "Beni bırakmadın."

Bakışları içimi yaktı, sözleri ciğerimi dağladı, yandım tutuştum, kahroldum. O anki sevincini ömrüm boyunca unutmayacaktım. Hak etmediğim bu sevgi karşısında ezildikçe eziliyordum. Boğazımdaki düğümler konuşmama engel oluyor, gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

Daha fazla yüzüne bakmaya takatim kalmayınca yatağa oturup yüzümü boynuna gizledim. Kokusu genzime dolduğu anda beynim uyuşmuştu. Mutluluk tüm hücrelerime yayılmış, diğer tüm duygularımın üstüne perde çekmişti. Dudaklarımı boynuna bastırıp hasret kaldığım tenini doya doya öperken elini enseme koyup saçlarımı okşadı. Hâlâ iç çekiyor, ara ara "Gitmedin," diye fısıldıyordu. Yapmam gerekeni yaptığım için bana minnet duyuyor, beni vicdan azabından öldürüyordu.

Kokusunu tekrar içime çekip varlığına şükrederken, "Affet beni," diye fısıldadım. "Ne olur affet beni." Elini yanağıma yerleştirip yüzüne bakmam için zorladığında başımı kaldırdım. Dünyanın en güzel gözlerine bakmak insana yaşadığını hissettiriyor, hayata tutunmak için milyonlarca sebep sunuyordu. Yıldızlar parlıyordu gece siyahı gözlerinde, baktıkça içim aydınlanıyordu.

Eli yanağımda gezinmeye devam ederken, "Affedecek bir şey yok, kazaydı sadece," dedi gülümseyerek. Gülen yüzü günlerdir ilk defa rahat bir nefes almama sebep olmuştu. Elini avucumun içine alıp dudaklarıma bastırırken, "Çok korktum," dedim yaşadığım korkuyu iliklerime kadar hissederek. "Seni kaybetmekten ölesiye korktum."

Elini tuttuğum elimden destek alıp kalkmaya yeltendiğinde yüzü bir anda allak bullak oldu. Başını tekrar yastığa bırakıp şaşkınlıkla yüzüme bakarken, "İyi misin bebeğim?" diye panik içinde ayağa fırladım. "Ağrın mı var? Yusuf doktoru çağır hemen!"

Tedirgin bakışları Aslı'ya döndüğünde iyice paniklemiştim. Yusuf koşarak odadan çıkarken Zeynep gözlerini ka-

patıp derin bir nefes verdi. Ters giden bir şey vardı, yüzü bembeyaz olmuştu. Elimi yanağına koyup, "Zeynep?" dediğimde, "Uyumak istiyorum," dedi gözlerini açmadan.

"Tamam doktor gelsin, sonra uyursun," dedim telaşla. Kalbim boğazımda atıyordu. Aynı anda Yusuf doktorla birlikte odaya girdi. Doktoru kolundan tutup çekiştirirken, "Bir şey oldu," diye bağırdım. "Bak hemen doktor, bir şey oldu!"

Doktor Zeynep'in başucunda durup, "Sakin olun lütfen," dedikten sonra "Zeynep Hanım iyi misiniz?" diye sordu. Zeynep hiç tepki vermeden bekliyor, bekleyişi korku dolu soru işaretlerini beynime çiviliyordu. Aslı'yla göz göze geldiğimde tedirgin bir şekilde başını sağa sola sallayıp bakışlarını tekrar Zeynep'e çevirdi.

"Sadece uyumak istiyorum, müsaade ederseniz!"

"Pekâlâ, önce bir muayene edelim sonra dinlenebilirsiniz. Yorgun hissetmeniz çok normal," dedi doktor.

Zeynep gözlerini açıp sert bir şekilde, "İstemiyorum," deyince Yusuf araya girdi.

"Kızın üstüne çullandınız uyanır uyanmaz korktu tabii. Zeynepçiğim bu doktor, zebani falan değil yani korkma, iğnesi de yok bak! Gözlerine bakıp ışık tutacak sonra da çok önemli bir şey yapmış gibi gidecek, değil mi amcası?"

Doktor ters ters Yusuf'a baktı fakat bizimkinin umurunda bile değildi.

"Ama tabii sen de haklısın, uzun yoldan geldin şimdi. Sen biraz dinlen, ben bir koşu bir buçuk Adana kapar gelirim, hiçbir şeyin kalmaz."

Aslı gözlerini devirip ellerini beline koydu.

"Bir de büyük açarız yanına, geldiği yolları geri gider değil mi Yusuf? Harika bir fikir gerçekten..."

Zeynep konuşulanları duymuyormuş gibi başını çevirip gözlerini boş duvara dikti. Yatağın diğer tarafına yüzüne baktım. Mecburen gözlerime baktığında korktuğunu anla-

mam zor olmamıştı. Elimi saçlarında gezdirip, "Korkmanı gerektirecek..." diye söze başladım ama "İstemiyorum," dedi gözlerini kapatarak. "Uykum var."

Doktora dönüp, "Daha sonra gelirsiniz," dedikten sonra Aslı'yı kolundan tutup dışarı çıkardım. O da en az benim kadar tedirgindi.

"Bir şey var," dediğimde kafasını salladı.

"Evet var ama ne olabilir ki? Günlerdir uyuyor, ameliyatı falan sormadı bile, tek derdi sendin. Sen de burada olduğuna göre ne olabilir ki?"

Yusuf yanımıza gelip elini omzuma attıktan sonra bilirkişi edasıyla konuşmaya başladı.

"Boşuna panik yapmayın. Zeynep hastane görünce bile hasta oluyor, başına gelenlerden sonra böyle davranması çok normal."

Aslı kaşlarını çatıp Yusuf'a bakarken sözleri benim düşüncelerime de tercüman olmuştu.

"Profesör kesildin sen de başımıza. Ben tanımaz mıyım bunca yıllık arkadaşımı? Emir'i görene kadardı onun sıkıntısı, şimdi böyle yapmasının başka bir nedeni var. Ama ne?"

Fikir yürüterek işin içinden çıkamayacaktık. Tek çözüm Zeynep'i ikna etmekti. Tekrar odaya dönüp kapıdan içeri girerken doktorun hâlâ odada olduğunu görünce duraksadım. Zeynep yaşlı gözlerle konuşmaya çalışıyordu.

"Uyuşmuş gibi sanki... Hareket ettiremiyorum. Ne olur doğruyu söyleyin, ayağa kalkabilecek miyim?"

Zeynep'in kısık sesle, gizli saklı bir şeyden bahseder gibi, bir sır verir gibi doktora söylediği kelimeler bıçak gibi saplanmıştı göğsüme. Birkaç saniye duyduklarımın gerçekliğini idrak etmeye çalıştıktan sonra doktorun Zeynep'in sağ kolunu tutup bırakmasıyla bacaklarım titremeye başladı. Kolu boşlukta süzülüp yatağa geri düşmüştü. Aynı anda Zeynep'le göz göze gelmiştik. Suçlu gibi gözlerime bakıyor, gözyaşları şakaklarından süzülüp yastığa değil kalbime düşüyordu.

Ben sebep olmuşken, benim öğrenmemden korkuyor, taşıyamayacağı yüklerin altına giriyordu hesapsızca. Terk edilmişliğin ruhunda açtığı yaralar o kadar derindi ki, kendimden tiksiniyordum. Yüzüne baktıkça yerin dibine giriyordum.

Doktorun söyledikleri anlamsızca havada uçuşurken birbirimizin gözlerinde kaybolmuştuk. Güzel gözlerinin ardındaki kederi gördükçe içim parçalanıyordu. Sol tarafımdaki acıyla sarsılıp kendime geldiğimde, koşarak yanına gidip yüzünü ellerimin arasına aldım. Ağlaması daha da şiddetlenmiş, küçük bir kız çocuğu gibi gözlerime bakıyordu.

"Ağlama," dedim başparmağımla gözyaşlarını silip. "Ağlama canımın içi, iyileşeceksin." Yatağa oturup omuzlarından tutarak oturmasını sağladıktan sonra kollarımı bedenine sarıp yüzümü saçlarının arasına gizledim. Kendini kollarıma bıraktığı anda hıçkırıklara boğulmuştu.

"Ağlama bebeğim, iyileşeceksin söz veriyorum. Gerekirse tutmayan elin ayağın olurum, yoluna ölürüm ben senin ağlama."

"Ne eli ne ayağı, ne oluyor Emir, ne saçmalıyorsun?" diye bağıran Aslı'nın sesi odada yankılandı. Zeynep durmaksızın ağlamaya devam ediyordu. Doktor durumu izah etmeye çalışıyordu fakat anlayacak durumda değildi, yok olmak istercesine başını boynuma gizlemiş sessizce iç çekiyordu.

Elimi sırtında gezdirip, "Yeter ağlama artık, üzme kendini," dediğimde bir kez daha iç çekip biraz daha sokuldu koynuma. Şu an aklından en kötü ihtimalleri geçirdiğini biliyordum çünkü aynı ihtimaller benim zihnimde de cirit atıyordu. Sakinleşmesi için bir süre bekledikten sonra kolumla sırtına destek olup geri çekildim. Yüzüme bakmamakta direniyordu. Çenesinden tutup gözlerime bakmasını sağladığımda sessizliği canımı yakıyordu. Normal şartlar altında bağırıp çağırması, paniğe kapılıp ortalığı ayağa kaldırması gerekirken, o için için ağlamayı seçiyor, beni üz-

memek için sessizliğe sığınıyordu. Üzüldüğünü görürsem giderdim çünkü... Öyle düşünüyordu. Aksini kanıtlamak için de ne gerekiyorsa yapıyordu.

"Bebeğim..." Burnunu çekip bakışlarını kaçırdı. "Gözlerime bak," dedim başparmağımı güzel yüzünde gezdirirken. Çaresizce gözlerime bakıp iç çekti. Küçük bir kız çocuğundan farkı olmayan ürkek bakışları ruhumu paramparça etmişti. Korkuyordu. "İyileşeceksin," dedim kati bir sesle. İyileşecekti, aksi mümkün değildi.

"Kolumu ve bacağımı hissetmiyorum," dedi titreyen sesiyle.

Yardım dilenircesine inlemesi, titreyen dudakları, umutsuzluğu, gözlerindeki yakarış kor gibi düşmüştü göğsümün ortasına. Kolumu kesseler kanım akmazdı, öyle yanıyordu içim. Gözleri... Bakmaya kıyamadığım, bakmaya doyamadığım güzel gözleri... Cehennemim olmuştu. Baktıkça kanıyordum, baktıkça yanıyordum, baktıkça ölüyordum...

Zeynep

Âşık olmak çok tuhaf bir duyguydu. Aşk üzerine yazılan onca güzel şeyin aksine ilk şartı acı çekmekti mesela. Kişiye göre değişen bir durum da değildi bu üstelik. Âşık olunca karşınızdaki kişiye muhtaç oluyordunuz bir anlamda; yanında olmak, sesini duymak, dokunmak, hissetmek istiyordunuz ve o kişinin eksikliği durumunda otomatikman mutsuz oluyordunuz. Buna rağmen verdiği mutluluk paha biçilemezdi. Âşık olduğunuz kişinin tek sözüyle, tek bakışıyla dünyanın en mutlu insanı oluyordunuz ve yaşanan tüm olumsuzluklara, çekilen tüm acılara değiyordu bu mutluluk.

Emir benim mutluluğumdu.

Bir hastane odasında felç kalma ihtimaliyle karşı karşıyaydım evet. Âşık olduğum günden bu yana yaşamadığım felaket kalmamış, ölümün kıyısından dönmüştüm. Her şeye rağmen en ufak bir pişmanlığım yoktu. Aşk demek Emir demekti benim için, ilk ve son aşkımdı, yaşama sebebimdi. Bin kere dünyaya gelsem yine onu seçer, onun aşkıyla sarmalanmak isterdim. Emir tarafından sevilmek onu sevmekten de güzeldi. Şu an kollarının arasında ağlarken bunu tüm kalbimle hissediyordum. Beni benden daha çok düşünen biri vardı ya, işte bu her şeye değerdi. Beni vurmuş olması umurumda bile değildi, tek düşündüğüm bunun Emir'i üzmüş olmasıydı. Kahrolduğunu biliyordum, görüyordum ve buna son vermek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Sırf bu yüzden iyileşmek zorundaydım, ayağa kalkıp Emir'i bu yükten kurtarmak zorundaydım.

Elini saçlarımda dolaştırmaya devam ederken, "Ağlama artık," dedi. Sesindeki keder kolumu kanadımı kırıyordu. Ağlamak istemiyordum fakat elimde değildi, kendimi berbat hissediyordum. Hâlâ iç çekmeye devam ederken, "Ağlamıyorum," dedim titreyen sesimle. Tabii Emir ısrar-

la başımı yukarı doğru kaldırınca salya sümük ağladığımı görmüştü. Kaşlarını kaldırıp "Ağlamıyorsun?" diye sorduğunda yine omuz silktim. "Gözüme toz kaçtı."

Başparmağıyla, yanağımdan süzülen yaşları sildi. Gözleri gözlerimin en içindeydi. "Kaçmasın," dedi başını omzuna doğru eğerek. Öyle bir dedi ki, o sıradan kelime dudaklarında dünyanın en özel kelimesi oluverdi. Kalbim mutlulukla dolup taşarken başımı omzuna yaslayıp, yüzümü boynuna gizledim. Güçlü kolları anında sarmıştı bedenimi. Dünyanın en huzurlu, en güvenli yerindeydim, bir ömür böyle kalabilirdim ancak bir süre sonra başımı usulca yastığa bırakıp elimi tuttu. Ciddiyeti beni korkutuyordu fakat kaçarak bir yere varamayacağımı biliyordum. Gerçek neyse bir an önce öğrenmek zorundaydım.

Parmağını avuç içimde gezdirirken dikkatle yüzüme bakıyordu. Bense hâlâ burnumu çekiyordum. Gözyaşlarımı silmek için elimi kaldırmaya yeltendim fakat mümkün olmadı, sağ kolum yoktu sanki. Gözüm gayri ihtiyari kolума kaydığında Emir çenemden tutarak yüzüne bakmamı sağladı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum ve biliyordum ki o da bunun farkındaydı. Gözleri gözlerimi delip ruhuma bakıyordu çünkü. Aynı gözler vicdan azabıyla kavruluyordu.

"Bebeğim, canımın içi, üzülme artık," dedi güven veren bakışlarıyla. "İyileşeceksin söz veriyorum. Ameliyat sırasında birtakım aksilikler olmuş ama birlikte üstesinden geleceğiz..."

"Nasıl aksilikler?" dedim kaşlarımı çatıp.

Sıkıntılı bir nefes verdi. "Beklenmeyen birtakım komplikasyonlar gelişmiş ve bu durum beyin kanamasına yol açmış."

Beyin kanaması mı geçirmiştim?

"Öncelikle sakin olmanı istiyorum, bir haftadır görüştüğüm tüm doktorlar iyileşeceğin konusunda hemfikirler."

Bir haftadır uyuyor muydum?

"İnanıyorsun bana değil mi?"

"İnanmak istiyorum," derken gözyaşlarım yine gözlerime hücum etmişti. Aslı yatağın diğer tarafından gelip saçlarımı okşamaya başladığında yüzüne baktım.

"İyileşeceksin kuzum," dedi şefkat yüklü bir tebessümle. "En kısa zamanda kaldıracağız seni ayağa. Şu durumda ölmediğine şükretmemiz gerekiyor, gerisi hallolur."

Son cümlede Emir'e doğru attığı imalı bakış gözümden kaçmamıştı. Bir haftadır uyuduğum düşünülürse epey korkmuş olmalıydı ve tabii hıncını Emir'den çıkarmıştı. Gözlerinin etrafını saran mor halkalardan, ne kadar yorgun ve uykusuz olduğu anlaşılıyordu.

"Çok yorgun görünüyorsun, eve git dinlen istersen, Memati yorulmasın" dediğimde elini karnına götürdü.

"Yorulmaz o teyzesi, sen iyi ol da biz dinleniriz merak etme."

"İyiyim ben, hem Emir yanımda, siz de benim yüzümden perişan oldunuz."

Emir ayağa kalkıp Yusuf'a döndü.

"Zeynep haklı, siz gidin, Aslı dinlensin biraz. Gelmeden ara, Zeynep'in istediği bir şey olursa evden alır getirirsin."

Aslı itiraz edemeden Yusuf elini omzuna atıp kapıyı gösterdi.

"Böyle giderse düşüp bayılacaksın bir kenarda, birkaç saat uyu ben gelir alırım seni tekrar." Aslı'nın cevap vermesine fırsat vermeden Emir'e çevirdi bakışlarını. "Ben Aslı'yı bırakıp geliyorum Abi, siz bakın ne lazımsa, dönüşte uğrarım eve." Aslı'yı kolundan tutup kapıya doğru sürüklemeye başladı sonra. Tam kapıdan çıkacakken, "Bir buçuk Adana, Hasan Usta'dan? Hı?" dedi. Gözlerimle onaylayıp gülümsedim, "Şalgamı unutma!"

Emir, Yusuf'a, "Doktora söyle, gelsin," dedikten sonra yatağa oturup elimi tuttu. Bir haftada gözle görülür şekilde

zayıflamış, sakalları uzamıştı. Gözlerine çöken kara bulutlar içinde kopan fırtınanın habercisi gibiydi. Bir kez daha o fırtınalardan sağ kurtulmayı başarmıştık, şimdi yaralarımızı sarma vaktiydi. Birlikte ayağa kalkacaktık.

"Çok yorgun görünüyorsun," dediğimde elimi dudaklarına götürdü ve "Mahvettin beni," dedi yorgun bir nefes eşliğinde. "Öldüm sandım, nefes alamadım, uçsuz bucaksız karanlıklarda kayboldum, kör oldum Zeynep... Seni öyle görünce dünyam karanlığa gömüldü, gözlerim görmedi, kulaklarım duymadı. Silahımı kafama dayayıp tek kurşunla cezamı kesmek istedim ama yapamadım... Gözlerin... O son bakışın elimi kolumu bağladı, tükendim bittim ama yapamadım."

Vicdan azabıyla kavrulan bakışları beni de yakıp kavururken canımı dişime takıp gülümsemeye çalıştım.

"Başkasıyla evlenmeme razı oldun yani?"

Normal şartlar altında ima ettiğim şey gözlerinden kıvılcımlar saçmasına neden olurdu fakat "Seni mutsuz ediyorum," dedi olanca sakinliğiyle. O an içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Kabullenişi, sakinliği, benden vazgeçebilme ihtimali akıl alır gibi değildi, imkânsızdı.

O sırada doktor odaya girince konuşmamız yarım kalmış, içime düşen kurtlar zihnimi kemirmeye başlamıştı. Doktorun muayene sonrası ümit veren sözleri, muhtemelen bir ay içinde eski halime döneceğimi söylemesi biraz olsun iyi hissetmemi sağlamıştı ancak Emir'in tavırları canımı sıkmaya devam ediyordu. Ben, git, desem arkasına bile bakmadan gidecekmiş gibi duruyordu. Benim âşık olduğum Emir öyle yapmazdı oysa başka bir erkekle ilgili yaptığım imaya sessiz kalmazdı, beni öldürür yine de başkasına yar etmezdi.

Of Allah'ım, neler düşünüyordum ben?

Görünen o ki yaşadığımız olay benden fazla Emir'i sarsmıştı ve ancak ben iyi olursam o da iyi olacaktı. İyi

olmak zorundaydım. Doktor Emir'e "Hastanemizin fizyoterapistiyle görüşelim ve en kısa zamanda tedaviye başlayalım," dedikten sonra bana döndü. "Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Bir an önce eve gitmek istiyorum demek istesem de son anda vazgeçip, "Kebap yiyebilir miyim?" diye sordum. Doktorun yüzündeki gülüş olmasa da saçmaladığımın farkındaydım ancak içine düştüğüm depresif ruh halinden bir an önce sıyrılmak zorundaydım. Doktor gülmeye devam ederken başını olumsuz anlamda salladı.

"Şimdilik sıvı gıdalar almanız daha doğru olur. Ama birkaç gün sonra birlikte şırdan yemeye gidebiliriz, ne dersiniz?"

"Allah derim, ne diyebilirim ki! Bayılırım şırdana. Ben küçükken mahallemizde Şırdancı Ünal vardı, öyle güzel yapardı ki şırdanla bumbarı, hâlâ tadı damağımda. Gerçi sonra kimyonu fazla kaçırmış diye vurdular adamı, Allah rahmet eylesin, çok üzülmüştüm o zaman."

Doktor, "Allah rahmet eylesin," derken Emir ifadesizce yüzüme bakıyordu. Muhtemelen şırdanın ne olduğunu düşünüyordu. Bunca zamandır başımızdan bela eksik olmadığı için şöyle karşılıklı oturup şırdan bile yiyememiştik. Kurşun yemekten şırdana sıra gelmemişti.

Doktor müsaade isteyip çıktıktan sonra Emir yatağın yanına gelip yüzümü ellerinin arasına aldı. Bakışlarındaki hüzün canımı sıkmaya devam ediyordu. Bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Ben iyileşince Adana'ya gidelim mi?" diye sordum. Zoraki gülümsedi.

"Gidelim tabii, senin şu dilinden düşürmediğin komşularını tanımak için sabırsızlanıyorum. Gerçi yüzde doksanı öteki tarafta sanırım, mutlu sonla biten bir hikâyeni duyamadık daha."

Çocukluğumu gözden geçirip mutlu bir hikâye ararken Emir kapıya doğru yöneldi. Oturmak için kapının yanındaki sandalyeyi yatağın yanına koyduğunda elimi uzatıp,

"Yanıma gel," dedim. "Çok özledim seni." Benden uzak durmasına tahammülüm yoktu artık, boşa giden zamanlarımızı telafi etmek için elimden geleni yapacaktım.

Teklifim karşısında dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Memnuniyeti yüzünden okunuyordu. Yatağın baş tarafını biraz kaldırıp dikkatli bir şekilde yanıma uzandıktan sonra sırtımı göğsüne yaslayıp tek kolunu boynuma doladı. Yanağını başıma dayayıp, "Rahat mısın?" diye sorduğunda, "Çok" dedim. Geçmişte yaşadıklarımızı düşünmek istemiyordum artık, gelecekte başıma ne geleceği de umurumda değildi. Belki de ölümle yüz yüze geldiğim içindi bilmiyorum fakat yaşadığımız anın tadını çıkarmak istiyordum bundan sonra. Ve tam şu an dünyanın en mutlu insanıydım.

Yokluğu öyle çok yakmıştı ki canımı, bir kez daha gidebileceği ihtimali aklımı başımdan alıyordu. Bu konuda çok sağlıklı düşünemediğimin farkındaydım ama elimde değildi, yokluğuna katlanamıyordum. Emir yanımdayken yaşadığımı hissediyordum, şu an bana verdiği huzurun tarifi yoktu. Yaşanan bunca felaketin içinde bana hissettirdiği bu duygunun akla mantığa sığar tarafı yoktu belki ama gerçekti.

Emir alnımdan öpüp sıkıntılı bir nefes verdiğinde benimle aynı şeyleri düşünmediğini fark etmem zor olmamıştı. Başımı kaldırıp aynı sıkıntıyı yüzünde de görünce, "Ferit nereden biliyordu?" diye sordum dan diye. Konuşursak içindeki öfkeyi dindirebilirdim belki. Belirginleşen çene kemiklerinden anladığım kadarıyla sorduğum sorudan rahatsız olmuştu. Başını geriye doğru yasladıktan sonra, "Boş ver," dedi sessizce. Başımı omzuna yerleştirdi sonra dikkatli bir şekilde. Yüzünü göremiyordum fakat bıkkınlığı sesinden anlaşılıyordu.

"Bilmek istiyorum," dedim ısrarla. "Yıllardır senin ortaya çıkaramadığın gerçeği Ferit nasıl bilebiliyor?"

"Boş ver dedim!"

"Anlat lütfen, bilmek istiyorum."

Kısa süreli bir sessizliğin ardından, "Ferit Duran'ın adamıymış," dedi. "Yanıma geldiği ilk günden beri ona hizmet ediyormuş. O ölünce de oğluna tabii. Cem olayını, daha doğrusu benim hakkımda öğrendiği her şeyi bir bir anlatıyormuş. Bu fotoğraf olayı patlak verince de deşifre olacağını anlayıp seni kaçırmış." Şaşkınlığımı bastıramayıp araya girdim. "Ferit'in bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum, bir insan bu kadar kötü olabilir mi? Üstelik beni kaçırdığında davranışları... Ne bileyim çok merhametliydi işte."

"Merhametten değil, korkudandı o. Sana bir şey olsaydı eğer ona neler yapacağımı çok iyi biliyordu. Senin saçının teline zarar verseydi eğer öyle tek kurşunla ölmek gibi bir lüksü olmazdı. Öfkeme daha önce birçok kez şahit olduğu için it gibi korkuyordu."

Yusuf, Emir'in beni kaçıran adamlara yaptığı işkencelerden bahsetmişti fakat şu an hatırlamak istediğim son şeydi bu. "Peki amcan?" diye sorduğumda iyice gerildiğini hissettim, "Konuştunuz mu?"

"Konuşacak bir şey yok, herkes yaptığının bedelini ödeyecek!"

Anlaşılan Emir yaşadıklarımızdan hiç ders çıkarmıyordu. Bu şekilde devam ederse yaşanacak daha çok acı vardı. Ses tonundan ne kadar öfkelendiğini anladığım için daha fazla uzatmamaya karar verdim. Daha uygun bir zamanda bu konuyu etraflıca konuşacaktım. Olayların başlıca sebebi Emir'in sınır tanımaz öfkesiydi ve bir şekilde öfkesini dizginlemek zorundaydı. Aksi takdirde hayatımız bir koşturmacadan öteye geçemeyecekti.

Sessizliğim uzayınca, "İyi misin?" diye sordu sakin bir sesle. Tepki gösterdiğimi anladığından emindim. "Uykum geldi," diye cevap verdim. Gerçekten uykum gelmişti. Daha yeni uyanmıştım oysa. "Uyumalısın da zaten, çok ciddi bir ameliyat geçirdin ve toparlanman için dinlenmen

gerekiyor," dedi kalkmaya yeltenirken. "Gitme," diye mırıldandım. "Kollarında uyumak istiyorum." Sessizce isteğimi yerine getirip saçlarımı okşamaya başladı. Saniyeler içinde derin bir uykuya dalmıştım.

Duyduğum sesle gözlerimi açtığımda Aslı alt dudağını ısırmış yüzüme bakıyordu.

"Pardon kuzum ya, uyuyor muydun?"

Emir, "Uyuyordu!" diye terslenip doğrulduktan sonra başımı yastığa bırakarak yataktan kalktı. "Önemli değil canım, hoş geldiniz," dedim. Aslı'nın sinirli hali gözümden kaçmamıştı. Hemen arkasındaki Yusuf'a kaş göz yaptım fakat anlamıyordu embesil. Aslı kollarını göğsünde birleştirip, "Hiç kaşını gözünü oynatma anlamaz o öküz, anlama özürlü çünkü" diye söylenmeye başladı. Yusuf umursamaz bir ifadeyle Aslı'ya bakıyordu.

"Ne oldu yine?" diye sormaya kalmadan Aslı Yusuf'a bağırmaya başladı.

"Hem adamın boğazına çöküyorsun cinsiyeti ne diye, söyleyince de dilini kesmeye kalkıyorsun, beyinsiz misin?"

Yusuf aynı umursamaz ifadeyle kanepenin köşesine yayılırken kolunu kolçağa uzattı.

"Kimse benim oğluma kıza benziyor diyemez, dilini de keserim başka yerlerini de! Kıza benzemek nasıl oluyormuş göstereceğim ben o pezevenge!"

Aslı'nın kulaklarından dumanlar çıkıyordu adeta, çıldırmıştı.

"Yemin ederim özürlüsün, beyinsizsin Yusuf. Kız olursa yüzünü göstermeyeceğim sana bak görürsün!"

"Memati bir gelsin de Eyşan'ı da hemen yaparız gülüm sinirlenme."

Aslı gözlerini kısıp Yusuf'un karşısına dikildiğinde gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Eyşan derken?"

Yusuf Aslı'nın öfkesine karşın derin bir iç çekti.

"Ah Eyşan ah! İhanetinin acısı hâlâ içimde."

"Yusuf beni delirtme Eyşan kim?"

"Eyşan melek yüzlü bir şeytandı ama gönlüme laf geçiremedim işte. En yakın arkadaşımla beni boynuzlayıp üstüne bir de kendini affettirmişti. Sonra çok pişman oldum ama yine yapsa yine affederdim, öyle güzeldi ki..."

Aslı olası bir sinir krizinin eşiğine gelmişti fakat bizim geri zekâlı farkında bile değildi. "Yusuf!" diye uyardığımda hülyalı gözlerle yüzüme baktı.

"Hani kebap getirecektin sen, öldüm açlıktan."

"Valla getiriyordum. Abi arayıp getirme deyince ziyan olmasın dedim, yedim de geldim."

Emir'e dönüp ters ters baktığımda kaşlarını kaldırdı. "Ben hastane yemeği yemem, yiyemem yani elimde değil..."

O sırada Aslı bıraktığımız yerde duruyordu. Yusuf'a kapıyı işaret edip, "Sen gelsene bir dışarı," dediğinde Emir araya girdi.

"Yusuf kes saçmalamayı. Emine Abla'yı ara hafif bir şeyler hazırlasın, al getir hemen."

"Abi sen de beni iyice ayakçı yaptın, söyleriz çocuklara getirirler. Anladık sevdiğini vurdun, az daha öldürüyordun ama benimki de can nihayetinde, ağzıma sıçtın bir haftadır."

Emir ellerini ceplerine sokup başını arkasındaki duvara yaslarken bakışlarını Aslı'ya çevirdi. "Bunun yine ayarları bozulmuş, hayırdır?"

Aslı kendini yanımdaki sandalyeye bırakıp ters ters Yusuf'a baktı.

"Ben düzelteceğim onun ayarlarını merak etme sen. Düğün yaklaşıyor ya eski sevgilileri gözünde canlanmaya başladı. Bir de çocuğuma koyacakmış ismini, nasıl bir aşüfte olduğu isminden belli zaten. Bir Eyşan'dan ne beklenir ki yani, senin gibileri parmağında oynatır ancak. Güzelmiş bir de bak bak, güzel görmesek inanacağım yani!"

Yusuf tam ağzını açacakken, "Ay yeter, şiştim yemin ederim," dedim gözlerine bakıp. "Uyandığıma pişman ettiniz, bu ne ya! Üzme hem arkadaşımı, bak Memati de üzülür sonra."

Yusuf bana göz kırpıp ayağa kalktıktan sonra Aslı'nın itirazlarına aldırmadan boynuna sarıldı. Aralarındaki atışma bir süre daha devam ettikten sonra nihayet nasıl olduğumu sormak akıllarına gelmişti. Üçümüz sohbet ederken Emir sessizce bizi dinliyor, gözlerindeki karanlık anbean derinleşiyordu.

İlerleyen günlerde hastane odasındaki bekleyişimiz belli bir rutinde devam etmiş, iki haftanın sonunda nihayet eve çıkabilmiştik. Tabii her gün hastaneye gidecektik. İki haftadır devam eden rehabilitasyon ve havuz terapisiyle epey yol kat etmiştim fakat sağ kolumu ve bacağımı tam anlamıyla kullanabilmem için bir süre daha çabalamam gerekiyordu. Tek başıma ayağa kalkmam henüz mümkün olmuyordu.

Aslında içinde bulunduğum durum oldukça trajikti ancak aklım tamamen Emir'de olduğu için çok fazla düşünmüyordum. İyileşmem için elinden gelenin fazlasını yapıyor, çok acil durumlar haricinde yanımdan kesinlikle ayrılmıyordu. Gitmek zorunda kaldığı zamanlarda da Aslı ya da Yusuf mutlaka yanımda oluyordu. İhtiyaçlarımı ben söylemeden düşünüyor, söylediği gibi yeri geldiğinde kolum bacağım oluyordu. Oluyordu olmasına ama tüm bu yakınlığına karşın tanıştığımızdan bu yana ilk defa aramızda kilometrelerce mesafe varmış gibi hissediyordum. Bedenen yanımdaydı evet ama ruhu taş kesilmişti sanki. Hissetmiyor, yaşamıyor, duymuyor, görmüyordu. Bana karşı tüm kapılarını kapatmış, içeri sızmama müsaade etmiyordu. Dışarıdan bakınca bunu fark etmek imkânsızdı ancak benim hissetmememem mümkün değildi.

Bir taraftan ayağa kalkabilmek için uğraş verirken diğer taraftan Emir'i içine düştüğü girdaptan çıkarmaya ça-

lışmak beni fazlasıyla yormuştu. Ne zaman konuyu açsam geçiştirmeye çalışıyor, hissettiği suçluluk duygusunu yok etme çabalarımı görmezden geliyordu.

Eve geldiğimizde bizi Emine Hanım karşılamıştı. Emir beni üçlü koltuğa bıraktıktan sonra kendisi de tekli koltuğa oturdu. Hastaneden bizimle birlikte gelen Seda Hemşire iyileşene kadar bana refakat edecekti. Hastanede de genel olarak benimle o ilgilenmişti. Oldukça pozitif, yerinde duramayan, güler yüzlü bir kızdı. Seda Hemşire'nin uzattığı suyu alıp ilaçlarımı içtikten sonra başımı koltuğa dayayıp Emir'e baktım. Bakışları üzerimdeydi yine.

"Yanıma gelsene," dediğimde ayağa kalkıp tam karşımda durdu.

"Duş alıp geliyorum hemen."

Elini tutup bakışlarımı yüzünde gezdirirken, "Ben de duş almak istiyorum," dedim gözlerimi süzerek. Gözlerinde bir anda bir kıvılcım çaksa da aynı hızla kayboldu ve "Seda Hanım," dedi hemen arkamda bekleyen hemşireye. "Emine Abla'ya söyleyin banyoyu hazırlasın."

"Peki Emir Bey," diyerek uzaklaşan genç kızın ardından Emir bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Misafir odasını hazırlattım, orada kalacağız bir süre, in çık sıkıntı olmasın."

Uyuz uyuz konuşmasına aynı uyuzlukla cevap verdim.

"Çok iyi düşünmüşsün."

Sonra beni kucağına alıp misafir odasına götürdü ve yatağın üzerine bıraktı. O sırada Emine Hanım da banyodan çıkmıştı. "Banyo hazır," dediğinde merak içinde Emir'in ne yapacağını bekliyordum. Gözleriyle onayladıktan sonra başıyla çıkmasını işaret etti ve kadın çıkar çıkmaz üstündeki deri montu çıkardı. Siyah kısa kollu tişörtü çok mu yakışmıştı bana mı öyle gelmişti bilmiyorum fakat dağınık saçlarıyla çok çekici görünüyordu. Tek dizinin üzerinde eğilip ellerini yatağa koyduğunda elimi yanağına yerleşti-

rip parmaklarımı sakallarında gezdirdim. Bunu yapmayı özlemiştim. Genel olarak Emir'i özlemiştim aslında. Beni böyle mesafeli değil çılgınca seven adamı özlemiştim. Parmaklarım yüzünde yol almaya devam ederken, "Hadi yıkayalım seni," dedi kaçarcasına. Sonrasında ayağa kalkıp eşofmanımı ve tişörtümü çıkardı sessizce. Gözlerimi bir an bile yüzünden ayırmıyor, verdiği her bir tepkiyi gözlemliyordum fakat hareketleri bir robottan farksızdı. Kıyafetlerimi tamamen çıkarıp beni banyoya götürdükten sonra dikkatli bir şekilde küvete bırakıp tişörtünü çıkardı. Sol elimle yarıya kadar suyla dolu olan küvetin kenarına tutundum. Gözlerimi Emir'den ayırmıyordum. Saçlarımı yıkamaya başladığında içime bir öküz oturmuştu. Şu an beni bir kadın olarak görmüyordu ve tepkisizliği tüm özgüvenimi yerle bir ediyordu. Gururum kırılıyordu. Saçlarımı iki kez yıkadıktan sonra küvetin kenarına oturup eline aldığı lifi köpürtmeye başladı. Özellikle gözlerime bakmıyor, aramızdaki mesafeler her geçen saniye artıyordu. Sessizce vücudumu da yıkayıp küvetteki suyu boşalttıktan sonra duş başlığını aldı ve suyu başımdan aşağıya tuttu. Başımı öne eğip ılık suyun beni rahatlatmasını bekledim fakat tam aksine sinirim tepeme çıkmıştı. Geri zekâlı. Sanki bilmiyorum şu anda aklından neler geçtiğini. Bir de etkilenmiyormuş gibi hareket yapıyor. Göreceğiz bakalım etkileniyor musun etkilenmiyor musun? Ben de seni bu gece koynuma almazsam bana da Zeynep demesinler.

Kendi kendime söylenmeye devam ederken duş faslı bitmiş Emir beni havluya sarıp yine kucağına almıştı. Ben hariç her yere bakıyordu. Beni bırakmak için yatağa eğildiğinde kolumu boynuna dolayarak kalkmasına engel oldum ve dudaklarımı boynunda gezdirdim. "Çok özledim seni," diye fısıldadığımda iki üç saniye kadar taş kesilmiş, ardından sesli bir şekilde yutkunmuştu. Tekrar doğrulmaya çalıştığında kolumun baskısını arttırdım ve dudaklarımı

KAKTUSUN

boynuna bastırdım. Kokusu nefesimi kesiyordu. Kendini yatağa bırakıp elini enseme koymasıyla nabzım iki yüzlere fırlamıştı ki "Zeynep," dedi acı çeker gibi. Sesindeki hırıltı neler hissettiğini net bir şekilde ortaya seriyordu. Şu an kendine hâkim olabilmek için çok büyük bir savaş veriyordu, geceye kadar dayanması zordu. Kendi kendime zafer nidaları atarken geri çekilip yüzüne baktım. Bakışlarını kaçırdı hemen. "Üşüteceksin, kurulayalım seni."

Umursamaz bir ifadeyle, "Ben hallederim," dedikten sonra bedenimi saran havluyla kurulanmaya başladım. Emir'in asıl imtihanı o an başlamıştı işte. Ben ağır hareketlerle kurulama işlemine devam ederken saçlarımdan süzülen sular omuzlarımdan aşağıya dökülüyordu. Emir'in bakışlarını düşünmemeye çalışıp bir metrelik havluyu oradan oraya çekiştirirken kalbim göğüs kafesimi zorluyordu. Bir süre daha havluyu vücudumda dolaştırdıktan sonra daha fazla dayanamayıp gözlerine baktım. Gözbebekleri alev topuna dönmüştü. Hiç kıpırdamadan bana bakıyor, etrafa yaydığı elektrik tenimi yakıyordu. Bu noktadan sonra daha fazla dayanmasının imkânsız olduğunu düşünmeye başlamıştım ki hızla yataktan kalkıp kapıya yöneldi. Yüzüme bile bakmadan dışarı çıkıp kapıyı kapattığında aptal gibi kapıya bakakalmıştım. Sonrasında ağzımdan çıkanlar pek hoş şeyler değildi ama hak etmişti öküz.

"Geri zekâlı. Sen de erkek misin be, moron! Kalıbına bakan da adam sanır! Kaç bakalım nereye kadar kaçacaksın? Zeynep Zeynep diye inletmezsem ben de seni... Embesil!"

Seda içeri girince daha kısık sesle söylenmeye devam ettim fakat sinirim geçecek gibi değildi. Zavallı kız şaşkınlıkla yüzüme bakarken yatağın kenarındaki baş havlusunu gösterip, "Saçlarımı kurular mısın?" dedim sinirle. Başıyla onaylayıp kurulanmama yardım ettikten sonra gardırobu açıp kıyafet aramaya başladı. Gösterdiği tüm pijama takımlarını reddedip süper mini penye şortumla göbeği açık

askılı tişörtümü seçtiğimde, "Üşüyeceksiniz," dedi bir taraftan giyinmeme yardım ederken.

"Bir şey olmaz merak etme."

"Emir Bey biraz öfkeliydi sanırım," dedi dolgun göğüslerini gözüme sokarak.

"Her zamanki hali..." diye söylenmeye devam ederken giyinme işlemi tamamlanmıştı. Saç havlusunu alıp tek elimle saçlarımı biraz daha kuruladıktan sonra yatağa uzandım. "Ben biraz dinlensem iyi olacak, sen gidebilirsin."

Seke seke çıktı odadan. Enerjisine hayran olmamak mümkün değildi. Gözlerimi kapatıp eski Emir'i geri getirme planları yaparken dışardan gelen seslere dikkat kesildim.

"Sıhhatler olsun Emir Bey, ben kahve alacağım siz de ister misiniz?"

Oy beni vurun vurun!

Saçmalama Zeynep!

Felçli kadın, kendisini hemşireyle aldatan sevgilisini kurşuna dizdi.

Kafamın içinde beliren gazete manşetini yok edip saçımı başımı yolma isteğimi bastırmaya çalışırken kapı açıldı. Bu defa saçmalamayacaktım, kesin kararlıydım. Elinde tepsiyle Emine Hanım'dı gelen. "Yemek saatiniz geldi Zeynep Hanım, şehriye çorbasıyla ıspanak yemeği yaptım. İstediğiniz başka bir şey varsa hemen getirebilirim."

"Yok teşekkür ederim, Emir nerede?" diye sorduğumda, "Salonda," dedi. "Seda?" dedim kaşlarımı kaldırıp. "Mutfakta kahve yapıyordu," diye cevapladı. Yemeğimi yerken aklım yine Emir'deydi. Kafayı yiyecektim sonunda o olacaktı. Emine Hanım ayağa kalktığında, "Salona gitmek istiyorum yardım eder misiniz?" dedim yatakta doğrulup. Zavallı kadın tedirgin bir şekilde bacağıma baktıktan sonra, "Emir Bey'i çağırayım ben," dedi mahcup bir tavırla. Ayağa kalkabileceğimden şüpheliydim aslında. Günlerdir nereye gitsem Emir'in kucağında gidiyordum. Sorun şu ki

doktorların ortak düşüncesi ne kadar çabalarsam o kadar çabuk iyileşeceğim yönündeydi.

"Gerek yok, koluma girerseniz yürüyebilirim," dedim kendimden emin bir şekilde. Emine Hanım ne kadar istemese de sağ kolumu omzuna atıp beni ayağa kaldırmayı başarmıştı. Sol ayağıma yüklenip derin bir nefes verdikten sonra adım atmaya çalıştım fakat sağ bacağım hâlâ yok gibiydi.

"Zeynep Hanım, zorlamasak?"

"Yok yok iyiyim ben, siz öne doğru bir adım atın sonrası bende."

Kadıncağız öne doğru ilerlediğinde ben olduğum yerde kalmıştım. Tüm ağırlığımı omzuna verip sol ayağımı öne atmayı başardığımda derin bir nefes verdim. Başarmıştım. Aynı şekilde kapıya kadar gittik. Fazlasıyla yorulmuştum ama değmişti. Sol elimle kapıyı açıp ağır adımlarla salona doğru ilerlerken kendimle gurur duyuyordum. Tabii Emir'in yürüyebildiğimi görmesi için de sabırsızlanıyordum. Belki aklı başına gelir, kendini suçlamaktan vazgeçerdi. Salona girdiğimizde Emir pencerenin önünde telefonla konuşuyor, bir taraftan da sigara içiyordu. Üstünü değiştirmiş, koyu mavi bir kot pantolonla düz beyaz bir tişört giymişti. Dağınık ve hafif nemli saçları duştan yeni çıktığının habercisi gibiydi. Seda Hanım'sa tekli koltuğa oturup bacak bacak üstüne atmış, kahvesini yudumluyordu.

Emir beni görünce elindeki telefonu koltuğa fırlatıp telaşla yanıma geldi. Beni kucağına alması birkaç saniyeyi geçmemişti. "Ne yapıyorsun Zeynep, aklını mı kaçırdın?"

Bakışları açıkta kalan karnıma ardından bacaklarıma kaydıktan sonra tekrar yüzüme baktı. "Beni neden çağırmadın?"

Saçlarından yayılan şampuan kokusu burnuma dolarken gözlerine bakıp omuz silkmekle yetindim. Koltuğa uzanmamı sağlayıp kıyafetime kaçamak bir bakış attıktan

sonra, "Yusuf'la Aslı yoldalar, buraya geliyorlar." dedi düz bir sesle. Neyi kastettiğini anlamıştım ama umursamadım. "Gelsinler."

"Emine Abla bir battaniye getir!" diye buyurduktan sonra bakışlarını yine vücudumda gezdirdi. Gözlerinde yanan ışıkları ben yanlış yorumluyordum sanırım, öyle olmasa şimdiye kadar çoktan dudaklarıma kapanmış olması gerekiyordu. Uyuz.

Emine Abla'nın getirdiği battaniyeyi üzerime örtmeye çalıştığında elini ittirip engel oldum.

"Ya ne battaniyesi bu sıcakta? Allah'ını seversen saçmalama Emir!"

Dişlerini sıkıp yüzüne yüzüme yaklaştırdı. "Kızım bu ne hal, manyak mısın?" Gerçekten sinirlenmişti.

Oh Allah'ım sana şükürler olsun.

"Ne varmış halimde? Hasta hasta bunaltma insanı Emir, canım burnumda zaten!"

Ağzının içinde homurdanmaya başladı. Ben de içimden sevinç çığlıkları atıyordum. O sırada kapı çalınca battaniyeyi zorla üzerime örtüp işaret parmağını havaya kaldırdı. "Sakın!"

Restini çekip pencereye doğru ilerlemeye başladığında Seda'nın hayranlık dolu bakışları tokat gibi çarpmıştı yüzüme. Kafasının üzerinde beliren bulutun içinde Emir'le kendini koyduğu nikâh masası dikkat çekiyordu.

Allah'ım senin hikmetinden sual olunmaz ama biraz fazla yüklenmiyor musun Zeynep kuluna?

İsyan etmenin eşiğinde olduğumu fark edince hemen tövbe edip kafamdaki saçma düşünceleri bir tarafa attım. Şu an bunu düşünüp enerjimi tüketemezdim. Emir'in beni bile görmeyen gözleri dünya üzerindeki hiçbir kadına bakmazdı, bakamazdı yani!

İnşallah bakmazdı...

"Uçmuş yine bu!"

Aslı'nın sesiyle kendime geldim. Elini gözlerimin önünde sağa sola sallıyordu.

"Hayırdır kuzum, kimi gömüyoruz?" dedikten sonra elindeki kutuyu kucağıma bıraktı. "Profiterol aldım sana, ye de biraz kendine gel."

"Sağ ol kuzum ya, sen de olmasan..."

Ses tonumdan işkillenip bakışlarını Emir'e çevirirken eli kendiliğinden beline gitti. "Neyi var bu kızın, niye ölü balık gibi bakıyor?"

"Of Aslı yok bir şeyim, abartma," dedim. Emir çoktan yanıma gelip karşımda diz çökmüştü. Endişeyle yüzüme bakmaya başladığında, "İyiyim" dedim üstüne basa basa. Elini yanağıma yerleştirip, "Ağrın mı var?" diye sordu. Çaresizliği içimi acıtmıştı. Bu halde olmama sebep olduğu için benden uzak durması gerektiğini düşünüyor fakat gidemiyordu. İçine düştüğü ikilem ikimizi de mahvediyordu.

Elimi elinin üzerine yerleştirdim ve "Yok," dedim sessizce. "Seni özlüyorum sadece."

Ne demek istediğimi çok iyi bildiği için bakışlarını kaçırdı. Parmaklarımı eline kenetleyip, "Böyle uzak duracaksan yanımda olma," dedikten sonra başımı eğip gözlerine baktım. "Dayanamıyorum."

Emir sessizce gözlerime bakarken kucağımdaki kutuyu kenara bırakıp bacaklarımı koltuktan sarkıttım. Sağ bacağımı sol elimle çekmem gerekmişti. "Bakma öyle ruhsuz ruhsuz!" diye bağırdım öfkeyle. "Anladık kendini suçluyorsun, vicdan azabı çekiyorsun ama yeter artık! Senin bir suçun yoktu diyorum, kazaydı sadece... Allah'ın cezası bir kaza!"

Emir ayağa kalkıp sıkıntıyla ofladı. Elini saçlarının arasından geçirip ensesini tutarken Yusuf yanımıza gelmişti.

"Abi Zeynep haklı, uzatma artık yedin bitirdin kendini."

Emir'in bakışları her geçen saniye daha da kararıyor, saçma sapan düşüncelerinin esaretinden bir türlü kurtulamıyordu.

"Bu yaptığımın izahı, özrü, telafisi yok, şu haline bak..." diye saçmalamaya başladı yine. Tabii bende şalterler attı. Bir anda gözüm dönmüş, Adanalı damarım tutmuştu.

"Ne özrü, ne telafisi, senden özür isteyen mi var geri zekâlı?" dedim tahammülsüz bir tonda. "Tek istediğim yanımda olman ama görüyorum ki ne desem boş, her zamanki gibi bildiğini okumaya devam edeceksin."

Emir'in sessizliği hâlâ aynı fikirde olduğunu kanıtlarken öfkeden deliye dönmüştüm. Bir şekilde bu işe son vermek zorundaydım ve şu an için aklıma gelen tek şey vardı.

"Pekâlâ, telafi mi istiyorsun?" dedim başımı aşağı yukarı sallayarak "Al sana telafi!"

Sol tarafımda duran Yusuf'un silahını çekip Emir'e doğrultmamla tetiği çekmem aynı saniye içinde gerçekleşmişti. Omzuna nişan almıştım ve bu defa tam on ikiden vurmuştum. Beyaz tişörtü omzundan sızan kanla kırmızıya dönmeye başlamıştı. Gözümü bile kırpmadan Emir'in gözlerine bakarken o da aynı şekilde benim gözlerime bakıyordu.

Yusuf'un, "Ne oluyor lan!" diye attığı nida duvarlarda yankılandı. Emir'in bakışları önce şaşkınlık hemen ardından hayranlık ve son olarak da yoğun bir arzuyla doldu taştı. Günlerdir aradığım kıvılcım omzuna giren kurşunla ortalığı ateşe vermişti. Alev alan bakışları kalbimi eritip akışkan hale getirirken ensemden tutup dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İkimiz birbirimize karışıp yok olmuştuk. Ta ki Yusuf'un sesini duyana kadar...

"Ebeni sikeyim Zeynep!"

***

"Emir bırak!"

"Bırakmam!"

"Omzun kanıyor!"

"Kanasın!"

Odaya girip ayağıyla kapıyı kapattıktan sonra tekrar dudaklarıma kapandı. Çığlık atarak geri çekildim. "Ya bıraksana manyak mısın?"

"Manyağım!"

Yatağa uzanmamı sağlayıp delici bakışlarını gözlerime dikti. Geri çekilmeye çalıştım fakat öyle yoğun bakıyordu ki bir santim bile kıpırdayamadım. Neden bilmiyorum dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Aynı anda yüzüne sinsi bir gülüş yerleşmişti. Dizini yatağa yerleştirip üzerime doğru eğilirken bakışları daha da derinleşti.

"Demek erkekliğimden şüphe ediyorsun?"

Boğazından yükselen hırıltı dibine kadar erkek olduğunu kanıtlıyordu.

"Yok valla," diye mırıldandım kedi gibi. "En ufak bir şüphem yok şu an."

Yusuf durmaksızın kapıyı yumrukluyor, bir taraftan da içeri gireceğine dair tehditler savuruyordu fakat Emir'in umurunda bile değildi. Sinsi gülüşü yüzüne yayılırken, "Daha önce vardı yani?" dedi tek kaşını yukarı doğru kaldırıp. Çok mu seksi görünüyordu yoksa bugün ikimizin hormonları da horon mu tepiyordu bilmiyorum fakat aramızdaki elektrikten alev almamız an meselesiydi. Konuşma yetim çok aktif olmadığından kaşlarımı kaldırarak en ufak bir şüphem olmadığını tekrar belirttim. Pek ikna olmuşa benzemiyordu. Parmağını yüzüme dökülen bukleye dolayıp, "Ben yine de emin ol istiyorum," diye fısıldadı.

Öyle bir fısıldadı ki hem de, nefesi tenimi yaktı, dilim damağım çorak topraklara döndü, beyin hücrelerim yandı tutuştu kül oldu.

"Abi aç kapıyı yoksa dalıyorum içeri, günah benden gitti!"

Yusuf avaz avaz bağırmaya devam ederken Emir dudaklarını boynumda gezdirmeye başlamıştı. Avucunu kalbimin üzerine yerleştirip, "Sakin..." dediğinde kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi attığını ancak fark edebilmiştim. Az önce

sevdiğim adamı vurmuştum fakat pişmanlıktan değil heyecandan ölmek üzereydim. Aynı şekilde sevdiğim manyak da vurulmaktan fazlasıyla memnun görünüyordu.

"Demek beni vurdun?" diye fısıldadığında kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Böyle giderse birazdan infilak edecekti.

Heyecanımı bastırmaya çalışarak, "Evet vurdum," diye kıkırdadım.

Çok gerekliymiş gibi kulağıma doğru yaklaştı, "Nasıl bir manyaksın?"

Ses tonuna yerleşen hayranlık dolu tını kadınlık gururumu arşa vurdurmuştu. Dudaklarımdan kaçan kahkahaya engel olamayıp elimi yanağına koyduğumda yüzüme baktı. Gözlerinde arsız bir gülüş hâkimdi. Aynı anda birbirimizin manyak olduğunu düşünüyor ve bundan manyak bir şekilde zevk alıyorduk. Bunun tek bir açıklaması olabilirdi; ikimiz de geri zekâlıydık.

"Beynine oksijen gitmiyor sanırım," dedim parmaklarımı yüzünde gezdirerek. "Ölebilirdin."

Başparmağını alt dudağımda gezdirdi usulca. "Öldüren sen olduktan sonra sıkıntı yok."

Allah'ım sen aklımı koru!

İç organlarım cayır cayır yanıyor, sıcağı beynime vuruyordu. Saçlarımı geriye doğru attım oflayarak. "Çok mu sıcak oldu ne?"

"Çok..." dedi gülerek. "Yanıyoruz."

Bakışları çok fenaydı.

"Emir bak valla korkuyorum, şu bakışlarını düzelt!"

"Kork zaten!" dedi boğuk sesiyle. Kor alevler yükseldi tepemizden. Olmayan aklım başımdan gitmiş, tüm hücrelerim Emir diye bağırmaya başlamıştı. Dudakları hırsla dudaklarımı bulduğunda aynı istekle karşılık verdim. İçinde bulunduğumuz şartlar altında aksini yapabilecek bir insan evladı olduğunu düşünmüyordum dünya üzerinde.

"Abi doktor geldi, ona kadar sayıyorum bak, beni günaha sokmayın!"

Yusuf'un sesini duyunca cin çarpmış gibi geri çekildim ancak Emir'in durmaya niyeti yoktu.

"Emir bırak, gelecekler şimdi... Dur!"

"Gelemezler," dediğinde gözüm omzuna kaydı. Tişörtü kan içindeydi.

"Tamam bak sakin olalım önce, derin derin nefes al," dedikten sonra doğum yapar gibi hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Emir gülüyordu.

"Gülmesene, üstümde ölüp kalacaksın göreceksin gününü. Bak şimdi önce derin bir nefes al..." Yine derin bir nefes aldım, "Sonra yavaşça kalk üstümden."

"Hım" diyerek tekrar boynuma gömüldü. "Emir!" dedim dişlerimin arasından. O sırada kapı açılmış, Yusuf "Destur!" diye bağırarak içeri dalmıştı. Bir eliyle de gözünü kapatmıştı salak.

Emir küfür ederek başını kaldırdığında, al işte, der gibi Yusuf'u gösterdim.

"Abi gözünü seveyim doktor bir baksın, sonra yaparsınız ne yapacaksanız. Açıyorum bak gözümü, abdestimi bozmayın mübarek gün..."

Tekrar dişlerimi sıkıp, "Kalk çabuk," dediğimde daha fazla itiraz etmedi neyse ki. Kalkar kalkmaz yatak örtüsünü üzerime örtüp hızla Yusuf'un yanına gitti. Ensesine bir tane geçirip, "Sıktıracaksın bugün kafana, kararlısın yani!" dedi sinirle. Yusuf elini gözünden çekmiş Emir'in omzuna bakıyordu.

"Sıkın anasını satayım," dedikten sonra arkasını dönüp, "Allah'ın manyakları," dedi ağzının içinde homurdanarak. "Gel Cevdet Abi gel, asayiş berkemal."

Doktor gelip Emir'in yarasına baktı. Neyse ki kurşun sıyırmıştı. Yaraya pansuman yapılırken Emir arsız bakışlarıyla beni izliyordu. Gözlerimi devirip "Deli manyak,"

dedim fakat içimden bir ses bunu daha sık yapmam gerektiğini söylüyordu. Doktorun işi bittiğinde Aslı da gelmişti. "Şu içerideki garibana da baksanız iyi olacak, beyin ölümü gerçekleşti sanırım," dedikten sonra yatağa uzandı. "Oynaşırken biraz daha makul olsanız hiç fena olmaz, insanlar ürküyor."

Kıkırdayarak Emir'e baktım. Yüzünde manyak bir gülüş hâkimdi yine. Yusuf'a dönüp, "Dışarı," dedi buyurgan bir tonda. Başıyla Aslı'yı işaret etmeyi ihmal etmemişti. Yusuf yatağın yanına gelip Aslı'yı kucağına aldı. "Gel gülüm gel, çok fazla elektrik var etrafta, Memati etkilenmesin."

Aslı, "Ya bırak, yoruldum ben. Biraz dinlenmem lazım," diye çırpınmaya başladığında, "Yatırmam seni o cenabet yatakta, gidiyoruz," diyerek Aslı'yı alıp gitti Yusuf.

Emir oturduğu tekli koltuktan kalkıp ağır adımlarla yanıma geldi. "İyi misin?" diye sordum omzunu gösterip. Aklım biraz başıma gelmişti fakat hâlâ yaptığımdan pişman değildim. Birazdan pişmanlık da gelirdi sanırım.

Cevap vermek yerine yanıma uzanıp üzerime doğru eğildi ve saçlarımı geriye doğru attı. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. Dudaklarını yüzümün her bir noktasında gezdirdikten sonra tekrar gözlerime bakıp, "Beni hep böyle çok sev," dedi aşkla. Çok derken kastı omzunda açtığım delikti sanırım.

Elimi yanağına yerleştirip parmak uçlarımı sakallarında gezdirdim. "Ben seni hep çok sevdim, severim de..." dedim delicesine bir tutkuyla. "Ama sen de beni hep çılgınca sev. Öyle mıy mıy, uyuz uyuz değil, sana yakışır şekilde, delice sev."

Alnını alnıma yaslayıp, "Sen nasıl bir şeysin?" dedi acı çekiyormuş gibi. "Her seferinde beni kendine hayran bırakmayı başarıyorsun. Ölüyorum aşkından kızım, bitirdin beni."

"Sen de beni bitir o zaman," diye kıkırdadığımda arsız dudakları dudaklarımı buldu. Dokunuşları aklımı başımdan alırken kulağıma fısıldadığı sözcükler beni gerçekten bitirmişti. Yanıma uzandığında gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. "Ölüyorum galiba, biraz uyusam iyi olacak."

Saçlarımdan öpüp, "Uyu güzelim, dinlen biraz," dedi.

***

"Zeynep!"

"Hım!"

"Kalk hadi, ilaç saatin geçiyor."

"Hım!"

"Hadi bebeğim, bir şeyler yemen gerekiyor. Sonra da hastaneye gideceğiz."

"Ya daha yeni uyudum, ne hastanesi?" diye mırıldanırken elini yüzümde hissettim ve mızıldanarak gözlerimi açtım. Takım elbisesini giymiş, yatakta oturuyordu.

"Yirmi saattir uyuyorsun bebeğim, sabah oldu."

"Ha ha çok komik, ayı mıyım ben o kadar uyuyacağım?" dediğimde gülmeye başladı. Cebinden telefonunu çıkarıp yüzüme doğru tutarken hâlâ gülüyordu.

Yuh!

Saat sabahın dokuzuydu ve bu da demek oluyordu ki dün öğlenden beri uyuyordum.

"Of Emir ya, ayı mıyım ben bu kadar uyuyorum? Neden uyandırmadın? Açlıktan şekerim düştü, bayıldım kesin."

"İki kez yemek yedin, hatırlamıyor musun?"

Başımı sağa sola salladım. Hatırlamaya çalışıyordum ama yoktu.

"Hatırlamıyorum, beyin kanamasından dolayı moron mu oldum acaba?" diye sordum oflayarak.

"Kullandığın ilaçların etkisi olabilir, gidince doktora sorarız."

Doktor deyince endişelerim yine gün yüzüne çıkmıştı. "Emir," dedim çekinerek. Yine ne yumurtlayacaksın, dercesine kaşlarını kaldırdı.

"Hani ben karnımdan vuruldum ya... Ya çocuğum olmazsa?"

"Saçmalama! Bin tane doktor vardı başında, bir tanesi bile öyle bir ihtimalden bahsetmedi."

"Olsun, yine de düşününce mantıklı geliyor."

"Saçmalama dedim!"

"Denesek mi?" diye sordum heyecanla. Çatılmış kaşları anında düzelirken, gözlerine keyifli bir tebessüm yerleşti.

"Her denediğimizde yirmi saat uyuyacağını düşünürsek, biraz ertelememizde fayda var sanırım."

"Ya uyumam söz, emin olmak istiyorum."

Erkeksi bir kahkaha attıktan sonra, "Her seferinde bahane uydurmana gerek yok," dedi. "Ve tabii beni vurmana da... Önce bir iyileş, sonra bakarız. O kadar istiyorsun mademki katlanacağız mecbur..." Öküz.

Dişlerimi sıkıp, "Emir!" diye tısladım. Hâlâ gülüyordu. Yine sinirimi tepeme zıplatmayı başarmıştı. "Gülmesene," diye isyan ettiğimde yüzümü ellerinin arasına aldı. Şefkat yüklü bakışları yüzümde geziniyordu. Kalbim kuş gibi kanat çırparken, "Ölürüm ben sana," dedi. Öyle güzel, öyle içten söylüyordu ki.

Leyla gibi gözlerinin içine bakarken, "Hadi gel sana bir sürprizim var," dedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan kucağına aldı beni. "Kapat gözlerini," dediğinde hemen kapattım. "Ay çok heyecanlandım, araba mı aldın yoksa?"

"Aşağısı kurtarmaz diyorsun yani?"

"Yani ilk sürprizinin araba olduğunu düşünürsek... Emir Karadağ'a da çıtayı aşağı çekmek yakışmayacağına göre."

"Jet aldım bebeğim, çok istiyordun ya. Salonun ortasında duruyor şu an."

Dalga geçiyordu tabii ki.

"Of tamam ya, açıyorum gözlerimi."

"Bekle," dedikten sonra oturduğunu hissettim. Beni de dizlerine oturtmuştu. "Şimdi açabilirsin."

Heyecanla gözlerimi açtığımda hissettiğim mutluluğun tarifi yoktu. Yemek masasının yanındaki sandalyede oturuyorduk ve masanın üzerinde kocaman, üç katlı bir Barbie evi duruyordu.

Masanın üzerinde çocukluğum duruyordu. Gözyaşlarım akın akın gözlerime hücum ederken, boğazımdaki düğümlerin sayısı yoktu, yutkunamıyordum. Elimi uzatıp evin bahçesinde karşılıklı oturan Barbie ve Ken'den Barbie'yi aldım. Gözümden akan bir damla yaşa engel olamamıştım. İmkânsızımdı bu ev benim. Hayallerim küçük bir mahalleyle sınırlı olduğu için görüp görebileceklerimin en iyisiydi ve tam da bu yüzden içimdeki ukdelerin en büyüğüydü. Geceleri yatağa girdiğimde hayallerimin başköşesinde, rüyalarımın en parlak yerindeydi tüm çocukluğum boyunca. Çocukluktan çıkıp genç kızlığa adım attığım dönemde, hayatımın en zor, en acı gününde annemle beraber hayallerimi de gömmüştüm toprağın altına. O günden sonra aklıma bile gelmemişti oyuncaklar, salıncaklar, bayramlıklar, yeni ayakkabılar. O gün büyümüştüm ben. Ya da ben öyle sanmıştım da içimdeki çocuk bir yerlerde gizlenip kalmıştı. Şu an hissettiğim mutluluğun başka bir açıklaması olamazdı; bir yanım hep çocuk kalmıştı.

Evin her köşesini büyük bir hayranlıkla inceledim. Odalardaki minik eşyaları teker teker gözden geçirirken Emir çenesini omzuma dayamış sessizce beni izliyordu. "Bu... Bu çok güzel..." dediğimde başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözleri, sevdiği kadını mutlu etmenin mutluluğuyla ışıldıyor, gözlerimi delip ruhuma işliyordu yine. Gözümde biriken yaşları geri göndermeye çalışırken kolumu boynuna doladım. Alnımı alnına dayayıp, "Sen çok güzel bir adamsın,"

dedikten sonra dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. "Seni seviyorum, çok seviyorum," dedim tüm kalbimle.

Elini yanağıma yerleştirip başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "Ben de seni seviyorum... Öyle uyuz uyuz değil, ölümüne seviyorum."

"Zeynep Hanım," diyen sesi duyunca hızla uzaklaştım Emir'den. Elinde tepsiyle salonun kapısında dikiliyordu Seda. Oldukça gergin görünüyordu. "İlaç saatiniz geçiyor, bir an önce kahvaltı yapmanız gerekiyor," dedi yüzüme bakmadan. Ağzıma dolan kahkahayı bastırmaya çalışarak Emir'e baktım. Benim aksime alenen gülüyordu. Omzunu sıkıp gözlerimi ardına kadar açarak, "Çok ayıp," dediğimde kulağıma doğru eğildi. "Ayıp olan günlerdir senin için perişan olan adamı öldürmeye kalkman. Şu an birileri senin beni hak etmediğini düşünüyor muhtemelen."

Ukala bir tebessüm yerleşti dudaklarıma. "Seni vurmamdan aldığın hazzı gören biri, benim seni hak etmediğimi değil, senin layığını bulduğunu düşünür ancak. Fakat görüyorum ki o birilerinin şu an düşündüğü tek şey bu evden nasıl kaçabileceği."

Emir gülmeye devam ederken, "Koltuğa götür beni!" dedim buyurgan bir tonda.

"Emredersiniz Zeynep Hanım," dedikten sonra ayağa kalkıp beni koltuğa bıraktı. "Çekilebilirsin," dedim elimi havada sallayarak. Çekildi hemen. Seda yüzüme bakmadan yanıma oturdu ve kahvaltı tepsisini kucağıma yerleştirdi. Tedirginliği tekrar gülmeme neden olmuştu. Görmemesi için başımı çevirdiğimde Emir'in keyifli yüz ifadesiyle karşılaştım. Dün sabahtan bu yana gözlerine yerleşen hayranlık dolu bakışlarla beni izliyordu.

Allah'ım nasıl bir insan olmuştum ben?

Zavallı hemşirenin, her normal insan gibi, şahit olduğu sahneden dolayı elleri titriyordu ve ben gülüyordum. Bir

tarafı tutmayan biri için çok anormal tepkiler veriyordum. Böyle giderse soluğu tımarhanede alacaktım.

Hafifçe öksürüp Emir'i de gözlerimle uyardıktan sonra Seda'ya dönüp kahvaltı yapmaya başladım. Arada sohbet amaçlı ortaya bir şeyler konuşuyordum fakat Seda üstüne alınmıyor, robotik hareketlerle çay içmeme yardım ediyordu. Doyduğumu söylediğimde apar topar ayaklandı. Kaçacaktı. Aynı anda Yusuf'un sesi yükseldi kapıdan. "Abi, o şerefsiz müdürün işi tamam, parmağını kesince öttü pezevenk!" Seda'nın gözleri yuvalarından fırlamış, elindeki tepsi yeri boylamıştı. Aslı, "Yusuf!" diye uyardı ancak iş işten çoktan geçmişti.

Yusuf moronu Seda'yı fark edince, "Serçe parmağını canım, abartılacak bir durum yok," dedi olanca rahatlığıyla. Zavallı kız hayretler içinde bakakalmıştı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Sedacığım, Yusuf şaka yapıyor, aramızda bir espri sadece," dedim fakat kız transa geçmişti. Emir yanımıza gelip tam karşısında durduğunda bakışlarını Emir'e çevirdi. Kafasının üstünde yine bir bulut mu oluşmuştu ne?

"Emir Bey, bakın ben size güvenip de geldim bu eve," dedi titreyen sesiyle. "Ve hâlâ buradaysam nedeni, sadece ve sadece size verdiğim sözdür. Ancak dünden bu yana olanlar beni fazlasıyla endişelendiriyor. Ya bir açıklama yapın, ya da hemen şimdi gidiyorum ben bu evden."

Emir bir elini kemerinin üstüne koyup diğerini Seda'nın omzuna attı. Sakinleşebilmek için derin bir nefes aldım. Çok karizmatik görünüyordu geri zekâlı.

"Bak Seda, dün yaşananların çok hoş görünmediğinin farkındayım ancak korkmanı ya da endişelenmeni gerektirecek bir durum yok ortada. Zor bir dönemden geçiyoruz sadece. Lütfen yanlış şeyler düşünme, Zeynep'in sana ihtiyacı var."

Bak ya!

"Peki Emir Bey, size güvenim tam, siz öyle diyorsanız..."

Emir Seda'nın omzunu sıkıp güven verircesine başını aşağı yukarı sallarken, "Yusuf silahımı getir!" dedim öfkeyle.

Seda neye uğradığını şaşırmıştı. Bakışlarını güç bela Emir'den çekip dehşet içinde yüzüme baktı. Gözlerinin içine içine bakıp, "Yusuf!" diye bağırdım öfkeyle. Aslı'yla Yusuf'tan gülme sesleri yükseliyordu. Emir, "Zeynep!" diye uyardı fakat aldırmadım. Bakışlarım hâlâ Seda'nın gözlerindeydi. Cin çarpmışa dönmüştü sinsi.

Yusuf, "Valla ben karışmam, bahçede bir kişiyi daha gömecek yer kalmadı, yakınca da komşular söyleniyor," diye homurdanınca Seda'nın yüzü kireç gibi oldu. Hiç kıpırdamadan olduğu yerde duruyor, yardım dilenircesine Emir'e bakıyordu.

Emir, "Allah belanı versin Yusuf!" diyerek Aslı'ya döndü fakat o da kahkahalar atıyordu. Seda'yı gösterip, "Aslı bak şuna, ölüp gidecek başımıza bela olacak," dediğinde Aslı Seda'yı aldığı gibi mutfağa götürdü. Bir taraftan da sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Gel bebeğim. Bu ikisi zekâ özürlü, takılma sen onların söylediklerine. Doktorlar kendi haline bırakın dedi. Arada sıkıyorlar işte idare ediyoruz biz de, ne yapacaksın? Aslında çok iyi insanlar ama beyinsizler işte."

Emir'in bakışlarını üzerimde hissettiğim için özellikle yüzüne bakmıyor, gülmemek için alt dudağımı ısırıyordum.

"Sen iyice zıvanadan çıktın bakıyorum, eşkıya kesildin başımıza."

"Ben mi?" dedim hayretler içinde. Onaylarcasına başını salladı. Haklı olduğunun farkındaydım, savunulacak bir tarafım yoktu. Ne cevap vereceğimi düşünürken beni bu hale getirenler utansın diyerek elimi bacağıma götürdüm ve "Of" diye inledim. Biraz uyuşmuştu gerçekten de. Yüzü anında değişti. "Ne oldu?" dedi önümde diz çöküp. Kıyamam ya.

"Yok bir şey canım ya, biraz uyuştu sanki," dedim nazlı bir edayla. Yusuf, "Ya var ya Zeynep, yemin ederim korkulur senden," dedi gülerek. Kaşlarımı çatıp taarruza geçmek için hazırlanmıştım ki Emir beni kucağına aldığı gibi kapıya yöneldi.

"Ya of, hiç gitmek istemiyorum," diye sızlanmaya başladım. Nefret ediyordum hastanelerden. Cevap bile vermedi ancak tam kapı ağzına gelince birden durdu. Üzerimdeki şortla, göbeği açık tişörte bakıp kaşlarını çatarken söylenerek misafir odasına yöneldi.

"Bir daha bunları giy, bacaklarını kırarım senin Zeynep!"

"Ben giymedim ki," dedim omuz silkip. Kısa bir süre düşündükten sonra kaşlarını daha da çattı. "Giymeyeceksin dedim kadın, laf yetiştirme bana!" Kendisi giydirdiği için çamura yatıyordu.

Bıkkınlıkla gözlerimi devirdim. "Kıro!"

Kendi kendine söylenmeye devam etti kıro. Yusuf'un yanında dahi olsa bu şekilde giyinmemem gerektiğini, çok seksi göründüğümü, daha usturuplu giyinmem konusunda ciddi olduğunu falan dinledikten sonra baktım susmayacak, "Demek çok seksi görünüyorum?" dedim işveli bir tınıda.

"Konumuz bu değil," derken beni yatağa bırakmış gardıroptan kıyafet seçiyordu. Havalar ısınmaya başlamıştı ve bu da demek oluyordu ki her dışarı çıktığımızda kavga edecektik.

Seçtiği eşofman takımını giydim mecburen. Tekrar odadan çıktığımızda Aslı bizi bekliyordu. "Zeynep gel bak sana ne göstereceğim, sürpriz yapacaktık ama dayanamadım."

Emir, "Aman ne sürpriz," diye tısladığında gözlerimi kısıp Aslı'ya baktım.

"Bayılacaksın," dedi ellerini birbirine vurup. Emir isteksizce Aslı'nın peşinden dışarı çıkıp bahçe kapısından sağa döndü. İyice meraklanmıştım. Yan villanın kapısından içeri

girdiğimizde Aslı üç katlı evi gösterip, "Ta ta ta tam," dedi sevinçle. "Yeni komşularına merhaba de kuşum!"

"İnanmıyorum, gerçekten mi?" diye çığlık attım. Harika bir haberdi bu. Emir "Yavaş Zeynep yavaş!" dedi terslenerek. Gözlerine bakıp, "Sen hayırdır?" dedim ben de terslenerek.

"Boş ver sen onu kuzum, zırt pırt gelir keyfini bozarız diye homurdanıyor paşam. E haksız da sayılmaz, geliriz yani."

Emir arkasını dönüp hızlı adımlarla arabaya doğru yürümeye başladı. "Gelin de görün ebenizin... Ya sabır... Son kez uyarıyorum Aslı, başımı her çevirdiğimde sizi görmek istemiyorum. İnsan gibi arar, haftada bir müsait olursak gelirsiniz."

"Ya sen ne kaba, ne utanmaz bir adam oldun," dedim sitemle. "Şu durumda bile homurdanacak bir sebep buluyorsun ya pes, vallahi pes!"

Arabanın yanında bekleyen korumanın açtığı kapıdan beni koltuğa bırakıp kemerimi taktıktan sonra dudaklarıma minik bir öpücük bıraktı.

"Keyif benim değil mi, istemiyorum arkadaş! Seninle yalnız kalmak, karıma doymak istiyorum ben artık, kimse kusura bakmasın. Şu saatten sonra kimseyle misafircilik oynayacak zamanım yok, olmayacak da!"

Sözleri bir anda yumuşamama sebep oldu. "Hey Allah'ım ya," dedim gülerek. "Delisin yemin ediyorum."

Ellerini yanaklarıma yerleştirerek aşkla gözlerime baktı. "Sadece sen ve ben, ikimiz olalım, her baktığım yerde seni göreyim, duyduğum tek ses senin sesin olsun istiyorum. Her an sarılalım, öpüşelim, nefesin nefesimde, tenin tenimde olsun istiyorum. Sana bakarken bile özlüyorum seni Zeynep, manyak etti aşkın beni."

"İyi madem," dedim davetkâr bir gülüşle. "Taşınırız biz de."

Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılırken onaylarcasına göz kırptı. "İyi fikir." Kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna geçti sonra. Deli manyak. Arabayı çalıştırdığında, "Bir yere mi gideceksin?" dedim üzerindeki takım elbiseyi işaret edip.

"Şirkete uğramam gerekiyor, seni eve bıraktıktan sonra işlerimi halleder dönerim."

"Hım anladım."

Bozulduğumu anlayınca gülmeye başladı.

"Fazla uzun sürmez merak etme."

"İyi tamam."

"Asma yüzünü, gecikmem söz..." dediğinde ofladım. "İyi gecikme sakın, patladım sıkıntıdan günlerdir. Hastane ayrı basıyor zaten."

"Pekâlâ, akşam dışarı çıkalım istersen."

Omuz silkip, "Boş ver," dedim. "Senin kucağında çok hoş bir görüntü sergileyeceğimi düşünmüyorum. Birlikte film izleriz belki."

"Nasıl istersen," dediğinde hastaneye varmak üzereydik. Sessiz geçen beş dakikanın ardından Emir'in kucağında hastaneye girip fizyoterapistim Erdem Bey eşliğinde her gün yapmam gereken egzersizleri sırasıyla yapmaya başladım. Masajın ardından yürüme egzersizi için paralel barın iki tarafına tutunmuş, adım atmaya çalışıyordum. Emir bir an bile gözünü benden ayırmıyordu. Sol koluma yüklenip sağ bacağımı ileri attığımda sevinçle yüzüne baktım. Yaslandığı masadan doğrulup başparmağını havaya kaldırdı gülümseyerek. Yaşadığım mutluluğun verdiği heyecanla üç adım daha atabilmiştim ancak en fazla üç metrelik mesafe bitecek gibi görünmüyordu. Hemen yanımdaki Erdem Bey sürekli konuşuyor, beni motive etmek için elinden geleni yapıyordu fakat gücüm tükenmişti.

"Hadi Zeynep Hanım, sınırlarınızı ne kadar zorlarsanız, o kadar fazla yol kat edebilirsiniz. Bir adım daha lütfen."

Tüm gücümle sol koluma ve sol bacağıma yüklendim fakat bu defa başaramadım. Yorulmuştum. "Olmuyor işte, yeter bu kadar."

"Pekâlâ, biraz dinlenin, sonra devam edelim."

Gözlerimi devirdiğimde Emir yanıma gelmişti. Doktora uzaklaşmasını işaret edip bedenimi kendi bedenine yasladığında başımı göğsüne koydum. Nefes nefese kalmıştım.

"Çok yoruldum."

Elini saçlarımda gezdirirken sıkıntılı bir nefes verdi. "Tamam güzelim, dinlen biraz."

"Olmuyor diyorum hâlâ devam edelim diyor geri zekâlı! Kolaydı sanki."

Çenemden tutup yüzüne bakmamı sağladı. Yine hüzünlenmişti bakışları.

"Üç adım atabildim tek başıma, gördün değil mi?" dedim hevesli görünmeye çalışarak.

Zoraki bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Harikasın bebeğim," dedi ve geri çekildi. Belimin hizasındaki demirlere tutunmamı sağlayıp paralel barın sonuna gittiğinde aramızdaki mesafe o kadar uzak görünüyordu ki. Yardım dilenircesine yüzüne baktığımda, "Hadi gel," dedi ellerini bana doğru uzatıp. Yüzümde en ufak bir zorlanma belirtisi göstermeden yaklaşık on dakikada yanına gitmeyi başarabilmiştim. Tüm enerjim bitmişti ama gülümsüyordum. Başarmak güzeldi fakat benim için asıl güzel olan sevdiğim adamın yüzünde gördüğüm mutluluktu. Gözleri sevinçle parlarken tek hamlede beni kucağına alıp, "İşte benim kadınım," dedi gururla. Bitik bir halde başımı omzuna yasladım. "Kadının pert oldu."

Eve geldiğimizde yine kendimi uykuya teslim etmiş, ilerleyen günlerde de aynı tempoda hayatıma devam etmiştim. Hastane, uyku ve yemek üçgeninde geçen on beş günün sonunda yardım almadan yürümeyi başarabilmiştim. Üç gün sonra Aslı ve Yusuf'un düğünü vardı ve iyileşmek için

bu kadar çabalamamda en büyük etken buydu. Hazırlıklar son sürat devam ediyor, ben uzaktan seyretmekle yetiniyordum. Arada Aslı beni kaçırıp evin tadilatı ve eşyalarla ilgili görüşlerimi almak için evlerine götürüyordu fakat Emir her seferinde bir bahane uydurup tekrar eve getiriyordu. "Yorma kendini," diyordu neye elimi atsam. Bu aşırı korumacı tavrı beni çıldırma noktasına getirmişti. Aslı'nın keyfi kaçmasın diye sesimi çıkarmıyordum fakat sinirlerim fazlasıyla bozulmuştu. Tabii bunda başka etkenler de yok değildi.

Düğünde giyeceğim elbise için Emir, Aslı'nın gelinliğini hazırlayan modacıdan elbiseleri eve göndermesini rica etmişti ancak ben kesin olarak karşı çıkınca modaevine gitmeme izin vermişti.

Aslı gelinliğini giyip aynanın karşısına geçtiğinde o kadar güzel görünüyordu ki gözlerimi alamadım. Beline sarılıp omzunun üzerinden aynadaki görüntüsüne bakarken, "Harika görünüyorsun," dedim gözlerim dolu dolu.

Hayranlıkla gelinliğine baktıktan sonra kocaman gülümsedi. "Teşekkür ederim kuzum, bence de çok güzel."

"Hep mutlu olursun umarım, Yusuf, Memati, Eyşan..."

"Zeynep!"

"Tamam tamam şaka yaptım. Umarım bir ömür mutlu olursunuz kuzum..."

Ansızın göz pınarlarıma biriken yaşları geri göndermeye çalıştım. Emir'in hastane odasında bana, "Boşanıyoruz," dediği an gözümün önünden gitmiyordu. Yine arkadaşıma ihanet ediyor, vicdan azabıyla kavruluyordum ancak elimde değildi. Aslı gözlerini kısıp yüzünü bana döndüğünde geri çekildim ve "Hadi çıkar, uğuru kaçmasın," dedim zoraki bir tebessümle. Dünyanın en sahtekâr insanıydım. O sırada Yusuf'un sesi gelince Aslı koşarak giyinme odasına kaçtı.

"Güzel gelinim neredeymiş?"

Yusuf'a dönüp, "Ne işin var burada?" diye çemkirdim. Emir de hemen arkasındaydı. Gelmese şaşırırdım zaten.

Kollarımı göğsümde birleştirip, "Ne işimiz var burada?" diye sorumu revize ettim. Emir yanıma gelip kolunu belime doladı. Saçlarımı omzumdan geriye atıp boynumdan öptükten sonra, "İyi misin, rengin solmuş sanki..." dedi şüphe dolu bakışlarıyla. "İyiyim," dedim iyi görünmeye çalışarak. İçimdeki saçma sapan burukluğa anlam veremiyordum. Tamam boşanmıştık ama Emir yanımdaydı. Bir ömür de yanımda olacaktı. Beni sevgisiyle sarıp sarmalıyor hatta çoğu zaman bunaltıyordu. Şu durumda şikâyet etmem nankörlükten başka bir şey değildi.

Başını eğip endişeli gözlerle gözlerime bakarken, "Söyle!" dedi. Ben dünyanın en kıskanç insanıyım, diyemeyeceğim için kollarımı beline dolayıp başımı göğsüne yasladım. Sigarayla karışık parfüm kokusu burnuma dolunca kendimi evimde hissetmiştim yine. Kollarını bedenime sarıp sorarcasına, "Zeynep!" dediğinde, "Yoruldum biraz," dedim sessizce.

Aynı anda Aslı gelinliğini çıkarıp yanımıza gelmişti. Oldukça öfkeli görünüyordu. Yusuf'a dönüp, "Gelme demedim mi ben sana?" diye bağırdı. Yusuf sırıtıyordu.

"Geçiyorduk uğradık gülüm, sinirlenme hemen."

"Ustaların başında dur demedim mi ben sana? Hepsi doğuştan iç mimar sanki... Kafalarına göre iş yapıyorlar."

"Sıkarız kafalarına olur biter yavrum, üzme sen tatlı canını."

Aslı dişlerinin arasından tısladı. "Kendi kafana sık Yusuf, beni delirtmeden sık kafana kurtulalım!"

Emir elini omzuma atıp, "Hadi gel yemek yiyelim, çok yorma kendini," dedi sıkılmış bir yüz ifadesiyle. Benden önce Yusuf, "Hay ağzını öpeyim Abi, ölüyorum açlıktan..." deyince Emir öyle bir bakış attı ki Yusuf bir adım geri çekildi.

"Ne dedim ki?"

"Sık kafana Yusuf, sık da kurtulalım!" diye kükredi Emir.

Emir'in öfkesine karşılık "Azarlayıp durma çocuğu, sevdiği kadınla evleniyor, heyecanlanacak tabii," dedim.

Yusuf, "Valla evlenmek gibisi yokmuş, insan yerini yurdunu biliyor," dedi heyecanla. "Bir de Memati gelsin, değmeyin keyfime." Bakışlarım kendiliğinden Emir'i bulmuştu. O da bana bakıyordu fakat aklından ne geçtiğini çözemiyordum. O lanet gece yaşanmasaydı eğer, bizim de bir bebeğimiz olacaktı. Çok sıradan, olması muhtemel olaylar bizim için aşılması imkânsız dağlar gibiydi. Canımızı dişimize takıp aştıkça karşımıza yenileri çıkıyordu.

Emir'in bakışları gölgelenince melankolik ruh halimden sıyrılıp, "Hadi gidelim, çok acıktım," dedim gülümseyerek. Tabii ki anlamıştı kafamın içinde bir şeyler dolandığını fakat üstelemedi. Ya da işine gelmedi bilmiyorum ama "Gidelim bebeğim," dedi sadece.

Yaklaşık bir saat sonra dördümüz birlikte, canlı müzik yapan bir mekândan içeri giriyorduk. Neden buraya geldiğimiz hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Akşam saatleri olmasına rağmen içerisi epey kalabalık ve hareketliydi. Emir elini belime yerleştirip beni merdivenlere doğru yönlendirdiğinde etrafı incelemekle meşguldüm. Lacivert ve beyaz renklerin hâkim olduğu mekân oldukça güzel dekore edilmişti. Boğazı ayaklarımızın altına seren cam duvarlar ferah bir atmosfer yaratıyor, yüksek tavanlar sayesinde sahneden yükselen müzik sesi asla rahatsız etmiyordu.

Bizim için ayrılan masaya oturduğumuzda Emir'e yanaşıp, "Neden buraya geldik?" diye sordum. Sakin bir restoranda yemek yiyeceğimizi düşünmüştüm. İşaret parmağını hafifçe şakağıma vurup, "Kafanın içindekileri dağıtmak için," dediğinde gülümsedim. "İyiyim ben."

Kolunu boynuma dolayıp saçlarımdan öptü. "İyi ol... Sen hep iyi ol."

Yusuf'un zevzeklikleri ve Aslı'nın tehditleri eşliğinde düğünle ilgili sohbet ederken garsonlar masayı donatmıştı. Türk mutfağının en güzel yemekleri masadaydı. Et yemeklerinin yanı sıra sarmalar, dolmalar, içli köfte ve çeşit çeşit mezeler ağız sulandırıyordu.

Yusuf ağzına kocaman bir et parçası atıp, "Aslı bu yemeği öğren, her akşam yapsan yerim," dediğinde Aslı cevap bile vermedi.

"Bak sarma da çok güzel. Akşamdan sar dolaba koy, daha güzel oluyormuş öyle."

"Yavaş ye boğulacaksın," diyen Aslı'yı umursamadı bile. "Sen de yesene gülüm, Memati öyle çelimsiz olursa külahları değişiriz bak."

Aslı başını koltuğun arkasına bırakıp ofladı. "Allah'ım biraz akıl ver ne olursun. Yazık değil mi bana?"

Hemen sonra telaşla başını kaldırdı.

"Babamla konuştun mu sen? Otel müdürüyle sorun çıkmış, ekstra masalar için salon kirası kadar para istiyorlarmış."

Yusuf şarabından bir yudum alıp arkasına yaslandı. "Konuşuruz Aslı'm, sıkıntı yok hallederiz."

Adam rahat, yapacak bir şey yok.

Aslı, "Ya sabır," çekerken ben hayranlıkla ikisini izliyordum. Düğün telaşında koşturmacadan, stresten o anların güzelliğini fark edemiyordu insan. Şimdi düşününce hayatımın en güzel gününün evlendiğimiz gün olduğunu net olarak görebiliyordum.

Aslı elimi tutup, "Kuzum," dediğinde düşüncelerimden sıyrıldım. Üçü de bana bakıyordu. "Neyin var?" diye sordu Aslı tedirgin bakışlarıyla. Emir'in yüzü gölgelenmişti yine.

"Var bir şey ama çözemedim daha," diye söylenirken kadehinden koca bir yudum aldı. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirip omuz silktim. "Yok bir şey, sizi dinliyorum."

Yusuf koltuğa yayılıp Emir'e göz attıktan sonra garsonu çağırdı.

"Hanımefendiye bir kadeh, bir şişe de şarap koçum, fırla!"

Aslı'yla Emir aynı anda, "Saçmalama!" diye itiraz ettiler. Yusuf tek eliyle, rahat olun, hareketi yapıp elini göğsüne vurdu. "Bende!"

İlaç kullandığım için içki içmem pek uygun değildi ancak bana da kötü bir fikir gibi gelmemişti açıkçası. Çok bunalmıştım son zamanlarda.

"Bir kadehten bir şey olmaz," dediğimde Emir'le Aslı göz göze geldi ve nasıl olduysa ikisi de itiraz etmedi.

Yarım saatin sonunda iki kadeh şarabı bitirmiştim, Yusuf yenisini dolduruyordu. Emir "Yusuf!" diye uyardı. "Az kaldı Abi, yarısında iş tamam," dedi ve anlamadığım bir şekilde Emir sustu.

Sonraki yarım saatte gerginliğim yavaş yavaş azalmış, az da olsa rahatlamıştım. Emir kulağıma yanaşıp ,"Gidelim artık," dedi. "Biraz daha kalalım, lütfen..." dedim başımı omzuna yaslayıp. Başım dönmüştü biraz ama söylemesem daha iyiydi.

Yusuf masaya doğru eğilip "Eee Zeynep, ne var ne yok?" diye sorunca gülmeye başladım. Niye bilmiyorum.

"Hiç işte, öyle yatıp durup duruyom, ne olsun?"

"Yat yat iyidir yatmak, karpuz yata yata... Daha daha nasılsın?"

Salak.

Aslı ellerini yavaşça birbirine vurdu. "Bravo Yusuf, diplomanı vereceğim çıkışta, gerçekten bravo!" Ben yine gülüyordum.

"Ya dur..." dedi Yusuf. "Az kaldı."

"Ya ne konuşuyorsunuz siz, ben niye anlamıyorum?" diye sorarken ağzımdan kaçan hıçkırığa engel olamamıştım. Elimi ağzıma götürüp kahkaha atmaya başladığımda

Emir, "Yeter artık, yürü Zeynep gidiyoruz," dedi sert bir şekilde ve elimi tutup ayağa kalktı.

Kadehimin dibinde kalan son yudumu da kafama dikip ayağa kalktım. "Ooo Emir Bey sinirlendi, biz kaçar! Siz keyfinize bakın." Hafif sendeleyince Emir'in koluna tutunup Aslı ve Yusuf'a son bir bakış attım. Dudaklarımdan dökülenler kesinlikle benim kontrolümde değildi. "Mutluluklar gençler. *Size sevdanın yolları... Bize kurşunlar... aaahhhh... Sizi versinler ellere... Bizi vursunlar...*"

Yusuf, "Abi bu olmuş," diye sıntırken Emir kaşlarını çatıp yüzüme baktı.

"Derdin ne senin? Açık açık söyle yoksa çok fena olacak!"

Kayıtsız bir tavırla gülümsedim. "Ne derdim olacak canım? Öyle mutlu mesut yaşayıp gidiyoruz işte."

"Zeynep!" diye çıkıştıktan sonra sessiz fakat güçlü bir nefes aldı. Sesini bir ton alçaltıp, "Hadi bebeğim," dedi sonra sabırla. "Canını sıkan neyse söyle, bir çözüm bulalım."

Başımı omzuma doğru yatırıp ofladım. "Ben de evlenmek istiyorum..." Beynim dilime hâkim olamıyordu. Dumur olmuş bakışlarına aldırmadan hevesle gözlerine baktım. "Benimle evlenir misin?"

Gözleri gözlerime kilitlenmiş, öylece kalakalmıştı.

Ne dediğimi idrak edememiş gibi yüzüme bakıyordu. "Lütfen..." dedim sessizce. Büyük bir heyecanla gözlerine bakıyor, vereceği tepkiyi kaçırmamak için gözümü bile kırpmıyordum. Uzayan sessizlik yüzünden heyecanım ümitsizliğe dönüşmeye başladı. Siyahın en koyu tonuna bürünen gözleri gözyaşlarıyla gölgelenmişti. Dişlerini sıkıp gözlerini sımsıkı kapattı. Saatler durmuştu sanki... Zaman geçmek bilmiyordu.

Kalbimi Emir'in avuçlarına bırakmıştım. Bekledikçe; avucunu sıktığını hissediyor, nefes almakta güçlük çekiyordum. Başını yukarı doğru kaldırıp birkaç saniye dur-

duktan sonra tekrar gözlerime baktı. Gözyaşlarını geri göndermeyi başarabilmişti fakat bakışlarındaki hüzün yerli yerinde duruyordu.

"İstemiyor musun?" diye mırıldandım ümitsizce. Ben bile zor duymuştum sesimi. Bakışlarından bir anlam çıkarmaya çalışıyordum ancak öyle çok duyguyu bir arada barındırıyordu ki gözleri, çözemiyordum. Tam umutlarım tükenmeye yüz tutmuş, sinirlerim tepeme doğru yol almaya başlamıştı ki hafifçe gülümsedi. Gözleri gözyaşlarının gölgesinde ışıldıyordu. Yavaşça bana doğru bir adım attıktan sonra elini saçlarımın arasından geçirip alnını alnıma dayadı ve dudaklarından üç kelime döküldü: "Ölürüm senin için."

Tanımasan birazdan ağlayacağını düşünürdüm. Sesi titriyordu. Teklifimden neden bu kadar etkilendiğini anlayamıyordum. Beynim yine çevrimdışıydı sanırım, düşünemiyordum. Kollarını belime sarıp yüzünü boynuma gizledi. Öyle sıkı sarılıyordu ki, biraz daha zorlarsa göğsünden içeri girecektim.

"Emir!" dediğimde, "Hım" diye mırıldandı.

"Bir soru sordum."

Sinirlendiğimi anlayınca kollarını gevşetip boynumdan uzaklaştı ve gözlerime baktı. Yüzünde sadece mutluluk hâkimdi bu defa. Elini yanağıma yerleştirdi usulca, dudağının bir kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı, gözleri yoğun bir aşkla gözlerime akarken, "Evlenelim..." dedi sımsıcak bir tınıda. "Benim için evlenmişiz, evlenmemişiz hiç önemi yok; son nefesime kadar sen benimsin, ben de senin. Ama sen istiyorsan hemen evlenelim."

"Çok istiyorum," diye iç çektim. Öyle bir güldü ki, bir de onun için iç çektim. Çok yakışıklıydı evet. Karizmatikti, çok güzel bakıyordu, çok güzel gülüyordu fakat son günlerde daha doğrusu Emir beni vurduğundan beri gözüme ayrı bir çekici geliyordu tüm bunlar. Hayranlıkla yüzüne bak-

maya devam ederken başparmağını dudağımın kenarında gezdirip, "Ağzını kapat," dedi çapkın bir gülüş eşliğinde.

Yüzündeki arsız ifadeye karşılık, "Peki," dedim ve itiraz etmesine fırsat vermeden dudaklarına kapandım. Neye uğradığını şaşırmıştı. Yusuf'tan "Hobaa!" diye bir nida yükselirken kollarımı boynuna dolayıp büyük bir tutkuyla öptüm dudaklarını.

Evleniyorduk!

Kalbim dörtnala koşuyor, içimden avaz avaz bağırmak geliyordu ve heyecanımı bastırabilmek için Emir'i öpüyordum. Düşününce pek mantıklı gelmese de durum buydu. Emir tüm itirazlarıma karşın geri çekilip "Zeynep" diye uyardı. İki parmağını dudaklarımın üzerine yerleştirdi sonra, "Sakin!"

Sıcacık bakışları kalbimi eritiyordu. Derin bir nefes verip, "Sakin," diye tekrar ettim. "Tamam sakin."

Sakin olamıyordum.

Ellerimi ağzıma kapatıp tiz bir çığlık attım. "Allah'ım evleniyoruz!" Hemen akabinde kendimi müziğe kaptırıp saçma sapan bir şekilde dans etmeye başladım. Aslı, "Gel buraya görgüsüz," diyerek kolumdan tuttuğunda üstüne atladım resmen. "Duydun değil mi? Evleniyorum!" Nedensizce bağırırken bir taraftan da olduğum yerde zıplıyordum. Aslı kolunu boynuma dolayarak sabit durmamı sağladı. "Çatladın değil mi kıskançlıktan? Hain domdom."

"Valla kıskanmadım."

Aslı'nın, yav he he bakışına karşılık omuz silktim. "Of tamam ya, birazcık imrenmiş olabilirim." Yusuf kahkaha atıyordu.

"Hasedinden evi başımıza yıkardı vallahi bu. Gerdeğe giremeden mezara girerdik maazallah."

Ters ters gözlerine bakıp, "Sen gerdeğe gireli yıl olmuş, dua et de Memati düğün günü çıkıp gelmesin," dedim. Arkasına yaslanıp Emir'e döndü.

"Abi bir an önce yapın Polat'ı yoksa Zeynep'in kem gözleri Memati'yi yer bitirir. Bozuşuruz sonra, söylemedi deme."

"Ya hayır kıskanmıyorum," diye itiraz ettim. Aslı gülerek başını omzuma koydu. "Sadece imreniyor Yusuf, uğraşma arkadaşımla."

Yanlış anlaşılmanın verdiği huzursuzlukla savunmaya geçtim hemen. "Ben sizin mutluluğunuza sizden daha çok seviniyorum..." dedim mahcup bir tavırla. "Gerçekten." Suçlu bir çocuk gibi sesim titriyordu. "Sadece biz Emir'le hep yarım kaldık, tüm sevinçlerimiz, hayallerimiz, mutluluğumuz hep kursağımızda kaldı... Benim burukluğum o yüzden. Sizinle hiçbir ilgisi yok yani, ne olur yanlış anlamayın. Memati benim canım, siz de öyle. Şu dünyada sizden başka kimsem yok benim, Aslı benim kardeşim, sen de hiç sahip olmadığım abimsin."

Aslı başını kaldırıp, "Bir de açıklama yapıyor geri zekâlı," dedi sitemle. "Senin ciğerini bilirim kızım ben, kime ne anlatıyorsun? Canımsın sen benim. O burukluğuna da söyle daha fazla canımı sıkmadan defolup gitsin, beynini dağıtırım yoksa!"

Kollarımı boynuna dolayıp sımsıkı sarıldım Aslı'ya. O da aynı şekilde bana sarılmıştı. Yusuf da ayağa kalkıp ikimizi birden kollarının arasına alınca her şeye rağmen dünyanın en şanslı insanı olduğumu hissettim. Şu anki mutluluğumu tarif etmem imkânsızdı. "İyi ki varsınız," diye fısıldadım yüreğimden kopup gelen sesle. Yusuf geri çekilip bakışlarını kaçırdı. Bir taraftan da elinin tersiyle yüzünü sıvazlıyordu.

"Ağlıyor musun sen?" dedim hayretler içinde. Kıyamet kopacaktı sanırım.

"Ne ağlayacağım be! Çöp kaçtı da ondan. İyice saçmalamaya başladın sen, erkek adam ağlar mı?"

Aslı elini Yusuf'un omzuna attı. "Ağlamak erkekliğin şanındandır bir kere, ağlamayan erkek mi olur? Boşuna kendini sıkma, ben ne yapayım öyle duygusuz, odun gibi adamı? Gözünde yaş demek gönlünde aşk demektir." Yusuf hayranlıkla Aslı'ya bakıyordu. Kolunu beline dolayıp bir çırpıda Aslı'yı kendine doğru çekti.

"Ulan ben senin için değil ağlamak dünyayı yakarım be! Tam hayalimdeki kadınsın yemin ediyorum."

Aslı işveli bir şekilde kıkırdayınca, "Hey Allah'ım ya," diyerek bakışlarımı Emir'e çevirdim. Koltuğa oturmuş sırtını geriye doğru yaslamıştı. Sol ayak bileğini sağ dizinin üstüne yerleştirmiş, keyifle, mutlulukla, hayranlıkla beni izliyordu. Tek kolunu kaldırıp, "Gel," dediğinde hemen yanına oturup kedi gibi koynuna sokuldum. Başımı göğsüne yasladığımda elini omzuma koyup saçlarımdan öptü. Diğer eli yanağımda geziniyordu. Bana düşense gözlerimi kapatıp içinde bulunduğum anın keyfini çıkarmaktı. En sevdiklerim yanımdaydı, sevdiğim adam aşkımdan manyak olmuştu, evleniyordum... Daha ne isteyebilirim ki?

Bir süre sonra Emir çenemden tutup yüzüne bakmamı sağladı. Hüzün dolu bakışlarını yüzümde gezdirirken bir taraftan da saçlarımı okşuyordu. "Eksik olan ne varsa hepsini tamamlayacağız. Seni dünyanın en mutlu kadını yapacağım, söz veriyorum."

"Yaptın zaten. Şu an dünyanın en mutlu kadını benim. Öyle çok seviyorum ki seni, kelimelerle anlatmam mümkün değil..."

Daha cümlem bitmeden gülmeye başlayınca kaşlarımı çattım. "Komik mi?"

"Sen yine de kelimelerle anlatmayı bir dene bebeğim. Elinin ayarı yok malum, kafama falan isabet eder kocasız kalırsın sonra."

O kadar heyecanlıydım ki, dalga geçtiğini bildiğim halde kızamıyordum. Başımı göğsünden kaldırıp ellerimi yanaklarına yerleştirdim.

"Ya kocam, yakışıklı kocam, dünyanın en güzel seven adamı benim kocam... Allah'ım söylemesi bile güzel."

Aslı, "Buldumcuk oldu," diye kahkaha atarken Yusuf saçmalıyordu yine. "Görmemişin oğluna dönmeyesin Abi, aman diyeyim."

Emir bir anda kaşlarını çatıp Yusuf'a öldürücü bakışlar gönderdi. Ben de gözlerimi devirip, "Terbiyesiz," dedim ama hâlâ sırıtıyordu yüzsüz.

"Çok yüz veriyorsun bu zevzeğe," diye söylendi Emir. "İkinize de bir ayar vereceğim ama ben, az kaldı!"

Bana diyordu. Umursayamadım yine. Başımı tekrar göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. "Çok uykum geldi."

Bugün biraz fazla ayakta kaldığım için sanırım, yorulmuştum. Alkolün etkisini de yok sayamazdım tabii. Eski kondisyonuma ne zaman dönecektim, dönebilecek miydim bilmiyorum fakat böyle giderse işim zordu. Biraz yorulunca başımı koyacak yer arıyor, sürekli uyumak istiyordum. Daha önce de biraz fazla uyuyordum evet ama şimdiki durumum vahimdi. Ayrıca sol kolum ara ara uyuşuyordu fakat Emir telaşlanmasın diye sesimi çıkartmıyordum.

Emir, "Yoruldun tabii, laf dinlemiyorsun ki!" dedi azarlar gibi. "Yarın kesinlikle evden çıkmak yok, dinleneceksin tüm gün."

"Hım" diye mırıldandım. Uyumak üzereydim. Omzumdan tutarak ayağa kalktı yavaşça. Ben de kalktım mecburen. Hafiften başım dönmüştü. Aslı ve Yusuf'a el sallayıp, "Kahvaltıya gelin," dediğimde Emir söylenerek yürümeye başladı.

"Birlikte yaşayalım tam olsun. Bizden çıkmıyorlar zaten."

Kolumu beline dolayıp adımlarına ayak uydururken, "Huysuzsun," dedim gülerek. "Aksi ihtiyarlara benziyorsun."

"Tabii tabii, sen de gençliğinin zirvesindesin zaten. Günde yirmi saat babaannem uyuyor."

"Benim kan şekerim düşüyor bir kere, ama sen huysuzsun," diye itiraz ederken başım tekrar omzuna düştü. "Başım dönüyor."

"Gel tamam," dedi yumuşak bir sesle. Restorandan çıkmıştık. Görevliler kapının hemen önünde duran aracın kapılarını açtığında Emir koltuğa oturmamı sağlayıp saçlarımı geriye attı. "İyi misin bebeğim?"

"Biraz sarhoş oldum sanırım," derken nedensizce gülüyordum. "Ama seni hâlâ çok seviyorum."

Şefkatle yüzümü okşayıp aşkla gözlerime baktı. "Ben daha çok seviyorum. Her gün bir öncekinden daha çok seviyorum. Sana yaşattıklarım için çok çok üzgünüm." Elleri yüzümün iki yanında yerini alırken alnını alnıma yasladı. "Bütün olanlara rağmen bana böyle güzel bakıyorsun ya, öl de ölürüm senin için."

Dudakları dudaklarımı bulduğunda mutluluktan ölebilirdim. "Bir insan bir insana herhalde yeterdi..." demiş ya Sabahattin Ali, şu an tam da o noktadaydım. Emir bana yeterdi. Yanımda olsun, elimi tutsun, gözlerime baksın... Geri kalan her şey teferruattı.

***

Ertesi gün kapı sesiyle uyandığımda Emir beni ahtapot gibi sarmıştı. "Kapı çalıyor," diye mırıldandım ancak daha sıkı sarılıp yüzünü saçlarıma gömdü.

"Emir kapı!"

"Kalkarsam vururum o ayarsızı Zeynep, hiç zorlama bence!"

"Of Emir," diye terslenip kalkmak için hareketlenmiştim ki, "Yat!" dedi. Yatardım yatmasına da gelen her kimse birazdan kıracaktı kapıyı. Emine Hanım da henüz gelmemişti anlaşılan. Emir'in katil olma ihtimaline karşın zorla kollarından kurtulup odadan çıktım. Yusuf'sa gelen ben sıkacaktım kafasına. Üstümdeki mini şorta ve askılı tişörte aldırmadan hışımla kapıyı açıp "Ne var?" diye bağırırken, Nazlı'yı göreceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Aynı anda Emir de arkamdan gelmiş, "Zeynep!" diye bağırıyordu. Kolumdan tutup beni arkasına çektikten sonra ikinci şoku da o yaşadı.

Nazlı beni baştan ayağa süzüp bakışlarını Emir'e çevirirken gözlerinde öfke ve kıskançlık hâkimdi. Tüm yaşananlardan sonra pişmanlık hissetmesini beklerdim ancak Nazlı'nın saplantı haline gelmiş aşkı buna izin vermiyordu anlaşılan. Babasının yaptıklarından dolayı kesinlikle suçlamıyordum onu fakat kazara bile olsa onun yüzünden ölümle burun buruna gelmiştim. Görmek istediğim ufak da olsa bir mahcubiyet belirtisiydi ama yoktu.

Emir, "Ne işin var burada?" diye sorduğunda başını yukarı doğru kaldırıp "Konuşmak istiyorum," dedi.

Bugüne kadar Nazlı'ya karşı daha doğrusu onun umutsuz aşkına karşı hissettiğim acıma duygusu tamamen yok olmuştu. Karşılıksız sevmenin nasıl bir duygu olduğunu anlamam imkânsızdı belki ama her ne olursa olsun bu derece gurursuz olmasını kabullenemiyordum. Bir kadın olarak ben utanıyordum ısrarcı tutumundan.

Emir, "Konuşacak bir şey yok Nazlı, git!" dedi. Sesindeki öfke ürkütücüydü. Kolumu bırakıp elini saçlarının arasından geçirdi hırsla. Aklından geçenleri tahmin etmek zordu fakat gördüğüm kadarıyla amcasına karşı bastırmaya çalıştığı öfkesi su yüzüne çıkmıştı.

Nazlı'nın gözleri doldu. Elini kapıya dayayıp, "Ne demek konuşacak bir şey yok? Bu kadar kolay mı silip atmak? Annem kahrından ölüyor, babam günlerdir odadan

çıkmıyor, hiç mi üzülmüyorsun, hiç mi sevmiyorsun bizi?" dedi gözyaşlarıyla. Emir dişlerini öyle bir sıkmıştı ki çenesi kilitlenmişti. Yaşadığı ikilemi görebiliyordum fakat tüm yaşananlardan sonra ondan amcasını affetmesini beklemek çok büyük haksızlıktı. Öldürmemesi bile onun için yeterince zordu, biliyordum. Gözlerinin beyazı kırmızı damarlarla bezenirken, "Nazlı git!" diye tısladı dişlerinin arasından.

Gitmedi Nazlı. İçeri doğru yürüyüp kollarını Emir'in beline doladı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yüzünü göğsüne gizlerken, "Yalvarırım yapma," diyebilmişti hıçkırıklarının arasından. "Bizi terk etme, sensiz yaşayamam."

O an görünmez bir el boğazıma yapıştı ve parmaklarını tenime gömercesine sıkmaya başladı. Emir hiçbir tepki vermeden duruyor, ne geri çekiliyor ne de Nazlı'yı uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kıskançlık duygusunun ne derece yakıcı olduğunu daha önce de tecrübe etmiştim fakat şu an kanım alev almış, fokurdamaya başlamıştı. Emir'in göğsünde başka bir kadının teselli araması ruhumu yakıp kavuruyordu.

Daha fazla dayanamayıp koşarak üst kata çıktım. Gözyaşlarım genzimi yakıyordu. Bugüne kadar her fırsatta beni üzmeyi kendine vazife edinen kadın Emir'in kollarındaydı ve ben buna katlanmak zorundaydım. Ben ne dersem diyeyim Nazlı her zaman bizim hayatımızda olacak, varlığıyla ya da yokluğuyla Emir'i huzursuz etmeyi başaracaktı. Ve tabii beni de.

Yatak odasına girip kapıyı kapattığımda gözyaşlarımı tutamıyordum artık. Sırtımı kapıya yaslayıp yere çöktüm çaresizce. İçimdeki yangının nedeni Nazlı'nın bana yaptıkları ya da babasının hataları değil, Emir'in kollarında oluşuydu. Orası bana aitti. Kim olursa olsun başka bir kadının, özellikle Emir'e âşık bir kadının benim mabedime girmesine tahammülüm yoktu. Şu an yapmam gereken bağırıp çağırmak, Nazlı'nın saçını başını yolmaktı belki ama öfkeli olmaktan çok, üzgündüm.

Dirseklerimi dizlerime dayayıp avuçlarımı gözlerime bastırdım fakat göz kapaklarıma kazınan görüntüden kurtulamıyordum. Aklımı kaçıracaktım.

Geri zekâlılar! Sevişseydiniz bari tam olurdu.

Kapının iteklenmesiyle sırtımı kapıya dayayıp, "Git!" diye bağırdım.

Emir, "Zeynep aç kapıyı," diye bağırdı öfkeyle. Daha çok bağırdım. "Git dedim git, git!"

"Zeynep saçmalama, çekil kapının arkasından!"

Ne kadar karşı koysam da Emir beni sürükleyerek kapıyı açtı. Ayağa kalktım hemen ve kollarıma uzanan ellerini ittirip hızla geri çekildim. "Bırak beni Emir, git dedim yalnız bırak beni!"

İtirazlarıma aldırmadan yanıma geldi ve göğsüne indirdiğim darbeleri kolayca savuşturup kollarını bedenime sardı.

Gözyaşları içinde çırpınmaya başladım. "Emir bırak, ne olur bırak!" Yüzünü saçlarıma gömüp daha sıkı sarıldı. "Bebeğim, canımın içi yapma ne olur, ağlama."

Kollarından kurtulup aramıza hatırı sayılır bir mesafe koyduktan sonra yaklaşmaması için elimi havaya kaldırdım.

"Ağlatma o zaman! O geri zekâlı evimize kadar gelmiş, ben yokmuşum gibi, bana onca kötülüğü yapmamış gibi yüzsüz yüzsüz konuşuyor, sen de buna göz yumuyorsun!" İşaret parmağımı hırsla yüzüne doğru uzattım. "Buna bir son vereceksin Emir, o moronu benden uzak tutacaksın!"

"Tamam, haklısın, özür dilerim ama geleceğinden haberim yoktu, biliyorsun."

Emir'in olağan dışı sakinliği karşısında sesimi daha da yükselttim. "Gerçekten inanamıyorum ya! Bana nefretle bakmaya devam ediyor hâlâ. Onun yüzünden ölüyordum ben ya, ölüyordum! Bırak özür dilemeyi, en ufak bir pişmanlık belirtisi dahi göstermiyor. Hoş, ölsem mutluluktan havalara uçardı, orası ayrı da... Aptallık bende ki hâlâ acıyorum o embesile!"

Emir sıkıntıyla ofladı. "Zeynep sakin olur musun lütfen! Nazlı aşağıda ve senden özür dilemek istiyor..."

"Özür dilemek isteseydi yok saymazdı beni! Nefretle değil pişmanlıkla bakardı gözlerime ama yok, aynı nefret aynı kıskançlık! Onun tek istediği senin gözünü boyamak ve görüyorum ki bunu başarıyor. Özür falan istemiyorum ben. Şimdi lütfen, beni daha fazla sinirlendirmeden defolup gitsin evimden!"

Ellerini havaya kaldırıp, "Tamam haklısın..." dediğinde tekrar lafını kestim. "Evet haklıyım ve şu an ikinizi de görmek istemiyorum."

Doğrusu; ikinizi sarılırken görmek istemiyorum, olacaktı. Fakat o kadar sinirliydim ki ne dediğim çok da umurumda değildi.

Havaya kaldırdığı elleri yumruk haline gelirken gözleri siyahın en koyu tonuna büründü. Ne küfürler, ne isyanlar geçiyordu o karanlıklardan fakat ağzını açıp da tek kelime etmedi. Etmesine gerek kalmadı. Susarak sarf ettiği onca sitemin ardından hırsla arkasını dönüp odadan çıktı. Kapıyı öyle bir çarptı ki yer sarsıldı adeta öfkesinden.

Çıldırmak üzereydim. Nazlı yine en mutlu günümüzde ortaya çıkmış, ikimizin de mutluluğunun içine bir güzel etmişti. Hatanın büyüğü bendeydi biliyordum fakat hazmedemiyordum hâlâ. Emir benimdi ve benden başka hiç kimse başını Emir'in göğsüne koyup ağlayamazdı.

O başı gövdesinden ayırmak vardı ya... Neyse...

Banyoya girip elimi yüzümü yıkadıktan sonra pencereyi açıp az da olsa sakinleşmeye çalıştım ama olmuyordu, sığamıyordum. Ani bir kararla odadan çıkıp hızla aşağı indim. Gerekirse Nazlı'nın saçını başını yolacak, bir şekilde sakinleşecektim. Öyle odalara kapanıp ağlamakla geçecek gibi değildi sinirim.

Mutfağa doğru giderken göz ucuyla salona baktım. Emir tek başına koltukta oturuyordu. Ayaklarını sehpaya

uzatmış, başını arkaya yaslamıştı. Gözleri kapalıydı. Yumruk yaptığı elini ritmik bir şekilde kolçağa vuruyor, her ne düşünüyorsa kaşları anbean daha çok çatılıyordu. Salonun kapısında durup sessizce yüzünü izlerken huzursuz edici bir suçluluk duygusu baş göstermişti içimde. Yaşananlarda suçsuz olan biri varsa o da kesinlikle Emir'di. Amcasına karşı neler hissettiğini, günlerdir nasıl bir ikilemin içinde olduğunu, yaşadığı tüm olumsuzluklara rağmen beni mutlu etmek için gösterdiği çabayı düşününce içime bir öküz oturmuştu. Yine çocuk gibi davranıyordum ama elimde değildi, deli gibi kıskanıyordum.

Benliğimi ele geçiren öfkeden kurtulmaya çalışırken sessizce salona girip koltuğun arkasına geçtim. Hemen açtı gözlerini. Kararmış gözleriyle yüzüme bakarken tek kelime etmiyor ancak en ufak bir kıvılcımla alev alacak gibi görünüyordu. Sabır kotası dolmuştu biliyordum.

"Gitti mi moron?" diye sordum sitemkâr bir tavırla. Başka ne diyebilirdim ki? Gözlerini tekrar kapatıp ofladı. "Zorlama Zeynep! Hiç zamanı değil, yapma!"

Normal şartlar altında zorlamak benim birinci vazifemdi fakat ben de yorulmuştum artık. Birlikte olduğumuz vakitlerin ne kadar kıymetli olduğunu çok iyi anlamıştım. Koltuğa yanaşıp ellerimi yanaklarına koyduktan sonra eğilip dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. Geri çekildiğimde gözlerini açıp büyük bir şaşkınlıkla yüzüme baktı. Parmaklarım sakallarında geziniyor, saçlarım yüzüne dökülüyordu.

Gözlerimi gözlerine dikip, "Bir daha..." dedim sessiz fakat tehditkâr bir tınıda, "Göğsünde başka bir kadının ağladığını görürsem ikinizi de vururum!" Beynindeki ampul yanmıştı nihayet. Derdimin ne olduğunu idrak edince hafifçe gülümsedi. Hemen ardından koltukta doğrulup, "Gel buraya başımın belası," dedi ve koltuk altlarımdan tuttuğu

gibi kucağına çekti beni. Sırtımı koltuğa bırakıp üzerime eğilirken yüzünde gözle görülür bir rahatlama vardı.

İşaret parmağını yüzümde gezdirmeye başlayıp, "İyi alıştın bakıyorum vurmaya," dedi keyifli bir tınıda. Son derece ciddi bir ifadeyle gözlerine baktım.

"Sakın bir daha yapma Emir, çok ciddiyim. Sizi öyle görünce... Kahroldum." Aynı duyguyu tüm gerçekliğiyle tekrar hissedince avucumu göğsüne yerleştirip kaşlarımı çattım. "Burası benim!"

Yüzünün her bir zerresine sıcacık bir tebessüm yerleşirken önce dudaklarımı ardından burnumu, alnımı, gözlerimi ve son olarak yanaklarımı öptü. Uzun uzun, sindire sindire. Tekrar gözlerime baktığında karanlık gözlerinde yıldızlar parlıyordu. Elimi avucunun içine hapsedip, "Kelimeler yetmiyor..." dedi çaresiz bir serzenişle. Yüzünü boynuma gizledi sonra nefes alamıyormuş gibi. "Sen nasıl bir şeysin öyle..." Şah damarımdan derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Öleceğim kızım aşkından, yavaş gel."

Sakalları boynuma sürtünce kıkırdayarak geri çekildim "Yapma gıdıklanıyorum."

Dudakları çoktan boynumdan aşağıya doğru ilerlemeye başlamıştı ve tabii elleri de rahat durmuyordu. "Ben sana daha neler yapacağım, haberin yok," diye fısıldadı boğuk sesiyle. Dokunduğu yerleri ateş gibi yakıyordu. Parmaklarımı saçlarının arasına daldırıp yapacaklarının bedenimde uyandırdığı hazza teslim oldum. Beynim uzun bir süre devre dışı kalmış, aramızdaki elektrikten tüm hücrelerim cayır cayır yanmıştı.

Kendime gelmeyi başardığımda misafir odasındaki yatağın üzerindeydik ve buraya nasıl geldiğimiz hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Emir bana dokunmaya başladığı anda beynim şalterleri indiriyor ve sonrasında her şey bir anda kontrolümden çıkıyordu. Aramızdaki çekim ve

Emir'in engin tecrübeleri sayesinde ben, ben olmaktan çıkıyor, bambaşka birine dönüşüyordum.

Emir sırtını yatağın başlığına dayamış hayranlıkla yüzüme bakarken dirseğimin üzerinde doğrulup keyifle gülümsedim. Yüzüme düşen saçları büyük bir özenle kulağımın arkasına iliştirdi. Sıcak çikolata gibiydi gözleri, kalbime akıyordu. "Aklının başında olmadığı zamanları daha çok seviyorum," dedi çapkın bir gülüş eşliğinde. Ayarsız bir kahkaha attım. "Şanslısın o halde, arada bir uğruyor zaten."

Kahkahama eşlik edip, "Delisin," dedikten sonra aşağı doğru kayarak başını yastığa koydu. "Hadi uyuyalım."

"Çok cazip bir teklif ama duş alıp kahvaltı hazırlamamız gerekiyor, misafirlerimiz var."

Gözlerini kapatıp kolunu üzerime attı. "Misafircilik oynamayacağımı söylemiştim Zeynep, sabrımı zorlama! Bahçeye mayın döşeyeceğim sonunda, o olacak!"

"Of iyi, yat sen, ben hallederim."

Kalkmaya yeltendiğimde bacağını da üzerime attı. "Yok öyle, ben uyuyorsam sen de uyuyacaksın."

Yüzümü boynuna yaklaştırıp, "İyi madem, çok ısrar ettin, uyuyalım bari..." dedim. Çoktan uyku moduna girmiştim. Kokusunun sarhoş edici bir etkisi vardı üzerimde. "Bir de kebap olsa tam olacak," diye mırıldandım uyku mahmuru bir sesle. Geri çekilip yüzüme baktı.

"Çok merak ediyorum şu an gerçekten kebap mı düşünüyorsun?"

Omuz silkip, "Şu hayatta üç şeye zaafım var; sen, kebap ve uyku" diye cevap verdim. "Şu an ikisi bir arada, yani mükemmel. Üstüne bir de kebap olsa efsane olur." Başını iki yana sallayarak gülmeye başladı.

"Çağıralım Hasan Usta'yı, şu kenarda yaksın mangalı."

"Valla süper olur ama adamcağız huniyle gezer artık ömrünün sonuna kadar. Şok şok şok! Ünlü kabadayı Kebapçı Hasan'ı yatak odasında rehin alıp silah zoruyla ke-

bap pişirtti!" Yüksek sesli bir kahkaha attıktan sonra gözlerine bakıp iç çektim. "Of ne güzel koktu."

"Minimum kaç saatte bir geliyor aklın, öğrenebilir miyim güzelim?"

"Şu aralar pek uğramıyor maalesef. Aşk sarhoşuyum malum."

Bihter gülüşü atıp tek kaşımı kaldırdığımda ışık hızıyla dudaklarımı esir aldı. Yumuşak dokunuşları saniyeler içinde kontrolden çıkmış, ağır şiddete maruz kalan zavallı dudaklarım tarumar olmuştu. Nefes almanın hayati bir gereklilik olduğundan habersizmişçesine canıma kast eden dudaklarında son nefesimi vermek üzereyken kapı çaldı. Zile basma gafletinde bulunan bahtsıza kalaylı bir küfür savurup tekrar dudaklarıma kapandı Emir. Durmayacaktı. Nefes nefese geri çekildim. "Bir an önce döşe şu mayınları!" Alev aldık yine. Elimi ensesine yerleştirip dudaklarına yönelmiştim ki Aslı'nın sesi yükseldi aşağıdan. "Zeynep, ağaç olduk kızım, açsanıza şu kapıyı!"

Ardından Yusuf bağırdı. "İçeride olduğunuzu biliyorum, beni zor kullanmak mecburiyetinde bırakmayın. Her ne yapıyorsanız bir an önce son verip derhal kapıyı açın, Memati çok acıktı."

Ben gülmeye başlayınca Emir hışımla ayağa kalkıp eşofmanını giydi ve sert adımlarla odadan çıktı. Saniyeler sonra, "Ne var!" diye duvarları inletince hızla yataktan kalktım. Etrafta ne bulduysan üzerime geçirip koşarak kapıya gittiğimde Emir, Yusuf'un üstüne yürüyordu.

"Oğlum manyak mısınız siz, sabahın köründe kapıya dayanıyorsunuz? Bir rahat verin arkadaş, gece gündüz tepemdesiniz!"

Aslı, Emir'i duymamış gibi yanından geçip içeri girince dudağımı ısırıp gülmemeye çalıştım. Emir çıldırmıştı. Yusuf'u arkasında bırakıp tekrar içeri girerken işaret parmağını bana doğru kaldırdı. "Taşınıyoruz haberin olsun!"

Yukarı çıkmak için merdivenlere yöneldi sonra. Aslı kollarını göğsünde birleştirmiş tiyatro izler gibi bizi izliyordu. Ben de öylece bakıyordum. Tam mutfağa gidip kahvaltı hazırlamaya karar vermiştim ki Emir merdivenin ilk basamağında durup bana doğru döndü. Gözlerini kısıp beni baştan ayağa süzdükten sonra, "Ne bu hal?" dedi öfkeyle.

Üzerimdeki şortla siyah atlete bakıp, "Ne varmış halimde?" dedim ben de. Kırolukta kendini aşıyordu yine.

Aslı geri zekâlısı, "Şortu da ters giymiş," dedi onaylamaz bir tavırla. Emir daha çok sinirlendi.

"Hangi şort, ben şort falan göremiyorum!" diye söylenerek yanıma geldi ve kolumdan tutup sürüklemeye başladı. "İnadıma mı yapıyorsun bilmiyorum ki? Şort giyiyorsun madem bacaklarından vazgeçtik poponu örtsün en azından. Üst desen her şey ortada!"

Boğazını sıkma isteğimi güçlükle bastırıp, "Of Emir of," diye tısladım. Aldırmadı bile. Peşi sıra basamakları çıkarken Aslı'ya seslendim. "Sen çayı koy kuzum, ben geliyorum."

Odaya girdiğimizde kolumu elinden kurtarıp dik dik gözlerine baktım. "Bizim mahallede bir Bunak Hamdi vardı aynı ona benziyorsun, huysuz!"

İki adımda yanıma gelip tekrar kolumu tuttuktan sonra yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Siktirtme mahalleni de Hamdi'ni de! Adam gibi bir şeyler giy çabuk!"

Ağzım bir karış açılırken, "Terbiyesiz," diye söylenerek banyoya girdim. Kapıyı kilitledikten sonra, "Zor biraz, adam bildiğin ayı," diye bağırdım hırsla. "Zeynep!" diye bir bağırışı vardı ki işitme yetimin yüzde seksenini kaybetmiştim büyük ihtimalle.

Duş alıp banyodan çıktığımda Emir yatakta uzanıyordu. Ellerini başının altında birleştirmiş tavanı izliyordu. Kendi bilirdi. Hiç trip çekecek durumda değildim. Umursamaz bir tavırla saçlarımı kurulamaya başladım. Banyoya girip

kapıyı sert bir şekilde kapattı. Dengesiz öküz! Şort giyip konuşturmayı bilirdim ben seni ya neyse...

Üzerimi değiştirdikten sonra mutfağa indim. Aslı çayı demlemiş, menemen yapıyordu. Ben de kahvaltılıkları çıkardım buzdolabından. Bir taraftan da düğün hazırlıklarının kritiğini yapıyorduk. Aslı çok mutluydu ve Emir'in huysuzluklarını hiç takmıyordu. Ertesi gün Yusuf'la beraber önce Bursa'ya, düğünden sonra da balayına gideceklerdi.

Emir cimrisi beni balayına bile götürmemişti.

Neyse konumuz bu değildi.

Masayı hazırlayıp çayları doldurmaya başladığımda Aslı, "Ooo Paşa Hazretleri de teşrif ettiler," dedi gülerek. Emir üzerinde koyu renk bir kot ve beyaz keten gömleğiyle homurdanarak sandalyesine oturdu. Yusuf çoktan kahvaltıya başlamıştı. Emir'e çayını uzatırken, "Emine Hanım neden gelmedi?" diye sordum. Ters ters baktı. "Baş başa kalalım diye izin vermiştim."

"He anladım."

Yani haklıydı huysuzlanmakta tabii.

Yusuf ağzına koca bir lokma tıkarken, "Abi..." dedi Emir'e. "Cahide Yenge'nin üstümde hakkı çok, izin verirsen düğüne çağıralım diyorum."

Emir kısa bir an gözlerime baktıktan sonra, "Gerek yok," diye kestirip attı. Gözlerindeki keder içimi acıtmıştı. Sabah yaşanan olaydan ötürü benden mi çekiniyordu yoksa amcasına duyduğu öfke miydi sebebi bilmiyordum fakat bunu yapmasına izin veremezdim. Elimdeki tepsiyi masaya bırakıp kollarımı boynuna doladım. Başını geriye atıp omzuma yasladı. "Bence de çağırmamız gerekiyor," dedim yanağımı başına yaslayarak. "Erkek tarafı olarak kimsesiz çocuklar gibi ortalıkta gezinmemiz pek hoş olmaz."

Yusuf, "Hay ağzını öpeyim," diye araya girince Emir ensesine bir tane geçirdi. "Düzgün konuş, kırarım ağzını burnunu!"

"Ne dedim ki?"

Emir Yusuf'a dik dik bakıp ardından bana döndü. "Otur hadi, yorma kendini." Çok da düşünceliydi. Elimden tutarak yanındaki sandalyeye oturmamı sağladı. Kaymak ve reçel sürdüğü ekmeği tabağıma bıraktı sonra. "Akşam Hasan Usta'ya gidelim, özlemişsindir."

"Hım" dedim keyifle. "Efsane olsun diyorsun yani?"

Gülümsememe karşılık göz kırptı. Eğilip yanağıma küçük bir öpücük bıraktı sonra. Dengesiz işte yapacak bir şey yok. Başa geldi çekeceğiz mecbur.

Kahvaltımızı yapıp hep birlikte masayı topladıktan sonra, "Siz geçin salona, biz kahve yapıp geliyoruz," dedim Emir'e. Yusuf'la ikisi mutfaktan çıkarken Aslı yanıma geldi.

"Bir şey mi oldu?"

Endişeli gözlerle koluma baktığını görünce kolumu sıvazladığımı fark ettim. Uyuşmuştu yine.

Sessizce, "Arada uyuşuyor böyle, Emir'i endişelendirmek istemiyorum, söyleme sakın..." diyordum ki, "Emir!" diye seslendi.

"Of Aslı geri zekâlı mısın? Ben ne diyorum sen ne yapıyorsun?"

Emir kapıdan girip Aslı'ya baktığında kolunu çimdiklediğim ispiyoncunun ama ne fayda!

"Kolu uyuşuyormuş, sana söylemememi tembihliyor bu zekâsız. Sana havale ediyorum."

Arkamdaki tezgâha yaslanıp oflarken Emir çoktan yanıma gelmişti. Elini kolumda gezdirirken endişeyle yüzüme bakıyordu.

"Anlat hemen!"

"Valla bir şey yok, arada uyuşuyor sadece. Ama öyle belli belirsiz..."

"Hazırlan çıkıyoruz!"

"Emir lütfen, hastaneye gitmek istemiyorum. Ben doktora sordum normal dedi, zamanla geçermiş."

Ben konuşmaya devam ederken cebinden telefonunu çıkardı. "Ben doktorla konuşana kadar hazır ol!"

Emir kapıdan çıkınca Aslı'ya bakıp sıkıntıyla ofladım. "Tebrik ederim, iyi halt ettin!"

Aslı yanıma gelip elini yanağıma koydu. "Bilmem farkında mısın kuzum ama çok ciddi bir tehlike atlattın. Bu işin şakaya gelir tarafı yok. Biz önlemimizi alalım da sonradan pişman olmayalım."

"Sordum doktora diyorum, neyini anlamıyorsunuz?"

"Hadi hadi uzatma, bir muayene olur gelirsin."

Aslı'yı mutfakta bırakıp salona geçtiğimde Emir doktorla konuşuyordu. Uzun bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, "Anladım," diyerek telefonu kapattı ve yanıma geldi. Sırtımı duvara yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Şu an en son istediğim şey hastaneye gitmekti. Saçlarımı omzumdan geriye doğru atıp başparmağını yanağımda gezdirirken, "Neden bana söylemedin?" dedi kırgın bakışlarıyla.

"Geçer dedi doktor, seni endişelendirmek istemedim."

"Geçebilir dedi, geçer demedi."

Elimi yanağına yerleştirip, "İyiyim ben," dedim. Gerçekten iyiydim. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Beni üzmemek için çabaladığını gördükçe daha çok üzülüyorum Zeynep, yapma!"

"Abartıyorsun," dedikten sonra başımı omzuma doğru yatırıp gülümsedim. "Gitmeyelim bugün, lütfen. Bıktım artık hastanelerden de o saçma sapan tedavilerden de. Sahile gidelim, biraz yürüyüş yapar sonra da dondurma yeriz, olur mu?"

İşaret parmağını havaya kaldırıp kaşlarını çattı. "Yarın erkenden hastanedeyiz ama..."

"Tamam tamam, ben hazırlanıp geliyorum."

Koşarak yukarı çıktıktan sonra siyah tayt ve beyaz bir tişört giyip saçlarımı atkuyruğu yaptım. Hazırdım.

Sahile indiğimizde hava hafif rüzgârlıydı fakat güneş fazlasıyla etkili olduğu için üşütmüyordu. Aslı ve Yusuf işleri olduğunu söyleyip eve gitmişlerdi. Emir'le güneş gözlüklerimizi takıp sahil boyunca yürümeye başladık. İlk defa böylesine gamsız, tasasız hissediyordum kendimi. Geleceğe umutla bakabiliyordum.

Telefonumu çıkarıp, "Hadi fotoğraf çekelim," dedim hevesle. Sessizce onayladı teklifimi. Bugüne kadar gördüğüm ne kadar sevgili pozu varsa hepsini teker teker uyguladık sonra. Emir hiç sesini çıkarmadı. İçlerinden en beğendiğim, Emir'in sırtına atlayıp çektiğim selfiyi kırmızı kalp emojisi ekleyerek instagrama attım hemen.

Elini omzuma atıp, "Yoruldun mu?" diye sordu. "Biraz," dedim başımı omzuna yaslayıp. "Dondurma alalım, şu banklardan birine otururuz sonra."

"Gel oturalım, çocuklar getirir dondurmanı."

"Sen yemeyecek misin?"

Kaşları yukarı doğru kalkınca gözlerimi devirdim. "Aman, karizman çizilmesin!"

Banka oturur oturmaz Emir sigara yaktı. Benim kısa süreli sigara tiryakiliğim enteresan bir şekilde son bulmuştu ama asıl tuhaf olan şuydu ki, son günlerde sigara dumanından aşırı derecede rahatsız oluyordum.

Korumalardan biri çilekli dondurmamı getirdiğinde teşekkür ederek aldım. Emir kolunu arkama doğru uzatmıştı, başım yine omzundaydı. Boğazdan geçen gemileri, martıları, Boğaz Köprüsü'nü, Kızkulesi'ni ilk kez görüyormuş gibi hayranlıkla izlerken bir taraftan da dondurmamı yiyordum.

"Emir..."

"Efendim canım," dedi bakışlarını karşı kıyıdan çekmeden.

"Ne zaman evleneceğiz?"

"Ne zaman istersen..."

"Acelemiz yok bir hafta falan bekleyelim, ama ben Dominik'te evlenmek istiyorum."

"Dominik?" diyerek yüzüme baktı şaşkınlıkla. Hemen ardından gülmeye başladı. "Süper fikir!"

"Dalga geçme. O kadar paran var elini cebine at artık, valla bozuluyorum."

Biten sigarasını yere attıktan sonra keyifli bir tebessümle yüzüme baktı.

"Yer misin?" dedim dondurmamı uzatıp.

Uzattığım elimi bileğimden tutup aramızdan çektikten sonra diğer elini enseme koydu ve dudaklarını ölümcül bir yavaşlıkla dudağımın kenarında gezdirdi. Kalbim boğazıma zıplamıştı. Dudaklarımı mest eden dudakları aynı yavaşlıkla kulağıma doğru tırmandı sonra. "Güzelmiş."

Allah'ım sana geliyorum!

Ani hamlesi karşısında neye uğradığımı şaşırmış, "Emir," diyebilmiştim nefes nefese. Neden bilmiyorum kalbim dudağımın kenarında atıyordu. Ufak bir öpücüktü altı üstü ama dondurmalı olunca herhalde öyle bir şey olmuştum.

Emir geri çekilip gülmeye başlayınca toparlanmaya çalıştım. Dondurma da erimişti zaten. Ayağa kalktığım gibi denize fırlattım külahı. Tekrar yanına oturduğumda, "Ne oldu şimdi, dondurmanın ne suçu var?" dedi gülerek.

Elini tutup kalbimin üzerine koydum. "İkiniz birleşince ben bir şey oldum..." dedim ama cümlenin sonunu toparlayamadım.

"Ne oldun?"

"Delirdim galiba, aklımdan saçma sapan şeyler geçti."

"Hım" diye mırıldanarak elini yanağımda gezdirmeye başladı. "Duymak için sabırsızlanıyorum." Tüm hücrelerim bir anda ayaklanmıştı.

Allah'ım yine bir sıcak olmuştu!

Ne yapacağımı bilmez bir halde öylece yüzüne bakıyordum. Emir, keyiften dört köşeydi. Neyse ki o anda koru-

malardan biri gelip kulağına bir şey söylemişti de dikkatimi başka yöne verip sakinleşmeyi başarabilmiştim.

Emir başıyla onaylayınca koruma hızla uzaklaştı. Bir terslik olduğu kesindi ancak ben sormaya çekindim. "Gidelim mi?" dedi elimi tutup. "Biraz daha kalalım," derken sırt üstü banka uzanıp başımı dizlerine yasladım. Gözlüğümü çıkarıp parmaklarını yüzümde gezdirdi. Ben düğünümüze dair hayaller kurdum, Emir her söylediğimi sabırla onayladı. Saçlarımı okşarken sessizce denize çevirdi bakışlarını. Uzun bir süre o İstanbul'u izledi ben onu izledim. İçim huzurla doldu taştı, kalbimde rengârenk çiçekler açtı. Gözlerimi kapatıp deniz kokusuyla karışan Emir'in tanıdık kokusunu ciğerlerime çektim. Emir benim evimdi. Evimde hissetmenin huzuruyla kendimi mutluluğun kollarına bıraktım. Uyumuşum...

***

Aslı'yla Yusuf'un düğününün üzerinden on gün geçmişti fakat balayından dönmemişlerdi hâlâ. Üç günlük Avrupa turu on güne uzamıştı sürpriz bir şekilde. İstisnasız her gün konuşuyorduk Aslı'yla ve ses tonundan anladığım kadarıyla çok eğleniyorlardı. Emir ise Yusuf'un yokluğunda her gün şirkete gitmek zorunda kalıyordu. Sabah ben uyurken evden çıkıyor çoğu zaman ben uyanmadan işlerini halledip geri dönüyordu. Uyanma saatim her geçen gün biraz daha yukarı çıktığı için sorun olmuyordu benim açımdan. Ancak bu gece de dönmezlerse Emir'i durdurmam pek mümkün görünmüyordu. Benim çabalarımla Yusuf'a birkaç imalı söz dışında pek bir şey söylememişti ancak ne kadar sinirlendiği ortadaydı.

Akşam yemeğimizin ardından Emir koltuğa yayılmış Fenerbahçe-Beşiktaş derbisini izliyor, bir taraftan da kucağına uzattığım ayaklarımı okşuyordu. Sakin geçen ilk

yarıdan sonra ikinci yarının başlarında kırmızı görmüş bir boğaya dönüşmüştü. Son yarım saattir ağzından çıkanlar ömrü hayatımda duymadığım küfürlerdi. Kime küfrettiğini de anlamıyordum zira sahada kimse yoktu. Bu süre zarfında içtiği sigaraların da haddi hesabı yoktu. Böyle giderse yarım saat içinde dumandan boğulacaktım. Maç tatil edilince okkalı bir küfür daha savurup kumandayı televizyona fırlattı. Neyse ki kırılmamıştı ekran, sadece çatlamıştı.

Elimdeki kola bardağını sehpaya bırakıp, "Ne yapıyorsun Emir, delirdin mi?" diye sordum. Ters ters gözlerime bakıp sigara paketine uzandı yine. Ayaklarımı kucağından çekip yüzüme bakmasını sağladıktan sonra işaret parmağımı havaya kaldırdım.

"Tek bir sigara daha içersen evi terk ederim ona göre! Boğuldum ya, bu ne Hitler'in gaz odası gibi!"

Ben cıkcıklayarak başımı sallarken tek kelime etmeden yavaşça koltuktan kalktı ve sürgülü kapıyı açarak bahçeye çıktı. Hemen kumandayı alıp film kanallarında dolanmaya başladım. Ve bingo! Harry Potter. Hem de en sevdiğim; Azkaban Tutsağı.

Koltuğa iyice yerleşip keyifle ekrana kilitlendiğim sırada Emir içeri girdi. Siniri yatışmış gibiydi. Televizyona kısa bir bakış atıp, hey Allah'ım dercesine başını iki yana salladı. Hiç aldırmadan, "Çekirdek alır mısın?" diye sordum. Telefonunu çıkardı ve kapıdaki korumalardan birine çekirdek almasını buyurdu. Tekrar yanıma oturup elimi tutarken başını da omzuma yaslamıştı. "Kapat şu veledi, sinirimi zıplatıyor!"

Kumandaya uzanınca elimi çektim hemen. "Senin sinirin zıplamaya yer arıyor bence. Ne var şimdi sinirlenecek sorabilir miyim?"

Gözlerime bakıp, "Benimle ilgilen," dedi çocuksu bir ses tonuyla. "Hım" diyerek burnumu burnuna sürttüm. "Son iki saattir ekrana bakıp küfür eden adam mı söylüyor bunu?"

Başını kucağıma yerleştirip ayaklarını koltuğa uzattıktan sonra gözlerini kapattı. "Bir kadının ilk vazifesi erkeğini hoş tutmaktır. Özellikle sinirlendiği zamanlarda... Masaj yaparak başlayabilirsin mesela."

Neşe dolu bir kahkaha atıp, "Zeynep kulunuz emrinize amadedir hünkârım," dedim. "Huzurunuzda raks etmek için sabırsızlanıyorum." Gözlerini açıp sinsice gülümsedi. "Hayal gücünün sınırlarını zorlamalıyız bence."

Bir an kendimi dansöz kıyafetleriyle Emir'in karşısında oryantal yaparken düşünüp yüzümü buruşturdum. "Ay çok iğrenç, çabuk sil o görüntüyü zihninden! Dikkatimi dağıtma hem, sessiz ol. Harry aşkımı çok özlemişim."

Çatık kaşlarının altından gözlerime baktı kıro. "Harry aşkının kafasına sıkar, mezarını da sana kazdırırım Zeynep, delirtme beni!"

Kulağımı aşağı doğru çekiştirdikten sonra parmağımı dişime vurdum. "Ay Allah korusun, söyleme öyle uğursuz şeyler." Televizyona dönüp pür dikkat filmi izlemeye devam ettim. Emir homurdanıp duruyor, belli aralıklarla da filmin saçma olduğuyla alakalı fikir beyan ediyordu. Şu an Emir'e Petrificus Totalus büyüsü yapmak istiyordum fakat Hogwarts dışında olduğumuz için mümkün olmuyordu maalesef.

"Ya bir sus," diye uyarıp televizyonun sesini açtım. "Bak ya!" dedi ters ters. Sonrasında kaba kuvvetle kumandayı elimden aldı ve televizyonu kapattı. "Ağzının suları üstüme akıyor bir de atar yapıyor hanımefendi! Bir daha o dört gözün adını ağzına al bak ben ne yapıyorum!"

"Harry'nin mi?" diye dehşet içinde bağırdım.

"Ya sabır!"

"Of Emir saçmalama! Aç çabuk şu televizyonu."

"Rüyanda görürsün. Ben dizi izleyeceğim. Kalk hemen çay koy yanına da çerez getir! Kalk kalk kalk, hadi!"

"Tamam, birlikte izleyelim, hangi dizi?"

"Game of Thrones, uyar mı?"

"He, şey o pek uymaz gibi..." diye çamura yattım. Keyifle gülümseyip koltuğa yayıldı ve televizyonu açtı. Dizinin son sezonunu açarken göz ucuyla bana bakıyordu. Umursamaz görünmek için saçlarımı parmağıma dolayıp söylenmeye başladım. "Bir çekirdek istedik altı üstü ya! Film keyfimi mahvettin zaten, çekirdek de yok, şiştim yemin ederim."

"O kadar yemeye nasıl şişmiyorsun, enteresan gerçekten de."

Yüzüme bakmadan söylediği sözlere karşılık saçlarımı geriye doğru savurdum.

"Güzelliğimi annemden almışım ben. Yetmiş yaşına da gelsem taş olarak kalacağımdan hiç şüphen olmasın. Sende de ne şans varmış yani, bravo!"

Kınayan gözlerle yüzüme bakarken bir taraftan da gülüyordu. Tabii ben de gülüyordum.

"Yani görmesem abartıyorsun diyeceğim de... Bizzat test ettim ve emin ol şimdiye kadar gördüğüm en taş hatunsun."

Tekrar saçlarımı savurup şuh bir kahkaha attıktan sonra kolumu boynuna doladım ve kulağına doğru yanaştım. "Sen de hiç fena sayılmazsın."

Kınarcasına gözlerime baktı yine. "Dün gece öyle demiyordun."

"Hiç hatırlamıyorum," diye geçiştirmeye çalıştım ancak yemedi.

"Hatırlatırım ben sana, sıkıntı yok."

O an Emir'e bakarken tek düşündüğüm yüzündeki kendini beğenmiş ifadenin ona ne kadar yakıştığıydı. Küstahtı evet. Duruşunda, bakışlarında dünyaları ben yarattım havası vardı ama bu diğer insanlarda olduğu gibi eğreti durmuyordu Emir'de; karakterinin dışa vurumu gibiydi adeta. Kendine olan güveni onu olduğundan çok daha yakışıklı, karizmatik gösteriyordu ve girdiğimiz her ortam-

da bakışları üzerine çekmeyi başarıyordu. Fakat o anlarda Emir'in bakışları, hatta tüm ilgisi sadece bende oluyordu. Bana dünyanın en güzel kadını olduğumu hissettiriyor, beni memnun etmek dünyaya geliş amacıymış gibi üstüme titriyordu. Emir'in karanlık, acımasız tarafını düşününce bir an yaşadıklarım hayal gibi geliyordu ancak gözlerine bakınca gerçekliğinden en ufak bir şüphem kalmıyordu. Yıllardır içinde biriktirdiği sevgiyi, şefkati oluk oluk benim gözlerime akıtıyordu gözleri.

Karşılaştığımız ilk günden bu yana beni sahiplenmesi, kaybetmekten deli gibi korkması, beni koruyamadığı zamanlarda çektiği vicdan azabıyla yanıp tutuşması hep yalnızlığındandı biliyordum. Çünkü aynı duyguları ben de yaşıyordum. Biz iki çöpsüz üzüm bir şekilde bir araya gelmiştik ve birbirimizin yaralarına merhem olmuştuk. Tutunacak dal olmuştuk birbirimize. Aşk, ömrü olan bir duyguysa eğer bizim aramızdaki kesinlikle aşk değildi. Emir benim diğer yarımdı ve ona olan bağlılığım bugüne kadar hissettiğim tüm duyguların üzerindeydi. Anne baba sevgisi gibiydi bir kere, sonsuzdu, sebepsizdi. Evlat sevgisi gibiydi, koşulsuzdu. Belki kızıyordum ona çoğu zaman ama her ne yaparsa yapsın ondan uzak durmak ölüm gibiydi. Ve en önemlisi tüm hislerimin karşılıklı olmasıydı, bu konuda son derece nettim. Emir'in sevgisinden bir an bile şüphe etmemiştim, etmeyecektim de. Dünya üzerinde bir kadın en fazla ne kadar sevilebilirse öyle seviyordu beni. Çok da güzel seviyordu. Tüm saçmalıklarıma sabırla katlanıyor, maddi manevi eksikliğini hissettiğim ne varsa tamamlayabilmek için insanüstü bir çaba sarf ediyordu. Emir ikimiz için bir dünya kurmuştu ve o küçük dünyada bana mutlulukların en büyüğünü yaşatıyordu. Hiç sevilmediğim kadar seviyor, daha da önemlisi değer veriyordu.

Ben, kendi içimde Emir'i yere göğe sığdıramazken paşamız gözlerini dikmiş Emilia'nın kıçına bakıyordu. Yüzüne

yayılan sinsi gülümsemeyi dehşet içinde izledikten sonra, "Seni pis sapık!" diye üzerine atlayıp kucağına oturdum.

"Bir de bana diyor, sen önce kendi ağzının sularını sil, pislik! He yani bir de kız güzel olsa içim yanmaz. O kadar makyajı bizim Bakkal Nuri'ye yapsam tüm mahalle kapısında kuyruk olur, net!"

"İftira atma," diyerek ellerimi avuçlarının içine aldığında, "Emir!" dedim dişlerimin arasından.

"Söyle canım?"

"Güzel değil diyorum, makyaj güzeli sadece!"

Başını geriye atıp erkeksi bir kahkaha attıktan sonra, "Bak güzelim..." dedi olanca ciddiyetiyle. "Seni üzmek istemem ama kız bildiğin afet."

Tüm çabalarıma rağmen ellerinden kurtulmayı başaramayınca sinir yüklü bir çığlık attım. Şu an etlerini lime lime etsem içim soğumazdı.

"Bırak şu ellerimi seni adi pislik, geri zekâlı, zevksiz! Afetmiş! Bildiğin pigme işte, cebinde taşırsın. Senin gibisine de ancak o yakışır zaten!"

Kahkahaları iğrenç bir boyuta ulaştığında ellerimi ellerinden kurtarıp kucağından kalktım ve ayaklarımı yere vura vura kapıya yöneldim. Kendimi kızın güzel olmadığına ikna etmeye çalışıyordum. "Gel buraya," diye seslenip tekrar gülmeye başladı öküz. Tam salondan çıktığım sırada kapı çalınca hiç düşünmeden açtım. Korumalardan biri elindeki poşeti bana uzatıp, "Buyurun Zeynep Hanım," dedikten sonra bakışlarını yere sabitledi. Hepsi ayrı cinsti bunların da.

Tabii ya, kıyafetim pek uygun değildi. Çok da umurumdaydı.

Poşeti elinden çekip, "Beklerdim canım, niye acele ettiniz ki?" diye çemkirdikten sonra adamın hayretler içindeki bakışlarına aldırmadan kapıyı suratına kapattım. Bir saat

olmuştu ben çekirdek isteyeli. Tüm hevesim kaçmıştı bir öküz yüzünden.

Topuklarım üzerinde arkamı döndüğüm anda o öküzle burun buruna geldim. Gözlerini gözlerime dikip sırtımı kapının yanındaki duvara yasladıktan sonra "Son kez söylüyorum," dedi tehditkâr bir tınıda, "Üzerindeki ve benzeri kıyafetlerle benden başka kimse görmeyecek seni!" Yüzünü yavaşça yüzüme yaklaştırdı sonra. "Anlaşıldı mı?"

Son derece ciddi görünüyordu. Bu konuda beni defalarca uyarmıştı üstelik. Ama şu an pek umurumda değildi. Başımı yukarı doğru kaldırıp, "Bence artık sen de zor görürsün!" dedim meydan okurcasına "Git Khaleesi'nin bacaklarına bak çok meraklıysan. Benden sonra pek kesmez ama yapacak bir şey yok; çarpık, basık idare edeceksin artık!"

Sinirli yüz ifadesini korumaya çalışsa da başarılı olamayıp gülmeye başladı. İster istemez ben de güldüm. "Bak sinirden gülüyorum, uzak dur benden!"

Omzundan ittirip koşarak merdivenlere yöneldim ve hızla basamakları çıkmaya başladım. Bir taraftan da söyleniyordum. Merdivenin ortasına geldiğimde peşimden gelip kollarını belime doladı bir anda. Bedenim kuş gibi havalandı kollarının arasında. Ayaklarım boşlukta sallanıyordu.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "Trip atmak yok" dedi yatak odasına doğru yol alırken. "İtiraz etmek yok, iftira atmak yok, taş olduğunu ulu orta sergilemek yok!"

Çırpınmaya devam edip, "Ya bıraksana," diye bağırırken kasıklarımda bir sancı hissettim. Ayaklarımı serbest bırakıp ağrının gerçek olup olmadığını test ederken zihnim de kendiliğinden hesap yapmaya başlamıştı. Bir hafta öyle desen, üç hafta da öyle bugün günlerden salı olduğuna göre... Hayır... Olamaz ya, ne olur olmasın Allah'ım ne olur...

Emir'in yüzünü bir anda dibimde görünce yerimden sıçradım korkuyla. Kafasını sallayıp, "Hayırdır?" diye sordu. "Hiç," dedim omuz silkerek. Yatak odasına geç-

tiğimizde yatağın üzerine oturdum. Emir'se tek dizinin üzerinde yerdeydi. Tekrar hesap yapıp doğru olduğundan emin olunca dikkatimi tekrar kasıklarımdaki sancıya yönlendirdim. Yoktu ya sancı falan, Emir belimi sıkınca ondan şey olmuştu kesin.

"Zeynep!"

Uykudan uyanır gibi, "Hı!" dediğimde endişe içinde yüzüme bakıyordu.

"Uçtun yine."

"Yok ben... Şey yani... Ne zaman evleneceğiz diye düşünüyordum da..."

Başını eğip kaşlarını yukarı doğru kaldırdı. "Ben sana kurallar koyarken itiraz etmek yerine düğün tarihimizi mi düşünüyorsun?"

"Dominik'te evleneceksek biraz sıkıntı olabilir yani dikkatli olmak gerekir herhalde. Aslında biz zaten evli sayılırız, sade bir törenle evlensek de olur yani, ama bir an önce evlenmemiz lazım. Ya da önce nikâh yapıp sonra düğün mü yapsak? Of o da çok geç olur!" Kendi kendime düşünür gibi konuşuyordum, Emir de deliymişim gibi yüzüme bakıyordu. Normal şartlar altında en geç bugün regl olmam gerekiyordu ve olmamıştım. Saat on ikiye geliyordu, Allah'ım kesin hamileydim. İçimden dans ederken sakin bir şekilde Emir'in yüzüne bakmaya devam ettim. "Benim canım böyle acılı bir şeyler istedi, çiğ köfte mi yapsak?"

Alnını dizlerime dayayıp ofladı. "Of Zeynep of, çok yoruyorsun beni!"

Test yapmalıydım sabah. Emir'le konuşmadan önce emin olmam gerekiyordu. Şimdi söylesem olmazdı, ama sabaha kadar da nasıl bekleyecektim ki? Yok yok, önce emin olmalıydım. Saat on iki olduğunda kesindi bence ama yine de test yapsam iyi olurdu. Allah'ım hamileyim!

"Bebeğim iyi misin?"

Emir tedirgin bir şekilde yüzüme bakıyordu. Ve ben sırıtıyordum. Dudağımı ısırıp kendime engel olmaya çalıştım ancak olmuyordu. Bebek. Allah'ım bebek, bizim bebeğimiz!

Yüzüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına iliştirirken, "Aç mısın, hadi gel bir şeyler yiyelim," dedi. Daha çok gülmeye başladım. Muhtemelen delirdiğimi düşünüyordu ve çözüm olarak aklına gelen ilk şey yemek yememdi. Acıkınca sapıtıyorsam demek...

"Zeynep korkmaya başlıyorum, az önce sinir küpüydün şimdi sırıtıp duruyorsun. Bak sonunda beni de delirteceksin o olacak, yapma!"

Ellerimi yanaklarına koyup, "Ay ben seni yerim yerim..." diye çığlık attım. Kaşları çatılmış, gözleri kararmıştı. Elinin tersini alnıma koyup ateşimi kontrol ettikten sonra ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başladı. Canım da nasıl çiğ köfte çekmişti.

"Emir çiğ köfte," dediğimde yüzüme baktı. "Hazır alsınlar bari biz beceremeyiz şimdi. Ama Çiğköftem'den olsun başka yerden yiyemem, sosu da unutmasınlar."

Onaylamaz bir tavırla başını sallayıp kapıdaki korumalara sipariş verdikten yirmi dakika sonra çiğ köfte gelmişti. Yaklaşık yarım saat boyunca sırıtarak hayallere dalmış, bir taraftan da keyifle çiğ köftemi yemiştim. Emir tüm ısrarlarıma rağmen yemiyor, pürdikkat beni izliyordu. Neredeyse üç kişilik yediğim için midem yanmaya başlamıştı ama umursamadım. İkinci ayranımı da tek dikişte bitirip koltuğa yayıldım. Patlayacaktım sanırım. Elimi şişmiş göbeğimde gezdirirken sırıtıyordum yine.

Dünyama bir güneş doğmuştu sanki. Aynı anda hem aydınlanmış hem de sımsıcak olmuştu içim. Kalbim daha bir hızlı atıyor, kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. Anne oluyordum. Allah'ım sana şükürler olsun...

Bakışlarımı göbeğimden çekip Emir'e baktığımda kapının yanında dikilmiş bana bakıyordu. Hemen toparlanıp,

"Ne oldu?" diye sordum. İçimden avaz avaz bağırmak geliyordu fakat tuttum kendimi.

Emir son derece ciddi bir ifadeyle, "Biraz uyu istersen, iyi görünmüyorsun" dedikten sonra yanıma gelip elimi tuttu. Bir an önce sabah olmasını istediğim için itiraz etmeden üst kata çıktım ve yattık. Yattık yatmasına da uyumak ne mümkün? Emir üçüncü kez daldığı uykusundan uyanıp, "Rahat dur!" diye uyardığında, "Of tamam ya!" dedim kafamı yastığa gömüp.

"Yedin gece gece üç kilo çiğ köfteyi, öyle dönersin işte sabaha kadar," diye söylendi.

"Abart istersen! Çok fazla yemedim ama geç yedim diye oldu herhalde. Sen yat ben bir soda içip geliyorum," diyerek yataktan kalktım. "Çabuk gel," dedi gözlerini açmadan.

Alt kata indiğimde emin olduğum bir şey varsa o da bu halde sabahı edemeyeceğimdi. Telefonumu alıp Aslı'yı aradım hemen. Şimdiye gelmiş olmaları gerekiyordu.

"Efendim kuzum," diyen Aslı'nın sesinden uykudan kalktığı anlaşılıyordu. Kısık sesle, "Aslı," dediğimde, "Bir şey mi oldu?" dedi esneyerek.

"Benim gebelik testi yapmam lazım, Yusuf'a söyle de alıp gelsin."

"Kızım manyak mısın bu saatte? Bir saat önce geldik, yorgunluktan ölüyoruz. Bebeği yapan testi de alsın bir zahmet, gece gece bizden ne istiyorsun?"

"Of Aslı ya, Emir'in haberi yok ama bugün regl olmam gerekiyordu. Saat on ikiyi geçti kesin hamileyim."

"Hasbinallah! Hamile misin bilmem ama manyak olduğun kesin Zeynep. Kızım kurulu saat mi bu dakikasında ötecek? Hadi kapat sabahı bekle, hallederiz sabah."

"Ya Aslı saçmalama, uyuyamıyorum heyecandan. Ölürüm sabaha kadar."

Aslı, "Al şunu delirmiş yine," diye söylenirken Yusuf'un sesi geldi.

"Zeynep!"

O da uyuyordu belli ki.

"Yusuf ne olur git al şu testi, sabaha kadar çatlarım ben, ne olur!"

"On gündür çatlamadın da bu gece mi çatlayasın tuttu Zeynep? Yat zıbar sabah alır getiririm ne testiyse."

"Of Yusuf ya, ne on günü? Az önce anladım hamile olduğumu, sadece emin olmak istiyorum. Emir uyanacak şimdi kapatıyorum üç beş tane al garanti olsun, hadi bekliyorum."

"Ben yokken anlasan şaşardım zaten. Az biraz rahat etti ya Yusuf uyku yok bundan sonra belli oldu. Şimdi gidip alıyorum o test mi her ne haltsa, eğer hamile değilsen yarından tezi yok üstüne kuma getirteceğim haberin olsun!"

"Geri zekâlı..." diye söylenmeye başlamıştım ki telefonu yüzüme kapattı salak.

Geçmek bilmeyen dakikalar boyunca tüm tırnaklarımı yemiş, iki kez Emir'i kontrol etmiş son olarak da buzdolabını açıp erik, çilek ve yoğurt yiyip üstüne de kola içmiştim.

Telefonu sessize almıştım, gözüm ekrandaydı. Yusuf'un aradığını görünce koşarak gittim ve yavaşça açtım kapıyı. Yusuf ağzını kocaman açıp esneyerek elindeki poşeti uzattı.

"Üstüne işeyecekmişsin. İki çizgi çıkarsa pozitif, tek çizgi negatif."

Gözlerimi devirip, "Biliyorum," dedikten sonra poşeti elinden çektim. "Fazla alsaydın, hata olabiliyormuş."

"On tane aldım. Yapabilecek misin onu da mı ben göstereyim?"

"Salak salak konuşma Yusuf, hadi git sen, ben haber veririm."

Yusuf arkasını dönüp giderken, "İnşallah hamilesindir Zeynep, her ay bu eziyeti çekemem şimdiden söyleyeyim," dedi.

Yaklaşık on dakika sonra yan yana dizdiğim beş tane çubuğa bakarken ahir ömrümün en mutlu anını yaşıyordum. İçim içime sığmıyor, deli gibi dans etmek, avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum. Allah'ım bu nasıl bir histi? Benim ve sevdiğim adamın ruhundan bir parça, kanımız, canımız...

Hissettiğim duyguların tarifi yoktu. Kimsesizliğim Emir'le son bulmuştu ve şimdi içimdeki minicik canla ait olma duygusu tüm benliğimi sarmıştı. Artık bir ailem vardı; sevgiyle, aşkla, şefkatle yoğrulmuş bir aile, uğruna canımı verebileceğim sevdiklerim vardı.

Banyodan çıkıp derin bir nefes aldıktan sonra, "Sakin," dedim kendi kendime. Şu an üst kata çıkıp Emir'i uyandırmak için çıldırıyordum fakat bekleyecektim. Sabahı bekleyecek ve müjdeyi en güzel şekilde verecektim.

Yatağa girdiğimde Emir hemen uyanmış kollarını bedenime sarıp tekrar uykuya dalmıştı. Kendi kendime sırıtırken nasıl söyleyeceğimi, Emir'in vereceği tepkiyi, yaşayacağı mutluluğu düşünüp duruyordum. Saatler geçmiş, hava aydınlanmış ben hâlâ uyuyamamıştım ancak nasıl söyleyeceğime karar vermiştim. Midemde uçuşan kelebeklerin verdiği mutlulukla Emir'e sarılıp kokusunu içime çekerken nasıl olduysa gözlerim uykuya yenik düşmüştü.

Uyandığımda Emir yanımda yoktu. Kollarımı geriye doğru esnetip sırıtırken kalbim yine büyük bir heyecanla çarpmaya başladı. Bir an önce Emir'le konuşmazsam çatlayacaktım. Hızla yataktan kalkıp sekerek banyoya giderken tuvalet aynasının karşısında durdum ve biraz da orada sırıttım. Muhtemelen gece yediklerim nedeniyle hafif belirginleşen göbeğimi sevdim.

Hemen sonra aceleyle banyoya girdiğimde ise hayatımın en büyük şokunu yaşadım. Kanamam vardı. Olduğum yerde öylece kalıp yaşadığım hayal kırıklığını sindirmeye çalı-

şırken gözyaşlarım durmaksızın akıyordu. Nasıl olabilirdi ki? Beş tane testi aynı anda yapmıştım ve hepsinde aynı sonuç çıkmıştı.

Sevincimin kursağımda kalması benim lanetimdi sanırım. Ve bana düşen yine aynı acıyla baş etmekti. Soğuk fayansa oturup sırtımı duvara yasladıktan sonra dizlerimi kendime doğru çekerek kollarımı bacaklarıma doladım. Alnımı dizlerime yasladım tükenmiş bir halde. İçimde koca bir boşluk vardı, gözyaşlarımı durduramıyordum. O kadar çok sevinmiştim ki anne olacağım için, yaşadığım hayal kırıklığını tarif etmem mümkün değildi, bitik hissediyordum. Dün gece kendimi ne kadar güçlü hissediyorsam şu an aynı ölçüde yorgun ve güçsüzdüm.

"Zeynep!"

Bir süre sonra Emir'in kapıyı tıklatmasıyla toparlanmaya çalıştım ancak gözyaşlarım daha da şiddetlendi. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlıyor, sesimi duymaması için iki elimle birden ağzımı kapatıyordum. Tekrar ismimi söylediğinde başımı yeniden dizlerime yaslayıp bacaklarıma daha sıkı sarıldım. Berbat bir durumdaydım, tek istediğim saatlerce ağlamaktı.

Emir'in kapıyı açıp içeri girmesi çok uzun sürmedi. "Bebeğim," dediğinde sesindeki panik kendimi daha da kötü hissetmeme neden olmuştu. "Ne oldu?" dedi sonra yanıma gelip elini omzuma koyarak. Konuşmak istemiyordum. Yaşadığım hayal kırıklığını görüp onun da üzülmesini istemiyordum. Sessizce ağlamaya devam ederken saçlarımı okşayıp, "Bebeğim neyin var? Yüzüme bak..." dedi sabırsız bir tonda. Biliyordum ki cevap vermediğim her saniye daha çok endişeleniyordu fakat içinde bulunduğum durumu anlatmaya mecalim yoktu. Tekrar, "Zeynep," dediğinde sabırsızlığı öfkeyle harmanlanmıştı. Bileklerimden tutup kollarımı çözdükten sonra, "Yüzüme bak!" dedi sert bir şekilde.

Sessiz bir kabullenişle başımı kaldırdım. Ne haldeysem artık, yüzü allak bullak oldu bir anda. Elini yanağıma yerleştirip, "Ne oldu canımın içi, ne bu halin?" dedi korku ve endişe yüklü bakışlarıyla. Başımı yavaşça sağa sola sallarken boğazımdan kopup gelen hıçkırıkla tekrar ağlamaya başladım. Diğer elini de yanağıma yerleştirip yüzümü avuçlarının arasına aldıktan sonra, "Tamam sakin ol," dedi şefkat dolu sesiyle. "Önce bir sakinleş sonra konuşacağız, gel bakalım."

Beni kucağına alıp banyodan çıktıktan sonra yatağın üzerine oturdu. Yüzüme düşen saçlarımı geriye atıp başparmağını boynumda gezdirirken sakinleşmemi bekliyordu muhtemelen. Yüzümü boynuna gizleyip kendi kendimi teskin etmeye çalıştım ancak pek başarılı olduğum söylenemezdi. Başıma gelen her kötü olayda olduğu gibi yine yerle yeksan olmuş, bin parçaya ayrılmıştım.

Gözyaşlarım uzun bir süre sonra yerini sessiz iç çekmelere bıraktı. Emir dudaklarını şakağıma bastırdı şefkatle. "Anlat bakalım..." dedi olağan üstü bir sabırla. "Neden kıydın güzel gözlerine?"

"Ben dün gece test yaptım," dedim hiç uzatmadan. "Gebelik testi!" Daha cümlemi bitiremeden sesim çatlamış, sonunda yine ağlamaya başlamıştım. Özellikle yüzüne bakmıyordum fakat çenemden tutup başımı yukarı doğru kaldırdı. Gözleri gözlerimdeydi.

"Hamile olmadığın için mi bu haldesin?" diye sordu hafif bir tebessümle. Burnumu çekip başımı sağa sola salladım.

"Sonuç pozitif çıktı ama ben... Yani sabah... Şimdi banyoya girdiğimde... Kanamam var..."

Dudaklarım titreyerek söylediğim kelimeleri bir süre kafasında tarttıktan sonra gözlerini kıstı. "Anlamadım... Yani... Bu ne demek?"

"Bilmiyorum Emir. Yani ne oldu bilmiyorum ama ben çok kötüyüm." Kollarımı yardım dilenircesine boynuna

doladım. "Bir kez daha bebeğimizi kaybetmek istemiyorum, ne olur bir şey yap."

Kollarını belime sarıp ciğerlerindeki nefesi dışarı verdikten sonra dudaklarını boynuma bastırdı.

"Tamam güzelim sakin ol! Hemen şimdi doktora gidiyoruz." Geri çekilip yüzüme baktığında hâlâ iç çekiyordum. Başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Ama öncelikle şunu anlamanı istiyorum; her ne olduysa, bebeğimiz olur ya da olmaz hiç fark etmez; senin döktüğün bir damla gözyaşından daha önemli değil benim için. Yaşadığın hiçbir şeyin seni bu kadar üzmesine izin vermeyeceksin, vermeyeceğiz!"

Duyup duyabileceğim en güzel sözlerin etkisiyle değil iyi olmak daha da duygusallaştım. Deliriyordum sanırım. Dün geceden bu yana yaşadığım ani duygu değişimleri serseme çevirmişti beni. Kollarımı boynuna dolayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım tekrar. "Zeynep!" dedi dişlerinin arasından "Bak kızmaya başlıyorum!"

Şu an beni teselli edecek, yaşadığım hayal kırıklığını hafifletecek hiçbir şey yoktu ancak Emir her zamanki gibi söylenecek en doğru kelimeleri bir araya getirip içine düştüğüm girdaba elini uzatmıştı.

"Hadi hazırlan, çıkalım bir an önce," dediğinde gözyaşlarımı sildim. İçim bomboştu. Sessizce hazırlanıp aşağı indiğimizde Aslı ve Yusuf salondan çıkıp yanımıza geldiler. Aslı yüzüme bakıp ardından endişeli gözlerle Emir'e döndü. Emir omzumdaki eliyle beni sakinleştirmeye çalışıyordu fakat gözyaşlarım akmak için hazır bekliyordu.

Aslı, "Bin kere aradım Zeynep, neden açmıyorsun telefonunu?" diyerek yanımıza geldi. "Ne oldu, ne bu halin?"

Omzumdaki elinin yardımıyla beni kendine doğru çekti Emir. "Hastaneye gidiyoruz Aslı, sen de gelsen iyi olur, yolda anlatırız."

Yol boyunca Aslı'ya olan biteni anlatmış, anlatırken sürekli ağlamıştım. Emir, "Zeynep yeter artık, harap ettin

kendini," diye uyardı. Yusuf, "Abi tüp falan mı yapsanız," dedi düşünceli bir edayla. "Ne bileyim, biz tek atışta tutturmuştuk."

Emir aniden frene basıp işaret parmağını Yusuf'a doğru kaldırdı. "Tek kelime daha edersen beynini dağıtırım!"

Yusuf tam ağzını açacaktı ki Aslı, "Yusuf!" diyerek lafı ağzına tıktı. Hastaneye ulaşana kadar da kimse konuşmadı. Benim burnumu çekmem dışında çıt çıkmıyordu.

Emir'le birlikte doktorun odasına girdiğimizde kırk yaşlarında, sarışın bir kadın karşıladı bizi, Hale Hanım. Yanında da yine sarışın bir hemşire vardı. Tanışma faslından sonra Hale Hanım koltuğuna oturdu, biz de Emir'le masanın diğer tarafındaki tekli koltuklara karşılıklı oturduk. Emir durumu kısaca özetlerken doktor dikkatle dinliyordu.

"Gebelik testlerinde az da olsa yanılma payı olabiliyor," dediğinde, "Beş tane yaptım," dedim bakışlarımı yerden kaldırmadan. "Hepsi de pozitif çıktı."

"Pekâlâ, önce bir kan testi yapalım o halde, sonrasında ultrasonla bir sorun olup olmadığına bakarız."

Hemşire kan almak için yanıma geldiğinde Emir'e baktım. Biraz olsun alışmıştım artık, en azından bayılmıyordum fakat yine de tedirgin oluyordum. Kolumu uzatırken Emir yanıma geldi. Koltuğun arkasında durup tek elini yanağıma koyduktan sonra başımı kendisine doğru çevirdi. Gülümsemesine karşılık derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Neyse ki bayılmadan kan alma işlemi tamamlanmış, hemşire odadan çıkmıştı.

Emir alnımdan öpüp tekrar yerine geçtikten sonra Hale Hanım ne kadar zamandır korunmadığımızı ve kronik bir hastalığımız olup olmadığını sordu. Emir de yakın zamanda benim ciddi bir ameliyat geçirdiğimi, bir aydır korunmadığımızı ayrıca daha önce de bebeğimizi kaybettiğimizi anlattı. İkisi konuştukça duvarlar üzerime üzerime geliyor, uzayıp giden soru-cevap faslı zaten berbat olan ruh hali-

mi daha da katlanılmaz kılıyordu. Yine ağlama isteğim baş gösterince hızla ayağa kalkıp kapıya yöneldim. Sinir sistemim alt üst olmuştu, yalnız kalmak istiyordum. Kapıyı açtığım anda Emir avucunu kapıya dayayıp tekrar kapattı. Arkamda olduğu için ağlamak üzere olduğumu görmüyordu ama "Biraz hava almak istiyorum," diye mırıldandığımda sesim her şeyi ortaya dökmüştü. Çok fazla tepki veriyordum belki bilmiyorum ama şu an aşırı üzgündüm. Emir kapıyla arama girip ellerini omuzlarıma koyduktan sonra, "Bebeğim!" dedi yüzüne bakmam için. Bakışlarım hâlâ yerdeydi. "Hale Hanım seni bir muayene etsin, sonra hemen gidelim. Gel hadi."

Sessiz bir nefes aldım ve paravanın arkasındaki sedyeye uzandım. Hale Hanım en iyi ihtimalleri bir bir sıralayıp beni teselli etmeye çalışıyordu. Göbeğimdeki kurşun yarasını gördü o an. Tedirgin bakışları gözlerime yükseldi sorarcasına. Ben huzursuz bir şekilde tişörtümü aşağı doğru çekiştirirken Emir'in, "Doktor!" diye uyaran sesiyle yerinden sıçradı kadın. Yüzünün aldığı ifadeye bakarken gülmemek için dudağımı ısırdım. Dengesizdim evet.

"İşine bak!" dedi sonra Emir baskın bir tonda. Hale Hanım daha çok gerildi ve saçma sapan birtakım sorular sormaya başladı. Neden bu hastaneye gelmiştik bilmiyorum, sonuçta Emir hastanesi olan bir insandı. Neyse ki muayene seansımız bir trajediye dönüşmeden kapı açıldı ve Aslı çığlık atarak odaya girdi. "Zeynep!"

Emir bakışlarını Aslı'ya çevirirken ben de hızla doğrulup sedyeden kalktım. Aslı elinde tuttuğu kâğıdı havada sallıyor ve anlamadığım bir şekilde kendi etrafında dönüyordu. Kolundan tutup, "Aslı manyak mısın? Ne bağırıyorsun?" diye sorduğumda yanaklarımı mıncırarak bir çığlık daha attı. Aynı anda Yusuf da gelmişti. Aslı, "Hamilesin kızım, hamilesin!" diye bağırdı coşkuyla. Öylece kalakaldım.

"Na... Nasıl olur? Yani sabah ben şey oldum..."

Aslı, "E onu da bir zahmet Doktor Hanım açıklasın," dedi. Elindeki kâğıdı doktorun masasına fırlattı sonra. İçimdeki tüm kara bulutlar bir anda dağılmış dün gece yaşadığım heyecan misliyle geri dönmüştü.

Gözlerim Emir'in gözlerine kilitlendi kendiliğinden. Hale Hanım bir şeyler söylüyordu sanırım, anlamıyordum. Ben anlamıyordum fakat Emir anlıyordu. Ve gözlerinden taşan mutluluk ne olduğunu net bir şekilde anlatıyordu. Hamileydim. Bir bebeğimiz olacaktı.

Emir nefes bile almadan gözlerime bakarken dudağının bir ucu yukarı doğru kıvrılmış, yüzüne daha önce şahit olmadığım bir sükûnet yerleşmişti. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Öyle güzel, öyle anlamlı bakıyordu ki kalbim göğüs kafesimden dışarı fırlayacaktı. Aramızdaki gereksiz mesafeyi iki adımda kapattıktan sonra kollarını belime dolayıp ayaklarımı gerçek anlamda yerden kesti. Kollarım kendiliğinden boynuna dolanırken yüzünü boynuma gizleyip derin bir nefes çekti ciğerlerine. Şu an dünya tek bir kişiden ibaretti benim için, o da kollarımdaydı. Sımsıkı sarıldık birbirimize, sarıldıkça kimsesizliğimizi geride bıraktık, sarıldıkça karıştık birbirimize, ikimiz bir olduk, üçümüz bir olduk.

Ayaklarım yerle buluştu bir süre sonra. Emir gözlerime baktı. Aşığı olduğum kara gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ellerini yanaklarıma koyup alnını alnıma dayadı. Avuçlarımı göğsüne yerleştirerek kesik bir nefes aldım. Gözyaşlarım gözyaşlarına yarenlik ediyordu. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı nefes alamıyormuş gibi. Nefesimde can buluyormuş gibi. Kanatlanıp uçmuştuk sanki gökyüzüne. Öylesine mutlu, gamsız, tasasız... Sadece tek bir şeye kilitlenmiştik, bebeğimiz, ikimizin bebeği...

Dudaklarımız Yusuf'un öksürük sesiyle birbirinden ayrıldı. Bir taraftan gözyaşı döküyor bir taraftan gülüyordum. Heyecandan kalbim kuş gibi kanat çırpıyor, Emir'in mutluluğunu gördükçe daha çok çıldırıyordum.

Ellerimi ağzıma kapatıp, "Hamileyim," diye sessizce mırıldandıktan sonra, "Allah'ım hamileyim," diye çığlık atıp tekrar Emir'in boynuna sarıldım.

Doktorun, "Zeynep Hanım sakin olun lütfen, düşük tehlikesi olabilir," demesiyle gülümsemem yüzümde dondu kaldı. Emir huzursuz bir şekilde geri çekilip doktora baktı. Soru sormasına fırsat kalmadan Hale Hanım konuşmaya başlamıştı.

"Sadece dikkatli olmanızı istiyorum. Muayene sonrası daha sağlıklı bir sonuca varabiliriz fakat erken dönemlerde bu tip kanamalar düşük habercisi olabiliyor. Zeynep Hanım kendini yormazsa iyi olur."

Emir telaşla yüzüme baktıktan sonra elini omzuma attı. "Tamam... Kendini yormak yok, gel otur şöyle."

Koltuğa oturup Emir'in paniklemiş halini izlerken mutluluktan ölebilirdim. "Açsın sen," dedi eli ayağına dolanmış bir vaziyette. "Yusuf git tost falan bir şeyler getir, süt al bir de." Doktora dönüp, "Süt iyi değil mi? Süt içmesi gerekiyor," diye sorduğunda Hale Hanım gülümseyerek onayladı. Ardından Yusuf'a dönüp, "Günlük süt olsun, tarihine dikkat et, tostu da yaptırmadan önce ekmeğine kaşarına bak, taze olduğundan emin ol!" dedi büyük bir ciddiyetle.

Aslı, "Yandık ki ne yandık," diye söylenirken Yusuf kendini kapının yanındaki sandalyeye bıraktı. "Yusuf'un Çilesi; dokuz ay boyunca sinemalarda!"

Emir sadece bana odaklandığı için söylenilenleri duymuyor gibiydi. Yüzündeki panik ve şaşkınlık daha önce hiç şahit olmadığım bir durumdu ve böyle giderse gülümsemekten ağzım gerçekten kulaklarıma kadar uzanacaktı.

Bir elimde yarım litrelik süt, diğerinde tostla hastaneden çıktığımızda Emir'in gözü üzerimdeydi. Ara ara etrafı kolaçan ediyor, sonra tekrar bakışlarını bana çeviriyordu. Ve ben hâlâ sırıtıyordum. Muayene sonrası doktor dikkatli olmam gerektiği konusunda tekrar uyarıp, vitamin hapları

ve folik asit kullanmamı söylemişti. Daha bir sürü şey söylemişti fakat ben pek dinlememiştim. Emir sorularıyla yapmam ve yapmamam gerekenleri en ince ayrıntısına kadar öğrenmiş, bir hafta sonra tekrar görüşmek üzere doktorun yanından ayrılmıştık.

Hastane kapısının önünde Aslı kollarını açıp, "Şöyle ağız tadıyla bir sarılamadım, gel buraya şaşkın," dedi gülerek. Elimdekileri Emir'e uzattım ve sımsıkı sarıldık birbirimize. Yine gözlerim dolmuştu fakat bir taraftan da sırıtmaya devam ediyordum. Acayip duygular içindeydim. Hayat benden aldıklarını bir şekilde telafi ediyordu sanki. Sevdiklerim vardı artık, kan bağına gerek yoktu, biz bir aileydik. Biliyordum ki bana bir şey olursa bebeğim sahipsiz kalmayacaktı. Neden bilmiyorum dün gece hamile olduğumu öğrendiğim andan bu yana kafamın içinde bir yerlerde bu düşünce sivrilip duruyordu. Anne olmanın doğal getirisiydi sanırım; ölüm söz konusuyken bile kendini değil geride bıraktığın çocuklarını düşünmek. Benim kimsem olmadığı için öyle olmuştu ya da bilmiyorum ama içim rahattı, Aslı vardı, Yusuf vardı. Kendi çocuklarından ayırmazlardı benim çocuğumu.

Kafamın içindeki nereden geldiğini anlamadığım düşüncelere dalıp gözyaşlarına boğulduğumda Aslı şaşkınlıkla geri çekildi. "Ne oldu?" Emir ve Yusuf da gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Bana bir şey olursa..." diye başlayıp iç çektikten sonra devam ettim. "Çocuğuma iyi bak olur mu?"

Aslı ayarsız bir kahkaha savurdu. "Deliydin, şimdi hormonlu deli oldun, tebrik ederim. Yürü insanın keyfini kaçırma iki dakikada. Hem senden daha iyi bakacağım kesin, orasını hiç merak etme."

Yusuf elini Emir'in omzuna atıp, "Abi Allah yardımcın olsun, olur da sağ salim dokuz ayı atlatırsak Allah'ın emriyle kızınızı Memati'ye istiyorum," dedi zevzek.

Emir, "Kızım olsun bak bakalım Memati'yi yanına yaklaştırıyor muyum? Senin oğluna verecek kızım yok benim," dedikten sonra elindekileri Yusuf'un eline tutuşturdu. "Hemen şirkete git akşam da kulüpte ol. Ben birkaç gün yokum."

Elimi tutup arabaya doğru yöneldi sonra hızlı adımlarla. Yusuf'un itirazlarına aldırmadan yola çıktığımızda parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyor, bir taraftan da şarkı mırıldanıyordu. Yüzündeki huzurlu gülümseme ve sık sık gözlerimi bulan sevgi dolu bakışları içimdeki coşkuyu daha da arttırıyor, heyecanım bedenime sığmıyordu. Öyle bir enerji vardı ki içimde, bağıra bağıra koşmak, çılgınca dans etmek, mutluluğumu tüm dünyaya haykırmak istiyordum.

"Vapura binelim mi?" diye sorduğumda elimi avucunu içine alıp dudaklarına götürdü. "Binelim bebeğim, sen ne istiyorsan söyle yapalım."

Üsküdar'dan vapura bindik. Martılara simit atarken sırtımı Emir'in göğsüne yaslamış, boğazın eşsiz güzelliğinde kaybolmuştum. Emir'in elleri karnımın üzerindeydi. Elimdeki son simit parçasını da fırlatıp uyanık bir martının havada yakalamasını izledikten sonra başımı geriye doğru çevirip yüzüne baktım. Yine aynı gülümsemeyle karşılaşınca kalbim teklemişti. Dudaklarını dudaklarıma bastırıp geri çekilirken, "Seni bana yazana şükürler olsun," dedi aşkla. "Anladım ki sahip olduğum her şey senden ibaret; mutluluğum, huzurum, yaşama sebebim, nefesim, her şeyimsin sen benim."

Kalbim ağzımdan çıkacakmış gibi olunca dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Mutluluktan ölecektim. Ölmemek için sırtımı tekrar göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp martıların vapur seslerine karışan seslerini dinlerken genzime dolan deniz kokusuyla huzur buldum. Yaşamak hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Boğaz turu sonrası balık ekmek yiyip, biraz da sahilde oturduktan sonra eve döndük. Dönmüştük dönmesine de yol boyunca midem ağzıma gelmişti. Eve girer girmez kendimi banyoya atıp yediğim balık ekmekleri (iki tane yarım ekmek) ve turşu sularını (iki bardak) çıkardım, fakat hâlâ öğürmeye devam ediyordum. Emir tüm itirazlarıma rağmen banyoya girmiş, başucumda duruyordu. Saçlarımı geriye doğru çektiğinde güçlükle nefes aldım. "Emir bu ne ya? Bebeği kusacağım bu gidişle, ölüyorum."

Tekrar öğürmeye başladığımda elini sırtıma yerleştirdi. "Yemekten gideceksin bir gün, bak söylüyorum."

Az biraz nefes alabildiğimde, "Yediğimi mi sayıyorsun?" dedim nefes nefese. İçim dışıma çıkmış, boğazım yırtılmıştı. Güç bela ayağa kalkmaya çalışırken belimden tutup lavaboya gitmeme yardım etti. Bir taraftan yüzümü yıkıyor, bir taraftan söyleniyordu.

"Bak böyle giderse mide fesadı geçireceksin Zeynep, sana da yazık bebeğimize de! Dedim sana dokunur diye, bir de ikinci bardağı içiyorsun."

Biraz olsun kendime gelmeyi başardığımda elimi lavaboya yaslayıp diğer elimi havaya kaldırdım. "Tamam tamam anladım ben seni... İstemiyorum hiçbir şey..." Yüzüne bakmadan söylenmeye devam ettim. "Sanki ne yemişim?"

Ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini duyamadım. "Hem çık sen benim duş almam gerek, çok iğrenç hissediyorum," dedim havluyla yüzümü kurularken.

Tişörtümün alt kısımlarından tutarak, "Yıkayalım o halde seni," dedi ve itiraz etmeme fırsat vermeden üzerimdekileri çıkarıp benimle birlikte duşa girdi.

Banyodan çıktığımızda yatağa oturup Emir'in saçlarımı kurulamasının tadını çıkardım. Deniz havası yormuştu sanırım, duşun da etkisiyle gözlerim kapanıyordu.

Emir elindeki havluyu yatağa fırlatıp, "Biraz uyu hadi, yoruldun," dedi yumuşacık sesiyle. Saçlarıma minik bir

öpücük bırakıp gardıroba yöneldi sonra. Giymem için penye bir şort ve atlet alıp tekrar yanıma geldiğinde, "Emir," dedim suçlu bir çocuk gibi. Saçlarımı geriye atıp bornozumun kemerini açtı. "Efendim güzelim."

"Midem kazınıyor kusmaktan, lahmacun mu söylesek?"

***

Bebeğimiz olacağını öğrendiğimiz günün üzerinden üç gün geçmişti ve o günden bu yana hayatımız bambaşka bir hal almıştı. Ben ya ağlıyordum ya da yerli yersiz kahkaha atıyordum, arası yoktu. Aynı zamanda ya yemek yiyor ya da yediklerimi çıkarıyordum. Her çıkarttığımda bir daha yemek yemeyeceğime dair yeminler ediyordum fakat beş dakika sonra midem kazınmaya başlıyordu ve en başa dönüyorduk.

Emir'in üzerinde müthiş bir dinginlik vardı. Sık sık şefkat dolu bakışlarını yakalıyordum ve göz göze geldiğimiz anda gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Yemek siparişlerimi hiç ikiletmeden Emine Hanım'a ya da korumalara iletiyor, ben yemek yerken kendimi kaybettiğim anlarda, "Yavaş," diye uyarıyordu sadece. İştahım fazlasıyla açılmıştı, büyük ihtimalle kan şekerim düşüyordu.

Göbeğim şimdiden hafiften belirginleşmişti ve Emir yakaladığı her fırsatta göbeğimi okşuyor, kucağıma yatıp bebeğimizle sessizce iletişim kurmaya çalışıyordu. "Daha mercimek kadar," diye güldüğümde ise "Olsun," diyordu. "Babasının yanında olduğunu hissetsin."

Babası, dediği her an içimde bir sevinç yumağı oluşuyordu. Çok iyi hatta mükemmel bir baba olacağından en ufak bir şüphem yoktu. Korumak, kollamak, sevmek, sevdiğini göstermek Emir'in uzmanlık alanıydı. Aslında bu durum sadece ben söz konusu olduğumda geçerliydi ancak üç gündür yaşadıklarımıza bakılırsa bebeğimizi de kanatları altına alması kaçınılmazdı.

Akşam yemeğimizi yedikten sonra ben yine televizyonun karşısındaki koltuğa yayılmış çekirdek çitliyordum. Emir de koltuğun diğer ucunda şirketten getirdiği evrakları inceliyordu. "Emir," dediğimde başını kaldırıp yüzüme baktı. Dizlerimin üzerine oturup, "Kızım, desene bir" dedim gülerek. "Kızım" diye tekrar ettiğinde, "Şimdi de oğlum de," dedim heyecanla.

"Oğlum," diye mırıldandığında ikimiz de gülüyorduk. "İkisi de çok yakıştı," dedim ve kucağına oturup yanağına sesli bir öpücük bıraktım. Kolunu belime sarıp, "Belki ikiz olur," diye tahmin yürüttü. "Hayır, ikiz olmasın," dedim hemen.

Kaşlarını çatıp bir süre düşündükten sonra, "E tabii bir tanesine bile bakabileceğin şüpheliyken..." dedi uyuz. "Çok komik," dedim gözlerimi devirip. "Ondan değil, düşünsene senden bir tane daha var, hiç hoş bir durum değil bence. Yani ne bileyim alternatifin olması seni vazgeçilebilir yapar bence."

"Dâhiyane bir fikir gerçekten, alkışlıyorum!" diyerek gülmeye başladı. "Gülme," dedim kaşlarımı çatarak. "Ya bir düşün, diyelim ki bir dizide başrol oynuyorsun ve öldün diyelim, hop bir hafta sonra ikizinle devam, kimse üzülmez bile."

Ben ciddi ciddi açıklama yaparken sesli bir şekilde gülmeye başladı. Dişlerimi sıkıp, "Emir," diye tısladım. Elini havaya kaldırıp ciddi görünmeye çalıştı ancak hâlâ dalga geçiyordu.

"Bak bunu daha önce düşünebilseydim ikizi olan bir hatun bulurdum kendime ama senin gibi üstün zekâlı olmadığım için düşünemedim tabii ki."

Yine gözlerimi devirip, "Haklı olduğumu biliyorsun," dediğimde itiraz etti.

"Kesinlikle saçmalıyorsun bebeğim, dış görünüşleri tıpa tıp aynı bile olsa onlar iki ayrı insan. Duyguları, karakterleri tamamen birbirinden farklı... Diyelim ki her şeyleri aynı bu bile onları vazgeçilebilir yapmaz."

Baktım ki uzatacak, elimi ağzına kapatıp susturdum. "Ben çocukken bizim mahallede Osman'la Naci vardı, ikizler. Bunlar birbirlerinin ne yaptığını hisseden cinsten ama... Tek yu-

murta falan işte... Neyse Osman evlendi bir gün işte. Aynı gece Naci kafasına sıktı, buna ne diyeceksin?"

"Yuh diyorum ne diyeyim?" dedi öfkeyle. "Yakacağım sizin o mahalleyi arkadaş bu ne!"

"Yandı bir gün zaten, dur bak anlatıyorum..."

"Sakın," dedi parmaklarını dudaklarımın üstüne koyup. "Anlatma sakın fena olacak bak söylüyorum."

"Tamam tamam sustum," dedikten sonra başımı omzuna yerleştirip dudaklarımı boynuna bastırdım. Ruh halim bir anda değişmişti yine. Elimi sakallarında gezdirdim usulca. "Seni seviyorum," diye mırıldandım. "Çok seviyorum."

"Hım bak bakalım bir bana," derken geri çekilip yüzüme baktı sevgi dolu bakışlarıyla. Gözlerimin dolduğunu görünce, "Hadi gel dürüm yiyelim," dedi gülümseyerek.

"Gerçekten mi?" diye ayağa fırladım. "Hemen hazırlanıp geliyorum."

Dürüm yiyip eve geldikten sonra yine çıkarmıştım yediğim her şeyi. Olsun, değmişti, çok güzeldi. Gece midemdeki bulantıyla uyandığımda Emir yanımda yoktu. Alt kata indim hemen. Mutfaktaydı. Sessiz adımlarla yanına gittim. Tabureye oturup dirseklerini tezgâha dayamış, bir taraftan sigara içerken dikkatli bir şekilde telefonuna bakıyordu. Işığı açmamıştı fakat girişte her daim açık olan spotlar mutfağı kısmen aydınlatıyordu. Kollarımı beline sarıp çenemi omzuna dayadığımda, "Bebeğim..." dedi telefonunu tezgâha bırakarak. "Neden kalktın, bulantın mı var yine?"

Telefonun ekranında hamilelikle ilgili birtakım şeyler yazıyordu gördüğüm kadarıyla. Allah'ım ben bu adamı yerim ya!

Sigarasını söndürüp beni bacaklarının arasına aldığında kolumu boynuna doladım.

"Yok midem kazındı sadece, biraz meyve yesem iyi olur gibi."

Tabureden kalkıp, "Gel otur, ben hemen hazırlıyorum," dedikten sonra buzdolabındaki tüm meyvelerden bir tabak hazırlayıp tezgâha bıraktı ve başka bir tabure alıp yanıma oturdu. Bacaklarını açıp taburemi kendine doğru çektiğinde omzum göğsüne dayanmıştı. Tabaktaki en büyük çileği alıp bir tane ısırdıktan sonra ısırması için ona uzattım. Çileği tek hamlede yuttu. Gözleri dudaklarımdaydı. Yuttuğu çilek değil dudaklarımdı sanki öyle bakıyordu. Keskin bakışları hazır vaziyette bekleyen hormonlarımı tavana zıplatırken dudakları hızla dudaklarıma kapandı ve ben daha ne olduğunu anlamadan büyük bir tutkuyla öpüşmeye başladık. Geri çekilip, "Hım çilekli de efsane oluyormuş," diyerek yaktığı ateşi harladığında bana düşen o ateşte cayır cayır yanmaktı. Ayağa kalkıp ellerimi ensesinde birleştirdikten sonra, "Bence de," dedim ve içimdeki şeytana teslim olup tüm duvarlarımı yerle bir ettim. Ben artık o eski Zeynep değildim ve ikimiz de bunun farkındaydık. Daha cesur, cüretkâr ve sınır tanımaz Zeynep... Emir'in bu durumdan ne kadar hoşnut olduğuysa gözlerinden okunuyordu, söze gerek yoktu.

Yatağa uzanmış kucağımdaki tabaktan kiraz yerken Emir yüzüme düşen buklelere parmağını doluyordu. Hayranlık dolu bakışlarına eşlik eden gülümsemesi ve dağılmış saçlarıyla haddinden fazla karizmatik görünüyordu. "Bakma öyle," dediğimde gülümsemesi küstah bir gülüşle yer değiştirdi.

"Nasıl?"

"Öyle işte, kiraz yiyorum dikkatimi dağıtıyorsun."

Burnunu yanağıma sürtüp, "Hım" diye mırıldandıktan sonra, "Öyle güzelsin ki..." dedi kokumu içine çekerek. "Doyamıyorum... Bakmalara, sevmelere, öpmelere doyamıyorum."

Başını göğsüme yaslayıp elini usul usul göbeğimde gezdirmeye başladığında yine gözlerim dolmuştu. Emir elimi

tuttuğu günden bu yana gerçekten yaşadığımı hissediyordum. Çok mutlu günlerimiz olduğu gibi çok çok üzüldüğüm günler de olmuştu evet ama şimdi geldiğimiz nokta her şeye değerdi. Bir bebeğimiz olacaktı ve şu andan itibaren her ne olursa olsun ben aileme sahip çıkacaktım. Mutluluğumu kimsenin gölgelemesine izin vermeyecek, sahip olduklarımın benim için ne kadar değerli olduğunu asla unutmayacaktım.

Emir, "Hadi uyuyalım," dediğinde tabaktaki kirazları bitirmiş erikleri tuza banıp yemeye başlamıştım. Erikler de bittiğinde bayağı bir şişkinlik hissettim fakat kendimi zorlayıp kayısıları da yedim. Artık rahat rahat uyuyabilirdim. Emir tabağı elimden alıp yanındaki komodine bıraktıktan sonra göğsüne yatmam için kolunu yana doğru açtı. "Gel bakalım." Başımı göğsüne koymamla uykuya dalmam aynı dakika içinde gerçekleşmişti.

Haftalar sonra bulantılarım nihayet son bulmuştu ancak işin kötüsü iştahım her geçen gün daha da artıyordu. Ve artık yediklerim midemde kaldığı için kilo almaya başlamıştım. Çok da umurumda değildi ancak Hale Hanım her gittiğimde sağlıklı beslenmem konusunda uyarıyordu. Bugün yine kontrolüm vardı ve heyecandan ölmek üzereydim, bir aksilik olmazsa eğer bebeğimizin cinsiyetini öğrenecektik. Arabaya bindiğimizde Emir de en az benim kadar heyecanlı görünüyordu.

"Ay inşallah kızdır," dedikten sonra, "Yok yok inşallah erkektir," dedim elimi karnıma götürüp. Henüz dört aylık hamileydim ama göbeğim altı aylık gibi görünüyordu. Emir'e dönüp, "Sence bu normal mi?" dediğimde gülmeye başladı. "O kadar yemeye az bile."

"Çok biliyorsun," dedim gözlerimi devirip. "Ödemim çok benim, kesin ondan... Evet, evet kesin."

"Yüz kilo olursan boşarım seni haberin olsun!"

Gözlerimi kısıp yüzüne baktığımda gülüyordu.

"Avukatın da ben olurum ama önce yapman gereken başka bir eylem var hatırlatırım."

"O zaman işi zorlaştırmayalım, doğumdan sonra bir test sürüşü yapar ona göre karar veririm. Hâlâ taşsan sıkıntı yok, ama bu göbek pek bebekmiş gibi gelmiyor bana."

Omuz silkip göbeğimi okşadıktan sonra, "Yakışıyor bana," dedim gülerek. "Göbekli daha bir güzel oldum sanki."

Yüzüne yine hayranlık dolu bir gülümseme yayılırken elini yüzüme kapattı. "İşte bunu seviyorum," dedi yüzümü mıncırarak. "Bu küstah tavırların çıldırtıyor beni."

Elini yüzümden çektiğinde gözbebeklerinde yanan kıvılcımlar keyfimi yerine getirmeye yetmişti ancak muayene sonrası Hale Hanım'ın odasından çıkarken sinirim tepeme zıplamıştı. Minik Karadağ kız mı erkek mi olduğunu göstermeme zahmetine girmediği gibi altı kilo aldığım için çokbilmiş doktorumun kınayan bakışlarına maruz kalmıştım.

"Hamur işi yok, tatlı yok, tuzlu yok!" diye doktorun taklidini yaparken aksi gibi açlıktan midem kazınıyordu. Asansöre bindiğimizde başımı Emir'in omzuna yaslayıp söylenmeye devam ettim. "Çok biliyorsun! Bu çocuk nasıl beslenecek sorabilir miyim acaba? Bak söylüyorum Emir bu kadın beni kıskanıyor. Valla bak bakışlarından anlarım ben."

Emir kolunu belime dolarken, "Kesin," dedi ciddi ciddi. "Kesin kıskanıyor."

"Yani!" dedim ben de onaylarcasına "Geri zekâlı, sanki kaç kilo almışım? Kıskançlık yani başka bir şey değil!"

Ben öfkeyle kollarımı göğsümde birleştirip ayağımı yere vururken kulağıma eğilip, "Kebap yiyelim mi?" dedi baştan çıkarıcı gülümsemesiyle. Sorduğu sorudan mı yoksa eşsiz gülümsemesinden mi bilmiyorum ama öfkem bir anda buhar olup uçmuş, midemden alkış sesleri yükselmeye başlamıştı.

"Hamur işi değil, tatlı da değil e tuzlu da sayılmaz, demek ki yiyebiliriz" derken kahkaha atıyordum.

"Emir!"

Zeynep'in sesiyle gözlerimi açtığımda elini karnına koymuş korkuyla gözlerime bakıyordu.

"Kalk kalk kalk! Sancım tuttu, ay ölüyorum, bak bu sefer kesin geliyor, kalk doktoru getir bir şey yap, çok fenayım!"

Yüzündeki ifadeye gülmemek için kendimi zor tutarken elimi yanağına koydum. Son bir aydır haftada en az iki kez bu sahneyi yaşadığımız için tecrübeliydim artık, soluğu hastanede almıyorduk.

"Saçmalama Zeynep, gözünü seveyim. Daha en az üç ay var. Dedim sana o kadar yeme diye, gece gece iki tabak mantı yedin, olacağı buydu."

Elini karnında gezdirip ciğerlerindeki nefesi dışarı verdikten sonra birkaç saniye bekledi... Ama sonuç değişmedi.

"Emir valla bu defa farklı, bak geliyor, yolda doğuracağım bu gidişle çabuk ol!"

Hey Allah'ım sabrımı mı sınıyorsun?

"Tamam güzelim sakin ol, ben şimdi sana soda getiriyorum, sonra da biraz yürüyüş yapıyoruz anlaştık mı?"

Nefes alışverişleri sıklaşmaya başladığında geceyi hastanede geçireceğimiz kesinleşmişti. Her defasında aynı şey oluyordu fakat inatla kendi bildiğini okumaya devam ediyordu.

"Ay yok yok bu defa başka, bak soldan soldan geliyor, Emir ölüyorum!"

Ya sabır!

"Tamam bebeğim otur şöyle, derin bir nefes al, henüz çok erken biliyorsun," dedikten sonra yatakta oturmasını sağlayıp kıpkırmızı olmuş yüzünü ellerimin arasına aldım. Heyecandan titriyor, ürkek bir ceylan gibi gözlerime bakıp yardım dileniyordu.

"Bebeğim... Sakin olur musun? Lütfen!"

"Ya ben burada çocuk doğuruyorum sen sakin ol diyorsun. Ne biçim babasın sen ya! Git başımdan çabuk ben kendim doğururum. Zaten evlenmiyorsun da benimle, sorumsuzsun işte, vurdumduymazsın, oyalıyorsun beni! Senin çocuğunu doğuracağıma taş doğursaydım, git başımdan, git, git!"

Oh çok şükür! En azından dikkati başka yöne kaymıştı.

"Tamam bak, bebeğimiz olsun hâlâ taşsan söz evleneceğim seninle, vallahi bak erkek sözü!"

Göz ucuyla komodinin üstündeki silahıma bakıp ellerini tuttum. Söz konusu Zeynep ise tedbirli olmakta fayda vardı. Gözlerinden ateş saçıyordu. Nefesi nispeten düzene girmiş, heyecanının yerini öfke almıştı.

"Ya sen beni çıldırtmak mı istiyorsun, geri zekâlı! O bebeği doğurup nüfus memurunu baba diye yazdırmaz mıyım ben? Senin gibi koca olmaz olsun..."

Nihayet ağlamaya başlamıştı. Bir süre daha söylenmeye devam edip sonra sakinleşecekti muhtemelen ancak dokuz ay bittiğinde ben nasıl kendime gelecektim hiçbir fikrim yoktu. Şu an tek düşündüğüm o şerefsiz nüfus memurunun kafasına sıkmaktı.

Yataktan kalkıp odanın içinde bir sağa bir sola dolanmaya başladığında dişlerimi sıkmaktan çenem ağrımıştı. Aylardır süregelen bu gelgitler manyak etmişti beni. Zeynep, olmayan sabır kotamı dibine kadar kullandığı için evden çıktığım anda saldıracak yer arıyordum. E tabii bu durumdan en çok Yusuf nasipleniyordu.

Zeynep yatağa yanaştığında başımı kaldırıp yüzüne baktım. Ellerini beline koymuş, kavga edecek adam arıyordu. "Bana bak, sen benimle evlenmeyecek misin? Açık açık söyle de bilelim!" diye atarlandığında ayağa kalkıp gözlerimi gözlerine diktim.

"Diyelim ki evlenmeyeceğim, ne olacak?"

Gözleri hayretle açıldı önce. Birkaç saniye sonra bakışlarıyla omzumu gösterdi. Gözlerindeki kıvılcımlar beni yine o muhteşem ana götürmüştü, beni darmaduman ettiği o eşsiz ana.

Meydan okurcasına gözlerine baktım. "Ya benimsin ya kara toprağın diyorsun yani?" Elini havaya kaldırıp, "Cıvıma!" dedi sert bir şekilde. Hâlâ öfkeli görünüyordu ancak kollarımı beline dolayıp dudağının kenarına uzun bir öpücük bıraktığımda yelkenler suya inmişti. Omuz silkip, "Öpme de!" dedi ama ses tonu tam tersini söylüyordu. "Sen nasıl istersen canımın içi," deyip önce boynundan ardından dudağının diğer kenarından öptüğümde nihayet gülümsedi. "Evlenecek miyiz?"

"Hani doğuruyordun sen? Numara mı yapıyorsunuz Zeynep Hanım?"

Panik içinde elini karnına götürüp gözlerini tavanda gezdirmeye başladı. Şu haliyle öyle güzel görünüyordu ki alıp içime sokasım geldi. Bu tutarsız hallerine o kadar çok alışmıştım ki, hayatımdaki yerini, önemini her gün daha fazla kanıksıyor, büyük bir memnuniyetle yörüngesinde dönüp duruyordum. Sevdiğim kadın, bana sevmeyi öğreten kadın, şimdi de bana hediyelerin en büyüğünü bahşediyordu; benim kanımdan bir can taşıyordu içinde. Saçmalamaları, huysuzlukları, bitmek bilmeyen istekleri beni çıldırma noktasına getirse de gözlerindeki ışığı gördüğüm anda tüm mutluluklar benim oluyordu.

Hamilelik bir kadına ancak bu kadar yakışabilirdi, ötesi yoktu. Yanakları al al olmuş, aynı renk dolgun dudaklarına yarenlik ederken, ışıl ışıl yanan gözleri bembeyaz teninde göz alıcı birer mücevher gibi parlıyordu. Dengesizdi evet. Günün her saati darmadağın olan saçlarıyla durmaksızın kavga ediyor, üstüne giydiği saçma sapan tişörtlerden fırlayan göbeğine bakıp anlamadığım bir şeyler mırıldanıyordu. Günde en az beş kez kavga etmek için bahane yaratıyor,

öfkesi dinince ağlamaya başlıyor hemen ardından kahkahalar atıyordu.

Şikâyetçi miydim? Kesinlikle hayır. Zeynep'ten önceki hayatımı düşününce yaşadığımız her ana şükrediyordum. Karanlık dünyama güneş gibi doğmuştu hayranı olduğum güzel gözleri. Hiçbir şeyim yokken, bir anda her şey benim olmuştu. Eline bir fırça almış, gri bir toz bulutunun içine hapsolmuş hayatımı rengârenk bir tabloya çevirmişti.

Bir süre daha tavanı izledikten sonra elini havada sallayıp, "Geçti ya, boşuna telaş yaptın sen de, arada oluyor böyle biliyorsun," dedi ve kapıya doğru yöneldi. "Ben kola içeceğim, içim yandı. Gel istersen belki tost da yaparım."

Mecburen arkasından giderken, "Bebeğim dokunmasın sonra," dedim ama öyle bir bakış attı ki susmak zorunda kaldım.

Sabaha karşı telefon sesiyle yataktan fırladığımda Yusuf arıyordu. Telefonu açar açmaz bağırmaya başladı.

"Abi yetiş doğuruyoruz, Aslı'yı aldılar beni içeri almıyorlar, katil olacağım Abi yetiş, durdur beni!"

Sesinden anladığım kadarıyla şu an her türlü saçmalığı yapabilirdi. Aceleyle yataktan kalkarken, "Yusuf," dedim sert bir şekilde. "Hemen bir yere oturuyorsun, ben gelene kadar da yerinden kalkmıyorsun!"

"Abi..." diye itiraz ediyordu ki "Hemen!" diye kestirip attım. "Tamam Abi çabuk gel," dedi yalvarır gibi. Sesindeki çaresizlik bir yumru gibi oturmuştu boğazıma, yutkunamıyordum. Yusuf benim yumuşak karnımdı. Daha on sekiz yaşındayken bir piç kurusu yüzünden ailesini kaybetmiş, gözünü kararıp amansızca etrafına saldırmaya başlamıştı. Bir gün amcamın yolunu kesip silahı alnına dayadığında oraya ölmek için gönderildiğini anlayamayacak kadar toy, tecrübesizdi. Titreyen ellerine, gözlerinde yanan ateşe bakınca öfkesinin ne kadar büyük olduğunu anlamamak imkânsızdı ancak o öfkenin kurbanı olması da kaçınılmaz-

dı. O gün amcam Yusuf'u etkisiz hale getirip canını bağışlamıştı ve bir süre sonra yollarımız tekrar kesişmişti. Yusuf'un deli cesaretini tehlike olarak görmeye başlayanlar biletini kesmişti fakat o gün benim orada olacağımı hiç kimse hesaba katmamıştı. Onu ölümün kıyısından çekip aldığımda çaresizliği, kimsesizliği öyle çok acıtmıştı ki canımı; onu o hale getiren, sebep olan, aracı olan kim varsa hepsini silip atmıştım yeryüzünden. Tüm bunları yaparken yıllarca bana minnet duyacağını, benim canımı kendi canından ileri sayacağını hiç düşünmemiştim. Ancak Yusuf o günden itibaren bana kalkan olmuş, defalarca kurşunların önüne atlamıştı. Aramızdaki bağ öyle güçlüydü ki şimdi; öl dese ölürdüm, öl desem ölürdü.

Acılarının üstesinden gelebilmek için çok fazla çabalamıştı fakat sonunda baş edemeyeceğini anlayınca hepsinin üstüne bir çizik atmış, yok saymayı seçmişti. Zevzekliğinin aslında yalnızlığının maskesi olduğunu bir tek ben biliyordum ve şimdi bir evladı olacağı için yaşadığı mutluluğu gördükçe ben ondan daha çok seviniyordum. Aslı'nın kararıyla bebeğin cinsiyetini henüz bilmiyorduk ama umarım kendi gibi cesur bir oğlu olurdu Yusuf'un. O öyle istiyordu çünkü.

"Geliyorum koçum, sen sakin ol," dedikten sonra telefonu kapatıp yatağın diğer tarafına geçtim. Zeynep yastığa sarılmış, bacağını battaniyenin üzerine atmış uyuyordu. Elimi kısacık tişörtünün kapatamadığı göbeğinin üstünde gezdirip, "Zeynep," dedim. "Hım," diye mırıldanarak yastığa daha sıkı sarıldı. "Bebeğim kalk, Aslı hastanedeymiş, doğum başlamış sanırım," dediğimde gözleri ardına kadar açıldı. Ellerini yatağa dayayıp hızla doğrulduktan sonra "Ne!" diye çığlık attı. "Neredeymiş, hangi hastane, çabuk gidelim, Allah'ım sıra bana geldi, ay fena oldum, Emir başım dönüyor..."

Kollarından tutup, "Zeynep bir dur!" diye uyardım. Kıpırdanmayı bırakıp korku dolu gözlerle yüzüme baktı.

"Sakin oluyorsun ve hemen hazırlanıp çıkıyoruz, hadi güzelim, sakin!"

Yol boyunca Zeynep'i sakinleştirmeye çalışırken asıl tehlikenin beni hastanede beklediğini çok iyi biliyordum. Bu gece katil olmazsam iyiydi.

Arabayı hastanenin önüne çekip hızla üçüncü kata çıktık. Yusuf duvar kenarındaki koltuklardan birine oturmuş, gözünü bile kırpmadan karşısındaki duvara bakıyordu. Yanına gidip elimi omzuna koyduğumda başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Yüzünden şaşkınlık, heyecan, öfke ve daha birçok duygu okunuyordu ama en çok da korku vardı. Tam ağzımı açıp teselli edecekken Zeynep hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Allah'ım sen aklımı koru!

Tam beş saniye sonra Yusuf'la ikisi birbirine sarılmış hüngür hüngür ağlıyordu. Tek kurtuluşumun silahımı çıkarıp ikisinin de kafasına sıkmak olduğunu bildiğim için hızla uzaklaşıp, Doğumhane yazan kapıdan içeri girdim ve kapının hemen arkasında oturan hemşireden Aslı'nın durumuyla ilgili bilgi aldım. Neyse ki o cephede her şey yolundaydı, bir saat içinde doğumun gerçekleşmesini bekliyorlardı. Tekrar dışarı çıktığımda Zeynep koltuğa oturmuş ağlamaya devam ediyor, Yusuf da onu teselli ediyordu. Beni görünce Zeynep'i bırakıp koşarak yanıma geldi.

"Abi benim Aslı'yı görmem lazım, o içeride acı çekerken ben burada böyle bekleyemiyorum, ölüyorum Abi..."

Bir çocuk gibi yalvarması içimi acıtsa da ellerimi omuzlarına koyup sakin görünmeye çalıştım.

"Bak Aslanım, baba oluyorsun sen artık, bir dik dur, güçlü ol, sakin ol! Aslı iyiymiş merak etme, bebek de iyi, az kaldı diyor hemşire, biraz daha sık dişini."

Elini ensesine götürüp, "Aslı beni öldürecek," diye hayıflandığında gülmeye başladım.

"Bırak öldürsün, hakkıdır."

Gözleri heyecanla açıldı, "Valla öldürsün, gık dersem şerefsizim."

Yusuf nispeten sakinleşmişti ancak Zeynep'in durumu vahimdi. Dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına almış durmaksızın ağlıyordu. Yanına gidip elimi çenesine koyduğumda başını kaldırdı. Yüzünü gören en yakınını kaybettiğini falan düşünürdü muhtemelen.

Ne kadar kendime hâkim olmaya çalışsam da başaramadım ve "Bebeğim manyak mısın? Neye ağlıyorsun bu kadar, cenazemiz var da benim mi haberim yok?" diye çıkıştım. Dudakları titredi. Gözündeki yaşlar sicim gibi yanaklarından süzülürken içini çeke çeke, "Ağlamak istiyorum," dedi. "Ben de bilmiyorum niye ama susamıyorum."

Ulan ben de bu hamilelik hormonlarının hepsinin kafasına sıkmazsam adam değilim!

Omuzlarından tutup ayağa kalkmasını sağladıktan sonra başparmağımla gözyaşlarını sildim. "Ağlama canımın içi, bak birazdan bir bebeğimiz olacak, Aslı çok iyiymiş, her şey yolunda. Üzme beni ne olur."

Kafasını sallayıp başını göğsüme yasladı. "Tamam ağlamıyorum."

"Hadi gel biraz hava alalım," diyerek asansöre yöneldim sabırla. Aynı anda doğumhanenin kapısı açıldı. Yusuf koşarak kapının önündeki hemşirenin yanına gitti. Biz de hemen arkasından tabii... Sonrasını tarif etmem imkânsız. Önce elini yumruk yapıp parmağını dişlerinin arasına aldı Yusuf. Hemşireye baktı baktı baktı... Gözünden bir damla yaş düştü. Sonra bakışları beni buldu. "Abi!" diye bağırdı. "Oğlum oldu... Oğlum oldu..."

Bir çocuk gibi üstüme atladığında sımsıkı sarıldık birbirimize. Şu dünyada Yusuf'u daha çok mutlu edecek hiçbir şey yoktu, onun içindeki o ince sızıyı ancak kendi kanından, canından bir evlat yok edebilirdi. Ve istediği olmuştu, bir oğlu olmuştu.

Aslı'yı odaya aldılar sonra. Yusuf gözleri dolu dolu yanına gitti. Yüzünü ellerinin arasına alıp, "Aslı'm," dedi. "İyi misin?" Aslı başını aşağı yukarı sallayıp gözündeki yaşları serbest bıraktı. Alnından öptü Yusuf. Zeynep'le sarıldılar sonra ağlaya ağlaya. Aslı yatağa uzanırken bebeği de getirmişlerdi. Küçük, tekerlekli bir beşiğin içinde uyuyordu. Kıpkırmızı, minicik bir bebekti. Hemşire beşiği Aslı'nın yatağına yanaştırıp geri çekildiğinde üçümüz bebeğin etrafını çevirdik. Zeynep hayranlıkla gülümserken Yusuf gururla oğluna bakıyordu. Bir süre sessizce izlemeye devam ettikten sonra Zeynep, "Ay ben dayanamıyorum," dedi ve bebeği kucağına aldı. Parmağını yanağında gezdirirken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Nasıl güzel bir şeysin sen öyle..."

Yusuf bebeğe uzanıp, "Ya bıraksana benim oğlum o, ver çabuk öncelik bende," dediğinde Zeynep bebeğe daha sıkı sarılıp arkasını döndü. "Bana ne, önce ben aldım. Hem sen beceremezsin, çekil başımdan!"

"Ya versene oğlumu, git sen de doğur kendi bebeğini kucakla, o benim!"

Zeynep kaşlarını çatıp, "Sen babasıysan ben de teyzesiyim, rahat bırak bizi," dedi ve koltuğa oturup bebeği sevmeye başladı. Yusuf Aslı'ya döndü sızlanarak "Aslı bak söyle şuna versin oğlumu. Benim anlatacaklarım var oğluma, kimse aramıza girmesin." Aslı gülüyordu.

Zeynep gözlerini bebekten ayırmadan "Ya ya... Nasıl poker oynanır onu anlatacaksın kesin. Ya da şah damarı nasıl kesilir? Hiç boşuna heveslenme benim yeğenim aktör olacak, mafya babası değil."

"Ay," diye bir çığlık attı sonra. "Gözlerini açtı, ay mavi gözlü, kesin mavi, bak Yusuf gördün mü?"

İkisi bebeğin gözlerinin rengi ve geleceği hakkında tartışırken Aslı'nın yanına gidip elimi elinin üzerine koydum. Yusuf'u gösterip, "Teşekkür ederim," dediğimde gözlerini

kapatıp açarak gülümsedi. Aynı şekilde o da başıyla Zeynep'i gösterip, "Ben de," dedi minnettar bakışlarıyla. Sırtımı arkamdaki duvara yaslayıp bakışlarımı Zeynep'e çevirdim. Tüm dişlerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümseme vardı yüzünde. Bebeğe bakarken gözlerinden sevgi taşıyordu adeta. Bir taraftan Yusuf'a laf yetiştiriyor, başa çıkamadığı anlarda bebeği kendine doğru çekerek Yusuf'tan uzaklaştırıyordu.

En sonunda Yusuf isyan etti.

"Lan versene oğlumu, dokuz aydır Memati diye diye öldüm ben, vallahi sıkarım kafana."

"Memati olmaz bir kere, onu aklından çıkar. Hiç aktör ismi değil. Ne bileyim Kıvanç, Kenan, ya da Çağatay olsun, Barış da olabilir bak onun da hakkını yemeyelim şimdi."

Hay başlayacağım Kıvanç'a da Kenan'a da...

"Zeynep!" diye uyardım dişlerimin arasından. Panik içinde gözlerime baktı "Ama Memati ölüm demek, olmaz."

Neyi ima ettiğimi çok iyi biliyordu ancak işine gelmediği için safa yatıyordu.

"O ağzını topla, adamı hasta etme!" dedim kaşlarımı çatıp. Zeynep gözlerini devirirken Yusuf araya girdi.

"O zaman dayımın adını koyarım ben de."

Manyak bir tane değildi ki. "Lan senin dayın var da benim niye haberim yok?" dedim sinirle.

"Aşk olsun Abi, Ramiz Dayımın kemikleri sızlıyor şu an."

Ben sabır dilenirken Aslı itiraz etti. "Ay ben istemem, ne öyle Köfteci Ramiz gibi! Babamın adını koyalım o zaman."

"Ölürüm de o nemrut savcının adını koymam," dedi Yusuf. Aslı öyle bir bakış attı ki hemen geri vitese taktı. "Yok yani gülüm, çocuğa kızarsın falan baban yanlış anlar, o bakımdan şey yaptım."

Zeynep, "Ya bence Kerem olsun, tam bir Kerem tipi var bu minnoşta," dedi. Şefkat yüklü bakışları bebeğin yüzünde geziniyordu. "Hem Aslı'yla Kerem olursunuz, Yusuf da avucunu yalar."

Bembeyaz dişlerini ortaya seren keyif dolu bir kahkaha savurdu. "Benim oğluma kimse minnoş diyemez, ağzını topla Zeynep," dedi Yusuf öfkeyle. Kendi kendine, "Kerem, Kerem" diye mırıldanmaya başladı sonra.

Aslı, "Bence süper olur, ben beğendim," diye onayladığında Zeynep, "Ay benim Kerem'im ne tatlıymış, ne minnoşmuş, teyzesi yesin onun ağzını burnunu," diyerek Yusuf'a nispet yapıyordu.

Aslı Zeynep'e bakıp, "Oğlumu alabilir miyim teyzesi?" dediğinde Zeynep hiç beklemeden ayağa kalktı. Bebeği dikkatli bir şekilde Aslı'nın kucağına bıraktıktan sonra, "Çok tatlı annesi bu minnoş," dedi gülümseyerek.

O gün akşama kadar hastanede kaldık. Günün sonunda Zeynep koltukta uyuklamaya başlamıştı. "Biz gidelim artık, bir ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Ben iyiyim gidin siz, annemler de gelmek üzere zaten. Yarın sabah eve çıkacağız, sabahın köründe geleceğim diye tutturursa engel ol."

Zeynep uyuduğu için Yusuf oğlunu kucağına alabilmişti nihayet. Derin bir uykuda olan bebeği acemi bir şekilde tutuyor, kırılacak bir eşyaymış gibi hiç kıpırdamadan yüzüne bakıyordu. Minik Kerem arada kıpırdanıp yüzünü sağa sola çevirdiğinde ise keyifle gülümsüyordu.

Zeynep'in yanına gidip yüzüne düşen saçları geriye attım. "Hadi bebeğim, eve gidiyoruz." Biraz mızmızlansa da sonunda ikna olmuş, on dakikalık veda seremonisinin ardından nihayet eve gelebilmiştik.

Ertesi günden itibaren Zeynep her fırsatta soluğu Aslıların yanında almaya başladı. Arada Kerem'i kaçırıp eve getiriyor, Yusuf gelene kadar koynunda uyutup, saçma sapan ninniler söylüyordu.

Yaklaşık bir hafta sonra akşam yemeğinin ardından koltukta oturuyorduk. Zeynep uzun süre boş gözlerle yü-

züme baktıktan sonra dizime yatıp ofladı. Sabahki doktor kontrolünde beklediği cevabı yine alamamıştı. Bunda benim parmağım olduğunu öğrenince çıldıracaktı ama kararlıydım, söylemeyecektim. Onun o çılgın hallerini görmek için sabırsızlanıyordum.

"Emir bu bebek bir tuhaf sanki... Kaç kere gittik kontrole, daha öğrenemedik cinsiyetini. Dört aylıkken belli oluyor diyorlar, ben neredeyse doğuracağım daha tık yok. Bu Hale Hanım da biraz acemi sanki. Bebeğin duruşundan anlarım ben doktor olsam. Diyetisyen mi jinekolog mu belli değil, tek derdi benim aldığım kilolar. Bebekle pek ilgisi yok yani söyleyeyim."

"Yarın Miami'ye uçuyoruz," dedim direkt.

Hafifçe çattığı kaşlarının altından "Anlamadım?" dediğinde bir kez daha tekrar ettim. "Yarın Miami'ye uçuyoruz."

Yavaşça doğrulduktan sonra dizlerinin üzerine oturup tuhaf bir kahkaha attı "Şaka yapıyorsun!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Yapmıyorum."

Eli karnına uzandı tereddütle, "Bu halde mi?"

"Doktorla konuştum, gitmemize engel bir durum olmadığını söyledi."

"Vize?"

"Hallettim."

Ellerini ağzına kapatıp, "Gerçekten mi?" diye sordu. Gözleri dolmuştu yine.

"Gerçekten," dedim çocuk gözlerinde kaybolurken. Kucağıma oturup ellerini sakallarımda gezdirmeye başladı. Henüz şaşkınlığını atamamıştı ancak mutluluğu elle tutulur cinstendi. Alnını alnıma dayadığında dünyanın en muhteşem erkeği olduğumu falan söylemesini bekliyordum fakat "Kıroluk yapmak yok ama..." dedi ciddi ciddi.

"Var desem gelmeyeceksin yani?"

"Her türlü gelirim de sen üzülme diye baştan söylüyorum."

"Kıroluğa mahal vermeyecek şekilde giyindiğin sürece sıkıntı yok."

Geri çekilip, "Of Emir ya, sen gelmesen olmaz mı?" diye sızlandı. Oflayarak kaşlarımı çattım. "Geri zekâlı olabilir misin acaba?"

"Of tamam ya, katlanacağız mecbur, yapacak bir şey yok."

Gözlerini devirdiğinde ellerimi koltuk altlarına koyup gıdıklamaya başladım. "O dilini kopartırım senin, beni sinirlendirme. Miami'ye götürüyoruz hanımefendiyi, bir de üstüne trip atıyor, götürürüm Caddebostan'a, atarım denize bak akıllı ol!"

Kahkahaları duvarlarda yankılanırken ellerimi tutup, "Tamam Ağam sinirlenme," dedi nefes nefese. "Sen yeter ki götür, odadan çıkmam. Kulun kölen olurum Ağam cahilliğime ver, ben ettim sen etme! Dünya gözüyle bir göreyim Miami'yi sonra al canımı, yoluna ölürüm Ağam..."

Mutluluktan ne yapacağını şaşırmış ve her zaman olduğu gibi zıvanadan çıkmıştı. "Yemin ederim manyaksın!" dedikten sonra yavaşça poposuna vurdum. "Kalk git hazırlan, gözüm görmesin seni. Bir de bana kıro diyor, şu laflara bak!"

Söylediklerimi umursamayıp koşarak yanımdan uzaklaşırken, "Yavaş," diye bağırdım arkasından. Olduğu yerde durup topuklarının üzerinde döndükten sonra elini alnına götürüp asker selamı verdi.

"Emredersiniz komutanım!"

Ellerini ağzına kapatıp kıkırdamaya başladığında gözlerimi devirdim.

"Git Zeynep!"

Odadan çıkarken yumruğunu havaya savurup, "Bekle beni Amerika, geliyorum!" diye bağırdı. "Görelim bakalım sen mi büyüksün ben mi?"

Ardında bıraktığı boşluğa baktım uzun uzun. Ve binlerce kez şükrettim varlığına. Aydınlık yanımdı Zeynep benim. Zifiri karanlık gecelerime ay doğuyordu yüzüne her baktığımda. Arsız, ayarsız, çocuk gülüşleri siyahın içindeki beyaz gibiydi.

Zeynep

Saatler süren uçuşun ardından nihayet otele gelebilmiştik. Yani tamam özel jetle gelmiştik, yol boyunca uyumuştum ama yine de yoruluyordu insan. İki canlıydım sonuçta.

Otelden içeri girer girmez büyülenmiştim resmen. Özellikle otelin kendine has kokusu başka bir gezegendeymiş hissi yaratıyor, lobide çalan canlı müzikle birlikte insanı alıp bambaşka diyarlara sürüklüyordu. Okyanus kıyısındaki otelin devasa havuzunun bitiş noktasında dalgalar kıyıya vuruyordu sessizce. Emir resepsiyonda işlemleri hallederken koşarak havuza doğru ilerledim. Beni kucaklayan manzaraya âşık olmuştum.

Bir süre sonra Emir yanıma gelip kollarını belime doladığında sırtımı göğsüne yasladım. "Muhteşem bir yer burası." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken bu anı, genzime dolan eşsiz kokuyu ömrüm boyunca unutmayacağımı çok iyi biliyordum.

Odamıza girdiğimizde hayranlığım bir tık daha yükseldi. Muhteşem ötesiydi. Okyanusun ortasında, küçük bir ada gibiydi sanki... Ne tarafa baksam sonsuz bir mavilik... Ağzım bir karış açık vaziyette odayı boydan boya çevreleyen cama yaklaşıp pencereyi açtım. Yüzüme vuran rüzgârla ayaklarım yerden kesilmişti adeta. Işıl ışıl parlayan bembeyaz kumlar, bulutların süslediği uçsuz bucaksız mavilik ve kıyıya vuran köpük köpük dalgalar sonsuz bir huzur vadediyordu.

Emir yanıma geldiğinde kollarımı boynuna dolayıp dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım.

"Dünyanın en şanslı kadınıyım sanırım, burası hayallerimin çok çok üstünde, inanılmaz güzel bir yer. Çok teşekkür ederim."

Memnuniyetle gülümserken ellerini belime yerleştirip, "Seninle her yer güzel," dedi ve küçümser bakışlarını ok-

yanusa çevirdi. "Sen yanımda olmasan çok da matah bir yer değil yani."

Küçümser bakışlarını esefle kınadım. "Tövbe de çarpılırsın. Bizim mahalledeki Bıyıklı Nazife'yle de gelsen Miami yine Miami, nankörlük yapma!"

Sesli bir şekilde gülüp, "Bıyıklı Nazife'yle buraya geleceğime diri diri mezara girerim daha iyi," dedikten sonra yüzünü buruşturdu. "O bahsettiğin her kimse umarım ölmüştür."

Neşeli bir kahkaha savurdum. "En son Bakkal Remzi'yle arka tarafta oynaşıyorlardı, adamın karısı yakaladıysa büyük ihtimal ölmüştür."

Aklımı başımdan alan gülümsemesiyle burnunu burnuma sürttü. "Çok mu güzelsin? Gözlerim kamaşıyor sen böyle gülünce."

Gözlerimi süzerek, "Öyleyim sanırım," diye karşılık verdiğimde kollarını belime dolayıp yüzünü saçlarıma gömdü. "Öylesin, dünyanın en güzel kadınısın."

"Hadi yüzelim," dedim heyecanla. Geri çekilip, "Acıkmadın mı, önce yemek yeseydik," dedi fakat şu an önceliğim yemek değildi. "Önce yüzmek istiyorum," dedikten sonra koşarak valizimi açtım ve mavi bikinimi çıkarıp havaya kaldırdım. Gözlerini devirip banyoya yönelmesi kıroluğunu İstanbul'da bıraktığının, fakat bu durumdan son derece rahatsız olduğunun göstergesiydi sanırım.

Bikinimi giydiğimde ortaya çıkan görüntü fazlasıyla komikti. Bildiğin yüz kiloydum sanki. Emir banyodan çıkıp beni baştan ayağa süzdükten sonra hiçbir şey söylemeden valizine yöneldi. Güldüğünü görmemem için arkasını dönmüştü muhtemelen. Ve evet, sessizce yanına gidip yüzüne baktığımda gülüyordu.

Kaşlarımı çatıp, "Fil gibi görünüyorum değil mi?" diye sordum memnuniyetsizce. Dudaklarını birbirine bastırıp başını sağa sola salladı.

"Gül gül, çekinme! Top gibi yuvarlanırım artık sahilde, şu halime bak!"

Oflayarak aynanın karşısına geçtiğimde moralim sıfırın altına düşmüştü. Göbeğim bir metre önden gidiyordu.

Hey gidi Zeynep, taşım diye ortalarda geziniyorsun, damperli kamyona dönmüşsün haberin yok!

Tavana doğru uçuşa geçen saçlarımı topuz yapmaya çalışırken bir taraftan da homurdanıp duruyordum. Bileğimdeki tokayı çıkaramayınca öfkeden deliye dönüp tuvalet aynasının önündeki pufa bir tekme savurdum. Hissettiğim acıyla neye uğradığımı şaşırmıştım. Parmaklarım kırılmış olmalıydı. "Ağzına tükürdüğümün geri zekâlı pufu!" diye bağırıp bir tekme daha atarken Emir yanıma geldi. Gülüyordu.

"Komik bir şey mi var?"

Sorduğum soruya karşılık yüzündeki gülümseme daha da genişledi.

"Emir! Of ayağım!"

Ayak parmaklarımı kontrol etmek için hafifçe eğildiğimde elimden tutarak yüzüne bakmamı sağladı. Keyfi yerinde görünüyordu. Benimse omuzlarım kendiliğinden aşağı doğru düşmüştü. Bakışlarımı yere sabitleyip, "Kim Kardashian'ın Türkiye şubesi olmuşum resmen ya, niye söylemiyorsun aşk olsun," diye sitem ettim. Çenemden tutup yüzüne bakmamı sağladı.

"Bu saçma sapan haller hiç yakışmıyor benim kadınıma. Sen her halinle güzelsin bebeğim, bunu ikimiz de biliyoruz."

Bir adım geri çekilip ellerimi belime koydum. "Her halinle derken?"

Başını yukarı doğru kaldırıp sabır dilendikten sonra tekrar yüzüme baktı. Dişlerini sıktığı sivrilen çene kemiklerinden anlaşılıyordu.

"Zeynep, başlattırma ebene şimdi! Düş önüme adamı hasta etme!"

"Of tamam ya! Ama bak söylüyorum gözün başka hatunlara kayarsa falan oyarım o gözünü!"

Başını iki yana salladı bıkkınlıkla. "Hadi hadi çok konuşma, yürü," dedi sonra elini omzuma atıp.

Beş dakika içinde odadan çıkmıştık. Plaja ayak bastığımız anda ise tüm olumsuzluklar buhar olup uçmuştu. Otel oldukça sakindi, etrafımızda çok fazla kimse yoktu. Su o kadar güzel görünüyordu ki plaj çantamı şezlonga bıraktım ve koşarak suya daldım. Uzun bir süre suyun altında kalıp tekrar yüzeye çıktığımda Emir yanımdaydı. Ellerini belime yerleştirip, "Çok yorma kendini bebeğim," dediğinde bacaklarımı beline dolayıp kollarımı boynuna sardım.

"Yorulmak istiyorum... Deli gibi yüzmek, dalmak, güneşlenmek, tıka basa yemek yemek, sahilde yürümek, dans etmek ve sabahlara kadar sevildiğimi hissetmek istiyorum. Hiç uyumayalım olur mu?"

Gözlerinde yıldızlar parlarken alnını alnıma dayadı. "Emrinize amadeyim Zeynep Hanım, nasıl isterseniz."

Yaklaşık on dakika sonra, "Emir ben çıkıyorum..." dedim nefes nefese, "Ölüyorum yorgunluktan. Açlıktan sanırım başım dönmeye başladı." Beni kucağına alıp sudan çıktıktan sonra şezlonga bıraktı yavaşça. Gülüyordu. Başucumdaki şemsiyeyi açtı ve dizini yere koyarak elimi tuttu sonra.

"Kendini yormamanı söylemiştim. Ayrıca çok fazla güneşte kalmak da yok. Sakin sakin..."

"Niye böyle oldu ki?" diye sorduğumda diğer elini göbeğimin üzerine yerleştirdi.

"Minik Karadağ annesini biraz yorabilirmiş, Hale Hanım uyarmıştı."

Gözlerimi kapatıp, "Çok uykum geldi," diye mırıldandım. Jet lag olmuştum sanırım. "Önce yemek," dedi Emir kati bir tonda. Gözüm yarı kapalı vaziyette odamıza gittikten sonra duş aldım ve koca bir hamburgeri kola ile birlikte mideme indirdim. Derin bir uykuya daldım sonra.

Uyandığımda hava kararmıştı. Emir dirseklerini pencerenin pervazına dayamış sigara içiyordu. "Emir" diye seslendiğimde yüzünü bana döndü. "Bebeğim," dedi gülümseyerek, "Hiç uyanmayacaksın sandım."

"Of ya çok mu uyudum?"

"Yani," dedikten sonra yanıma gelip elini uzattı. "Hadi kalk, akşam yemeğini kaçıracağız biraz daha uyursan."

"Hemen hazırlanıyorum," diyerek yatağın üzerinde ayağa kalktım ve boynuna sarıldım. Dudaklarımı boynuna bastırıp geri çekildim sonra. "Beş dakikaya hazırım."

Beyaz, askılı uzun bir elbise giydim hızlı bir şekilde. Saçlarımı da aynı hızla yatıştırdıktan sonra makyaj yapıp beyaz sandaletlerimi giydim. Emir de beyaz keten gömlekle lacivert kot pantolon giymişti ve gömleğinin üstten üç düğmesi açıktı. Küçük kot çantamı alıp çapraz bir şekilde taktıktan sonra yanına gidip gömleğinin düğmelerini boğazına kadar iliklediim. Geri çekilip gömleğine tekrar göz atarken, "Lisedeki tarih öğretmenime benzedin ama olsun, öyle bağrı açık dolaşmandan iyidir," dedim. Gözlerini gözlerime dikip düğmelerini tekrar açtı.

"Sen Kim Kardashian gibi dolanacaksın ben tarih öğretmeni gibi öyle mi? Hiç kusura bakma Zeynep Hanım, yemezler."

"Ya ama sen her halinle yakışıklısın," diye kıvırmaya çalıştım. "Yemezler!" dedi kaşlarını kaldırıp. "Yürü hadi çok konuşma!"

Kapıdan çıkarken kendi kendime söyleniyordum. "Mafyayı Miami'ye de getirsen kıroluk baki demek ki, hey gidi emeklerim."

"Çok konuşma dedim!"

"Çok konoşmo dodom..." diye taklidini yaptığımda kolunu omzuma atıp yüzümü göğsüne bastırdı.

"Keserim o dilini bak, akıllı ol!"

Atışmamız bir süre daha devam etti. Bu süre zarfında sahile gelmiştik. Gündüz denize girdiğimiz yerde olduğumuzu fark edince, "Hani yemek yiyecektik, neden geldik buraya?" dedim ters ters gözlerine bakıp. "Ölüyorum açlıktan."

Yüzüne keyifli bir gülümseme yayılırken, "Gel," dedi elimi tutup. Sahil boyunca ilerledik el ele. Otelden uzaklaşmaya başladığımızda karanlıktan dolayı huzursuz olmuştum. Olduğum yerde kalıp, "Emir..." dediğimde yüzüme baktı. Elimi koluna koyup, "Gitmesek," dedim çekinerek. En güzel anlarımıza gölge düşürmek istemiyordum fakat elimde değildi, ne yaparsam yapayım karanlık fobimi yenemiyor, bir türlü üstesinden gelemiyordum.

Emir kaşlarını çatıp bir süre yüzüme baktıktan sonra sorunun ne olduğunu anladı ve elini yanağıma yerleştirdi. "Ben yanında olduğum sürece, ki her zaman yanında olacağım, sana kimse zarar veremez. Bunu aklının bir köşesine yaz ve her ne olursa olsun güzel gözlerinin gölgelenmesine izin verme," dedi. Başımı omzuna yaslayıp yüzümü boynuna gizledim. Her gün bu sözleri tekrar edip duruyordum kendi kendime. Arada ışığı kapatıp uyumaya çalışıyordum fakat her defasında korkularım beni ele geçirmeyi başarıyordu.

"Tamam, gidelim," diye mırıldandım sessizce. Derin bir nefes verip, "Aşacağız," dedi benden çok kendini ikna etmek ister gibi. "Tüm korkularını, tüm endişelerini silip atacağız."

Beline sıkıca sarılıp adımlarına ayak uydurmaya çalıştım. Omzumdaki elini öyle bir sıkıyordu ki, yanımda olduğunu tenime kazımak istiyordu adeta.

Bir süre sonra karanlığı olağanüstü bir şekilde aydınlatan muhteşem bir iskele karşıladı bizi. İki tarafına yerleştirilen mumların aydınlattığı iskelenin sonunda küçük bir çardak vardı. Ve çardağın altında bir masa... Heyecanla Emir'e baktım. Tabii ki benim içindi.

"Ya ama bu çok güzel," diye çığlık atıp kumların üzerinde koşmaya başladım. Emir, "Yavaş," diye belime sarıldı. Hemen ardından beni kucağına alıp iskeleye doğru yürümeye başladı. Gökyüzündeki yıldızlar gözlerine misafir olmuştu. Kolumu boynuna dolayıp, "Romantik kırom," dediğimde kaşlarını çattı.

"Bende hata ki bu kadar zahmete giriyorum. Yak bir mum evdeki masanın üstüne, çok bile böylesine!"

"Bana ne, alıştırdın bir kere. Ne demişler alışmış kudurmuştan betermiş."

"Sen bana bir daha kıro de, göstereceğim ben sana kudurmuşu! O zaman anlarsın alışmış mı beter kudurmuş mu?"

Başımı alnına yasladım gülerek. "Bence alışmış daha kötü, sonuçta alışmış yani. Kudurmuş ölür gider, kurtulur. Sahi kuduz öldürüyordu değil mi? Ama bak bu kuduz aşısını kim bulduysa bravo yani, bir de alışmış aşısı bulsaymış onlar da kurtulurmuş."

O da güldü istemsizce. "Birazdan sana evlenme teklif etmeyi düşünüyorum bebeğim. Lakin tek kelime daha edersen vazgeçeceğim haberin olsun."

Sevinç çığlığı atmamak için ellerimi ağzıma kapattım. Dudaklarıma fermuar çekiyormuş gibi yaptım sonra. Vazgeçmesini istemiyordum. "Aferin," dedi ve beni yere bırakıp pantolonunun cebine uzandı. Ben ellerimi birbirine vurup sessizce, "Yes be!" derken cebinden çıkardığı kutuyu bana doğru uzattı. Yüzündeki akıllara zarar gülümsemeyle kutuyu açtığında kalp atışlarım hızlanmıştı.

Kutunun içinde minicik bir bebek figürü vardı ve elindeki kartın üzerinde, "Anneciğim babamla evlenir misin?" yazıyordu. Hemen yanında ceviz, yani aşağı yukarı ceviz, büyüklüğünde pırlanta bir yüzük vardı fakat şu an dikkatimi çeken şey o değildi.

Kaşlarımı çatıp yüzüne baktığımda bir adım geri çekildi. "Sürpriz olsun istedim."

Yüzündeki sinsi gülüş sinirimi tepeme zıplatmaya yetmişti. Bir adım öne çıkıp ellerimi belime koydum.

"Ben üç aydır o Hale cadısına bebeğimin cinsiyetini soruyorum ve siz ikiniz bir olup arkamdan iş mi çeviriyorsunuz?"

Gülmeye devam ederken ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, yaptım, ama bir sor niye yaptım?"

Ellerimi iki yana açıp ayağımı yere vururken "Emir beni delirtme!" diye bas bas bağırdım. "Bebeğim sakin ol, bak oğlumuzu korkutuyorsun," dedi yanıma gelip. Öylece yüzüne bakakaldım.

Oğlumuz...

Bizim oğlumuz...

Gözlerim dolmuştu bir an Emir öyle söyleyince. Bir oğlumuz olacaktı. Kutudaki bebek erkekti. Burnumun direğindeki ince sızıyı yok etmeye çalışırken gözyaşlarım inadına yanaklarımdan süzülmeye başladı. Yumruğumu göğsüne geçirip, "Seni adi pislik," diye bağırdım. "Bunca zamandır oğlumu benden gizledin, yazıklar olsun, senin gibi koca olmaz olsun..." Diğer yumruğumu da havaya kaldırmıştım ki bileklerimden tutup ellerimi sabitledi. "Tamam... Tamam güzelim, bak haklısın ama sürpriz yapmak istedim, sevinmedin mi?"

"Sevinmiş gibi mi duruyorum?"

"Oğlumuz olacak Zeynep. Düşünsene tıpkı benim gibi bir erkek bebek... Öfkeni bir kenara bırakıp bebeğimize konsantre olur musun lütfen!"

"Ha bir de sana benziyor yani?"

Kaşlarını yukarı doğru kaldırıp başını öne eğdi. "Olmaz mı?" Bir an Emir'e benzeyen bir bebek hayal ettim. Kapkara gözleri, upuzun kirpikleri, çapkın bakışları, kendini beğenmiş gülümsemesi... Olurdu hem de çok güzel olurdu.

Öfkem buhar olup uçmuş, tarifsiz bir heyecan kaplamıştı içimi. Emir tedirgin bir şekilde vereceğim tepkiyi

bekliyordu. İşaret parmağımı havaya kaldırıp, "Sana hâlâ çok kızgınım fakat şu an sevincimi biriyle paylaşmam gerekiyor," dedikten sonra kollarımı boynuna doladım. "Allah'ım, bir oğlum olacak, oğlum, oğlum, oğlumuz... Ya çok güzel..." Olduğum yerde zıplıyordum heyecandan.

Emir ellerini belime yerleştirip zıplamama mâni olurken, "Dur, dur sakin ol," dedi gülümseyerek. "Zıplatma oğlumu annesi."

"Of Emir ya, şu an seni parçalamam gerekiyor ama o kadar mutluyum ki öfkemi muhafaza edemiyorum. O Hale çıyanını da dava edeceğim, görecek gününü, Hipokrat'tan da utanmıyor geri zekâlı!"

"Tamam, uzatma artık, hadi gel evleniyoruz."

"Nasıl?" diye sormamla Emir'in elini havaya kaldırması ve bir nikâh memuruyla daha önce gördüğüm iki korumanın masada yerini alması bir oldu.

"Şi... Şimdi mi?" diye kekeledim.

Hayretler içinde yüzüne bakıyordum. "Hadi," dedi elini sırtıma yerleştirerek "Önce bir Zeynep Karadağ ol, kutlamaları sonra yaparız."

"Ne yani Miami'de mi evleneceğiz? Şimdi burada?" Elimi başıma götürdüm panikle. "Ay ben bir fena oldum, su getir Emir, yok yok kola getir şekerim düştü herhalde açlıktan, o da zararlı portakal suyu getir sen en iyisi."

"Hey Allah'ım, gel otur şöyle," diye söylenerek sandalyeye oturmamı sağladı. "Yemeği sonra yeriz diye düşünmüştüm ama dayanamayacaksın anlaşılan..."

"Yok yok dayanırım, heyecandan başım döndü sadece. Evlenelim bir an önce."

"Emin misin?"

"Çok eminim," dedikten sonra kolundan tutarak ayağa kalktım. Başını omzuna doğru yatırdı tedirgin bakışlarıyla. "Bebeğim iyi misin? Nikâh memuru kaçmıyor, önce bir kendine gel istersen."

"İyiyim," dedim itiraz kabul etmez bir tonda. "Bir an önce evlenmek istiyorum."

Sonrasında masada yerlerimizi alıp nikâh merasimini layığıyla yerine getirdik. Artık tecrübeli sayılırdık ikimiz de. Evlilik cüzdanını elime alıp Emir'e baktığımda gözlerinin içi gülüyordu. Elimi avucunun içine hapsedip ayağa kalktığında ben de kalktım. Aynı anda dalga seslerini bastıran bir keman sesi doldu kulaklarıma. Kalbimdeki kuşlar çığlık çığlığa bağırırken sessizce etrafa bakındım fakat kimse yoktu, sadece ikimiz vardık.

Emir beni kendine doğru çektikten sonra iskelenin uç kısmına doğru ilerledi. Gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmıyordu. Kollarını belime doladığında ben de boynuna sarılıp ellerimi ensesinde birleştirdim. Hissettiğim duyguları tarif etmem imkânsızdı fakat yine de bilsin istiyordum.

"Her şey çok güzel," dedim ışıldayan gözlerine bakarken. "Hâlâ inanamıyorum yaşadıklarımıza; evlendik, bir oğlumuz olacak, sen yanımdasın, hep yanımdasın. Artık bir ailem var ve bu benim için dünyadaki diğer her şeyden daha değerli inan bana. Bana bu mutluluğu yaşattığın için çok teşekkür ederim Emir."

Elimi boynuna yerleştirip başparmağımı sakallarında gezdirdim. Keyifle gülümsüyor, yüzündeki huzurlu ifade içimi ısıtıyordu. Söyleyecek daha çok şeyim vardı fakat hepsini bu geceye sığdırmam mümkün değildi. Alnımı alnına dayayıp, "Biliyorum ki beni benden daha çok düşünen biri var artık..." dedim minnetle. "Ve bu güven duygusu inanılmaz bir duygu. Benim hiç alışkın olmadığım, sende tattığım ve asla vazgeçemeyeceğim bir duygu. Beni hep sev olur mu?"

Beni kendine çekip, "Seni seviyorum..." dedi sımsıcak bakışlarıyla. "Ömrüm yettiğince de sevmeye devam edeceğim. Aksi mümkün değil çünkü öyle çok alıştım ki seni sevmeye, şu saatten sonra sen olmadan nasıl yaşanır bilmi-

yorum. Gülüşün olmadan, güzel gözlerine bakmadan, seni öpmeden, tenine dokunmadan nasıl yaşanır bilmiyorum. Öğrenmek de istemiyorum. Ne yaparsan yap, istersen canıma oku ama bir adım bile uzaklaşma benden Zeynep. Senin o sımsıcak gülüşün, dâhiyane fikirlerin ve adamı hasta eden manyaklıkların olmadan yaşayamam ben... Ölürüm."

Ellerini yanaklarıma yerleştirip dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında sabırsız bir şekilde dudaklarına kapandım. Sakin başlayan öpüşmemiz git gide alevlenirken kalbim boğazımda atıyordu. Boynumdaki elini belime dolayıp bedenimi bedenine bastırdığında tüm hücrelerim, "Emir," diye bağırmaya başlamıştı. Ensesini sıkıca kavrayıp parmaklarımın üzerinde yükseldiğimde güçlükle geri çekilip, "Şşt sakin," dedi nefes nefese ve dudakları tekrar dudaklarımı buldu. Zaman, mekân her şey önemini yitirmişti, dünya ikimizden ibaretti bu gece. Gökten sağanak halinde mutluluk yağıyor, yeryüzüne ulaşan her bir damla bizim üzerimize düşüyordu. Sırılsıklam olmuştuk aşktan. Sevmek, sevilmek, dokunmak, hissetmek... Tüm bu duygular bizim için var olmuştu sanki ve bize düşen bu aşkın hakkını vermekti.

Veriyor muyduk?

Kesinlikle evet!

Odamıza girerken Emir'in kucağındaydım. Beni yatağa bırakıp açık olan pencereyi kapatmaya gittiğinde, "Kapatma," dedim. Okyanus kokusunu odamıza taşıyan rüzgâr perdeleri havalandırıyor, kıyıya vuran dalga sesleri ve genzime dolan iyot kokusu içinde bulunduğumuz masalı beynime nakşediyordu. Bu sesi ve bu kokuyu her duyduğumda bu ana geri dönecektim. Emir yavaş adımlarla yatağa doğru ilerlemeye başladığında bu geceye dönmenin çok ama çok güzel olacağından hiç şüphem kalmamıştı. Gözlerindeki alevler sabaha kadar sürecek yangınların habercisiydi.

***

İstanbul'a döndüğümüzde zaman hızla ilerlemeye başlamış, doğuma sayılı günler kalmıştı. Hayatımız belli bir rutinde seyrediyordu. Günümün büyük bir kısmını Kerem'i sevmekle geçiriyordum. Geri kalan zamanlarda da ya yemek yiyor ya da uyuyordum.

Her akşam olduğu gibi Aslılarla birlikte yemek yedikten sonra koltuğa oturup ayaklarımı sehpaya uzatmıştım. Emir hemen yanımda oturuyor, göğsüne yatırdığı Kerem'in sırtını okşuyordu. Daha önce bizden çıkmıyorlar diye kıyameti koparan adam şimdilerde bir akşam gelmeseler Yusuf'u arıyordu hemen.

Aslı elinde çay tepsisiyle odaya girdiğinde Yusuf ayağa kalktı. "Ver gülüm ben dağıtırım çayları."

Tepsiyi alıp sehpaya bıraktıktan sonra kendi çayını alıp tekrar yerine oturdu.

"Versene çayımı, eğilemiyorum görmüyor musun?" dediğimde arkasına yaslandı.

"Kalk al çayını, patlayacaksın birkaç güne bak söylüyorum."

"Ha ha, çok komik... Ödem o ödem, baksana ayaklarım davul gibi şişti."

"Lan ne biçim ödem o? Sok bıçağı insin o zaman! Valla bakamıyorum sana Zeynep, gözlerim kanıyor."

Emir'le Aslı aynı anda, "Yusuf!" dediğinde, "Haksız mıyım?" dedi gülerek. "Çocuk iki yaşında doğacak böyle yemeye devam ederse."

Emir'e dönüp, "Aşkım ya, canım dondurma çekti ama böğürtlenli yok evde, ne yapsak?" dedim nazlı bir edayla. Hiç düşünmeden, "Yusuf," dedi kapıyı işaret ederek. Yusuf bana öldürücü bakışlar atarken keyfim yerine gelmişti. Ama yalan yok dondurma da iyi giderdi şimdi içli köftenin üstüne.

Yusuf ayağa kalkıp, "Giren çıkan Yusuf'a anasını satayım," derken çoktan kapıya ulaşmıştı. "Ulan kendi çocuğumu böyle beslemedim be, altın doğuracak sanki!" O arada belime saplanan sancıyla acı bir çığlık attım. Hemen silahını çıkarıp bana doğrulttu Yusuf. "Ne oluyor lan?"

Elimi belime koyup "Ay!" diye bir çığlık daha attım. Sesim duvarlarda yankılanmıştı. Aslı koşarak yanıma gelirken Emir ağlamaya başlayan Kerem'i susturmaya çalışıyor, bir taraftan da endişeyle Aslı'ya bakıyordu. Aynı sancı tekrar vurduğunda bu defa daha çok bağırıp ayağa kalktım.

"Kuzum sakin ol, doğum başlamış olabilir," dedi Aslı. Korkudan zangır zangır titremeye başladım. Emir, Kerem'i Yusuf'un kucağına bırakıp yanıma geldi. Yüzü allak bullak olmuştu. Daha önce de sık sık sancılandığımı sanmıştım fakat hiçbirinde böyle endişelenmemişti. Ellerini omuzlarıma yerleştirip, "Bebeğim sakin ol..." dedi güven veren bir tonda. "Derin derin nefes al, hemen hastaneye gidiyoruz." Aldığım ikinci nefeste bacaklarımda hissettiğim ıslaklıkla ikinci bir şoka girdim.

"Aha suyu da geldi," diye bağırdı Yusuf. "Hastaneye kadar bekleyemez Abi, ebe falan getirmek lazım. Aslı sen sıcak su hazırla, ben bir koşu bakkala sorup geliyorum."

Korkudan ağlamaya başladım. "Emir yardım et, Aslı ne olur bir şey yap. Ay ölüyorum, dayanamam ben bu sancıya vurun beni!"

Aslı, Emir'e tedirgin bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Saçmalama Zeynep, sık dişini biraz bak sonunda oğluna kavuşacaksın. Değmez mi azıcık sıkıntı çekmeye?"

Yusuf susmuyordu. "O çocuk öyle azıcık diş sıkmayla doğmaz, en az on kilodur bak söylüyorum. Hey maşallah tosun yeğenim benim be!"

Emir yanına gidip öfkeyle yakasından tuttu. "Lan beyinsiz, saçma sapan konuşup durma, keserim o dilini! Bela mısın lan başıma? Siktir git, canım burnumda zaten!"

Belime giren dokuz şiddetindeki sancıyla duvarları inlettiğimde Aslı panik içinde, "Emir koş vallahi geliyor bu sıpa," dedi. Ben artık dizginleri koparmış avaz avaz bağırıyordum. Bu acıdan ölmezsem daha da hiçbir acı beni öldüremezdi.

Hastaneden içeri girdiğimizde Emir, "Doktor" diye bağırdı. Hale Hanım anında yanımıza gelmişti. Anlaşılan yoldayken aramıştı Emir. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp çığlığımı bastırmaya çalışırken tırnaklarımı Emir'in koluna geçirdim bilinçsizce. Elini yanağıma yerleştirdi sabırla, "Bebeğim, canımın içi, dayan biraz ne olur..." Gözlerindeki korku ve telaş, alnında biriken ter damlacıkları, çaresizliği beni benden almıştı. Gözyaşlarımın arasında, "Dayanamıyorum," diye inledim. Etim kemiğimden ayrılıyordu sanki. "Vur beni Emir, dayanamıyorum."

Aslı kolumu tutup beni kendine doğru çevirdikten sonra bağırmaya başladı. "Kızım deli misin, vur beni vur beni! İyi alıştınız bakıyorum. Adamı da perişan ettin şu hale bak, bir sağlam dur, bu ne ya?"

Kollarından tutup, "Aslı ölüyorum sen vur o zaman," dedim yalvarır gibi. "Hasbinallah" dedi başını yukarı doğru kaldırıp. "Yemin ederim bir gram akıl yok sende Zeynep, yazık Emir'e acıyorum. Kuzum, bebeğim bir sakin ol bak çok az kaldı, ben yanındayım korkma!"

Doktor bozuntusu, işbirlikçi sarı çıyan beni doğrudan doğumhaneye almalarını söylediğinde Emir'in koluna yapıştım.

"Gönderme beni Emir, ben doğurmak falan istemiyorum ne olur eve gidelim..." Arada bir çığlık koparıp nefes nefese devam ettim. "Kim bu doğuma normal dediyse Allah bin türlü belasını versin..." Yine çığlık. "Nesi normal lan bunun? Derimi yüzüyorlar sanki Emir bir şey yap, senin de çocuğun sen doğur niye ben doğuruyorum?"

KAKTUSUN

Hastanenin girişinde avaz avaz bağırıyordum ve herkes bize bakıyordu fakat umurumda bile değildi, ölüyordum çünkü. Hayatımda böyle bir şey ne görmüş ne de duymuştum.

Emir yüzümü ellerinin arasına alıp, "Canımın içi, öl de öleyim ama yapma böyle ne olur," diyerek beni teselli etmeye çalışıyordu. "Öl!" diye bağırdım. "Öl o zaman, ben ölüyorum sen de öl!"

"Zeynep Hanım sakin olun lütfen," dedi Hale çıyanı. "Doğumhaneye geçin bir bakalım ne durumdasınız, bebeğinizi tehlikeye atıyorsunuz bu şekilde davranarak."

"Sen sus," dedim işaret parmağımı havaya kaldırıp. "Sinsi sinsi bakıyorsun dokuz aydır, anlamıyorum sanki..." Bu sefer attığım çığlık tüm hastaneyi ayağa kaldırmıştı. Aslı kolumdan tutup kararlı bir şekilde beni doğumhaneye doğru sürüklemeye başlayınca yine ağlamaya başladım. Emir çaresizce arkamızdan bakıyordu.

"Emir bırakma beni ne olur, çok kötüyüm diyorum anlamıyor musun? Çok korkuyorum ne olur bırakma beni!"

Aslı kolumu çimdikleyip, "Kızım film mi çekiyoruz, amma dram yaptın be!" dedi canından bezmiş bir şekilde. "Of Zeynep of, çekilecek gibi değilsin yemin ederim ama başa gelmiş bir kere." Son kez baktım Emir'e. Başını ellerinin arasına almış yaşlı gözlerle bana bakıyordu.

Sonraki iki saat tam bir kâbustu. Akla hayale sığmayacak o acıyla baş etmeye çalışırken boğazım yırtılmıştı bağırmaktan. Anneliğin neden dünyanın en özel duygusu olduğunu çok iyi anlamıştım, evladı dışında hiç kimse için bu acıyı göze alamazdı insan.

Ve o eşsiz an... O muhteşem sesin kulağıma dolduğu, tüm acılarımın son bulduğu o tarifsiz an... Bir ağlama sesi böylesine huzur verebilir miydi insana? Veriyordu işte.

Hale Hanım bebeği sarıp yüzünü yüzüme yaklaştırdığında gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Allah'ım nasıl bir güzellikti bu...

"Tıpkı babası gibi yakışıklı bir oğlunuz oldu, tebrik ederim Zeynep Hanım."

Yok ya sevmedim, sevmeyeceğim yani ben bu kadını! Sorduk mu acaba, babası yakışıklı mı diye sorduk mu da şimdi beni burada, hayatımın en duygusal anında uyuz ediyorsun? Gıcık işte, doktor da olsa profesör de olsa gıcık!

Ters ters yüzüne bakıp tekrar oğluma döndüm ve umarım babası gibi cesur ve dürüst bir insan olur diye geçirdim içimden. Emir gibi yalansız dolansız, dosdoğru bir insan...

Doğumhaneden tekerlekli sandalyeyle ayrılıp asansörle dördüncü kata çıktık. Bir uçtan bir uca rengârenk çiçeklerle süslenmişti koridor. Emir koridorun sonundaki pencereye yaslanmış, yere bakıyordu. Aslı koluna dokunup beni gösterdiğinde hafifçe doğruldu. Bir süre yüzüme baktı kıpkırmızı olmuş gözlerle. Koşar adımlarla yanıma geldi sonra, diz çöküp ellerimi tuttu. Öptü, öptü, öptü, sayısız kere ellerimi öpüp kokladı. Alnını dizime yasladı sonra, beş dakika kadar sessizce bekledi. Başını kaldırdığında yüzünde gördüğüm ifadeyi ömrüm boyunca unutmayacaktım. Bir taraftan ağlıyor, aynı anda kocaman gülümsüyordu. Elimi yanağına koydum yüzündeki tebessümü avucuma hapsetmek ister gibi. Elini elimin üzerine koyup avucumdan öptü.

Ayağa kalkıp yüzümü ellerinin arasına aldı sonra. Öyle güzel bakıyordu ki sevgiye boğulduğumu hissediyordum. Eğilip dudaklarımdan öptükten sonra alnını alnıma dayadı ve "Ömrüm," dedi titreyen sesiyle. "Nefesim, her şeyim..." Sevinç gözyaşları süzüldü bir kez daha yanaklarımdan.

Odaya girip yatağa uzandığımda elimi bir an olsun bırakmıyordu Emir. Sürekli iyi olup olmadığımı soruyor, saçlarımı okşuyordu. Aslı heyecanla bir sağa bir sola koştururken Yusuf da her zamanki gibi saçmalıyordu.

"Allah'ım bugünü de gördüm ya artık ölsem de gam yemem. Dokuz aydır yemekten tiksindim yemin ederim. Abi

tek çocuk ideal, aman diyeyim kendine mukayyet ol. Olur da bir kaza olur bir şey olur, ilk günden sık kafama gitsin."

"Dört," dedi Emir avucundaki elimi sıkarken. "En az dört Yusuf, hazır ol!"

Yusuf kendini arkasındaki koltuğa bırakıp elini alnına vururken Hale Hanım'ın hemşiresi bebeğimizle birlikte odaya girdi. Başımı kaldırıp Emir'e baktığımda saçlarımı okşayıp alnımdan öptü. Aslı bebeği hemen kucağına almıştı. Yusuf da yanı başındaydı.

"Ay bu aynı Emir," dedi Aslı sevinçle. "Şu tatlılığa bakar mısınız, yerim ben bunu."

Yusuf gururla bebeğe bakıyordu.

"Heyt be, karizmaya bak, aslan yeğenim benim. Bahtı güzel olsun gerçi. Bir safoz da bu sarar başımıza kesin, uğraş dur."

Emir, Aslı'nın yanına gidip bebeği kucağına aldı. Fazlasıyla temkinliydi. Kerem'i sürekli Emir uyuttuğu için tecrübeliydi artık. Uzunca bir süre yüzüne baktığı bebeğin, eldivenini çıkardı yavaşça. Avucundaki minicik parmaklara hayranlıkla bakarken yüzünde yine o dingin ifade vardı. "Oğlum," dedi sonra fısıltı halinde. İşaret parmağına dolanan parmakları koklaya koklaya öpüp sonrasında yanıma geldiğinde kollarımı açtım. Yatağa oturup oğlumu kollarıma bıraktı dikkatli bir şekilde. Allah'ım nasıl bir duyguydu bu, kalbimde havai fişekler patlıyordu sanki.

Açıkta olan minicik elini avucumun içine alıp dudaklarıma götürdüm. Aynı anda Emir de şakağımdan öptü usulca. "Bana ver," dedi sonra bebeği kucağımdan alırken, "Yorulma sen."

Çok yorulmuştum evet. Çok acı çekmiştim ama o ağlama sesini duyduğum anda yeniden doğmuştum sanki. Şu an kendimi çok güçlü hissediyordum. İkimiz hayranlıkla Emir'in kucağındaki mucizeye bakarken etrafımızı bir bulut

sarmıştı sanki... Mutluluk ve huzur dolu bir bulut... Üçümüzü içine hapsetmiş, tüm kötülükleri dışarıda bırakmıştı.

Emir gözlerime bakıp, "İsmi Mert olsun mu?" diye sordu. Ses tonundaki acı genzimi yakmıştı. Bir an bile düşünmeden gözlerimle onayladım. Sunduğum tüm isim önerilerini bir bahane bulup geri çevirmişti ve şimdi bir şekilde Mert'e olan vefa borcunu ödüyordu. Mert konusunda ne kadar hassas olduğunu, vicdan azabıyla nasıl yanıp tutuştuğunu çok iyi biliyordum ve biraz olsun rahatlaması için her şeyi yapardım. Üstelik Mert çok güzel bir isimdi.

Yusuf yanımıza gelip yaşlı gözlerle Emir'in omzunu sıktı. "Mert bir delikanlı olacak benim yeğenim," dedi sesi titreyerek. "İsmi gibi, babası gibi..."

Cahide Yenge geldi o anda. Koşarak Emir'in boynuna sarıldı, "Oğlum," dedi ağlaya ağlaya. Emir, Mert'i kucağıma bırakıp ayağa kalktı. Uzun uzun sarıldı yengesine. Cahide Yenge geri çekilip elini Emir'in saçlarında gezdirirken, "Sen baba mı oldun, minik kuzum?" dedi şefkat dolu bakışlarıyla. Gözlerim yandı, burnumun direği sızladı o anda. Emir gülümseyerek başını salladı.

"Torunun oldu Cahide Sultan," dedi gururla. Mert'i kucağına alıp yengesinin kucağına bıraktı. Cahide Yenge bir güzel okuyup üfledi torununu, bağrına bastı.

"Amcan... Aşağıda," dedi sonra çekine çekine. Emir'in yüzü bir anda allak bullak oldu. "Sakın," dedi gözlerinden kıvılcımlar saçarak. "Sakın!"

"Tamam oğlum," dedi Cahide Yenge. "Ne desen, ne yapsan haklısın."

"Onca yılın hatırına kendimi tutmaya çalışıyorum, beni amca katili yapmasın. Uzak dursun benden!"

Yengesi anlayışla başını salladıktan sonra yatağa oturdu. Bakışları kucağındaki Mert ve benim aramda gidip geliyordu. "Sana ne kadar teşekkür etsem az güzel gelinim, oğlumun yüzünü güldürdün ya Allah da seni güldür-

sün," dedi bir anne sıcaklığıyla. Elimi elinin üstüne koyup gülümsedim. Söylenecek çok fazla söz yoktu bugün, söze gerek yoktu...

Cahide Yenge gittikten sonra Aslı da eve gitmişti. Kerem'i çok fazla bırakamıyordu malum. Emir kanepeye oturmuş pürdikkat oğlunu izliyordu. Arada bir bana bakıyor, ikimiz birlikte gülümsüyorduk.

"Emir babamı arar mısın? Gelsin torununu görsün," dediğimde hayretler içinde yüzüme baktı. "Çok ciddiyim, ara gelsin, oğlumun bir dedesi olsun. Ben affettim babamı, şu saatten sonra ne kadar olur bilmem ama bir babam olsun istiyorum. Deneyelim en azından."

Emir sakinliğimden sebep sanırım, "Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. "Hayır," dedim, "Çok ciddiyim."

Birkaç saat sonra geldi babam. Çekinerek odaya girdikten kısa bir süre sonra benim rahat tavırlarım onu da rahatlatmıştı. Bir süre torununu izleyip gitmeden hemen önce de altın bileklikle cumhuriyet altını taktı battaniyesine.

Bu kadar basitti işte; affetmek, sevmek, insanlara şans tanımak bu kadar basitti. Zor olan kin tutmaktı, nefretti zor olan. İnsanı yoran, ruhunu kirleten sevgisizlikti, merhametsizlikti. Ben oğlumu sevgiyle büyütecektim, her şeyden önce sevmeyi öğretecektim ona.

***

Eve çıktığımızda hayatımız yine tepe taklak olmuştu. Mert çoğu gece uyumuyordu. Uyumadığı gibi avaz avaz bağırıyor, elimi ayağıma dolaştırıyordu. Yine bir gece sabaha karşı beş sularında uyutmayı başaramayınca Emir'i uyandırdım. Dün gece o baktığı için bu gece sızmıştı.

Uyku sersemi, "Ne oldu bebeğim?" diye sorduğunda Mert ciyak ciyak bağırıyordu.

"Emir bu bebek değil, bildiğin canavar," dedim ağlamaklı sesimle. "Bir dakika susmuyor, tuvalete gidemedim kaç saattir. Cami avlusuna falan mı bıraksak? Valla canımdan bezdim."

Yataktan kalkıp, "Ver bana," dedi gülerek. Mert'i kucağımdan alıp göğsüne yatırdı usulca. "Aç mı?" diye sorduğunda, "Hayır," dedim. "Daha yeni emzirdim, altını da değiştirdim, ama olmuyor, ne yapsam uyumuyor!"

"Tamam güzelim sen uyu biraz," dedi saçlarımdan öperek. "Biz erkek erkeğe takılalım oğlumla."

Kapıya doğru ilerledi sonra yavaş adımlarla. Arkasından bakarken dünyanın en şanslı kadını olduğumu hissettim yine. Emir çok güzel bir babaydı. Daha şimdiden oğluna vakit ayırıyor, saçma sapan oyuncaklar alarak kendini tatmin etmektense Mert'i uyutuyor, altını değiştiriyor, susturmayı başaramadığımızda arabaya bindirip uyuyana kadar dolaştırıyordu. Oğlu için her şeyi yapabilecek imkânlara sahipti ancak benim için önemli olan birlikte zaman geçirmeleriydi; oyun oynasınlar, parka gitsinler, bisiklet sürsünler istiyordum ve tüm bunlar olacaktı, ilk günden beri biliyordum.

Aşağıdan gelen ağlama sesine kulaklarımı tıkayıp uyumam çok da zor olmamıştı, uykusuzluktan geberiyordum. Uyandığımda telaşla etrafıma baktım. Of tabii ya Emir almıştı canavarı. Alt kata indim hızla. Emir koltuğa uzanmış uyuyordu. Mert'i yüzüstü göğsüne yatırıp elini sırtına koymuştu ve belli aralıklarla pışpışlıyordu.

Tekli koltuktaki battaniyeyi alıp üstlerine örttükten sonra eğilip parmaklarımı Emir'in saçlarında dolaştırdım. Gözlerini hafifçe aralayıp, "Bebeğim," dedikten sonra tekrar uykuya daldı. Normal şartlar altında hemen uyanırdı ancak son bir aydır neredeyse hiç uyumuyordu. Mert kıpırdanmaya başladığında kucağıma almak için uzanmıştım ki yüzünü Emir'in göğsünde gezdirip huzurla uyumaya

devam etti. Parmağımı siyah saçlarında gezdirip yanağını okşadım usul usul. Daha şimdiden aklım çıkıyordu oğluma bir şey olacak diye. Elimden gelse cam bir fanusun içine koyar, tüm kötülüklerden korurdum ama olmuyordu işte. Yeri gelecek üzülecekti; ağlayacak, kırılacak, incinecekti ama ne olursa olsun ben yanında olacaktım.

Emir gözlerini açıp elini elimin üstüne koyduğunda gülümsedim. "Ne kadar masum değil mi?"

Derin bir nefes verdikten sonra, "Cami avlusuna bırakmıyoruz o halde," dedi gülerek. "Sevindim."

"Ya ama çok ağlıyor üzülüyorum ben de, kıyamıyorum."

"Sakın ben yokken bir delilik yapayım deme," dedi yalancı bir sitemle. "Saçmalama," dedim kaşlarımı çatıp. Sonra bakışlarımı oğluma çevirip saçlarını okşadım tekrar. "Mucizem o benim, minik erkeğim, her an varlığına şükrediyorum..." Gözlerim gözlerini bulduğunda şefkatle yüzüme bakıyordu "İkinizin de..." dedim elimi yanağına yerleştirip. "Dünyanın en güzel adamıydın, şimdi biliyorum ki dünyanın en güzel babası olacaksın. Senin gibi bir adamın sevdiği kadın olmak çok çok özel bir duygu, çok teşekkür ederim." Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim usulca. "Seni seviyorum."

Ensemden tutup dudaklarıma minik bir öpücük bıraktıktan sonra, "Asıl güzel olan senin gibi muhteşem bir kadını sevmek," dedi parmağını yüzümde gezdirerek. "Bu eşsiz duyguyu bana yaşattığın için ben teşekkür ederim. Seni çok seviyorum bebeğim, tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum."

Zeynep

Telefonu kapattıktan sonra yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru atıp salona doğru seslendim.

"Emir!"

Bir taraftan Mert için cevizli kek yapmaya çalışıyor aynı anda mama sandalyesindeki Efe'ye çorba yediriyordum. Emir kucağında Ege'yle mutfağa girip yüzümdeki ifadeyi görünce kaşlarını çattı.

Elimi belime yerleştirip, "Mert'in öğretmeni aradı," dedim bıkkın bir sesle. "Eyşan'la oynadı diye sınıf arkadaşını kafasına sıkmakla tehdit etmiş."

Emir'in yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı. "Aslan oğlum benim!"

Ağzının içinde mırıldansa da ne dediğini duymuştum. Mama sandalyesinde huzursuzlanmaya başlayan Efe'yi kucağıma alıp Emir'e yaklaştım. Sonunda kafayı yiyecektim.

"Kes sırıtmayı," diye sessiz ama öfkeli bir şekilde terslediğimde yüzüne zoraki bir ciddiyet yerleştirdi. "Sakin ol bebeğim, çocuk onlar." Tek koluyla tuttuğu Ege ellerini babasının sakallarında dolaştırıyordu.

"Tam da onu diyorum, çocuk onlar! Daha sekiz yaşındaki bir çocuğun arkadaşını kafasına sıkmakla tehdit etmesi normal mi sence?"

Sesim yükselince Efe ağlamaya başladı. Bakışlarımı Emir'den ayırmadan kucağımda hoplatıp susturmaya çalıştım ancak çığlık çığlığa bağırmaya devam ediyordu. O sırada Emir öne doğru bir adım atıp boşta olan kolunu belime doladı.

"Abartıyorsun karıcığım, çocukça bir kavga sadece. Ben konuşurum Mert'le, sen takma kafana."

"Hayır efendim, sen karışmıyorsun!"

Efe'nin ağlaması daha da şiddetlenince Emir sakin bir şekilde bizi izleyen Ege'yi mama sandalyesine bırakıp kollarını uzattı.

"Ver bana."

Efe'yi kucağımdan alıp göz hizasına kaldırdı sonra.

"Korkma oğlum, annemiz biraz çılgın, alış artık. Hem sen daha bir şey görmedin, Adanalı damarı tutunca önüne geleni çekip vuruyor. Ona göre ayağımızı denk alacağız yapacak bir şey yok. Ne derse tamam diyeceğiz, haksız olduğunu kabul ettiği görülmedi bugüne kadar."

"Çok ciddiyim karışmıyorsun Emir! Yeter artık. Kemal Bey, Mert'in rehber öğretmeniyle konuşmamız gerektiğini söyledi, yaşından beklenmeyen hareketler sergiliyormuş. Geçen hafta Eyşan için sınıftaki tüm çocuklarla tek tek bilek güreşi yapmış..."

"Yenmiştir hepsini..."

Hey Allah'ım sen aklımı koru!

"Emir!"

Emir'in yüzündeki gururlu ifade tepemin tasını attırmaya yetmişti ancak ne dersem diyeyim bildiğini okumaya devam edecekti. Ayağımı yere vurup arkamı dönerken, "Böyle devam et," dedim sitemkâr bir öfkeyle. "Tebrik ederim aynen devam!"

Hazırladığım kek karışımına biraz un ekleyip hızla karıştırmaya başladım. O Yusuf geri zekâlısına da söyleyecek iki çift lafım vardı. Gece gündüz çocuklara güreş tutturuyordu salak.

Emir'in, "Anne çok kızdı," diyen sesiyle Efe gülmeye başlamıştı. "Ama merak etmeyin siz ben onu sakinleştiririm şimdi," dedi sonra kendinden emin bir şekilde.

Hemen arkamda varlığını hissettiğimde istifimi bozmamak için dişlerimi sıktım. Amacının ne olduğunu çok iyi biliyordum zira her defasında aynı taktiği kullanıyordu ve ben her seferinde arzularıma yenik düşüyordum. Sırtıma

dökülen saçlarımı sağ omzumdan öne doğru attıktan sonra ensemden öpüp kulağıma doğru yaklaştı.

"Yapma bebeğim, şaka yapıyorum sadece. Tabii ki uyaracağım Mert'i, yaptığı çok yanlış."

"Söylediğine inanmadığını ikimiz de biliyoruz. Resmen gurur duyuyorsun oğlumuz kavga etti diye."

Dudaklarını kulağıma iyice yaklaştırınca nefesini boynumda hissettim. Bilerek yapıyordu.

"Sadece sevdiklerine sahip çıkması hoşuma gidiyor. Mesela sen başka erkeklerle yakalamacılık oynasan ben çok üzülürüm. Hatta üzülmekle kalmaz o oyuna katılan tüm erkeklerin belasını sikerim!"

"Çocukların yanında küfür etme," diye uyardığımda dudaklarını boynuma temas ettirdi. "Benden başka kimse seni yakalayamaz. Hem sen üzülmez misin ben başka kadınlarla yakalamacılık oynasam?"

Bir soru sormuştu sanırım fakat anlamakta güçlük çekiyordum. Tüm dikkatim boynumdaki dudaklarındaydı. Avuçlarımı tezgâha yaslayıp şu an yüzünün aldığı o küstah ifadeyi düşünmemeye çalıştım. Dudaklarındaki çarpık gülümseme tüm irademi alt üst etmeye yetiyordu. Başımı öne eğip ciğerlerimdeki havayı sesli bir şekilde dışarı verdikten sonra dişlerimi sıktım.

"Kes şunu!"

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "Neyi?" diye fısıldadı. Ses tonundaki vaatler tüm konsantrasyonumu bozmaya yetmişti. Beni bu kadar çabuk etkisi altına alması fena halde canımı sıkıyor ancak sonrasında dokunuşları neye kızdığımı bile unutturmayı başarıyordu. Şu an bize engel teşkil eden iki yaşında iki oğlumuz vardı ve bu durum yaşanacakları imkânsız kılıyordu. Sorun şu ki imkânsızı istemek beni çok daha fazla kamçılıyordu.

Ellerimi tezgâhtan çekip Emir'e döndüğümde ilk dikkatimi çeken yüzündeki çarpık gülümseme oldu. Tam tahmin

ettiğim gibi haddinden fazla yakışmıştı dağılmış saçlarıyla gölgelenen küstah bakışlarına.

Allah'ım adam her geçen gün kendini aşıyordu. Kucağında bebekle bu kadar çekici olunabilir miydi? Oluyordu işte ve benim biçare hormonlarım her seferinde zincirleme kaza yapmış gibi etrafa saçılıyordu. Tam şu an kafamın içinde iradem dışında çalışan tilkiler çocukları emanet edebileceğim bir refakatçi aramaya başlamışlardı.

Emir bir süre kaşlarını çatıp yüzüme baktıktan sonra bakışlarıma anlam verememiş olmalı ki, hayırdır dercesine başını sağa sola salladı.

"Emine Abla," dedim heyecanla. "Ütü yapıyordu, çocukları biraz bahçeye çıkarsa iyi olur, sıkıldılar."

"Diyorsun..." dedi tek kaşını kaldırarak.

"Evet evet çok iyi fikir... Akif'e de söyle top oynasın çocuklarla futbol sahasında. Füsun da izne çıkacak günü buldu."

Füsun, Emine Abla'nın kızıydı. Yıllar süren bakıcı arayışımız başarısızlıkla sonuçlanınca çocuklarımı kendim büyütmeye karar vermiş, karşılığında akıl sağlığımdan vazgeçmiştim. Çok da büyük bir kayıp sayılmazdı ne de olsa, Emir'le tanıştığımdan bu yana var olduğu söylenemezdi zaten.

Eve gelen mürebbiye kılıklı despot bakıcılar, ya da Emir'i yiyecekmiş gibi bakan gencecik kızlardan sonra Mert'i bir şekilde büyütmeyi başarıyorduk ki sürpriz yumurtadan iki tane civciv çıkmıştı, Efe ve Ege, üstelik ikiz. Arada bir herhangi bir tanesini çimdikleyip diğerinin verdiği tepkiyi ölçmeye çalışıyordum. Neyse ki şu ana kadar olumsuz bir sonuçla karşılaşmamıştım ama yine de emin olamıyordum.

İkiz bebek bakmanın zorluğunu anlamamız fazla sürmemişti fakat uzun bir süre bakıcı problemine çözüm bulamamıştık. Artık huniyle gezmeme ramak kalmıştı ki Emine Abla'nın boşanma aşamasında bir kızı olduğunu öğrendik. Üstelik kocası olacak şerefsiz, "Ya benimsin ya kara topra-

ğın," zihniyetinde bir morondu. Tabii Emir olaya el koymuş doğduğuna pişman etmişti geri zekâlıyı. Sonrasında Füsun'u bir süre misafir etmiştik. O süre zarfında Füsun Emir'e teşekkür edebilmek için sürekli olarak bana yardım etmeye çalışıyor, çocuklarımla kendi çocuklarıymış gibi ilgileniyordu. Dokuz yaşında bir kızı olmasının da verdiği tecrübeyle her sıkıştığımda can simidi gibi yetişiyordu. Fakat bugün haftalık iznini kullanacağı tutmuştu.

Emir teklifimi çok cazip bulmuş olmalı ki iki oğlunu da kaptığı gibi mutfaktan çıktı. İki dakika sonra çocukları Emine Abla'yla birlikte bahçeye postalayıp geri dönmüştü. Kararmış bakışlarını gözlerime dikip sinsice gülümsedikten sonra yanıma gelip kolunu belime doladı. Elini yanağıma koyup başparmağıyla yüzümü okşamaya başladığında ayak parmaklarımın üzerinde yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Son yıllarda, "Zamanı verimli kullanmak" konusunda ihtisas yapmıştım. Belimdeki kolu vücudumu daha sıkı kavrayıp aramızdaki mesafeyi tamamen kapattığında tüm vücudumu bir ateş basmıştı. Yanıyordum. Sabırsızca kollarımı boynuna dolayıp, "Fazla vaktimiz olduğunu sanmıyorum, fragmanı geçelim," diye fısıldadım. Aynı saniyeler içinde Emir beni kucağına alıp hızla mutfaktan çıkmıştı.

Yüzünü boynuma gömüp dudaklarını tenime bastırdıktan sonra, "Deli oldum kadın," dedi iç çekerek. "Yıl oldu şöyle uzun metraj bir film çekemedik, oynatmaya az kaldı haberin olsun!"

Başımı geriye atıp işaret parmağımı sakallarında gezdirirken, "Doktorunuz emrinizde Emir Bey, tutmayın kendinizi," dedim. Davetkâr bir gülümseme göndermeyi de ihmal etmemiştim. Ve tabii sözlerim Emir'i tamamen kontrolden çıkarmaya yetmişti.

Yatak odasının kapısı büyük bir gürültüyle kapandıktan sonra kendimi yatağın üstünde buldum. Ne ara üst kata çıkmıştık bilmiyorum. Emir aceleyle üzerindeki tişörtü çı-

karıp yere fırlatırken birazdan infilak edecekmiş gibi bakıyordu gözlerime. Simsiyah gözlerinde yanıp sönen alevler aklından geçenleri tüm çıplaklığıyla dışa vuruyordu.

Gündüz vakti adamı zıvanadan çıkarmıştım yine. Tek elimi havaya kaldırıp "Emir!" diye uyardığımda dizini yatağa dayayıp üzerime doğru eğildi.

"Siz istediniz Doktor Hanım, günah benden gitti."

Dilin kopsun Zeynep!

Dudaklarının dudaklarımı bulmasıyla hâlihazırda beni terk etmeyi bekleyen aklım bir anda uçup gitmişti. Birbirimize dokunduğumuzda aramızda oluşan elektrik bir gün sonum olacaktı. Kollarımı boynuna dolayıp nefesim tükeninceye kadar öpüşüne karşılık verdikten sonra geri çekilip gözlerine baktım.

"Çok ısrar ediyorsunuz madem, görelim marifetlerinizi Emir Bey."

Sonrasında Emir'in ne kadar marifetli olduğuna bir kez daha yakinen şahit olmuştum.

Kapı sesini duyunca saçlarımı kurulamayı bırakıp koşarak aşağı indim. Mert gelmişti kesin ve acilen konuşmamız gerekiyordu. Emine Abla kapıyı kapatırken Mert, Kerem'le birlikte çantasını sürükleyerek salona girdi. Hararetli bir şekilde kendi aralarında konuşuyorlardı. Emine Abla bana dönüp "Efe'yle Ege'yi uyuttum Zeynep Hanım, bahçede uzun süre koşturunca yoruldular," dedi gülümseyerek. Islak saçlarımdan utanarak, "Teşekkür ederim Emine Abla," gibisinden bir şeyler geveledim ve koşarak salona girdim.

Yani çok da uzun bir süre sayılmazdı bence!

Yanaklarım kızarmıştı kesin ama neyse ki Emine Abla arkamdan gelmemişti. Mert kolunu Kerem'in omzuna atıp, "Oğlum yalan söylüyor, kesin ofsayttı ama şerefsiz hakem verdi golü. Fenerbahçe şampiyon olduğunda o Çınar'ın ağzını burnunu kırmazsam adam değilim," dediğinde düşüncelerimden sıyrılıp acı gerçekle yüzleştim.

İlk çocuğumuz tam bir fiyaskoydu!

Kerem de kolunu Mert'in omzuna attı.

"Bence hiç beklemeyelim hemen yarın işini bitirelim kanka. Fenerbahçe'ye laf söylemek neymiş gösterelim şişkoya."

"Gösterelim kanka!"

Havada bir beşlik çaktıklarında sıkıntıyla ofladım.

Tek çözüm babalarıyla görüşmemeleriydi.

Elimi belime koyup, "Kime neyi gösteriyorsunuz bakalım?" diye sorduğumda ikisi birden bana döndü. "Bana da anlatın bakalım, ama önce öpücüklerimi alayım."

Mert ayaklarını sürükleyerek yanıma geldikten sonra, "Boş ver anne, sen anlamazsın," dedi omuz silkip. Eğilip yüzünü ellerimin arasına aldım ve yanağına sulu bir öpücük bıraktım. Hemen elinin tersiyle yanağını sildi.

"Of anne, öpme diyorum şöyle!"

Aynı şekilde diğer yanağından öpüp saçlarını karıştırdım. "Anneye of denmez, taş olursun."

Mert gözlerini devirirken Kerem'in yanına gidip onu da iki yanağından öptüm. Mert'in aksine o da beni yanaklarımdan öptü.

"Zeynep Teyze çok acıktım mantı yapsana. Anneme de haber versen iyi olur."

"Peki tatlım," dedim gülümseyerek. "Siz ellerinizi yıkayın hemen hazırlıyorum."

"Yalnız..." dedi tek kaşını kaldırarak, "Tatlım demezsek..."

"Evet anne ya, ne o öyle tatlım balım? Ayıp oluyor."

İşaret parmağımı havaya kaldırıp kaşlarımı çattım. "Siz ikiniz oturun bakalım şöyle!"

Sorarcasına birbirlerine baktıktan sonra itiraz etmeden gösterdiğim koltuğa oturdular. Ben daha konuya giremeden Yusuf girdi salona. "Vay aslanlarım..." diyerek koltuğa yönelince kolumu uzatıp yolunu kestim.

"Dur bakalım Yusuf, bu aslanların bana anlatacakları var. Kemal Bey aradı bugün ve söyledikleri hiç hoşuma gitmedi."

Yusuf elini havada sallayıp, "He, o mesele mi? Ben de bir şey sandım, ben yarın gider hallederim sıkıntı yok," diye geçiştirmeye çalıştı ancak ellerimi belime koyup karşısına dikildim.

"Kesinlikle karışmıyorsun, aksi halde beynini dağıtırım! Bu çocukları bu hale getiren sizsiniz zaten, bir uzak durun karışmayın ya!"

"Anne bir dağıtsana Yusuf Amca'mın beynini, çok merak ettim nasıl yapacaksın?"

Gözlerimi belertip, "Mert!" diye bağırdığımda üçü birden gülmeye başladı.

"Abartma Zeynep ya, ufak bir tartışma yaşamışlar arkadaşlarıyla. Erkekler arasında olur öyle şeyler."

Yusuf'un izahatı esnasında Emir girdi salona. Mert koşarak babasının kucağına atladı. İkisi de birbirine hayranlıkla bakıyordu. Mert fiziksel olarak Emir'in küçük bir kopyası gibiydi. Simsiyah gözleri, bakışları, gülüşü, konuşması... Her ne kadar Emir'in her hareketini büyük bir özenle takip edip, bire bir uygulamaya çalıştığını bilsem de bu benzerliklerin taklitten öte olduğunu anlamak zor değildi.

Emir, "Aslan oğlum benim," diye Mert'e sıkı sıkı sarıldıktan sonra Kerem'e dönüp göz kırptı. "Ne haber yakışıklı?"

Kerem de hayranlıkla Emir'e bakarken göz kırpmaya çalıştı ancak pek beceremedi. Ben onun komik yüz ifadesine gülerken Mert, "Baba ya, Çınar yediğimiz golün ofsayt olduğunu kabul etmiyor, kıracam ağzını burnunu görecek gününü!" dedi heyecanla. Emir duydukları karşısında memnuniyetle gülümsedi.

"Söyle, babası gelsin çıkışta, ben gösteririm ofsayt mı değil mi?"

Kerem, "Gerek yok Emir Amca, biz hallederiz," diyerek koltuğa yayıldı. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyor-

dum ki Yusuf, Kerem'in karşısına geçti ve göz hizasına gelebilmek için dizini yere koydu.

"Oğlum sakın bir aptallık yapmayın..." diye başlayan cümlesiyle bir an afallamıştım ki "Böyle yumruğunu sıkacaksın, omzundan güç alıp tam suratının ortasına çakacaksın!" diye devam etti manyak.

Uygulamalı olarak gösterdiği yumruk çakma eylemi sabrımı taşırmaya yetmişti.

"Yeter! Ya siz manyak mısınız?" Bakışlarımı Emir'e çevirip gözlerimi kıstım "Yemin ederim boşarım seni!"

"Babamı hemen kaparlar anne söyliyim," dedi Mert. "Eyşan bile bayıldı. Baban çok karizmatik, dedi geçen gün."

Hay ben o Eyşan'ın...

Emir başıyla Mert'i gösterirken yüzüne yayılan ukala gülümseme cinnet geçirmeme sebep olmuştu.

"Mert!" dedim kati bir tonda, "Çabuk odana! Yusuf al sen de oğlunu doğru eve! Emir sen kal, seninle konuşacağız!"

Mert alt dudağını dişlerinin arasına aldıktan sonra, "Eyvah," dedi babasına bakarak. "Annemin sol gözü atmaya başladı, kaçalım." Emir gülerek başını aşağı yukarı sallayınca babasının kucağından inip koşarak kapıya yöneldi. Yusuf, Kerem'i kucağına alırken Mert'in arkasından seslendi "Oğlum Eyşanlara fazla yaklaşmayın bak tecrübe konuşuyor, böbreğinizi çalarlar haberiniz olmaz ona göre."

"Yusuf!"

Çığlığımla birlikte Yusuf Kerem'i de alıp arkasına bakmadan uzaklaştı. Aslı'yla konuşup bir an önce bu gidişata dur demem gerekiyordu. Keskin bakışlarım Emir'i bulunca yüzüne takındığı masum ifadeyle yanıma geldi.

"Bebeğim abartmıyor musun?"

Kızgınlığımı bir kenara bırakıp ciddi bir ifadeyle gözlerine baktım.

"Yaptığının doğru olmadığını biliyorsun. Onlar daha çocuk ve doğruyu yanlışı ayırt edemiyorlar. Ben çocuğumun şiddet yanlısı olmasını, her sorununu kaba kuvvetle çözmeye çalışmasını istemiyorum. Biraz daha sağduyulu olamaz mısın? Lütfen..."

Birkaç saniye düşündükten sonra sıkıntılı bir nefes verdi ve ardından yanıma gelip ellerimi tuttu. Parmaklarını parmaklarıma kenetleyip, "Haklısın..." dedi pişmanlıkla. "Daha dikkatli olacağım, söz."

"Olmak zorundasın," diye direttim. "Üç oğlumuz var ve böyle devam ederse dördünüzle birden başa çıkmam mümkün değil. Daha fazla zorlaştırma."

Elini yanağıma koyup başını sağ omzuna doğru yatırdı.

"Söz dedim, Emir Karadağ sözü. Yarın gider Kemal Bey'le konuşuruz. O Çınar'ın babasına da şimdilik dokunmayacağım ama Fenerbahçe şampiyon olduğunda sarı-lacivert forma giydirip..."

"Emir!"

Ellerimi yumruk yapıp dişlerimin arasından tıslayınca bir adım geri çekildi ve ellerini havaya kaldırdı.

"Sakin ol bebeğim, daha ne kadar güzel olabilirsin onu görmek istedim sadece..." Gözlerimi kısıp ne demek istediğini anlamaya çalışırken yanıma gelip ellerini belime koydu. "Öfkelenince hani, çok mu çok güzel oluyorsun ya."

Hayranlık dolu bakışları karşısında omuzlarım kendiliğinden aşağı doğru düşmüştü. Ellerimi göğsüne yerleştirip, "Emir ya..." diye mırıldandım. Sesimi taklit ederken burnunu burnuma sürttü.

"Ne ya?"

"Hile yapıyorsun hep, kızamıyorum sana."

"Kızma zaten. Doyamıyorum sana eşkıyalar yüzünden, bir de saçma sapan sebeplerle uzaklaşma benden. Çok özledim seni."

Kalbimi titreten sözlerinin ardından yıllardır görüşmüyormuşuz gibi yüzünü boynuma gizleyip dudaklarını tenime bastırdı. Ne hissettiğini çok iyi anlıyordum zira aynı duyguları ben de hissediyordum. Üç çocuklu hayat fazlasıyla zordu. Tabii ki şikâyetçi değildik, anne baba olmak Allah'ın biz insanlara bahşettiği en büyük lütuftu. Sadece kendimize vakit ayırmak pek mümkün olmuyordu ve bu sebepten aynı evin içinde birbirimize hasret kalıyorduk çoğu zaman.

Emir son zamanlarda daha bir düşkün olmuştu bana. Gözlerimin içine bakıyor, kendimi çok yorduğumu, çok zayıfladığımı, biraz daha rahat olmam gerektiğini tekrarlayıp duruyordu. Fakat anne olmanın getirdiği vicdan yükü buna asla müsaade etmiyordu. Efe'yle biraz fazla ilgilensem Ege için üzülüyor, tersi olduğunda Efe'ye kıyamıyordum. Mert zaten ayrı bir sızıydı benim için. Pek umurunda değilmiş gibi görünse de küçük yaşta abi olması, ilginin bir anda iki küçük bebeğe kayması ona karşı vicdan azabıyla yanıp tutuşmama neden oluyordu. Tüm bu duygu karmaşası içinde üçüne birden yetebilmek için insanüstü bir çaba sarf ediyor, bu esnada çoğu zaman kendimi kaybediyordum. Emir elimden tutup beni yanına çekiyordu her defasında fakat eski Zeynep'i geri getirmem biraz zor oluyordu.

Tam iki yıl önce, doğum yaptıktan yaklaşık iki ay sonra Emir eve gelip beni deli gibi bağırarak şarkı söylerken görünce bir hayli endişelenmişti. Sadece çocuklar sussun diye onlardan daha çok bağırmaya çalışıyordum fakat Mert korkup ağlamaya başlamıştı ve dışarıdan bakınca çok da hoş bir görüntü olmamıştı.

Ertesi gün beni kolumdan tuttuğu gibi spor salonuna yazdırmış, haftanın iki ya da üç günü zorla şirkete götürmeye başlamıştı. Amacı kafamı dağıtmaktı ve evet nispeten işe yaramıştı. İki yıldır düzenli olarak spor yapıyordum ve şirketin davalarıyla olmasa da kocası tarafından mağdur edilen kadınların boşanma davalarıyla uğraşıyordum. Füsun'un boşanma davasını sonuçlandırdıktan sonra anlama-

dığım bir şekilde boşanma avukatı olup çıkmıştım. Benimle iletişime geçen kimsesiz, her türlü şiddete maruz kalıp maddi imkânsızlıklar nedeniyle evliliğini devam ettiren, darp edilen, ölümle tehdit edilen kadınları özgürlüğüne kavuşturmayı kendime amaç edinmiştim. Maddi olarak hiçbir beklentim yoktu. Emir vardı çünkü.

Bir erkeğe bağımlı olmak değildi ama bu... Kendi ayaklarım üzerinde durup, bir avukat olarak pek tabii ihtiyaçlarımı karşılayabilirdim fakat ikimiz bir olmuştuk, bir aile olmuştuk ve kimin kazandığının bir önemi yoktu. Şu an benim paraya ihtiyacım yoktu ve bu avantajımı mesleğimi gönüllü olarak icra ederek kullanıyordum. Ülkemin kadınlarının içler acısı halini son iki yılda çok daha yakından görmüş ve erkek egemenliğine karşı kendimce savaş açmıştım. Neredeyse her gün kocasından şiddet gören birçok kadına devam ya da ölüm deniyordu. Boşanma şansı tanınmıyordu. Benim Füsun'la başlayan yolculuğum sonraki iki yılda aynı kaderi yaşayan altı müvekkilimle devam etmişti. Emir ilk zamanlarda itiraz etmiş, gözü dönmüş adamların hedefi haline gelmemden hiç hoşlanmamıştı ancak Emir Karadağ'ın karısı olmam bana uzanacak elleri bıçak gibi kesiyordu. İkna çabalarım bir hayli uzun sürse de, sonunda pes etmeyeceğimi anlayıp bir adım geri çekilmişti. Ve ben ömrümün sonuna kadar Emir'in koca bir çınar gibi arkamda olduğunu bilmenin huzuruyla uzanabildiğim kadar ele uzanmak istiyordum. Zeynep Karadağ olmamın artılarını bu şekilde hemcinslerime yardımcı olarak sonuna kadar kullanacaktım, asla yolumdan dönmeyecektim.

***

Ertesi sabah siyah kalem etek ve vücudumu saran beyaz bir gömlek giydikten sonra stilettolarımı ayağıma geçirdim. Emir beni görünce bir hayli şaşırmıştı. Genel olarak şort ve atletle gezindiğim için sanırım...

Beni baştan ayağa süzdükten sonra kapı pervazına yaslanıp uzun bir ıslık çaldı.

"Parti kurup seçimlere katıldın ve benim haberim olmadan meclise girdin sanırım?"

Telefonumu alıp portföy çantama koyarken, "Harika bir fikir, neden benim aklıma gelmedi ki?" dedim gözlerine bakıp. "Şimdi Mert'in okuluna gidiyorum, parti işini sonra düşüneceğim. Kemal Bey'in bizim hakkımızda yanlış bir kanıya varmasını istemiyorum. Ne kadar aklı başında bir ebeveyn olduğumu göstereceğim."

"Bu şekilde giyinerek mi?"

"Dış görünüş önemlidir. Ama istersen şortla da gidebilirim."

Başparmağını havaya kaldırıp gözleriyle eteğimi işaret etti.

"Bence harika bir seçim, Kemal Bey senin muhteşem bir anne olduğuna ikna olacaktır. Ve hâlâ gelmekte ısrar ediyorum."

Hızlı adımlarla odadan çıkarken dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım.

"Kesinlikle karışmıyorsun!"

Tam uzaklaşacakken kolumdan tutup beni kendine doğru çevirdi ve bedenimi bedenine yasladı. Elini belime koyup aşağı doğru yavaşça indirirken, "Taş olduğunu uluorta sergilemek yok demiştim ama tüm kıvrımların ortada bakıyorum," dedi beğeni yüklü bakışlarıyla.

Ellerimi göğsüne yerleştirip, "Şu an kıvrımlarımdan daha önemli problemlerimiz var kocacığım. Ayrıca kıyafetimin son derece usturuplu olduğunu düşünüyorum," dedim ve cevap vermesine fırsat vermeden merdivenlere yöneldim.

Okula ulaştığımda arabamı park edip hızlıca rehber öğretmenin odasına yöneldim. Arkamda iki araba dolusu koruma vardı fakat alışmıştım artık, yok sayıyordum.

Rehber öğretmeni beklerken Kemal Bey ve Mert birlikte odaya girdiler. "Bebeğim," diye Mert'i öpmek için eğildiğimde ters ters gözlerime bakıp sessizce mırıldandı.

"Bebeğim ne anne ya? Yapma şöyle."

İnadına iki yanağından sulu sulu öptüm ve Kemal Bey'e döndüm.

"Merhaba Kemal Bey, nasılsınız?"

Otuz beş, kırk yaşlarında olduğunu düşündüğüm güler yüzlü öğretmenimiz nazik bir şekilde elini uzattı.

"Hoş geldiniz Zeynep Hanım, iyiyim teşekkürler." Kısa bir tokalaşmanın ardından arkamdaki tekli koltuğu gösterdi. "Buyurun oturun lütfen."

Koltuğa oturup Mert'i de yanıma yerleştirdikten sonra beklentiyle karşımdaki koltukta oturan Kemal Bey'in yüzüne baktım. Mert homurdanmaya başlamıştı. Babası kılıklı.

"Zeynep Hanım, Mert bugün bir arkadaşına yapmaması gereken bir hareket yapmış. Eminim çok üzgün şu an ve ben bir daha böyle bir hata yapmayacağını düşünüyorum."

Gözlerimi kısıp Mert'e döndüğümde umursamazca omuz silkti.

Elimi omzuna atıp, "Yapmazsın değil mi hayatım?" diye sordum ancak cevabı yine omuz silkmek oldu.

"Eyşan'ın saçını çekmen hiç doğru bir davranış değil Mert," dedim makul bir tonda. "Arkadaşını ağlattığın için özür dilemen gerektiğini düşünüyorum, haksız mıyım?"

Bu Eyşan yüzünden oğlum elden gidecekti.

Mert, "Sadece kızdırmak istedim," diye cevap verdiğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Ne demek, kızdırmak istedim, evladım? Arkadaşlarınla iyi geçinmen konusunda defalarca uyardım seni." Sesimi bir ton alçaltıp devam ettim. "Özür dileyeceksin bebeğim ve bir daha asla böyle bir şey yapmayacaksın, anlaştık mı?"

Yine omuz silktiğinde Kemal Bey konuşmaya dâhil oldu.

"Neden çektin arkadaşının saçını, neden kızdırmak istedin söylemek ister misin peki?"

Mert bakışlarını yerden çekmeden dirseğini kolçağa başını da avucuna yasladı. "Babam da annemi kızdırıyor, sonra tartışıyorlar, sonra da öpüşüyorlar..."

Mert'in ağzından çıkan sözcükler kafamın içinde uğuldarken yer yarıldı, ben yedi kat dibine girdim, yüzüm alev alev yandı, boğazımda sıkışan hava öksürük krizine girmeme neden oldu... Ah o Kemal Bey'in şaşkın bakışları, beni doğduğuma pişman eden ne yapacağını bilmez tavırları...

Allah'ım kör et beni!

İçinde bulunduğum anın yaşanmamış olması için kalan ömrümü vermeye razıydım.

Eve döndüğümde öfkeden çıldırmak üzereydim. Aslı'yı bahçede görünce doğrudan yanına gidip havuzun kenarında bir sağa bir sola yürümeye başladım. İki ev arasındaki bahçe duvarını yıktırıp havuz ve mini bir futbol sahası yaptırmıştık. Aslı kucağındaki Ege'yi beline yerleştirip endişeyle yüzüme baktı.

"Sıkmış mı sonunda?"

Bir an ne dediğini anlamaya çalıştıktan sonra öfkeyle tısladım.

"Keşke öyle olsaydı, eminim bu kadar utanmazdım."

"Bak şimdi merak ettim, anlat çabuk."

Aslı sabırsızca yüzüme bakarken omuzlarımı düşürüp az önce yaşanan elim vakayı hızlıca anlattım. Utanmak kelimesi hissettiklerim karşısında çok hafif kalıyordu.

Ve Aslı tam karşımda karnını tuta tuta kahkahalar atıyordu.

"Aslı yemin ederim parçalarım seni, nesi komik bunun söyler misin? Yerin dibine girdim diyorum."

Zor da olsa gülmeye ara verip havuz kenarındaki şezlonga oturdu.

"Ortalık yerde öpüşürken düşünecektin onu şekerim."

"Ortalık yerde öpüşmüyorum! Beşir gibi geziyorlar evin içinde."

"Belli belli," derken gözü arkamda bir noktaya kaydı ve tekrar kahkaha atmaya başladı. Belime dolanan kolları fark edince Emir'in geldiğini anlamıştım.

"Kim kızdırdı benim güzel karımı?" dedikten sonra dudaklarını boynuma bastırıp geri çekildi.

Az önce yaşadıklarımın etkisiyle, "Öpme beni!" diye öfkeyle bağırdım. Beni sıkı sıkı saran kollarından kurtulmaya çalışırken Aslı hâlâ gülüyordu. Emir ne olduğunu anlamak istercesine Aslı'ya dönüp başıyla beni gösterdi ve tuhaf kaş göz hareketleri yaptı. Aslı şezlonga uzanıp Ege'yi kucağına yatırdı.

"Şimdi Emirciğim, Mert oğlumuz karşı cinsle yakınlaşmaya çalışırken sizden öğrendiklerini tatbik etmeye çalışmış. Ama tabii Eyşan kızımız Zeynep gibi mazoşist olmadığı için plan geri tepmiş..."

"Aslı sus Allah'ını seversen, canım burnumda zaten! Bak dövecek adam arıyorum elimde kalırsın sonra!"

"Ha ha hayt, kolaydı öyle! Yolarım kızım seni, bir dene de gör bak kim kimi dövüyor?"

Haklıydı.

Ben öfkeyle kollarımı göğsümde birleştirince, "Hizaya gel!" dedi ve tekrar Emir'e döndü. Keyfi fazlasıyla yerindeydi.

"Mert, Eyşan'ın saçını çekmiş. Amacı onu kızdırıp sonrasında tartışmak ve en nihayetinde öpüşmekmiş. Ama asıl sorun bu taktiği sizden aldığını Kemal Bey'in yanında söylemesi."

Emir'in vereceği tepkiyi kaçırmamak için gözlerimi bir saniye bile yüzünden ayırmıyordum.

Allah'ım rezil olmuştuk.

Bakışları beni bulunca bir an öfkelendiğini düşündüm ancak elini ağzına siper edip bakışlarını kaçırdı. Gülmemek için kendini zorluyordu. Arsız.

"Sen gülüyor musun?"

Sorum karşısında alt dudağını ısırıp başını sağa sola salladı. Ama gülüyordu. Tam karşısında durup hayretler içinde iki elimi birden havaya kaldırdım.

"Pes... Vallahi pes! Ben rezilliğin kitabını yazarken sen arsızca sırıtıyorsun ya pes!"

"Gülmüyorum bebeğim, aksine çok sinirlendim," diye cevap verirken çatmaya çalıştığı kaşlarına inat dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Emir seni öldürürüm, bak çeker vururum delirtme beni... Allah'ını seversen yaptığımız çocuğa bak! Çok başarılıymışız gibi üstüne iki tane daha yapmışız! Onlar da birbirini vurur tam olur..." Bakışlarımı Ege'ye çevirip sırıtan yüzüne baktım. "Ay Allah korusun Emir, tam katil suratı var oğlumuzda..."

Aslı endişeyle Ege'yi kendine doğru çevirip yüzüne baktıktan sonra rahatlamış bir şekilde bana döndü.

"Yok yok babasına değil sana benziyor, endişeye gerek yok." Ege'yi kollarının arasında sıkıştırıp bağrına bastı. "Oy kuzum benim, deli senin bu anan deli, baban da aynı. Uymayın siz onlara sakın, akıllı uslu devlet memurları olun emi!"

"Ay devlet memuru deme Aslı, zavallı öğretmenin yüzündeki acınası ifade gözümün önünden gitmiyor zaten. Beni öldürseniz o okuldan içeri adım atmam bir daha."

Aslı, "Adam eve gidip karısının saçını çekmediyse ben de hiçbir şey bilmiyorum," diye gülmeye başladığında Emir söylenerek elimden tutup beni eve doğru çekiştirdi.

"Kemal Bey'in fantezilerinin kafasına sıktırmadan kapayın çenenizi!"

"Emir yavaş, yürüyemiyorum zaten."

Ayağımdaki stilettolara küçümser bir bakış atıp adımlarını yavaşlattı.

"Ne kadar aklı başında bir ebeveyn olduğunu göstermek için topuklu ayakkabı giymek yetmiyormuş gördüğün gibi, öncelikle aklı başında olmak gerekiyormuş."

Bahçe kapısından salona girerken elimi elinden kurtarıp ayakkabılarımı çıkardım.

"Her gördüğün yerde beni sıkıştırıp üstüme atlamasan tüm bunlar yaşanmayacaktı."

Delici bakışlarıyla beni baştan ayağa süzüp elini çenesine koydu. Parmakları sakallarında gezinirken aklı yine firardaydı anlaşılan.

"Tam şu anda aynı şeyi düşünüyordum, ne dersiniz Avukat Hanım?"

Ayakkabılarımı elime alıp omzundan ittirerek yanından geçtim.

"Bir süre gözüme görünmeseniz iyi olur Emir Bey! Oğlumun öğretmeninin söylediklerinden sonra uzaklaştırma cezası aldınız zira..."

Arkamdan, "Hayal kur!" diye bağırmasına aldırmadan üst kata çıkıp yatak odamıza girdim ve kıyafetlerimi çıkardım. Siyah tayt ve askılı pembe bir tişört giydikten sonra günlük rutinime geri dönmüş, akşama kadar çocukların peşinde koşturmaktan bitap düşmüştüm.

Aslı arayıp Yusuf'un mangal yaktığını söyleyince Emir'e seslenip bahçeye çıktım. Efe kucağımdaydı, Ege de minik adımlarla arkamdan geliyordu. Nisan ayının ortalarındaydık ve havaların ısınmasıyla birlikte mangal sefalarımız başlamıştı. Havuzun üst tarafındaki kameriyeye yönelip Aslı'nın donattığı masayı görünce keyifle gülümsedim. Yusuf mangalın başında şarkı mırıldanarak etleri diziyordu. Ege, "Yusuf Amca," diye bağırarak koşmaya başlayınca dizlerini yere koyup kollarını açtı.

"Vay koçum, gel bakalım amcaya."

Ege Yusuf'un kollarında yerini alınca bahçeye bir göz gezdirdim ve Mert'le Kerem'in futbol sahasında top oynadıklarını gördüm. O sırada Aslı da elinde tabaklarla gelmişti.

"Yardım etseydim," dedim. "Geç otur kuzum hazır her şey," dedi ve Efe'ye bir öpücük gönderdi. Yusuf, Ege'yi kucağına almış nasıl mangal yakılacağını anlatıyordu. Kameriyedeki banka oturup sessizce etrafımdaki koşturmacayı izlemeye başladım. Emir giydiği siyah eşofman altı ve siyah tişörtle evden çıkıp futbol sahasına yönelince Mert coşkuyla bağırdı.

"Oley, babam geliyor, Yusuf Amca sen de gel ikiye iki maç yapalım."

Uzun, ensesine dökülen saçları terden sırılsıklam olmuştu. Kerem, "Hadi baba," diye sahanın kenarındaki telleri tutup bağırınca Yusuf, "Etler hazır, yemekten sonra yaparız koçum," dedi. Aslı, "Hadi banyoya, elinizi yüzünüzü yıkayıp geliyorsunuz," dediğinde konu kapanmıştı.

Çocuklar koşarak eve girerken Aslı da peşlerinden gitti. Emir yanıma oturup mızmızlanmaya başlayan Efe'yi kucağımdan aldı. Sevinçle babasının yüzünü okşayıp gülücükler saçmaya başlayan Efe'ye bakarken gülümsedim. Emir'e olan düşkünlükleri içimi ısıtıyordu. Hayalimdeki aile tablosu gerçeğim olmuştu, ne kadar şükretsem azdı.

Emir yüzünü boynuma yaklaştırıp, "Öpebilir miyim Avukat Hanım?" diye sorunca gülümsedim.

"Azıcık öpebilirsin."

Boynuma uzun bir öpücük bırakıp derin bir nefes çektikten sonra geri çekildi.

"Teninin kokusu ağır suçlara davetiye çıkarıyor bebeğim, bedeli müebbet de olsa yanacağız kaçarı yok."

Başımı geriye atıp gözlerine baktım uzun uzun. Seviyordum, çok seviyordum. Bana böyle bakmasını, koşulsuzca, edepsizce, arsızca sevişlerini, dokunuşlarını. Dünyanın ya-

radılış nedeni benmişim gibi diğer her şeyi görmezden gelişini. Dünya yıkılsa umursamayıp benim tırnağım incinse kahroluşunu. Çok bencilce belki ama en çok beni sevmesini seviyordum. Mükemmel bir adam oluşundan çok bana olan bağlılığını seviyordum. Öyle çok alışmıştım ki varlığına, yokluğunu düşündüğüm anda kalbim sıkışıyordu. Emir'den önce koca bir boşluktan ibaretmişim de, birlikte geçirdiğimiz her gün o boşluğa rengârenk resimler çiziyormuşuz gibi hissediyordum. Biz birlikte var olmuştuk ve kalbim atıyorsa, yaşadığımı hissediyorsam tek sebebi her daim yanı başımda duran, bana aşkla bakan adamdı.

Dünyanın en güzel seven adamı...

Elimi saçlarının arasından geçirip gülümseyerek bana bakan gözlerine baktım. Efe başını babasının omzuna yaslamış, uyumak istediğini anlatmaya çalışırcasına birtakım mırıltılar çıkarıyordu. Emir'in bir eli oğlunun sırtında gezinirken, diğeri bacağımın üstünde duruyordu. Bu dokunuşları o kadar kanıksamıştım ki, birbirimize dokunmadığımız anlarda huzursuz hissediyordum. Emir yanımda olduğu sürece eli sürekli olarak elimde, yüzümde, bacağımda, boynumda, ya da saçlarımda olmak zorundaydı, öyle söylüyordu. İlk zamanlarda bana abartılı gelen bu durum şimdi alışkanlığım olmuştu. Tenini tenimde hissedince huzur buluyordum, dinleniyordum, güven veriyordu tek dokunuşuyla, kendimi evimde hissediyordum.

Emir benim evimdi, yuvamdı, her şeyimdi.

Elimi ensesine kaydırıp yanağına sevgi dolu bir öpücük bıraktım. Hissettiklerimi dışa vurmayı öğrenmiştim artık. Tek kaşını kaldırıp, "Cezam bitti mi?" diye sorduktan sonra cevabımı beklemeden dudaklarıma doğru hareketlenmişti ki Yusuf'un sesi yükseldi.

"Abi ayrılın çocuklar geliyor. Artık kendinize hâkim olun yoksa genç yaşta torun sahibi olacaksınız."

Emir inadına dudaklarını dudaklarıma bastırdığında hızla geri çekildim. Ters ters gözlerine bakıp, "Uslu dur," diye tısladım fakat görünen o ki pek umurunda değildi.

"Karımı öpmek için çocuklarımdan izin alacak değilim. Annelerini ne kadar çok sevdiğimi görecek, gördüklerinin olması gereken olduğunu öğrenecekler. Öperim de severim de arkadaş, kimse kusura bakmasın!"

Yusuf tepsiye koyduğu etleri masadaki tabaklara dağıtırken, "Kemal Bey yaşadı desene, her gün taktik alacak Mert'ten," dedi gülerek.

Emir kaşlarını çatıp öldürücü bakışlar gönderdi Yusuf'a. "Zevzek zevzek konuşup beni zıvanadan çıkarma Yusuf! Acıktı çocuklar hadi işine bak!"

Hepimiz masada yerimizi aldıktan sonra Yusuf kalan etleri de pişirip Aslı'nın yanına oturdu. Efe, Emir'in göğsünde uykuya dalmak üzereydi. Aslı Ege'yi kucağına almış ağzına minik köfte parçaları veriyordu. Mert ve Kerem de bir taraftan yemeklerini yerken heyecanlı bir şekilde okulda yaşadıklarını anlatıyorlardı.

Emir'e dönüp, "Bana ver istersen, doğru dürüst yemek yiyemedin," dediğimde başını iki yana salladı.

"İyiyiz biz oğlumla, sen yemeğini ye, soğutma. Uyusun, yatağına yatırırım ben." Çatalına batırdığı eti bana doğru uzattıktan sonra, "Çok zayıfladın, fark etmiyorum sanma," dedi kaşlarını çatıp.

"İyiyim ben, aç kalmam biliyorsun. Koşturmaktan oluyor, üstüne bir de spor yapıyorum..." Kolumu yukarı doğru kaldırıp kaslarımı gösterdim. "Taş oldum taş!"

Çatalındaki eti ağzıma tıkıp, "Onu bunu bilmem, iyi bak kendine," dedi. "Hasta falan olursan sıkarım kafana! İyi olacaksın, mutlu olacaksın, hep yanımda olacaksın."

Aslı'nın öksürük sesiyle bakışlarımız aynı anda masaya çevrildi. Minik oğlumuz Mert pürdikkat bizi izliyordu. Yüzüme bir gülümseme yerleştirip, "Sprey..." dedim telaşla.

"Baban sprey sıkacak da kafama... Saç spreyi..." yüzümdeki aptal ifadeyle Aslı'ya dönüp saçmalamaya devam ettim. "Aslı sen de denemelisin bak, harika."

Allah cezanı versin Emir!

Yusuf, Aslı'dan önce davranıp gülmeye başladı.

"Ya ya, ben de onun kafasına sıkarım... Sprey yani! Şu hayatta en sevdiğim şey malum, sıkmak!"

Mert omuz silkip babasına baktı. Gülüyordu.

"Ben de Çınar'ın kafasına sıkacam, sprey! Saçları çok uzamış da, şekil veririm biraz."

Dirseğimi masaya yaslayıp avucumu alnıma vurdum umutsuzca. Olmuyordu işte, beceremiyorduk.

Emir kulağıma doğru eğilip, "Çocuk zeki, yapacak bir şey yok," dedi pişkin pişkin. "Çabuk öğreniyor."

Sinirden kendimi yemeğe verip tıka basa yedikten sonra biraz olsun sakinleşmiştim. Kebap bana iyi geliyordu. Ayağa kalkıp Aslı'nın kucağındaki Ege'yi aldım. Yemek boyunca bana şirinlik yapmıştı. "Aşkım," diye yanağından öptüğümde kıkırdamaya başladı. "Sen anneyi mi özledin minik kuşum?"

Emir, "Bebeğim, sessiz..." diye uyardıktan sonra Efe'yi kucağına yatırıp, "Uyudu," dedi sessizce. O an farkında olmadan Ege'nin bacağına hafif bir çimdik attım.

Allah'ım sen bana akıl fikir ver!

Hafif çimdiğim Ege'nin feryat figan ağlamasına sebep olunca Emir, "Zeynep!" dedi dişlerinin arasından. Efe uyumasa ortalığı inletirdi kesin. Bir taraftan Ege'yi susturmaya çalışırken, "Ya azıcık dürttüm, uykudan ağlıyor" dedim. Fakat Osman'la Naci'nin bilinç altımda yarattığı travma yüzünden Emir çıldırmak üzereydi.

Kısık ama ürkütücü sesiyle, "Ben seni bir dürteceğim, yedi sülalen mezarında ayağa dikilecek!" diye tısladı. Gözleri, dediğini yapar, diye bağırıyordu adeta.

Ben hâlâ Ege'yi susturmaya çalışıyordum ama nafile, ağlayacağı tutmuştu sıpanın. Yusuf kahkahalar atarak araya girdi.

"Aman Abi çocukların yanında dürtme de. Sonra, babam annemi dürtüyor, falan... Hoş olmaz yani."

Aslı Ege'yi kucağımdan çekip alırken, "Allah cezanı versin Zeynep," dedi sitem dolu sesiyle. "Senin o sapık zihniyetli mahallen yüzünden çocuklar manyak oldu."

"Ya of! Acıtmadım diyorum, kıyabilir miyim ben kuzuma. Uykusu geldi ondan şey etti bu kadar. Hem sapıklıkla ne alakası var, kim ister öyle bir şey yaşamayı. Adamcağız yengesiyle şey olunca dayanamadı demek ki kafasına sıktı utancından. Yazık!"

"Kim kafasına sıkmış anne?"

Of Allah'ım çocuklarımın en çok duyduğu sözcükler; kafasına ve sıkmak. Ne bekliyorum ki?

Emir, "Al işte," dercesine kafasıyla Mert'i gösterince pişmanlıkla ofladım.

"Of tamam ya! Saçmaladım biliyorum ama söz bir daha yapmayacağım. Ben sadece emin olmak istedim."

Emir öfkeyle ayağa kalktı.

"Hey Allah'ım hâlâ emin olmak istedim diyor. Yürü Zeynep yürü yatıralım çocukları, ben sana göstereceğim saçmalamayı!"

Yusuf, "Dürtecek..." diye gülmeye başlayınca, Mert ve Kerem de sesli bir şekilde ona eşlik ettiler.

Emir eve doğru ilerliyordu ama duymuştu tabii ki. "Sıranı bekle Yusuf," dedi öfke dolu sesiyle. "Sıra sana da gelecek."

Ege'yi Aslı'nın kucağından alıp koşa koşa Emir'in peşinden gittim. İçim pişmanlıkla kavruluyordu. Üst kata çıkıp çocuk odasına girdiğimizde Ege'de sakinleşmişti. Başını omzuma koymuş, her zaman olduğu gibi elini boynumda gezdiriyordu. Uyku öncesi ritüelimizdi.

Efe'ye uyumaya devam ediyordu. Kuzum ya, nasıl da bayılmıştı babasının kucağında. İçimden ömür boyu böyle huzurlu uykular çekmesini diledim o an. Tüm çocuklar melekti ve onlara uzanan eller en kötü şekilde cezalandırılmalıydı. Hiçbir canlı kötülüğü hak etmiyordu ama çocuklar... O masum bakışlar söz konusu olduğunda içim parçalanıyordu. Anne babasının dokunmaya kıyamadığı bir çocuğa kötü niyetle yaklaşan insan müsveddelerinin bu dünyada yaşamaya hakkı yoktu. Ölüm o kişi için hafif kalırdı belki ama diğer sapık zihniyetler için caydırıcı olabilirdi. Ya da ben fazla iyimserdim bilmiyorum ama dünyanın, çocuklarım için, tüm çocuklar için güvenilir bir yer olması tek arzumdu.

Ege'nin de uykuya dalması çok uzun sürmemişti. İkisini de beşiğine yatırdıktan sonra bebek telsizini alıp aşağıya indik. Füsun, biz dışarı çıktığımızda ya da çocuklardan biri hastalandığında bizde kalıyordu. Emir sürekli olarak kalmasından yanaydı fakat ben çocuklarımı kendim uyutmak, yetişebildiğim kadarıyla her türlü ihtiyaçlarını kendim karşılamak istiyordum. Üç tane olunca yetişmek zordu tabii. O noktada Emir'in hakkını ödeyemezdim. Sabahları erken saatte şirkete gidiyordu ancak çoğunlukla erken dönüyor ve gece yarısına kadar çocuklarla ilgileniyordu. Biz uyuduktan sonra da çoğu gece kulübe gitmesi gerekiyordu üstelik. Bu gece gitmeyeceği için şanslıydım. Yalnız uyumaktan nefret ediyordum.

Bahçeye çıkarken kolunu omzuma atıp işaret parmağını havaya kaldırdı.

"Bir daha çocuklardan birini..."

"Of Emir ya! Tamam dedim işte uzatma. Ben bilinçli olarak yapmıyorum hem, bilinçaltım yaptırıyor."

"Senin bilinçaltını bir..."

"Emir!"

Ben kızınca daha fazla uzatmayıp gülümsedi.

"Hadi sen otur, ben çocuklarla biraz top koşturup geliyorum."

Futbol sahasında Emir'i bekleyen tayfayı görünce, "Peki," dedim. "Ama sonra bir kadeh şarap içeceğiz."

Elimi avucunun içine alıp dudaklarına götürdü.

"Büyük bir zevkle..."

Hemen ardından yüzüne yayılan muhteşem gülümseme eşliğinde göz kırpıp kameriyeyi gösterdi.

"Sen dinlen bebeğim, ben yarım saat içinde Mert'i yatırıp geliyorum. Ama önce enerjisini almam gerekiyor."

Parmaklarımın üzerinde yükselip yanağından öptükten sonra, "Tamam canım" dedim. Aslı masayı toplayıp mangaldaki kömürlerin üstüne bakır cezveyi yerleştirmişti. Mahcup bir şekilde yanına gittim.

"Hiç yardım edemedim, tüm işler sana kaldı."

Elini beline yerleştirip kaynana moduna girdi hemen.

"Uyanıksın kızım, doğurdun üç tane olan bize oldu. Emir perişan, Yusuf zaten iptal, kendimi hiç söylemiyorum bile. Zeynep nerede? Uyuyor."

Uykusuz gecelerim bahçede, mutfakta, sandalyede veya koltukta uyuyakalmama neden olabiliyordu ve bu durum son zamanlarda epey alay konusu olmuştu.

"Hadi hadi çok konuşma, yap kahveleri de içelim. Siz davet ettiniz sonuçta yapacaksınız mecbur."

O sırada taşmak üzere olan kahveyi son anda kurtarıp cezveyi kaldırdı.

"Sen yeğenlerime dua et, onlara kıyamıyorum. Senin elinde perişan olacak çocuklar. Ha bir de akli dengeleri var tabii korumam gereken."

Kahveyi fincanlara boşaltıp masaya bıraktıktan sonra, "Geç hadi geç," dedi gülerek. "Şaka yapıyorum, sen dünyanın en güzel annesisin."

Dalıp gittiğimi o an fark ettim. Gerçekten iyi bir anne olabiliyor muydum? Şu sıralar en çok sorduğum soru buy-

du. Masanın yanındaki banka oturmuş kahvemi yudumlarken bir taraftan da bağıra bağıra top peşinde koşan Mert'i izliyordum. Çektiği şut kaleyi bulunca koşarak babasının kucağına atladı ve yumruğunu havaya savurdu. Nasıl hayrandı babasına, nasıl seviyordu anlatmaya kelimeler yetmezdi. Aslı elini elimin üstüne koyunca fincanımı masaya bırakıp yüzüne baktım.

"Takma bu kadar, düzelir merak etme. Olmadı alırız Eyşan'ı, ortada bırakacak değiliz ya. Çok şükür halimiz vaktimiz yerinde."

"Ya ya, alırız..." dedikten sonra bakışlarımı Mert'e çevirdim. "Babası da çapkın değil, kime çekti bu çocuk?"

"Adam senden önce harem kurmuştu hâlâ kime çekmiş diyorsun. Yola yola bitiremedin hatırlatırım şekerim."

Şebnem, Melis, Alev... Moron'u saymıyorum...

Panik içinde, "İlkokulda öpüşmüştür diyorsun yani?" diye sorduğumda Aslı omuz silkti.

"Yani..."

Bakışlarım kendiliğinden Emir'i bulurken tırnaklarımı yemeye başlamıştım.

"Dilin kopsun Emir, dudağın kurusun inşallah! Pis sapık! İlkokulda ben daha altıma işiyordum Aslı ya, öpüşmek ne Allah'ını seversen?"

Aslı fincanları alıp ayağa kalktıktan sonra tiksinircesine yüzünü buruşturdu.

"Allah'tan sana çekmemişler, kesinlikle öpüşmelerini tercih ederim."

Bir iki saniye düşündükten sonra ben de yüzümü buruşturunca ikimiz birden kahkaha atmaya başladık. Haklıydı.

Yaklaşık yarım saat sonra Emir duş alıp gelmişti. Yanıma oturup kolunu omzuma attı.

"Görev başarıyla tamamlandı. Bu da demek oluyor ki güzel karımın kollarında huzur bulma vakti geldi." Ayaklarımı bankın üzerine yerleştirip sırtımı göğsüne yasladı-

ğımda tamamen yan dönmemi sağlayıp beni kendine doğru çekti. Kucağında oturuyordum yani. Kolumu omzuna atıp alnımı yanağına yasladıktan sonra, "Yorulmadın mı?" diye sordum. Sabahtan beri çocuklarla ilgileniyordu. Saçlarımı omzumdan geriye doğru atıp şakağımdan öptü.

"Tenin tenimde olunca dinleniyorum, uzaklaşma benden." Kolunu belime dolayıp "Rahat mısın?" diye sorduğunda keyifli mırıltılar çıkararak kucağına iyice yerleştim. "Fazlasıyla."

Aynı anda Yusuf ve Aslı da Kerem'i uyutup gelmişlerdi. Yusuf tam oturacaktı ki Emir, "Yusuf şarap getir, ucuza kaçma beynini dağıtırım," dedi sert bir şekilde.

"Anam beni kesin ayakta doğurdu, bu ne arkadaş! Yemeği yediler bir de üstüne âlem yapacaklar, olan yine Yusuf'a!"

Aslı elini Yusuf'un omzuna atıp peşi sıra ilerledi. "Çok ayıp Yusuf, misafir onlar."

"Lan ne misafiri? Çocuklarına biz bakıyoruz, haftanın beş günü mangal yak Yusuf, şarap getir Yusuf, gece yarısı Zeynep Hanım acıktı çiğ köfte al Yusuf!"

Emir gülerek Yusuf'un arkasından bağırdı.

"Kızım olsun ben bakacağım söz. Olana kadar hepsi sende, boşuna nefesini tüketme."

Yusuf omzunun üstünden Emir'e bakıp gülümsedi.

"Bir kız olsun var ya, kimselere bırakmam prensesimi. Yeter bıktım eşkıyalardan, elinizi çabuk tutun biraz."

Gözlerimi devirip kendimi pelte gibi Emir'in kollarına bıraktım. Dördüncü çocuğu düşünemiyordum bile. Aslı, Kerem'den sonra ikinci bir çocuk istemeyince Yusuf itiraz etmemişti. Ben de istememiştim ama nasıl oluyorsa Emir dördüncü çocuğumuzun hayalini kuruyordu.

Kulağıma doğru yanaşıp, "Hiç bırakma kendini güzelim, kızımız olana kadar devam," dediğinde ofladım.

"Of Emir ya, tavuk muyum ben sürekli yumurtluyorum? Yok çocuk falan, hiç hayal kurma."

Kulağımın hemen altına dudaklarını bastırırken, "Hım" diye mırıldandı. Bu, bildiğini okuyacağı anlamına geliyordu fakat şu an bu mevzuyu tartışacak değildim. Diğer hiçbir konuda olmasa da bu konuda kendi başına hareket etmesi imkânsızdı. İpler benim elimdeydi.

Yusuf ve Aslı ellerinde şarap kadehleri ve bir şişe şarapla geri döndüklerinde yüzümü Emir'in boynuna gömdüm.

"Müzik de açar mısın?"

Anında Yusuf'a döndü.

"Yusuf bizim mutfakta laptop vardı, masanın üstünde, getir hemen."

Yusuf elindekileri masaya bırakıp kaşlarını havaya kaldırdı.

"Sebep?"

Cevap olarak Emir nasıl baktıysa artık ağzının içinde homurdanarak bizim eve doğru yürümeye başladı.

İki kadeh şaraptan sonra gözlerim kapanmaya başlamıştı. Aslı, "Yarın senin duruşman yok muydu?" diye sorunca "Hım" diye mırıldandım. "Var. Yasemin'le kocası olacak öküzün davası. İnşallah hâkim müebbet verir."

"Ya ya, boşanma davasında müebbet vererek tarihe geçer böylece. Hem sen bu kafayla gidersen Yasemin yiyecek müebbedi. Git yat hadi, feleğin şaşmış."

Emir ayağa kalkmaya yeltenince yanağımı omzuna yaslayıp yüzüne baktım.

"Şaşmış mı?"

Emir gülerek kafasını salladı.

"Şaşmış bebeğim, fena şaşmış hem de."

"Şaşmış ne ya? Ne biçim kelime, şaş-mış, çok saçma. Bak bir Adanalı futbolcu vardı... Hah buldum Hakan Şaş, keldi sanırım o mu şaşmış acaba?"

Yusuf, "Hasan," diye araya girince, "Hasan kim?" dedim bakışlarımı Yusuf'a çevirip.

"Şaşan," dedi sırıtarak.

"Şaşan ne ya? Hasan Şaşan mı? Yok o İlhan Şeşen'di. Allah'ım ben bunları nereden biliyorum? Yaşlandım mı yoksa ben?"

Aslı bana bakıp, "Iyyyy" diye yüzünü buruşturduktan sonra Emir'e baktı.

"Tek celsede hallederim Emir, para da almam. Evlat olsa sevilmez yani, yol yakınken bırak gitsin!"

Emir beni kucağına alıp eve doğru yürümeye başlamıştı çoktan. Bedenimi sıkıca sarıp kendine bastırırken, "Baktık bir kere güzel gözlerine, bir ömür seveceğiz kaçarı yok, " dedi gülümseyerek.

Gel de sevme bu adamı...

Ertesi sabah alarm sesi kulaklarımdan girip beynimi, çok affedersiniz, sikerken ağzıma gelen tüm küfürleri sıraladım. Gözümü açamıyordum. Başımdaki zonklamaya iyi geleceğini umut ederek zorla yatakta doğrulup banyoya attım kendimi. Emir gitmişti. Ilık bir duş alıp çıktıktan sonra saçlarımı kurutup aceleyle siyah bir elbise giydim. Gözlerime hızlı bir şekilde kalem çekip bir de rimel sürdüm ve aşağıya indim. Evde çıt çıkmıyordu, demek ki canavarlar uyuyordu. Füsun'a, Mert'i uyandırmasını ve kahvaltı yaptırmasını söyledikten sonra koşarak evden çıktım. Korumalar hazır kıta bekliyordu. Yakın korumam Akif arabamın kapısını açınca, "Günaydın," diyerek direksiyona geçtim ve ben önde iki araba dolusu koruma arkada yola çıktık. Emir nedense araba kullanmam konusunda da fazlaca endişeliydi ama bıkmıştı sanırım benimle tartışmaktan.

Adliyeye doğru ilerlerken dün gece içtiğim için kendime saydırıyordum. Afyonum patlamamıştı henüz ve davanın başlamasına bir saat vardı. O öküzün canına okumam gerekiyordu oysaki.

Kırmızı ışık yanınca kafamı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Bu uyku problemimi bir şekilde çözmeliydim ama nasıl?

Klakson sesleriyle aynı anda camın yumruklanma sesiyle yerimde sıçrayarak doğruldum. "Bismillah!"

"Zeynep Hanım iyi misiniz?"

Akif'in endişe ve telaş yüklü bakışlarıyla karşılaşınca ne olduğunu idrak edebilmiştim.

Uyumuştum...

Elimi, "Sorun yok," dercesine havaya kaldırıp hızla gaza bastım. Kaçmaktan başka seçeneğim yoktu çünkü değil mantıklı, mantıksız bir açıklamam bile yoktu. Kırmızı ışıkta sürücü koltuğunda uyumuştum. Emir'in muhtemel bakışları gözümde canlanınca koltuğa yığıldım resmen. Akif moronu da bir sadık, bir bağlı patronuna, dilini kessem yine söyler bir şekilde. Geri zekâlı.

Dava sonrası eve doğru ilerlerken telefonda Yasemin'le konuşuyordum. Duruşmaya katılmamasını özellikle istemiştim. Yıllardır Yasemin'e her türlü şiddeti uygulayan kocası hâkimin karşısında süt dökmüş kediye dönmüştü ama neyse ki bu defa karar boşanmaları yönünde çıkmıştı. Adamın nefret yüklü bakışları gözümün önüne gelince keyifle gülümsedim. Yasemin'e zarar vermesi mümkün değildi. Emir her türlü önlemi almıştı.

"Size ne kadar teşekkür etsem az Zeynep Hanım. Ve tabii Emir Bey'e..."

Ağlamaktan kelimeleri bir araya getiremeyen Yasemin'in daha fazla konuşmasına müsaade etmedim.

"Artık ağlamak yok Yasemin. Bugünden itibaren geçmişe bir sünger çekip kendine yeni bir hayat kuruyorsun. Ben her zaman yanındayım sakın unutma."

Duyduğum bir dolu minnet cümlesinin ardından huzurla telefonu kapatmıştım. Dışarıdan bakınca sıradan bir boşanma davası gibi görünse de söz konusu olan bir kadının hayatıydı. Daha önce defalarca yaşadığımız gibi insanlıktan nasibini almamış bir adamın hem kendi hayatını hem hiçe saydığı karısının hayatını gözünü bile kırpmadan

sonlandırması işten bile değildi. Ama başarmıştım, başarmıştık. Tüm kadınlara yetişemesem de denizyıldızı misali bir kadın daha kurtulmuştu.

Eve döndüğümde tam da tahmin ettiğim gibi Emir beni bekliyordu. Kapıyı açar açmaz karşıma dikilmiş, ellerini kemerinin üstüne yerleştirip gözlerini gözlerime sabitlemişti. Bakışları insanı doğduğuna pişman edecek sertlikte olsa da hiçbir şey olmamış gibi yanına gidip yanağından öptüm. Hiç kıpırdamadan öylece durmaya devam ediyordu.

"Erken gelmişsin," diye saçmalayarak merdivenlere doğru yönelmiştim ki bileğimden yakaladı. Öfkeli olduğunu net bir şekilde ortaya seren soluk sesleri odayı doldururken olduğum yerde durup yerin yarılmasını bekledim ama yarılmadı maalesef. Yüzüne bakamasam da ifadesini tahmin etmem hiç de zor değildi, bu defa kesecekti beni artık.

Bileğimden çekip geriye doğru iki adım atmamı sağladıktan sonra yüzüme baktı.

"Zeynep sen geri zekâlı mısın?"

Soruyu sorarken bu kadar ciddi olmasa şüpheye düşmezdim belki ama şu an ciddi ciddi kendimi sorguluyordum. Geri zekâlı mıydım gerçekten?

"Direksiyon başında uyumak ne demek?" Gözlerimi devirince daha da sinirlendi. "Tır şoförü müsün kızım sen? Şehrin göbeğinde, gündüz saati kırmızı ışıkta uyumak nasıl bir saçmalık?"

"Uyumadım, içim geçmiş öyle..."

Omuz silkip söylediğim cümleden sonra, önce kaşları çatıldı, hayretle bana bakmaya devam ederken gözleri küçüldü, hemen ardından sinir yüklü bir kahkaha savurdu.

Elini uzatıp, "Anahtarı ver," diye emretti. "Asla," dedim gözlerimi kocaman açıp, "Ölürüm de vermem. O araba benim doğum hediyem, kimse alamaz bebeğimi benden, sen bile!"

Tam ağzını açacakken Ege minik adımlarla gelip, "Baba," diye bacağına sarıldı. Canım oğlum benim. Eğilip Ege'yi kucağına alırken, "Bu konu burada kapanmadı haberin olsun," dedi dişlerini sıkarak. Uyuz. Sanki ne olmuş?

Gün boyunca Emir'den kaçmayı başarmıştım fakat akşam yemeği tam bir kâbustu. Yusuf ve Aslı da olayı duymuştu. Bu kez mangala balık dizilmişti ve çok ama çok keyifli bir muhabbet dönüyordu.

"Abi benim bir Nuri dedem vardı, Allah rahmet eylesin, tuvalette uyumuştu da bokunda boğulacaktı yetişmesek."

Yusuf'un muhteşem benzetmesi sonrası Aslı kahkahalar atarken Emir ters ters bana bakıyordu.

"Uyumadım, sadece içim geçmiş..."

Sabahtan beri bininci kez tekrar ettiğim sözleri yine kimse takmadı. Aslı, Mert ve Kerem'in tabağındaki balıkların kılçıklarını ayırmaya devam ederken, "Uzun yolda dikkatli olmak lazım tabii, saatlerce araç kullanınca oluyor böyle şeyler," dedi ve yine bir kahkaha savurdu. "Ama sende hata Emir, araba neyine bu Leyla'nın?"

"Of! Yettiniz ama ha... Ben gidiyorum size afiyet olsun!"

Ayağımı yere vurup Efe'yi kucağıma aldığım gibi eve doğru yöneldim fakat Emir, "Gel buraya," dedi emreden ses tonuyla. "Yok öyle trip atıp sıyrılmak. Bir daha o koltuğa otur bak ben ne yapıyorum?"

Gözlerine bakıp öfkeyle meydan okudum.

"Ne yapıyormuşsun çok merak ettim?"

İki adımda yanıma gelip başparmağını iki kez burnuna sürttükten sonra başını yukarı doğru kaldırdı. "Yakarım," dedi, "Benzin döküp yakarım!"

Hey Allah'ım! Adam manyak olmasa blöf yapıyor diyeceğim de bildiğin zırmanyak.

"Of Emir ya, bak söz veriyorum bir daha uyumam, uyursam beni yak ama arabama dokunma!"

Geri vitese takmıştım ama ne çare?

"O direksiyona bir geç, seni dilim dilim doğrayıp biftek yapar, sonra da afiyetle yerim Bayan Süper Zekâ!"

Keskin ses tonuna karşılık başımı yana doğru yatırıp Küçük Emrah bakışı attım.

"Ya ama niye ya?"

"Bugün bir kez daha kanıtlandığı üzere sen normal bir insan değilsin ve araba kullanman hayati tehlike arz ediyor. Bu nedenle de Akif seni istediğin zaman, istediğin yere götürecek. Konu kapanmıştır. Şimdi geç yemeğini ye... Mümkünse uyumadan."

Yusuf ve Aslı muhteşem esprisine kahkahalarla eşlik ederken Emir Bey önümden çekilip işaret parmağıyla masayı gösterdi.

Parmağın kopsun inşallah!

Ani öfke patlaması sonrası pişman olup kendi kendime, "Tövbe tövbe" diye mırıldandığımda, "Beddua etme!" diye tısladı. Gözlerimi devirip masanın yanına gittim ve yemek boyunca suratımı asıp oturdum. Karnım zil çalıyordu fakat tüm irademi kullanıp tek lokma yemedim. Allah'tan kebap değildi yemek.

Emir tabağıma kocaman bir levrek bırakıp kucağımda uyuklamaya başlayan Efe'yi aldıktan sonra, "Ye," dedi gözleriyle tabağı işaret ederek. "Ben çocukları yatırıp geliyorum."

Sessizliğimi korumaya devam edip bakışlarımı tabağıma çevirdim. Arabamı vermemek için her yolu deneyecektim.

Çocukları toplayıp evin yolunu tuttuktan yaklaşık bir saat sonra geri dönmüştü. O sırada biz de Aslı'yla masayı toplayıp çay demlemiştik. Balığı yememiştim tabii ki. Emir yanıma oturunca Aslı çayları doldurmak için mutfağa gitti. Kollarımı göğsümde birleştirip trip atma pozisyonumu aldım hemen. Sağ bacağımı sol bacağımın üstüne atıp ayağımı sallamaya başladığımda mesajım ilgili kişiye iletilmişti.

Dibime kadar yanaşıp kolunu belime doladı ancak hiç oralı olmadım. Parmağını, yüzüme dökülen buklenin içinden geçirip, "Üçünü birden uyuttum, bir öpücüğü hak ettim diye düşünüyorum," dedi şımarık bir çocuk gibi. Gözlerine bakıp yüzündeki o çarpık gülümsemeyi görünce hemen gözlerimi kaçırıp omuz silktim. Yine beni baştan çıkarmaya çalışacaktı ve en nihayetinde ben de baştan çıkacaktım ancak süreyi biraz uzatabilirdim belki. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp burnunu yanağıma sürttü bu defa.

"Sana bir şey olursa yaşayamam... Olmaması için de ne gerekiyorsa yapacağım. Bunun için beni suçlama."

"Abartma Emir ya, altı üstü araba kullanıyorum konuyu nerelere getiriyorsun."

"Arabayı kullanamadığını cümle âlem biliyor, son şansını da bugün kaybettin bebeğim, üzgünüm."

Ben öfkeyle yüzüne bakarken Yusuf gelmişti. Bankın uç kısmına oturup "Abartma Abi sen de, geri geri gidememesi ve park edememesi dışında bir problem yok son iki yıldır. Arada soluğu Ankara'da alıyor diye çok da üstüne gitme şimdi," dedi sırıtarak.

"Bolu'dan dönmüştüm," diye bağırdığımda ikisi birden gülmeye başladı.

O sırada bahçe kapısının önünden bağırışlar gelmeye başladı. Emir ve Yusuf aynı anda ayağa fırlayıp silahlarını çıkardılar. Emir elini arkaya doğru uzatıp "Zeynep içeri," diye bağırdıktan sonra koşarak kapıya gitti. Panik içinde ne olduğunu anlamaya çalışırken duyduğum sesle neye uğradığımı şaşırmıştım.

"Çağırın lan o Zeynep kaltağını..."

Ses bir anda kesilmişti. Ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. Koşar adım kapıya gidip Yasemin'in kocasını daha doğrusu eski kocası Vedat'ı elinde bıçakla görünce oldu-

ğum yerde kalakaldım. Zil zurna sarhoştu. Hatta çok büyük ihtimalle sarhoştan da öteydi çünkü yıllardır uyuşturucu kullandığını biliyordum.

Tek kolunu korumalardan birinin boynuna dolayıp bıçağın ucunu boğazına dayamıştı. Emir gözünü bile kırpmadan Vedat'ın gözlerine bakıyordu. Yusuf ve diğer korumalarsa silahlarını doğrultmuş tetiği çekmek için doğru anı bekliyordu.

Vedat tekrar, "Çağırın o kaltağı dedim, şerefsizim doğrarım. Benim yuvamı yıkmak neymiş göstereceğim ona!" diye bağırırken elindeki bıçak zavallı korumanın boğazını kesmiş, boynundan aşağıya kan sızmaya başlamıştı. Emir öfkeyle ileri doğru atılıp, "Sen kimsin benim karıma küfür ediyorsun lan şerefsizin çocuğu!" diye bağırdı. Vedat'ın gözleri beni bulmuştu. Gözü dönmüş bakışları her şeyden vazgeçtiğini, her şeyi yapabileceğini haykırıyordu. Etrafını saran silahları hiç umursamadan kollarının arasındaki korumayı kenara fırlatıp bana doğru yöneldi.

"Seni adi kaltak, geberteceğim lan seni!"

Emir önüne geçip yumruğunu balyoz gibi suratına indirdiğinde boylu boyunca yere uzandı Vedat. Yusuf ve Akif hemen gidip kollarından tutarak ayağa kaldırdılar.

Ben ne yapacağımı bilmez bir halde olduğum yerde dikilmeye devam ederken Emir bana dönüp, "Zeynep içeri!" diye bağırdı yeniden. Gözlerinin beyazı kıpkırmızı olmuş, boynundaki damarlar şişmişti. Şu an karşısına çıkan bir insanı tek hamlede parçalayacak bir aslandan farkı yoktu. Vedat yine ağıza alınmayacak küfürler etmeye başlayınca daha yüksek sesle bağırdı.

"Zeynep!"

İçeri girersem neler olacağını biliyordum. Emir'in sabrı taşmıştı ve geri dönüşü yoktu. İçinde yanan ateş gözlerin-

den dışarı taşıyordu. Korktuğu başımıza gelmişti sonunda, şu saatten sonra işim çok zordu.

"Zeynep yürü," diyen Aslı'nın kolumu tutan elini savurup Emir'in yanına gittim. Gözlerine bakınca kararından dönmeyeceği çok net anlaşılıyordu fakat yine de denemek zorundaydım.

Vedat'la arasına girip ateş topuna dönmüş gözlerine aldırmadan elini tuttum. Yüzüme bakmıyordu... Bakmıyordu çünkü bana da kızgındı.

"Kendinde değil, ne söylediğini bilmiyor, yapma ne olur... Çocuklarımızı düşün..." dediğimde gözlerime baktı. Kaşları iyice çatılmış, dişlerini sıkmaktan çene kemikleri ortaya çıkmıştı.

Avucunun içindeki parmaklarımı sıkıp, "İçeri gir dedim sana!" diye sessizce emrettiğinde karşı koymak gibi bir şansım yoktu. Yıllardır edindiğim tecrübeler neticesinde şu an öfkesinin beni bile ezip geçeğini biliyordum. Üstelik beni suçluyordu.

Aslı tekrar kolumdan çekince bu defa itiraz etmedim. Emir'in bana küfür eden birini affetmesini beklemek aptallıktı. Yasemin'e yaptıklarından dolayı yeterince öfkeliydi zaten, bu gece yaptıkları bardağı taşıran son damla olmuştu.

Çaresizce eve doğru ilerlerken Vedat'ın inleyen sesini duydum. Sayıklar gibi bir şeyler söylüyordu. Aslı elini sırtımda gezdirerek beni sakinleştirmeye çalıştı ancak vicdanımın sesini susturamıyordum. Birçok kez buna benzer olaylar yaşamıştık fakat ben alışamıyordum. Görünen o ki alışamayacaktım da.

Yaklaşık yirmi dakika kadar sonra Aslı koltukta sakin sakin otururken ben salonda bir sağa bir sola volta atıyordum. Dışarıdan hiç ses gelmediği için meraktan deliriyor-

dum. Kendi kendimi kandırmaya çalışıyor, olası ihtimaller içinde en düşük ihtimalin gerçekleşmesini umuyordum ki Emir ve Yusuf geldiler. Hallerinde bir tuhaflık olduğunu sezince Aslı ile birbirimize baktık. Sus pus oturmuşlar öylece birbirlerine bakıyorlardı.

"Ne oldu?" dedim endişeyle.

Emir'in yüzünde gördüğüm ifade daha önce gördüğüm hiçbir haline benzemiyordu.

"Ben onun için ölürüm, öldürürüm, dünyayı yakarım... dedi."

"Anlamadım..." dedim. Anlamamıştım. "Kim dedi kime dedi?"

"Vedat, Yasemin için dedi... Ben bir an kendimi gördüm onda Zeynep. Bir an çocukları gördüm. Mert'i, Kerem'i... O hale geldiklerini... Birinin çekip onları vurduğunu ya da onların ellerinde bıçakla bu hale geldiğini..."

Anlamıyordum. Sanki Emir değil başka biri konuşuyordu. Sanki Emir bu kısacık zamanda başka biri olmuştu.

"Vedat?" diyerek sorarcasına baktım.

Yusuf, "Polis'e teslim ettik... Haneye tecavüz, saldırı vesaire bir sürü şey söyledi polis giderken, kolay kolay çıkamaz..." deyince ağzım şaşkınlıktan bir karış açıldı. Aslı'nın da benden farkı yoktu, bakakaldık birbirimize. Şaşkınlıktan konuşamıyorduk ikimiz de.

Emir kendi kendine konuşur gibi mırıldanıyordu. "Ölmek değil yaşamak gerekiyor galiba. Öldürmek değil yaşatmak..."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirip ensesini tuttu sıkı sıkı. Derin bir nefes verdikten sonra yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"İyi olacaksın yanımda olacaksın... İyi olacağım yanında olacağım... Bunun bedeli neyse ödeyeceğim!"

Kesin yanlış duymuştum ya da konuşan Emir değildi. İyi olduğundan, onun Emir olduğundan emin olmak ister gibi yanına oturup yüzümü boynuna gömdüm. Kokusunu içime çektim.

Dudaklarını yanağıma bastırıp uzun bir süre bekledikten sonra, "Senin için ölürüm demeyeceğim artık," dedi. "Senin için, çocuklarımız için yaşayacağım. Yaşatacağım. Sen nasıl istiyorsan öyle olacak her şey, yeter ki güzel gözlerin gölgelenmesin..."

Duyduğum sözlerin etkisiyle ruhumu sarıp sarmalayan duyguların tarifi yoktu. Emir tarafından sevilmek ömrüm boyunca başıma gelen en güzel şeydi.

Kollarımı boynuna dolayıp kucağına tırmandıktan sonra alnımı alnına dayadım. Gece siyahı gözleri ışıldadı.

"Sen nasıl güzel bir adamsın..."dedim gülümseyerek. "Böyle güzel sevilir mi?"

Dudaklarımı dudaklarına bastırıp hissettiğim duyguları sessizce anlatmaya çalıştım. Sözlerle anlatmam mümkün değildi çünkü.

Aslı usulca kalkıp Yusuf'a elini uzattı. Yusuf elini tutarak kalktı ve evlerine gittiler.

Orada öylece, sessizce ne kadar oturduk bilmiyorum. Sanki önümüzde ışıklı bir kapı açılmış gibi hissediyordum. Çocuklarımızın ve bizim hayatımızı daha aydınlık yapan bir ışık vuruyordu karanlığına alıştığım güzel gözlerinden evimize.

Emir gibi dediğim dedik bir adam benim için, bizim için kendinden ödün veriyordu.

Ellerimi yüzüne yerleştirip sakallarında gezdirmeye başladığımda geri çekilip kolunu bacaklarımın altından geçirdi ve ayağa kalktı. Odamıza doğru ilerlerken gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmıyor, gözbebeklerindeki ışık hissettiği tüm duyguları ortaya sermeye yetiyordu.

***

Cahide Yenge'yi Pazar kahvaltısına davet etmiştik. Ve tabii Nazlı da gelmişti. Emir, amcasıyla hâlâ konuşmuyordu ancak bu konuda ne yengesi ne de ben herhangi bir baskı yapmıyorduk, her şeyi zamana bırakmıştık.

Emine Abla kahvaltı masasını bahçeye hazırlamıştı. Efe'yi kucağıma alıp masanın yanına gittiğimde Emir Cahide Yenge'yle sohbet ediyor, Nazlı da Mert'i kucağına almış gülücükler saçıyordu.

Nazlı'nın Mert'e karşı olağanüstü bir sevgisi vardı. Sonuçta sevdiği adamın sevdiği kadından doğma çocuğuydu, nefret etmesi gerekmez miydi?

Aslı yanıma gelince yüzüne baktım.

"Bu ne sevgi ah bu ne ıstırap," dedi gülerek.

Ben de gülümsedim. Belli ki içindeki tüm Emir sevgisini Mert'e yöneltmişti. Onun da mutlu olmasını dilerken buldum kendimi. Bize bir şeyler oluyordu. O geceden sonra Emir de ben de sanki birden büyümüş, değişmiş, olgunlaşmıştık.

Emir, kucağında oturan Ege'ye yumurta yedirmeye çalışırken, "Aç bakalım ağzını yavru kaplan, uçak işlerine hiç girmeyelim şimdi..." dedi gülerek.

Cahide Yenge, sevgi dolu bakışlarıyla elini Emir'in omzuna koydu.

"Sen ne güzel bir baba oldun böyle kara kuzum. Eskiden ayıptı babaların böyle çocuklarıyla ilgilenmeleri. Bizi hep ayıptı günahtı diye sindirdiler, sevgimizi bile göstermekten çekinirdik."

Emir elini yengesinin elinin üstüne koyup gülümsedi.

"Annemin eksikliğini hissettirmedin bana Cahide Sultan, kendine haksızlık etme. Ben iyi bir babaysam mimarı sensin, hakkını ödeyemem."

Bu güzel tabloya bakarken gözlerimin yaşarmasına engel olmaya çalışıyordum. Aniden mideme bir kramp girdi. İyi de gergin değildim ki. Mutluydum. Mutluluktan kramp girmezdi insanın midesine. Üstelik bulanmazdı da. Bir an duyduğum yumurta kokusuyla bulantı hissi iyice artınca elimi ağzıma götürüp koşarak bahçenin uzak bir köşesine gittim. Midemde ne varsa dışarı çıkarmam fazla sürmemişti. Başım dönüyor, kalbim göğüs kafesimi zorlarcasına çarpıyordu. Dizlerimin üzerine yere çöküp nefes almaya çalıştım. Herkes başıma toplanmıştı. Nefesimi düzene sokup başımı yukarı doğru kaldırdığımda Emir hayret ve korku dolu bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

Elimi başıma götürüp, "Ne oldu ki şimdi?" diye sordum panik içinde. "Başım da döndü."

Emir elini sırtıma yerleştirip diğer eliyle elimi tutarken, "Yusuf!" diye ortalığı inletti endişe yüklü sesiyle. "Hastaneye gidiyoruz."

Aslı'nın uzattığı suyla yüzümü yıkadıktan sonra saçlarımı geriye atıp, "Neyin var?" dedi telaşla. Beti benzi atmış, yüzü bembeyaz olmuştu.

"Bilmiyorum midem..." diye başladığım cümlemi tamamlayamadım. Başımı göğsüne yaslayıp sımsıkı sarıldı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki her an kalp krizi geçirebileceğini düşündüm.

"Tamam korkma, hastaneye gidiyoruz şimdi."

Allah'ım adam resmen panik atak!

"İyiyim," diye mırıldandım yüzüm göğsüne gömülü halde. "Ama biraz daha sıkarsan boğulabilirim."

Geri çekilip, "Tamam bebeğim sıkmıyorum," dedi endişeli sesiyle. Kendimden çok Emir için endişelenmeye başlamıştım. Çok iyi görünmüyordu. Neyse ki Cahide Yenge duruma müdahale etti.

"Oğlum bir dur, kız nefes alsın," dedikten sonra kolumdan tutup beni masanın yanına götürdü. "Otur kızım şöyle."

Sandalyeye oturmamla Emir'in elimden tutup ayağa kaldırması bir oldu.

"Yok olmaz hastaneye gidiyoruz... Yusuf!"

"Oğlum bir dur, midesini üşütmüştür," diyen Cahide Yenge elini alnıma koydu. "Ateşi de yok, bir nane limon yaparız, geçmezse sonra gidersiniz. Çocukları da korkutma."

O an Mert'in yüzündeki korku dolu ifadeyi görünce sandalyeye geri oturup kollarımı açtım.

"Gel bebeğim, korkma iyiyim." Koşarak kucağıma oturunca saçlarını okşadım. "Dün dondurma yedim ya ondan oldu sanırım, geçti şimdi merak etme."

Tıpkı babası gibi ellerini yanaklarıma koyup gözlerime baktı. "Bir daha yeme o zaman, sen hasta olursan biz biteriz."

"Peki yemem," dedim gülümseyerek. Emir elini omzuma koyunca başımı yukarı doğru kaldırdım. Gözüyle kapıyı işaret etti. Of Allah'ım, check up yaptırmadan yakamı bırakmazdı artık.

"İyiyim dedim!"

Gözlerimi belertip üstüne bastıra bastıra söylediğim kelimelerden sonra Yusuf'un sözleri bıçak gibi böğrüme saplandı. Sandalyeye yayılmış ekmeğine tereyağı sürüyordu.

"Abi, engin tecrübelerime dayanarak söylüyorum kesin hamile. Boşuna telaş yapıyorsun..."

Aslı'nın, "Eyvah," diyen sesini duydum.

Dondum kaldım oturduğum yerde. Kafamın içinde yapmaya çalıştığım tüm hesapların sonu aynı neticeye çıkıyordu ama olamazdı, olmamalıydı.

Yaklaşık beş dakika kadar kimseden çıt çıkmadı. Nedenini merak edip başımı kaldırdığımda herkes bana bakıyor-

du. İki elimin parmaklarıyla kendi kendime mırıldanarak hesap yapıyordum ve her seferinde sonuç pozitif çıkıyordu.

İçim öfkeyle dolup taşarken bakışlarım önce Yusuf'u buldu. Mert'i kenara çekip hışımla ayağa kalktım.

"Sorduk mu geri zekâlı? Sana mı kaldı benim muayyen günümü hesaplamak? Bir kere kustuk diye hemen çocuk mu doğurmak gerekiyor?"

Yusuf, "Ya ya, kesin..." diye başını salladığında bu defa Emir'e döndüm. Keyiften dört köşe olmuştu paşamız. Bakışlarımı görünce bir adım geri çekildi.

"Bebeğim sakin ol."

Pis pis sırıtıyordu.

"Sırıtma, hiç sırıtma... Hani bir şey olmazdı, hani sana bırakacaktım her şey kontrol altındaydı?"

Aslı kolumu çimdikleyip, "Zeynep!" diye uyardı. "Bırak!" dedim öfkeyle ve ardından Emir'i taklit etmeye başladım. "Bir şey olmaz bebeğim, bir şey olmaz güzelim, sen rahat ol bebeğim... Al işte gördük rahatı!"

Emir elini saçlarının arasından geçirip ensesini tutarken, Yusuf "Allah'ım al canımı kurtar beni bu işkenceden. Geçmez bu dokuz ay," dedi ellerini yukarı kaldırıp.

Aslı'nın da tepesi atmıştı.

"Ay yeter, kesin saçmalamayı. Kalk Zeynep bir hastaneye gidelim, yok yere olay çıkarmayın."

"Ölürüm de gitmem," dedim sandalyeye oturup. "Şimdi en azından bir umudum var, hayatta gitmem."

"Ha gitmeyince içinde yaşayacak çocuk senelerce öyle mi?"

"Gitmem" dedim. Gitmeyecektim.

Ve gitmedim de. Tam altı ay boyunca inat ettim hastaneye gitmedim. Altıncı ayda bir gün çok yemekten fenalık geçirdim. Emir beni kucağına aldığı gibi soluğu hastanede

aldı. Sonra bir kızımız olacağını öğrendik. Emir ağladı. Ben ağladım. Üç ay sonra bir kızımız oldu. Adını Defne koyduk.

***

"Oğlum bırakın şu topu, kaç kere söyledim evin içinde top oynanmaz diye!"

Mert'in attığı top Ege'nin bacaklarının arasından geçince sevinçle bağırdı.

"Gol be!"

Mert çığlık atarak salonda koşmaya başlayınca Defne de kucağımda ellerini birbirine vurmaya başladı. Kıvırcık saçlarını savurarak başını sağa sola sallıyor, öğrendiği birkaç kelimeyi bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Abi gol..."

"Evet kızım abi gol, abi çok yaramaz, salonda top oynuyor."

Bu defa Efe topu alıp şut çekmek için pozisyon alınca topu kesmeye karar vermiştim ki kapı çaldı. Üçü aynı anda, "Babam geldi," diye çığlık atarak kapıya koştular. Defne de kucağımda zıplıyordu.

"Baba deldi, ba-ba-ba-ba."

"Evet kuşum baba geldi, gel bakalım neredeymiş babamız bu saate kadar."

Kapının hemen yanında Mert, Efe ve Ege yan yana dizilmiş, Emir de dizinin üzerine çöküp üçüne birden sarılmıştı. Defne, "Baba," diye sevinç çığlığı atınca Emir'in tüm dikkati bize yöneldi. Belli ki zor bir gün geçirmişti. Beyaz gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvırmış, üstten üç düğmesini açmıştı. Defne'ye bakınca gözleri ışıldadı, yüzüne eşsiz bir gülümseme yayıldı. Ayağa kalkıp iki adımda yanımıza geldi. Defne heyecandan çırpınıyor, kucağımdan atlamak için çığlıklar atıyordu. Emir kollarını uzattığında, "Ba-ba-ba" diyerek kucağına zıpladı. Mert kollarını kardeşlerinin

omzuna atıp, "Biz kaçalım, bunların muhabbeti çekilmez şimdi," dedi ve üçü birlikte salona girdiler.

Emir'in Defne'ye olan düşkünlüğü fark edilmeyecek gibi değildi fakat bırak kıskanmayı, Defne'yi el üstünde tutuyorlardı abileri. Evdeki herkes doğduğundan beri üstüne titriyordu Defne'nin. Emir arkalarından, "Hazır olun yavrukurtlar maç yapacağız yemekten sonra," diye bağırınca Mert heyecanla kardeşlerine taktik vermeye başladı. Defne babasının yüzünü parmaklarının arasına hapsetmiş, mıncırıyor, Emir zevkten dört köşe olmuş bir halde kahkahalar atıyordu.

"Seni küçük cadı, ısırırım bak o parmaklarını senin," derken koltuk altlarından tutarak Defne'yi havaya kaldırdı ve yüzünü karnına gömüp gıdıklamaya başladı. Defne Emir'in saçlarını koparırcasına çekerken neşeyle kıkırdıyordu. Nefes nefese kaldığında Emir geri çekildi.

Kapının pervazına yaslanıp baba kızın bitmek tükenmek bilmeyen aşkını izlerken gözlerim doldu bir anda. İyi ki doğmuştu Defne. Emir'in kız çocuk özlemini biliyordum ancak kızımıza bu derece aşkla bağlanacağını hiç tahmin etmemiştim. Ona bakarken gözlerinden kalpler fışkırıyordu. Defne her gece Emir'in göğsünde uyuyor, gece uyandığında babasını görmezse mümkün değil susmuyordu.

Mert duruma çoktan alışmış, kardeşlerini de anormal bir durum olmadığına ikna etmişti. Defne'nin küçük olduğu için korunmaya ihtiyacı olduğunu söylüyor, her ağladığında kardeşini susturmak için bin türlü şebeklik yapıyordu.

Kapı çalınınca Emir Defne'yi omzuna yatırıp, "Geldi ayarsız," dedi ve kapıyı açtı.

"Ne var?"

Yusuf elini kafasına götürüp, "Abi azıcık seveyim gideceğim söz. Aslı beş dakika izin verdi zaten," dedi çekinerek.

"Lan yürü git, ben daha yeni geldim..."

"Çufçuf geldi, baba çufçuf..."

Defne, Yusuf'u görünce bu defa onun kollarına atıldı. Emir vermek istemese de Yusuf çekerek aldı Defne'yi. Elini yanağına koyup saçlarını koklayarak öptü.

"Çufçuf kurban olsun senin saçının teline, al bak ne aldım ben kuzuma."

Cebinden çıkardığı sürpriz yumurtayı uzattığında Defne ellerini birbirine vurup alkış sesi çıkardı.

"Yumutaaa..."

"Oy kurban olurum gülüşüne. Kız sen nasıl bir şeysin öyle, yerim ben seni."

Bu defa Emir çekerek tekrar aldı Defne'yi. Çocuk manyak olmazsa iyiydi.

"Oğlum bas git, kendi çocuğunu sev. Sıraya mı gireceğim kızımı sevmek için?"

"Tamam Abi, sürem doldu zaten. Ama uyutmayın hemen, kaçar gelirim ben geç olmadan."

Emir'in kapıyı suratına çarpmasıyla Yusuf gözden kaybolmuştu. Defne başını babasının omzuna koyup elindeki sürpriz yumurta paketiyle oynamaya başladı. Benim sıram gelmemişti henüz ama şikâyetçi değildim. Büyük bir zevkle karşımdaki aşk kuşlarını izliyordum.

Defne, "Oyuncak..." diye bakışlarını babasına çevirdiğinde Emir alnından öptü.

"Evet prensesim, oyuncak. Hadi gel açalım bakalım neler varmış içinde?"

Salona geçip Defne'yi masaya oturttuktan sonra hemen yanındaki sandalyeye oturdu. Minik parmaklarıyla sürpriz yumurtayı açmaya çalışan Defne, "Baba açılmıyooo" dedi dudaklarını öne doğru uzatıp. Emir yumurtayı alırken bu defa parmaklarını gösterdi kirpiklerini kırpıştırarak "Baba oce... oce sürmedik."

"Hım" dedi Emir Defne'nin elini avucuna alıp, "Ne renk sürelim, kırmızı mı?"

Sevinçle başını salladı Defne. "Ebeet, kırmızı."

Masanın üzerindeki rengârenk ojelerden kırmızı olanı aldı Emir. Dikkatli bir şekilde sürmeye başladı sonra Defne'nin minik tırnaklarına. Büyük bir sabır ve özenle sürdüğü ojelere bakarken, "İşte bu kadar," dedi keyifle. "Çok güzel oldu."

"Baba," dedi başını öne eğip. Yüzüne dökülen kıvırcık saçlarının altından suçlu suçlu Emir'e bakıyordu. "Dudaklar büzüldüğüne göre bir suç işlenmiş" dedi Emir geriye doğru yaslanıp. "Söyle bakalım ne yaptın küçük cadı?"

"Ben ruc sürdüm..." dedi Defne ellerini ağzına kapatıp. "Annem gibi kırmızı ruc sürdüm." Kıkırtıları Emir'i fazlasıyla zorluyordu fakat yine de sert görünmeye çalıştı. "Demek ruj sürdün?" dedi tatlı bir sitemle. "Hem de kırmızı?"

Kıkırdayarak başını salladı Defne. "Seni küçük sıpa" diyerek ayağa kalktı Emir ve Defne'yi masaya yatırarak elbisesinin açıkta bıraktığı tombul bacaklarını ısırmaya başladı. Şen kahkahalar bir kez daha yankılandı duvarlarımızda. Defne'yi kucağına aldıktan sonra, "Demek kırmızı ruj sürdün?" diyerek tekrar gıdıklamaya başladı Emir. Defne kucağından sıyrılıp, "Abi!" diye bağırdı ve paytak adımlarla abilerinin yanına kaçtı. Gülmekten ayakları birbirine dolanıyordu koşarken. Emir'in gözlerine yerleşen mutluluğunsa tarifi yoktu.

Sonrasında nihayet bakışları beni bulabilmişti. Özlemle gözlerime bakıp yanıma yaklaştı ve kolunu belime dolayıp dudaklarımdan öptü.

"Bebeğim..."

Alnımı yanağına dayayıp, "Hoş geldin," dedim yorgunluğumu unutarak. Emir gelince omuzlarımdaki tüm

yükler kalkıyordu. Tüm sorumluluğu sırtına yükleyip dinlenme moduna giriyordum hemen.

Elini yanağıma koyup, "Çok mu yordular benim güzel karımı?" diye sorduğunda boynundan öpüp başımı omzuna yasladım.

"Yo, seni özledim sadece."

"Hım, duygusal günümüzdeyiz demek ki... Çocukları uyutup sahilde dondurma yemeyi teklif ediyorum o halde."

Başımı geriye atıp yüzüne baktığımda sevgi dolu bir gülümseme yayıldı yüzüne. İçim ısındı gözlerine bakarken. Hayatımızın her anında bıkmadan, usanmadan beni ve çocuklarımızı mutlu etme çabası bir kez daha kalbimi titretti. Parmaklarımın üzerinde yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırdıktan sonra avucumu yanağına koydum. Başparmağımı sakallarında gezdirirken sevgi yüklü yoğun bakışları altında tüm hücrelerimin mutlulukla dolup taştığını hissediyordum.

Bir süre sessizce birbirimize baktıktan sonra şüpheyle gözlerini kıstı.

"Kesmez mi diyorsun... Peki, kokoreç?"

"Bir deneyelim," dedim gülerek. "Hasan Usta'ya kadar gidebilir."

Üç saat sonra Üsküdar sahilinde el ele yürüyorduk. Kızkulesi gecenin karanlığında bir yıldız gibi parlıyor, eşsiz güzelliğiyle mutluluğumuza şahitlik ediyordu. Gecesi ayrı güzel olan İstanbul'a bakıp yaşadığımız anı hafızama kaydettim. Emir siyah kot ve siyah bir tişört giymiş, parmakları parmaklarıma kenetlenmişti. Sigarasından çektiği dumanı geceye bırakışını izledim hayranlıkla. Gözlerinde yine o dingin ifade vardı. Mutlu, huzurlu. Benim üzerimde ise tayt ve beyaz bir tişört vardı. Beyaz spor ayakkabılarımla Emir'in adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordum. Kolu-

mu beline sararak başımı huzurla omzuna yasladığımda adımlarını yavaşlatıp yüzüme baktı.

"Yoruldun mu?"

"Hayır," dedim gülümseyerek. "Sana sarılmak istedim sadece."

Gülümsemeye çalışsa da melankolik ruh halimden işkillenmişti. Sigarasını yere fırlatıp çenemi iki parmağının arasına aldı.

"Bebeğim iyi misin?"

"Çok iyiyim," dedim gülümseyerek. "Sen bana böyle baktığın sürece ben hep iyi olurum."

Elini boynuma yerleştirip alnımdan öptü. "Nefes aldığım sürece ben sana hep böyle bakarım." Dudağımın kenarına minik bir öpücük bıraktı sonra. "Öyle güzelsin ki, sana bakmak yıldızlara bakmak gibi. Senden öncesi yok. Kapkara, simsiyah bir boşluk sadece... Gülen yüzünle hayatıma yıldızlar kondurdun, gecemi aydınlattın, ışığım oldun. Seni sevmek benim bu dünyada yaptığım tek güzel şey..."

Gözlerime biriken yaşlar görüşümü bulanıklaştırırken, "Emir ya!" diye mırıldandım. Çarpık bir tebessümle burnunu burnuma sürttü.

"Ne ya?"

Gökteki yıldızlara ev sahipliği yapan gece karası gözlerinde kayboldum. Öyle yoğundu ki bakışları kalbim göğüs kafesimi zorluyordu. Avuçlarımı göğsüne yerleştirerek, "Böyle güzel bakma," dedim nazlı bir edayla. "Kalbim sıkışıyor."

Sevgi dolu bir tebessüm yerleşti dudaklarına. Gözleriyle sardı, sarmaladı, dizlerine yatırıp her bir saç telimi tek tek okşadı. Ağlayan gözlerimi, üşüyen ellerimi öptü şef-

katle. Yüzümü ellerinin arasına alıp derin bir nefes çekti sonra ciğerlerine. Bir yemin gibi dudaklarından dökülen sözcükler gözlerindeki adanmışlığın mührü gibiydi...

"Ölürüm ben sana..."

TELEGRAM: KAKTUSUNX